

# **САРА ДЖ. МААС**

# **ДВОР ОТ КРИЛА И РАЗРУХА**

Част 3 от „Двор от рози и бодли“

Превод от английски: Цветелина Тенекеджиева, 2017

[chitanka.info](http://chitanka.info)



## РИСАНД ДВЕ ГОДИНИ ПРЕДИ СТЕНАТА

Жуженето на мухите и писъците на оцелелите отдавна бяха заместили тътена на бойните барабани.

Полесражението вече представляваше кървава шир от оплетени трупове — и човешки, и елфически, насечена тук-там от пречупени крила, щръкнали към сивото небе, или туловища на повалени коне.

Независимо от тежката облачна покривка, горещината бе толкова силна, че скоро вонята щеше да стане непоносима. По изцъклените, вторачени в небесата очи вече пълзяха мухи. Дребните твари не правеха разлика между смъртна и безсмъртна плът.

Проправяйки си път през доскоро тучната ливада, преглеждах знамената, оваляни в кал и кръв. Със сетни сили държах крилата си вдигнати над труповете и броните. Енергията ми се беше изчерпала много преди края на касапницата.

През последните часове се бих също като смъртните в редиците ни: с меч, юмруци и свирепа, безпощадна вглъбеност. Дълго удържахме фронта срещу легионите на Равения — час след час, както ми бе наредено от баща ми, както знаех, че трябва. Проявихме ли слабост тук, погубвахме и бездруго омаломощената ни съпротива.

Крепостта, извисяваща се зад гърба ми, беше твърде ценна, за да я предадем на Верноподаниците. Не само зароди местоположението ѝ в сърцето на континента, но и заради ресурсите, скрити зад стените ѝ. Заради ковачниците, димящи денонощно в западната ѝ част, въоръжаващи неуморно войските ни.

Пушекът от ковачниците сега се смесваше с този от кладите, които палеха зад мен, докато обхождах бойното поле, взирайки се в мъртвешките лица. Реших да изпратя всички войници, които можеха да се справят с това, да събират оръжия от жертвите и на двете армии. Имахме прекалено отчаяна нужда от тях, за да мислим за честта си. Особено при положение че врагът изобщо не знаеше що е чест.

Покой — над полесражението тегнеше такъв покой в сравнение с клането и хаоса, които най-сетне секнаха преди няколко часа. Армията на Верноподаниците би отбой, вместо да се предаде, зарязвайки мъртвците си на гарваните.

Заобиколих един повален червеникавокафяв кон; очите на красивото животно си бяха останали облепени от ужас, а по окървавения му хълбок се рояха мухи. Ездачът му лежеше под него с усукано тяло и полуотсечена глава. Не от меч. Не, жестоките рани по врата му бяха от нокти.

Нямаше да се предадат лесно. Кралствата и земите, ламтящи за човешки роби, нямаше да се откажат от войната, освен ако ножът не опреше до кокал. И дори тогава... Още в самото начало научихме по трудния начин, че не зачитаха древните правила и ритуали на битката. А елфическите земи, изпратили свои воители да се бият рамо до рамо със смъртните... Изтребваха ни като плъхове.

Пропъдих с ръката си, наслоена с моята собствена и чужда кръв, една муха, която зажува до ухото ми.

Някога си мислех, че смъртта ще е нещо като спокойно завръщане у дома — сладка, тъжна приспивна песен, нежен зов към отвъдното.

Настъпих с бронирания си ботуш флагщока на един знаменосец от армията на Верноподаниците, размазвайки червеникава кал по глигана с големи бивни, извезан върху смарагдовия флаг.

Вече се питах дали приспивната песен на гибелта представляваше всъщност прелестна мелодия, или такава по-скоро беше жуженето на мухи. Дали мухите и белите червеи не бяха лакеи на Смъртта.

Бойното поле се простираше до хоризонта във всяка посока, освен към крепостта зад мен.

Три дни устоявахме на вражеските атаки; три дни се сражавахме и погивахме тук.

Но успяхме да отбием щурма им. Отново и отново прегрупирах човешките и елфическите войски, не пропуснахме Верноподаниците отвъд редиците си дори след като разбиха уязвимия ни десен фланг с нови взводове на втория ден.

Точех от силата си, докато от нея не остана само дим във вените ми, а после впрегнах в действие илирианското си обучение, докато в

света не останаха само мечът и щитът ми, единствените ми оръжия срещу вражеските орди.

Едно съдрано илирианско крило стърчеше от купчина трупове на Върховни елфи, сякаш цели шестима от тях се бяха борили срещу великия воин. Сякаш той ги бе повлякъл до един със себе си в отвъдното.

Сърцето ми изпълваше с бесен тътен цялото ми разбито тяло, докато извлачвах труповете един по един.

Подкрепленията пристигнаха призори на третия и последен ден, изпратени от баща ми след молбата ми за помощ. Заслепен от бойна ярост, дори не забелязах кой е взводът — само че е илириански. Все пак мнозина от воините се биеха със Сифони.

Ала в часовете, откакто спасиха кожите ни и обърнаха битката, не срещнах никого от братята си сред живите. Не знаех дали Касиан и Азриел изобщо са се сражавали с нас.

Азриел и не очаквах да зърна, защото баща ми го пазеше за шпионски мисии, но Касиан... Касиан можеше да е попаднал на бойното поле. Нямах да се учудя, ако баща ми го беше назначил във взвод, който изпращаше на сигурна смърт. И наистина — едва половината от воините излязоха живи от касапницата, тежко ранени и куцукащи.

Болезнените ми, окървавени пръсти се впиха в огъната броня и влажната, вкочанена плът, за да извлека и последния труп на Върховен елф от купчината, струпана върху загиналия илириански воин.

Тъмната коса, златистокафявата кожа... Същите като на Касиан.

Мъртвешкисивото лице обаче, взиращо се в небето, не беше това на Касиан.

Свистяща въздишка се изниза от гърдите ми. Чувствах дробовете си разранени от бойния амок, устните си — сухи и напукани.

Имах нужда от вода — остра нужда. Наблизо още едни илириански крила стърчаха сред купчина трупове.

Запрепъвах се към нея, изпращайки съзнанието си на познатото тъмно, тихо място, докато изправях усукания врат на воина, за да погледна лицето под неукрасения му шлем.

Не беше Касиан.

Продължих през полето от трупове към следващия илирианец.

И към следващия. И към следващия.

Някои от тях познавах. Други — не. А полето от плът се  
простираше сякаш безкрай под небето.

Километър след километър. Кралство на гниеци мъртъвци.

И аз не спирах да търся.

**ПЪРВА ЧАСТ**  
**ПРИНЦЕСА НА МЪРШАТА**

## ГЛАВА 1

### ФЕЙРА

Картината беше лъжа.

Живописна, красива лъжа, пълна с бледорозови цветя и ярки слънчеви лъчи.

Бях я започнала предишния ден като лежерен етюд на розовата градина, скътана зад отворените прозорци на ателието. Отвъд плетеницата от тръни и сатенени листа яркозелените хълмове се ширеха към хоризонта.

Безкрайна, несекваща пролет.

Ако бях нарисувала този проблясък от двора, както усетът ми диктуваше, картината щеше да изобразява раздиращи плътта тръни, цветя, недопускащи нито лъч слънчева светлина до по-дребните растения, и хълмове, обагрени в червено.

Но всеки замах с четката беше изчислен; всяко преливане на цветовете бе предвидено да изобрази не само пролетна идилия, но и ведро настроение. Не свършено щастие, но най-сетне изцерена от ужасите душа. Поне това разкриваше пресметливата ми ръка.

Може да се каже, че през последните седмици рисувах разположението на духа си също толкова внимателно, колкото и картините си. Както и че ако бях решила да се оголя така, както сърцето ми настояваше, образът ми щеше да е украсен с кръвожадни хищнически нокти и ръце, душащи безпощадно всички около мен. Щях да облея позлатените стени с кръв.

Трябваше обаче да имам търпение.

Търпение, повтарях си с всеки щрих, с всеки свой ход през изминалите седмици. Незабавното отмъщение щеше да помогне само и единствено на бушуващия ми гняв.

Макар че във всеки свой разговор с тях чувах как Илейн ридае, докато я вкарвах в Котела. Погледнех ли ги, виждах как Неста вдига пръст срещу краля на Хиберн, сякаш го бележеше, обещавайки му смърт. Подуших ли ги, ноздрите ми наново се изпълвах с острия



мирис на кръв, докато Касиан лежеше ранен върху тъмните камъни на онзи замък от кости.

Четката се счупи между пръстите ми.

Строшила бях светлата й дръжка на две.

Изругах под носа си и надникнах първо към прозорците, после и към вратите. Това място гъмжеше от вечно наблюдаващи очи, затова не биваше да я изхвърлям в коша за боклук.

Запратих съзнанието си като мрежа около себе си, проверявайки за свидетели, за шпиони. Не намерих.

Вдигнах ръце пред себе си, хванала по едно парче от четката във всяка длан.

За миг си позволих да надзърна отвъд блясъка на татуировките, виещи се около ръката ми чак до лакътя. Белезите на истинското ми сърце. На истинската ми титла.

Велика господарка на Двора на нощта.

С мимолетна мисъл успях да възпламеня счупената четка.

Поглъщайки дърво, четка и боя, огънят дори не опари кожата ми.

Щом в ръцете ми остана само пепел, призовах вятър, който я помете от дланите ми, повличайки я през отворените прозорци.

За по-сигурно извиках и свеж полъх от градината да отнесе със себе си остатъците от дима, изпълвайки стаята ми с тежкия, задушлив аромат на розите.

Може би, след като приключех мисията си тук, щях да опожаря цялото имение. И щях да започна с розите.

Две приближаващи енергии почукаха на задната врата на съзнанието ми и аз грабнах нова четка, потопих я в най-близкото петно боя върху палитрата, сваляйки невидимата, тъмна мрежа, която бях издигнала около стаята, за да ме известява предварително за посетителите.

Когато вратите се отвориха, се мъчех да предам върху платното как слънчевите лъчи озаряват фините жилки на едно розово листенце, насилвайки се да забравя как някога ги бях виждала да вършат същото с илирианските крила.

Постарах се да изглеждам вгълбена в рисуването — попревих рамене, килнах леко глава. Ала далеч повече се постарах да надникна бавно през рамо, сякаш с огромни усилия се разделям с работата си.

Най-голямата битка обаче беше да залепя усмивка на лицето си. На очите си — основния издайник на искрената усмивка. Бях се упражнявала пред огледалото. Множество пъти.

Ето защо очите ми с лекота се сбърчиха в крайчетата, когато се усмихнах сдържано, но бодро на Тамлин.

На Люсиен.

— Извинявай, че те прекъсваме — поде Тамлин, претърсвайки лицето ми за следа от сенките, на които не забравях да изпадам в плен от време на време; които привиквах, за да го държа настрана, когато слънцето потънеше зад планинските склонове. — Но реших, че е добре да се подготвиш за срещата.

Преглътнах показно. Свалих четката. Превърнах се в тревожното, несигурно момиче, което бях някога... отдавна.

— Тоест... говорил си с Ианта? Наистина ли ще дойде?

Още не я бях виждала. Върховната жрица, която предаде сестрите ми на Хиберн, предаде нас на Хиберн.

И макар смътните, бързи доклади на Рисанд по връзката ни да смекчаваха поне част от дълбоките ми страхове... Тя беше отговорна за всичко. За случилото се преди седмици.

Отговори ми Люсиен, изучавайки картината ми, сякаш тършуваше из нея за доказателствата, които знаех, че издирва.

— Да. Тя... имала си е своите причини. И е готова да ти ги обясни.

Може би заедно с причините да докопва всеки мъж, когото харесаше, независимо дали той я искаше, или не. Дори Рис и Люсиен.

Чудех се какво ли смята Люсиен за това, както и за факта, че една от косвените жертви на приятелството ѝ с Хиберн се оказваше неговата другарка. Илейн.

Само веднъж бяхме разговаряли за Илейн, и то в деня след завръщането ми.

*Въпреки намека на Юриан за това как ще се отнесе Рисанд към сестрите ми — бях му казала, — въпреки онова, което знам за Двора на Нощта, няма да наранят Илейн и Неста както вие очаквате. Още не. Рисанд разполага с по-изобретателни начини да им причини зло.*

Люсиен като че ли още се съмняваше.

Но все пак му бях загатнала с „дупките“ в паметта си, че вероятно аз самата не бях получила подобно „изобретателно“

отношение.

Идеята, че ми повярваха толкова лесно, че Рисанд би принудил някого да... Прибавих тази обида към дългия, дълъг списък с причини да им отмъстя.

Оставих четката и свалих изцапаната с боя престилка, просвайки я внимателно върху облегалката на стола, на който седях от два часа.

— Ще отида да се преоблека — пророних и отметнах хлабавата си плитка през рамо.

Тамлин кимна, без да ме изпуска от взор, докато вървах към тях.

— Картината ти е прекрасна.

— Имам още много работа по нея — отвърнах, извиквайки отново момичето, което отхвърляше похвалите и комплиментите, което искаше никой да не го забелязва. — Сега е пълна скръб.

Откровено казано, смятах я за една от най-добрите ми творби, колкото и лишена от душа да изглеждаше в моите очи.

— Май с всички ни е така — отбеляза Тамлин с колеблива усмивка.

Овладях импулса си да направя физиономия и вместо това му се усмихнах, докосвайки рамото му с ръка, докато го подминавах.

Десет минути по-късно, когато излязох от новата си спалня, Люсиен ме чакаше отпред.

Цели два дни свиквах да не ходя в старата — да завивам надясно от стълбите, а не наляво. В онази стара спалня не ме чакаше нищо.

Веднъж в деня, след като се върнах, надникнах вътре.

Изпотрошени мебели; съдрани чаршафи; разхвърляни дрехи, сякаш ме беше търсил в гардероба. Явно не допускаха никого вътре да я подреди.

Но всъщност лианите — тръните — я превръщаха в необитаема. Те бяха превзели старата ми спалня. Виеха се и пълзяха нагоре по стените, преплитаха се сред отломките. Като че се бяха изкачили чак до стаята ми по дървените решетки под прозорците ми, сякаш бяха минали сто години, а не броени месеци.

Старата ми спалня бе заприличала на гробница.

Хванах с една ръка меките розови воали на тюлената си рокля и затворих вратата след себе си. Люсиен остана облегнат на отсрещната.

Тази на собствената му стая.

Несъмнено той се беше погрижил да живея срещу него. Несъмнено металното му око вечно наблюдаваше покоите ми дори докато спеше.

— Изненадан съм, че изглеждаш толкова спокойна, като се имат предвид заканите ти от Хиберн — рече вместо поздрав Люсиен.

Заканите да избия човешките кралици и краля на Хиберн, Юриан и Ианта заради онова, което сториха на сестрите ми. На приятелите ми.

— Сам каза, че Ианта си е имала причини да постъпи така. Колкото и да съм бясна, мога поне да я изслушам.

Не бях съобщила на Люсиен какво знаех за истинската ѝ същност, защото това би наложило да му обясня, че Рис я бе изхвърлил от собствения си дом, за да защити себе си и членовете на двора си, и би повдигнало твърде много въпроси, би подкопало твърде много от старателно изтъканите лъжи, закрилящи него и двора му — *моя двор*.

Макар че се чудех дали след случилото се във Веларис имаше смисъл. Враговете ни знаеха за града, знаеха, че там царят доброта и мир. И при първа възможност понечиха да го унищожат.

Чувството за вина заради щурма над Веларис, след като Рис го бе разкрил на човешките кралици, щеше да преследва другаря ми до края на безсмъртните ни животи.

— Тя ще съчини история, която би ти харесала — предупреди ме Люсиен.

Аз свих рамене, тръгвайки по застлания с килим пуст коридор.

— Сама ще реша дали е истина, или не. Но ми се струва, че ти вече си решил да не ѝ вярваш.

Той ме настигна и закричи до мен.

— Въвлече две невинни жени в цялата тази каша.

— Стараела се е да защити съюза с Хиберн.

Люсиен ме хвана за лакътя и ме спря.

Позволих му, защото, ако се противопоставех, ако се отвореех, както бях сторила в гората преди месеци, или ако използвах някой илириански отбранителен трик, за да го просна на земята, щях да се издам.

— Лоша идея.

Впих поглед в едрата, смугла ръка, стиснала лакътя ми. После вдигнах очи към неговите — едното червеникавокафяво, другото от

злато, бръмчащо тихо в кухнята си.

— Къде я държи? — попита шепнешком Люсиен.

Веднага разбрах за кого говори.

— Не знам — поклатих глава. — Рисанд разполага със сто места, където би могъл да ги отведе, но се съмнявам да скрие в някое от тях Илейн, след като аз знам за тях.

— Каж ми кои са. Дай ми списък.

— Припариш ли до територията му, мъртъв си.

— Оцелях, когато дойдох да търся теб.

— Тогава не знаеше, че съм му пленница. Позволи му да ме вземе.

Лъжи, лъжи, лъжи.

Но за моя изненада, съвестта не ме загложди. Люсиен освободи бавно лакътя ми.

— Трябва да я намеря.

— Та ти дори не познаваш Илейн. Връзката ви е просто физическа реакция, потискаща здравия ти разум.

— Това ли се случва на вас с Рис?

Кротък, опасен въпрос. Ала аз призовах страха в очите си, извлякох от паметта си спомени за Тъкачката, за Резбаря, за червея Миденгард, за да се пропие мирисът ми със стари ужаси.

— Не ми се говори за това — отвърнах с дрезгав, треперлив глас.

На централния етаж иззвъня часовник. Благодарих безмълвно на Майката и закрачих бързо.

— Ще закъснеем.

Люсиен само кимна, но усещах погледа му върху гърба си, вперен точно в гръбнака ми, докато слизах по стълбището. За да се срещна с Ианта.

И най-сетне да реша как да я разкъсам на парчета.

\* \* \*

Върховната жрица изглеждаше точно както си я спомнях — и от онова, което Рис ми бе разкрил от миналото, и от собствените ми блянове да издера очите ѝ със скритите си нокти, а после да изтръгна езика ѝ и да разпоря гърлото ѝ.

Гневът сякаш беше оживял в гърдите ми — ехтящ тътен, който ме приспиваше нощем и ме будеше сутрин. Пробвах да го укротя, когато влязох в трапезарията с Тамлин и Люсиен и стрелнах Ианта от другата страна на масата за вечеря.

Пак носеше светла качулка и сребърна диадема, инкрустирана с прозрачен син камък.

Като Сифон — мигом ми напомни за магическите камъни на Азриел и Касиан. И се запитах дали и нейният, подобно на тези на илирианските воители, не ѝ помагаше да овладее някоя буйна магическа дарба, превръщайки я в нещо контролируемо, смъртоносно. Никога не се явяваше без него, но пък и не я бях виждала да призовава сила, по-голяма от възпламеняването на кълбо елфическа светлина в стая.

Върховната жрица сведе тюркоазени очи към масата от тъмно дърво и качулката засенчи съвършеното ѝ лице.

— Нека първо ти се извиня най-искрено. Направих го, защото... защото вярвах, че изпълнявам твое желание, което не смееш да изречеш на глас, запазвайки в същото време добрите ни отношения със съюзниците ни в Хиберн.

Захаросани, отровни лъжи. Но трябваше да разкрия истинските ѝ подбуди... От седмици чаках тази среща. Преструвах се, че идвам на себе си, че забравям ужасите, преживени в плен на Рисанд.

— Защо бих пожелала такава съдба за сестрите си? — попитах с разтреперан, студен глас.

Ианта вдигна глава, оглеждайки озадаченото ми, макар и леко равнодушно лице.

— За да останеш с тях завинаги. А и преди това Люсиен бе открил, че Илейн е негова другарка, затова щеше да е... съкрушен, проумявайки, че има само няколко десетилетия с нея.

Щом чух името на Илейн от нейната уста, в гърлото ми се надигна яростно ръмжене, но побързах да го укротя, нахлузвайки маската на сляпо спокойствие, най-новата в арсенала ми.

— Ако очакваш благодарност от нас — обади се Люсиен, — доста ще почакаш, Ианта.

Тамлин му прати предупредителен поглед — и заради думите, и заради тона му. Нищо чудно Люсиен да убиеше Ианта, преди на мен да ми се отдаде възможност, и то само заради ужаса, на който беше подложил другарката му онзи ден.

— Не — пророни Върховната жрица с широко отворени очи, олицетворение на разкаянието. — Не, ни най-малко не очаквам благодарност. Нито прошка. Просто разбиране... Това е и моят дом. — С отмерен жест на фината си, окичена с пръстени и гривни ръка тя обгърна стаята, цялото имение. — На всички ни се е налагало да прибегваме до съюзи, каквито никога не сме вярвали, че ще сключим... нежелани може би, да, но... Силите на Хиберн са неудържими. Вече можем само да се опитаме да оцелеем в стихията им като в могъща буря. — Тя надникна към Тамлин. — Толкова усърдно се подготвихме за неизбежното нашествие на Хиберн, месеци наред. Да, допуснах жестока грешка и вечно ще се разкайвам за болката, която причиних, но нека продължим доброто си дело заедно. Нека осигурим оцеляването на земите и народа ни.

— На цената на колко живота? — попита Люсиен.

Тамлин за пореден път му стрелна предупредителния си поглед. Люсиен обаче не го отчете.

— Онова, което съзрях в Хиберн... — продължи той, стискайки подлакътниците на стола си толкова силно, че резбованото дърво простена. — Обещанията му за мир и неприкосновеност... — Той отново се спря, сякаш осъзнал, че Ианта като нищо може да предаде думите му на краля. Затова освободи хватката си върху стола и дългите му пръсти се свиха и отпуснаха, преди пак да обгърнат страничните дръжки. — Налага се да сме внимателни.

— И ще бъдем — обеща Тамлин. — Но вече приехме определени условия. Съгласихме се да направим някои жертви. Ако се провалим сега... дори с Хиберн зад гърба ни, трябва да поддържаме силен фронт. Заедно.

Той все още й вярваше. Мислеше, че просто е допуснала грешка. Нямаше представа какво дебне зад красотата, дрехите и ритуалните напеви.

Но все пак същата тази слепота не му позволяваше да прозре какво дебнеше и под моята кожа. Ианта отново сведе глава.

— Ще се постарая да бъда достоен спътник на приятелите си.

Люсиен видимо полагаше неимоверни усилия да не врътне очи.

Тамлин обаче отвърна:

— Всички ще се постараем.

Май напоследък много залагаше на старанието.

Аз само преглътнах, по-силно, за да ме чуе, и кимнах бавно, без да откъсвам очи от Ианта.

— Повече никога не си позволявай такова нещо.

Наивно искане — точно каквото бе очаквала да й отправя, ако съдех по бързината, с която кимна в отговор. Люсиен се облегна назад в стола си, нямаше намерение да казва друго.

— И все пак Люсиен е прав — избълвах с образцова угриженост. — Какво ще стане с хората в двора ни по време на този конфликт? — Обърнах свъсен поглед към Тамлин. — Амаранта вече ги потъпка. Не знам дали ще понесат живота в сянката на Хиберн. Страдаха достатъчно.

Тамлин стегна челюсти.

— Хиберн обеща, че нашият народ ще си остане незасегнат и невредим. — *Нашият* народ. Едва не се озъбих... но просто кимнах с разбиране. — Това е част от... уговорката ни. — Предал бе цял Притиан, всичко човешко в себе си, за да ме върне в двора си. — Поданиците ни ще са в безопасност по време на нашествието. И все пак издадох заповед семействата да се... преселят към източните ни земи. Поне за момента.

Хубаво. Явно тези потенциални жертви все пак бе предвидил — поне дотолкова го беше грижа за народа му; съзнаваше колко извратени игрички обичаше да играе Хиберн, както и че можеше да се закълне в едно, а всъщност да говори за съвсем друго. Щом вече изселваше най-заstraшените... Така улесняваше работата ми тук. На изток, значи... запечатах в паметта си тази подробност. Щом на изток щеше да е безопасно, изглежда, че Хиберн щеше да нападне от запад.

Тамлин въздъхна.

— Това ме подсеща за втората причина, поради която свиках тази среща.

Приготвих се, докарвайки на лицето си изражение на вежливо любопитство.

— Първата делегация от Хиберн пристига утре — обяви той. Златистата кожа на Люсиен пребледня. Тамлин добави: — Юриан ще пристигне по пладне.



## ГЛАВА 2

През последните седмици не бях чула нито един слух за Юриан и не бях виждала възкръсналия човешки командир от онази нощ в Хиберн.

Юриан бе възроден от Котела чрез потресаващите му останки, които Амаранта събираше като трофеи от петстотин години. През това време душата му бе пребивавала в плен, но напълно съхранена, притворена в магически запазеното му око. Командирът беше умопомрачен — бе загубил разсъдъка си дълго преди кралят на Хиберн да го възкреси, за да поведе човешките кралици по пътя на лековерното подчинение.

Тамлин и Люсиен не можеше да не знаят. Със сигурност бяха забелязали онзи безумен блясък в очите на Юриан.

Но... те май не възразяваха и че кралят на Хиберн държи Котела, способен да унищожи целия свят. Започвайки със стената. Единствената преграда между роящите се смъртоносни елфически армии и уязвимите земи на човеците.

Не, тази заплаха определено не караше Тамлин и Люсиен да будуват нощем. Нито им пречеше да канят такива чудовища в дома си.

След завръщането ми Тамлин обеща да ме включва в планирането, във всяка среща. И удържа на думата си, обяснявайки, че Юриан ще пристигне с още двама командири от Хиберн, а аз ще присъствам на срещата им. Пратениците наистина щяха да огледат стената и да намерят най-подходящото място за разбиването ѝ, след като Котелът си възвърнеше силите.

Явно превръщането на сестрите ми в елфи ги беше изчерпало.

Злорадството ми от този факт не продължи дълго.

Защото вече знаех първата си мисия: да науча къде възнамеряваха да ударят стената и колко време беше нужно на Котела да възвърне мощта си. А после да предам информацията на Рисанд и останалите.

На следващия ден, след неспокойна нощ заради вечерята с гузната Ианта, която не пощади усилия да угодничи на двама ни с

Люсиен, подбрах внимателно облеклото си. Жрицата явно искаше да се появи на срещата след хибернските командири. Цяла вечер чуруликаше как трябвало да им даде възможност да се запознаят с нас, преди да се намеси тя, но само един поглед към Люсиен ми позволи да разбера, че поне този път бяхме на еднакво мнение: навярно планираше някаква зрелищна поява.

Това обаче не объркваше *моите* планове.

Планове, които изпратих по връзката ми с Рис още на сутринта — думи и образи, летящи в погълнат от нощта коридор.

Не смеех да използвам връзката твърде често. Общувала бях с Рисанд само веднъж от пристигането си. Само веднъж, след като влязох в старата си спалня и зърнах превзелите я тръни.

Беше сякаш виках към далечно място, сякаш говорех под вода. *Невредима съм* — изстрелях по връзката. — *Скоро ще ти пратя още новини.*

Тогава изчаках, позволявайки на думите да пропътуват нужното разстояние в мрака, преди да попитам: *Живи ли са? Ранени ли са?*

Не си спомнях да съм го чувала толкова смътно по връзката ни дори докато живеях в това имение и той я използваше да проверява дали дишам, дали отчаянието ми не ме е погълнало.

Въпреки това Рисанд ми отговори само след минута. *Обичам те. Живи са. Възстановяват се.*

И само толкова. Като че за повече нямаше сили.

Онзи далечен ден се върнах унило в новите си покои, заключих вратата и обгърнах цялото място в стена от твърд въздух, за да не долови никой мириса на тихите ми сълзи, докато плачех свита на кълбо в ъгъла на банята ми.

Някога бях седяла в същата поза, съзерцавайки звездите през дългите, тъмни часове на нощта. Сега се вирах в безоблачното синьо небе отвъд отворения прозорец, слушах как птиците се надпяват и ми идеше да закрещя.

Не се бях осмелила да поискам повече подробности за Касиан и Азриел — нито за сестрите ми. Страхувах се да мисля колко тежко са пострадали и какво ще сторя, ако лечението им не потръгнеше. Какво ще изсипя върху главите на тези хора.

Възстановяваха се. Бяха живи и се възстановяваха. Напомнях си го всеки ден.

Дори до ден-днешен чувах писъците им, подушвах кръвта им.

Но не го разпитвах повече. Не рискувах да използвам връзката отново.

Нямах представа дали някой бе способен да проследява безмълвните послания между другари. Връзката обаче можеше да бъде проследена по мириса ѝ, затова играех опасна игра с нея.

Всички вярвах, че е била прекъсната, че мирисът на Рис още витае край мен, защото ме е изнудил, „присадил“ го е насила в мен.

Вярвах, че с времето и с разстоянието ще избледнее. Вероятно след седмици или месеци.

И когато доловях, че не избледнява, че остава по мен... Точно тогава трябваше да атакувам — независимо дали съм събрала нужната информация.

Ала заради вероятността общуването по връзката да поддържа мириса ѝ силен... се налагаше да огранича употребата ѝ. Макар че да не разговарям с Рис, да не чувам познатата ирония и хитрост в гласа му... Щях да ги чуя отново, обещавах си често. Пак щях да видя онази дяволита усмивка.

Мислех си точно за болката по лицето му при последната ни среща, за Рис, покрит от кръвта на Азриел и Касиан, когато на следващия ден Юриан и двамата командири от Хиберн се ответриха наскреде чакълестата входна алея на имението.

Юриан носеше същата лека кожена броня, а поривистият пролетен бриз развяваше кестенявата му коса пред лицето му. Като ни съзря на бялото мраморно стълбище пред къщата, устата му се изви в онази крива, самодоволна усмивка.

Извиках лед във вените си, студенината на двор, в който никога не бях стъпвала. Въпреки това призовах дарбата на господаря му, превръщайки жаркия си гняв в ледено спокойствие, докато Юриан крачеше високомерно към нас с ръка върху меча си.

Но не той, а двамата командири — един мъж и една жена — забиха острата треска на страха в сърцето ми.

Имаха вид на Върховни елфи; кожата им руменееше като тази на краля им и косите им бяха мастиленочерни, подобно на неговата. Вниманието ми обаче привлякоха най-напред празните им, безчувствени лица. Излъчваха равнодушие, придобито от хилядолетия на жестокости.

Щом Юриан спря в дъното на внушителното стълбище, Тамлин и Люсиен вече стояха като каменни воители до мен. Човешкият командир се подсмихна.

— Изглеждаш по-добре от последния път, в който те видях.

Преместих очи към неговите. Но не отвърнах.

Юриан изсумтя и привика двамата командири напред.

— Позволете да ви представя Техни Височества принц Дагдан и принцеса Брана, племенник и племенница на краля на Хиберн.

Близнаци — навярно едно цяло не само заради могъществото си, но и поради вътрешната им връзка.

Тамлин явно си припомни, че това вече са негови съюзници, и пое надолу по стълбището. Люсиен го последва.

Беше ни предал. Беше предал Притиан — заради мен. За да си ме върне.

В устата ми се надигна пушек. Ето защо призовах мраз, който да го измести.

Тамлин сведе глава пред принца и принцесата.

— Добре дошли в дома ми. Приготвили сме стаи за всички ви.

— С брат ми ще отседнем в една обща — обяви принцесата.

Гласът ѝ прозвуча подвеждащо небрежен — почти момичешки. Отявлените ѝ безчувственост и властност намекваха съвсем друго.

Почти почувствах как пренебрежителният ѝ коментар подпали Люсиен. Аз обаче слязох по стълбите и като истинска господарка на къщата, каквато тези хора, начело с Тамлин, очакваха от мен да се нарека с радост, казах:

— Лесно ще го уредим.

Металното око на Люсиен избръмча и се насочи към мен, но аз запазих невъзмутимото си изражение, докато им правех реверанс. Пред врага. Кой ли от приятелите ми щяха да се опълчат срещу тях на бойното поле?

Дали Касиан и Азриел щяха да оздравеят достатъчно, че да се бият с голи ръце, камо ли да вдигнат меч? Не си позволих да размишлявам върху това — да си спомням как бе крещял Касиан, докато разсичаха крилата му.

Принцеса Брана ме огледа: розовата ми рокля, косата ми, която Алис беше накъдрила и сплела като диадема на главата ми, бледорозовите перли на ушите ми.

Безвредна, хубавичка опаковка, идеална за леглото на Велик господар.

Брана сбърчи устни и надникна към брат си. Принцът ме беше оценил по същия начин, ако съдех по презрителната му усмивчица.

Тамлин изръмжа предупредително.

— Ако сте я огледали добре, бихме могли да преминем към уговорката ни.

Юриан се изкикоти тихо и тръгна нагоре по стълбището без друга покана.

— Просто са любопитни. — Люсиен се напрегна осезаемо от наглия му ход, от коментара му. — Не всеки век се случва да избухне война заради спора около притежанието на момиче. Особено момиче с такива... дарования.

Аз само се завъртях на пета и заизкачвах стълбището след него.

— Може би, ако ти си беше направил труда да обявиш война заради Мириам, нямаше да те напусне заради принц Дракон.

Сякаш студена вълна обля Юриан. Тамлин и Люсиен се сковаха зад гърба ми, разкъсвани между проследяването на разговора ни и съпровождането на двамата хибернски командири в къщата. След като лично обясних, че Азриел и мрежата му от шпиони са добре обучени, премахнахме ненужните слуги като предпазна мярка срещу издайнически уши и очи. Останаха само най-доверените.

Разбира се, бях забравила да спомена малката подробност, че Азриел беше изтеглил шпионите си още преди седмици, тъй като не желаше да рискува живота им заради някаква информация. И че беше в моя полза да ме наблюдават възможно най-малко хора.

Юриан спря на върха на стълбището и лицето му се превърна в маска на жестока смърт, докато изкачвах последните няколко стъпала към него.

— Мери си приказките, момиче.

Усмихнах му се и го подминах с лежерна крачка.

— Или какво? Ще ме хвърлиш в Котела?

Влязох през входната врата и тръгнах към масата в центъра на вестибюла; цветята във високата ваза върху нея стигаха почти до кристалния полилей.

Само на няколко крачки оттук месеци по-рано се бях свила на кълбо от ужас и отчаяние. Точно от това място, от средата на

вестибюла, Мор ме беше взела на ръце и ме бе изнесла от тази къща, освобождавайки ме.

— Чуй първото правило за посещението си тук — подхвърлих през рамо на Юриан, отправяйки се към трапезарията, където ни чакаше обядът. — Не ме заплашвай в собствения ми дом.

Фарсът, осъзнах след миг, беше подействал.

Не върху Юриан, който ме измери кръвнишки, докато се настаняваше на масата. А върху Тамлин, който погали бузата ми с кокалчето на показалеца си, минавайки покрай мен, без да подозира колко внимателно бях подбрала думите си, как бях подмамила Юриан да ми поднесе тази възможност на тепсия.

Това беше началната стъпка: да накарам Тамлин да повярва, истински да повярва, че обичам и него, и това място, и всички, които го обитават.

За да не заподозре нищо, когато дойдеше време да ги обърна един срещу друг.

\* \* \*

Принц Дагдан изпълняваше всички желания и заповеди на близначката си, като че той беше мечът, с който принцесата разсичаше света.

Наливаше ѝ питиета и ги подушваше, преди да ѝ ги поднесе. Избираше ѝ най-хубавите парчета месо от платата и ги подреждаше старателно в чинията ѝ. Винаги оставяше на нея думата и нито веднъж не я поглеждаше със съмнение.

Една душа в две тела. И като ги наблюдавах как се спогаждат безсловесно, само с погледи, се питах дали пък... дали пък не са като мен. *Даемати.*

Щитовете в съзнанието ми бяха като стена от черен диамант още от пристигането ми. Но докато вечеряхме, а мълчанията се проточваха повече от разговорите, нещо ме караше да ги проверявам отново и отново.

— Утре потегляме към стената... — заобяснява Брана на Тамлин. По-скоро заповед, отколкото предложение. — Юриан ще ни

съпровожда. Ще имаме нужда от войници, запознати с местонахождението на дупките.

Мисълта да се доближат толкова до земите на човеците... но сестрите ми вече не живеяха там. Не, сестрите ми се намираха някъде из необятната територия на собствения ми двор, закриляни от приятелите ми. Въпреки че баща ни щеше да се прибере от работното си посещение на континента само след месец-два. А още не бях решила как да му съобща новината.

— Двамата с Люсиен можем да ви съпроводим — предложих.

Тамлин завъртя рязко глава към мен. Зачаках да чуя отказа му, категоричното му „не“.

Явно Великият господар наистина беше научил урока си, наистина беше готов да се *постарае*. Той просто махна към Люсиен.

— Официалният ми пратеник познава стената не по-малко от всеки войник.

„Позволяваш им го, съзнателно им позволяваш да разрушат стената и да плякосват човеците от другата ѝ страна.“ Думите се запреплитаха и засъскаха в устата ми.

Въпреки това се усилих да кимна на Тамлин, бавно, дори с леко нежелание. Знаеше, че никога няма да се примиря с решението му — момичето, което той вярваше, че се е върнало при него, винаги щеше да милее за родината си. В същото време си въобразяваше, че бих го понесла в негово име, *наше* име; че Хиберн няма да изстреби човеците след краха на стената и че просто ще си присвоим земите им.

— Тръгваме след закуска — заявих на принцесата. А за Тамлин добавих: — С неколцина войници.

Той поотпусна рамене. Чудех се дали бе узнал как съм отбранявала Веларис. Както и това, че бях защитила Дъгата от легион зверове като Атора, че бях посякла самия Атор безмилостно, хладнокръвно заради жестокостта му към мен и близките ми.

Юриан премери Люсиен с воинския си поглед.

— Винаги съм се питал кой е направил окото ти, след като тя го е извадила.

Тук не говорехме за Амаранта. Никога не я допускахме в тази къща. И през всички онези месеци, в които живеях в имението след случилото се В недрата на Планината, умирах по малко всеки ден от усилието да потискам страховете и болката дълбоко в себе си.

За миг си позволих да сравня онова момиче с това, на което трябваше да се преструвам сега. То се съвземаше бавно, превръщаше се наново в девойката, която Тамлин бе взел под крилото си, бе хранил и обичал... преди Амаранта да прекърши врата ми след три месеца на мъчения.

Затова се наместих в стола си. Забих очи в масата.

Люсиен просто изгледа изпитателно Юриан пред безразличните лица на двамата хибернски командири.

— Имам една стара приятелка в Двора на Зората. Веща изобретателка. Умее да преплита машинариите с магия. Тамлин я убеди да ми изработи окото, колкото и рисковано да беше за нея.

Юриан му отвърна с ненавистна усмивка.

— Да не би малката ти другарка да си има съперница?

— Другарката ми не те интересува.

Юриан сви рамене.

— И теб не би трябвало да те интересува, като се има предвид, че сигурно вече половината илирианска армия я е минала.

Несъмнено единствено многовековното обучение възпираше Люсиен да прескочи масата и да му изтръгне гръкляна.

Ръмженето на Тамлин разклати чашите по масата.

— Или се дръж като почтен гост, Юриан, или ще спиш в конюшната при другите животни.

Юриан просто отпи от виното си.

— Справедливо ли е да ме наказвате само защото изтъквам истината? Никой от вас не е участвал във Войната, когато моите войски се съюзиха с илирианските скотове. — Той изгледа косо хибернските командири. — Предполагам, вие двамата сте имали удоволствието да се сражавате срещу тях.

— Запазихме крилата на генералите и господарите им като трофеи — отвърна с лека усмивка Дагдан.

Свиках цялата си воля, за да не надникна към Тамлин. Да не попитам къде държат двата чифта крила, които баща му бе запазил като трофеи, след като бе заклал майката и сестрата на Рисанд.

Рис беше казал, че са заковани на стената в кабинета му.

Не бях намерила нито следа от тях, когато тръгнах да ги издирвам при завръщането си тук, преструвайки се, че скитам от скука



в един дъждовен ден. И в мазето не ги открих. Не срещнах и сандъци, нито заключени стаи, където можеше да са скрити.

Двете хапки печено агнешко, които се бях насилила да изям, се разбунтуваха в стомаха ми. Но поне отвращението беше логична реакция спрямо думите на хибернския принц.

Юриан ми се усмихна, кълцайки агнешкото в чинията си.

— Знаеш, че сме се били заедно, нали? Аз и твоят Велик господар. Дадохме отпор на Верноподаниците, борихме се рамо до рамо, докато не затънахме в кръв до пицялите.

— Той не е неин Велик господар — вметна Тамлин с притеснително спокойствие.

Юриан просто ми измърка:

— Сигурно ти е доверил къде крие Мириам и Дракон.

— Те са мъртви — заявих категорично.

— Котелът твърди друго.

Леден страх се намърда в стомаха ми. Вече беше опитал да възкреси Мириам. И не я беше открил сред мъртвите.

— Казаха ми, че са мъртви — повторих с отегчен, пропит с раздразнение глас. Пъхнах още една хапка агнешко в устата си, толкова безвкусно в сравнение с ароматните ястия във Веларис. — Мислех, че си имаш по-важна работа, отколкото да се вманиачаваш по избягалата си любовница.

Очите му просветнаха, лъснали от петвековна лудост. Той набоде парче месо на вилицата си.

— Приказва се, че ти пък си оправила Рисанд още преди да избягаш от собствения си любовник.

— *Достатъчно!* — изръмжа Тамлин.

И тогава го усетих. Почукване в дъното на съзнанието ми. Прозрях плана им, видях го съвсем ясно: да ни разярят, да отвлекат вниманието ни, докато двамата мълчаливи командири се промъкват в съзнанията ни.

Моето беше предпазено с щит. Но това на Люсиен... на Тамлин...

Разперих като мрежа онази моя сила, целуната от нощта. И пресрещнах двете мазни пипала, устремени към съзнанията на Люсиен и Тамлин, досущ като копия, хвърлени от другата страна на масата.

Нападнах ги. Двете пипала отскочиха от черната диамантена бариера, с която обградих съзнанията на Люсиен и Тамлин, а Дагдан и Брана се блъснаха назад в столовете си, сякаш ги бях цапардосала с юмрук.

Командирите стрелнаха тъмни очи към мен. Аз не трепнах от погледите им.

— Какво има? — попита Тамлин и чак тогава осъзнах колко тихо бе станало в трапезарията.

Свъсих вежди в театрален жест на недоумение.

— Нищо. — Сетне се усмихнах мило на принца и принцесата. — Техни Височества сигурно са уморени след дългото пътуване.

За всеки случай нахлух в съзнанията им, натъквайки се на стена от бяла кост.

Раздрах с черни нокти щитовете им и двамата изтръпнаха.

Предупредителният удар си имаше своята цена. В слепоочията ми запулсира болка. Но просто се върнах към храната си, без да отчитам намигването на Юриан.

Никой не проговори до края на обяда.

## ГЛАВА 3

Пролетната гора притихна, докато яздехме сред напъпилите дървета. Птиците и дребните твари се бяха изпокрили дълго преди да минем оттам.

Не от мен, нито от Люсиен, нито пък от тримата стражи, които ни следваха на почтително разстояние. Будувала бях през почти цялата нощ, обхождайки имението наум, издирвайки някаква следа, че Дагдан и Брана използват влиянието си на даемати върху някой друг. За щастие, умението да разбивам проклетия, което бях наследила от Хелион Заклинателя, Велик господар на Двора на Деня, не отчете никакви магии, освен заклинанията около самата къща, предотвратяващи и ответряването, и доветряването.

Тамлин ми се стори напрегнат на закуска, но не ме накара да си остана у дома. Дори си позволих да го изпробвам, любопитствайки какво му има, а той отвърна просто, че го боляла главата. Люсиен го потупа по рамото и му обеща да се грижи за мен. Едва не се изсмях на думите му.

Смехът обаче беше далеч от устните ми сега, когато стената пулсираше и вибрираше наблизко, тежко, отвратително присъствие, което се виждаше от цял километър. А от толкова близо... Дори конете ни бяха нервни; като ги вързахме за ниско надвисналите клони на цъфналите кучешки дрянове, замятаха глави и затъпкаха тревожно на място по покритата с мъх земя.

— Пролуката в стената е ето там — обади се Люсиен, явно не по-доволен от мен да пътува в подобна компания.

Дагдан и Брана поеха след него, смачквайки опадалите розови цветове, а Юриан се отцепи да проучи околността. Стражите пък останаха при конете ни.

Аз последвах Люсиен и командирите, като гледах да вървя на известно разстояние зад тях. Знаех, че елегантните ми, изтънчени дрехи нямаше да накарат принца и принцесата да забравят, че подире им крачи друг даемат. Въпреки това умишлено бях подбрала бродирания си сапфиренозелен жакет и кафяв панталон, украсен

единствено с инкрустираните със скъпоценни камъни нож и ножница, които Люсиен ми беше подарил. Преди цяла вечност.

— Кой е пробил тази дупка в стената? — попита Брана, оглеждайки пролуката, която ние не виждахме.

Стената беше напълно невидима, затова само я усещахме — като място, откъдето въздухът внезапно бе изсмукан.

— Не знаем — рече Люсиен. Той скръсти ръце и слънчевите лъчи, проникващи през короните на дърветата, озариха златистите бродерии на светлокафявия му жакет. — На някои места стената сама се руши през вековете. Тази дупка тук е голяма само колкото да се промъкне един човек.

Близнаците се спогледаха. Аз ги настигнах и вперих поглед в пролуката, в стената около нея, чиято... *неестественост* караше всеки мой инстинкт да отстъпи назад.

— Аз минах оттук. В самото начало.

Люсиен кимна, а другите двама вдигнаха вежди. Но аз сторих крачка към Люсиен, почти докосвайки ръката му със своята, за да служи като преграда помежду ни. Тази сутрин на закуска принцът и принцесата не посмяха да изпробват щитовете ми. А сега трябваше да ги заблудя, че физическото им присъствие ме плаши. Брана забеляза колко близо стоя до Люсиен; как той пристъпва леко пред мен, за да ме брани.

Мъничка, студена усмивка изви устните й.

— Колко дупки има в стената?

— Преброили сме три по протежение на цялата ни граница — отвърна стегнато Люсиен. — Плюс една в морето, на около два километра от брега.

Маската на равнодушието остана върху лицето ми, докато той им сервираше информацията.

Брана поклати глава и тъмната й коса сякаш погълна слънчевата светлина.

— Морските проходи не са ни от полза. Трябва да я разбием по суша.

— Със сигурност и на континента има уязвими места.

— Кралиците им упражняват още по-слаба власт върху поданиците си дори от вас — коментира Дагдан.

Аз попих думите му, обмисляйки ги.

— Тогава ще ви оставим да проучите тази дупка — заявих. — Като приключите, ще потеглим към следващата.

— Тя е на два дни езда оттук — възрази Люсиен.

— Тогава ще планираме ново пътуване — отвърнах лаконично. И преди Люсиен да ми се противопостави, настоях: — А третата дупка?

Люсиен потупа с крак по мъха, но отговори:

— Два дни езда отвъд втората.

Обърнах се към хибернските командири и вдигнах въпросително вежда.

— И двамата ли можете да се ответряте?

Брана се изчерви и изопна гръб. Този път Дагдан взе думата:

— Само аз мога. — Явно беше пренесъл и Брана, и Юриан. Той добави: — Броени километри, ако нося други.

Просто кимнах и тръгнах към гъсталак от ниско приведени кучешки дрянове, а Люсиен ме последва. Щом наоколо останаха само шумолящи розови цветове и слънчеви лъчи, пронизващи горския купол от преплетени клони, когато принцът и принцесата насочиха вниманието си към стената, твърде далеч да ни виждат и чуват, аз седнах на една гладка, оголена скала.

Люсиен се настани на земята до близкия дънер и кръстоса покритите си с ботуши глезени.

— Каквото и да си намислила, от мен да знаеш, че ще ни накисне в дълбока помия.

— Нищо не съм намислила.

Взех един паднал розов цвят и го завъртях между палеца и показалеца си.

Златното му око ме прихвана, щракайки тихо.

— Виждаш ли изобщо с това нещо?

Той не ми отговори.

Хвърлих цвета върху мекия мъх между нас.

— Нямах ми доверие? След всичко, което преживяхме заедно?!

Люсиен втренчи свъсен поглед в розовия цвят, без да изрече и дума.

Аз изрових от раницата си манерката с вода.

— Ако беше живял по време на Войната — попитах го, отпивайки глътка, — на тяхна страна ли щеше да се биеш, или на страната на хората?

- Щях да участвам в човеко-елфическия съюз.
- Дори баща ти да беше от противниковия лагер?
- Особено ако баща ми беше от противниковия лагер.

Но Берон беше участвал в съюза, ако си спомнях правилно уроците по история, които Рис ми предаваше преди толкова много месеци.

— А сега си готов да тръгнеш на война под знамето на Хиберн.

— Направих го и заради теб, в случай че не знаеш. — Студени, тежки думи. — Отидох с него да те спасяваме.

— Не съм предполагала колко силна мотивация може да се породи от гузната съвест.

— Онзи ден ти... си тръгна — додаде той, умишлено избягвайки другата дума: „напусна“. — Прибрах се в имението преди Тамлин, новината ме застигна при границата и веднага хукнах насам. Но от теб беше останал само пръстенът, разтопено парче метал между камъните по пода на гостната. Отървах се от него, преди Тамлин да дойде.

Опипващо почвата, прецизно построено изказване. Почиващо върху фактите, според които не е имало отвличане.

— Разтопиха го на пръста ми — излъгах.

Гърлото му потрепери, но той просто поклати глава, а слънцето, процеждащо се през горския балдахин, проблесна по червената му като жарава коса.

Поседяхме в мълчание няколко минути. Чу се шумолене на шума и тих говор — командирите приключваха работата си. Стегнах се и премислих думите, с които трябваше да си послужа, за да не възбудям подозрения.

Сетне пророних тихо на Люсиен:

— Благодаря ти, че дойде да ме вземеш от Хиберн.

Той зачовърка мъха до себе си, стиснал челюсти.

— Беше капан. Мислех, че тръгваме за... друго.

Едва се сдържах да не оголя зъби. Вместо това отидох да седна до него край широкия дънер.

— Ужасна работа — заявих искрено.

Той изсумтя тихо.

Побутнах с коляно неговото.

— Не позволявай на Юриан да те подмами. Просто се пробва да открие слабите места в отношенията ни.

— Знам.

Обърнах лице към него и опрях настойчиво коляното си в неговото.

— Защо? — попитах. — *Защо* му е на Хиберн да постъпва така, освен от извратена жажда за завоевания? Какво го тласка към подобни зверства? Народът му? Омраза? Арогантност?

Най-накрая Люсиен вдигна поглед към мен и фините релефни орнаменти по златното му око ми се сториха още по-изумителни отблизо.

— Според теб...

Брана и Дагдан се появиха откъм храсталака и ни изгледаха смръщено.

Но Юриан — плътно зад тях, сякаш досега им бе обяснявал какво е открил — се усмихна, като ни зърна да седим с опрени колене и почти долепени носове.

— Внимавай, Люсиен — ухили се подигравателно воинът. — Знаеш какво се случва с всеки, дръзнал да докосне притежанията на Великия господар.

Люсиен му се озъби, а аз го стрелнах предупредително.

— *Виждаш ли?* — прошепнах му тихо.

И въпреки Юриан, въпреки злорадите изражения на командирите, едното ъгълче на устата му се изви в лека усмивка.

\* \* \*

Ианта ни чакаше при конюшната, като се върнахме.

Организирана бе внушителната си поява в самия край на закуската преди няколко часа, влизайки с грациозни стъпки в трапезарията тъкмо когато слънцето пускаше дългите си снопове от чисто злато през прозорците.

Не се и съмнявах, че нарочно бе уцелила точно този момент, също както предназначено спря по средата на един от сноповете лъчи, и то под такъв ъгъл, че косата ѝ да засияе, а скъпоценният камък на главата ѝ да лумне в син пламък. Бих кръстила подобна картина „Еталон за благочестие“.

След като Тамлин я представи накратко, тя се зае да гука на Юриан, който я зяпаше намръщено, като че беше някое нахално насекомо, жужащо в ухото му.

Дагдан и Брана слушаха умилкванията ѝ с такава досада, че започвах да се питам дали двамата не предпочитаха единствено собствената си компания. И то кой знае в колко скверни измерения. В очите им не се четеше нито искрица интерес към красавицата, по която обикновено точеха лиги и мъже, и жени. Навярно плътската им страст отдавна бе източена до последна капка вкупом с душите им.

В крайна сметка хибернските командири и Юриан изтърпяха Ианта около минута, преди да съсредоточат вниманието си в храната. Обида, която несъмнено обясняваше защо жрицата бе решила да ни посрещне тук още на влизане в имението.

Аз самата яздех за пръв път от месеци и почти не можех да помръдна от болезнена скованост, докато спътниците ни слизаха от конете си. Затова хвърлих дискретен, умолителен поглед към Люсиен, който се подсмихна не особено прикрито и закрачи важно към мен.

Преди да се разотидат, хибернските пратеници забелязаха как Люсиен ме хваща през кръста с широките си ръце и с лекота ме сваля от коня, оставяйки ме до Ианта.

Аз го потупах по рамото за благодарност. А той, вечният кавалер, ми отвърна с поклон.

Понякога ми беше трудно да го мразя. Да си спомня каква роля играя.

— Надявам се, че пътуването е било успешно — изчурулика Ианта.

Посочих с брадичка към кралските особи.

— На тях като че ли им хареса.

И наистина, явно резултатът от огледа им беше задоволителен. Все пак не смеех да задавам прекалено много въпроси. Още не.

Ианта сведе глава.

— Слава на Котела!

— Какво искаш? — попита безучастно Люсиен.

Тя се засегна, но вирна брадичка и кръстоса ръце.

— Ще организираме тържество в чест на гостите ни. И едновременно по случай Лятното слънцестоене след няколко дни.



Исках да го обсъдим с Фейра. — Двулична усмивка. — Стига да не възразяваш.

— Не възразявам — отвърнах, преди Люсиен да е казал нещо, за което щеше да съжалява. — Дай ми един час да хапна и да се преоблека. После ще дойде в кабинета.

Вероятно прозвучах малко по-самоуверено отпреди, но тя просто кимна. Аз хванах Люсиен под ръка и го поведох напред.

— До скоро! — казах на Ианта и усетих погледа ѝ върху нас, докато излизахме от сенчестата конюшня под яркото обедно слънце.

Тялото му беше напрегнато, почти разтреперано.

— Какво е станало помежду ви? — изсъсках, като се загубихме от очите ѝ сред живите плетове и чакълестите алеи на градината.

— Не си струва да ти обяснявам.

— Когато... ме отвлякоха — запънах се, след като едва не си признах, че съм си *тръгнала*, — Ианта и Тамлин...

Не се преструвах, че стомахът ми се свива.

— Не — рече дрезгаво той. — Не. Когато дойде Каланмай, той отказа. Направо отказа да участва. Замених го в Ритуала, но...

Бях забравила. И за Каланмай, и за Ритуала. Изчислих дните наум.

Нищо чудно, че бях забравила. По онова време се намирах в планинската колиба. С Рис вътре в мен. Сигурно онази нощ бяхме сътворили наша собствена магия.

Но Люсиен...

— Ти ли заведе Ианта в пещерата на Каланмай?

Той не смееше да ме погледне в очите.

— Тя настоя. Тамлин беше... Нещата вървяха на зле, Фейра. Отидох вместо него и изпълних дълга си към двора. Озовах се там по своя собствена воля. И изпълнихме Ритуала.

Не беше странно, че го беше оставила на мира. Получила беше онова, което искаше.

— Моля те, не казвай на Илейн. Когато... когато я намерим — додаде той.

Може и да беше изпълнил Великия ритуал с Ианта по своя собствена воля, но определено не му беше доставило удоволствие. Някаква граница беше нарушена — безвъзвратно.

И сърцето потрепна в гърдите ми, като му отвърнах без нито капка фалш:

— Няма да кажа на никого. — Ножът и коланът сякаш натежаха около кръста ми. — Ще ми се да съм била там, за да го спра. Трябваше да бъда там. — Пророних искрено.

Люсиен стисна ръката ми. Заобиколихме някакъв жив плет и къщата се издигна пред нас.

— Ти си ми по-добър приятел, Фейра — промълви тихо той, — отколкото аз някога съм бил за теб.

\* \* \*

Алис оглеждаше със свъсени вежди двете рокли, окачени на вратата на гардероба, заглаждайки с дълги, смугли пръсти шифона и коприната.

— Не знам дали можем да ги отпуснем в талията — отбеляза накрая, без дори да надникне към ръба на леглото, където седях. — Толкова ги стеснихме, че не е останал достатъчно плат... Май ще трябва да си поръчаш нови.

Чак тогава се обърна към мен, плъзвайки очи по загърнатото ми в халат тяло.

Знаех какво вижда — онова, което лъжите и отровните усмивки не можеха да скрият. Докато живеех тук след случилото се с Амаранта, почти се бях стопила. А незнайно как, след всички издевателства на Рис, при него си бях върнала загубеното тегло, бях натрупала мускули и на мястото на някогашната болнава бледост сега лицето ми имаше приятен слънчев загар.

За жена, която уж бяха изтезавали месеци наред, изглеждах учудващо добре.

Погледите ни се ключиха през стаята. Тишината нарушаваха само далечните гласове на шепата останали прислужници в коридора, заети с приготовленията за слънцестоенето на идната сутрин.

През последните два дни се бях преструвала на хубавичката галеница, която допускаха на срещи с хибернските пратеници главно защото си мълчеше. И те бяха предпазливи като нас, избягваха въпросите на Тамлин и Люсиен за ходовете на войските си, за

чуждестранните си съюзници — и тези в Притиан. Не научавахме нищо от срещите, защото *те* искаха да научат за нашите въоръжени сили.

И за Двора на Нощта.

Пробутвах на Дагдан и Брана съвършена смесица от истини и лъжи. Разполагах илирианските орди сред планините и степите, но посочвах най-силните им кланове като най-слаби; говорех за ефективността на онези сини камъни от Хиберн срещу силите на Касиан и Азриел, но пропусках да спомена колко лесно успявах да се справят с тях. При въпросите, на които не можех да се изплъзна, прибягвах до загуба на паметта или прекалено травмиращи спомени.

Но колкото и умело да си служех с измислици и машинации, принцът и принцесата бяха твърде предпазливи, за да издадат полезна информация. Колкото и старателно да премислях обясненията си, Алис някак разкриваше дребните пропуски в историите ми, които дори аз не можех да потуля.

— Дали имам рокли, които бих могла да облека за слънцестоенето? — попитах небрежно, когато мълчанието се проточи твърде дълго. — Розовата и зелената ми стават, но вече съм ги обличала по три пъти.

— Никога не те е било грижа за такива неща — изцъка с език Алис.

— Нямам ли право да размисля?

Тя присви леко тъмните си очи. Но все пак отвори вратите на гардероба, разлюлявайки роклите в него, и се зае да го претърсва.

— Може да облечеш това.

От тъничките ѝ пръсти висеше тюркоазен тоалет от Двора на Нощта. Сърцето ми подскочи.

— Точно това ли... но защо... — Думите се изгъркаляха от устата ми, едри и хлъзгави, и аз дръпнах вътрешния си повод, за да се спра. После изправих рамене. — Никога не съм те смятала за жесток човек, Алис.

Тя изсумтя. И хвърли дрехите обратно в гардероба.

— Тамлин разкъса другите два комплекта. Този оцеля, защото беше в грешното чекмедже.

Пуснах една нишка от съзнанието си към коридора, за да се уверя, че никой не ни подслушва.

— Беше много разстроен. Ще ми се да беше унищожил и този комплект. — Тя скръсти кльощави ръце пред гърдите си. — Онзи ден бях там. Видях Мorigан. Съзрях как бръква в магическия ти пашкул и те вдига като дете. Умолявах я да те изведе.

Преглътнах, и то не съвсем престорено.

— Не съм му го казвала. На никого не съм проронила и дума. Позволих им да си мислят, че са те отвлекли. Но ти я прегърна, а тя беше готова да избие всички ни заради случилото се.

— Не знам откъде ти хрумна.

Загърнах се по-плътнo в копринения си халат.

— Прислужниците говорят. В недрата на Планината нито веднъж не чух, нито видях Рисанд да посяга на свой слуга. На стражите, на копоите на Амаранта, на хората, които му бе наредено да убие, да. Но никога на слабите. На беззащитните.

— Той е чудовище.

— Разправят, че си се върнала променена. Объркана. — Тя се изкикоти. — Не си правя труда да им обяснявам, че се върна точно каквато трябва. Най-накрая си себе си.

Пред мен зейна бездна. Граници — тук имах граници, и оцеляването ми, оцеляването на Притиан зависеше от това дали ги спазвах. Станах от леглото с леко тресящи се ръце.

Алис обаче продължи:

— Братовчедка ми работи в двореца на Адриата.

Дворът на Лятото. Алис беше родом от Двора на Лятото, но беше избягала тук с двамата си племенници след бруталното убийство на сестра ѝ по време на управлението на Амаранта.

— Слугите трябва да са скритите очи и уши на знатните особи, но те самите виждат и чуват достатъчно, когато никой не знае, че са наблизо.

Тя ми беше приятелка. Рискувала бе живота си, за да ми помогне В недрата на Планината. Стояла беше до мен през месеците след това. Но ако сега застрашеше мисията ми...

— Братовчедка ми каза, че са те видели. Здрава, усмихната и щастлива.

— Беше поза. Той ме принуди да се държа така.

Лесно призовах окаяния трепет в гласа си.

Тя обаче се подсмихна многозначително.

— Щом казваш.

— Да, казвам.

Алис извади кремава рокля.

— Тази нито веднъж не си я обличала. Бях я поръчала за деня след сватбата ти.

Не подходдеше на булка, но излъчваше невинност. Чистота. Точно такава не бих погледнала след престоя си В недрата на Планината, защото не би ми харесало да я съпоставям с почернената си душа. Сега обаче... Посрещнах погледа на Алис и се запитах кой ли от плановите ми бе разбулила.

— Ще го кажа само веднъж — прошепна тя. — Каквото и да си намислила, умолявам те да не намесваш момчетата ми. Отмъсти си както решиш, но, моля те, пощади поне тях.

„Никога не бих...“, почти подхванах. Вместо това само поклатих глава, свъсила вежди в пълно недоумение и смут.

— Искam единствено да си върна тукашния живот. Да се изцерея.

Да изцерея тези земи от покварата и мрака, плъзнали по тях.

Алис като че ли проумя неизреченото. Закачи роклята на вратата на гардероба, разпервайки свободните й, лъскави поли.

— Облечи тази за слънцестоенето — рече тихо.

Послушах я.

## ГЛАВА 4

Тържеството по случай Лятното слънцестоене беше точно каквото си го спомнях: знаменца, панделки и цветни венци навсякъде, бурета с бира и вино, пренесени до планинското подножие около имението, Върховни и обикновени елфи, събрани наедно.

Но нещото, което липсваше предишната година, беше Ианта.

Празненствата щели да са светотатство, напяваше тя, ако първо не отдадохме почит и благодарност.

Затова всички станахме два часа преди зазоряване, сънени и не особено ентусиазирани за церемониите ѝ, докато слънцето се подаваше иззад хоризонта в най-дългия ден от годината. Чудех се дали на Таркуин му се налага да понася такива тягостни ритуали в лъскавия му дворец край морето. Какви ли празненства щяха да се проведат в Адриата на този ден, оглавявани от Великия господар на Лятото, когото почти можех да нарека свой приятел.

Доколкото знаех, независимо от слуховете сред прислугата, Таркуин до ден-дневен не беше съобщил на Тамлин за посещението ни с Рис и Амрен. Какво ли смяташе за новото ми положение Великият господар на Лятото? Не се съмнявах, че е научил. И се молах да стои настрана, поне докато свърших работата си тук.

Алис ми беше намерила приказна пелерина от бяло кадифе за бързата езда към полите на планината, а Тамлин ме беше качил на луннобяла кобила с диви цветя, вплетени в сребристата ѝ грива. Ако исках да изобразя върху платното представата си за покой и чистота, щях да използвам именно своя собствен образ от онази сутрин. Сплетената ми коса беше вдигната отгоре на главата ми и закичена с венец от бели цветове на глог; бях придала лека руменина на бузите и устните си с малко руж. Подобно на прокрадващите се първи розовеещи стъпки на пролетта сред зимен пейзаж.

Когато тържествената ни процесия се изкачи по хълма, вече погълнат от многолюдна тълпа, всички очи се впериха в мен. Моят поглед обаче остана насочен напред към Ианта, изправена пред простичък каменен олтар, окичен с цветя и първите летни плодове.

Поне този път качулката на бледосинята ѝ роба беше свалена и сребърната диадема лежеше върху златната ѝ коса.

Усмихнах ѝ се, а кобилата ми покорно спря в северната дъга на полукръга, който тълпата образуваше около билото на хълма и олтара на жрицата. Зачудих се дали Ианта разпознава озъбения вълк под усмивката ми.

Тамлин ми помогна да слеза от коня и сивкавата светлина преди изгрева озари златистите нишки на зеления му жакет. Щом стъпих на меката трева, съзнавайки, че всички очи бяха приковани в нас, се принудих да срещна очите му.

Споменът сияеше в него — в начина, по който сведе взор към устните ми.

Преди година, точно в този ден, ме беше целунал. Преди година бях танцувала с тези хора, безгрижна и радостна за пръв път в живота си, и бях вярвала, че по-щастлива не мога да бъда.

Позасмях му се свенливо и поех ръката, която ми подаде. Тръгнахме заедно по тревата към каменния олтар на Ианта, следвани от хибернските командири, Юриан и Люсиен.

Питах се дали Тамлин си припомня и за още един ден, предшестваш всички тези месеци, когато бях облякла друг вид бяла рокля, когато пак навсякъде бяха разпръснати цветя.

Когато другарят ми ме избави, след като реших да не се венчавам за Тамлин, съзнавайки с някаква ключова част от себе си, че това би било грешка. Тогава вярвах, че не го заслужавам, че пречупено момиче като мен само би го обременило за цял живот. А Рис... Рис щеше да ме остави да се омъжа за него с убеждението, че съм щастлива, с желанието да бъда щастлива, дори това да го убиваше. В мига, в който казах „не“... Той ме спаси. Помогна ми да спася самата себе си.

Надникнах косо към Тамлин.

Той разглеждаше ръката ми, пъхната в свивката на лакътя му. Голият пръст, където някога бе стоял пръстенът.

Какво ли си мислеше, къде ли смяташе, че е пръстенът, щом Люсиен бе укрил доказателството от него? За миг го съжалих.

Съжалих го, защото не само Люсиен го беше излъгал, но и Алис. Колко ли още хора бяха прозрели истината за страданието ми — и му я бяха спестили?

Бяха прозрели истината за страданието ми, без да ми помогнат.

С Тамлин спряхме пред олтара и Върховната жрица ни поздрави със спокойно, царствено кимване.

Принцът и принцесата запристъпваха нервно от крак на крак, без да крият досадата си. На вечеря Брана изрази почти отявлено недоволство относно празненството, заявявайки, че в Хиберн не се занимавали с толкова тягостни ритуали, а просто пирували. И намеквайки, че скоро и при нас ще е така.

Постарах се да не им обръщам внимание и насочих вниманието си към Ианта, която вдигна ръце и извиси глас към тълпата зад нас:

— Благословено слънцестоене за всички ни.

Сетне поде безкраен низ от молитви и ритуали. Най-красивите млади жрици от храма й помагаха с разливането на свещеното вино, благославянето на плодове от новата реколта върху олтара и призоваването на слънцето.

Прекрасна, добре отиграна постановка. Люсиен почти дремеше зад мен.

Но Ианта ми беше обяснила церемонията, затова знаех какво предстои, когато вдигна свещеното вино в ръце и произнесе напевно:

— Нека светлината, най-силна в този ден, да прогони неканения мрак. Нека заличи черното клеймо на злото.

Удар след удар по другаря ми, по дома ми. Въпреки това кимах заедно с нея.

— Ще ни окажат ли принцеса Брана и принц Дагдан честта да отпият от сакралното вино?

Тълпата се размърда смутено. Хибернските командири примигнаха и се спогледаха свъсено.

Аз обаче отстъпих встрани и с блага усмивка им сторих път към олтара.

Те отвориха уста, несъмнено за да откажат, но Ианта нямаше да се примири с отхвърляне на идеята.

— Пийте! И нека новите ни съюзници станат наши приятели — подкани тържествено тя. — Пийте! И нека виното отмие безпределната нощ.

Двамата даемати вероятно проверяваха чашата за отрова с незнайните си магически сили, но аз задържах любезната усмивка на лицето си, когато най-сетне доближиха олтара и Брана пое сребърната чаша.



Отпиха по малко от виното и веднага понечиха да си тръгнат. Ианта обаче настоя да застанат зад олтара, за да гледат с нея церемонията.

Умишлено я бях осведомила колко отвратени са от ритуалите ѝ. Както и че, пристигнеха ли, щяха на драго сърце да потъпчат ролята ѝ на народен водач. Затова и сега Ианта беше решена да ги привлече на своя страна.

След още множество молитви и ритуали, Тамлин бе призован от другата страна на олтара, за да запали свещ за душите, угаснали през последната година — да ги извика в прегръдката на светлината с изгрева на слънцето.

Облаците зад тях започнаха да се обагрят в розово.

Юриан бе призован да изрече последната молитва — тази специално Ианта добави по мое искане и тя беше в чест на воините, които всеки ден се бореха за сигурността ни.

Двамата с Люсиен останахме сами в кръга от трева, с олтара и хоризонта пред нас, с тълпата, разположена зад гърбовете ни и от двете ни страни.

По скованата му стойка и резките погледи, които стрелкаше наоколо, си личеше, че премисля молитвите и участието ми в церемонията на Ианта. Това, че ние двамата се оказвахме сами, предвидливо откъснати от другите точно в мига, когато слънцето беше на път да окъпе с лъчите си света.

Ианта направи крачка към ръба на хълма и златистата ѝ коса се разстла по гърба ѝ, докато вдигаше ръце към небето. Местоположението ѝ бе умишлено подбрано, както и ъгълът на ръцете ѝ.

Заела беше същата поза и по време на Зимното слънцестоене, заставайки така, че слънцето да изгрее точно между вдигнатите ѝ ръце, за да ги изпълни със светлината си. Помощничките ѝ бяха отбелязали предварително мястото с изсечено камъче в тревата.

Златният диск на слънцето изплува бавно над размитите зеленосинкави багри на хоризонта.

Светлината изпълни света, ясна и могъща, сякаш устремена право към нас.

Гърбът на Ианта се изви и тялото ѝ като че ли се превърна в съд за първите летни лъчи, а по видимата част на лицето ѝ се изписа

благоговеен възторг.

Слънцето се издигна и над земята отекна устойчив, озаряващ всичко звук.

Из тълпата се разнесе шепот.

После изумени крясъци.

Насочени не към Ианта.

А към мен.

Към мен, ослепителна и девствена в белите ми одежди, защото засилвах със светлината на новия ден под пътеката на слънцето, минаваща точно над мен вместо над Върховната жрица.

Никой не бе забелязал, че белязаното камъче на Ианта се беше преместило с няколко стъпки надясно; всички бяха твърде заети с грандиозната ми поява, за да доловят как призрачният полъх на вятъра го плъзва сред тревата.

Ианта последна извърна поглед към мен.

Последна проумя, че силата на слънцето не изпълва нея с благодат.

Освободих онази мощ, с която бях помела Хиберн, и тялото ми лумна, погълнато от светлина. Чиста като деня, чиста като звездите.

— Унищожителката на проклетия — засушукаха някои.

— Слава нея! — зашептяха други.

Престорих се на изненадана — изненадана, но и примирена с избора на Котела. Тамлин ме гледаше с изопнато от смайване лице, а хибернските командири — с чисто изумление.

Аз обаче се обърнах към Люсиен и металното му око отрази с ослепителна мощ ярката ми светлина. Протегнах ръка към него, сякаш просто търсех помощ от приятел.

Чувствах как Ианта се мъчи да си върне контрола, да извърти нещата към себе си.

Явно и Люсиен го усети, защото взе ръката ми и падна на едно коляно в тревата, притискайки пръстите ми към челото си.

Досуц като житни класове, повалени от вятъра, околните също коленичиха.

Във всичките си показни церемонии и ритуали Върховната жрица нито веднъж не бе демонстрирала магическа сила или дар свише. Ала Фейра, Унищожителната на проклетия, избавила Притиан от тиранията и мрака...

Благословена. Свещена. Неугасваща пред злото.

Позволих на собственото ми сияние да се разрасне, докато и то не обля преклонената фигура на Люсиен.

Рицар, коленичил пред кралицата си.

Този път, когато се усмихнах на Ианта, ѝ разкрих частица от вълка.

\* \* \*

Тържеството поне си оставаше същото.

След като шумът и отдаването на почит стихнаха, след като сиянието ми угасна, когато слънцето се издигна над главата ми, всички се отправихме към близките възвишения и ливади, където неприсъствалите на церемонията вече бяха узнали за малкото ми чудо.

Придържах се близо до Люсиен, който се двоумеше как да ми угоди, докато другите като че ли се разкъсваха между радостта и изумлението, любопитството и угрижеността.

Ианта прекара следващите шест часа в опити да обясни случилото се. Котелът благословил най-свидната ѝ приятелка, разправяше на всеки слушател. Слънцето променило пътя си, за да разкрие възторга си от завръщането ми.

Само подвластните ѝ жрици ѝ обръщаха внимание, а половината от тях дори не изглеждаха заинтригувани.

Тамлин ми се струваше най-напрегнат, като че благословията ме беше превърнала в нещо друго, като че си спомняше същата тази светлина от Хиберн, но не и защо го притесняваше толкова.

Дългът обаче го караше да приема благодарности и пожелания от поданиците и войните си, от по-нисшестоящи господари, затова бях свободна да се разхождам. От време на време ме спираха пламенни, възхитени елфи, желаещи да докоснат ръката ми, да поронят сълзи заради дарбата ми.

Някога щях да се свия от срам. Сега обаче приемах благодарностите и молитвите им досущ като светица с признателна усмивка на лице.

И донякъде не се преструвах. Нямах зъб на хората от тези земи, страдали заедно с всички други. Но заговореха ли ме придворните и

войниците... Е, заради тях влизах в роля. „Избраницата на Котела“ — така ме наричаха. „За мен е чест“, отговорях им лаконично.

Повтарях същите думи отново и отново по време на закуската и обяда, докато не се върнах в къщата, за да се поосвежа и да остана за малко сама.

Като се затворих в стаята си, сложих венеца си от цветя на тоалетната масичка и се усмихнах леко на окото, татуирано върху дясната ми длан.

*Най-дългият ден в годината* — казах по връзката, изпращайки с думите си откъслечи от случилото се на хълма. — *Де да можех да го прекарам с теб.*

Представлението ми щеше да му се хареса, а после щеше да съдере гърлото си от смях заради изражението на Ианта.

Измих се и тъкмо се канех да потегля обратно към хълма, когато гласът на Рисанд изпълни съзнанието ми.

*За мен би било чест* — рече той с пропит от шеговитост тон. — *Да прекарам дори миг в присъствието на Фейра, Избраницата на Котела.*

Засмях се. Гласът му беше далечен, напрегнат. Трябваше да побързам, иначе рискувахме да ни спипат. А повече от всичко се налагаше да попитам, да узная дали...

*Добре ли са всички?*

Зачаках, броейки минутите.

*Да. Доколкото е възможно. Кога ще се прибереш при мен?*

Всяка следваща дума беше по-тиха от предходната.

*Скоро* — обещах му. — *Хиберн е тук. Скоро ще приключи.*

Той не отвърна. Подвоумих се още няколко минути, преди отново да си сложа цветния венец и да поема надолу по стълбището.

Щом излязох в украсената градина, смътният глас на Рисанд наново изпълни главата ми.

*И на мен ми се иска да можех да прекарам днешния ден с теб.*

Думите му сграбчиха като в юмрук сърцето ми и аз ги прогоних от съзнанието си, вървейки обратно към тържеството в подножието на планината. Усещах стъпките си по-тежки отпреди броени минути, от идването ми към къщата, когато почти се носех по въздуха.

Но обядът вече беше раздигнат и започваха танците.

Видях го да ме чака до една група танцуващи в кръг елфи, наблюдавайки всяка моя крачка.

Плъзнах поглед по тревата, ликуващите тълпи, музикантите, извличащи толкова жизнерадостна музика от тъпаните, цигулките и свирките си. И продължих да крача като плаха, боязлива кошута.

Преди време същите тези звуци пробуждаха душата ми, караха ме да танцувам, и танцувам. Но сега не бяха нищо повече от поредното оръжие в арсенала ми. Спрях пред Тамлин, сведох мигли и попитах тихо:

— Ще танцуваш ли с мен?

Облекчение, щастие и лека нотка на тревога.

— Да — пророни той. — Да, разбира се.

Позволих му да ме поведе в бърз танц, да ме върти и накланя, а хората се струпяха да ни подвикват радостно и да ръкопляскаат. Танц след танц, след танц, докато по гърба ми не потекоха струйки пот заради шеметното темпо, заради напъна да задържа усмивката на лицето си, да се смее, въпреки че ръцете ми бяха достатъчно близо до гърлото му, че да го удуша.

Накрая музикантите засвириха по-бавна мелодия и под напътствието на Тамлин и двамата се впуснахме в нежните ѝ тонове. Когато останалите най-сетне решиха да обърнат погледи към собствените си партньори, той пророни:

— Тази сутрин... добре ли си?

Вдигнах рязко глава.

— Да. Не знам... не знам какво беше това, но съм добре. А Ианта... бясна ли ми е?

— Нямам представа. Но ѝ дойде изневиделица. А май не се справя особено добре с изненадите.

— Трябва да ѝ се извиня.

Очите му просветнаха.

— Защо? Може би наистина е било благословия. Магията продължава да изненадва дори мен. Ако ти е ядосана, проблемът си е неин.

Направих се, че обмислям думите му, после кимнах. Притиснах се към него, ненавиждайки всяко местенце, на което телата ни се допираха. Не знаех как бе успял Рис, как бе понасял близостта с Амаранта. Цели пет века.

— Прекрасна си днес — рече Тамлин.

— Благодаря. — Принудих се да го погледна в очите. — Люсиен... Люсиен ми каза, че не си изпълнил Ритуала на Каланмаи... че си отказал.

„И си позволил на Ианта да отведе него в пещерата вместо теб.“  
Гърлото му подскочи.

— Нямаше да го изтърпя.

„А изтърпя да склочиш сделка с Хиберн, сякаш бях открадната вещ, която на всяка цена е трябвало да си върнеш.“

— Може би тази сутрин не беше просто благословия за мен — заявих аз.

Той ми отвърна с милувка по гърба.

По време на следващите три танца не говорихме, а сетне гладът ме поведе към масите, където вечерята вече беше сервирана. Позволих му да ми напълни една чиния, да ми я поднесе, след като си намерихме място под един чворест стар дъб, откъдето се впуснахме да наблюдаваме танците и музикалните изпълнения.

За малко да го попитам дали си е струвало — дали раздялата с този покой си е струвала, само и само да си ме върне. Защото Хиберн щеше да нахлуе тук, да използва тези земи. И нямаше да има повече танци и песни. Не и след като ордите му пристигнеха.

Но успях да си замълча, докато слънцето гаснеше и нощта се спускаше наоколо.

Звездите изплуваха на небето, смътни и ситни над бушуващите огньове.

Съзерцавах ги през дългите часове на празненството и можех да се закълна, че ми правеха компания — мълчаливите ми, предани приятели.

## ГЛАВА 5

Допълзях обратно в имението два часа след полунощ, твърде уморена да посрещна зората.

Особено като забелязах как ме гледа Тамлин, припомняйки си този изгрев миналата година, когато ме беше отвел от тълпата и ме беше целунал.

Помолих Люсиен да ме изпрати, а той се съгласи на драго сърце, понеже, след като бе намерил другарката си, вече не проявяваше никакъв интерес към друга женска компания. И понеже Ианта цял ден се мъчеше да го хване натясно, за да го разпита за случилото се по време на церемонията.

Облякох си нощницата, оскъдна дантелена дрешка, която някога носех за наслада на Тамлин, а сега с радост нахлузвах върху потната си кожа, и се плъоснах в леглото.

Почти половин час просто ритах чаршафите и се въртах нервно в леглото.

Аторът. Тъкачката. Сестрите ми, хвърлени в Котела. Всички тези спомени се преплитаха и гърчеха в съзнанието ми. А аз не се опитах да ги прогоня.

Повечето хора още празнуваха, когато изкрещях ненадейно и скочих от леглото, уплашена от собствения си вик.

С блъскащо по вените и костите ми сърце отворих вратата и прекосих коридора, потна и пребледняла.

Люсиен отговори още на второто ми почукване.

— Чух те... какво има?

Той ме огледа с широко отвореното си червеникавокафяво око — разчорлената ми коса, подгизналата ми от пот нощница.

Преглътнах с безмълвен въпрос, изписан върху лицето ми, и той кимна, отстъпвайки назад в стаята си, за да ме пусне. Макар и гол от кръста нагоре, бе съумял да нахлузи панталона си, преди да отвори вратата, и побърза да го закопчае, докато минавах покрай него.

Стаята му беше обзаведена в цветове от Двора на Есента — единственият белег за произхода му, който си бе позволил да допусне.

Втренчих се в потъналото в нощен мрак пространство, в измачканите чаршафи върху леглото му. Той седна върху тапицираната странична облегалка на креслото пред незапалената камина и ме загледа как кърша ръце, изправена в средата на пурпурния килим.

— Често сънувам В недрата на Планината — пророних сипкаво.  
— А като се събудя, не знам къде съм. — Вдигнах вече небелязаната си лява ръка пред себе си. — Не знам... *кога* съм.

Истина — и половин лъжа. Още сънувах онези кошмарни дни, но вече не ме поглъщаха така. Вече не тичах към банята посред нощ, за да повърна.

— Какво сънува тази нощ? — попита ме тихо той.

Вперих очите си в неговите, изтерзани и мрачни.

— Беше ме приковала към стената. Като Клер Бедор. И Аторът...  
Потръпнах и прокарах ръце през лицето си.

Люсиен стана и тръгна към мен. Вълната от страх и болка заради собствените ми думи прикриваше достатъчно добре мириса ми, прикриваше силата ми, когато мрежата ми от черни клопки в къщата долови леко трептене.

Люсиен спря на една педя от мен. И не възрази, когато склочих ръце около врата му и зарових лице в топлите му, голи гърди. Морска вода от дарбата на Таркуин бликна от очите ми, търкулна се надолу по бузите ми и се зарони по златистата кожа на Люсиен.

Той въздъхна тежко и плъзна ръка през кръста ми, заравяйки другата в косата ми.

— Съжалявам — промълви. — Съжалявам.

И ме задържа в прегръдките си, докато пръстите му милваха успокоително гърба ми. След малко овладях воплите си, а сълзите от морска вода пресъхнаха като мокър пясък под жарко слънце.

Накрая вдигнах глава от изваяните му гърди и впих пръсти в твърдите мускули на раменете му, взирайки се в угриженото му лице. Задъхана, сбърчих вежди, отворих устни и...

— Какво става тук?

Люсиен завъртя глава към вратата.

Тамлин стоеше на прага с маска на студено спокойствие, изписана върху лицето му. По кокалчетата на ръцете му проблясваха върховете на хищнически нокти.



Двамата се откъснахме един от друг, прекалено бързо, за да изглежда небрежно.

— Сънувах кошмар — обясних на Тамлин, приглаждайки нощницата си с длани. — Не исках... не исках да будя всички.

Тамлин просто се взираше в Люсиен, който беше стегнал устни в тънка линия, наблюдавайки ноктите му, само наполовина прибрани.

— Сънувах кошмар — повторих по-остро, сграбчих Тамлин за ръката и го изведох от стаята, преди Люсиен да е отворил уста.

Дори след като притворих вратата, долавях, че вниманието на Тамлин е приковано към елфа зад нея. Той не прибра ноктите си. Ала и не ги извади повече.

Извървах няколко метра до собствената ми стая, забелязвайки как Тамлин преценява коридора. Разстоянието между вратите ни с Люсиен.

— Лека нощ — казах и затворих моята в лицето му.

Изчаках петте минути, които бяха нужни на Тамлин да реши да не убива Люсиен, и се усмихнах.

Чудех се дали Люсиен бе смогнал да събере две и две. Да се досети, че съм очаквала Тамлин да се появи в стаята ми тази вечер след всичките ми свенливи докосвания и погледи през деня; че съм облякла най-неприличната си нощница не заради горещината, а за да съм сигурна, че когато невидимите ми клопки в къщата ме уведомяха, че Тамлин най-сетне е придобил куража да се качи в стаята ми, ще изглеждам подобаващо.

Измислен кошмар и доказателството за него — измачкани чаршафи. Освен това оставих вратата на Люсиен откритата, а той така се притесни за мен, пък и нали нищо не подозираше, изобщо не се сети да я затвори, нито пък почувства щита от твърд въздух, който разгърнах около стаята, за да не чуе стъпките на Тамлин и да не долови мириса му.

Докато Тамлин не ме завари в прегръдките му с набрана нагоре нощница и не видя как впиваме погледи един в друг с толкова *емоция*, че вероятно изглеждаше така, сякаш току-що започваме нещо, или пък го приключваме. Дори не го зърнахме, докато не застана на прага, а миг преди това вдигнах невидимия щит, за да не го усети.

„Кошмар“, обясних на Тамлин.

Но аз бях кошмарът.

Използвах точно онова, от което Тамлин се боеше още от първия ми ден тук.

Не бях забравила как в самото начало налетях на Люсиен. Предупреди го да спре да флиртува с мен. Да стои настрана. Страхуваше се, че може да избира червенокосия господар вместо него и да объркам всичките му планове. „Долу ръцете от нея“, беше повишил тон на Люсиен.

Не се и съмнявах, че в момента Тамлин преглеждаше в съзнанието си всеки поглед, всеки наш разговор. Всеки път, когато Люсиен ме бе защитавал — както В недрата на Планината, така и след това. Преценяваше доколко новата му връзка с Илейн имаше влияние над приятеля му.

Размишляваше върху факта как точно тази сутрин Люсиен коленичи пред мен, заклевайки се във вярност на новородената си богиня, а светлината ни обгръщаше, като че и двамата бяхме Избраници на Котела.

Задържах усмивката на лицето си още малко, после се облякох. Чакаше ме още работа.

## ГЛАВА 6

Една връзка ключове за вратите на имението беше изчезнала.

Но след снощната случка Тамлин като че ли не се интересуваше от това.

Закуската мина в мълчание, хибернските командири се цупеха, задето им се налагаше да чакат толкова време, за да видят втората дупка в стената, а Юриан за пръв път беше прекалено уморен, за да прави каквото и да било друго, освен да тъпче месо и яйца в противната си уста.

Тамлин и Люсиен очевидно бяха разговаряли преди закуската, но Люсиен умишлено стоеше на почтително разстояние от мен. Нито ме поглеждаше, нито ме заприказваше, сякаш още изпитваше потребност да убеждава Тамлин в невинността ни.

Хрумна ми да попитам в прав текст Юриан дали той бе откраднал ключовете от стража, на когото липсваха, но тишината ми действаше успокояващо.

Докато Ианта не влезе с парадна стъпка в трапезарията, старателно избягвайки погледа ми, като че аз самата бях ослепителното слънце, откраднато от нея.

— Простете, че прекъсвам закуската ви, но трябва да обсъдим един въпрос, Велики господарю — рече жрицата, спирайки рязко на половината си път към масата, в резултат на което светлите поли на робата ѝ се разляха около краката ѝ.

Всички наострихме уши.

Тамлин, умислен и начумерен, попита:

— Какво има?

Тя се престори, че тъкмо забелязва пратениците от Хиберн. Едва се сдържах да не изсумтя заради тревожния поглед, който им хвърли, преди да върне очи към Тамлин. Следващите ѝ думи не ме изненадаха.

— Май е по-добре да говорим след закуската. Насаме.

Несъмнено политическа маневра, за да им подсказе, че всъщност тя има влияние тук — върху Тамлин. Както и че може би и Хиберн би желал да спечели благоразположението ѝ, като се имаше

предвид с каква *информация* се бе снабдила. Аз пък бях достатъчно жестока, за да подхвърля мило:

— Ако можем да се доверим на съюзниците си от Хиберн да воюват рамо до рамо с нас, то можем да разчитаме и на дискретността им. Да чуем какво имаш да казваш, Ианта.

Тя дори не надникна към мен. Сега обаче се бе озовала впримчена между чистата обида и любезността... Тамлин прецени компанията ни на фона на искането на Ианта и подкани:

— Да чуем.

Бялото ѝ гърло подскочи.

— Има... Жриците ми откриха, че земята около храма ми... умира.

Юриан врътна очи и продължи да яде бекона си.

— Тогава съобщи на градинарите — посъветва я Брана, преди и тя да върне вниманието си към храната.

Дагдан се подсмихна над чашата си чай.

— Не е по силите на градинаря — изопна гръб Ианта. — Главня трови земите ни. Листата, корените, пъпките... всичко погива. Това е работа на нагите.

С усилие се възпрях да не надзърна към Люсиен — да проверя дали и той не бе забелязал прекалената възбуда в очите ѝ. Дори Тамлин въздъхна, сякаш прозрял намеренията ѝ: мъчеше се да се изкачи обратно в йерархията на двора му, навярно сътворила план да отрови земята, а сетне чудотворно да я изцери.

— В гората има и други места, където растителността мре безвъзвратно — продължи Ианта, притиснала окичена в сребро ръка към гърдите си. — Боя се, че това е знак за предстоящо нападение на нагите.

О, да, бях влязла под кожата ѝ! Чудех се какво ли ще направи след вчерашната случка, след като ѝ бях отмъкнала под носа мига на слава и власт. Но това... Хитро решение.

Потиснах надълбоко злорадата си усмивка и подметнах с топъл глас:

— Ианта, дали случаят не е за хората от поддръжката?

Тя се скова и най-после обърна лице към мен. „Въобразяваш си, че владееш играта — сърбеше ме езикът да ѝ кажа, — но дори не

подозираш, че всеки твой ход от снощи и от тази сутрин е продиктуван от мен.“

Кимнах към принца и принцесата, а после и към Люсиен.

— Следобед заминаваме за оглед на стената, но ако проблемът още е налице, като се върнем след няколко дни, ще ти помогна да го решим.

Окичените ѝ със сребро пръсти се свиха в хлабави юмруци до тялото ѝ. Но като една истинска усойница Ианта се обърна към Тамлин:

— Вие ще ги придружавате ли, Велики господарю?

Очите ѝ отскочиха първо към мен, след това и към Люсиен — посланието в тях беше прекалено настойчиво, за да е просто небрежно надзъртане.

Вече усещах призрачно, леко главоболие, което се влошаваше с всяка нейна дума. Бях си легнала твърде късно и не се бях наспала, а имах необходимост от сили за предстоящите дни.

— Не, няма — отсякох, преди Тамлин да е смогнал да отговори. Той остави приборите си.

— Всъщност мисля да ги съпровозя.

— Не се нуждая от придружители.

Нека сам раздипля пластове на отбранителната ми реакция.

Юриан изсумтя.

— Започваш да се усъмняваш в добрите ни намерения ли, Велики господарю?

— Внимавай какви ги приказваш! — озъби му се Тамлин.

Опрях длан върху масата.

— Ще съм в безопасност с Люсиен и стражите.

На Люсиен май му се щеше да потъне в стола си и да изчезне завинаги.

Погледнах към Дагдан и Брана с едва доловима усмивка.

— Мога да се защитавам и сама, ако се наложи — уверих Тамлин.

Двамата даемати отвърнаха на усмивката ми. Не ги бях усетила да опипват за пореден път нито щита в съзнанието ми, нито бариерите, които се стараех да държа около колкото можеше повече от тукашните. Но непрестанната употреба на силата ми започваше да ме изтощава —

отсъствието от това място за цели четири-пет дни щеше да е истинско облекчение.

— Може би е *най-разумно* да отидеш, приятелю — прошепна Ианта на Тамлин. Изчаках. Изчаках да чуя следващата глупост, изнизваща се от нацупената ѝ уста. — Не се знае кога Дворът на Нощта ще пробва да я похити отново.

Имах само миг да обмисля реакцията си. Да избира да се облегна назад в стола си, свивайки рамене напред, и да призова спомените за Клер, за Рис с прободени от ясеновите стрели крила — все образи, които да наквасят мириса ми със страх.

— Да нямаш новини? — прошепнах.

Брана и Дагдан внезапно придобиха *много* заинтригуван вид.

Жрицата отвори уста, но Юриан провлачи отегчено:

— Няма новини. Границите им са охранявани. Рисанд ще е същински глупак, ако рискува да ги прекрачи.

Вперих поглед в чинията си, олицетворявайки смирения ужас.

— Да, глупак — обади се Ианта, — но глупак с желание за мъст. — Тя се извърна към Тамлин и утринното слънце проблесна по скъпоценния камък върху главата ѝ. — Може би, ако му дадете крилата на семейството му, ще... *поулегне*.

За секунда в тялото ми се разля тишина.

Последвана от грохотна вълна, която удави почти всяка моя мисъл, всеки инстинкт за самосъхранение. Едва чувах заради тътена в кръвта си, в костите си.

Но думите ѝ, предложението ѝ... Евтин опит да ме приклеци в капана си. Престорих се, че не я чувам, че не ме интересува какво бръщолеви. Колкото и нетърпеливо да очаквах отговора на Тамлин.

Накрая той заяви с гърлен глас:

— Изгорих ги отдавна.

Можех да се закълна, че долових разкажание в думите му — разкажание и срам.

Ианта просто изцъка с език.

— Жалко. Сигурно щеше да плати солидна сума за тях.

Крайниците ме заболяха от напъна да ги държа на място, да не скоча от масата, за да разбия главата ѝ в мраморния под.

Въпреки това казах с нежен, успокоителен глас на Тамлин:

— Всичко ще бъде наред. — Докоснах ръката му, погалвайки с палец кокалчетата му. Вперих очи в неговите. — Да не тръгваме по този път отново.

Щом го пуснах, Тамлин заби поглед в Люсиен и чувството му за вина отпреди миг се изпари. Ноктите му се показаха, впивайки се в осеяната с резки странична облегалка на креслото му.

— Внимавай.

Всички почувствахме заплахата в тона му.

\* \* \*

Пътят щеше да ни отнеме два дни с езда, но с ответряване, ходене и пак ответряване стигнахме само за ден. Можехме да преваляме и повече километри наведнъж, но Дагдан се оказа по-бавен от очакваното, защото пренасяше сестра си и Юриан.

Не го винях. Пренасянето на други хора изцеждаше силите неимоверно. Двамата с Люсиен ответрявахме по един страж, синове на дребни господари, научени на обноски и предпазливост. Затова и бяхме взели със себе си ограничено количество багаж. Включително палатки.

Щом стигнахме до пролуката в стената, наоколо вече се спускаше мрак.

Малкото ни багаж също бе успял да затрудни ответряването ни през света, така че, като истинска дама, доволна да бъде обслужвана, позволих на войниците да опънат палатките ни. Вечерята ни около огъня мина почти в мълчание, на никого не му се говореше, с изключение на Юриан, който подложи стражите на кръстосан разпит относно обучението им. Близнаците се оттеглиха в палатката си, след като почоплиха намръщено сандвичите с месо, които носехме, сякаш бяха пълни с бели червеи, а малко след това Юриан влезе в гората, понеже искал да се поразтъпче преди лягане.

Когато огънят започна да тлее и аз се вмъкнах в палатката, толкова тясна, че с Люсиен трябваше да спим рамо до рамо.

Червената му коса проблесна на смътната светлина, когато похъсно и той отметна парчето плат на входа ѝ с ругатня.

— Май е по-добре да спя навън.

Аз врътнах очи.

— Я стига!

Той ми хвърли предпазлив, преценяващ поглед и коленичи да свали ботушите си.

— Знаеш, че Тамлин е... докачлив на някои теми.

— Освен това е трън в гащите — заявих ядосано, пъхвайки се под одеялото си. — Ако се поддаваш на всичките му изблици на параноя и чувство за притежание, само ще влошиш нещата.

Люсиен разкопча жакета си, но си легна почти облечен върху спалното шалте.

— Май онова, което влошава нещата, е, че вие двамата не сте... така де, не сте, нали?

Сковах се и издърпах одеялото по-нагоре върху раменете си.

— Не. Не желая никой да ме докосва така. Поне засега.

Мълчанието му беше тежко, тягостно. Ненавиждах тази своя лъжа, усещах се някак нечистоплътна заради нея.

— Съжалявам — рече той, а аз се обърнах към него в тъмнината на палатката ни, чудейки се за какво ли още се извинява.

— Няма ли начин да се измъкнем от уговорката с Хиберн? — Думите ми бяха тихи като пукането на въглените отвън. — Върнах се, невредима съм. Може да успеем да заобиколим...

— Не. Кралят на Хиберн състави сделката си с Тамлин прекалено умно, прекалено ясно. Обвърза го с магия, магия ще го порази, ако не допусне Хиберн в земите ни.

— Как по-точно? Ще го убие ли?

Въздишката на Люсиен почти разроши косата ми.

— Ще вземе силите му, а това може и да го убие. Магията е равновесие. Затова и той не можа да се намеси в сделката ти с Рисанд. Дори онзи, който опита да прекъсне нечия спогодба, ще си изтърпи последствията. Ако те беше задържал тук, магията, обвързваща те с Рис, можеше да вземе *неговия* живот в замяна на твоя. Или този на някой негов близък. Стара магия е; стара и причудлива. Ето защо избягваме уговорките, освен ако не е наложително. Дори учените от Двора на Деня не знаят как работи. Повярвай ми, разпитвал съм ги.

— Заради мен. Разпитвал си ги заради мен.

— Да. Миналата зима ходих да искам съвет как да прекъснем сделката ти с Рис.



— Защо не ми каза?

— Не исках... не искахме да ти даваме празни надежди. А и рискувахме Рисанд да надуши какво сме наумили и да се намеси. Да ни спре.

— Затова Ианта е насочила Тамлин към Хиберн.

— Той не можеше да си намери място. Учените от Двора на Деня действаха твърде бавно. Умолявах го да ми даде още време, но теб вече те нямаше от месеци. Той настояваше да се заеме с нещо, а не да чака. Въпреки писмото, което му изпрати. Всъщност *заради* писмото ти. И накрая, след... след онзи ден в гората, му казах да действа.

Обърнах се по гръб и вперих очи в полегатия покрив на палатката.

— Много зле ли беше? — попитах тихо.

— Сама видя стаята си. Той я потроши. Също и кабинета, и неговата спалня. Даже... уби стражите. След като изцеди и последната информация от тях. Екзекутира ги пред всички в имението.

Кръвта ми се смрази.

— И ти не си го спрял.

— Пробвах. Умолявах го за милост. Но той не ме чу. *Не можеше* да ме чуе.

— И стражите ли не опитаха да го спрат?

— Не посмяха. Фейра, той е Велик господар. Различна *порода* е.

Чудех се дали би казал същото нещо за мен, ако узнаеше какво бях всъщност.

— Нямахме избор. Никакъв. Оставаше ни или да обявим война на Двора на Нощта и Хиберн, или да се съюзим с Хиберн, да ги пуснем да вършеят, а сетне да използваме съюза ни в наша полза.

— Какво искаш да кажеш? — поинтересувах се шепнешком.

Люсиен обаче осъзна какво бе изрекъл и се постара да оправи положението.

— Имаме врагове във всеки двор. Съюзничеството с Хиберн ще ги накара да се замислят, преди да ни посегнат.

Лъжец. Обучен, хитроумен лъжец.

Въздъгнах тежко, сънливо.

— Въпреки че са ни съюзници — измърморих, — пак ги мразя.

Той изсумтя в мрака.

— Аз също.

— Ставайте.

Ослепителна светлина прониза палатката и аз изсъсках.

Люсиен заглуши заповедта с ръмжене, надигайки се рязко върху шалтето си.

— *Излез!* — нареди на Юриан, който ни огледа, подсмихна се и си тръгна.

По някое време през нощта се бях изтърколила върху шалтето на Люсиен, забравила всякакви кроежи за сметка на един първичен стремеж — към топлина. Не се и съмнявах, че Юриан ще скъта картинката в съзнанието си, за да я сервира на Тамлин, когато се върнем: бяхме спали в една палатка и на сутринта ни беше мернал в *много* уютна поза.

Измих се в близкото поточе, болезнено скована от спането на земята, било то върху шалте, или не.

Като приключих, Брана чакаше край поточето и ме поздрави със студена, тъничка усмивка.

— И аз бих избрала сина на Берон.

Изгледах принцесата изпод свъсени вежди.

Тя сви рамене и усмивката ѝ се разшири.

— Мъжете от Двора на Есента имат огнена кръв. И им личи в леглото.

— Предполагам, че го знаеш от личен опит?

Тя се изкиска.

— Защо според теб се забавлявах толкова по време на Войната?

Дори не понечих да прикрия отвращението си.

Един час по-късно, по пътя към пролуката в стената, Люсиен ме хвана да го зяпам странно, докато думите ѝ се превъртаха в главата ми за десети път.

— Какво? — попита ме той.

Поклатих глава, нареждайки си да не си представям Илейн, подложена на този... огън.

— Нищо — отвърнах, а пред нас Юриан изруга.

Острият му крясък накара и двамата ни да ускорим крачка, а като чухме стона на меч, изваден от ножница, се втурнахме напред. Листа и

клони забрулиха лицето ми, но само след миг се озовахме до стената и невидимата, ужасяваща бариера забуча, запулсира в главата ми.

А през дупката в нея ни гледаха Децата на благословените.

## ГЛАВА 7

Брана и Дагдан изглеждаха така, сякаш току-що са намерили втора закуска.

Юриан беше извадил меча си, а облещените погледи на двете момичета и момчето сновяха уплашено между него и останалите. Като забелязаха и нас, и най-вече Люсиен със свирепата му красота, очите им се изцъклиха още повече.

Младежите паднаха на колене.

— Господари и господарки — подхванаха умолително. Сребърните им украшения блещукаха на слънчевата светлина, процеждаща се през короните на дърветата. — Намирате ни по време на път.

Принцът и принцесата се усмихнаха толкова широко, че зърнах всичките им възбели зъби.

Юриан май за пръв път се поколеба, преди да се намеси гневно:

— Каква работа имате тук?

Тъмнокосото момиче най-отпред беше прелестно, меднозлатистата му кожа руменееше, като вдигна глава.

— Идваме да живеем в земите на безсмъртните, това е нашият дар.

Юриан стрелна хладен, каменен поглед към Люсиен.

— Вярно ли е това?

Люсиен го изглежда ненавистно.

— Не приемаме дарове от човеците. Най-малко от деца.

Нищо че тримата изглеждаха само с броени години по-малки от мен самата.

— Защо не минете през стената — подкани ги мило Брана. — Ще се... позабавляваме.

Очите й поглъщаха жадно тъмнокосото момче и другото момиче, онова с червеникавокестенявата коса и остро изсеченото, но интересно лице. Установявайки колко похотливо се усмихва Дагдан на красивото момиче, проумях, че вече си бе набелязал него.

Изскочих пред всички и казах на тримата простосмъртни:

— Махайте се оттук. Връщайте се в селото си, при семействата си. Прекрачите ли тази стена, ще умрете.

Те се стреснаха и станаха на крака с обтегнати от ужас и страхопочитание лица.

— Идваме да живеем в мир.

— Тук не съществува подобно нещо. Вашата раса е обречена на смърт в земите ни.

Погледите им се плъзнаха към безсмъртните зад мен. Тъмнокосото момиче се изчерви от вторачения поглед на Дагдан, виждайки само красотата му на Върховен елф, но не и хищника зад нея.

Ето защо реших да сторя нещо.

Стената беше като скърцащо, страховито менгеме, смазваше магията ми, блъскаше главата ми.

Въпреки това запратих силата си като копие през пролуката и право в съзнанията им.

Твърде мощно. Младежът подскочи леко.

Меки и беззащитни, съзнанията им се поддадоха като масло, топящо се по езика ми.

Съзирах пред себе си откъслеци от живота им, досущ като парчета от строшено огледало. Прелитаха покрай мен във всички посоки: тъмнокосото момиче беше заможно, образовано, вироглаво — искаше да се измъкне от уреден брак и вярваше, че Притиан е подобрият вариант. Червенокосата бе видяла от живота само нищета и юмруците на баща си, освирепели още повече, след като отнели живота на майка ѝ. Момчето продавало тялото си по улиците на голямо село, докато един ден Децата не се появили и не му предложили нещо по-добро.

Действах бързо. Ефективно.

И приключих само за три секунди, преди Брана да си е поела дъх, за да каже:

— Тук няма смърт. Само удоволствия, стига да ги искате.

„Дори да не ги искате“, идеше ми да добавя.

Но тримата примигнаха насреща ѝ — вече бяха уплашени.

Най-сетне прозрели същинската ни природа: смъртоносна, безпощадна. Истината, стаена зад захаросаните истории.

— Май... май сбъркахме — пророни водачката им, отстъпвайки назад.

— Или намерихте съдбата си — предложи Брана със змийска усмивчица.

Те продължиха да отстъпват. Продължиха да виждат историите, които бях „посадила“ в главите им — че идваме да ги нараним, да ги убием, че бяхме извършили същото с приятелите им, че ще ги използваме и изхвърлим на боклука. Показах им нагите, Боге, червея Миденгард; показах им Клер и златокосата кралица, забодена на онзи стълб. Тези втълпени спомени се превърнаха в дълго пренебрегвани разкази, в които най-сетне започваха да вярват, виждайки ни с очите си.

— Елате тук — нареди им Дагдан.

Думите му действаха като подпалки за страха им. Тримата се завъртяха, усуквайки тежките си, светли роби около телата си, и хукнаха към гората.

Брана видимо напрегна мускули, като че се канеше да ги погне през стената, но аз я сграбчих за ръката и изсъсках:

— Подгониш ли ги, с теб ще си имаме неприятности.

За да натъртя на думите си, прокарах хищническите нокти на съзнанието си по вътрешния ѝ щит.

Принцесата изръмжа насреща ми.

Но човеците вече не се мяркаха.

Молах се да се вслушат в другата заповед, която бях втъкала в умовете им: да се качат на някоя лодка заедно с колкото можеше повече от приятелите си и да отплават към континента. Да се върнат по тези земи чак след края на войната и да предупредят възможно най-много от човеците, преди да е станало твърде късно.

Хибернските командири изсумтяха недоволно, но аз не им обърнах внимание, а просто седнах до едно дърво и се приготвих да чакам — нямах намерение да ги оставя без надзор толкова близо до стената.

Принцът и принцесата подеха наново работата си, крачейки напред-назад покрай невидимата бариера.

След малко някакво мъжко тяло застана до мен.

Не бе това на Люсиен... подскочих вътрешно, но външно дори не трепнах.

Юриан се взираше в мястото, където допреди малко бяха стоели простосмъртните.

— Благодаря ти — проговори дрезгаво той.

— Не знам за какво приказваш — отвърнах, давайки си сметка, че Люсиен ни наблюдава зорко от сянката на близкия дъб.

Юриан ми се подсмихна многозначително и закрачи след Дагдан.

\* \* \*

Бавиха се цял ден.

Каквото и да оглеждаха, каквото и да издирваха, принцът и принцесата ни държаха в неведение.

А след сутрешния ни сблъсък знаех, че няма смисъл да настоявам за информация. Изразходила бях дозата търпимост, която ми отпускаха за един ден.

Затова се наложи да прекараме втора нощ в гората и след като близнаците пропълзяха в палатката си, стражите заеха постовете си, а Люсиен отиде до потока за още вода, аз се озовах седнала пред Юриан само с огъня помежду ни. Съзерцавах как пламъците танцуват сред цепениците, усещайки еката им в костите си.

Заради изстрелването на силата ми през стената цял ден ме мъчеше жестоко главоболие и ми се виеше свят. Не се и съмнявах, че сънят ще ме погълне скоростижно и дълбоко, но огънят беше прекалено топъл, а пролетната нощ — твърде хладна, за да прекося с желание широкото, тъмно разстояние между пламъците и палатката ми.

— Какво се случва с онези, които успеят да минат през стената? — попита ме Юриан, а изсечените черти на лицето му се открояваха в треперлив релеф от танца на огъня.

Забих петата на ботуша си в тревата.

— Не знам. Никой не се връщаше. Но по време на управлението на Амаранта из гората дебнеха опасни твари, така че... Едва ли историята им е имала щастлив завършек. Никога не съм чувала за оцелели в някой от дворовете.

— Преди петстотин години щяха да ги бичуват заради подобно безразсъдство — рече Юриан. — Бяхме техни роби, курви и работници

хилядолетия наред; мъже и жени се биха и загиваха, за да не се налага да им служим отново. А сега онези тримцата се появяват в костюмите си, изпълнени с невежество относно опасността, историята.

— Мери си приказките, защото в момента не звучиш като верен лакей на Хиберн.

Дълбок, ненавистен смях.

— Май наистина ме мислиш за такъв, а? Негово куче?

— Ако не си, то каква е крайната ти цел?

— Имам си недовършена работа.

— Мириам е мъртва.

Лудостта пак затанцува в очите му, прокуждайки редкия момент на трезвост.

— Всичко, което направих по време на Войната, беше за нас двамата. За да оцелее народът ни и един ден да бъде свободен. А тя ме *напусна* заради оня хубавичък принц в мига, в който поставих народа ни пред нея.

— Дочух, че те е напуснала, защото толкова си се вгълбил в изкопчването на информация от Клития, че си загубил представа за истинския конфликт.

— Мириам ми даде позволение да я оправя, за да получа нужната информация. Каза ми да я прелъстя, за да предаде Хиберн и Верноподаниците. Това не я притесняваше. Изобщо.

— Значи, сега целиш да си върнеш Мириам?

Той протегна дългите си крака напред и ги кръстоса в глезените.

— Целя да я изкарам от гнезденцето им с оня крилат нещастник и да я накарам да съжалява за постъпката си.

— Получаваш втори живот и това е стремежът ти в него? Отмъщение?

Юриан се ухили бавно.

— Ти не се ли стремиш към същото?

Месеците на обучение с Рис ме подсетиха да свъся недоумяващо вежди.

— Да си отмъстя на Рис ли? Би ми се искало да го постигна някой ден.

— Всички така разправят, преструвайки се, че го имат за садистичен убиец. Но забравяш, че го познавах по време на Войната. Той рискува легиона си, за да спаси Мириам от крепостта на враговете



ни. Именно така го залови Амаранта, в случай че не знаеш. Рис беше наясно, че е капан, макар и за принц Дракон. Ала пренебрегна заповедите си и поведе целия си легион, за да избавят Мириам. Заради приятелката си, *моята* любовница. И заради онова копеле Дракон. Рис пожертва войните си, всичките до един ги заловиха и изтезаваха. Всички продължават да твърдят, че е бездушен, зъл. Но илирианецът, когото аз познавах, беше най-добросърдечният сред тях. По-добър от принца нещастник. Това качество не се губи, колкото и векове да изтекат, а Рис беше твърде умен, за да не се възползва пресметливо от злословията по негов адрес. И тук на сцената излизаш ти, неговата другарка. Най-могъщият Велик господар на света е загубил другарката си и още не е дошъл да си я потърси дори докато тя се скита беззащитна в гората. — Юриан се засмя. — Навярно защото Рисанд изобщо не те е губил. По-скоро те е пуснал да ни унищожиш.

За пръв път чувах тази история, но ми звучеше толкова типично за другаря ми, че огньовете помежду ни несъмнено вече тлееха в очите ми.

— Май обичаш да слушаш собствения си глас, а?

— Хиберн ще ви избие до един — заяви Юриан.

\* \* \*

Юриан не грешеше.

На сутринта Люсиен ме събуди с ръка върху устата ми и предупредителна нотка в червеникавото му око. Подуших го миг по-късно: медния мирис на кръв.

Нахлузахме дрехите и ботушите си и направих бърз преглед на оръжията, които бяхме натъпкали в палатката при нас. Аз разполагах с три кинжала, а Люсиен — с два, както и с една изящна сабя. По-добре от нищо, но не много.

Само един негов поглед ми предаде плана ни достатъчно красноречиво: щяхме да се преструваме на спокойни, докато не преценихме ситуацията.

За част от секундата осъзнах, че навярно за пръв път двамата с него действахме в екип. Досега не бяхме ловували заедно, а В недрата

на Планината все единият се грижеше за другия — никога в тандем. В комбина.

Люсиен се изниза от палатката с отпуснати крайници, готови обаче за миг да възприемат отбранителна позиция. Споделил ми беше, че са го обучавали и в Двора на Есента, и в този. И той като Рис обикновено залагаше на словесната борба, но ги бях виждала с Тамлин на тренировъчната площадка. Знаеше как да борава с оръжията. Как да убива, ако се стигнеше дотам.

Минах покрай него, поглъщайки детайлите наоколо, подобно на някой гладуващ, попаднал на пир.

Гората си беше същата. Юриан още клечеше край огъня с каменно, умислено изражение на лице и разбуждаше тлеещите въглини с пръчка. Стражите пък — и двамата пребледняха, когато Люсиен тръгна към тях. Проследих погледите им към дърветата зад Юриан.

От принца и принцесата нямаше и следа.

Кръвта...

Меден мирис, да. Ала примесен с пръст и гръбначен мозък, и... гнило месо. Мирис на тленност.

Хукнах към дърветата и гъстия храсталак край тях.

— Закъсняхте — обади се Юриан, докато минавах покрай него, след което продължи да ръчка въглените. — Свърши се преди два часа.

Люсиен още тичаше подире ми, когато скочих в трънака, който мигновено раздра ръцете ми.

Хибернските командири не си бяха направили труда да почистят след себе си.

Ако съдех по останките от трите тела, чиито съдрани светли роби осейваха малката горска полянка като пепел, Дагдан и Брана явно бяха заглушили писъците им с някакъв щит.

Люсиен изруга.

— Снощи са минали през стената. Да ги изловят.

Часовете преднина не значеха нищо — принцът и принцесата бяха надарени с бързината на безсмъртни елфи. Трите Деца на благословените сигурно се бяха уморили от тичане и бяха спрели да пренощуват някъде.

Кръвта вече засъхваше по тревата, по дънерите на околните дървета.

Хибернският тип мъчения не се славеше с особена изобретателност: Клер, златната кралица, а сега и тези тримата... Сходно обезобразяване и изтезания.

Развързах пелерината си и деликатно я разстлах върху поголемите останки от децата: торса на момчето, изподран и безкръвен. Лицето му още беше изопнато от агония.

Пламъци загоряха пръстите ми, сякаш в молба да ги изгоря, да ги почета поне с такова погребение. Но...

— Според теб за удоволствие ли са го направили, или за да ни завещаят послание?

Люсиен загърна със своята пелерина останките от двете момичета. По-сериозно изражение не бях съзирала върху лицето му.

— Смятам, че са свикнали да им се отказва. Бих го нарекъл пристъп на ярост.

Затворих очи, мъчейки се да укротя стомаха си, който се бунтуваше.

— Не си виновна ти — добави Люсиен. — Можело е да ги убият в земите на смъртните, но са ги довели тук, за да демонстрират мощта си.

Имаше право. Децата на благословените щяха да загинат и без моята намеса.

— Чувстват се застрашени — замислих се на глас. — И нараненото достойнство ги измъчва жестоко. — Побутнах с ботуш наквадената в кръв трева. — Ще ги погребем ли?

Люсиен премисли въпроса ми.

— Така ще им покажем, че сме готови да чистим след тях.

Огледах поляната отново. Пресметнах наум всичко, заложено на карта.

— Тогава ще им изпратим друг вид послание.

## ГЛАВА 8

Тамлин кръстосваше пред камината в кабинета си и всяко негово завъртане на пета беше остро като бръснач.

— Те са ни *съюзници* — изръмжа на двама ни с Люсиен, докато седяхме в креслата от срещуположните страни на камината.

— Те са чудовища — поправих го аз. — Разкъсаха на парчета три невинни човешки същества.

— И трябваше да оставите въпроса на мен. — Тамлин въздъхна пресекущо. — Не да *отмъщавате* като деца. — Той хвърли гневен поглед на Люсиен. — Очаквах повече от теб.

— Но не и от мен? — попитах тихо.

Зелените очи на Тамлин бяха като замръзнал нефрит.

— Ти имаш лична връзка с жертвите. За разлика от *него*.

— Точно този начин на мислене — озъбих му се аз, вкопчвайки пръсти в страничните облегалки на креслото си — е довел дотам, че *стената* да се превърне в единственото средство двата ни народа да съществуват в съседство и елфите да не се трогват от подобни *убийства*. — Знаех, че стражите отвън ни чуваха. Знаех, че всеки случаен минувач можеше да ни чуе. — Загубата на *всеки* живот и от двете страни на стената е *лична връзка*. Или теб те е грижа само за Върховните елфи?

Тамлин ме гледаше смаяно. След секунда изръмжа на Люсиен:

— Ти напусни. Ще се занимавам с теб по-късно.

— Не му говори така — изсъсках, скачайки на крака.

— С последното си изпълнение застрашихте съюза ни...

— Хубаво. Да горят в *ада*! — изкрещях.

Люсиен изтръпна.

— *Изпрати си Боге след тях!* — изрева Тамлин.

Дори не мигнах. И разбрах, че стражите са чули по стреснатото покашляне пред вратата и звуците на приглушен ужас.

Постарах се да чуят и следващите ми думи.

— Изтезавали са онези човешки деца, накарали са ги да страдат. Реших, че Боге е едно от малкото същества на света, способно да им

върне услугата.

Люсиен го бе проследил, а сетне го примамихме внимателно в лагера ни след часове на старание. В лагера ни... където Дагдан и Брана още злорадстваха заради последното си зверство. В крайна сметка смогнаха да се измъкнат, но не и преди да се наслушаме на писъци и сериозна борба. Лицата им бледнееха дори часове по-късно и очите им преливаха от омраза всеки път, когато благоволяха да ни погледнат.

Люсиен се покашля. И също стана.

— Там, онези човеци бяха просто деца. Фейра забрани на принца и принцесата да ги преследват, а те пренебрегнаха заповедта ѝ. Ако позволим на Хиберн да се качи на главите ни, със сигурност ще загубим повече от съюза си. Боге просто им напомни, че и ние имаме остри нокти.

Без да откъсва очи от мен, Тамлин повтори на Люсиен:

— *Напусни.*

В едничката му дума се таеше достатъчно злоба, че никой от двамата ни с Люсиен да не му се опълчи в този момент. Приятелят ми просто излезе от стаята и затвори вратата след себе си. Изпратих силата си в коридора и го усетих да сяда в дъното на стълбището. За да слуша. Също като шестимата стражи отпред.

С изправен като върлина гръб заявих на Тамлин:

— Нямах право да ми говориш така. *Обеща* ми, че няма да се държиш по този начин.

— Не знаеш какво е заложено на карта...

— Не ми приказвай като на дете. Не и след всичко, което преживях, за да се върна тук, при теб. При народа ни. Да не смяташ, че на някого от нас му харесва да работи с Хиберн? Или че не виждам въпроса в очите им: заслужавам ли *аз* тази съмнителна чест?

Дишането му отново се учести. Хубаво. Искях да го изкарам извън релси. *Хубаво.*

— Предаде ни, само и само да си ме върнеш. — Хладнокръвен удар под кръста. — Превърна ни в държанки на Хиберн. Прощавай, че поне аз се опитвам да взема обратно малка част от загубеното.

Ноктите му изскочиха. От гърлото му се изтръгна свирепо ръмжение.

— Заловили са и са разкъсали на парчета онези хора просто за забавление — продължих. — Ти може и да нямаш нищо против да коленичиш пред Хиберн, но аз определено имам.

Той избухна.

Мебели полетяха из стаята, разхвърчавайки се на трески; стъклата на прозорците се пръснаха на малки парчета.

Този път обаче не се обгърнах с щит.

Бюрото се блъсна в мен и ме запрати към библиотеката. Всяко място от тялото ми, където плът и кост се срещнаха с дърво, зарева в агония.

Свлякох се на колене върху килима и Тамлин на секундата се появи пред мен с треперещи ръце...

Вратите се отвориха рязко.

— Какво си сторил?! — изуми се Люсиен и по лицето на Тамлин се изписа пълно крушение, като го избута настрана.

Той *позволи* на Люсиен да мине пред него и да ме изправи на крака.

Нещо мокро и топло шурна по бузата ми — кръв... веднага познах мириса ѝ.

— Хайде, да те почистим — рече Люсиен и праметна ръка през раменете ми, извеждайки ме от кабинета.

Едва го чувах от дрънченето в ушите си. Светът се въртеше леко.

Стражите, сред които зърнах Брон и Харт, двама от най-приближените господари воители на Тамлин, ме зяпаха смаяно, раздвоявайки вниманието си между съсипаната стая и лицето ми.

Съвсем оправдано. Докато Люсиен ме водеше покрай едно позлатено огледало в коридора, разбрах какво бе предизвикало ужаса им. Очите ми бяха премрежени, кожата ми — пребледняла, а точно под едната ми скула се виеше дълбока драскотина, дълга поне четири сантиметра и обилно кървяща.

Други по-дребни драскотини обсипваха шията ми, ръцете ми. Но аз наредих на пречистващата си лечебна сила — наследена от Великия господар на Двора на Зората — да не ги изцерява. Да не ги заличава.

— Фейра — пророни Тамлин зад нас.

Спрях, съзнавайки колко очи ни наблюдаваха.

— Добре съм — прошепнах. — Съжалявам. — Избърсах кръвта, стичаща се по бузата ми. — Добре съм. — Повторих.

Никой, дори Тамлин не ми повярва.

Ако можех да нарисувам нещо в този момент, щях да кръстя платното „Да примामीш господар в клопката си“.

\* \* \*

Рисанд ме намери по връзката веднага щом влязох във ваната.

*Ранена ли си?*

Въпросът му беше смътен, връзката ни — още по-тиха и обтегната, отколкото преди няколко дни.

*Пострадах малко, но съм добре. Не е нищо страшно.*

Макар че раните ми още си стояха. И далеч не се затваряха с обичайната бързина. Явно прекалено успешно бях възпрепятствала лечебните си сили.

Отговорът му се забави. А накрая се изля в гъст низ от думи, сякаш Рис се опитваше да ги изпрати наведнъж, преди разстоянието да ги е заглушило.

*Познавам те и знам, че няма смисъл да ти казвам да внимаваши или да се прибереш. Но те искам дома. Скоро. И искам да го видя мъртъв, задето ти е посегнал.*

Колкото и земя да ни разделяше, гневът му разтърси връзката ни.

Отвърнах му със сух, успокоителен тон:

*Всъщност магията му ми посегна, не той.*

Водата във ваната ми вече изстиваше, когато получих отговора му.

*Радвам се, че гледаш на нещата с чувство за хумор. Аз не мога.*

Изпратих му оплезения си образ.

Вече се бях облякла, когато отговорът му дойде.

И той като моя беше безсловесен, само образ. И той като моя включваше езика на Рисанд.

Но неговият правеше друго.

\* \* \*

На следващия ден умишлено излязох да пояздя. И то точно когато Брон и Харт бяха на смяна, за да ги помоля да ме придружат.

Двамата не говореха много, но долавях погледите им при всяка моя болезнена гримаса, докато яздехме по отъпканите пътеки на пролетната гора. Усещах как оглеждат драскотината по лицето ми, синините под дрехите ми, заради които стенех през зъби от време на време. Все още неизлекувани за моя изненада, но пък и в полза на плана ми.

На вчерашната вечеря Тамлин ми поиска прошка — и аз му я дадох. Люсиен обаче не му продума цяла вечер.

Юриан и хибернските командири не останаха особено доволни, като им обясних тихо, че ще трябва да отложим пътуването до стената заради нараняванията ми. Тамлин не посмя да ги изпрати без мен, да ми отнеме този дълг. Не и взирайки се в лилавите петна по тялото ми, съзнавайки, че ако бях човек, нямаше да съм сред живите.

А след като запратихме невидимата кръвожадност на Боге след тях, принцът и принцесата биха отбой. Засега. Въпреки това държах щитовете си вдигнати — около себе си и около другите, само че този напън ми причиняваше постоянно главоболие, заради което всичките ми останали магически сили слабееха. Отлагането на работата ми по границата не ме облекчаваше особено, напротив, увеличаваше напрежението, защото бях изпратила силата си към стената.

Поканих Ианта в къщата с дискретната молба за утешителното ѝ присъствие. Тя пристигна осведомена за подробностите около случката в кабинета, макар че пропусна да спомене, че Тамлин ѝ е признал вината си, искайки опрощение от Майката, Котела и незначайно кого още. Същата вечер се разбъбрих за своята собствена прошка към нея и най-показно се престорих, че оценявам добронамерените ѝ съвети, разправяйки на придворните и всички останали около пълната ни маса какъв късмет е, че именно Тамлин и Ианта бранят земите ни.

Откровен казано, не знам как никой не разкри намеренията ми.

Как никой от тях не прозря в думите ми не странно съвпадение, а предизвикателство. Заплаха.

Последният кротък тласък.

Особено след като седем наги проникнаха в двора на имението малко след полунощ.



Избиха ги още преди да достигнат къщата — нападение, възпрепятствано от предупредително видение, което Котелът изпрати не в чия да е глава, а точно в тази на Ианта.

Суматохата и писъците събудиха цялото имение. Аз останах в стаята си, охранявана от стражи под прозорците и пред вратата ми. Тамлин, оплискан в кръв и задъхан, дойде лично да ме успокои, че врагът е преборен. Намерили ключовете за портата у нагите, а стражът, който ги бил загубил, щял да получи наказанието си още на сутринта. Цялата атака била едно недоразумение, последна демонстрация на сила от племе, отказало да слезе от сцената след управлението на Амаранта.

Ианта беше избавила всички ни.

На сутринта се събрахме пред казармата. Лицето на Люсиен беше преbledняло и изпито, под изцъклените му очи тъмнееха петна. Снощи не се беше прибрал в стаята си.

Хибернските командири и Юриан стояха мълчаливо до мен, докато Тамлин крачеше пред стража, вързан между два стълба.

— Поверих ти отбраната на имението си и хората в него — рече Тамлин на треперещия войник, гол от кръста нагоре. — И сякаш не е достатъчно, че снощи те намериха заспал на поста ти, но и точно *твоите* ключове изчезнаха преди време. — Той изръмжа тихо: — Отричаш ли обвиненията ми?

— Аз... аз никога не спя на поста си. За пръв път ми се случва. Сигурно съм задрямал само за минута-две — запелтечи стражът и въжетата простенаха под напъна му.

— Застраши живота на всички в имението.

А това нямаше как да остане безнаказано. Не и в присъствието на хибернските командири, които непрестанно се озъртаха за слабости.

Тамлин вдигна ръка. Брон дойде с каменно лице и му подаде камшик.

Всички стражи, най-доверените му воители, запристъпваха от крак на крак. Някои гледаха Тамлин с неприкрит гняв, а други криеха очи от предстоящото наказание.

Сграбчих Люсиен за ръката от не дотам престорен ужас.

Ианта стори крачка напред, скръстила ръце пред корема си.

— Двайсет удара. И още един за прошка от Котела.

Стражите обърнаха гибелни погледи към нея.

Тамлин пусна края на камшика върху земята.

Аз се включих. Изпратих силата си в съзнанието на вързания страж и освободих спомена, който бях навила на стегнато кълбо в главата му — освободих и езика му.

— Тя беше — пророни задъхано той, посочвайки с брадичка към Ианта. — Тя взе ключовете.

Тамлин примигна и всички в двора впериха взор във Върховната жрица.

Лицето ѝ дори не трепна от обвинението му — истината, която беше хвърлил насреща ѝ.

След празника по случай слънцестоеенето я следях, за да видя как ще опита да потъпче демонстрацията ми на сила, наблюдавах я през цялото денонощие. Само секунди, след като си тръгнах от хълма, тя отиде при казармите и приспа с искрица сила стража, прибирайки ключовете му. После предупреди стратегически за неизбежната атака на нагите... след като им беше дала ключовете за портата.

Така че *тя* да може да вдигне тревога миналата нощ. *Тя* да ни избави от заплахата.

Хитро хрумване, само дето я вкара право в моята клопка.

— Защо ми е да взимам ключовете ти? — попита спокойно Ианта. — Та нали аз ви предупредих за нападението.

— Ти дойде в казармата. *Видях* те онази нощ — настоя стражът, а после обърна умотелен поглед към Тамлин.

И осъзнах, че не го прави заради страх от болката. Не, бичуването щеше да е заслужено и понесено с достойнство. Тласкаше го страхът от позор.

— А аз си мислех, Тамлин, че никой от стражите ти не би паднал толкова ниско да разпространява лъжи, за да се спаси от някаква си мимолетна болка.

Лицето ѝ си оставаше все така невъзмутимо.

Тамлин обаче проучи стража, вирайки се в него изпитателно.

Аз пристъпих напред.

— Държа да го изслушаме докрай.

Някои от стражите въздъхнаха. Други ме изгледаха със състрадание и благодарност.

Ианта вирна брадичка.

— Моите уважения, милейди, но решението не е ваше.

Ето го... опита и да ме постави на мястото ми.

Само за да я вбеся още повече, се престорих, че не съм я чула, и се обърнах към стража.

— Ще изслушам разказа ти докрай.

Задържах очите си върху него, въпреки че следях дишането си и се молах Ианта да захапе стръвта...

— Ще изберете да повярвате на страж вместо на Върховна жрица?

Възмущението ми от ядните ѝ думи не беше изцяло фалшиво, колкото и усилия да ми костваше да сдържа усмивката си. Стражите се размърдаха нервно, засегнати от обидата ѝ, от тона ѝ. Дори ако още не вярвах на колегата си, последният ѝ въпрос им показва чия е вината.

В този миг обърнах очи към Тамлин и забелязах и неговият поглед да се изостря. От прозрение. Възраженията на Ианта бяха станали твърде много.

О, да, съзнаваше, че Върховната жрица навярно е планирала атаката на нагите, за да си възвърне поне част от властта, от влиянието в двора му — спасителката на народа.

Тамлин стисна устни в неодобрителна гримаса.

Бях им дала въже. Май съвсем скоро щях да разбера дали ще се обесят на него.

Дръзнах да направя последна крачка напред, вдигайки обърнати нагоре длани към Тамлин.

— Може да е станала грешка. Нека не плаща с кръвта си. Нито с честта си. Да го изслушаме.

Очите на Тамлин поомекнаха. Той се замисли безмълвно.

Зад мен Брана изсумтя.

— Жалка гледка — прошепна, макар и да знаеше, че всички я чуват.

Слаби. Уязвими. Лесна плячка за армиите им. Видях как думите се забиват в лицето на Тамлин, като че затваряха врати една след друга.

Нямаше друго тълкувание — не и за Тамлин.

Ала Ианта се бе вторачила в мен — в момичето, изправено пред тълпата, момичето, доказало, че може да открадне влиянието ѝ. Признаеше ли вината си... колкото и малко власт да ѝ беше останала, щеше да рухне.

Тамлин отвори уста, но Ианта взе думата:

— Тук съществуват закони — каза с толкова нежен гласец, че ми идеше да раздера лицето ѝ с нокти. — Традиции. Той загуби доверието ни, проляхме кръв заради неговата безотговорност. А сега иска да прехвърли вината за *собствените* си грешки върху Върховна жрица. Подобно нахалство трябва да бъде наказано. — Тя кимна на Тамлин. — Двайсет и един удара с камшика, Велики господарю.

Погледът ми запрескача между двамата им. Устата ми пресъхна.

— Моля те. Просто го изслушай.

Очите на стража, увиснал между стълбовете, преливаха от надежда и благодарност.

Тук... тук отмъщението ми се превръщаше в нещо мазно. В нещо чуждо и гнусно. Той щеше да забрави болката, но ударът срещу достойнството му... И моето щеше да загуби мъничка част от себе си.

Тамлин впери очи в мен, после и в Ианта. А накрая ги насочи към подсмиващите се хибернски командири — към Юриан, който само скръсти ръце с неразгадаемо изражение.

И както бях предвидила в плана си, нуждата на Тамлин за контрол, за демонстрация на сила надви.

Ианта му беше твърде важен съюзник, за да я отритне. Думата на един най-обикновен войник... не, не тежеше колкото нейната.

Тамлин се обърна към стража, вързан между стълбовете.

— Дай му да ухапе дървената летва — нареди тихо на Брон.

Брон се поколеба за миг, като че заповедта на Тамлин го беше вцепенила. Заедно с останалите стражи. Обединяваше се с Ианта срещу тях. Собствените му войници.

... които неведнъж бяха минавали отвъд стената, за да разбият онова проклетие. И го правеха на драго сърце за него, *умираха* на драго сърце, излавяни в кожата си на вълци. Онзи вълк, който аз бях убила, Андрас... И той беше дал живота си с готовност. Тамлин бе изпращал всички тях, но не всички се завръщаха. Те се жертваха в името на господаря си, а той... той така им се отблагодаряваше. Толкова доверие им имаше.

Въпреки това Брон изпълни заповедта му и пъкна малкото парче дърво в разтрепераната уста на стража.

Ако съдех по неприкритото презрение върху лицата на стражите, поне съзнавах какво се е случило — или предполагаша: Върховната жрица беше уредила цялото нападение, за да се изтъкне като

спасителка на народа, заплащайки с доброто име на един от техните. Само дето нямаха представа... никаква представа, че аз я бях тласнала натам, тайно я бях пришпорвала да покаже що за змия е всъщност. Колко незначителен беше за нея всеки без титла.

Как Тамлин я слушаше безпрекословно — безропотно.

Не се преструвах, когато сложих ръка на гърлото си и отстъпих крачка назад, после още една, докато не долових топлината на Люсиен и не се облегнах на него.

Стражите впиваха погледи в Ианта, в хиберниците. Някога бяха приемали Тамлин за един от тях — борил се беше за тях.

Досега. До появата на Хиберн. Докато не предпочете тези чужди зверове пред тях.

Докато не предпочете подмолната Върховна жрица пред тях.

Отмятайки камшика назад, Тамлин се взираше в нас, в ръката, която Люсиен бе поставил върху моята, за да ми даде опора.

Когато разсече въздуха, грохотното плющение отекна в казармата, в цялото имение.

В основите на двора.

## ГЛАВА 9

Ианта не беше приключила.

Знаех го, ето защо се приготвих за следващия ѝ удар. Не хукна обратно към храма си, намиращ се на няколко километра от имението.

Вместо това остана в къщата, възползвайки се от шанса да се загнезди по-близо до Тамлин. Въобразяваше си, че се е окопала здраво на мястото си, че изявлението ѝ за въздадената справедливост в края на кървавото бичуване беше нещо повече от последния шамар в лицата на стражите.

А когато набеденият войник провисна между стълбовете, когато другарите му се спуснаха да го освободят внимателно от въжетата, Ианта просто покани хибернските пратеници и Тамлин на обяд в имението. Аз обаче останах да помогна на стенещия страж, отнасяйки обагнени с кръв купи вода, докато лечителят го кърпеше.

Няколко часа по-късно Брон и Харт лично ме изпратиха до имението. Благодарих им поименно. И им се извиних, че не съм съумяла да предотвратя случилото се — нито кроежите на Ианта, нито несправедливото наказание на приятеля им. Говорех от сърце, а плющенето на камшика още ехтеше в ушите ми.

После двамата изрекоха думите, които от дълго време чаках. И те съжаляваха, че не са успели да предотвратят *нищо* едно от последните събития.

Не само от днес. Все пак синините още тъмнееха по кожата ми.

Ако ги помолех, щяха да ми дадат собствените си ножове, за да прережа гърлата им.

На следващата вечер тъкмо бързах към стаята си, за да се преоблека за вечеря, когато Ианта предприе следващия си ход.

Щеше да ни придружи до стената на сутринта.

Тамлин също.

Щом трябвало да бъдем обединен фронт, бе заявила на вечеря, искала и тя да види стената с очите си.

На принца и принцесата им беше все едно. Юриан обаче ми намигна, сякаш и той прозираше намеренията ѝ.

Същата вечер стегнах багажа си.

Алис влезе в стаята ми точно преди лягане с друга чанта в ръце.

— Нося ти още провизии, понеже ви чака по-дълъг път.

Въпреки че щяхме да сме с Тамлин, дори той не можеше да отговорее толкова много хора директно на мястото.

Затова отново щяхме да се придвижваме поетапно. По няколко километра наведнъж.

Алис сложи чантата, която ми беше приготвила, до моята. След това взе четката от тоалетната масичка и ме привика да седна на тапицираната пейка пред огледалото.

Подчиних ѝ се. Тя поразресе косата ми мълчаливо за няколко минути.

А накрая заяви:

— Когато утре си тръгнете, тръгвам и аз.

Вдигнах очи към отражението ѝ в огледалото.

— Племенниците ми са стегнали багажа, конете са готови най-сетне да ни върнат в Двора на Лятото. От твърде дълго време не съм виждала дома си — рече тя, макар и с блеснали очи.

— Чувството ми е познато — отвърнах лаконично.

— Желая ти всичко най-хубаво — каза Алис. Остави четката и се зае да сплита косата ми. — До края на живота ти, колкото и да е дълъг той.

Позволих ѝ да довърши плитката, после се завъртях на пейката и стиснах тънките ѝ пръсти в ръце.

— За нищо на света не казвай на Таркуин, че ме познаваш добре.

Тя вдигна вежди.

— Има кървав рубин с моето име на него — поясних.

Дори нейната кожа с цвят на дървесна кора пребледня.

Разбираше смисъла зад думите ми: Дворът на Лятото ме издирваше като свой враг. Само смъртта ми беше достатъчно възмездие за престъпленията ми.

Алис стисна ръката ми.

— Колкото и кървави рубина да има на твое име, вечно ще разполагаш с поне един приятел в Двора на Лятото.

Гърлото ми се сви.

— А ти вечно ще имаш един в моя двор — обещах ѝ.

Алис знаеше за кой двор говоря. И не изглеждаше уплашена.

Стражите не поглеждаха към Тамлин и не говореха с него, освен ако не се налагаше. С нас щяха да пътуват Брон, Харт и още трима. Преди съмване ме видяха да посещавам приятеля им — жест, който със сигурност никой друг не беше сторил.

Ответряването беше като газене през кал. Всъщност силите започваха повече да ми тежат, отколкото да ми помагат. До обяд вече страдах от ужасно главоболие и през последната отсечка от пътешествието ни, докато се ответрявахме отново и отново, ми се виеше свят.

Щом пристигнахме, устройохме лагера си почти безмълвно. Тихо и свенливо попитах дали може да спя в една палатка с Ианта вместо с Тамлин, загатвайки за желанието ми да потулим бездната, зейнала помежду ни след бичуването. Но всъщност го направих повече за да спестя на Люсиен вниманието ѝ, отколкото да не се озовавам насаме с Тамлин. Пригответихме вечерята си, нахранихме се и опънахме шалтетата, а Тамлин нареди на Брон и Харт да поемат първия пост.

Да лежа до Ианта, без да прережа гърлото ѝ, беше същинско изпитание за търпението и самоконтрола ми.

Винаги, когато ножът под възглавницата ми зашепнеше името ѝ, си напомнях за приятелите ми, за семейството ми, което беше живо и се възстановяваше в Севера.

Повтарях си безгласно имената им в мрака отново и отново. Рисанд. Мор. Касиан. Амрен. Азриел. Илейн. Неста.

Спомних си в какъв вид ги бях оставила, потънали в кърви и ранени. Спомних си крясъците на Касиан, докато раздираха крилата му, заплахата на Азриел, докато кралят вървеше към Мор. За борбата на Неста, докато я влачеха към Котела.

Целта ми беше по-голяма от възмездието. Стремях се към нещо по-важно от личната мъст.

Въпреки това призори се събудих, стискайки дръжката на ножа. Седнах върху шалтето си и извадих кинжала изпод възглавницата, вперила очи в спящата жрица.

Гладката извивка на врата ѝ сякаш сияеше под първите лъчи на слънцето, проникващи през входа на палатката.



Претеглих оръжието в ръката си.

Май не бях родена със способността да прощавам. Не и за зверства, причинени на близките ми. За мен самата не ме беше грижа, не и колкото за тях. Ала една опорна стоманена колона вътре в мен отказваше да се превие или да се счупи. Не търпеше идеята да зарежа тези чудовища живи след престъпленията им.

Ианта отвори очите си от тюркоаз, кристален като скъпоценния камък върху свалената от главата ѝ диадема. И веднага ги стрелна към ножа в ръката ми. Сетне към лицето ми.

— Човек трябва да внимава, когато споделя един лагер с враговете си — обясних.

Можех да се закълна, че в очите ѝ просветна нещо като страх.

— Хиберн не ни е враг — увери ме тя леко задъхано. Пребледнялото лице, с което ме изпрати от палатката, ми даде да разбере, че усмивката ми си е свършила работата.

\* \* \*

Люсиен и Тамлин показаха на близнаците къде се намира пролуката в стената.

И също като с предишните две, принцът и принцесата оглеждаха нея и терена наоколо с часове.

Този път се навъртах край тях, наблюдавах ги, макар и вече да намираха присъствието ми за не особено заплашително, дори досадно. Бяхме изиграли играта си за надмощие, чрез която стана ясно, че мога да хапя, ако реша, но все пак ще се търпим взаимно за момента.

— Тук е — рече Брана на Дагдан, кимвайки към невидимата граница.

Личеше си единствено по различните дървета: от нашата страна бяха в ярките, свежи краски на пролетта. От другата — потъмнели, едри, леко сбърчени от жегата в разгара на лятото.

— Първата беше по-подходяща — възпротиви се Дагдан.

Седнах на един камък и се заех да беля ябълка с малко ножче.

— И по-близо до западното крайбрежие — добави той.

— Тази е по-близо до континента, до пролива.

Забих острието надълбоко в бялото месо на ябълката и си отрязах едно парче.

— Да, но оттук ще имаме по-удобен достъп до запасите на Великия господар.

Въпросният Велик господар беше тръгнал с Юриан на лов за храна, по-питателна от сандвичите, които си носехме. Ианта беше отишла до някакво близко поточе да се моли, а за Люсиен и стражите нямах представа къде са.

Е, това улесняваше работата ми. Пъхнах парчето ябълка в устата си и казах през него:

— Аз бих ви посъветвала да използвате тази.

Те се завъртяха към мен и Брана се ухили презрително, а Дагдан вдигна вежди.

— Ти пък какво знаеш? — попита принцесата.

Свих рамене и си отрязах още едно парче ябълка.

— Просто говорите по-силно, отколкото предполагате.

Двамата се спогледаха укорително. Горделиви, самомнителни, жестоки. През двете седмици на познанството ни ги бях проучила добре.

— Освен ако не ви се рискува другите дворове да съберат силите си и да ви пресрещнат, преди да сте прекосили пролива, по-добре изберете тази дупка.

Брана въртна очи.

Аз продължих със същия отегчен тон:

— Но какво ли знам аз? Все пак вие двамата сте живуркали на малко островче петстотин години. Ясно е, че схващате повече от мен, що се отнася до Притиан и стратегическото придвижване на армии.

Брана изсъска:

— Тук не става въпрос за никакви армии, така че ще те помоля да си държиш устата *затворена*, докато не ни потрлябваш.

Аз изсумтах.

— Искате да ми кажете, че цялото това лутане не е било, за да намерите място за пробив през стената, след което да използвате *и* Котела за пренасянето на по-голямата част от войските ви тук?

Тя се изсмя, премятайки тъмната си, тежка коса през рамо.

— Котелът не е за пренасяне на армии от пешаци. С него се преобразяват светове. С него ще разрушим тази противна стена и ще

си възвърнем всичко наше.

Просто кръстосах крака.

— Аз пък си мислех, че с армия от десет хиляди няма да ви трябват магически предмети, за да свършите мръсната си работа.

— Армията ни е десетократно по-многолюдна, момиче — подсмихна ми се Брана. — И двойно повече от това, ако броим съюзниците ни във Валахан, Монтесере и Раск.

Двеста хиляди. Майката да ни е на помощ!

— Май не сте си губили времето през всичките тези години. — Изглеждах ги недоумяващо. — Тогава защо не сте нападнали Амаранта, докато е владеела острова ви?

— Кралят още не беше намерил Котела въпреки множеството години, през които го издирваше. Затова предпочиташе да я използва като експеримент за това как можем да потъпчем хората й. Пък и тиранията й мотивираше съюзниците ни на континента да се присъединят към нас, знаейки какво ги чака.

Довърших ябълката си и метнах огризките в гората. Те проследиха полета им с очи, досущ като хрътки, наблюдаващи фазан.

— Значи, всички ще се съберат тук? И аз трябва да съм домакиня на толкова войници?

— Нашата войска ще се справи с Притиан, преди да се обедини с другите. В момента командирите ни се приготвят за атака.

— Явно смятате, че е възможно да загубите, щом си правите труда да използвате Котела.

— Котелът е равностоеен на победа. Може да изравни този свят със земята.

Вдигнах вежди в израз на непочтителен цинизъм.

— И трябва да освободите силата му точно на това място?

— Това място — обади се Дагдан с ръка върху дръжката на меча си — съществува, защото личност или предмет с велика мощ е преминал оттук. Котелът ще се запознае с метода му и ще го приложи в многократен размер, докато стената не рухне напълно. Процесът е толкова деликатен и сложен, че едва ли простосмъртният ти мозък ще го проумее.

— Сигурно си прав. Макар че същият този простосмъртен мозък успя да реши загадката на Амаранта. И да я унищожи.

Брана просто се обърна към стената.

— Защо според теб Хиберн ѝ позволи да живее толкова време по тези земи? За да има кой да му върши мръсната работа...

\* \* \*

Разполагах с всичко нужно.

Тамлин и Юриан още ловуваха, принцът и принцесата бяха заети със стената, а стражите бях изпратили за вода с оправданието, че някои от синините ми ме боляха и исках да им направя компрес.

Лицата им се бяха изпълнили с убийствен гняв. Не към мен, а към причинителя на синините ми. Към онзи, който бе избрал Ианта пред тях, както и Хиберн пред честта и народа им.

Тръгнала бях с три раници, но щеше да ми трябва само една. Онази, която старателно бях подредила наново с провизиите от Алис и държах скътана до всичко необходимо за бягството ми. Същата, която някога бях взимала със себе си на всяко пътешествие до стената. За всеки случай. А сега...

Имах съюзници, имах цел, имах отправна точка и имената на някои чужди земи.

Но най-вече имах народ, загубил вяра в собствената си Върховна жрица. Имаше стражи, които започваха да се бунтуват срещу Великия си господар. А в резултат на всичко това имах и хибернски командири, усъмнили се в силите на тукашните си съюзници. Бях подготвила двора за крах. Ала не заради външни набези, а заради вътрешна война.

И трябваше да се махна от него преди това. Преди и последното парче от плана ми да си дойде на мястото.

Тази групичка щеше да се върне в имението без мен. А за да запазят илюзията за силата си, Тамлин и Ианта щяха да излъжат за бягството ми.

И може би ден-два след това някой от стражите щеше да разкрие новината — прецизно заложен в съзнанието му капан.

Избягала бях, за да се спася, след като принцът и принцесата от Хиберн едва не ме бяха убили. Бях насадила в главата му картината на обезобразеното ми тяло, осеяно с белезите на кървавия почерк, който Дагдан и Брана вече бяха демонстрирали. Щеше да опише травмите ми подробно — да обясни как ми е помогнал да избягам, преди да е

станало твърде късно. Как съм хукнала да търся спасение, когато Тамлин и Ианта са отказали да се намесят в моя защита, за да не изложат на риск съюза си с Хиберн.

И когато стражът разбулеше истината, неспособен да си мълчи повече, виждайки как Тамлин и Ианта крият окаяната ми съдба, също както двамата се бяха обединили в деня на бичуването...

Когато опишеше какво ми е причинил Хиберн на мен, тяхната Унищожителна на проклетия, новопомазаната им Избраница на Котела, преди да избягам, за да спася живота си...

Съюзът щеше да рухне. Защото нито един войник, нито един обитател на двора нямаше да застане зад Тамлин и Ианта след такова престъпление. След случилото се с мен.

С тихи, забързани стъпки влязох в палатката да взема раницата си. Сетне огледах лагера и гората наоколо с напрегнат слух и притаен дъх.

Само след няколко секунди грабнах презгръдната ножница на Тамлин от неговата палатка. Сутринта беше обяснил, че я оставя, защото ножовете щели да пречат на лъка му.

Преметнах я през гърдите си и веднага усетих тежестта ѝ. Илириански бойни ножове.

У дома. Отивах си у дома.

Хукнах на север и влязох в гората, без дори да надзърна назад към лагера. Ако се ответрявах, без да почивам между скоковете, щях да достигна подножието на планината за час, а след това щях да изчезна през някоя от пещерите.

Но пробягах едва стотина метра под прикритието на дърветата, преди да спра на място.

Чух първо гласа на Люсиен.

— Махни се.

Гърлен женски смях.

Всичко в мен замръзна от този звук. Бях го чувала и преди — в паметта на Рисанд.

„Продължавай напред!“ Тъкмо нещо отвличаше вниманието им, колкото и кошмарно да беше.

„Продължавай напред, продължавай напред, продължавай напред!“

— Мислех, че ще ме потърсиш след Ритуала — измърка Ианта.

Не бяха на повече от десетина метра през дърветата. Но достатъчно далеч да се измъкна тихомълком.

— Бях длъжен да изпълня Ритуала — озъби й се Люсиен. — Не го направих с желание, повярвай ми.

— Позабавлявахме се.

— Вече имам другарка.

Всяка изтичаща секунда ехтеше като траурна камбана в ушите ми. Собственоръчно бях подготвила падението на двора им; отдавна бях спряла да чувствам вина или съмнения относно плана си. Не и сега, когато Алис вече беше на безопасно разстояние.

Но... но...

— С Фейра не се държиш така.

Заплаха, обвита в коприна.

— Бъркаш.

— Така ли? — Чу се прашене на клонки и шума, сякаш го обикаляше като хищник. — Нея цялата я опипваш.

Бях свършила работата си прекалено добре, твърде остро бях провокирала ревността й с всеки път, когато карах Люсиен да ме докосне в нейно присъствие и това на Тамлин.

— *Не* ме пипай! — изръмжа той.

И аз тръгнах към тях.

Прикривах шумоленето на стъпките си, тиха като пантера, докато се прокрадвах към малката горска полянка, на която стояха.

Където Люсиен беше с гръб до едно дърво и с белезници от син камък около китките.

Съзирала ги бях и преди. Върху Рис. С тях парализираше силата. Бяха изсечени от камък от гнилата земя на Хиберн, който имаше свойството да неутрализира магията. А в този случай... приковаваше Люсиен към дървото, докато Ианта го оглеждаше като змия, изникнала пред плячката си.

Тя плъзна ръка по широките му гърди, надолу по корема му.

А очите му се стрелнаха към мен, когато излязох иззад дърветата. Златистата му кожа червенееше от страх и унижение.

— Достатъчно — обадох се аз.

Ианта извърна глава към мен. Усмивката й беше невинна, престорена. Тя забеляза раницата на гърба ми, ножницата на Тамлин. Но не ги удостои с по-задълбочено внимание.

— Просто си играехме. Нали, Люсиен?

Той не отвърна.

Като гледах окованите му китки, чудейки се как изобщо бе успяла да го хване, *ръката ѝ*, която все още беше върху корема му...

— Ще се върнем в лагера, като приключим — обяви тя и отново се обърна към него.

Ръката ѝ се плъзна още по-надолу, но не за да му достави удоволствие, а само колкото да ми демонстрира, че е *способна*...

Тогава вече атакувах.

Не с ножове или магия, а със съзнанието си.

Свалих щита, с който я бранех от контрола на близнаците, и нахлух в ума ѝ.

Маска върху разложено лице. Това видях, влизайки в красивата ѝ глава, където открих толкова покварени мисли. Цяла върволица мъже, които бе покорила със силата си или направо бе завлякла насила в леглото си, убедена в пълномощията си над тях. Отдръпнах се от орбитата на тези спомени, за да се овладеея.

— Махни си ръцете от него.

Тя ме послуша.

— Свали му оковите.

Люсиен пребледня, а Ианта наново ми се подчини със сговорчиво, някак празно изражение. Белезниците от син камък издрънчаха върху покритата с мъх земя.

Ризата на Люсиен беше раздърпана, горното копче на панталона му — вече разкопчано.

Тътенът, изпълнил съзнанието ми, беше толкова гръмък, че едва чувах собствения си глас, когато наредих:

— Вземи онзи камък.

Люсиен остана притиснат към дървото. И мълчаливо загледа как Ианта се навежда да вземе един сив, грапав камък с размера на ябълка.

— Сложи дясната си ръка на онази скала.

Тя се подчини, макар че тялото ѝ видимо потрепери.

Съзнанието ѝ се гърчеше, съпротивляваше се на моето, досущ като риба, клъвнала на стръв. Впих ноктите на ума си още по-надълбоко и вътрешният ѝ глас запищя.

— Удряй ръката си с камъка колкото можеш по-силно, докато не ти кажа да спреш.

Същата ръка, с която беше унижавала и Люсиен, и още мнозина. Ианта вдигна камъка. Първият удар произведе приглушен, мокър звук.

При втория нещо изпраща.

Третият пусна кръв.

Лявата ѝ ръка се издигаше и спускаше, докато тялото ѝ се мяташе в агония.

Тогава ѝ казах с ясен, отчетлив глас:

— Повече никога няма да докоснеш друго същество против волята му. Няма да убеждаваш себе си, че отсрещният иска вниманието ти, че играе игра. Няма да изживееш близост, освен ако другият не те докосне пръв, ако не е желана и от *двете* страни.

Глух удар. Хрущене. Глух удар.

— Няма да си спомняш случилото се тук. Ще кажеш на останалите, че си паднала.

Безименният ѝ пръст беше щръкнал под странен ъгъл.

— Позволявам ти да отидеш на лечител, за да намести костите ти. Но не и да заличи белезите. И всеки път, погледнеш ли ръката си, ще си спомняш, че докоснеш ли някого против волята му, ще си платиш, и то с цялата си същност. Ще живееш с този страх до края на дните си, без да знаеш откъде е дошъл. Просто ще се страхуваш, че нещо те преследва, дебне те и само чака да ти скочи в гръб.

Тихи сълзи на болка се стичаха по лицето ѝ.

— Вече може да спреш.

Окървавеният камък тупна в тревата. Ръката ѝ се беше превърнала в купчина натрошени кости, увити в съдрана кожа.

— Падни на колене и чакай някой да те намери.

Ианта коленичи и премазаната ѝ ръка изцапа с кръв светлата ѝ роба.

— Тази сутрин обмислях дали да не прережа гърлото ти — казах ѝ. — Снощи също, докато спеше до мен. И всеки ден, откакто разбрах, че си предала сестрите ми на Хиберн. — Поусмигнах се. — Но това ми се струва по-удачно наказание. Надявам се да живееш много, много дълго, Ианта, без нито миг покой.

Погледах я още малко, завършвайки гоблена от думи и команди, който бях оплела в съзнанието ѝ, после се обърнах към Люсиен. Той беше оправил панталона и ризата си.



Изцъкленото му око прескочи от нея към мен, а накрая и към окървавения камък.

— Думата, която търсиш, Люсиен — изчурулика измамно ведър женски глас, — е *даемати*.

Обърнахме се едновременно тъкмо когато Брана и Дагдан излизаха иззад дърветата с вълчи усмивки на лица.

## ГЛАВА 10

Брана прокара пръсти през златистата коса на Ианта, цъкайки с език заради кървавото подобие на ръка в скута ѝ.

— Накъде си тръгнала, Фейра?

Свалих маската си.

— Чакат ме на едно място — обявих на хибернските командири, долавяйки как небрежно заемат постове от двете ми страни.

— Нима имаш по-важна работа от това да ни помагаш? Все пак си положила клетва пред краля ни.

Време — печелеха време, докато Тамлин се върнеше от лова с Юриан.

Люсиен се отблъсна от дървото, но не застана до мен. Нещо като агония пробяга по лицето му, когато най-сетне забеляза откраднатата ножница на Тамлин и раницата на гърба ми.

— Не съм се клела пред никого — казах на Брана, съзнавайки, че Дагдан бавно напуска полезрението ми. — Свободна съм да ходя където и когато си поискам.

— Така ли? — отвърна умислено Брана и плавно спусна ръка до меч на хълбока си. Аз се завъртях леко, за да не попадне Дагдан в мъртвата ми точка. — Толкова старателни кроежи през последните седмици, толкова опитни машинации. Май изобщо не ти хрумна, че и ние вършим същото.

Нямаше да позволят на Люсиен да си тръгне жив от поляната. Или поне с незасегнат ум.

Явно и той се досети в същия момент като мен, проумявайки, че нямаше да ни разкрият всичко това, ако не разчитаха, че ще си остане тайна.

— Вземете Двора на Пролетта, щом искате — заявих без преструвки. — И бездруго ще падне.

Люсиен изръмжа. Не му обърнах внимание.

— О, така и възнамеряваме да сторим — увери ме Брана и измъкна бавно меч си от тъмната му ножница. — Но въпросът е какво да предприемем с теб?

Освободих с палец два от илирианските бойни ножове.

— Не ти ли стана чудно защо така те боли главата? Защо се чувате толкова слабо по една определена телепатична връзка?

През последните седмици силите ми наистина се изцеждаха толкова бързо, изнемощявах все повече и повече...

Дагдан изсумтя и най-накрая заяви на сестра си:

— Давам ѝ десет минути, преди ябълката да подейства.

Брана се изсмя, побутвайки с ботуш белезниците от син камък.

— Първо дадохме прашеца на жрицата. Камък гибелф, стрит на толкова ситно, че нямаше как да го видиш, надушиш или вкусиш в храната си. Трябваше да слага по мъничко, за да не заподозреш нещо. Пък и за да не смачка силите ти наведнъж.

Тревога стегна корема ми.

— Даемати сме от хиляда години, момиче — ухили се презрително Дагдан. — Но дори не се наложи да влизаме в съзнанието ѝ, за да я склоним. Ти обаче... колко храбра постъпка само. Опита да защитиш всички тях от нас.

Съзнанието на Дагдан полетя като черна стрела към това на Люсиен. Аз издигнах щит помежду им. И главата ми — костите ми се сковаха от болка...

— Каква ябълка? — попитах едва.

— Онази, която изяде преди час — обясни Брана. — Отгледана в личната градина на краля и редовно поливана с разтвор на гибелф. Достатъчна е да потисне силите ти за няколко дни. Затова няма да ни трябват окови. А ти май си мислеше, че никой не е забелязал подготовката ти за бягство. — Тя отново изцъка с език. — Чичо ни много би се разочаровал, ако допуснем подобно нещо.

Откраднатото ми време изтичаше. Можех да се ответрея, но така им оставях Люсиен, в случай че той самият някак не успееше да се освободи с гибелфа в кръвта си...

Да го оставя... Трябваше и можех да го оставя.

На съдба, навярно по-жестока от смъртта...

Червеникавото му око просветна.

— Върви.

И аз направих избора си.

Избухнах в нощ, дим и сенки.

И дори с хиляда години зад гърба си, Дагдан не беше готов, когато се ответрях пред него и атакувах.

Разрязах предницата на кожената му броня, но недостатъчно дълбоко, че да го убия, и когато стоманата закачи пластините ѝ, той се извъртя ловко, принуждавайки ме или да изложя на опасност дясната си страна, или да загубя ножа си...

Ответрях се отново. Този път Дагдан дойде с мен.

Не се биех с поданици на Хиберн, спипани натясно в гората. Не се биех с Атора и пасмината му по улиците на Веларис. Дагдан беше хибернски принц — командир.

И се биеше подобаващо.

Ответряване. Атака. Ответряване. Атака.

Превърнахме се в черна вихрушка от стомана и сенки и месеците на строго обучение от Касиан ми помогнаха да остана на крака.

През мъглата от ярост мярнах смаяното изражение на Люсиен, изумявах дори Брана с неочакваните си бойни умения.

Ударите на Дагдан не бяха тежки — не, бяха прецизни и светкавични, но сякаш не се впускаше с пълна мощ в сражението.

Само печелеше време. Изтощаваше ме, докато тялото ми преработеше напълно ябълката и силата ѝ ме превърнеше в простосмъртна.

Ето защо го ударих в слабото място.

Брана изпищя, блъсната от огнена стена.

Дагдан се разсея само за миг. Ревът му, когато забих ножа си надълбоко в корема му, прокуди птиците от околните дървета.

— Малка кучка! — изплю той, отскачайки от следващия ми удар.

Огънят се разсея и видяхме Брана на колене. Беше пропуснала да засили физическия си щит — очакваше да атакувам съзнанието ѝ.

Сега трепереше, задъхана от агония. Острата миризма на обгорена кожа се понесе към нас от дясната ѝ ръка, ребрата ѝ, бедрото ѝ.

Дагдан пак скочи към мен и аз посрещнах меча му с двата си ножа.

Този път не сдържа силата си.

Усетих отзвука ѝ по всеки сантиметър от тялото си.

Усетих и надигащата се, задушаваша тишина. Познавах я отпреди — от онзи ден в Хиберн.

Брана скочи на крака с пронизителен вик.

Забравила за Люсиен.

Съсредоточила цялото си внимание върху мен, върху отмъщението за изгорената си красота, Брана не го забеляза да се доветрява пред нея, докато не стана твърде късно.

Докато мечът на Люсиен не отрази слънчевите лъчи, процеждащи се през короните на дърветата. Преди да срещне плът и кост.

Горската полянка се разтреса, като че невидимата нишка между близнаците се скъса, когато тъмнокосата глава на Брана тупна в тревата.

Дагдан изкрещя и се хвърли срещу Люсиен, ответрявайки се през петте метра разстояние.

Люсиен тъкмо вдигаше острието си от разсечения врат на Брана, когато Дагдан се озова пред него, устремил меч към гърлото му.

Люсиен имаше време само колкото да отстъпи назад от гибелния замах на принца.

Аз обаче разполагах с време да го спра.

Ответрях се между двамата и Дагдан успя просто да се изцъкли от изненада, когато отблъснах меча му с единия си нож, а другия забих в окото му. Право в черепа му.

Кост и кръв, и мека тъкан задраха острието и се плъзнаха по него, а устата на Дагдан още зееше недоумяващо, когато изтръгнах ножа си от главата му.

Пуснах го да се строполи върху сестра си и сблъсъкът на плът в плът огласи тишината.

Аз просто надзърнах към Ианта с гаснеща сила и жестока болка в корема и ѝ дадох последната си заповед, изменяща предходните.

— Кажи им, че аз съм ги убила. При самозащита. След като те ме нараниха толкова лошо, докато вие с Тамлин просто *гледахте безучастно*. Дори ако те изтезават за истината, ще казваш, че съм избягала, след като съм ги убила. За да спася този двор от извратените им деяния.

Празен, незрящ поглед беше единственият ѝ отговор.

— Фейра — програчи Люсиен.

Аз избърсах двата си ножа в гърба на Дагдан и отидох да взема раницата си от земята.

— Връщаш се. В Двора на Нощта.

Сложих тежката раница на раменете си и най-накрая вдигнах очи към него.

— Да.

Смуглото му лице бе пребледняло. Погледът му обхождаше Ианта, двамата мъртви командири.

— Идвам с теб.

— Не — отсякох и тръгнах към гората.

Усетих режеща болка дълбоко в стомаха си. Трябваше да потеглям, да използвам жалките остатъци от силата, за да се ответрея до планината.

— Няма да се справиш без магия — предупреди ме той.

Аз просто стиснах зъби срещу острата болка в корема си, свиквайки сили за ответряването до далечните хълмове. Люсиен обаче сграбчи ръката ми и ме спря.

— Идвам с теб — повтори. Лицето му беше оплискано с кръв, червена като косата му. — Идвам, за да си върна другарката.

Нямахме време за спорове. За истината и разговора, и отговорите, които отчаяно търсеше.

Тамлин и другите вероятно бяха чули крясъците.

— Не ме карай да съжалявам — казах само.

\* \* \*

Докато стигнем до подножието на планината няколко часа по-късно, устата ми отвътре беше пропита с кръв.

Задъхвах се, главата ми пулсираше, а стомахът ми представляваше усукан възел от агония.

Люсиен не изглеждаше по-добре; и той се ответряваше със същата немощ. Накрая спря сред морето от хълмиста зеленина и се преви надве, опрял ръце в коленете си.

— Край... свърши — рече задъхано. — Магията ми... не остана и въгленче. Явно и аз съм получил от отровата днес.

А на мен бяха дали и отровна ябълка, за да се подсигурят.

Силата ми ме напускаше като вълна, отдръпваща се от брега. Само дето не се завръщаше. Просто се отдалечаваше все повече и

повече, губейки се в морето от нищо.

Надзърнах към слънцето, вече се беше издигнало на една педя от хоризонта и хвърляше тъмни, дебели сенки сред хълмовете. Опитах да се ориентирам, преравяйки наученото през последните седмици.

И пристъпих на север с олюляващи се крака. Люсиен обаче ме сграбчи за ръката.

— Ще минаваш през порта?

Плъзнах болезнени очи към него.

— Да.

Пещерите — порти, така ги наричаха — в тази падина водеха до други магически кътчета на Притиан. През една от тях се бях озовала право В недрата на Планината. Сега щях да използвам друга, за да се прибера у дома. Или поне колкото можеше по-близо. Защото никоя порта, нито тук, нито където и да било, не водеше до Двора на Нощта.

А нямах намерение да излагам приятелите си на риск, призовавайки ги да ме вземат оттук. Така или иначе почти не усещах връзката си с Рис.

Из тялото ми бавно плъзваше скованост. Трябваше да се измъкна от това място, и то веднага.

— Порталът на Двора на Есента е натам.

Предупреждение и укор.

— Вляза ли в Лятото, ще ме убият.

Мълчание. Той пусна ръката ми. Гърлото ми беше толкова сухо, че едва преглътнах.

— Единствената друга порта в околността води В недрата на Планината. Затворихме всички останали. Отидем ли там, може да влезем в капан. Или изобщо да не намерим изход.

— Тогава отиваме в Есента. А оттам...

Не успях да довърша. У дома. Люсиен все пак се досети. И като че ли в този момент осъзна — осъзна, че това е за мен Дворът на Нощта. Мой дом.

Той поклати глава и почти видях думата в червеникавокафявото му око. *После.*

Кимнах безмълвно. Да — после щяхме да си говорим.

— В Двора на Есента ще има не по-малко опасности, отколкото в Лятото — предупреди ме той.

— Просто трябва да се укрием някъде. Да изчакаме, докато... докато отново имаме сили да се ответряваме.

Тихо жужене и дрънчене отекна в ушите ми. И почувствах как магията ми изчезва напълно.

— Сещам се за едно място — рече Люсиен и тръгна към пещерата, която щеше да ни отведе в дома му.

В земите на семейството, което го беше предало също толкова жестоко, колкото този двор бе предал моето.

Поехме през хълмовете, бързи и тихи като сенки.

Портата към Двора на Есента нямаше охрана. Люсиен надникна през рамо към мен, сякаш да ме попита дали аз бях отговорна за липсата на обичайната стража.

Кимнах отново. Бях проникнала в съзнанията им, преди да тръгнем, уверявайки се, че портата ще ме чака отворена. Касиан ме беше научил винаги да си подсигурявам втори изход. Винаги.

Люсиен спря пред виещия се мрак отвъд входа на пещерата. Черната ѝ вътрешност сякаш ни дебнеше като Миденгард, готов да ни погълне. Един мускул потрепна нервно по челюстта му.

— Остани тук, ако решиш — казах му. — Стореното — сторено.

Хиберн идваше — вече беше тук. От седмици размишлявах дали е по-добре да превземем Двора на Пролетта, или да го зарежем в ръцете на враговете ни.

Но нямаше как да остане безпристрастен — бариера между силите ни в Севера и човеците в Юга. Лесно можех да призова Рис и Касиан, да накарам Касиан да доведе един илириански легион, за да завладеят двора, чиито основи вече се клатеха заради моите машинации. Ако изобщо се беше възстановил достатъчно.

Така обаче щяхме да покорим една територия, намираща се на цели пет двора от нашата. А и мнозина можеше да проявят съпричастност към Двора на Пролетта; да се съюзят със силите на Хиберн срещу нас, приели това завоевание като доказателство за злината ни. Но ако Пролетта паднеше в лапите на Хиберн... Можехме да привлечем другите дворове към нашата кауза. Общите ни сили да атакуват Хиберн директно от Севера.

— Права си била — обяви накрая Люсиен. — Момичето, което някога познавах, наистина е умряло В недрата на Планината.



Не можех да преценя дали го изрича като обида. Въпреки това кимнах.

— За това поне сме на едно мнение, значи.

Встъпих в зейналата паст от студ и тъмнина.

Люсиен ме настигна и минахме заедно под грубо изсечения каменен свод, напускайки топлата зеленина на вечната пролет с оръжия в ръце.

А в далечината, толкова смътен, че се почудих дали не е само в съзнанието ми, зверски рев прониза въздуха.

# **ВТОРА ЧАСТ**

## **УНИЩОЖИТЕЛКАТА НА ПРОКЛЯТИЯ**

## ГЛАВА 11

Първо ме връхлетя студът.

Режещ студ, пропит с мирис на глина и гнилоч.

В сумрака светът отвъд тесния пещерен вход изглеждаше като плетеница от червено, златисто, кафяво и зелено — с масивни, древни дървета и горски мъх, осеян с камъни и скали, хвърлящи дълги сенки.

Прекрачихме границата с извадени мечове и притаен дъх.

Но край входа към Двора на Есента не стояха стражи на Берон, поне не виждахме, нито подушвахме такива.

Останала без магия, отново се почувствах сляпа; не можех да хвърля разузнавателната си мрежа сред вехтите, пълни с живот дървета, опипвайки терена за елфически съзнания в близост.

Усещах се съвършено безпомощна. Също като преди. Как изобщо бях оцелявала без магията си... не ми се мислеше.

Тръгнахме с тихи котешки стъпки сред мъха, камъните и дърветата, а дъхът ни се виеше като струйки дим пред устите ни.

Трябваше само да се движим, да вървим на север. Рис вече беше доловил, че връзката ни е угаснала, и най-вероятно опитваше да разбере дали това е влизало в плана ми. Дали си струва да изложи намеренията ни на риск, за да ме открие.

Ала дотогава... докато ме чуеше, докато ме намереше... трябваше да продължаваме напред.

Затова позволих на Люсиен да води. Щеше ми се поне да можех да изостря зрението си, да го приготвя към смрачаващата се гора. Само че магията ми беше застинала, замръзнала. „Патерица“, на която бях започнала да разчитам твърде много.

Докато крачехме през гората, студът се засилваше с всеки угасващ лъч слънчева светлина.

Не бяхме проронили и дума, след като бяхме влезли в пещерата между двата двора. Скованите рамене и стисната челюст на тихия ми спътник ми подсказваха, че единствено нуждата от предпазливост държеше множеството му въпроси настрана.

Нощта вече надвисваше над главите ни, макар и луната още да се издигаше по небето, щом стигнахме до друга пещера.

Спрях на входа ѝ.

Люсиен обяви с безизразен, мразовит като въздуха глас:

— Не води никъде. В дъното си прави завой и ще можем да се скрием там.

Въпреки това го пуснах напред.

Всяко движение на крайниците ми ставаше все по-мудно, болезнено, докато го следвах отвъд завоя, за който беше споменал.

Просветна кремък и аз се озовах в нещо като импровизиран лагер.

Свещта, която Люсиен бе запалил, бе поставена на някаква изпъкналост в каменната стена, а на пода имаше три шалтета и стари одеяла, затрупани с шума и паяжини. В полегатия център на скривалището се мержелееше малко огнище, а покривът над него беше овъглен.

Никой не бе стъпвал тук от месеци. От години.

— Нощувах тук по време на лов. Преди... да напусна — обясни той, преглеждайки пращната книга с кожена подвързия, сложена върху скалната издатина до свещта. Накрая я върна на мястото ѝ. — Ще останем само за през нощта. На сутринта ще намерим нещо за ядене.

Аз просто вдигнах най-близкото шалте и го поизтупах от шумата и прахоляка, преди да го постеля на земята.

— Наистина ли си планирала всичко това? — попита ме най-накрая той.

Седнах на шалтетото и се разрових в раницата си, изваждайки по-топлите дрехи, храната и другите полезни вещи, приготвени от Алис.

— Да.

— Само толкова ли ще ми кажеш?

Подуших храната, чудейки се каква ли част от нея бе подправена с гибелф. Вероятно цялата.

— Май е прекалено опасно да я ядем — помъчих се да се измъкна от въпроса му.

Люсиен обаче нямаше да отстъпи така лесно.

— Знаех си. Разбрах, че лъжеш в мига, в който призова онази светлина в Хиберн. Приятелката ми от Двора на Зората притежава

същата сила, светлината ѝ е точно такава. И не върши каквито там глупости ни послъга, че е свършила.

Избутах раницата си от шалтето.

— Тогава защо не му каза? Все пак му беше вярно куче във всяко друго отношение.

Нещо в очите му вреше, сякаш встъпването в собствените му земи караше разтопения метал в него да се надига до повърхността, независимо от потиснатата му сила.

— Радвам се, че поне свали маската.

И наистина му позволих да зърне всичко — оставих по лицето си единствено студа, който чувствах отвътре.

Люсиен изсумтя.

— Не му казах поради две причини. Първо, защото вече беше съкрушен и щеше да е несправедливо от моя страна. Не можех да му отнема надеждата. — Врътнах очи. — И второ — продължи троснато той, — знаех, че ако съм прав и реша да те издам, ще направиш така, че повече да не я видя.

Впих нокти в дланите си толкова силно, че ме заболя, но не помръднах от шалтето си, оголвайки зъби насреща му.

— И затова си тук. Не защото така е редно, а той винаги постъпва грешно, а само и само за да получиш онова, което *ти* смяташ, че заслужаваш.

— Моята *другарка* попадна в ръцете на врага...

— Още от самото начало не крия, че Илейн е в безопасност и се грижат добре за нея.

— И трябва просто да ти повярвам.

— Точно така — изсъсках. — Защото, ако и за миг усетех, че сестрите ми са в опасност, никой, бил той Велик господар или крал, няма да ми попречи да им се притека на помощ.

Той поклати глава и светлината от свещта проблесна по косата му.

— Имаш наглостта да се усъмняваш в намеренията ми спрямо Илейн, но какъв беше *твоят* мотив спрямо мен? Реши да ме изключиш от унищожителния си план заради истинското приятелство или просто защото се страхуваше, че това ще я съкруши?

Не му отговорих.

— Е? Какъв беше големият ти план за мен, преди Ианта да се намеси?

Зачоплих един разнищен конец от шалтето.

— Щеше да останеш невредим — отвърнах лаконично.

— Ами Тамлин? Може би си възнамерявала да го изкормиш, преди да заминеш, но явно не ти се е отдал шанс?

Изтръгнах рязко конца от протрития плат.

— Хрумна ми, да.

— Но?

— Но реших, че е по-добро наказание да гледа как дворът му рухва край него. И по-продължително от леката смърт. — Свалих ножницата на Тамлин от гърдите си и дебелата кожа се провлачи по грубия каменен под. — Ти си му пратеник. Несъмнено се досещаш, че ако му прережа гърлото, колкото и удовлетворително да бъде чувството, няма да ни спечеля много съюзници за войната.

Напротив, само щях да дам на Хиберн още една възможност да ни подкопае.

Той скръсти ръце. Готвеше се за хубавичка, протяжна свада. Прекъснах го, преди да се е впуснал в нея.

— Уморена съм. И гласовете ни ехтят из цялата пещера. Хайде да си говорим, когато няма опасност да ни заловят и убият.

Погледът му гореше като нажежено желязо.

Аз обаче не му обърнах внимание, а се настаних на шалтето, пропито с миризма на прахоляк и гнила шума. Загърнах се с пелерината си, но не затворих очи.

Не смеех да заспя, не и при положение че Люсиен като нищо можеше да размисли. И все пак това, че лежах, без да помръдвам, без да мисля... успя да разсее поне част от напрежението в тялото ми.

Люсиен изгаси свещта и чух как ляга на своето шалте.

— Баща ми ще те преследва безжалостно, ако узнае, че си откраднала силата му — рече той в мразовитата тъма. — И ще те убие, задето си се научила да я използваш.

— Да се нареди на опашката — беше едничкият ми отговор.

\* \* \*

Изтощението се разстилаше като одеяло върху сетивата ми, когато сивкавата светлина на зората пропълзя по пещерните стени.

През по-голямата част от нощта бях треперила, подскачайки при всеки звук в гората отвън, внимателно заслушана в движенията на Люсиен върху шалтето му.

Когато се надигна, по изпитото му лице си личеше, че и той не е мигнал, навярно от опасения, че може да се измъкна. Или че семейството му ще ни намери. Или пък моето.

Взряхме се един в друг.

— Какво сега? — изграчи той, прокарвайки широката си ръка по лицето си.

Рис го нямаше — цяла нощ не чух и шепот по връзката ни.

Потърсих магията си, но се натъкнах само на пепел.

— Тръгваме на север — отвърнах. — Ще вървим, докато ефектът от гибелфа не изчезне, а сетне продължаваме с ответряване.

Или пък можеше да се свържа с Рис и приятелите ми.

— Дворът на баща ми се намира на север. Ще трябва да се отклоним на изток или запад, за да го избегнем.

— Не. Ако вървим на изток, ще стигнем опасно близо до Двора на Лятото. А и нямам намерение да губя време в отклонения на запад. Поемаме право на север.

— Стражите на баща ми ще ни забележат.

— Тогава ще се наложи да се укриваме по-добре — казах и станах от шалтето.

Изсипах и последната отровна храна от раницата си. Нека си я поделят горските твари.

\* \* \*

Походът през гората на Двора на Есента беше като да крачиш в кутия за бижута.

Макар и да знаех, че по всяка вероятност ни преследват, цветовете бяха толкова ярки, че не смогвах да притая възхищението си.

До по-късните часове на утрото маслените лъчи на слънцето вече бяха разтопили сланата, разкривайки онова, което бе годно за ядене. Стомахът ми стържеше с всяка стъпка, а косата на Люсиен

просветваше, подобно на листата над нас, докато въртеше глава, оглеждайки гората за нещо, с което да напълним коремите си.

Неговата гора по линия на кръвта и закона. Той беше неин син и бе тук... Изглеждаше сякаш сътворен от нея. За нея. Дори златното му око беше такова.

Накрая Люсиен спря при едно лениво поточе, проправило си пътека през дървета с гранитни стени — място, което някога бе гъмжало от пъстърви.

Тъкмо майсторях импровизирана въдица, когато той нагази в поточето с боси крака и навити до коленете крачоли и хвана някаква риба с голи ръце. Беше вързал косата си на конска опашка и няколко кичура се люшнаха към лицето му, когато пак се спусна, хвърляйки втора пъстърва върху пясъчния бряг, където аз допреди малко бях издирвала заместител на рибарската корда.

Никой от двамата ни не продума, докато рибите се мятаха на сушата и люспите им отразяваха всички поразително ярки цветове над нас.

Накрая Люсиен ги хвана за опашките с отработено движение. Нищо чудно да го беше правил хиляди пъти, точно тук, край това поточе.

— Аз ще ги почистя, ти запали огън.

През деня никой нямаше да забележи светлината от пламъците. Пушекът обаче... Налагаше се да поемем този риск.

Пригответе храната и закусихме в мълчание. Праценето на огъня беше единственият глас помежду ни.

\* \* \*

Вървахме на север пет дни, и то почти без да си говорим.

Владенията на Берон бяха толкова обширни, че ни отне цели три дни да влезем, да ги прекосим и да ги напуснем. Люсиен ни преведе през периферията им, напрягайки тяло при всеки животински звук, при всяко шумолене от гъсталака.

Горският дом представлявал огромна съвкупност от сгради, осведомил ме беше спътникът ми в един от малкото случаи, в които рискувахме и благоволихме да си проговорим. Изграден бил във и



около дърветата и скалите, като само най-горните му етажи били над земята. Под нея имало още няколко етажа, изсечени в камъка. Всъщност именно хоризонталното му разположение обуславяло внушителните му размери. От единия край на Дома до другия се стигало за половин сутрин. И гъмжал от стражи във всички посоки: по дърветата, под земята, върху обгърнатите от мъх каменни керемиди на покрива му.

Никой враг не доближаваше покоите на Берон без негово знание. Никой не си тръгваше без негово разрешение.

Разбрах, че сме минали отвъд мрежата от патрулни маршрути и постове, позната на Люсиен, когато раменете му провиснаха.

Моите отдавна бяха напълно увиснали.

Почти не мигнах през нощта, позволявайки си лукса да затворя очи единствено когато дишането на Люсиен преминеше в друг, по-дълбок ритъм. Съзнавах, че така няма да издържа дълго, но без щита ми, без способността да долавям опасностите...

Чудех се дали Рис вече ме издирва. Дали бе почувствал тишината.

Сега си давах сметка, че трябваше да му съобщя за намеренията си. Да му кажа, че тръгвам, и да му обясня как може да ме намери.

Гибелфът... заради него връзката ни беше толкова приглушена. Май трябваше да убия Ианта, без да се замислям.

Но стореното — сторено.

Разтърках болезнените си очи, почивайки за миг под новата ни находка: ябълково дърво, отрупано с едри, сочни плодове.

Напълнила бях раницата си догоре. Две огризки вече се търкаляха на земята до мен, а сладкият мирис на гнила шума ми действаше също толкова приспивно, колкото мудното жужене на пчелите, пируващи с окапалите плодове. Тъкмо се готвех да изям и трета ябълка, избърсана и разположена върху опънатите ми крака.

След подмолния номер на хибернските командири вероятно трябваше да се откажа от ябълките завинаги, но гладът открай време ме подтикваше да нарушавам собствените си правила.

Люсиен, седнал на няколко крачки от мен, хвърли остатъка от четвъртата си ябълка в храсталака, а аз отхапах от моята.

— Наближаваме обработваемите земи и нивите — обяви той. — Оттук нататък ще трябва да сме незабележими. Баща ми не плаща

добре на работниците си и те вечно търсят начини да изкарат по някоя и друга монета отгоре.

— Дори като издадат местонахождението на един от синовете на Великия господар?

— *Особено* така.

— Да разбирам ли, че не са те харесвали?

Той стисна челюсти.

— Като най-малкия от седем синове не бях нито особено нужен, нито пък желан. Може би за добро. Отдаде ми се възможност да уча по-дълго, отколкото баща ми позволяваше на братята ми, преди да ги натири да управляват някоя територия в земите ни, пък и можех да тренирам колкото си исках, защото никой не вярваше, че ще съм толкова глупав да прибягна до убийства, за да се изкача нагоре в дългия списък с наследници. А когато ми омръзна да уча и да се бия... започнах да опознавам земите ни чрез разказите на тукашните. Започнах да опознавам самите тях.

Той се изправи със стон и обедното слънце озари кървавите и винени нюанси на разпуснатата му коса.

— Това ми звучи по-скоро като историята на един Велик господар, отколкото на нежелан и бездееен син.

Той впи изпитателен, стоманен поглед в мен.

— Да не смяташ, че братята ми правят всичко по силите си да ме прекършат и убият само от най-обикновена омраза?

Неволен трепет пробяга по гръбнака ми. Доядох ябълката си и станах да откъсна още една от близкия провиснал клон.

— А би ли искал короната на баща си?

— Никой никога не ми е задавал този въпрос — пророни умислено Люсиен, като поехме по пътя си, заобикаляйки окапалите гнили ябълки. Въздухът беше пропит с лепкава сладост. — Кръвопролитията, нужни, за да се сдобия с короната му, не биха си стрували. Нито пък поквареният му двор. Защо ми е да завоювам короната му само за да управлявам коварен, двулик народ?

— Господарят на лисиците — изсумтях, припомняйки си маската, която някога бе носил. — Но така и не отговори на въпроса ми. Защо биха те предали тукашните?

С всяка следваща стъпка въздухът ставаше по-лек. Златна ечемичена нива се ширеше като вълнисто море чак до далечната гора

на хоризонта.

— Заради Йесминда.

Йесминда. За пръв път произнасяше името й.

Люсиен тръгна сред полюшващите се стебла.

— Тя беше една от тях. — Думите му едва се чуваха сред въздишките на ечемика. — А като не успях да я защитя... Предадох и тяхното доверие. Докато бягах от братята си, потърсих укритие в няколко къщи. Никой не ми помогна заради случилото се с нея.

Вълни с цвят на злато и слонова кост се стелеха навсякъде около нас, а отгоре се простираше ясна, безоблачна синева.

— Напълно ги разбирам — допълни той.

\* \* \*

До късния следобед прекосихме плодородната долина. Когато Люсиен предложи да пренощуваме някъде, настоях да продължим напред към стръмното планинско подножие, водещо към сиви, заснежени зъбери. Оттам започваше планинската верига, която Дворът на Есента споделяше с този на Зимата. Ако съумеехме да прекосим границата за ден-два, навярно силите ми щяха да са се възвърнали достатъчно, че да се свържа с Рис — или да следваме пътя си с ответряване.

Преходът далеч не беше лесен.

Изкачвахме се по гигантски канари, покрити тук-там с мъхове и дълги, бели треви, които съскаха като усойници. Вятърът брулеше косите ни, а температурата спадаше с всяка следваща крачка към върха.

Тази вечер... Тази вечер щеше да ни се наложи да рискуваме с огън. За да оцелеем.

Люсиен вече пръхтеше уморено, когато се заизкачвахме по една колосална скала, отвъд която се ширеха долина и гора, виеща се като река, изтъкана от яркозелено. Все някъде трябваше да има проход към вътрешността на планинската верига — скрит от чукари.

— Как е възможно дори да не се задъхаш? — попита немощно Люсиен, едва добрал се до плоския връх.

Отметнах назад кичурите коса, измъкнали се от плитката ми, за да брулят лицето ми.

— Тренирана съм.

— Досетих се, като видях как надви Дагдан.

— Елементът на изненадата беше на моя страна.

— Не — рече тихо Люсиен, докато търсех опора за крака си в съседната канара. — Сама се справи. — Ноктите ми изреваха от болка, като забих пръсти в скалата и се набрах. Люсиен додаде: — Защити ме и от тях, и от Ианта. Благодаря ти.

Думите му засегнаха нещо ниско в стомаха ми и се почувствах благодарна за бушувания наоколо вятър, ако не за друго, то поне защото прикри паренето в очите ми.

\* \* \*

Най-сетне успях да поспя.

Прашенето на огъня в последната ни пещера, топлината и щогоде безопасната ни отдалеченост от останалия свят бяха достатъчни да ме потопят в дълбок сън.

И в сънищата си май плувах из съзнанието на Люсиен, сякаш поне мъничко въгленче от силата ми най-накрая се бе завърнало.

Сънувах уютните пламъци, скалните стени, тясната пещерна кухня, побрала с мъка двама ни и огъня. Сънувах виещата, мрачна нощ отвън, всички звуци, които спътникът ми внимателно изучаваше, докато стоеше на пост.

В един момент погледът му се задържа върху мен.

Не бях предполагала колко млада, колко простосмъртна изглеждах, докато спях. Плитката ми лежеше като въже върху рамото ми, устата ми беше леко отворена, а лицето ми — изнурено от дните на изнемога и глад.

Сънувах, че сваля пелерината си и я мята върху одеялото ми.

Сетне сънищата ми отплаваха нанякъде, извеждайки ме от главата му. И позволих на морето от звезди да ме приспи в обятията си.

\* \* \*

Широка ръка стисна лицето ми толкова здраво, че стенанието на костите ми ме изтръгна рязко от съня.

— Я, кого си намерихме! — провлачи студен мъжки глас.

Познавах това лице — червената коса, светлата кожа, презрителната усмивка. Познавах лицата и на другите двама мъже в пещерата, приклецили мятация се Люсиен.

Братята му.

## ГЛАВА 12

— Баща ни — рече на Люсиен онзи, допрял нож до гърлото ми — е засегнат, че не мина да ни поздравиш.

— Имаме спешна работа и не можахме да отделим време — отвърна хладнокръвно Люсиен, смогвайки да се овладее.

Мъжът се засмя престорено и острието се впи още повече в кожата ми.

— Аха. Говори се, че вие двамцата сте избягали заедно. Сложили сте рогца на Тамлин — ухили се широко непознатият. — Не предполагах, че си способен на такова нещо, малки братко.

— Явно е много способен в кревата — подхилна се един от другите.

Плъзнах поглед към мъжа над мен.

— Съветвам ви да ни освободите незабавно.

— Достопочтеният ни баща желае да ви види — заяви той със змийска усмивка. Ножът му не трепна. — Затова ще ни придружите до дома му.

— Ерис — обади се предупредително Люсиен.

Името прокълтя из тялото ми. Над мен, само на сантиметри... стоеше някогашният годеник на Мор. Онзи, който я бе изоставил, след като беше намерил обезобразеното ѝ тяло на границата. Наследникът на Великия господар.

Можех да се закълна, че призрачни нокти се вкопчиха в дланите ми.

Ако ни бяха нападнали само след ден-два, вероятно щях да мога да прережа гърлото му с тях.

Ала нямахме толкова време. Разполагах единствено с настоящия момент. И трябваше да го оползотворя максимално.

Ерис ми нареди с леден, отегчен глас:

— Ставай!

И тогава я усетих — магията ми се пробуждаше, като че сръчкана с ръжен. Сякаш престоят ми в тези земи, сред чистокръвните

им повелители, някак ѝ бе вдъхнал живот, бе накарал отровата в кръвта ми да кипне. Превръщайки я в пара.

Чувствайки близостта на студеното острие до врата ми, позволих на Ерис да ме вдигне на крака, а другите двама изправиха Люсиен, преди да е успял да го стори сам.

Щях да имам право само на едничък опит. Налагаше се да използвам всичко наоколо.

Срещнах очите на Люсиен.

И той видя потта по слепоочията ми, по горната ми устна, докато кръвта ми се нажежаваше.

Кимна едва забележимо и друг знак не ми трябваше.

Ерис щеше да ни отведе при Берон, който щеше или да ни убие за удоволствие, или да ни продаде за солидна сума, или да ни задържи в тъмниците си за неизвестен период. А като знаех какво са причинили на любимата на Люсиен, на Мор...

— След теб — каза галантно Ерис, свали ножа от гърлото ми и ме бутна напред.

А аз точно това и чаках. Равновесието, беше ме научил Касиан, правеше победата във всеки бой.

За да ме тласне напред, Ерис загуби своето и аз използвах силата на собственото му движение срещу него.

Завъртях се толкова светкавично, че дори не забеляза как попаднах в сваления му гард и забих лакът в носа му.

Ерис залитна назад.

Пламъци удариха другите двама, а Люсиен отскочи настрана, когато полетяха с панически крясъци към вътрешността на пещерата.

Призовах всяка искрица от огъня си, образувайки стена между нас и нападателите ни. Затваряйки братята му в пещерата.

— *Бягай!* — пророних, но Люсиен вече стоеше до мен, сграбчил лакътя ми за опора, докато пламъкът ми гореше все по-жарък и по-жарък.

Нямаше да ги задържи за дълго. Вече долавях как нечия сила се противопоставя на моята.

Имахме обаче и друго оръжие.

Люсиен се досети за него в същия момент, в който и аз.

С лъснало от пот чело той запрати белязаната си от огън мощ към камъните над нас. По главите ни се посипаха прахоляк и скални

късчета.

Влях жалките останки от магията си в следващия удар на Люсиен.

И следващия.

Щом ядното лице на Ерис изплува от огнената ми стена, грейнало като образа на новоизсечен бог на гнева, с Люсиен срутихме пещерния покрив.

Пламъци изригнаха през тесните пролуки на грамадата досущ като змийски езици, но рухналите камъни дори не потръпнаха.

— Побързай! — извика задъхано Люсиен.

Без да изрека и дума, хукнах след него към нощта навън.

Раниците ни, оръжията ни, храната ни... всичко остана в пещерата.

Аз носех два кинжала, Люсиен — един. Аз бях загърната с пелерината си, но... той наистина ме беше завил със своята. Затова сега трепереше от студ, докато се катерехме трескаво по планинския скат, без да спираме дори за глътка въздух.

\* \* \*

Ако си бях останала човек, вече нямаше да съм сред живите.

Студът пронизваше костите ни, а виещият вятър сякаш ни шибаше с възпламенени бичове. Зъбите ми тракаха, пръстите ми бяха толкова вкочанени, че едва съумявах да се закрепя за вледенения гранит километър след мъчителен километър през планината. Вероятно и двамата се отървахме на косъм от премръзване единствено благодарение на пламъчето, което тъкмо започваше да се разпалва във вените ни.

Не спряхме нито веднъж заради неизречения страх, че сторихме ли го, студът щеше да изсмуче и мъничкото ни топлинка и повече нямаше да помръднем. Или пък братята на Люсиен щяха да ни настигнат.

Пробвах отново и отново да изкрещя на Рис по връзката ни. Да се ответрея. Да призова крила и да отлетя с Люсиен от планинския проход, през чиито снегове се влачехме — снегове, дълбоки до кръста



и толкова сбити на места, че трябваше да пълзим по повърхността им, одирайки кожата си на грапавия лед.

Гибелфът още държеше по-голямата част от силата ми в задушавашата си хватка.

Сигурно приближавахме границата на Двора на Зимата, повтарях си, докато примижавахме срещу поредния порив на ледения вятър, нахлул откъм отсрещния край на тесния планински проход. Наближавахме я, а щом я преминехме, Ерис и другите нямаше да посмеят да навлязат в чужда територия.

Мускулите ми крецяха при всяка стъпка, ботушите ми бяха подгизнали от разтопения сняг, стъпалата ми бяха плашещо безчувствени. Прекарала бях достатъчно човешки зими в гората, за да познавам опасностите, които криеше студеното, мокро време.

Люсиен дишаше тежко на крачка зад мен, когато стените от камък и сняг се разтвориха пред нас, разкривайки безмилостно звездно небе — и още планини. С мъка сдържах стона си.

— Не бива да спираме — каза той и се зачудих дали звукът все пак не бе напуснал гърлото ми.

Сняг сковаваше разпилените кичури на косата му, а аз усещах леда в премръзналите си ноздри.

— Няма да издържим дълго така, трябва да се стоплим и да починем.

— Братята ми...

— Ако продължим, ще умрем. — В най-добрия случай щяхме да загубим поне по няколко от пръстите на краката и ръцете си. Посочих стръмния планински склон пред нас. — Рисковано е да се движим през нощта. Налага се да намерим някоя пещера и да опитаме да запалим огън.

— С какво? — тросна се той. — Да виждаш дърва?

Аз просто продължих напред. Споровете само пилееха енергия — и време.

Пък и бездруго няхах отговор.

Питах се дали изобщо ще оцелеем тази нощ.

\* \* \*

Натъкнахме се на пещера. Дълбока и защитена от вятъра и вражеските погледи. Старателно прикрихме следите си, а и вятърът отнасяше мириxa ни в безопасна посока.

Но с това се изчерпваше късметът ни. Наоколо нямаше дърва за огрев; освен това огънят във вените ни бе угаснал.

Ето защо прибгнахме до единствения друг вариант: телесната топлина. Закътахме се в най-вътрешната част на пещерата и седнахме бедро до бедро, ръка до ръка под пелерината ми, тресящи се от студ и мокри до кости.

Почти не чувах глухия писък на вятъра от тракането на зъбите ми. И от неговите.

*Намери ме, намери ме, намери ме*, пак пробвах да извикам по връзката ми с Рис. Но ироничният глас на другаря ми не отвърна.

Посрещна ме грохотна празнина.

— Разкажи ми за Илейн — рече тихо Люсиен.

Сякаш смъртта, приседнала до нас в мрака, тласкаше и неговите мисли към най-близкия му човек.

Замислих се дали да не си замълча, твърде разтреперана, за да призова думите си, но...

— Обожава градината си. Винаги е обичала да отглежда разни неща. Дори когато мизерствахме, съумяваше да поддържа поне няколко лехи през топлите месеци. А когато... когато си стъпихме на краката, започна да прави най-красивите градини, които някога си виждал. Дори в Притиан. Градинарите се бунтуваха, защото им отнемаше работата; дами като нея трябваше само да кръцват по някоя повехнала роза тук-там, а Илейн слагаше шапка и ръкавици и коленичеше в пръстта да плеви. Държеше се като чистокръвна милейди във всяко друго отношение, освен в това.

Люсиен не проговори дълго време.

— „Държеше се“ — повтори накрая. — Говориш така, сякаш е мъртва.

— Нямам представа как я променил Котелът. Не смятам, че вече може да се прибере у дома. Колкото и да ѝ се иска.

— Притиан със сигурност е по-добрият вариант, независимо от войната.

Свиках малкото си сили, преди да отвърна:

— Тя е сгодена, Люсиен.

Долових как всеки сантиметър от тялото му се сковава до мен.

— За кого?

Безизразни, студени думи. Подплатени със заплаха от насилие.

— За сина на един човешки господар. Той мрази елфите, посветил е живота и богатството си на изстребването им. Нашето изстребване. Разбрах, че макар и годежът да е по любов, бащата на годеника ѝ само чака да се добере до солидната ѝ зестра, за да продължи борбата си срещу елфите.

— Илейн обича сина на господаря.

Не прозвуча като въпрос.

— Така твърди. Неста... Неста твърди, че бащата и манията му по изстреблението на елфите трябвало да я възпрат. Но никога не е споделяла опасенията си с Илейн. Нито пък аз.

— Другарката ми е сгодена за човек.

Каза го повече на себе си, отколкото на мен.

— Съжалявам, ако...

— Искам да я видя. Само веднъж. Само... за да проверя.

— Какво да провериш?

Той придърпа влажната ми пелерина по-нагоре върху телата ни.

— Дали си струва да се боря за нея.

Не посмях да го уверя, че си струва, да му вдъхна надежда, при положение че Илейн вероятно щеше да направи всичко по силите си да запази годежа. Въпреки че безсмъртието щеше да го превърне в невъзможен.

Люсиен облегна глава на каменната стена зад нас.

— А после ще попитам твоя другар как е оцелял. Как е живял с мисълта, че ти си сгодена за друг... че споделяш чуждо легло.

Пъхнах замръзналите си ръце под мишниците си, вперила поглед в мрака пред нас.

— Кажи ми кога разбра — подкани ме той, притисвайки коляното си в моето. — Кога разбра, че Рисанд е твоят другар. Кажи ми кога спря да обичаш Тамлин и обикна *него*.

Реших да не му давам отговор.

— Още преди да напуснеш ли?

Завъртях глава към него, макар и почти да не съзирах лицето му в тъмата.

— Докоснах Рисанд по *този* начин чак месеци след това.

— Да, но го целуна В недрата на Планината.

— Целунах го по същата причина, поради която танцувах. Защото нямах друг избор.

— Но сега той е любовта на живота ти.

Нищо не знаеше — не познаваше личната ни история, тайните, отворили сърцето ми към Великия господар на Двора на Нощта. Ала нямах право да му разказвам за това.

— Струва ми се, Люсиен, че трябва да се радваш, задето съм се влюбила в другаря си, защото самият ти се намиращ в същата ситуация, в която беше Рис преди шест месеца.

— Ти ни *напусна*.

„Ти ни *напусна*.“ Не Тамлин. *Нас*. Думите му отекнаха в тъмнината, някъде там сред виещия вятър и брулещия сняг отвъд извивката в пещерата.

— Казах ти го онзи ден в гората: ти ме изостави дълго преди аз самата да си тръгна. — Потреперих отново, ненавиждайки мисълта, че така отчаяно се нуждаех от топлината му. — Ти се вписваше в Двора на Пролетта не по-добре от мен, Люсиен. Наслаждаваше се на удоволствията и забавленията, които предлага. Не се преструвай, че не заслужаваш нещо *повече* от това.

Металното му око избръмча тихо.

— И къде според теб бих се вписал? В Двора на Нощта?

Не отговорих. Често казано, нямах идея. Като Велика господарка вероятно можех да му предложа някой пост, стига да оцелеехме до дома ми. Главно за да не отиде Илейн в Двора на Пролетта, но и не се съмнявах, че Люсиен ще отстои позицията си пред приятелите ми. А и една мъничка, ужасна част от мен ликуваше при мисълта да отнема още нещо на Тамлин, нещо ценно, жизненоважно.

— Добре е да тръгнем още призори — беше единственият ми отговор.

\* \* \*

Оцеляхме през нощта.

Когато започнахме предпазливото си спускане по планинския склон, чувствах всяка част от тялото си болезнено скована. Нямаше

нито шепот, нито следа от братята на Люсиен — нито пък от всякакъв друг живот.

Но не ме беше грижа, не и когато най-сетне прекосихме границата и навлязохме в земите на Зимата.

От другата страна на планинския склон се ширеше поле, обгърнато в блещукащ лед. Щяхме да крачим през него с дни, но това не ме притесняваше: бях се събудила с достатъчно сила във вените си, за да ни стопля със скромен огън. Бавно, мъчително бавно ефектът от гибелфа отшумяваше.

Готова бях да се обзаложа, че до средата на леденото поле вече щяхме да сме си възвърнали силите дотолкова, че да се отворим. Стига късметът ни да се задържеше и никой друг да не ни откриеше.

Преговорих си всеки урок, който Рис ми беше преподавал за Двора на Зимата и за Калиас, неговия Велик господар.

Внушителни, изящни дворци, пълни с бумтящи камини и потънали във вечнозелени дървета. Придворните предпочитаха да се придвижват с красиви резбовани шейни, теглени от северни елени с кадифени рога, чиито широки копита бяха идеални за леда и снега. Войската им беше добре обучена, но обикновено оставяха нежеланите гости на гигантските бели мечки, които бродеха наоколо.

Молах се никоя от тях да не ни дебне на леденото поле, защото белите им кожуси се сливаха с околната среда.

Отношенията между Двора на Нощта и този на Зимата бяха относително добри, но и те, като връзките между всички останали дворове, се бяха пообтегнали след събитията с Амаранта. След като беше изклала толкова много от тях, включително, спомних си с неприятно чувство в стомаха, десетки деца от Двора на Зимата.

Не можех да си представя каква загуба бяха преживели, каква ярост и печал. През месеците си на обучение с Рис така и не се бях осмелила да попитам чии деца са били. Какви последици е имало. Дали това е било най-тежкото престъпление на Амаранта, или само едно от безчетните.

Но независимо от що-годе стабилните им отношения, Зимата беше един от Сезонните дворове. По-вероятно беше да застане на страната на Тамлин, на Таркуин. Най-надеждните ни съюзници си оставаха Слънчевите дворове: Зората и Деня. Те обаче се намираха твърде на север — отвъд границата между Слънчевите и Сезонните

дворове. Парчето свещена ничия земя, където се разполагаше В недрата на Планината. И колибата на Тъчакката.

Щяхме да сме намерили смъртта си дълго преди да припарим до онази гибелна, древна гора.

Чак след цяло денонощие успяхме да прекосим планината и да стъпим върху дебелия лед. Тук не вирееше нищо и разбрах, че сме попаднали на твърда земя, по сбития сняг под краката ни. Преди това ледът често беше прозрачен като стъкло и разкриваше тъмните, бездънни езера отдолу.

Поне не срещнахме бели мечки. Въпреки че истинската заплаха, както бързо осъзнахме, беше пълната липса на подслон: ледената пустош не предлагаше никакво укритие от вятъра и студа. А ако запалехме огън с немощната си магия, всеки можеше да го зърне. Да не говорим колко неразумно звучеше да запалим огън върху замръзнало езеро.

Слънцето тъкмо изплуваше иззад хоризонта, обагряйки полето в златисто, макар че сенките продължаваха да тъмнеят като синини.

— Тази вечер ще понагреем някой от ледените блокове, колкото да омекне, за да си издълбаем подслон в него — каза Люсиен.

Обмислих идеята му. Бяхме извървели едва трийсетина метра от тази шир, приличаща на необятно езеро. Краят му не се виждаше.

— Смяташ, че ще прекараме чак толкова време на леда?

Люсиен вдигна свъсен поглед към почервенелия от зората хоризонт.

— Вероятно, но кой знае докъде се простира.

Снежните навявания наистина криеха леда отдолу.

— Дали пък няма как да го заобиколим... — замислих се, надничайки обратно към малкия лагер, който току-що бяхме напуснали.

Люсиен погледна нататък с мен. И двамата едновременно забелязахме трите фигури, застанали на ръба на езерото. С усмивки на лица.

Ерис вдигна ръка, обгърната от пламъци.

Пламъци, за да стопи леда, върху който стояхме.

## ГЛАВА 13

— Бягай — пророни Люсиен.

Не смеех да откъсна очи от братята му. Ерис свали пламтящата си ръка към ръба на замръзналото езеро.

— Накъде?

Плът срещна лед и се надигна пара. Ледът помътня, стопявайки се в светкавична линия, устремена към нас...

Побягнахме. Ледената повърхност беше опасно хлъзгава и глезените ми роптаеха от напъна да ме задържат права.

Напред езерото се простираше към безкрая. А бледите лъчи на крехкото слънце още не разкриваха достатъчно ясно опасностите пред нас...

— По-бързо! — нареди ми Люсиен. — Не поглеждай назад! — Излая ми, когато понечих да обърна глава, за да видя дали ни преследват.

Стрелна ръка и я вкопчи в лакътя ми, задържайки ме още преди да усетя, че съм се спънала.

*Къде ще отидем къде ще отидем къде ще отидем...*

Под ботушите ми се разплиска вода — разтопен лед. Ерис или влагаше цялата си сила в борбата с хилядолетния лед, или нарочно го топеше бавно, за да ни измъчва...

— Бягай на зигзаг! — подкани ме задъхано Люсиен. — Трябва да...

Той ме блъсна настрани и аз залитнах с разперени ръце.

В същия момент една стрела отскочи от леда към мястото, където бях стояла допреди миг.

— По-бързо! — изкрещя Люсиен и аз не се поколебах.

Впуснах се в същински спринт, докато двамата кръстосвахме взаимно траекториите си на движение отново и отново, затруднявайки стрелците. Там, където стрелите се удрияха в земята, хвърчеше лед, и колкото и бързо да препускахме, замръзналата езерна повърхност се топеше под нас...

Лед. Имах лед във вените си, а сега, когато вече бяхме навлезли в границите на Двора на Зимата...

Не ме интересуваше дали ще я видят — *силата* ми. Силата на Калиас. Не и след като алтернативата беше далеч по-лоша.

Петното от кишав лед под краката ми вече се разширяваше, когато стрелнах ръка напред.

Струя лед изскочи от дланта ми, замразявайки езерото наново.

С всяко разтваряне на юмруците си, докато тичах, разпръсквах лед през дланите си и втвърдявах повърхността пред нас, която Ерис се стремеше да разтопи. Имаше вероятност — поне малка вероятност да прекосим езерото, а ако преследвачите ни имаха неблагоприятното да попаднат върху него след това... Щом можех да образувам лед, несъмнено можех и да унищожавам.

Тъкмо се разминавах с Люсиен, срещайки изцъкления му поглед и понечвайки да отворя уста, за да му споделя плана си, когато Ерис изникна от нищото.

Не зад нас. Отпред.

Но не той, а брат му, застанал от едната му страна с насочен към мен лък и вече изстреляна стрела, съумя да изтръгне крясък от гърлото ми.

Отскочих встрани и се превъртах на земята.

Ала не достатъчно бързо.

Върхът на стрелата поряза ухото и бузата ми, носейки след себе си жилеща болка. Люсиен изрева, но втората стрела вече летеше.

Тя прониза дясната ми предмишница.

Паднах и ледът нарязва лицето и дланите ми, а от сблъсъка с твърдата земя коленете ми и ранената ми ръка изпищяха в агония...

Отзад се чуваха забързани стъпки по леда — третият брат ни приближаваше.

Прехапах долната си устна толкова силно, че я разкървих, след което разкъсах ръкавите на жакета и ризата си, счупих стрелата надве и измъкнах парчетата от плътта си. Викът ми се раздоби в леда.

Когато станах, Ерис беше направил една стъпка към мен с вълча усмивка на лице; държах последните си два илириански ножа, а дясната ми ръка изгаряше от болка при всяко движение...

Ледът около мен започна да се топи.



— Това приключение може да завърши, като пропаднеш в езерото, молейки за помощ, щом ледът мигновено го обгърне отново — провлачи Ерис. Зад него, обграден от двамата си братя, Люсиен беше извадил своя нож и ги измерваше с поглед. — Или като приемеш ръката ми. И в двата случая идвате с мен.

Плътта на ръката ми вече се затваряше, оздравяваше благодарение на силата от Двора на Зората, която най-сетне се пробуждаше във вените ми...

А щом тя се възвръщаше...

Не предоставих на Ерис време да отгатне следващия ми ход.

Вдишах рязко.

Бяла, ослепителна светлина избухна от тялото ми. Ерис изруга, а аз побягнах.

Не към него; още бях твърде слаба, за да го нападна с ножове. Втурнах се към далечния бряг. Полузаслепена от собствената си светлина, залитах и се препъвах, заобикаляйки опасните петна размекнат лед, а сетне хукнах с всички сили.

Пробях малко повече от пет метра, преди Ерис да се отворее пред мен с директна атака.

Плесница в лицето с opakото на ръката, толкова мощна, че зъбите ми се впиха болезнено в устните ми.

Удари ме отново още преди да съм паднала, но този път с юмрук в корема, изкарвайки въздуха от дробовете ми. Смътно съзнавах, че Люсиен е освободил цялата си мощ върху двамата си братя. Метал и огън се сблъскваха с грохот и хвърчаха откъслеци лед.

Веднага щом се свлякох на земята, Ерис ме сграбчи за косата, чак в корените и толкова брутално, че в очите ми запариха сълзи. Той тръгна, повличайки ме обратно към брега...

Борех се срещу безмилостния удар в корема, борех се да изпълня дробовете си с въздух. Ритах немошно и ботушите ми стържеха в леда, но Ерис не отпускате желязната си хватка...

Май Люсиен извика името ми.

Отворих уста, само че тапа от огън се провря между устните ми. Не пареше, но горещината й ми беше достатъчна да проумея, че може да прогори езика ми, ако Ерис реши. Огнени въжета се усукаха около китките и глезените ми. Около гърлото ми.

Не си спомнях какво е нужно да сторя, как да се измъкна, как да *спра* всичко това...

Влачеше ме все по-близо и по-близо до брега, до групата чакащи войници, ответрели се там от нищото. Не, не, не...

Огромна сянка се стовари върху леда пред нас, пропуквайки го във всички посоки.

Не сянка.

Илириански воин.

Седем червени Сифона проблясваха по люспестата му черна броня. Касиан прибра крилата си и се озъби на Ерис с петвековна ярост.

Не беше мъртъв. Нито ранен. Стоеше напълно невредим пред мен.

С оздравели, заякнали крила.

От гърлото ми през огнената тапа се изтръгна треперлив вопъл. Сифоните на Касиан просветнаха в отговор, сякаш виждайки ме в лапите на Ерис...

Още нещо удари леда зад нас. Подир него се стрелнаха по-дребни сенки.

Азриел.

Този път вече се разплаках неудържимо, преградата в мен се срути, когато зърнах приятелите ми да кацат пред мен. Азриел също беше жив, оздравял. Касиан извади два илириански ножа, свиден спомен от дома, и каза на Ерис с гибелно спокойствие:

— Съветвам те да пуснеш подарката ми.

Ерис стисна косата ми още по-силно, изтръгвайки стон от мен.

Гневът, който скова лицето на Касиан, можеше да срине цели светове.

Но лешниковите му очи се плъзнаха към мен. В безмълвна команда.

Беше ме обучавал с месеци. Не само на атака, но и на защита. Множество пъти ме беше тренирал да се измъквам от хватката на нападател. Да управлявам не само тялото си, но и съзнанието си.

Сякаш бе знаел, че е твърде вероятно някой ден същият този сценарий да се разиграе в живота ми.

Ерис беше вързал крайниците ми, но все пак можех да ги мърдам. Можех да използвам поне части от магията си.

Налагаше се единствено да наруша равновесието му за достатъчно дълго, че да ме пусне, да позволя на Касиан да скочи помежду ни и да се заеме със сина на Великия господар...

Много по-едър от мен, Ерис дори не смогна да погледне надолу, когато извих тяло, завъртайки се на леда, и го блъснах в чатала с вързаните си крака.

Той изпъшка и се преви надве.

Право към завързаните ми ръце, свити в юмруци, които забих в носа му. Изпращя хрущял и ръката му пусна косата ми.

Превъртях се по леда и хукнах настрани. Касиан вече беше там.

Ерис едва успя да извади меча си, преди този на приятеля ми да го връхлети.

Сблъсък на стомана отекна над леда. Войниците на брега изстреляха стрели от дърво и магия, които обаче започнаха да отскачат от синия илириански щит.

Азриел. Азриел и Люсиен се биеха с другите двама братя. Фактът, че братята на Люсиен съумяваха да се опълчат на илирианците, беше доказателство за уменията им, но...

Насочих леда във вените си към огнената тапа в устата ми, към въжетата около китките и глезените ми. Лед срещу огъня, приспивна песен...

Касиан и Ерис се сблъскаха, оттласнаха се един от друг, сблъскаха се пак.

Огнените въжета се скъсаха, превърнаха се в съскаща пара.

Станах на крака и се пресегнах за оръжие, каквото вече няхах. Бях изпуснала кинжалите си на десетина метра оттук.

Касиан преодоля гарда на Ерис със свирепа ловкост. И Ерис изкрещя, когато илирианското острие прониза корема му.

Рубиненочервена кръв оплиска леда и снега.

За част от секундата си представих какво следва: трима от синовете на Берон щяха да погинат в ръцете ни. Временно удовлетворение за мен, петвековно удовлетворение за Касиан, Азриел и Мор, но ако Берон още размишляваше чия страна да избере във войната...

Можех да използвам друго оръжие.

— Спрете — казах.

Кротка, хладна заповед.

Азриел и Касиан се подчиниха.

Другите двама братя на Люсиен стояха гръб до гръб, окървавени и облепени от ужас. Люсиен дишаше тежко, вдигнал меча си. Азриел изтръска кръвта от собствения си меч и тръгна към мен.

Срещнах лешниковия поглед на сенкопоеца. Хладнокръвното лице, притаило толкова болка — и доброта. Беше ми се притекъл на помощ. Касиан също.

Илирианците застанаха до мен. Ерис, притиснал с ръка корема си, хриптеше тежко и ни наблюдаваше с омраза.

С омраза, но и пресметливост. Гледаше трима ни, когато заявих на него, на другите му двама братя и на войниците от брега:

— Всички заслужавате да умрете заради това. И заради още много провинения. Но ще пощадя нещастния ви живот.

Дори тежко ранен в корема, Ерис сбърчи презрително устни.

Касиан му изръмжа предупредително.

Премахнах илюзията, зад която се бях крила през изминалите седмици. Ръкавите на жакета и ризата ми ги нямаше, ето защо на мястото, където ме беше пронизала стрелата, вече се виждаше само гладка, здрава кожа. Кожа, която постепенно се покриваше с мастилени спирали и кръгове. Белезите на новата ми титла — и връзката с другаря ми.

Люсиен се насочи с преbledняло лице към нас и спря до Азриел, макар и на почтително разстояние.

— Аз съм Велика господарка на Двора на Нощта — обявих с тих глас на всички.

Дори Ерис заличи презрителната си гримаса. Кехлибарените му очи се изцъклиха и в дълбините им се прокрадна нещо като страх.

— Велика господарка. Не съществува такова нещо — изплю един от братята на Люсиен.

По устата ми заигра бледа усмивка.

— Вече съществува.

И беше крайно време светът да го узнае.

Срещнах погледа на Касиан и открих гордост в него — и облекчение.

— Води ме у дома — наредих му с величествено вдигната брадичка. После се обърнах и към Азриел: — Водете и двама ни у

дома. — А накрая уверих поданиците на Двора на Есента: — С вас ще се видим на бойното поле.

По-добре бе сами да решат дали е по-разумно да се бият с нас, или срещу нас.

Обърнах се към Касиан, който разтвори ръце, прегърна ме здраво и ни изстреля в небето сред вихрушка от крила и мощ. До нас Азриел и Люсиен сториха същото.

Когато Ерис и останалите се превърнаха в черни точки върху белия сняг под нас, когато се понесохме с вятъра, Касиан отбеляза:

— Не мога да преценя кой изглежда по-неловко: аз или Люсиен Вансера.

Засмях се и надникнах през рамо към сенкопоеца, прегърнал приятеля ми. И двамата умишлено се стараеха да не си говорят и да не поглеждат към нас.

— Вансера?

— Не знаеше ли фамилията му?

Натъкнах се на присмехулния му, свиреп лешников поглед.

Усмивката на Касиан поомекна.

— Здравей, Фейра!

Гърлото ми се стегна до болка и праметнах ръце през врата му в силна прегръдка.

— И ти ми липсваше — пророни Касиан, притискайки ме в обятията си.

\* \* \*

Летяхме чак до границата на свещената осма земя. А щом Касиан ни остави в едно заснежено поле преди древната гора, само зърнах русата елфа в илирианска кожена броня, крачеща между чворестите дървета, и хукнах към нея.

Мор отвърна със същата сила на прегръдката ми.

— Къде е той? — попитах, без да я пускам, без да вдигам глава от рамото ѝ.

— Ами... дълга история. Далеч е, но в момента лети като вятъра към дома. — Мор се отдръпна, колкото да огледа лицето ми. Като съзря драскотините и синините по него, стисна устни и зачопли нежно

засъхналата по ухото ми кръв. — Засече те през връзката преди няколко минути. Ние тримата бяхме най-близо. Аз се отворих с Касиан, но заради Ерис и другите... — Очите ѝ притъмняха от чувство за вина. — Отношенията ни с Двора на Есента са обтегнати. Решихме, че ако аз остана тук, на границата, Калиас може и да не погледне на юг. Поне докато те вземем.

И за да избегне среща с Ерис, за която навярно не беше готова.

Поклатих глава да разсея срама, почернил вечно греещото ѝ лице.

— Разбирам. — Прегърнах я пак. — Разбирам.

Мор ме стисна толкова силно, че почти смачка ребрата ми.

Азриел кацна с Люсиен, разпилявайки снега около себе си. Двете с Мор се пуснахме и приятелката ми посърна, като забеляза Люсиен. Беше покрит със сняг, кръв и мръсотия — също като мен.

— Би се срещу Ерис и другите двама — обясни ѝ Касиан.

Мор преглътна, виждайки кръвта по ръцете на илирианеца — чуждата кръв. А веднага щом подуши чия е, промълви:

— Ерис. Да не би...

— Жив е — отговори вместо него Азриел. Около остриите върхове на крилата му се усукваха сенки, изпъкнали на фона на снега под ботушите ни. — Другите също.

Люсиен оглеждаше трима им, предпазлив и безмълвен. Така и не го бях попитала какво знае за миналото на Мор, свързано с най-големия му брат. Нямах желание.

Мор отметна гъстите си, златисти къдри през рамо.

— Тогава да си вървим у дома.

— Кой от двата? — намесих се внимателно.

Мор отново плъзна очи към Люсиен. Почти го съжалих заради тежестта на този поглед, заради укора в него. Погледът на Мориган, чиято дарба беше чистата истина.

Каквото и да разпозна в Люсиен, явно беше достатъчно, за да каже:

— Градската къща. Някой те чака там.

## ГЛАВА 14

Досега не смеех дори да си го представя: че отново ще вляза в облицованото с дърво фоайе на градската къща; че отново ще чуя песента на чайките, реещи се високо в небето над Веларис, ще подуша соления аромат на река Сидра, лъкатушеща през сърцето на града, ще почувствам по гърба си топлината на слънцето, изливащо се през прозорците.

Мор ответря всички ни и сега стоеше леко задъхана зад мен, докато гледахме как Люсиен проучва новата обстановка.

Металното му око бръмчеше тихо, а другото обхождаше предпазливо стаите около фоайето: трапезарията и всекидневната с изглед към малкото предно дворче и улицата; стълбището към втория етаж; коридорът до него, водещ към кухнята и задната градина.

Накрая стигна и до затворената входна врата. И града отвъд нея.

Касиан застана до парапета и скръсти ръце с онзи арогантен маниер, който обикновено вещаеше неприятности. Азриел остана до мен с увиващи се около кокалчетата на ръцете му сенки. И двамата се държаха така, сякаш боят със синовете на Велики господари беше ежедневно занимание за тях.

Чудех се дали Люсиен съзнава, че първите му думи тук щяха или да го обрекат, или да го спасят. Питам се и каква ще е моята роля във всичко това.

Не — решението беше мое.

На Великата господарка. Аз стоях по-високо в йерархията от всички тях, от приятелите ми. Аз решавах дали Люсиен ще запази свободата си.

Ала бдителното мълчание на приятелите ми говореше достатъчно: нека той реши собствената си съдба.

Най-накрая Люсиен вдигна поглед към мен. Към нас.

И каза:

— От улицата се чува детски смях.

Примигнах насреща му. В думите му се четеше... кротка изненада. Като че не бе чувал този звук от много, много време.

Отворих уста да отвърна, но друг ме изпревари.

— След нападението на Хиберн това е доказателство за усърдната работа на хората от Веларис да построят града си наново.

Завъртях се и видях Амрен да става от мекия диван в съседната стая. Явно големите възглавници бяха укривали досега дребното й тяло.

Появи се точно както при последната ни среща: изправила се в същото това фоайе с предупреждение да внимаваме в Хиберн. Дългата й до брадичката гарвановочерна коса проблясваше на слънчевата светлина, а сребърните й неземни очи сияеха необичайно ярко, когато срещнаха моите.

Фината елфа сведе глава в поклон. Най-големият жест на покорство, който същество на петнайсет хиляди години би оказвало на новопровъзгласена Велика господарка. И приятел.

— Виждам, че си водиш нов домашен любимец — сбърчи неодобрително нос Амрен.

Нещо като страх нахлу в окото на Люсиен, сякаш и той усещаше чудовището, скрито зад красивото й лице.

Явно беше чувал за нея, защото още преди да ги запозная, се поклони дълбоко. Касиан изсумтя иронично и аз го стрелнах предупредително.

Амрен се усмихна леко.

— И то вече възпитан.

Люсиен се изправи бавно, като че стоеше пред отворената паст на дива котка от степите, която не желаше да уплаши с резки движения.

— Амрен, това е Люсиен... Вансера.

Люсиен се скова.

— Не използвам фамилното име на семейството си — обясни той на Амрен с още един почтителен поклон. — Викайте ми просто Люсиен.

Вероятно бе спрял да използва това име в мига, в който сърцето на любимата му бе престанало да бие.

Амрен изучаваше металното му око.

— Хитро изобретение — рече тя, преди да обърне зора си към мен. — Май някой те е изподрал, момиче.



Поне раната на ръката ми беше оздравяла, макар и завещавайки ми грозен червен белег. Предполагах, че и лицето ми не изглеждаше много по-добре. Но преди да ѝ отговоря, Люсиен попита:

— Какво е това място?

Всички го погледнахме.

— Домът ни — отговорих му. — Това е... моят дом.

Виждах как съзнанието му попива всеки детайл. Липсата на мрак. Липсата на писъци. Мирисът на море и цитруси вместо на кръв и разложение. Детският смях, който и сега отекуваше по улицата отпред.

Най-голямата тайна в историята на Притиан.

— Това е Веларис — обясних му. — Градът на Звездната светлина.

Гърлото му подскочи.

— А ти си Велика господарка на Двора на Нощта.

— О, да — провлачи нов глас зад мен и кръвта ми секна.

Секна от мириса, който ме връхлетя, пробуди ме. По лицата на приятелите ми изплуваха усмивки.

Обърнах се.

Рисанд стоеше подпрян на свода към всекидневната със скръстени ръце и скрити крила, облечен в обичайния си безупречен тоалет — черен жакет и панталон.

А когато виолетовите му очи срещнаха моите, когато познатата ми полуусмивка избледня...

Лицето ми сякаш рухна. Тъничък, треперлив звук изпълзя от гърлото ми.

Рис веднага тръгна към мен, но моите крака вече бяха поддали. Килимът във фоайето омокоти сблъсъка на коленете ми с пода.

Покрих лицето си с ръце, докато събитията от последния месец ме нападаха с жестока ярост.

Рис коленичи пред мен и опря коленете си в моите.

Сетне нежно отлепи ръцете ми от лицето ми. Нежно пое бузите ми в длани и избърса сълзите ми.

Забравила за публиката ни, вдигнах глава и съзрях радостта, тревогата и обичта в разкошните му очи.

Без да го е грижа, че ни слушат, Рис пророни:

— Любов моя.

И ме целуна.

Успях само да заровя пръсти в косата му, преди да ме грабне на ръце и да се изправи с ловко движение. Откъснах устни от неговите, поглеждайки към пребледнелия Люсиен, но Рисанд, без дори да надникне към приятелите ни, нареди:

— Намерете си друга работа за малко.

Не изчака да види дали ще му се подчинят.

Просто ни ответря нагоре по стълбището и тръгна целеустремено по коридора. Надзърнах към фоайето тъкмо навреме да видя как Мор хваща Люсиен за ръката и кимва на останалите, преди всички да изчезнат.

— Искаш ли да обсъдим случилото се в Двора на Пролетта? — попитах дрезгаво, изучавайки лицето на другаря си.

В него нямаше нито капка шеговитост, само онзи хищнически глад, съсредоточен във всяка моя глътка въздух.

— Първо ми се правят други неща.

Занесе ме в спалнята ни — някога *негова* спалня, сега пълна и с мои притежания. Изглеждаше точно както я бях оставила: огромното легло, към което крачеше сега, двата гардероба, писалището до прозореца с изглед към задната градина, разцъфнала в лилаво, розово и синьо сред тучната зеленина.

Приготвих се да ме хвърли на леглото, но Рис спря по средата на стаята. Целунат от звезди вятър затвори тихо вратата след нас.

Рисанд ме положи бавно върху мекия килим, плъзвайки ме безсрамно надолу по тялото си. Сякаш не можеше да устои на нуждата да ме докосва, сякаш и той не искаше да се отделя от мен, също както аз от него.

Всяка точка на допир между телата ни, всеки сантиметър от неговото — топъл, силен, *истински*... ме изпълваше с копнеж. Със стегнато гърло долепих длан до изваяните му гърди и грохотният тътен на сърцето му под черния жакет отекна в плътта ми. Единственият белег на потока, протичащ в тялото му, докато плъзваше бавна милувка нагоре по ръцете ми, преди да стисне раменете ми.

Палците му чертаеха нежни линии по мръсните ми дрехи, докато оглеждаше лицето ми.

Красив. Беше още по-красив от облика, който бях запечатала в спомените си, в бляновете си през дългите седмици в Двора на Пролетта.

За един безкраен момент просто споделяхме въздуха помежду ни. И можех единствено да вдишвам аромата му надълбоко в дробовете си, за да го запазя там. Вкопчих пръсти в жакета му.

Другарят ми. Моят другар.

Сякаш дочул думите ми по връзката ни, Рис най-сетне пророни:

— Когато връзката ни угасна, помислих, че... — Страх, истински ужас затъмни очите му дори докато продължаваше да гали раменете ми с палци. — Когато стигнах до Двора на Пролетта, теб вече те нямаше. Тамлин беснееше из гората, издирваше те. Но ти беше скрила мириса си. И дори аз не можех... не можех да те открия...

Трепетът в думите му беше като нож в корема ми.

— Влязохме в Двора на Есента през една от портите — обясних, слагайки свободната си ръка на рамото му. Възлестите мускули отдолу се разместиха при допира ми. — Не си могъл да ме намериш, защото двама хибернски командири са тровили храната и водата ми с гибелф, достатъчно, че да потиснат силите ми. Още... още не мога да си ги върна напълно.

По красивото му лице пробяга леден гняв и палците му замръзнаха върху раменете ми.

— Убила си ги.

Не беше точно въпрос, но аз кимнах.

— Хубаво.

Преглътнах.

— Хиберн плякосал ли е Двора на Пролетта?

— Още не. Каквото и да си направила... подействало е. Стражите на Тамлин са го изоставили. Повече от половината му поданици са отказали да се явят на Десятъка преди два дни. Някои отпътуват към други дворове. Други говорят за метежи. Явно си успяла да влезеш в сърцата им. Превърнали са те в светица. — Познатият хумор най-сетне стопли чертите на лицето му. — Доста са се ядосали, когато решили, че Тамлин е позволил на Хиберн да те подтикне към бягство със зверствата си.

Проследих с пръсти бледите сребристи извивки на бродерията върху предната част на жакета му. Можех да се закълна, че потръпна от допира ми.

— Вероятно скоро ще научат, че всъщност съм добре обгрижвана. — Рис стисна раменете ми в знак на съгласие, като че се

канеше да ми покаже колко съм *обгрижвана* всъщност, но аз килнах глава. — Ами Ианта? И Юриан?

Рисанд въздъхна и мощните му гърди се надигнаха под дланта ми.

— Сведенията и за двамата са мъгляви. Юриан май се е върнал при ръката, която го храни. Ианта... — Рис вирна вежда. — Предполагам, че *нейната* ръка е твое произведение, не на командирите.

— Просто е паднала — отвърнах невинно.

— Сериозно падане е било — рече умислено той с мрачна усмивка на уста и се доближи още повече към мен. Топлината на тялото му се просмука в моето, докато ръцете му се спускаха лениво надолу по гърба ми. Прехапах устна, съсредоточавайки се върху думите му вместо върху копнежа да се извия като дъга към него, да притисна лице към гърдите му и да си припомня всяка тяхна извивка. — В момента се възстановява след злополуката. Отказва да напусне храма си.

Този път аз промълвих:

— Това е добре.

Можеше пък някоя от хубавичките ѝ последователни да реши, че се е наситила на лицемерните ѝ словоизлияния, и да я удуши в съня ѝ.

Сложих ръце на хълбоците му, готова да ги пъхна под жакета му, обзета от *нужда* да докосна голата му кожа, но Рис изпъна гръб и се отдръпна. Не много, защото едната му ръка остана на кръста ми, но другата...

Хвана лакътя ми и грижовно огледа червената резка, където стрелата бе разкъсала кожата ми. В ъгъла на стаята се струпва мрак.

— Касиан току-що ме пусна в съзнанието си, за да ми покаже какво се е случило на леда. — Той погали с палец белега ми като с перце. — Дните на Ерис винаги са били преброени. Не щеш ли, Люсиен може да се окаже по-близо до престола, отколкото някога е очаквал да стигне.

Гръбнакът ми се скова.

— Ерис е точно толкова ужасен, колкото ти го описваше.

Палецът му пак се плъзна по предмишницата ми, оставяйки настръхнала кожа след себе си. Обещание — не за възмездие, което

кроеше, а за онова, което ни очакваше в тази стая. В леглото на няколко крачки от нас. Накрая пророни:

— Самообявила си се за Велика господарка.

— Не трябваше ли?

Той пусна ръката ми, за да ме погали по бузата с опакото на пръстите си.

— Искам да го изкреця от най-високия покрив на Веларис още от мига, в който жрицата те помаза. Колко типично за теб да осуетиш поредния ми грандиозен план.

Усмивка подръпна угълчетата на устните ми.

— Случи се преди по-малко от час. Сигурна съм, че ако се развиваш от нечий комин, всички ще научат първо от теб.

Пръстите му се оплетоха в косата ми, повдигайки лицето ми нагоре. Дяволитата му усмивка се разшири и накара пръстите на краката ми да се свият в ботушите.

— Ето я моята скъпа Фейра.

Той наведе глава, впил поглед в устата ми с пламнали от глад виолетови очи...

— Къде са сестрите ми?

Мисълта прокълтя в мен като звън на оловна камбана.

Рис замръзна за миг, сетне измъкна ръка от косата ми с посърнала усмивка.

— В Дома на Ветровете. — Той се поизправи и преглътна сухо, сякаш въпросът ми го беше накарал да се замисли. — Бих могъл... да те заведа при тях.

Всяка дума като че ли напускаше гърлото му с голям напън.

Но осъзнах, че наистина е готов да го стори. Да потисне потребностите си и да ме отведе при тях, стига да го пожелаех. Аз решавах. С него винаги аз решавах.

Поклатих глава. Нямаше да ги видя, не и точно сега. Не и докато не укрепнех достатъчно.

— Но са добре, нали?

Колебанието му бе съвсем красноречиво.

— В безопасност са.

Не ми даваше конкретен отговор, но и аз не се самозаблуждавах, че сестрите ми са в свои води. Опрях чело в гърдите му.

— Касиан и Азриел са се възстановили — пророних до жакета му, вдишвайки аромата му все по-дълбоко и по-дълбоко. През гръбнака ми пробяга тръпка. — Ти ми каза... но някак не... не го проумявах. Досега.

Рис провлачи ръка надолу по гърба ми, а другата вкопчи в бедрото ми.

— Азриел оздравя за няколко дни. Крилата на Касиан... изискваха по-сложен процес. Той обаче тренира всеки ден, за да им възвърне силата. Наложих се лечителят да ги изгради почти наново. Въпреки това ще се оправи.

Преглътнах, за да отпусна стегнатото си гърло, и преметнах ръце през кръста му, притискайки цялото си лице към гърдите му. В отговор ръката му стисна още по-силно бедрото ми, а другата се озова на тила ми, за да ми даде опора, докато вдишвах уханието му.

— Мор каза, че си бил далеч. Затова не си дошъл с другите.

— Съжалявам.

— Не. — Вдигнах глава да го погледна в очите, леко насълзени от чувство на вина. — Нямах това предвид. Просто... — Толкова беше хубаво да го усещам под дланите си. — Къде беше?

Рис замръзна и аз се приготвих за отговора му, сервиран с небрежен тон:

— Не бих те изоставил да свършиш *цялата* работа по подкопаването на враговете ни.

Не се усмихнах.

— Къде. Беше.

— Тъй като аз още се съвземах, реших да поема малко от неговата работа.

Стиснах челюсти.

— Каква по-точно?

Той се наведе, заравяйки нос в шията ми.

— Не искаш ли да утешиш другаря си, който толкова страда по теб седмици наред?

Сложих ръка на лицето му и го избутах назад с намръщена гримаса.

— Искам другарят ми да обясни къде е бил. Чак тогава ще получи *утеха*.

Рис гризна пръстите ми, потраквайки игриво със зъби.

— Безмилостна, красива елфа.

Стрелнах го изпод свъсени вежди.

Рис врътна очи с въздишка.

— Бях на континента. В двореца на човешките кралици.

— *Какво?* — задавих се аз.

— Е, реално летях над него, но...

— И си отишъл *сам*?

Той ме изглежда учудено.

— Каквито и грешки да допуснахме в Хиберн, аз съм *достатъчно* способен да...

— Отишъл си в човешкия свят, и то в лагера на враговете ни *сам*?

— Със сигурност бих предпочел да го направя аз вместо някой от другите.

Още от самото начало имаше този недостатък. Все трябваше той да се жертва.

— *Защо?* — попитах го. — *Защо реши да се подложиш на такъв риск? Случва ли се нещо?*

Рис отмести поглед към прозореца, сякаш виждаше чак до земите на простосмъртните. Устните му се стегнаха.

— Всъщност ме притеснява спокойствието отвъд морето. Не събират войски, не привличат човешки съюзници. След нападението на Хиберн не чуваме нищо. Затова реших да проверя с очите си каква е причината. — Той перна с пръст носа ми и отново ме придърпа към себе си. — Тъкмо наближавах границата на земите им, когато долових, че връзката ни се пробужда. Знаех, че другите са по-близо до теб, затова изпратих тях.

— Не е нужно да ми обясняваш.

Той опря брадичка върху главата ми.

— Искях аз да дойда. Да те намеря. Да те доведе у дома.

— Е, при всички обстоятелства обичаш драматичните появи.

Той се засмя и дъхът му стопли косата ми, докато слушах как звукът отеква през тялото му.

Естествено, че бе действал срещу Хиберн, докато ме нямаше. Може би бях очаквала всички да си седят кротко на задниците цял месец?! Рис вечно кроеше планове, винаги беше една стъпка напред... Несъмнено беше използвал това време в своя полза. Хрумна ми да го

разпитам, но точно сега, докато вдишвах аромата му, усещах топлината му... Щеше да почака.

Рис притисна устни към косата ми.

— Върна се у дома.

Тъничък, треперлив звук напусна тялото ми и кимнах с глава, придърпвайки го още по-плътно към себе си. У дома. Не само във Веларис, а навсякъде, където беше той, семейството ни.

Абаносови нокти погалиха стената в съзнанието ми — ласкаво, умолително.

Свалих щитовете си, за да го пусна, а той свали своите. Съзнанието му се уви около моето, също както тялото му ме обгръщаше.

— Липсваше ми всяка една секунда — пророни Рис и се наведе да целуне ъгълчето на устата ми. — Усмивката ти. — Погали с устни крайчеца на ухото ми и аз извих леко гръб. — Смахът ти. — Целуна шията ми, точно под ухото, и аз килнах глава, за да улесня достъпа му, съдържайки молбата си да вземе още от мен, и то по-бързо. — Ароматът ти.

Затворих очи, а ръцете му се плъзнаха по хълбоците ми и обвиха задните ми части, стискайки леко, докато целуваше гърлото ми.

— Звучите, които издаваш, когато проникна в теб.

Плъзна език по местенцето, което бе целунал, и един от същите тези звуци се изниза от гърдите ми. Рис целуна вдлъбнатинката на едната ми ключица, разтапяйки цялата ми същина.

— Храбрата ми, неустрашима, блестяща другарка.

Той вдигна глава и аз едва отворих очи. Да посрещна погледа му, докато ръцете му чертаеха лениви линии надолу по гърба ми, по задните ми части и обратно нагоре.

— Обичам те — промълви той.

И ако не му бях повярвала, то можех да го почувствам чак в костите си, в светлината по лицето му, докато изричаше думите...

В очите ми пак запариха сълзи и се отрониха, преди да смогна да ги спра.

Рис се наведе и ги изпи с устни. Една след друга. Както бе направил някога В недрата на Планината.

— Имаш право на избор — прошепна до едната ми скула. — Или да оближа всеки сантиметър от тялото ти... — Ръката му се плъзна



към едната ми гърда, обикаляйки в мудни кръгове върха ѝ. Сякаш имахме дни на разположение за това. — Или да влезеш във ваната, която вероятно вече е готова.

Отдръпнах се от него с вдигнати вежди.

— Намекваш, че смърдя ли?

Той се подсмихна и можех да се закълна, че душата ми подскочи в отговор.

— За нищо на света. Но... — Очите му притъмняха и страстта и шеговитостта напуснаха лицето му, докато оглеждаше дрехите ми. — Покрита си с кръв. Твоя и чужда. Реших като един примерен другар да ти предложа вана, преди да те обладая всецяло.

Засмях се и прокарах ръка през косата му, любувайки се на копринените черни кичури между пръстите ми.

— Колко съобразително от твоя страна. Само дето не е за вярване, че изрита всички от къщата, за да ме вкараш в леглото.

— Едно от множеството преимущества на поста Велик господар.

— Потресаваща злоупотреба с властта.

Половинчатата усмивка затанцува по устните му.

— Е, какво решаваш?

— Колкото и да ми се ще да погледам как се мъчиш да оближеш от тялото ми едноседмичен слой мръсотия, пот и кръв... — Очите му просветнаха от предизвикателството в думите ми и аз отново се засмях. — Ще предпочета обикновена вана.

Рис имаше нахалството да ме изгледа леко разочаровано. Сръчках го в гърдите и станах, отправяйки се към голямата баня до спалнята ни. Масивната порцеланова вана вече беше пълна с гореща вода и...

— Пяна?

— Имаш морално възражение срещу нея ли?

Ухилих се и разкопчах жакета си. Пръстите ми бяха почти черни от мръсотията и засъхналата кръв. Изтръпнах при мисълта.

— Май ще ми е нужна повече от една вана, за да се почувствам чиста.

Той щракна с пръсти и кожата ми мигновено стана бебешки чиста. Примигнах насреща му.

— Щом можеш така, какъв е смисълът от ваната?

Беше го правил няколко пъти В недрата на Планината. Но някак бях пропуснала да го разпитам за магическото му почистване.

Той се облегна на вратата, наблюдавайки как събличам съдрания си, мърляв жакет. Седеше там, като че изпълняваше най-важната мисия в живота си.

— Същинската част от мръсотията си остава. — Гласът му загрубя, докато следеше всяко движение, с което развързвах ботушите си. — Подобно на слой олио.

И наистина — въпреки че кожата ми изглеждаше чиста, я чувствах някак... неми. Изритах ботушите си към опърпания си жакет.

— Значи е просто с естетическа цел.

— Прекалено много се бавиш — смъмри ме той, кимвайки към ваната.

Гърдите ми се стегнаха от тихото ръмжене, стаено в думите му. Той забеляза и това.

Усмихнах се на себе си, извивайки гръб малко повече от необходимото, докато свалях ризата си, която хвърлих на мраморния под. Слънчевата светлина се процеждаше през парата, стелеща се от ваната, оцветявайки пространството между нас в златисто и бяло. Рис издаде гърлен звук, който смътно наподобяваше скимтене, докато оглеждаше голия ми торс и гърдите ми, вече толкова натежали от копнеж, че едва съумях да преглътна молбата си да забравим за ваната.

Въпреки това се престорих, че не забелязвам погледа му. Разкопчах панталона си и го оставих да се свлече на пода. Заедно с бельото ми.

Очите на Рис закипяха.

Подсмихнах се, дръзвайки да надникна към неговия панталон. Към доказателството за въздействието на гледката, ширнала се пред него, доказателството, опънало черния плат с впечатляваща настойчивост.

— Жалко, че във ваната няма място за двама — измърках.

— Голям недостатък, който ще поправа още утре.

Гласът му беше пресипнал и тих, като че плъзгащ невидими ръце по гърдите ми, между краката ми.

Спаси ме, Майко! Някак успях да стигна до ваната, да вляза в нея. Да си спомня как да се изкъпя.

Рис остана подпрян на вратата през цялото време, откъдето ме наблюдаваше с безмълвна, неотстъпчива съсредоточеност.

Май обливах с вода по-дълго някои части от тялото си. И май се постарях да го забележи.

Той просто стискаше рамката на вратата толкова силно, че дървото стенеше под пръстите му.

Въпреки това дори не понечи да ми налети... дори докато се бършех с кърпата и разресвах оплетената си коса. Сякаш и въздържанието... сякаш и то беше част от играта.

Щом оставих четката за коса пред огледалото над мивката, босите пръсти на краката ми се свиха върху мраморния под, като че всяка част от тялото ми го усещаше на вратата зад мен, долавяше погледа му.

— Като нова съм — обявих дрезгаво, срещайки очите му в огледалото.

Можех да се закълна, че отвъд раменете му се стелеха само нощният мрак и звездите. Едва мигнах, и вече ги нямаше. Но хищническият глад по лицето му...

Обърнах се, а пръстите ми трепереха леко, придържайки кърпата около тялото ми.

Рис протегна ръка — неговите пръсти също трепереха. Усещах дори кърпата прекалено груба върху чувствителната си кожа, но просто сложих ръка в неговата и мазолите му одраскаха леко кожата ми. Копнеех да драскат цялото ми тяло.

Той ме поведе към спалнята, стъпка след стъпка, докато мускулите по широкия му гръб се местеха внушително под жакета му. И тези по-надолу, по изваяните му, мощни бедра, задните му части...

Щях да го погълна целия. От глава до пети. Щях да го *погълна*...

Рис обаче спря пред леглото, пусна ръката ми и се обърна към мен на безопасна крачка разстояние. Изражението на лицето му, когато помилва все така чувствителната кожа на едната ми скула, поугаси горещината, заплашваща да изпепели всичките ми сетива.

Преглътнах, докато от косата ми капеше вода по пода.

— Боли ли те?

— Почти ми мина.

В стаята пак се изви тъмнина.

Огледах съвършеното му лице. Всяка линия, всеки ъгъл. Страхът, яростта, любовта към него — мъдростта, проникновението и силата...

Позволих на кърпата да се свлече върху килима.

Позволих му да ме огледа, слагайки ръка на гърдите му, точно върху бушуващото му сърце.

— Готова съм за обладаване.

Думите ми не прозвучаха с дързостта, която опитах да влея в тях.

Рис ми отвърна с тъмна, свирепа усмивка.

— Не знам откъде да започна. Изправен съм пред толкова много възможности.

Той вдигна показалец и зарисува лениви кръгове по едната ми гърда, сетне и по другата. Дъхът ми се учестяваше с всеки по-тесен и по-тесен кръг.

— Бих могъл да започна оттук — промълви Рис.

Стиснах бедрата си. Той забеляза движението и мрачната му усмивка се разшири. И тъкмо преди пръстът му да достигне върха на гърдата ми, тъкмо преди да ми даде онова, за което всеки момент щях да започна да го умолявам, той го плъзна нагоре — към шията ми, към брадичката ми. Към устата ми.

Очерта с него устните ми съвсем, съвсем леко.

— Може да започна и оттук — прошепна, пъхвайки върха на пръста си в устата ми.

Не се сдържах и затворих устни около него, погалих с език чувствителната му възглавничка.

Рис обаче извади показалеца си с тих стон и отново го плъзна надолу. По шията ми. По едната ми гърда. Право до зърното. Спря там, перна го веднъж, после поглади с палец мястото.

Вече треперех, едва стоях на краката си, когато пръстът му подмина гърдата ми.

Той зарисува с него по корема ми и оглеждайки лицето ми, измърка:

— Или пък...

Не смогвах да мисля за друго, освен за пръста му, за единствената точка на допир помежду ни, докато го провлачваше все по-надолу и по-надолу, точно там, където исках.

— Или пък? — смогнах да пророня.

Той наведе глава и косата му се свлече върху челото му; наведе я, за да гледа — заедно с мен — как широкият му пръст пътува надолу.

— Или пък бих могъл да започна оттук — продължи с гърлен, пресипнал глас.

Не ме интересуваше особено, не и като прокара пръста си по най-съкровеното кътче от тялото ми. И записва кръгове по него, леки и съблазнителни.

— Тук би било добро място — рече с пресеклив дъх. — Или пък тук дори. — Довърши и проникна с пръста си в мен.

Простенах, вкопчвайки пръсти в ръката му, впивайки нокти в мускулите ѝ — мускули, които се раздвижиха, щом тласна пръста си навътре веднъж, два пъти. Сетне го извади и бавно попита, вирвайки вежди:

— Е? Откъде да започна, скъпа ми Фейра?

Почти не бях способна на думи, на мисли. Ала реших, че съм дотук с игрите.

Затова грабнах пъклената му ръка и я завлякох към сърцето си, върху извивката на лявата си гърда. Срегнах притворените му очи и изрекох думите, с които знаех, че ще го надвия в малката му игричка, думите, които се надигаха в мен с всяка глътка въздух.

— Мой си.

Това скъса бента на задръжките му докрай.

Дрехите му просто изчезнаха — *всичките* — и устата му покри моята.

Целувката му не беше нежна. Не беше лека, нито изпитателна.

Беше същинско присвояване, първично и необуздано, сякаш освободи пълната си мощ. А вкусът му... горещината на тялото му, възискателният напор на езика му по моя... У дома. Бях си у дома.

Вплетох ръце в косата му и го придърпах още по-близо към себе си, отвърщайки на всяка от прогарящите му целувки, неспособна да се наситя, да го докосна и почувствам достатъчно силно.

Без да се отлепва от мен, Рис ме поведе към леглото, а ръцете му обхождаха жадно задните ми части, докато му се любувах, галейки кадифената му мекота, всяка негова твърда и могъща извивка. Красивите му, величествени крила изскочиха от гърба му, разгърнаха се широко, а после се свиха.

Краката ми се долепиха до леглото зад нас и Рис спря, треперейки целият. Даваше ми възможност да размисля... дори и сега. С напрегнато сърце откъснах уста от неговата. После, впивайки поглед в очите му, легнах по гръб върху белите чаршафи и се издърпах назад.

Назад, и още по-назад, докато цялата не се разкрих пред него. Докато не съзрях внушителната му, горда мъжественост и същността ми не се обтегна като струна в отговор.

— Рис — прошепнах и името му се отрони като молба от устата ми.

Крилата му се разгънаха и гърдите му се изпълниха с въздух, а в очите му заискриха звезди. И поривът в тях — спотаен под страстта, под потребността, поривът в прелестните му очи ме накара да сведа поглед към планините, татуирани върху коленете му.

Символ на този двор — нашия двор. Клетвата, че няма да коленичи пред никого и нищо, освен пред короната си.

И мен.

Мой — Рис беше *мой*. Изпратих тази мисъл по връзката ни.

Без повече игри, без повече отлагане — исках го върху себе си, в себе си. *Копнеех* да го почувствам, да го прегърна, да споделя дъха си с него. Той долови отчаяната ми нужда, усети я през връзката помежду ни.

И без да откъсва очи от моите, се възкачи отгоре ми с движения, изящни като на дебнеща планинска котка. Задъхан, Рис преплете пръсти с моите, разтвори краката ми с коляно и се настани между тях.

Внимателно и ласкаво той вдигна сключените ни ръце до главата ми и проникна в мен, шепнейки в ухото ми:

— Ти си моя.

С първия му тласък аз се хвърлих напред да превзема устата му.

Прокарах език по зъбите му, поглъщайки сладостния му стон, докато бедрата му се поклащаха с нежни движения и го водеха навътре, навътре, и още по-навътре в мен.

У дома. Бях си у дома.

А когато Рис ме изпълни до дъно, когато поспря за миг, за да ми позволи да се наглася и да поема целостта му, имах чувството, че ще изригна в експлозия от лунна светлина и огън, че ще умра от мощната вълна, която обля тялото ми.

Щом насечените ми издихания започнаха да граничат с вопли, впих пръсти в гърба му и Рис се поотдръпна от мен, за да огледа лицето ми. Да разтълкува изражението по него.

— Никога повече — обеща ми, излизайки от мен, преди да проникне отново, ала този път съкрушително бавно. Целуна челото ми, едното ми слепоочие. — Скъпа моя Фейра.

Онемяла, раздвижих ханша си, приканвайки го да навлезе по-надълбоко, по-силно. Рис се подчини.

С всяко движение, с всеки споделен дъх, с всеки ласкав шепот, с всеки стон връзката, която досега бях крила в себе си, засилваше по-ярко. По-ясно.

И когато отново грейна като озарен диамант, екстазът ми достигна връхната си точка, обливайки ме като буен водопад, карайки кожата ми да заискри като новородена звезда.

Като ме видя, докато прокарвах пръст по чувствителната вътрешност на едното му крило, Рис изкрещя името ми, достигнал зенита на собствената си наслада.

Притисках го към себе си до последното му дълбоко издихание, докато не се отпусна напълно, все още във вътрешността ми, любувайки се на интимния си допир с мен.

Дълги минути останахме така, преплетени един в друг, заслушани в собственото си дишане, което се укротяваше... по-благозвучно от всяка музика на света.

След известно време Рис надигна гърди колкото да хване дясната ми ръка. За да огледа татуировките по нея. Целуна една от спиралите, изписани по кожата ми с почти черно-синьо мастило.

Гърлото му подскочи леко.

— Липсваше ми. Всяка секунда, с всеки мой дъх. Не само това. — Той размърда бедрата си, за да демонстрира, изтръгвайки стенание дълбоко от гърлото ми. — Но и... да разговаряме. Да сме смеем заедно. Липсваше ми в леглото, но още повече ми липсваше като приятел.

Очите ми запариха.

— Знам — съумях да му отвърна и плъзнах ръка надолу по крилата му и по гърба му. — Знам. — Целунах голото му рамо, точно над усуканата илирианска татуировка. — Никога повече. — Обещах му

и продължих да го шепна, докато слънчевата светлина се разливаше бавно по пода.



## ГЛАВА 15

Сестрите ми бяха живели в Дома на Ветровете от пристигането си във Веларис.

Не напускали двореца, вграден в горната част на една плосковърха планина с изглед към града. Не поискали нищо и никого.

Затова аз щях да отида при тях.

Люсиен чакаше във всекидневната, когато двамата с Рис най-сетне слязохме на долния етаж. Другарят ми беше издал безмълвната заповед да се върнат.

Съвсем очаквано Касиан и Азриел седяха *небрежно* в трапезарията от другата страна на коридора и обядваха, следейки всяко едно движение на Люсиен. Касиан ми се подсмихна, вирнал вежди.

Стрелнах го остро — предизвикателство да подхвърли някой коментар. За щастие, Азриел го срита под масата.

Касиан му хвърли поглед, в който се четеше: „Нямаше да кажа нищо“. Щом наближих свода към всекидневната, Люсиен стана.

Спрях на прага и почти изтръпнах. Той още беше в измачканите си от дългия път мърляви дрехи. Лицето и ръцете му поне бяха чисти, но... Съвсем в началото трябваше да му набавя нови дрехи. Да му предложи...

Рис се появи до мен и мисълта се изпари от главата ми.

Люсиен сбърчи неприкрито горната си устна.

Сякаш виждаше светещата връзка между двама ни с Рис.

Очите му — и червеникавокафявото, и златното — се плъзнаха надолу по тялото ми. Към ръката ми.

Към пръстена на нея, към звездния сапфир, ярък като небето в сребърния си обков. На същия пръст Рис носеше обикновена сребърна халка.

Бяхме си ги сложили един на друг, преди да излезем от стаята ни — далеч по-задушевен и тържествен ритуал от всеки публичен обет.

Преди да си разменим пръстените, заявих на Рис, че ми е хрумнало да оставя неговия в колибата на Тъкачката и да го накарам да си го вземе оттам.

Той се засмя и отвърна, че ако смятам за нужно да му го върна, вероятно бих могла да намеря и някое друго същество, с което да се пребори — някое не толкова вманиачено по изтръгването на *моята* любима част от тялото му. Целунах го, подхвърляйки, че някой май има прекалено високо мнение за себе си, и му сложих пръстена, който сам си беше купил от Веларис, докато ме нямаше.

Споменът за онзи кратък миг на радост и смях, за безмълвното ни вричане... Сгърчи се като повехнало листо в пожар, когато Люсиен впери презрителен поглед в пръстените ни. В близостта ни. Преглътнах сухо.

Рис също забеляза. Нямаше как да му убегне.

Другарят ми се подпря на резбованата рамка на свода и провлачи към Люсиен:

— Предполагам, че Касиан или Азриел са ти обяснили, че ако заплашиш сигурността на когото и да било в тази къща, в земите ми, ще те запознаем отблизо с похвати на убийство, каквито дори не си си представял.

Илирианците се ухилиха от прага на трапезарията. Азриел определено изглеждаше по-застрашително от двамата.

Нещо се усука болезнено в стомаха ми заради заканата на Рис — заради онази неподправена, вежливо поднесена агресия в гласа му.

Люсиен ми беше приятел. От дълго време. Не го чувствах като враг, не напълно...

— Но — продължи Рис, пъхвайки ръце в джобовете си, — разбирам колко тежко ти е било през последния месец. Фейра ти е обяснила, че не сме такива, на каквито ни се носи слава... — Преди да слезем, го бях допуснала в съзнанието си, бях му показала всичко, случило се в Двора на Пролетта. — Но да го чуеш и да го видиш с очите си, това са две различни неща. — Той сви едното си рамо. — Грижим се добре за Илейн. Тя участва в тукашния живот по свое собствено желание. Само ние и шепа доверени прислужници имаме достъп до Дома на Ветровете.

Люсиен мълчеше.

— Влюбих се във Фейра — подхвана по-тихо Рис — дълго преди тя да изпита същото към мен.

Люсиен скръсти ръце.

— Колко хубаво, че в крайна сметка си получил онова, което искаш.

Затворих очи за миг.

Касиан и Азриел застинаха в очакване на заповедта на Рис.

— Ще го кажа само веднъж — предупреди го Великият господар на Двора на Нощта. Дори Люсиен потрепна от тона му. — Подозирах, че Фейра е другарката ми, преди да узная, че е обвързана с Тамлин. И когато научих... Ако видех, че е щастлива, бях готов да отстъпя.

— Дойде в дома ни и я отвлече на сватбения ѝ ден.

— Щях да отменя сватбата — намесих се, пристъпвайки към Люсиен. — И ти го знаеше.

Рисанд продължи, преди Люсиен да ми се е озъбил.

— Бях готов да оставя другарката си по душа в ръцете на друг. Да ѝ позволя да се омъжи за него, ако това щеше да ѝ донесе радост. Но за нищо на света не бих я оставил да страда. Да се превърне в сянка. И в мига, в който онзи кучи син взриви кабинета си и я *заклучи в къщата си...*

Крилата му се разгърнаха и Люсиен подскочи.

Рис оголи зъби. Крайниците ми омекнаха, разтрепериха се от тъмната мощ, насъбрала се в ъглите на стаята. Не от страх — никога не бих се страхувала от него. От загубата на самообладание, когато Рис изръмжа на Люсиен:

— Другарката ми може и да успее да му прости някой ден. Да прости на теб. Но аз никога няма да забравя *ужаса* ѝ в онези моменти.

Бузите ми пламнаха, особено когато Касиан и Азриел ни доближиха със смесица от състрадание и гняв в лешниковите си очи.

Не бях споделяла с тях за случилото се онзи ден в кабинета на Тамлин, нито за онзи, когато ме затвори в имението си. Не бях питала Рис дали им е казал. Ако съдех по яростта, която излъчваше Касиан, по студената свирепост на Азриел... едва ли.

Люсиен обаче не отстъпи дори с крачка. Нито от Рис, нито от мен, нито от илирианците.

„Хитрата лисица пред лицето на крилатата смърт“, пробяга заглавието на картина през ума ми.

— И това ще заявя само веднъж — допълни Рис с изгладено до гибелно спокойствие изражение, изтръгвайки ме от селенията на цветовете и светлосенките, скупчени съзнанието ми. — Фейра не е

обезчестила, нито предала Тамлин. Разкрих ѝ другарската ни връзка месеци по-късно. И не се безпокой, върна ми го тъпкано. Но все пак и ти намери другарката си в подобна ситуация, така че вероятно ще разбереш какво е чувството. А ако дори нямаш намерение да опиташ, дано поне имаш достатъчно мозък да си държиш устата затворена, защото следващия път, когато изгледаш другарката ми с толкова презрение и погнуса, изобщо няма да ти обяснявам, а направо ще ти извадя проклетия гръклян.

Рис изрече закана си с толкова ласкав тон, че ми отне секунда да я осмисля. Да усетя как потъва в мен като камък, пуснат в езеро.

Люсиен просто пристъпи от крак на крак. Нащрек. Замислен. Започнах да броя секундите, мъчейки се да реша доколко бе редно да се намеся, ако изтърсеше нещо крайно глупаво, когато Люсиен най-сетне смотолев:

— Явно историята е по-дълга, отколкото изглежда.

Разумен отговор. Гневът отшумя от лицето на Рис, а Стойката на Касиан и Азриел се поотпусна леко.

„Само веднъж“, беше ми казал Люсиен в дните ни на бягство заедно. Единствено това искаше — да види Илейн само веднъж.

А после... после трябваше да преценя какво ще правя с него. Освен ако другарят ми вече не му беше намерил място в плановите си.

Рис ме погледна и вдигна вежди — знак, че го предаваше в мои ръце. Аз обаче имах по-важна работа. Покашлях се.

— Отивам да видя сестрите си в Дома на Ветровете — обявих на Люсиен, чиито очи се стрелнаха към моите, а металното се фокусира в мен с тихо жужене. Извиках мрачна усмивка на лицето си. — Искаш ли да дойдеш с мен?

Люсиен претегли предложението ми, както и тримата елфи, следящи всяко негово движение.

И само кимна. Поредното мъдро решение.

Тръгнахме след броени минути, а бързото изкачване до покрива на градската къща послужи като опознавателната разходка за Люсиен. Не му показвах къде се намират спалните. А той, естествено, не попита.

Преди да излетим, Азриел спомена, че имал друга работа. Резкият поглед, който му отправи Касиан, ме наведе на мисълта, че сенкопоецът просто си търси оправдание, за да не пренесе Люсиен до Дома на Ветровете, но лекото кимване на Рис говореше достатъчно.

Наистина го чакаше по-важна работа. Както винаги, имаха план за действие. След като се видях със сестрите си... щях да разбера какъв бе точно.

И така, Касиан отлетя с Люсиен, а Рис ме грабна в обятията си и ни изстреля грациозно към безоблачната синева.

С всеки размах на крилата му, с всяка дълбока глътка от цитрусово-морския му аромат... нещо стегнато в тялото ми се отпускате все повече и повече.

Въпреки че всеки напор на крилата му ни отвеждаше по-близо към Дома на Ветровете, кацнал над Веларис. Към сестрите ми.

\* \* \*

Домът на Ветровете беше изсечен в червеникавия, затоплен от слънцето камък на плосковърхата планина, извисяваща се в единия край на града. Безбройните му балкони и панорамни площадки стърчаха над тристаметровата пропаст към долината. Улиците на Веларис лъкатушеха към отвесния планински скат, а Сидра се виеше през града като блеснала под обедното слънце копринена ивица.

Като кацнахме на верандата пред трапезарията, в която обичайно се събирахме, последвани от Касиан и Люсиен, позволих на гледката да се запечата в съзнанието ми: града, реката и далечното море, назъбените планини в другия край на Веларис и ослепително сините небеса над нас. И Домът на Ветровете, другият ми дом. Величественият, тържествен „събрат“ на градската ни къща — нашето *публично* местожителство. Където щяхме да организираме срещи и да приемаме гостите, които не бяха част от семейството ни.

Доста по-приятно кътче от другото ми обиталище — Двора на Кошмарите. Поне там можех да отсядам в двореца от лунен камък, намиращ се високо в планината, под която се разполагаше Изсеченият град. Макар че тамошните ми поданици... Побързах да прогоня мисълта и пооправих плитката си, прибирайки няколкото кичура, измъкнати от лекия ветреца, който Рис беше допуснал през щита си, докато летяхме.

Люсиен просто отиде до парапета и плъзна изумен поглед към панорамата. Напълно го разбирах.

Надникнах през рамо към Рис и Касиан. Другарят ми вдигна вежда.

*Изчакай ни вътре.*

Рис отвърна с рязка усмивка.

*За да нямаш свидетели, когато го бутнеш през парапета?*

Изгледах го недоумяващо и тръгнах към Люсиен. Рис прошушна на Касиан да изпият по питие в трапезарията и само по това разбрах, че напускат верандата. По това, както и по почти безшумното отваряне и затваряне на стъклениите врати, зад които се бях запознала с повечето от тях — моето ново семейство.

Застанах до Люсиен, забелязвайки как вятърът брули няколко червеникави кичура, изхлузили се от ниската му опашка.

— Не очаквах подобно нещо — обяви той, без да откъсва очи от ширналия се под нас Веларис.

— Градът още се съвзема след атаката на Хиберн.

Той сведе поглед към резбования парапет на верандата.

— Въпреки че няхаме пръст в нея... съжалявам. Но не говорех за това.

Люсиен надникна през рамо към Рис и Касиан, намиращи се зад стъклениите врати на трапезарията, облежнати с привидна небрежност и питиета в ръка на гигантската дъбова маса в средата ѝ.

И двамата едновременно развиха небивал интерес към някакво петънце върху дървената повърхност помежду им.

Намръщих им се, но преглътнах яда си. И макар че сестрите ми ме чакаха вътре, макар че нуждата да ги видя беше толкова осезаема, че нямаше да се изненадам да зърна въжето, теглещо ме към къщата, казах на Люсиен:

— Рис спаси живота ми по време на Каланмаи.

И му разказах. Всичко — цялата история, чрез която се надявах да разбере. И да осъзнае на колко безопасно място е попаднала Илейн, както и той самият. Накрая извиках Рис да му обясни за собственото си минало, а той му разкри само основното. Без тъжните моменти на уязвимост, които ме бяха разплакали в планинската колиба. Въпреки това успя да обрисова доста ясна картина.

Люсиен не го прекъсна нито веднъж. Нито пък мен, когато продължих с моята собствена история, колкото и Касиан да се вклиняваше в нея със своите наблюдения върху „живота на тези

двамата тук — ту врагове, ту другари“, спирайки се на преструвките на Рис, че не ме бил ухажвал, както и на приветстването ми в тесния им кръг.

Нямах представа точно колко време си бяхме бъбрили, но Рис и Касиан го използваха, за да попекаат най-невъзмутимо крилата си до ръба на верандата. Приключих разказа си до историята за Хиберн — деня, в който се бях върнала в Двора на Пролетта.

А когато помежду ни се спусна тишина, Рис и Касиан пак се оттеглиха, проумели емоцията в очите на Люсиен — смисъла зад дългата му въздишка.

Щом останахме насаме, Люсиен потри очи.

— Виждал съм Рисанд да прави толкова... ужасяващи неща, да играе ролята на тъмния принц отново и отново. А сега ми казвате, че всичко е било лъжа. Маска. Само и само да защити това място, народа си. При други обстоятелства бих ти се изсмял, задето си му повярвала, но... ето че този град съществува. Невредим. Е, поне доскоро. Дори градовете в Двора на Зората не могат да се мерят с красотата му.

— Люсиен...

— Ти го обичаш. И той... и той те обича истински. — Люсиен прокара ръка през червеникавата си коса. — И всички онези, които съм мразил векове наред, от които съм се боял дори... Сега са твое семейство.

— Амрен вероятно би отрекла да изпитва каквато и да било близост с нас, но...

— Амрен е приказка за лека нощ, която ни разказваха като деца, за да слушаме. Точно Амрен щеше да изпие кръвта ми и да ме запокити в ада, ако вършех пакости. А сега я видях с очите си и ми приличаше по-скоро на свадлива леля, отколкото на страшилище.

— Тук не... не се придържахме към протоколи и йерархии.

— Очевидно. Рис живее в *градска къща*... в името на Котела!

Той махна с ръка към Веларис.

Не знаех как да му отвърна, затова си замълчах.

— Не бях подозирал, че аз съм злодеят във вашата част от историята — пророни той.

— Не си.

Не напълно.

Слънцето танцуваше по далечното море, превръщайки хоризонта в простор от блещукаща светлина.

— Тя не знае нищо за теб. Само основното, което Рис й е казал: че си син на Велик господар, служещ в Двора на Пролетта. И си ми помогнал В недрата на Планината. Нищо друго.

Научила бях от Рис, че сестра ми изобщо не е питала за него, но му го спестих.

Накрая изопнах гръб.

— Искам аз да ги видя първа. Знам, че нямаш търпение...

— Просто върви — рече Люсиен, облягайки лакти на каменния парапет. — Извикай ме, когато е готова.

За малко да го потупам по рамото — да го утеша.

Ала думите отново отказаха да напуснат устата ми, затова просто тръгнах към смътно осветената вътрешност на Дома.

\* \* \*

Рис беше предоставил на Неста и Илейн апартамент, чиито стаи бяха с изглед към града, реката и далечните планини.

И ето че в този момент той бе открил Неста в семейната библиотека.

Усещах обтегнато, остро като бръснач напрежение у Касиан, докато тримата слизахме по масивните стълбища на Дома, докато вървахме по коридорите с червени каменни стени, изпълнени с еката от шумоленето на крила и приглушения вой на буйния вятър отвъд прозорците. Напрежение, което се съгъстяваше все повече и повече с всяка следваща стъпка към двойната врата на библиотеката. Не се бях поинтересувала дали са се виждали, или разговаряли от онзи ден в Хиберн.

Касиан не ми беше споделил нищо такова.

И вероятно щях да попитам Рис по връзката, ако вече не отваряше една от вратите.

И мигновено не бях съзряла Неста, свита в едно от креслата с книга на коленете си. За пръв път я виждах толкова... не като Неста. Спокойна. Отпусната дори.

Съвършено доволна от усамотението си.



Веднага щом обувките ми изстъргаха по каменния под, тя скочи с внезапно скован гръб и затвори книгата с приглушен звук. Въпреки това сивкавосините ѝ очи дори не се разшириха, когато кацнаха върху мен.

Вперих поглед в нея.

Неста беше красива като човешка жена.

Но като Върховна елфа беше поразително красива.

Като долових колко вцепенен стоеше Касиан до мен, се зачудих дали и той не си мислеше същото.

Облечена беше в оловносива рокля, ушита с проста кройка, но от изящен плат. Сплетената ѝ коса беше увита във венец на върха на главата ѝ и Касиан стрелна поглед към оголената ѝ дълга, светла шия, преди бързо да го отклони. Тя ни измери с очи и ми каза:

— Върнала си се.

Прическата ѝ криеше заострените ѝ уши. Но нищо не можеше да потули неземната ѝ грациозност, когато пристъпи напред. Връщайки вниманието си към Касиан, тя добави:

— Какво искате?

Думите ѝ ме блъснаха като юмрук в корема.

— Безсмъртието явно не е променило поне едно нещо у теб.

Тя впи леден поглед в мен.

— С определена цел ли идваш, или мога да се върна към книгата си?

Рис докосна ръката ми в безмълвна утеха. Лицето му обаче остана каменно. И студено.

Касиан тръгна небрежно към Неста с полуусмивка на уста. Взе книгата ѝ, прочете заглавието и се подсмихна.

— Не бих предположил, че си падаш по любовните романи.

Без да помръдва от мястото си, Неста му изпрати смразяващ поглед.

Касиан запрелиства книгата и провлачи към мен:

— Не си пропуснала много, докато покосяваше враговете ни, Фейра. Положението си е все същото.

Неста се завъртя към мен.

— Ти... успяла си?

Стиснах челюсти.

— Ще видим как ще се развият нещата. Постарах се Ианта да си плати. — В очите ѝ се прокрадна гняв, примесен със страх, затова побързах да се поправа: — Не изцяло.

Надникнах към ръката ѝ — онази, с която беше посочила краля на Хиберн. Рис не ми беше споменал някоя от сестрите ми да е развила свръхестествени сили. Само че онзи ден в Хиберн, когато Неста отвори очи... Бях го видяла. Нещо велико и ужасяващо в погледа ѝ.

— Отново питам: защо си дошла?

Тя грабна книгата си от Касиан, който не се възпротиви, но остана до нея и наблюдаваше всяко нейно движение.

— Искях да те видя — отвърнах тихо. — Да проверя как си.

— Да провериш дали съм се примирила с жребия си и дали вече не съм благодарна, задето станах една от *тях*?

Изпънах гръб.

— Ти си ми сестра. Нараниха те пред очите ми. Искях да се уверя, че си добре.

Горчив гърлен смях. Тя се извърна към Касиан, огледа го като кралица от трона си и заяви на всички ни:

— Защо да не съм? Ще съм млада и красива завинаги и няма нужда да се връщам при онези глупави подлизурковци отвъд стената. Мога да правя каквото си поискам, тъй като очевидно тук никой не уважава правилата, обноските и традициите ни. Май *наистина* трябва да ви благодаря, че ме довлякохте тук.

Рис сложи ръка на кръста ми още преди думите ѝ да улучат целта си.

Неста изсумтя.

— Само дето не мен трябва да проверяваш. Аз нямах какво да губя от другата страна на стената. — Лицето ѝ излъчваше толкова омраза, че ми прилоша. Неста изсъска: — Тя отказва да напусне стаята си. Не спира да плаче. Не иска да яде, да спи, нито да пие вода.

Рис склочи челюсти.

— Стотици пъти ви питах дали имате нужда от...

— Защо да допускам когото и да било от *вас*... — последната ѝ дума бе изстрел към Касиан, и то пропит с отрова — ... при нея? Не ви влиза в работата.

— Другарят на Илейн е тук — казах аз.

И очевидно точно това не биваше да изричам в нейно присъствие.

Неста пребледня от ярост.

— Той не й е никакъв — озъби се сестра ми и тръгна към мен с такъв гняв, че Рис спусна щит помежду ни.

Сякаш и той бе забелязал могъщата сила в очите й през онзи ден в Хиберн. Ала не знаеше как ще се прояви.

— Ако я припарите заедно с онзи елф, ще...

— Какво? — изчурулика Касиан, следвайки я с небрежни стъпки, а когато Неста спря на два метра от мен и се завъртя към него, той вдигна въпросително вежда. — Не искаш да те обучавам, така че определено няма да я надвиеш в бой. Отказваш да говориш за силите си, така че не знаеш как да ги управляваш. Освен това...

— Затвори си устата! — озъби му се тя като същинска императрица. — Казах ти да седиш настрана от мен и ако...

— Застанеш ли между елф и неговата другарка, Неста Арчерън, ще научиш за последиците по трудния начин.

Ноздрите на Неста се разшириха от ярост. Касиан й отвърна с крива усмивка.

— Ако Илейн не е в състояние — намесих се аз, — няма да й го вода. Не бих я насилила да се среща с него. Но той наистина иска да я види, Неста. Ще я попитам дали е съгласна; тя решава.

— Елфът, който ни предаде на Хиберн.

— По-сложно е, отколкото си представяш.

— Е, със сигурност ще стане сложно, когато татко се върне и не ни открие у дома. Как възнамеряваш да обясниш на *него* всичко това?

— Като се има предвид, че месеци наред не ни е изпратил вест от континента, ще мисля по въпроса, когато му дойде времето — заявих й злобно.

Благодарях се на Котела, че още търгува в някоя богата земя.

Неста само поклати глава и се обърна към креслото и книгата си.

— Не ме интересува. Прави каквото искаш.

Болезнен отказ да говорим повече, но може би и знак, че все още ми вярваше, че ще взема правилното решение за сестра ни. Рис кимна към Касиан — време беше да вървим. На излизане от библиотеката пророних тихо:

— Съжалявам, Неста.

Вместо да ми отговори, тя седна сковано в креслото, взе книгата си и се престори, че вече ни няма. Сигурно от удар в лицето щеше да ме заболи по-малко.

Като погледнах напред, заварих и Касиан да се взира в нея.

Стана ми чудно защо още никой не бе споменал за онова, което блестеше в очите му, докато наблюдаваше сестра ми.

Тъга. И копнеж.

\* \* \*

Апартаментът се къпеше в слънчеви лъчи.

Всички пердета бяха дръпнати докрай, за да влиза колкото може повече светлина.

Сякаш и малкото тъмнина ги ужасяваше. Сякаш се мъчеха да прогонят всяка сянка.

В мъничък стол пред най-слънчевия прозорец, с гръб към нас седеше Илейн.

Когато намерихме Неста в библиотеката, мълчанието ѝ ми се стори някак спокойно, но това на Илейн беше... глухо.

Празно.

Косата ѝ беше разпусната — дори не я бе сплела. Не си спомнях кога за последно я бях виждала без прическа. Носеше луннобял копринен халат.

Щом влязохме, не погледна към нас, не продума нищо, дори не трепна.

Болезнено кльощавите ѝ ръце бяха отпуснати върху страничните облегалки на стола. Желязната годежна халка още ограждаше пръста ѝ.

Кожата ѝ беше толкова бледа, че приличаше на девствен сняг под ярката светлина.

В този момент осъзнах, че цветът на смъртта, на покрусата... беше бял.

Липсата на цвят. На живост.

Оставих Касиан и Рис до вратата.

Предпочитах гнева на Неста пред тази... черупка.

Тази празнота.

Заобиколих стола с пресекващ дъх, надзъртайки към градската панорама, в която сестра ми се взираше така бездушно.

После видях хлътналите ѝ бузи, безкръвните ѝ устни, кафявите очи, някога толкова жизнени и топли, а сега — без всякакъв блясък. Като гробищна пръст.

Дори не ги отмести към мен, когато промълвих едва-едва:

— Илейн?

Не смеех да посегна към ръката ѝ.

Не смеех да я доближа прекалено.

Аз бях виновна. Аз ги бях довела дотук...

— Върнах се — додадох вяло, някак безполезно.

— Искам да си ида у дома — беше единственият ѝ отговор.

Затворих очи. Гърдите ми се стегнаха нетърпимо.

— Знам.

— Той със сигурност ме търси — прошепна тя.

— Знам — повторих.

Не Люсиен — изобщо не говореше за него.

— Сватбата ни щеше да е идната седмица.

Сложих ръка на гърдите си, сякаш така можех да спра пращането вътре.

— Съжалявам.

Нищо. Нито искрица емоция.

— Всички това повтарят. — Тя погали с палец халката на пръста си. — Но това не променя нищо, нали?

Не ми достигаше въздух. Не можех — не можех да *дишам*, гледайки съкрушеното, издълбано нещо, в което се беше превърнала сестра ми. Толкова много ѝ бях отнела...

Рис се озова до мен, плъзвайки ръка по кръста ми.

— Имаш ли нужда от нещо, Илейн? — попита я с такава нежност, че краката ми почти се подкосиха.

— Искам да си ида у дома — повтори тя.

Нямах сърце да я попитам за Люсиен. Не сега. Още не.

Обърнах се, готова да хукна навън и да рухна в някоя далечна стая, в друга част на Дома. Ала Люсиен стоеше на входа.

И съкрушението, изписано по лицето му, ми подсказа, че е чул всяка дума; че е видял и почувствал празнотата и отчаянието, които излъчваше сестра ми.

Илейн открай време беше мила и грижовна — нещо, което смятах за нейния собствен вид сила. По-добра от моята. Умението да виждаш цялата жестокост по света и съзнателно да избираш, отново и отново, да обичаш, да си сърдечен. Открай време беше толкова изпълнена със светлина.

Може би затова сега държеше всички пердета дръпнати настрани. За да запълни празнотата в себе си, където някога бе съхранявала онази светлина.

От която вече не тлееше и искрица.

## ГЛАВА 16

Рисанд поведе мълчаливо Люсиен към апартамента в другия край на Дома, където беше решил да го настави. Ние с Касиан тръгнахме след тях. Никой не проговори, докато другарят ми не отвори ониксовите врати, разкривайки слънчева всекидневна, изсечена в червената скала. Отвъд огромните прозорци, далеч под нас, градът се ширеше чак до нащърбените планини и блещукащото море.

Рис спря в средата на тъмносиния ръчно изтъкан килим и махна наляво към затворената двойна врата.

— Спалнята. — После посочи мудро и към единичната врата отдясно. — Банята.

Люсиен надзърна в двете посоки с хладно безразличие. Не исках да го питам какво мисли за Илейн, какво възнамерява да прави...

— Предполагам, че ще ти трябват дрехи — продължи Рис, кимвайки към мърлявия му жакет и изцапан панталон, които не беше събличал нито веднъж по тежкия ни път през последната седмица. На няколко места се забелязваха петна засъхнала кръв. — Някакви предпочитания за тоалета?

Въпросът привлече вниманието на Люсиен и той се обърна да погледне Рис — и нас двамата с Касиан до входа.

— Каква цена ще платя?

— Ако се опитваш да ми кажеш, че нямаш пари, не си прави труда. Дрехите са подарък — позасмя се насреща му Рис. — Ако пък питаш дали не те подкупвам... — Той сви рамене. — Ти си син на Велик господар. Би било проява на лоши обноски да не те подслоня и облека в момент на нужда.

Люсиен се наежи.

*Престани да се гавриш с него!* изстрелях по връзката ни.

*Ама толкова ми е забавно...*, измърка в отговор той.

Нещо го беше смутило. Смутило го беше дотолкова, че прибягваше до подигравки с Люсиен, за да забрави. Влязох в стаята, зарязвайки Касиан на входа, и казах на Люсиен:

— Ще се върнем за вечеря след няколко часа. Ти си почини. Изкъпи се. Ако имаш необходимост от нещо, дръпни въженцето до вратата.

Люсиен се скова — не от думите ми, проумях веднага, а от тона ми. От тона на стопанка на дома. Въпреки това попита:

— Ами... Илейн?

*Ти решаваш, подхвърли Рис.*

— Трябва да си помисля — отвърнах просто. — Докато преценя какво да правя с нея и Неста, ти стой настрана. — Сетне добавих с осезаемо стегнат глас: — Тази къща е защитена със заклинания против ответряване — било то отвътре навън или обратното. Има само един изход и това е стълбището към града. То също е защитено. И охранявано. Моля те, не върши глупости.

— Значи съм пленник тук?

Долових как отговорът се надига в Рис, затова го погледнах и поклатих глава.

— Не. Но трябва да схванеш, че макар ти да си й другар, на мен Илейн ми е *сестра*. И ще сторя всичко по силите си, за да я защитя от друга вреда.

— За нищо на света не бих я наранил.

В думите му прозираше мрачна искреност.

Просто кимнах, въздъхнах дълбоко и срещнах очите на Рисанд с безмълвна молба.

Без да издаде спотаения ми апел, другарят ми заяви:

— Свободен си да ходиш където поискаш, дори в самия град, ако се чувстваш готов да преодолееш стълбището, но при две условия: няма да водиш никоя от двете сестри и няма да припарваш до техния етаж. Ако искаш книга от библиотеката, ще помолиш някого от прислугата да ти донесе. Ако искаш да говориш с Илейн или Неста, пак ще се обърнеш към прислугата, а те ще попитат нас. Ако прекрачиш някое от правилата ми, ще те заключа в една стая с Амрен.

С тези думи Рис се обърна, пхна ръце в джобовете си и ми предложи лакътя си. Хванах го, но казах на Люсиен:

— Ще се видим след няколко часа.

Наближавахме вратата и Касиан, който ни чакаше в коридора, когато Люсиен ми отвърна:

— Благодаря ти.



Не дръзнах да го попитам за какво.

\* \* \*

Полетяхме право към таванското жилище на Амрен, а докато се носехме над покривите на Веларис, доста хора спираха да ни помахат. Връщах им поздрава с искрена усмивка на лице — това беше моят народ. През това време Рис само ме стисваше малко по-силно, усмихнат по-ярко от слънчевите води на Сидра.

Мор и Азриел вече ни чакаха в апартамента на Амрен, седнали като смърени от някого деца на протрития диван до стената, докато тъмнокосата елфа прелистваше книгите, разпръснати по пода около нея.

Щом влязохме, Мор ме посрещна с благодарен, облекчен поглед, а лицето на Азриел бе непроницаемо, когато се изправи, заставайки на премерено, привидно небрежно разстояние от нея. Първа се обади Амрен от мястото си на пода:

— Трябва да избиеш Берон и синовете му и да издигнеш хубавеца като Велик господар на Есента, независимо от самоналоженото му изгнаничество. Така ще си улесниш живота.

— Ще обмисля предложението ти — рече Рис и закричи към нея.

Аз останах с другите. Щом те не смееха да я доближат... явно Амрен беше в лошо настроение.

Въздъгнах шумно.

— Кой друг смята, че е безразсъдно да оставяме и трима им в Дома на Ветровете?

Касиан вдигна ръка, а Рис и Мор се засмяха. Генералът на Великия господар заяви:

— Обзалагам се, че няма да устиска повече от час, преди да пробва да я види.

— Трийсет минути — предположи Мор и отново седна на дивана, кръстосвайки крака.

Настръгнах.

— Гарантирам ви, че в момента Неста охранява Илейн. Струва ми се, че е напълно вероятно да го убие, ако дори опита да я докосне.

— Не и без никакви бойни умения — измърмори Касиан и прибра крилата си, преди да заеме мястото до Мор, току-що освободено от Азриел.

Сенкопоецът дори не го погледна. Не, Азриел просто отиде при стената до Касиан и се облегна на дървената ламперия.

Рис и другите не се обадиха, затова реших да попитам внимателно Касиан:

— Неста ти говореше така, сякаш редовно си ходил в Дома. Предложил си й да я обучава ли?

Касиан притвори лешниковите си очи и скръсти обутите си в ботуши глезени, опъвайки напред мускулестите си крака.

— Ходя през ден. Така си упражнявам крилата.

Поразмърда ги сякаш за по-голяма убедителност. Не видях нито драскотина по тях.

— И?

— И онова, на което стана свидетел в библиотеката, е любезният вариант на обичайните ни разговори.

Мор стегна устните си в тънка линия, като че едва се възпираше да *не* каже нещо. Азриел пък не се удържа и й стрелна предупредителен поглед, за да й напомни, че наистина е добра идея да не отваря уста. Явно вече бяха обсъждали въпроса. Многократно.

— Не я виня — додаде Касиан, свивайки рамене независимо от думите си. — Била е... обезчестена. Собственото й тяло вече не й принадлежи истински. — Той стисна челюсти. Дори Амрен не посмя да се обади. — И смятам да одера краля на Хиберн жив следващия път, когато го видя.

Сифоните му проблеснаха в отговор.

Рис провлачи небрежно:

— Сигурен съм, че на краля много ще му хареса.

Касиан го измери злобно.

— Сериозно говоря.

— О, не се и съмнявам. — Виолетовите очи на Рис бяха ослепителни в смътната светлина на апартамента. — Но преди да се отдадеш на планове за възмездие, нека ти напомня, че имаме да планираме война.

— Задник.

Лека усмивка подръпна едното ъгълче на устата на другаря ми. Рис го подстрекаваше, стремеше се да го ядоса, за да не допусне чувството му за вина да го погълне. А останалите му позволяваха да поеме тази задача, макар че и те навярно я бяха изпълнявали през последните седмици.

— Да, такъв съм си — потвърди Рис, — но това не променя факта, че победата е по-важна от отмъщението.

Касиан отвори уста, сякаш се канеше да продължи спора, но Рис обърна поглед към книгите, разпилени по мекия килим.

— Нищо ли няма? — попита той Амрен.

— Не проумявам защо изпрати онези двама палячовци... — тя надникна с присвити очи към Мор и Азриел — ... да ме наблюдават.

Ето накъде беше полетял Азриел — към нейния апартамент. За да не зарязва Мор сама на смяна. И все пак тонът на Амрен... свадлив, да, но и някак прикриващ нещо. Начин да потуши уязвимостта в очите на Касиан.

— Не наблюдаваме теб — обясни Мор, потупвайки с крак по килима. — Наблюдаваме Книгата.

И в този миг... усетих я. Чух я.

Амрен беше поставила Книгата на Диханията върху нощната си масичка.

С чаша стара кръв върху нея.

Не знаех дали да се засмея, или да изтръпна. Но се случи второто, когато книгата прошепна: *Здравей, сладка лъжскиньо. Здравей, принцесо с...*

— О, я да мълчиш! — изсъска Амрен на Книгата, която... наистина замлъкна. — Противна твар. — Измърмори тя и се върна към дебелия том пред себе си.

Рис ми се подсмихна иронично.

— Откакто съединиха двете половини на Книгата, тя се... обажда от време на време.

— И какво говори?

— Пълни небивалици — изплю Амрен, надниквайки смръщено към Книгата. — Просто обича да чува собствения си глас. Като повечето хора, наблъскани в апартамента ми.

Касиан се ухили.

— Май пак сме забравили да нахраним Амрен.

Тя го посочи предупредително с пръст, без дори да вдига поглед.

— Има ли причина, Рисанд, да довлечеш цялата си лаеща глутница в дома ми?

Домът ѝ беше просто грамадно, горе-долу пригодено за живот таванско помещение, но никой от нас не посмя да изтъкне този факт. Вместо това Мор, Касиан и Азриел най-сетне я доближиха, подреждайки се в тесен кръг около работното ѝ място в центъра на стаята.

Рис се извърна към мен.

— Информацията, която ни набави от Дагдан и Брана, потвърждава сведенията, събрани от нас, докато теб те нямаше. Особено за възможните съюзници на Хиберн в други земи, на континента.

— Лешояди — процеди Мор и Касиан я погледна подкрепящо.

Значи, Рис — Рис наистина бе шпионирал, докато Азриел...

Рис изсумтя.

— Умея да се прикривам, другарко.

Стрелнах го кръвнишки, но Азриел се намеси:

— Фейра, от теб очаквахме точно да потвърдиш бъдещите ходове на Хиберн.

— Защо?

Касиан скръсти ръце.

— Нямаме почти никакъв шанс да надвием сами хибернската войска. Ако към тях се присъединят и армии от Валахан, Монтесере и Раск...

Той очерта с пръст линия по мургавото си гърло.

Мор го сръчка в ребрата. Касиан ѝ отвърна със същото, а Азриел поклати отчаяно глава. Около върховете на крилата му се увиваха сенки.

— Тези три кралства... толкова ли са силни?

Навярно глупав въпрос, демонстриращ колко малко знаех за елфическите земи на континента, но...

— Да — отговори Азриел без капка укор в лешниковите си очи.

— Валахан разполага с многобройна войска, Монтесере имат пари, а Раск... толкова обширна територия, естествено, притежава и от двете.

— И не можем да разчитаме на подкрепа от другите континентални кралства?

Рис подръпна един конец от маншета на черния си жакет.

— Едва ли някой би прекосил цяло море да ни помогне.

Стомахът ми се преобърна.

— Ами Мириам и Дракон? — Веднъж беше отказал дори да обсъжда въпроса, но... — Бил си се за Мириам и Дракон преди векове. — Допълних. Беше сторил много повече от това, ако можех да вярвам на Юриан. — Дали не е време да ти върнат услугата?

Рис обаче поклати глава.

— Опитахме. Азриел отиде до Кретея.

Островът, където Мириам, Дракон и обединеният им човешко-елфически народ живееха тайно през последните пет века.

— Не намерих никого — обясни Азриел. — Островът тънеше в разруха. И по нищо не си личеше какво му се е случило, нито къде са се преселили жителите му.

— Мислиш, че Хиберн...

— Нямаше следа нито от Хиберн, нито от пострадали — намеси се Мор с изопнатото лице.

Бяха и нейни приятели — през годините на Войната. Мириам, Дракон и човешките кралици, подписали Мирния договор. И в кафявите ѝ очи, в очите на всички им тлееше тревога — откровена, дълбока тревога.

— Тогава дали пък не са чули за Хиберн и не са избягали? — предположих.

Знаех от Рис, че Дракон имал крилат легион. Ако съществуваше поне малък шанс да ги намерим...

— Познавам Дракон и Мириам, не биха избягали. Не и от подобно нещо — заяви Рис.

Мор се приведе напред и златистата ѝ коса се разля върху раменете ѝ.

— Но Юриан вече участва във войната... Мириам и Дракон, колкото и да не им се иска, винаги са били свързани с него. Ако наистина е тръгнал по следите им, не мога да ги виня.

Лицето на Рис се отпусна за миг.

— Заради това кралят на Хиберн държи Юриан в ръцете си — пророни той. — Затова Юриан работи за него.

Сбърчих вежди.

— Мириам загина. Едно копие я прониза през гърдите по време на последната морска битка — обясни Рис. — Докато я отнесат до брега, кръвта ѝ изтече. Ала Дракон знаеше за свещен, таен остров, където бил скрит предмет с чутовна, страховита мощ. Заведе я там, в Кретея, и с негова помощ я възкреси, направи я безсмъртна. Също както ти си възкресена, Фейра.

Амрен ми беше казала същото още преди месеци — че и Мириам е била възкресена като мен.

Май и тя самата си го спомни и рече:

— Кралят на Хиберн сигурно е обещал на Юриан да проследи въпросния предмет с помощта на Котела. До новия дом на Мириам и Дракон. Нищо чудно двамата да са се досетили и бързо да са напуснали острова.

А в името на отмъщението си, на умопомрачения гняв, който го обсебваше... Юриан щеше да изпълни всяка заповед на Хиберн. За да може собственоръчно да убие Мириам.

— Но къде са отишли? — Погледнах към Азриел, който още стоеше със свръхестествена неподвижност до стената. — Не си се натъкнал на никаква следа от тях?

— Никаква — отговори Рис вместо него. — Изпращахме много разузнавачи, но без резултат.

Потрих лицето си, изоставяйки крехката надежда.

— Щом не можем да разчитаме на съюз с тях... Как да възпрепятстваме съюзяването на другите континентални сили с Хиберн? Да им попречим да изпратят армиите си? — Изтръпнах. — Това е планът ни, нали?

Рис се усмихна мрачно.

— Да. По него работехме в твое отсъствие. — Изчаках да продължи, едва удържайки се да не закрача нервно из стаята. Сребърните очи на Амрен проблеснаха дяволито. — Първо проучих Хиберн. Народът му. Доколкото можех.

Беше ходил в Хиберн...

Рис се подсмихна на тревогата, завладяла лицето ми.

— Надявах се да открия някой тлеещ конфликт там, от който да се възползваме, с чиято помощ да ги сринем отвътре. Народът можеше да се противопоставя на войната, да я възприема като скъпоструващ, ненужен риск. Но след петстотин години, прекарани на онзи остров, с

нищожна търговия, нищожни възможности за развитие... Поданиците на Хиберн са жадни за промяна. Или по-скоро за скок в миналото, когато имаха човешки роби, когато не съществуваха прегради, дялящи ги от онова, което сега смятат за свое право.

Амрен затвори внезапно книгата пред себе си.

— Глупци. — Поклати глава, люшвайки мастиленочерната си коса, и вдигна смръщен поглед към мен. — Богатствата на Хиберн се изчерпват от векове. Повечето им търговски маршрути преди Войната водеха към Юга, към Черната земя. Но след като тя попадна във владенията на човеците... Не знаем дали кралят на Хиберн умишлено не подновява търговските канали, за да има народът му повече стимул да воюва, или просто е толкова недалновиден, че е оставил всичко да рухне. Факт е обаче, че поданиците му от векове живеят с тази отрова. Хиберн *нарочно* ги трови със собственото им негодувание заради застоя и мизерията.

— Много Върховни елфи — обади се внимателно Мор — вярват още отпреди Войната, че хората... че те са тяхна собственост. Много Върховни елфи се радваха на безусловни привилегии заради робите си. А когато им отнеха тези привилегии, когато им се наложи да напуснат родината си или да направят място за още Върховни елфи и да преустроят земите си, да създадат нови дори, и то само над стената... Не са забравили този гняв, колкото и векове да минаха. Особено по места като Хиберн, където и територията, и народът останаха почти незасегнати от промените. Те бяха едни от малкото, които не бяха принудени да се разделят с част от земите си заради стената, нито пък благоволиха да отстъпят от тях на елфите, търсещи нов дом. И така в изолацията си, в нарастващата си нищета, в живота без роби, които да им вършат работата... хибернци отдавна започнаха да възприемат времето преди Войната като златна ера. А това след нея — като тъмни векове.

Потрих гърдите си.

— Що за лудост?!

Рис кимна.

— Да, луди са. Но не забравяй, че кралят им дълги години ги е тласкал към подобно тесногърдие. Не е разширявал търговските им канали, не е позволявал на други кралства да вземат от земите, пренасяйки собствената си култура в съседство с тях. Наблюдавал е

падението на Верноподаниците във Войната. Как в крайна сметка загубиха, и то не защото противниковите сили ги надвиха, а заради вътрешните си дразги. Хиберн е имал дълго, дълго време да обмисли грешките им. И как да ги избегне на всяка цена. Затова се е постарал народът му да подкрепя напълно Войната, идеята, че стената трябва да падне заради насажданото вярване, че така някак ще се върнат към онова... „златно минало“. Хибернци възприемат краля и армиите си не като завоеватели, а като освободители на Върховните елфи и всички покрай тях.

Започваше да ми се гади.

— Как е възможно да *вярват* в подобно нещо?

Азриел прокара белязана ръка през косата си.

— Това се опитваме да разберем. За това се ослушваме в Хиберн. И в кралства като Раск, Монтесере и Валахан.

— Ще ни използват за назидание, момиче — обясни Амрен. — Нас, притианците. Ние бяхме сред най-ревностните защитници на Мирния договор. Хиберн иска да завоюва Притиан не само за да разчисти пътя си към континента, но и за да демонстрира какво се случва с Върховните елфи, подкрепили Мирния договор.

— Но няма ли други кралства да се застъпят за него? — попитах, дирейки отговора по лицата им.

— Не толкова, колкото се надявахме — призна горчиво Рис. — Твърде много са онези, които също са се чувствали потиснати и задушени през последните векове. Искат си обратно някогашните владения отвъд стената, властта и благоденствието, които са им били отнети. Гледището им за миналото е оцветено от петстотингодишната борба за приспособяване и просперитет.

— Може би и ние сме отговорни донякъде — замисли се Мор, — защото не споделяхме с тях достатъчно от богатствата и земите си. Защото позволихме на тази чума да се разпространи.

— Въпросът е спорен — коментира Амрен, махвайки с фина ръка. — Важното е, че не сме изправени пред армия, тръгнала да сее разруха. Те се имат за *освободители*. Върховни елфи, въстанали срещу стената и решени да си върнат онова, което вярват, че още им принадлежи.

Преглътнах сухо.



— А какво ще е участието на трите кралства, потенциални съюзници на Хиберн? — Погледът ми прескочи няколко пъти между Рис и Азриел. — Казвате, че... че сте ходили и там.

Рис сви рамене.

— И там, и в Хиберн, и по други места... — Зейнах от смайване и той ми намигна. — Все пак трябваше да се занимавам с нещо, за да не страдам по теб.

Мор въртна очи. А Касиан каза:

— Не бива да позволяваме на трите кралства да обединяват сили с Хиберн. Ако изпратят армиите си към Притиан, свършено е с нас.

— Какво да сторим тогава?

Рис се облегна на резбованата рамка на леглото.

— Гледаме да им намираме работа. — Той кимна към Азриел. — Подхвърлихме им малко информация: истини, лъжи и смесица от двете. Освен това разпръснахме малко и сред някогашните ни съюзници, които засега не смеят да ни подкрепят.

Усмивката на Азриел беше като бяла резка. Лъжи и истини — сенкопоецът и шпионите му ги бяха разпространили из други дворове.

Сбърчих чело.

— Разигравате всички дворове на континента?

— Просто се постаряхме да се занимават едни с други — поясни Касиан и в лешниковите му очи просветна дяволита насмешка. — Дългогодишните врагове и съперници на Раск, Валахан и Монтесере внезапно получиха сведения, заради които започнаха да се опасяват от нападения. И се втурнаха да подготвят отбранителните си сили. А това подтикна Раск, Валахан и Монтесере да обърнат поглед към собствените си граници вместо към нашите.

— Щом съюзниците ни от Войната се боят да ни пратят армиите си — скръсти ръце на гърдите си Мор, — то ще ни е достатъчно да ангажират всички останали, да им попречат да изпратят армадите си *насам*.

Примигнах насреща им. Примигнах към Рис.

Гениално. Абсолютно гениално да насочат вниманието им, страха им един към друг, така че да забравят за нас.

— Значи... не очакваме да дойдат скоро?

— Можем само да се надяваме — рече Амрен. — Както и че ще успеем да се справим с тази ситуация достатъчно бързо, че да не

разберат как сме ги изиграли.

— Ами човешките кралици? — Задъвках върха на палеца си. — Трябва да са наясно, че никаква уговорка с Хиберн не би била в тяхна полза.

Мор опря ръце на бедрата си.

— Кой знае какво им е обещал Хиберн, как ги е излъгал. Вече им даде безсмъртие с помощта на Котела в замяна на съдействието им. Ако са имали неблагоприятното да го приемат, вече несъмнено са му отворили портите си.

— Но няма как да го твърдим със сигурност — възрази Амрен. — А и това не обяснява защо не им чуваме гласа, защо са се заключили в двореца си.

Рис и Азриел поклатиха глави в мълчаливо потвърждение и лицата им бавно се помрачиха.

— Май сте бесни, че никой не успява да проникне в двореца им, а? — попитах.

И двамата изръмжаха тихо, преди Азриел да признае:

— Нямах представа колко.

Амрен просто изцъка с език и вдигна очи към мен.

— Онези хибернски командири жестоко се издъниха, като ти разкриха планове си да разрушат стената. А може би са знаели, че информацията ще стигне до нас, и господарят им просто е пожелал да се печем на бавен огън.

Килнах глава.

— Говориш за разрушаването на стената чрез пробойните в нея?

Тя посочи с острата си брадичка към книгите около себе си.

— Изискват се сложни заклинания. В общи линии, търсят вратичка в магията, крепяща стената.

— А това говори — свъси физиономия Мор, — че нещо не е наред с Котела.

Вдигнах замислено вежди.

— Защото Котелът би трябвало сам да срути стената, така ли?

— Точно така — потвърди Рисанд, отивайки при Книгата, поставена върху нощната масичка, макар че не посмя да я докосне. — Защо му е на Хиберн да издирва дупки в помощ на Котела, вместо просто да освободи силата му, и готово?

— Дали пък не е изразходил твърде много от нея за преобразяването на сестрите ми и онези кралици?

— Вероятно — каза Рис, връщайки се до мен. — Но ако наистина възнамерява да използва дупките в стената, трябва да намерим начин да ги *затворим*, преди да е успял.

— Заклинания за кърпенето на стената ли разучаваш? — попитах Амрен.

— Все още търся такива — процеди през зъби тя. — Ще ми е от помощ, ако *някой* завлече задника си до библиотеката, за да се поразрови там.

— На твоє разположение сме — поклони се насмешливо Касиан.

— Не знаех, че си грамотен — отвърна вежливо Амрен.

— Може да е ход за заблуда на противника — намеси се Азриел, преди Касиан да изрече на глас коментара, надничащ от очите му. — За да насочат вниманието ни към стената, докато атакуват от друга посока.

Надзърнах смръщено към Книгата.

— Защо просто не обезвредим Котела отново?

— Защото предишния път едва не те уби — обясни Рис със спокоен, овладян тон, който ми казваше достатъчно: в никакъв случай нямаше да ми позволи да пробвам отново.

Изпънах гръб.

— В Хиберн не бях подготвена. Никой от нас не знаеше какво ни очаква. Ако опитам пак...

Мор ме прекъсна:

— Ако опиташ пак, вероятно ще умреш. Да не говорим, че първо ще трябва да *стигнем* до Котела, което е невъзможно.

— Кралят — поясни Азриел, виждайки недоумяващата ми гримаса — не изпуска Котела от очи. И го е защитил с повече заклинания и капани от последния път. — Отворих уста да възразя, но сенкопоецът добави: — Проверихме. Неосъществимо е.

Вярвах му — голата искреност в лешниковите му очи беше достатъчно потвърждение, че са проучили въпроса надлежно.

— Е, щом е прекалено рисковано да обезвреждаме Котела — продължих да размишлявам на глас, — мога ли *аз* да поправам стената някак? Ако е била съвместно изградена от елфи от всички дворове, а моята магия е съчетание от техните...

На фона на спусналата се тишина Амрен пророни:

— Възможно е. Връзката ще е крехка, но... да, вероятно би могла да я закърпиш. Макар че сестрите ти, създадени директно от Котела, може да притежават такава магия, каквата...

— Сестрите ми нямат място в плановете ни.

Пак се възцари мълчание, прекъсвано само от шумоленето на крилата на Азриел.

— Веднъж ги помолих да ни помогнат и вижте какво се случи. Няма да рискувам отново.

Амрен изсумтя.

— Звучиш точно като Тамлин.

Думите ѝ ме блъснаха като юмрук.

Рис плъзна ръка по гърба ми, изникнал толкова светкавично до мен, че дори не го бях забелязала да помръдва. Но преди да отвърне вместо мен, Мор каза тихо:

— Повече да не си изрекла подобна глупост, Амрен!

По лицето на Мор се четеше единствено хладно спокойствие — и ярост.

За пръв път я виждах толкова... страховита. Беше се вбесила на простосмъртните кралици, но сега... Сега съзирах лицето на Третата в йерархията на Великия господар.

— Ако си кисела от глад, просто ни кажи — допълни Мор с вледеняващо кроткия си глас. — Но ако отново чуя такова нещо от устата ти, ще те хвърля в проклетата Сидра.

— Опитай само!

Тънка усмивка беше едничкият отговор на Мор.

Амрен върна вниманието си към мен.

— Имаме нужда от сестрите ти. Ако не за това, то за да привлекат и други към каузата ни, да им обяснят колко много е заложено на карта. Защото всеки потенциален наш съюзник може да подходи с... недоверие след толкова години на лъжи.

— Извини се! — заповяда Мор.

— Мор — пророних.

— *Извини се!* — изсъска тя на Амрен.

Амрен не каза нищо.

Мор пристъпи към нея, а аз побързах да призная:

— Права е.

И двете се втренчиха в мен с вдигнати вежди.

Преглътнах.

— Амрен е права.

Откъснах се от ръката на Рис, съзнавайки, че мълчи, за да ми позволи сама да се справя. Да подходя подобаващо и към двете като към свое семейство, но най-вече като тяхна Велика господарка.

Лицето на Мор се напрегна, но аз поклатих глава.

— Бих могла... да попитам сестрите си. Да проверя дали са се сдобили с някакви сили. Дали са съгласни да... да разказват за случилото се с тях. Но няма да ги принуждавам да ни помагат, ако не са склонни. Изборът е техен. — Надникнах към другаря си, който винаги ми предоставяше избор, и то не като подарък, а като мое собствено, спуснато от боговете *право*. Виолетовите му очи просветнаха одобрително. — Но все пак ще им обясня в колко... отчаяно положение се намираме.

Амрен изпуфтя подобно на настръхнала граблива птица.

— Компромис, Амрен — каза кротко Рис. — Нарича се компромис.

Тя не го удостои и с капка интерес.

— Ако искаш да убедиш сестрите си, изведи ги от Дома. Заточението не помага никому.

Рис отбеляза хладнокръвно:

— Не съм сигурен, че Веларис е готов за Неста Арчерън.

— Сестра ми не е някое бясно животно — озъбих му се аз.

Той се сви леко, а останалите развиха внезапен интерес към килима, дивана, книгите.

— Не исках да кажа това.

Не му отговорих, ала той продължи да ме наблюдава изпитателно.

Мор изгледа неодобрително Рис, а мен попита:

— Ами Илейн?

Промених леко стойката си, изтласквайки думите, които още висяха между нас с Рис.

— Мога да я попитам, но... не знам дали ще е готова да излезе сред толкова много хора. Сватбата ѝ щеше да е идната седмица — поясних.

— Да, повтаря го непрекъснато — измърмори Амрен.

Стрелнах я гневно.

— Мери си приказките! — Амрен впери смаян поглед в мен. Аз обаче додадох: — Значи, трябва да намерим начин да закърпим стената, преди Хиберн да я разруши с Котела. И да започнем войната, преди други кралства да са обединили сили с Хиберн. И накрая да се доберем до Котела. Нещо друго?

Рис се обади зад мен с премерено небрежен глас:

— Това е, общо взето. Съберем ли армия, атакуваме Хиберн.

— Илирианските легиони са почти готови — каза Касиан.

— Не — отвърна Рис. — Говоря за по-голяма армия. Не само от Двора на Нощта, но от цял Притиан. Единственото място, в което имаме поне някакъв шанс да намерим съюзници за войната.

Никой не проговори, никой не помръдна от мястото си, а Рис добави само:

— Утре ще изпратим покани до всички Велики господари в Притиан. За среща след две седмици. Време е да научим кой ще застане до нас. И да дадем на всички да разберат какви са последиците от обратното.

## ГЛАВА 17

Два часа по-късно позволих на Касиан да ме отведе до Дома просто защото си призна, че още се труди да подсили крилата си и трябва да ги упражнява редовно.

Керемидените покриви излъчваха горещина на треперливи вълни, докато прелитахме високо над тях, а морският бриз беше като хладна целувка по лицето ми.

Дискусията ни беше приключила едва преди трийсет минути, и то само защото коремът на Мор изкъркори като буреносен облак. Дотогава успяхме да обсъдим къде е най-разумно да проведем срещата с Великите господари и кого да вземем със себе си.

Още утре щяхме да разпратим поканите, но без уточнено място на събитието. Нямаше смисъл да бързаме с избора, бе отбелязал Рис, при положение че Великите господари несъмнено щяха да отхвърлят първоначалното ни предложение и да изберат друго място. Посочвахме само датата и часа — с две седмици отсрочка за препирните, които неизбежно щяха да възникнат.

След това се върнахме набързо до градската къща, за да се преоблечем, преди отново да полетим към Дома на Ветровете, а Нуала и Серидуен ме чакаха в стаята ми с усмивки, изписани по притулените им откъм емоции лица.

Прегърнах ги и двете, въпреки че Рис не ги посрещна толкова... ентусиазирано. Не от неприязън към близначките, но...

Бях му се троснала. В апартамента на Амрен. Не изглеждаше ядосан, обаче... усещах колко внимателно ме наблюдава през последните няколко часа. А заради това... ми беше странно да го погледна. Толкова странно, че гладът, който постепенно се бе засилил в стомаха ми, започваше да наподобява гадене. И преди му се бях противопоставяла, но не като Велика господарка. Не с онзи тон.

Е, така и не ни се отдаде шанс да поговорим, защото Нуала и Серидуен се заеха да ме обличат, а той влезе в банята да се освежи.

Не че имах намерение да се кипря много. Избрах илирианските си кожени панталони и свободна бяла риза, както и чифт бродирани

пантофи, на които Касиан постоянно се присмиваше, докато летяхме.

Когато ми се подигра за трети път в рамките на две минути, го оципах по ръката с оправданието:

— Горещо е. Ботушите запарват.

Той вдигна вежди в същинско олицетворение на невинността.

— Не съм казал нищо.

— Присмиваш ми се под мустак. *За пореден път.*

— Живея с Мор от петстотин години. Научил съм по трудния начин да не коментирам женския избор на обувки. — Той се подхилна. — Колкото и да са нелепи.

— Отиваме на вечеря. Освен ако не сте планирали някоя битка след това?

— Присъствието на сестра ти е чиста битка само по себе си.

Огледах небрежно лицето му, отчитайки колко се старее да запази безизразното си излъчване, да се вторачва в произволни точки, само и само да не ме поглежда в очите. Рис летеше с нас, но достатъчно далеч, за да не ни чува. Затова попитах:

— Би ли я използвал, ако се окаже, че е способна да закърпи стената?

Лешниковите му очи се стрелнаха към мен, свирепи и бистри.

— Да. Не само заради нас, но и... Има нужда да излиза от Дома. Да... — Крилата му поддържаха равномерен, грохотен размах, а новите им части се отличаваха единствено по липсата на белези. — Ще се самоунищожи, ако дълго време остане затворена.

Гърдите ми се стегнаха.

— Според теб... — Премислих добре думите си. — Когато Котелът я промени, тя... Долових нещо различно в нея.

Помъчих се да потисна напрежението в мускулите си, щом споменът за онези моменти ме връхлетя. Писъците, кръвта, отвращението, докато гледах как влачат сестрите ми към Котела, безсилна да им помогна...

Преглътнах страха, вината.

— Сякаш... цялата ѝ същност, стоманата и огънят в кръвта ѝ... Сякаш се увеличила многократно. Претърпяла катаклизъм. Все едно... да гледаш как домашна котка се превръща в пантера.

Поклатих глава в безсмислен стремеж да се отърся от спомена за онзи хищник, за яростта, кипяща в сивкавосините ѝ очи.



— Никога няма да го забравя — пророни тихо Касиан, надушил или почувствал спомените, превзели съзнанието ми. — До края на живота си.

— Показвала ли е силата си оттогава?

— Никога. — Домът на Ветровете изникна пред нас и като че златистите светлини по стените, прозорците и вратите му ни приканваха все по-близо и по-близо. — Но понякога я усещам. — После добави с лека горчилка в гласа: — Обикновено когато ми е ядосана. А това е... през повечето време.

— Защо?

Още от самото начало се джафкаха, но сега... да, отношенията им се бяха променили. Изострили.

Касиан отметна кичур тъмна коса от очите си, попораснала от последната ни среща.

— Не вярвам някога да ми прости за случилото се в Хиберн. На нея... но най-вече на Илейн.

— Крилата ти бяха съдрани. Едва бе оживял. — Вина, съкрушителна и отровна, пропиваше думите му. Точно срещу нея се бореха останалите в апартамента на Амрен. — Не беше в състояние да спасиш когото и да било.

— Дадох ѝ обещание. — Вятърът рошеше косата му, докато се взираше в небето с притворени очи. — И не го спазих в най-важния момент.

Още сънувах как се мъчи да пропълзи до нея, как впряга волята си да я стигне дори в полунесвяст от болка и кръвозагуба. Също като Рисанд през последните ни мигове с Амаранта.

От широката веранда за кацане ни разделяха само няколко размаха на крилата му, но все пак попитах:

— Защо се стараяш толкова, Касиан?

Лешниковите му очи се попритвориха. Кацнахме плавно и допуснах, че няма да ми отговори, защото вече чувахме гласовете на другите в трапезарията отвъд верандата, а и Рис кацна грациозно до нас, макар че само ни намигна и пое напред.

Когато закрачихме след него към трапезарията обаче, Касиан промълви тихо:

— Защото не мога да спра да мисля за нея.

Никой не се изненада, че Илейн е останала в стаята си.

Но всички се изненадахме, че Неста не беше.

Вечерята далеч не беше официална, въпреки че Люсиен, изправен до прозорците, откъдето съзерцаваше залеза над Веларис, беше облякъл красив зелен жакет със златиста бродерия; кремавите му панталони подчертаваха мускулестите му бедра, а високите му до коляното черни ботуши бяха толкова лъснати, че полилеите от елфическа светлина се отразяваха в тях.

Открай време излъчваше неподправена изтънченост, но тук, тази вечер, с пристегнатата назад коса и закопчан до врата жакет, наистина приличаше на син на Велик господар. Напет, могъщ, леко циничен — но благовъзпитан и елегантен.

Тръгнах към него, докато другите си наливаха от виното, изсипано да диша в гарафи върху древната дървена маса, съзнавайки, че докато си приказваха, приятелите ми всъщност ни държат под око. Окото на Люсиен пък обходи небрежния ми тоалет, после отскочи към илирианците в кожените им дрехи, Амрен в обичайното й сиво облекло и Мор в разкроената й червена рокля.

— Тук изобщо има ли общоприет стил на обличане? — попита той.

Свих рамене и му подадох чаша вино.

— На когото каквото му харесва.

Златното му око изщрака и се присви, а накрая се върна към града пред нас.

— Какво прави цял следобед?

— Спах — отвърна той. — Изкъпах се. Седях си на задника.

— Може утре сутрин да те разведе из града — предложих. — Ако искаш.

Нищо че трябваше да се готвим за важна среща. Да поправяме стена. Да водим война. Можех да отделя половин ден. Да му покажа защо наричах това място свой дом, защо се бях влюбила в господаря му.

Сякаш разтълкувал мислите ми, Люсиен каза:

— Не е нужно да си губиш времето, за да ме убеждаваш. Разбирам. Виждам, че... че ние не сме ти давали онова, което си желаела, от което си се нуждаела. Колко ли малък и затънтен ти се е струвал домът ни, след като си зърнала всичко това. — Той посочи с брадичка към града, където вече пламваха светлилки сред спускащия се сумрак. — Кой би могъл да се мери с него?

Почти попитах: „Нямаш ли предвид кое би могло да се мери с него?“, но задържах езика си зад зъбите.

Преди да добави друго, нещо зад гърба ми привлече вниманието му и той затвори уста. Металното му око избръмча тихо.

Проследих погледа му и се помъчих да не се напрягам, когато Неста влезе в стаята.

Да, „поразително красива“ беше добро определение за облика ѝ на Върховна елфа. А тъмносинята ѝ рокля с дълги ръкави, която прилепваше по всяка извивка на тялото ѝ, преди да се разпилее изящно по земята в изобилие от ефирен плат...

Касиан изглеждаше така, сякаш някой го е цапардосал в корема.

Неста обаче впери очи право в мен, докато елфическата светлина танцуваше по сребърните гребенчета из вдигнатата ѝ коса. Отправи се към нас с гордо вдигната брадичка, игнорирайки всички останали. Молах се Мор и Амрен, които я наблюдаваха с вирнати вежди, да си замъл...

— Откъде взе тази рокля? — попита я Мор, понасяйки се към Неста с развени червени поли.

Сестра ми спря на място с напрегнати рамене, готова да...

Ала Мор вече беше до нея и опипваше тежката синя материя, оглеждаше преценяващо всеки шев.

— И аз искам такава — измрънка нацупено тя.

Несъмнено опит да си изпроси нова обиколка по магазините с мен. Все пак Великата господарка се нуждаеше от дрехи — поизтънчени дрехи. Особено за предстоящата среща. Същото важеше и за сестрите ми.

Кафявите очи на Мор отскочиха към мен и едва се преборих със съкрушителната благодарност, заплашваща да подпали моите. Доближих ги.

— Предполагам, че другарят ми я е изровил отнякъде — отговорих, хвърляйки поглед през рамо към Рис, който седеше на ръба

на масата, обграден от Аз и Касиан. И тримата илирианци се преструваха, че не ни подслушват, докато си наливаха вино.

Клюкари. Изпратих тази мисъл по връзката ни с Рис и мрачният му смях отекна по нея в отговор.

— Все него хвалят за тоалетите — оплака се Мор, опипвайки полите на Неста, докато сестра ми я следеше с ястребов поглед. — А той никога не си признава откъде ги взима. До ден-днешен отказва да ми сподели откъде е намерил роклята на Фейра за Звездопада. — Тя го стрелна косо през рамо. — Гадняр!

Рис се засмя. Касиан обаче дори не се усмихна, сякаш съсредоточил всяка своя частица в Неста и Мор.

Нетърпелив да види как ще реагира сестра ми.

Мор прехвърли любопитството си към сребърните гребени в косата ѝ.

— Благодари се, че не носим еднакъв размер, иначе сигурно щях да се изкуша да ти открадна роклята.

— Вероятно щеше да ѝ я свалиш от гърба — подхвърли тихо Касиан.

Закачливата усмивка на Мор не ме успокои особено.

Лицето на Неста обаче остана равнодушно. Студено. Тя измери Мор от глава до пети, отчитайки каква част от корема, гърба и гърдите ѝ разкриваше роклята ѝ в добавка с разкроените ѝ поли с вмъкнати тюлени ивици, през които прозираха краката ѝ. Скандална по човешките стандарти.

— За твое щастие — отговори овладяно Неста, — чувствата не са взаимни.

Азриел се задави с виното си.

Неста обаче просто отиде до масата и седна.

Мор примигна и ми подхвърли стреснато:

— Май ще ни трябва още много вино.

Неста изопна гръб, без да коментира чутото.

— Ще нападна избата — заяви Касиан и изчезна през вратите към коридора с не особено небрежна крачка.

Неста се скова още повече.

Дразнеха сестра ми, шегувах се с нея... Седнах до нея и ѝ прошепнах:

— Добронамерени са.

Неста просто плъзна пръст по чинията си от слонова кост и обсидиан, по сребърните прибори, около чиито дръжки се виеха резбовани нощни жасминови цветове.

— Не ме интересува.

Амрен се разположи от другата страна на масата и Касиан настръхна, влизайки в трапезарията с две бутилки в ръце. Амрен каза на сестра ми:

— Ти май не си поплюваш.

Неста впери очи в нея. Амрен завъртя лениво кръвта в бокала си, наблюдавайки я като котка, натъкнала се на нова, интригуваща играчка.

Сестра ми отвърна лаконично:

— Защо ти светят очите?

Въпрос, лишен от любопитство — просто безцеремонна претенция за отговор.

Без страх. Нито капка.

Амрен килна глава.

— Знаеш ли, никой от тези дърдорковци не ми е задавал такъв въпрос.

Същите тези дърдорковци опитваха да прикрият тревогата си. Аз също.

Неста мълчеше, очаквайки отговор.

Амрен въздъхна и тъмната ѝ къса коса се разлюля.

— Светят, защото са единствената част от мен, която обуздаващото заклинание не можа да покрие. Единственият прозорец към скритото вътре.

— И какво се крие вътре?

Никой от другите не посмя да се обади. Нито да помръдне. Люсиен, все още до прозореца, беше пребледнял като платно.

Амрен прокара пръст по ръба на бокала си и нокътят ѝ проблесна в червен оттенък като на кръвта вътре.

— И това не дръзнаха да ме попитат.

— Защо?

— Защото не е възпитано. И ги е страх.

Амрен задържа погледа ѝ, а сестра ми дори не трепна.

— Двете с теб си приличаме — отбеляза Амрен.

Не знаех дали дишам. Май и Рис не дишаше, като го потърсих по връзката ни.

— Не външно, нито по онова, което дебне под кожата и костите ни... — Изумителните ѝ очи се присвиха. — Но... виждам същността ти, момиче. — Амрен кимна, по-скоро на себе си, отколкото на друг. — Не си пасвала в калъпа, в който са се помъчили да те натикат. Не си могла да вървиш по пътя, на който си била родена, по който са те тласкали да вървиш. Мъчила си се, но така и не си успяла. И ето че пътят се промени. — Леко кимване. — Знам какво е чувството. Спомням си го, колкото и отдавна да съм го изпитвала.

Неста беше овладяла свръхестествената неподвижност на елфите далеч по-бързо от мен самата. Остана така няколко секунди, взирайки се в странната, дребна елфа пред себе си, претегляйки думите ѝ, силата, която излъчваше... Сетне каза:

— Не знам за какво приказваш.

Червените устни на Амрен се отвориха в широка, змийска усмивка.

— Когато избухнеш, момиче, гледай да го усетят във всички светове.

Студен трепет полази кожата ми.

Рис обаче провлачи:

— Явно Амрен е взимала уроци по актьорско майсторство в театъра на нейната улица.

Тя го удостои с кръвнишки поглед.

— Сериозно говоря, Рисанд...

— Не се и съмнявам. — Той дойде да седне от дясната ми страна. — Но предпочитам да хапна нещо, преди да загубим апетита си от всички тези словоизлияния.

Широката му ръка стопли коляното ми под масата и го стисна утешително.

Касиан се настани отляво на Амрен, Азриел — до него, а Мор зае мястото срещу сенкопоеца, като за Люсиен остана...

Той свъси вежди — свободни бяха само централното място на масата и най-нежеланото, това срещу Неста.

— А... не трябва ли ти да си начело?

Рис вдигна вежда.

— Не ме е грижа къде ще седнеш. Интересува ме само да ям нещо — той щракна с пръсти, — и то веднага.

Храната, творение на готвачи, които реших, че трябва да посетя из долните етажи на Дома, покри масата в плата, чинии и купи. Печени меса, всевъзможни сосове, ориз и хляб, задушени свежи зеленчуци от околните ферми... Едва не въздъхнах от ароматите, витаещи край мен.

Люсиен зае мястото си така, сякаш се нагласяше върху игленик.

Наведох се напред, за да го уверя през Неста:

— Ще свикнеш с цялата тази неофициалност на нещата.

— Прозвуча, скъпа Фейра, като че е нещо лошо — отбеляза Рис, сипвайки си от плато с печена риба, преди да ми го предаде.

Врътнах очи и сложих няколко хрупкави парчета в чинията си.

— В случай че не си забелязал, мен ме изненада по време на първата ни вечеря заедно.

— О, забелязах — ухили се Рис.

Касиан се подсмихна.

— Ако искаш, вярвай — обърнах се пак към Люсиен, който безмълвно трупаше купчинка зелен фасул в чинията си, навярно чудейки се на простичките блюда, толкова различни от претрупаните чинии в Двора на Пролетта, — но Азриел е единственият възпитан наоколо. — Мор и Касиан възроптаха, но по устните на сенкопоеца затанцува лека усмивка. Той сведе глава и придърпа към себе си едно плато с печено цвекло, поръсено с козе сирене. — Дори не се опитвайте да ме убеждавате в противното.

— Няма смисъл — въздъхна шумно Мор, — но поне не ни представяй като *диваци*.

— Аз пък си мислех, че би сметнала това определение за комплимент, Мор — обади се кротко Рис.

Неста наблюдаваше размяната на думи, сякаш бе на спортен мач, местейки очи помежду ни. Не се пресегна за храна, затова си позволих да сипя в чинията ѝ по малко от няколко различни блюда.

Тя проследи с поглед и това.

А когато спрях и продължих да пълня собствената си чиния, Неста каза:

— Сега разбирам какво си имала предвид относно храната.

Отне ми малко време да си спомня разговора ни в къщата на татко, когато двете спорехме пламенно за разликите между човешката

и елфическата храна. Приготвиха я с едни и същи продукти, но...  
някак имаше различен вкус отвъд стената.

— Това комплимент ли е?

Вместо да отвърне на усмивката ми, Неста просто набодне една аспержа с вилицата си и започна да се храни.

Прецених, че по-подходящ момент няма да намеря, ето защо попитах Касиан:

— Утре в колко часа продължаваме тренировките?

Той имаше благоразумието дори да не надникне към Неста, когато ми отговори с ленива усмивка:

— Бих казал призори, но от признателност, че се връщаш невредима, ще те оставя да поспиш. Да се срещнем в седем.

— На това ли му викаш поспиване?

— За илирианец си е успиване — подхвърли Мор.

Касиан размърда крила.

— Дневната светлина е безценен ресурс.

— Живеем в *Двора на Нощта* — натърти Мор.

Касиан хвърли намръщен поглед към Рис и Азриел.

— Предупредих ви, че започнем ли да приемаме която и да било елфа в групата ни, ще ни създава само главоболия.

— Доколкото си спомням, Касиан — отвърна сухо Рис, — всъщност заяви, че ти трябвала почивка от грозните ни мутри и няколко *дами* биха допринесли с красота, на която да се любоваш по цял ден.

— Прасе! — възкликна Амрен.

Касиан й отговори с вулгарен жест, който накара Люсиен да се задави със зеления фасул.

— Бях млад илирианец, какво ли съм знаел — оправда се после и посочи Азриел с вилицата си. — Не ми се крий в сенките. И ти каза същото нещо.

— Напротив — защити го Мор, а сенките, в които Азриел наистина се увиваше дискретно, изчезнаха. — Азриел никога не приказва толкова оскърбително. Само ти, Касиан. Само ти.

Генералът на Великия господар се оплези. Мор му върна жеста.

Амрен обърна свъсен поглед към Рис.

— Съветвам те да не взимаш *никого* от двама им на срещата с другите господари, Рисанд. Единствено ще ти навлекат неприятности.



Надникнах крадешком към Люсиен, за да преценя реакцията му.

Лицето му остана безизразно, но... в окото му, освен предпазливост, просветна и искрица на изненада. Осмелих се да надзърна към Неста, но тя се взираше в чинията си, игнорирайки всички около масата.

— Все още не се знае дали изобщо ще се съгласят — отвърна Рисанд. Люсиен обърна очи към него, този път с отявлено любопитство. Рис забеляза това и сви рамене: — Рано или късно щеше да разбереш. Утре разпращам покани до всички Велики господари за свикване на военна дискусия.

Люсиен стисна вилицата си.

— До всички?

Не знаех дали има предвид Тамлин, или баща си, но Рис кимна.

Люсиен се замисли.

— Мога ли да ти предложа един непоискан съвет?

Рис се подсмихна.

— Май за пръв път ми се случва някой от тази маса да ми зададе подобен въпрос.

Мор и Касиан му се оплелиха вкупом.

Рис махна лениво към Люсиен.

— Хайде, да чуем съвета ти.

Люсиен впи поглед в другаря ми, а сетне и в мен.

— Предполагам, че и Фейра ще присъства?

— Точно така.

Амрен отпи от чашата си с кръв — единственият звук в стаята, докато Люсиен размишляваше.

— Ще криеш ли силите й?

Мълчание.

Накрая Рис каза:

— Възнамерявах да го обсъдя с другарката си. Да разбирам, че имаш мнение по въпроса, така ли, Люсиен?

В тона му още се долавяше рязка нотка, кротка злоба.

Люсиен пак извърна очи към мен, а аз едва не се сгърчих под погледа му.

— Баща ми вероятно ще се съюзи с Хиберн, ако реши, че така има шанс да си върне силата. Като те убие.

Рис изръмжа.

— Но братята ти вече ме видяха — отбелязах, оставяйки вилицата си. — Пламъците може да припишат на теб, но леда...

Люсиен посочи с брадичка към Азриел.

— Това трябва да проучиш: какво знае баща ми, дали братята ми са узнали какво умее Фейра. Въз основа на тази информация трябва да планирате срещата.

— Ерис може да си замълчи за видяното — обади се Мор — и да убеди другите също да не казват, ако допусне, че така ще е по-удобно за него.

Зачудих се дали Мор не разпознаваше именно Ерис в червените му коси, в златистобронзовата му кожа, макар и няколко тона по-тъмна от тази на брат му.

Люсиен заяви спокойно:

— Възможно е. Но трябва да разберем. Ако Берон или Ерис разполагат с тази информация, ще я използват по време на срещата. За да контролират нея... или вас. А може и изобщо да не се явят. Възможно е просто да отидат при Хиберн.

Касиан изруга тихо, а на мен ми идеше да сторя същото.

Рис завъртя виното в чашата си, после я сложи на масата и каза на Люсиен:

— Двамата с Азриел трябва да си поговорите. Утре.

Люсиен надникна към сенкопоеца, който само му кимна.

— На твое разположение съм.

Никой от нас не прояви безразсъдството да го попита дали би разкрил информация за Двора на Пролетта. Дали очакваше Тамлин да се появи. Този разговор трябваше да бъде оставен за друг път. Когато двамата се озовяхме насаме.

Рис се облегна в стола си. Замисли се — незнайно за какво. Стисна челюсти, след което въздъхна почти безшумно. Събираше сили.

Да обяви нещо, да ни разкрие някой свой план, който умишлено беше пазил в тайна досега. И макар стомахът ми да се сви, през тялото ми пробяга тръпка — от възхищение пред размаха на острия му ум.

Накрая той каза:

— Налага се да проведем още една среща. Възможно най-скоро.

## ГЛАВА 18

— Моля те, не казвай, че трябва да ходим в Двора на Кошмарите — измърмори с пълна уста Касиан.

Рис вдигна вежда.

— Не си в настроение да тормозиш тамошните ни приятели?

Златистото лице на Мор пребледня.

— Ще поискаш от баща ми да се включи във войната? — попита тя Рис.

Почти ахнах от смайване.

— Какво е Дворът на Кошмарите? — поинтересува се Неста.

Люсиен отвърна пръв:

— Мястото, където останалата част от света вярва, че се подвизава мнозинството от Двора на Нощта. — Той кимна към Рис. — Центърът на властта му. Поне преди беше.

— О, и продължава да бъде — увери го Рис. — За всички извън Веларис. — Той впери нетрепващ поглед в Мор. — А за да отговоря на твоя въпрос, да. Мраконосният легион на Кеир е сериозна сила, което е достатъчно оправдателна причина за среща с баща ти.

При последната ни среща с него Кеир си бе навлякъл толкова много счупвания на ръката, че накрая бе провиснал като парцал. Съмнявах се скоро да склони да застане на наша страна — вероятно затова и Рис настояваше за подобно нещо.

Неста сбърчи вежди.

— Защо просто не им заповядаш? Не са ли ти подвластни?

Касиан пусна вилицата си, забравил за храната.

— За жалост, между двата ни поддвора съществуват протоколи, що се отнася до такива въпроси. В общи линии са автономни, бащата на Мор им е камерхер.

Гърлото на Мор подскочи. Азриел я наблюдаваше внимателно със стиснати устни.

— Камерхерът на Изсечения град има законното право да откаже подкрепление за армиите ми — обясни Рис на двете ни с Неста. — Това е част от споразумението, което предшественикът ми е сключил с

Двора на Кошмарите преди хиляди години. Те трябвало да стоят в планината, да не напускат границите ѝ с агресивни намерения спрямо нас... и си запазвали правото да откажат съдействие в случай на война.

— А отказвали ли са досега? — попитах.

Мор кимна мрачно.

— Два пъти. Не лично баща ми. — Почти се задави с думата. — Но... преди много, много време избухнали две войни. И те избрали да не участват в тях. Победили сме, но... с усилие. С огромни загуби.

А за войната, която ни предстоеше... нуждаехме се от всички възможни съюзници. Всички войски.

— Заминаваме след два дни — заяви Рис.

— Няма да се съгласи — увери го Мор. — Не си губи времето с него.

— Е, тогава ще намеря начин да го склоня.

Очите на Мор просветнаха.

— Какъв?

Азриел и Касиан се размърдаха нервно в столовете си, а Амрен изцъка с език. Неодобрително.

— Сражавал се е във Войната — рече спокойно Рис. — Може пък и този път да извади късмет.

— Нека ти напомня, че поведението на Мраконосния легион било не по-ужасно от това на врага — отбеляза Мор, избутвайки чинията си настрана.

— Този път ще има нови правила.

— Няма да си в позиция да се разпореждаш и много добре го знаеш — озъби се Мор.

Рис просто завъртя виното в чашата си.

— Ще видим.

Надникнах към Касиан. Генералът поклати дискретно глава. *Не се намесвай. Поне засега.*

Преглътнах и му кимнах също толкова дискретно.

Мор извърна глава към Азриел.

— *Твоето* мнение какво е?

Сенкопоецът устоя на погледа ѝ с неразгадаемо изражение на лице. Размишляваше. Опитах да не притаявам дъх. Трябваше да избере дали да защити възлюбената си, или да застане на страната на Великия си господар.

— Нямам думата.

— Скапан отговор — предизвика го Мор.

Можех да се закълна, че в очите на Азриел пробяга болка, но той само сви рамене с все същата маска на студено равнодушие. Мор стисна устни.

— Не е нужно да идваш, Мор — каза кротко Рис.

— Ще дойда, то се знае. Без мен ще е още по-зле. — Тя отметна глава назад и изгълта виното си наведнъж. — Е, значи, разполагам с два дни да си намеря достатъчно скандална рокля, с която да ужася баща ми.

Амрен се засмя поне на това, Касиан — също.

Рис обаче продължи да я наблюдава още дълго време и част от звездите в очите му угаснаха. Хрумна ми да попитам дали не съществуваше и друг начин, друг вариант, чрез който да избегнем поне тази свада помежду ни, но... По-рано аз му се бях сопнала. А и не биваше да забравям, че Люсиен и сестра ми бяха с нас... Затова просто си замълчах.

Е, поне по този въпрос. Заиздирвах нещо що-годе нормално, с което да заместя мълчанието, спуснало се около масата, и накрая се обърнах към Касиан.

— Хайде да започнем тренировката в осем сутринта. Ще дойда направо на площадката.

— Седем и половина — настоя той с обезоръжаваща усмивка, от която повечето му врагове вероятно биха избягали.

Люсиен продължи да чопли храната в чинията си. Мор напълни чашата си с вино, докато Азриел следеше всяко нейно движение, стиснал вилица в белязаната си ръка.

— Осем — не отстъпих аз. После се обърнах към Неста, която зорко и мълчаливо следеше целия ни разговор. — Искаш ли да дойдеш?

— Не.

Този път настъпилата за момент тишина беше твърде оглушителна, за да убегне някому. Аз обаче свих небрежно рамене и взех чашата си с вино. Сетне заявих на всички:

— Искам да се науча да летя.

Мор изплю глътката си вино върху масата, изпръсквайки гърдите и шията на Азриел. Сенкопоецът беше твърде зает да ме зяпа

втрещено, за да обърне внимание.

Касиан май се чудеше дали да се изсмее на Азриел, или да впери смаян поглед в мен.

Магията ми още беше твърде слаба, за да ме дари с илириански крила, но аз махнах с ръка към илирианците.

— Искам вие да ме научите.

— Сериозно? — изуми се Мор.

А Люсиен — *Люсиен* — подхвърли:

— Е, това обяснява крилата.

Неста се приведе напред, за да ме огледа.

— Какви крила?

— Мога да се... преобразявам — признах си. — А все пак идва война. — Изтъкнах на всички им. — Умението да летя със сигурност ще е... полезно. — Направих жест към Касиан, който ме изучаваше със смущаваща вглъбеност. Преценяваше ме. — Предполагам, че в сраженията срещу Хиберн ще участват и илирианци. — Генералът кимна леко. — Тогава възнамерявам да се бия с вас. В небето.

Зачаках отказа, тежката дума на Рис.

Но продължих да чувам само воя на вятъра отвъд прозорците на трапезарията.

Накрая Касиан въздъхна шумно.

— Не знам дали изобщо е възможно за толкова кратко време. Ще трябва да се научиш не само как да летиш, но и да носиш тежки оръжия и щит. И да се биеш в илирианска формация. Последното ще ни отнеме десетилетия. А ние разполагаме най-много с месеци, вероятно седмици.

Сърцето ми се сви леко.

— В такъв случай ще ѝ предадем колкото можем повече знания дотогава — заяви Рис. Звездите в очите му замръзнаха, когато добави: — Държа да има възможно най-голямо преимущество, най-голям шанс да се измъкне, ако нещата се объркат. Дори един ден на обучение може да се окаже решаващ.

Азриел размърда крила. Красивото му лице изглеждаше някак смекчено. Умислено.

— Аз ще те науча.

— Сигурен ли си? — попитах.

Неразгадаемата маска отново покри чертите му.

— Рис и Кас са се учили да летят, когато са били толкова малки, че почти не помнят първите си уроци.

Азриел обаче, заключен до единайсетгодишна възраст в ужасяващата тъмница на собствения си баща, и то като някой престъпник, се отричал от умениято си да лети, да се бие, да прави всичко, което инстинктите му на илирианец диктували...

По връзката ни с Рис затътна мрак. Не гняв, насочен към мен, а... Просто и той си спомняше какво бе преживял приятелят му. Никога нямаше да забрави. Нито той, нито другите около масата. Едва се стърпах да не надникна към белезите, покриващи ръцете на Азриел. Молах се Неста да не го подложи на кръстосан разпит.

— Обучавали сме множество млади илирианци — възпротиви се Касиан.

Азриел поклати глава. Около китките му се усукваха сенки.

— Не е същото. На по-голяма възраст страховете, подсъзнателните задръжки... различно е.

Никой не се обади, дори Амрен.

Азриел пак се обърна към мен.

— Ще те науча. Потренирайте с Кас няколко часа, а аз ще те чакам, като приключите. — Сетне отправи взор към Люсиен, който дори не трепна от виещите се сенки. — С теб ще се срещнем след обяда.

Аз преглътнах сухо, но кимнах.

— Благодаря ти. — Навярно сърдечният жест на Азриел ми даде смелост, защото се обърнах към Неста с думите: — Кралят на Хиберн се опитва да срути стената, като използва Котела да разшири вече съществуващите дупки в нея. — Синкавосивите й очи не разкриваха нищо, освен огнена ярост при мисълта за краля. — Може и да успее да ги закърпя, но ти... ти си възкресена от самия Котел... щом той може да ги разшири, смятам, че ти ще можеш да ги затвориш. С нужното обучение за малкото време, с което разполагаме.

— Аз мога да ти покажа как — каза Амрен на сестра ми. — Поне теоретично ми се струва, че е така. Ако започнем веднага, още утре сутринта. — Тя се замисли за момент, след което заяви на Рис: — Ще дойдем с вас в Двора на Кошмарите.

Завъртях глава към нея.

— Какво?

Мисълта да отведем Неста на подобно място...

— Изсеченият град е съкровищница от мощни магически предмети — обясни Амрен. — Може да ни изпадне удобна възможност да се поупражняваме. Да демонстрирам на момичето какъв би бил досегът със стената или Котела. — Като видя, че Азриел се кани да възрази, додаде: — *Тайно*.

Неста не пророни и дума.

Ослушах се за категоричния ѝ отказ, безчувствения разгром на надеждите ни.

Но Неста единствено попита:

— Защо просто не убием краля на Хиберн, преди да е атакувал?

Свършено мълчание.

Амрен ѝ отвърна с неочаквано кротък глас:

— Ако искаш финалния удар, момиче, твой е.

Неста плъзна очи към отворените врати на трапезарията... сякаш погледът ѝ стигаше чак до Илейн.

— Какво стана с човешките кралици?

Примигнах.

— В какъв смисъл?

— Дадоха ли им безсмъртие? — отправи въпроса си към Азриел  
тя.

Сифоните на сенкопоеца проблеснаха смътно.

— Докладите са мъгляви и противоречиви. Според едни — да, според други — не.

Неста впи поглед във винената си чаша.

Касиан опря ръце на масата.

— Защо питаш?

Тя стрелна очи към лицето му. И заговори тихо на мен, на всички нас, макар че погледът ѝ остана залепен в него, като че други присъстващи нямаше в стаята.

— Искам ги мъртви до края на войната. Кралят, кралиците. Всички до един. Обещайте ми, че ще ги убиеете, и ще ви помогна да закърпите стената. Ще се обучавам с нея — тя кимна към Амрен. — Ще дойда в Изсечения град. Ще сторя каквото кажете. Но само ако ми обещаете.

— Добре — съгласих се. — Може да ни е нужна помощта ти по време на срещата с Великите господари. За да демонстрираш на



другите дворове и кралства на какво е способен Хиберн. Какво ти е причинил.

— Не.

— Значи... нямаш нищо против да поправиш стената и да отидеш в Двора на Кошмарите, но разговорите ти идват в повече?

Неста стисна устни.

— Не.

Велика господарка или сестра; сестра или Велика господарка...

— Животът на мнозина може да зависи от показанията ти. Успехът на срещата с Великите господари също.

Тя вкопчи пръсти в страничните облегалки на стола си, сякаш се мъчеше да обуздае гнева си.

— Не ми говори като на своя поданица. Отговорът ми е „не“.

Килнах глава.

— Разбирам, че ти се случи нещо ужасно...

— Нямаш *представа* какво ми се случи. Никаква. И не възнамерявам да раболепнича като Децата на благословените, молейки за помощ Върховни елфи, които на драго сърце биха ме убили като простосмъртна. Да им разказвам *онази* история. *Моята* история.

— Великите господари може да не повярват на нас, а това те прави ценен свидетел.

Неста бутна стола си назад и хвърли кърпата си в една чиния, наквавайки финия плат с тъмен сос.

— Не ме засяга, че ви нямат доверие. Ще ви помогна със стената, но забравете да развявам историята си като знахарка. — Тя скочи на крака с пламнало от гняв лице и изсъска: — И ако *посмееш* да поискаш същото нещо от Илейн, ще ти изтръгна *гръкляна*.

Очите ѝ се откъснаха от моите и обходиха всички около масата — сякаш ги приобщаваше към заплахата си.

Когато никой не продума, тя напусна трапезарията и затръшна вратата след себе си.

Отпуснах се в стола си и облегнах глава на високата облегалка.

Нещо изтропа пред мен. Бутилка вино.

— Пий направо от шишето — беше единственият коментар на Мор.

— Бих казал, че Неста може да се мери с Амрен по кръвожадност — отбеляза вгълбено Рис няколко часа по-късно, докато двамата се разхождахме сами по улиците на Веларис. — Единствената разлика е, че Амрен наистина пие кръв.

Изсумтах, клатейки глава. Тъкмо тръгвахме по широкия булевард до Сидра, чиито води отразяваха звездното небе.

По красивите сгради на Веларис още личаха толкова много белези от жестокостите на Хиберн; улиците и до днес бяха надупчени от отломки и остри нокти. По-голямата част от разрухата бе заличена, но фасадите на някои магазини си оставаха оковани с дъски; много къщи покрай реката се бяха превърнали в купчини раздробен камък. Долетяхме от Дома на Ветровете веднага щом приключихме с вечерята — и с бутилката вино. Мор се запъти нанякъде с още една, а Азриел я последва свъсено.

С Рис не поканихме останалите на разходка из града. Мен ме беше попитал през връзката: *Да се поразходим?* А аз просто му кимнах леко в отговор.

И така, вече вървахме повече от час, без да говорим много, и двамата потънали в своите мисли относно думите, сведенията и заплахите, споделени днес. Никой от нас не забави крачка, докато не стигнахме до малкото ресторантче, където всички бяхме вечеряли под звездите една вечер.

Нещото, стягащо гърдите ми, се поотпусна, като видях невредимата сграда, големите саксии с цитрусови дръвчета, въздишащи сред речния бриз. Бризът, носещ съблазнителните, наситени аромати на подправки, овкусено с чесън месо, къкрещ доматен сос... Облегнах гръб на парапета до крайречния булевард и загледах как сервитьорите обслужват препълнените маси.

— Кой знае — пророних в закъснял отговор. — Може пък и Неста да усвои кръвопиещия навик на Амрен. Определено повярвах на заплахата ѝ да ми изтръгне гръкляна. Нищо чудно вкусът да ѝ допадне.

Рис се засмя и звукът отекна в костите ми. После зае мястото до мен, опирайки лакти на парапета, прибрал крила плътно до гърба си.

Вдишах дълбоко, за да изпълня дробовете си, кръвта си с цитрусово-морското му ухание. Той докосна с устни врата ми.

— Ще ме намразиш ли, ако отбележа, че Неста е... труден характер?

Засмях се тихо.

— Бих казала, че предвид обстоятелствата, всичко мина сравнително добре. Все пак се съгласи поне на едно нещо. — Прехапах долната си устна. — Не биваше да я питам пред всички. Беше грешка.

Той не продума, готов да ме изслуша докрай.

— Когато си с другите, как намираш равновесието между това да си Велик господар и част от семейството?

Рис се замисли.

— Не е лесно. Доста лоши решения съм взимал през вековете. Затова ще се наложи да те уведомя, че тази вечер вероятно е само началото.

От гърлото ми се изтръгна дълга въздишка.

— Трябваше да се досетя, че едва ли ще й е... приятно да разгласява за случилото се в Хиберн пред непознати. Сестра ми цял живот е била затворен човек, дори сред семейството си.

Рис се приведе да ме целуне отново по врата.

— По-рано днес, в апартамента на Амрен... — подхвана, отдръпвайки се, за да впери в очите ми нетрепващия си, открит поглед. — Не исках да я обидя.

— Извинявай, че ти се сопнах.

Той вдигна едната си тъмна вежда.

— Защо се извиняваш, по дяволите? Та аз обидих сестра ти; ти я защити. Имаше пълното право да ми сриташ задника.

— Не желяех да... подкопавам авторитета ти.

През очите му пробягаха сенки.

— А, ясно. — Той се обърна към Сидра и аз последвах примера му. Водата течеше лениво, а по тъмната ѝ повърхност танцуваха отраженията от уличните лампи с елфическа светлина и ярките бижута на Дъгата. — Ето защо се получи... неловко този следобед. — Той потрепери и се извърна с лице към мен. — Свещена майко, Фейра.

Бузите ми пламнаха и го прекъснах, преди да е довършил.

— Ще ти кажа защо. Важно е винаги да се представяме като непоклатима, единна сила. — Драснах с нокът гладката повърхност на

дървения парапет. — Особено ние двамата.

— Не и пред нашето семейство.

Приятна топлина се разля в тялото ми от тези думи — *нашето* семейство.

Рис хвана ръката ми и преплете пръстите ни.

— Заедно можем да ковим всякакви правила. Имаш пълното право да оспорваш решенията ми, да ме тласкаш в дадена посока. Както насаме, така и пред други. — Той изсумтя. — Е, ако ти скимне наистина да ми сригаш задника, предпочитам да го свършиш на уединено място, за да не ме подиграват после векове наред, но...

— Няма да подривам авторитета ти пред други. Нито пък ти моя.

Той запази мълчание, за да ми даде възможност да помисля, да се изкажа докрай.

— Докато сме пред хора, различни от приятелите ни, можем да спорим по връзката — добавих. — Засега обаче, през първите ми години тук, бих искала да покажем на света, че сме единни... Стига да оцелеем, разбира се.

— Ще оцелеем. — В думите му, по лицето му се четеше непохватна воля. — Но искам без угризения да ме съдиш, да подлагаш на съмнение решенията ми...

— Въздържала ли съм се някога? — Той се усмихна. Аз обаче додадох: — И аз очаквам същото от теб.

— Уговорихме се. А сред семейството ни... ме ругай колкото желаеш. Даже настоявам.

— Защо?

— Защото е забавно.

Сръчках го с лакът.

— Защото си ми равна — обясни сериозно той. — Това означава, че освен да пазим гърбовете си един на друг, си дължим и пълна откровеност. Дължим си истината.

Плъзнах поглед по оживения град пред нас.

— Мога ли да ти сервирам малко истина тогава?

— Винаги — усмихна се той.

Въздъгнах.

— Мисля, че трябва да си предпазлив покрай Кеир. Не заради потресаващата му личност, а защото... Струва ми се, че може сериозно да нараниш Мор, ако сбъркаш някъде.

Рис прокара ръка през косата си.

— Знам. Знам.

— Струват ли си войските му? Струва ли си рискът да я нараниш?

— С Кеир работим заедно от векове. Вече трябва да е свикнала. И да, войските му си струват. Мраконосците са добре обучени, могъщи воители, които от твърде дълго бездействат.

Замислих се.

— Последния път, когато ходихме в Двора на Кошмарите, ме представи като своя курва.

Думата го накара да изтръпне.

— Сега обаче съм твоя Велика господарка — продължих, погалвайки с пръст опакото на ръката му. Той проследи движението ми с очи, а аз попитах с по-гърлен глас: — Според теб каква маска трябва да нося този път в Изсечения град, за да склоним Кеир да ни помогне?

— Ти решаваш — отвърна Рис, без да откъсва очи от пръста ми и кръговете, които чертаеше по кожата му. — Вече видях какъв съм там, какви сме ние. Ти преценяваш как да се впишеш в играта.

— Май ще трябва да реша скоро. Не само за тази среща, но и за другата, с Великите господари след две седмици.

Рис ме изглежда косо.

— Всички дворове са поканени.

— Съмнявам се той да се появи. Все пак е съюзник на Хиберн и очаква да го убием.

Речният бриз разроши синкавочерната му коса.

— Срещата ще се състои под влиянието на заклинание, което налага на всички ни временно примирие. Ако някой опита да го наруши, магията ще го накара да си плати прескъпо. Вероятно с живота си. Тамлин няма да прояви неблагодарумието да ни нападне. Нито пък ние него.

— Защо изобщо да го каним?

— Ако го изключим, само ще го озлобим още повече. Повярвай ми, нямам никакво желание да го виждам. Нито пък Берон. Който в момента е по-високо в списъка ми със смъртни врагове дори от Тамлин.

— Таркуин също ще присъства. А ние сме на доста челна позиция в неговия списък.

— Независимо от кървавите рубини, не би допуснал грешката да ни нападне по време на срещата.

Рис въздъхна през нос.

— На колко съюзници можем да разчитаме? Ако не броим Кеир и Изсечения град.

Надникнах надолу по крайречния булевард. Вечерящите и гуляещи елфи бяха твърде заети с развлеченията си, за да ни обърнат внимание, колкото и лесно да се разпознаваха крилата на Рис. И все пак мястото май не беше особено удачно за подобен разговор.

— Не съм сигурен — призна Рис. — Вероятно на Хелион и Двора на Деня. Калиас... може би. От случките В недрата на Планината отношенията ни с Двора на Зимата са доста обтегнати.

— Предполагам, че Азриел ще проучи по-подробно въпроса.

— Вече тръгна на лов за информация.

Кимнах.

— Амрен каза, че двете с Неста имали нужда от помощ с проучванията около поправянето на стената. — Махнах към града. — В коя библиотека мога да намеря подобна литература?

Рис вдигна вежди.

— Сега ли? Работохолизмът ти кара моя да изглежда някак жалък.

— *Утре*, умнико — смъмрих го аз.

Той се засмя и разпери леко крила, преди отново да ги прибере плътно зад гърба си. Крилата... крилата, които беше показал пред Люсиен.

— Май вярваш на Люсиен.

Не точно въпрос. Рис килна глава.

— Вярвам на факта, че в момента държим единственото нещо, което иска повече от всичко друго на света. И докато е така, ще се стреми да ни угажда. Но ако нещата се променят... Пропиляваше уменията си в Двора на Пролетта. И не без причина носеше маска на лисица. — Устата му се кривна на една страна. — Ако отведе Илейн обратно в Пролетта, или където и да било другаде... вярваш ли искрено, че няма да продаде наученото тук? За собствена облага, или за да подсигури безопасността й?

— Но тази вечер не скри нищо от нето.

— Нито пък му дадох информация, с която би подпомогнал атаката на Хиберн. Кралят по всяка вероятност вече знае, че ще потърсим съюзничество с Кеир, както и начин да възпрем разрушаването на стената. Все пак дори не се помъчи да прикрие разследването на Брана и Дагдан. Освен това несъмнено е предвидил опита ни да сплотим Великите господари. Затова и ще обявя мястото на срещата по-нататък. Но дали тогава да го разкрия на Люсиен? Да го взема с нас?

Обмислих въпросите му, един от който беше: Аз самата вярвах ли достатъчно на Люсиен?

— Не знам — признах си с въздишка. — Не ми се иска Илейн да се превръща в пионка.

— Знам. Но никога не е лесно.

Рис се справяше с подобни трудности от векове.

— Искам да изчакам, да видя какво ще стори Люсиен през следващите две седмици. Как се държи с нас и с Илейн. Какво мисли за него Азриел. — Свъсих вежди. — Не е лош по природа, не е зъл.

— Определено.

— Просто... — Срецнах спокойния му, уравновесен поглед. — Рисковано е да му се доверяваме безусловно.

— Призна ли ти какво е отношението му към Тамлин?

— Не. Но не пожелах да го притискам. Изпитваше... угризения за случилото с мен, за Хиберн и Илейн. Дали щеше да се чувства така, ако Илейн не присъстваше в картинката? Не знам, може би. И все пак едва ли щеше да напусне Двора на Пролетта.

Рис отмести косата от лицето ми.

— Всичко това е част от играта, скъпа Фейра. На кого да вярваш, кога да му вярваш, каква информация да му поднесеш и срещу каква цена.

— На теб харесва ли ти да я играеш?

— Понякога. Точно сега не. Не и когато толкова много е заложено на карта. — Той погали с пръсти челото ми. — Когато имам толкова много за губене.

Долепих длан до гърдите му, точно върху илирианските татуировки под дрехите му, върху сърцето му. Равномерното туптене отекна в плътта и костите ми.

Забравих града около нас, когато срещнах очите му, когато устните му пророниха до кожата ми:

— Ще продължим да градим планове за бъдещето, независимо от надвисналата война. А аз ще продължа да градя планове за *нашето* бъдеще.

Гърлото ми пламна, но кимнах.

— Заслужаваме щастие — пророни Рис и искрата в очите му ми подсказа, че е запомнил думите ми от покрива на градската къща след нападението. — И ще се боря с всички сили, за да ни го осигуря.

— Ще се борим заедно — промълвих дрезгаво. — Повече никога няма да си сам.

Твърде много. Вече беше жертвал твърде много, а явно още не вярваше, че е достатъчно.

Рис само надникна през широкото си рамо към приветливия ресторант зад нас.

— Първата вечер, когато всички дойдохме тук — подхвана той, а аз проследих погледа му до сервитьорите, обслужващи масите с всеотдайна прецизност, — когато каза на Севенда, че храната му те пробужда... — Той поклати глава. — За пръв път те виждах толкова... спокойна. Сякаш наистина се пробуждаше, *оживяваше* отново. Испитах такова облекчение, че едва не повърнах на масата.

Спомних си дългия му, странен поглед, когато най-сетне проговорих. И дългата разходка до къщата след това, когато чухме музиката, която ми беше изпратил в килията В недрата на Планината.

Отблъснах се от парапета и го подръпнах към моста, простиращ се над Сидра — и водещ към дома. Бях готова поне засега да оставя разговора за жертвите, които изискваше войната.

— Да се поразходим през Дъгата.

Блещукащото, пъстроцветно бижу на града, туптящото сърце, приютило квартала на творците. Кипящо от енергия и живот в този късен час.

Хванах го под ръка и казах:

— Ти и този град ми помогнахте да се събудя, да оживея. — Очите му просветнаха и аз вдигнах усмихнато лице към него. — И аз ще се боря с всички сили, Рис. С всички.

Той само целуна върха на главата ми и ме притисна по-близо до себе си, докато прекосяхахме Сидра под звездното небе.



## ГЛАВА 19

Добре че бях настояла да се срещнем в осем с Касиан, защото, въпреки че се събудих призори, само един поглед към спящото лице на Рисанд ме убеди да прекарам утрото, разсънвайки го бавно и нежно.

Бузите ми още руменееха, когато Рис ме остави на откритата тренировъчна площадка върху покрива на Дома, обграден със стена от червен камък. Обеща следобед да ме заведе до библиотеката, където щях да се поразроя за информация, а след дяволито намигване и целувка по бузата наново излетя в небето с мощен размах на крилата си.

Касиан, облегнат на стената до Стойката за оръжия, просто подхвърли:

— Дано не си прекалено изтощена, защото те очаква *много* болка.

Врътнах очи, колкото и още да се мъчех да прогоня спомена от по-рано — как Рисанд ме обръща по корем в леглото и се спуска с целувки надолу по гръбнака ми. И по-надолу. Как силните му ръце хващат хълбоците ми и ги вдигат нагоре, нагоре, за да легне под мен и да пирува, докато не започнах да го умолявам тихо. Тогава се изправи зад мен и трябваше да захая възглавницата, за да не събудя цялата къща със стонове.

Сутрин Рисанд беше... Нямах думи да опиша какъв беше, когато не бързаше, отдал се на ленива похот, когато косата му още стърчеше във всички посоки от съня, а очите му придобиваха онзи стъклен, толкова мъжествен блясък. Като се разделихме, искрата на лежерна удовлетвореност продължаваше да наднича от тях, а подигравателно невинната му целувка по бузата ми изстреля огнена стрела през тялото ми.

После щях да му го върна.

Сега обаче... Тръгнах към Касиан, раздвижвайки рамене.

— Двама илирианци ме карат да се потя рано сутрин. Какво да прави елфа като мен?

Касиан се изсмя.

— Поне идваш на тренировка в духовито настроение.

Ухилих се и поставих ръце на хълбоците си, оглеждайки стойката за оръжия.

— С кое започваме?

— С нито едно. — Той кимна към тепиха зад нас, очертан с бял тебешир. — От доста време не сме тренирали. Днес ще си припомним основите.

Думите му прозвучаха толкова стегнато, че отбелязах:

— Не е минало чак толкова време.

— Месец и половина.

Прокарах поглед по него — плътно прибраните му крила, дългата до раменете му тъмна коса.

— Какво има?

— Нищо.

Той ме подмина на път към тепиха.

— Нещо с Неста ли?

— За твое сведение, животът ми не се върти само около сестра ти.

Реших да си замълча по въпроса.

— Заради утрешното ни посещение в Двора на Кошмарите ли е?

Касиан свали ризата си, разкривайки релефни мускули, покрити с красиви, заплетени татуировки. Илириански символи за късмет и слава.

— Нищо ми няма. Заеми позиция.

Подчиних се и все пак продължих да го наблюдавам изпитателно.

— Ядосан си.

Той отказа да проговори, докато не подхванах обичайната загорявка: различни скокове, ритници и упражнения за разтягане, предвидени да отпуснат мускулите ми. Чак когато започнахме ръкопашния бой и той вдигна длани пред себе си, за да посрещне бързата ми юмручна атака, благоволи да ми отговори:

— С Рис скрихте истината от нас. И всички отидохме в Хиберн на сляпо.

— Истината за кое?

— ... че си Велика господарка.

Заблъсках вдигнатите му ръце в комбинация от удари едно-две и попитах задъхано:

— И какво, ако ви бяхме казали?

— Щеше да промени *всичко*. Всичко щеше да протече различно.

— Може би именно затова Рис е преценил да го запази в тайна.

— В Хиберн претърпяхме истински *погром*.

Престанах с ударите.

— Когато тръгнахме, знаехте, че съм му другарка. Не виждам какво променя статутът ми на Велика господарка.

— Много неща.

Сложих ръце на хълбоците си, игнорирайки подканата му да продължа.

— Защо?

Касиан прокара пръсти през косата си.

— Защото... защото като негова другарка... той трябваше да те защитава. О, не ме гледай така. Ти пък трябва да защитаваш него. Бях готов да жертвам живота си за теб, защото си му другарка. И моя приятелка. Въпреки това си оставаше... негова.

— А като Велика господарка?

Той въздъхна дрезгаво.

— Като Велика господарка си *моя*. И на Азриел, и на Мор, и на Амрен. Принадлежиш на всички ни, както и ние на *теб*. Ако знаехме, нямаше да те... излагаме на такава опасност.

— Може би именно поради това Рис е избрал да си замълчи. За да не изпускате главната цел от очи.

— Не намесвай Рис. Повярвай ми, и с него... *обсъдихме* въпроса. Вирнах вежда.

— Сърдиш ли ми се?

Той поклати глава и притвори очи.

— Касиан.

Касиан просто разпери ръце в безмълвна заповед да се заема със задачата си.

Простенах и започнах отново. Чак след петнайсет серии, когато останах без дъх, той рече:

— Не се имаше за важна. Спаси ни задниците, да, но... не вярваше, че ти си важна.

Едно-две, едно-две, едно-две.

— Не съм. — Той отвори уста, но аз се впуснах в атака, говорейки през пресекливи глътки въздух: — Вие всички имате... дълг, всички сте ценни. Да, и аз си имам своите способности, но... Вас с Азриел ви раниха, сестрите ми... знаеш какво се случи с тях. Направих каквото можах да измъкна всички ни. Предпочитах аз да пострадам вместо някой от вас. Иначе нямаше да си го простя.

Изпънатите му ръце не поддаваха на силните ми удари.

— Всичко е можело да ти се случи в Двора на Пролетта.

Спрях отново.

— Щом Рис не ме тормози с разни покровителски глупости, не проумявам защо точно *ти*...

— Грещиш, ако си мислиш, че Рис не откачаше от тревога. Да, преструваше се на спокоен, Фейра, но аз го познавам. Всеки миг без теб го хвърляше в *паника*. Да, ни най-малко не се съмняваше, че умееш да се грижиш за себе си. Ала това не изтласкваше безпокойството ни.

Разтърсих ръце и потрих раменете си — вече ме боляха от удари.

— Ядосвал си се и на него.

— Ако не се възстановявах, щях да го ритам от единия край на Веларис до другия.

Замълчах си.

— Всички умирахме от страх за теб.

— Справях се добре.

— Естествено. Бяхме сигурни. Но... — Касиан скръсти ръце. — Рис ни спретна същия номер преди петдесет години. Когато отиде на проклетия бал на Амаранта.

Какво? Какво?

— Никога няма да го забравя — въздъхна той. — Моментът, в който проговори в съзнанията на всички ни. Когато си дадох сметка какво се случва, както и че... че ни е спасил. Заключение ни бе тук с вързани ръце, а той... — Касиан се почеса по слепоочието. — В главата ми настана пълно затишие. Като никога преди. Не и откакто... — Той насочи притворените си очи към безоблачното небе. — По земите ни цареше същински ад, а аз просто... останах в пълна тишина. — Потупа се с показалец по главата и сбърчи чело. — След случилото се в Хиберн лечителката ме приспа, докато работеше по крилата ми. Затова, като се събудих две седмици по-късно... чак тогава разбрах. И когато Мор ми каза какво те е сполетяло... Всичко отново притихна.

Опитах да преглътна буцата в гърлото си.

— Ти ме намери, когато имах най-голяма необходимост от помощ, Касиан.

— Радвам се, че успях да се отзова. — Той ми се усмихна мрачно. — Просто знай, че можеш да разчиташ на нас. И двамата можете. Рис обикновено иска да върши всичко сам... да влага всичко от себе си. Не обича да споделя опасностите с други. — Усмивката му посърна. — Нито пък ти.

— Ами ти?

— Не ми е лесно, но го правя. Все пак съм генерал на войските му. Едно от задълженията ми е да разпределям работата. С Рис съм от петстотин години, а той още се мъчи да се нагърбва с всичко сам. Още вярва, че не дава достатъчно.

За жалост, беше прав. И мисълта, че и в тази война Рис ще се постарее да поеме всички рискове вместо нас... Неприятно чувство обзе стомаха ми.

— Постоянно се разпорежда.

— Да. И отлично знае кой в какво е добър. Но дойде ли моментът... — Касиан нагласи намотките по ръцете си. — Дори Великите господари и Кеир да не застанат на наша страна, пак ще се възправи срещу Хиберн. И ще поеме най-тежкия удар, за да го спести на нас.

Почувствах непохватима, болезнена стегнатост в гърдите си. Рис щеше да оцелее — не би дръзнал да пожертва всичко, за да можем ние...

Но щеше. Беше го сторил с Амаранта и щеше да го повтори без капка колебание.

Прогоних мисълта. Потъпках я. Съсредоточих се върху дишането си.

Нещо зад гърба ми привлече вниманието на Касиан. И макар тялото му да остана спокойно, хищнически блясък просветна в очите му.

Нямаше смисъл да се обръщам, за да разбера кой стои зад мен.

— Ще се присъединиш ли? — измърка Касиан.

Неста отвърна:

— Струва ми се, че тренирате единствено устата си.

Надникнах през рамо. Сестра ми беше облечена в светлосиня рокля, на чийто фон кожата ѝ изглеждаше златиста; косата ѝ беше вдигната, а гръбнакът ѝ наподобяваше отвесно изсечена колона. Заумувах трескаво какво да кажа, как да ѝ се извиня, но... не желаех да се случи пред него. Едва ли би ѝ харесало да започнем този разговор пред Касиан.

Генералът протегна увита в плат ръка и пръстите му се извиха в жест, сякаш казващ: „Ела тук!“.

— Страх ли те е?

Наложих си да запазя мълчание, а Неста мина през отворената врата, излизайки под ослепяващата светлина на откритата площадка.

— Защо да се страхувам от наднормен прилеп с избухлив характер?

Задавих се, а Касиан ме стрелна остро, като че ме предизвикваше да се засмея. Аз обаче потърсих връзката с Рисанд, където и да се намираше из града, и свалих щита си, колкото да му кажа:

*Моля те, ела да ме спасиш от препирните на Касиан и Неста.*

Само след секунда Рис подхвърли ласкаво:

*Да не би вече да съжالياваш, че стана Велика господарка?*

Изпитах истинско удоволствие от гласа му — от шегата в него. Потиснах напирателната паника и отвърнах:

*И това ли влиза в задълженията ми?*

Чувствен, мрачен смях.

*Според теб защо толкова отчаяно си търсех партньорка? Почти пет века съм се справял сам. Сега е твой ред.*

Касиан тъкмо казваше на Неста:

— Май си леко изнервена, Неста. А и снощи си тръгна толкова внезапно... Мога ли някак да те поотпусна?

*Умолявам те, измрънках на Рис.*

*Как ще ми се отплатиш?*

Не знаех дали мога да изсъскам по връзката ни, но ако съдех по кикотенето, което отекна в съзнанието ми секунда по-късно, явно бях смогнала да предам усещането.

*В момента съм на среща с губернаторите на Дворците. Вероятно ще се поядосат, ако просто изчезна.*

Пробвах да сдържа въздишката си.

Неста зачопли ноктите си.

— Амрен ще дойде да ме обучава след няколко...

Огромна сянка прелетя над площадката и думите ѝ секнаха. Но не Рисанд кацна между нас, а...

*Изпращам ти друг красавец, на когото да се възхищаваш — обяви Рис. Не е по-хубав от мен, разбира се, но поне се нарежда на второ място.*

Когато сенките, увиващи се около него, изчезнаха, Азриел прецени напрежението между Неста и Касиан, после ми хвърли леко състрадателен поглед.

— Трябва да започнем урока по-рано.

Нещастна лъжа, но все пак отвърнах:

— Добре. Не ми пречи.

Касиан измери злобно първо мен, а след това и Азриел. Никой от двамата ни не му обърна внимание, а аз тръгнах към сенкопоеца, размотавайки плата от ръцете си.

*Благодаря ти, казах по връзката.*

*Довечера ще ми се реваншираш.*

Опитах да не се изчервя от образа, който Рис изпрати в главата ми — нагледно предложение как точно да му се отблагодаря, — и пуснах щитовете в съзнанието си. Можех да се закълна, че от другата им страна пръсти с остри нокти погалиха черния диамант в знак на чувствено, безмълвно обещание. Преглътнах тежко.

Азриел разгърна крила и яркото слънце озари тъмночервените и златисти петна по тях. Той разтвори обятията си за мен.

— Боровата гора ще е удобно място. Онази до езерото.

— Защо?

— Защото е по-добре да се пада във вода, отколкото на твърди скали — кръстоса ръце Касиан.

Коремът ми се сви. Въпреки това позволих на Азриел да ме вземе със себе си. Той ме обгърна в уханието си на хладовита нощна мъгла и кедър, а сетне с един мощен размах на крилата си вдигна прахоляка от площадката във въздуха.

Посрещнах присвития поглед на Касиан и му се ухилих широко.

— Успех! — рекох, а Азриел, Котелът да го благослови, ни изстреля в безоблачното небе.

И двамата дочухме гневната, цветиста ругатня на Касиан, но не благоволихме да ѝ окажем внимание.

Касиан беше генерал — *генералът* на Двора на Нощта.  
Със сигурност щеше да се справи с Неста.

\* \* \*

— На идване към теб оставих Амрен в Дома — обясни Азриел, като кацнахме на брега на едно тюркоазено планинско езеро, обградено от борове и гранит. — Казах й да се яви на тренировъчната площадка. — Върху устните му изплува половинчатата усмивка. — След няколко минути, разбира се.

Изсумтях и се протегнах.

— Горкият Касиан.

Азриел изпуфтя насмешливо.

— Горкичкият, да.

Пристъпих нервно от крак на крак и малките сиви камъчета по брега изскърцаха под ботушите ми.

— И така...

Черната коса на Азриел сякаш поглъщаше ослепителната слънчева светлина.

— За да летиш — подхвана сухо той, — са ти нужни крила.

Ясно.

Лицето ми пламна. Развъртях китки.

— От доста време не съм ги призовавала.

Пронизителният му поглед не изпускаше лицето ми, стойката ми. Нетрепващ и твърд като гранита, в който бе вдълбано езерото. В сравнение с него аз самата бях крехка пеперуда.

— Искаш ли да се обърна с гръб към теб?

Той вдигна многозначително едната си тъмна вежда.

Изтръпнах.

— Не. Но... може би ще трябва да опитам няколко пъти.

— Започнахме урока по-рано. Имаме предостатъчно време.

— Много мило. Поне се преструваш, че не започнахме по-рано, защото трябваше да се спася от сутрешното спречкване на Касиан и Неста.

— Не бих зарязал Великата си господарка в подобно положение — отвърна той с каменно лице.



Засмях се, разтривайки една болезнена точка в рамото си.

— Готов ли си за... срещата с Люсиен по-късно днес?

Азриел килна глава.

— Трябва ли да се *подготвям* за нея?

— Не. Просто... — Свих рамене. — Кога потегляш да събираш информация за Великите господари?

— След разговора с него.

Очите му светеха иронично... като че знаеше, че се опитвам да си спечеля време.

Въздъгнах.

— Добре. Започваме.

Щом докоснах онази част от мен, която Тамлин ми бе дал... едно съкровено кътче от сърцето ми се сви. Макар че дълбоко в себе си почувствах злорада гордост от взетото. От всичко, което му бях взела.

Отблъснах мислите, съсредоточавайки се върху илирианските крила. Онзи ден в Степите ги бях призовала само по памет, от чист страх. Но за да ги извикам сега... Изпратих съзнанието си към крилата на Рис, към текстурата, движенията и тежестта им...

— Рамката трябва да е малко по-плътна — посъветва ме Азриел, когато нещо започна да натежава на гърба ми. — Подсили мускулите около нея.

Магията ми сякаш се вслушваше в думите му. Той продължи да ми дава напътствия — къде да добавя по нещо, къде да олекотя, къде да загладя и къде да подсиля.

Вече се задъхвах и по гръбнака ми се стичаше пот, когато Азриел отсъди:

— Добре. — Сетне се покашля. — Знам, че не си илирианка, но... сред тяхната раса се смята за... неуместно да докосваш нечий крила без разрешение. Особено ако са женски.

„Тяхната раса“. Не неговата.

Отне ми няколко секунди да проумея какво иска от мен.

— О... о! Позволявам.

— Трябва да проверя дали са добре на допир.

— Разбира се.

Обърнах се с гръб към него и напрегнах болезнено мускули да разперя крила. Имах чувството, че всичко — вратът, раменете, ребрата,

гръбнакът и дори задникът ми — участва в управлението им и роптае против тежестта и движенията им.

В Степите с Люсиен ги бях имала само броени секунди, ето защо не бях осъзнала колко са тежки, колко сложна е плетеницата им от мускули.

Ръцете на Азриел, с колкото и белези да бяха осеяни, докосваха леко като перце — на едни места опипваха, на други потупваха. Стиснах зъби, защото усещането беше като... като гъделичкане и боцкане по свода на стъпалото. Щом приключи, завъртях рамене, а той ме заобиколи и пророни:

— Удивително. Същите са като моите.

— Май магията свърши повечето работа.

Той поклати глава.

— Ти си творец. Изпипала си ги до най-малката подробност.

Поизчервих се от комплиментата му, но сложих ръце на хълбоците си.

— Е? Изстрелваме ли се?

— Първи урок: не бива да ги влачиш по земята.

Примигнах насреща му. Крилата ми наистина се опираха на скалите.

— Защо?

— Илирианците го приемат за ленивост, знак на слабост. А от прагматична гледна точка — по земята винаги има неща, които могат да наранят крилата ти. Трески, остри късове камък... Те могат не само да се забият в плътта и да предизвикат инфекция, но и да повлияят на начина, по който крилото улавя вятъра. Затова ги дръж над земята.

Пронизваща като нож болка проряза гърба ми, когато пробвах да ги вдигна. Смогнах да изпъна лявото. Дясното обаче провисваше като разпуснато платно.

— Необходимо е да подсилиш мускулите на гърба си. И на бедрата. И на ръцете. И на гърдите.

— Значи... всички.

Той отново ми отвърна с онази суха, кротка усмивка.

— Защо според теб илирианците са в толкова добра форма?

— Защо никой не ме предупреди, че можеш да си много нахакан?

Устата на Азриел се изви нагоре.

— Вдигни и двете крила сега.

Вежлива, но безкомпромисна команда.

Напънах се, извивайки тялото си насам и натам в отчаяни опити да вдигна и дясното крило. Но без успех.

— Помъчи се да ги разпериш, а после да ги прибереш, ако иначе не се получава.

Подчиних му се, разперих крила и изсъсках от непоносимата болка във всеки мускул по гърба ми. Дори лекият полъх откъм езерото гъделичкаше и побутваше повърхността им, затова разтворих крака върху каменистия бряг, търсейки поне някакво равновесие...

— А сега ги сгъни навътре.

Послушах го и затворих крила, но с толкова рязко движение, че се прекатурих напред.

Азриел ме хвана, преди да съм целунала скалата, стисна ме здраво под едната мишница и ме изправи.

— Ако развиеш централната мускулатура, ще съумяваш да пазиш равновесие.

— Явно пак ще имам работа с Касиан.

Той кимна.

— Утре. Днес се съсредоточи върху вдигане и сгъване, разперване и вдигане. — Крилата на Азриел сияеха в червено и златисто, окъпани в слънчева светлина. — Ето така.

Той ми демонстрира, като разтвори широко крила, прибра ги, пак ги разтвори, доближи ги в горните краища и ги сгъна зад гърба си. Отново и отново.

Въздъхнах и се заех да имитирам движенията му, колкото и гърбът ми да пулсираше от болка. Дали пък уроците по летене нямаше да се окажат загуба на време?

## ГЛАВА 20

— Никога не съм влизала в библиотека — признах на Рис, след като обядът приключи и заслизахме етаж след етаж в Дома на Ветровете, а думите ми отскачаха от изсечената червена скала.

На всяка стъпка изтръпвах, разтривайки гърба си.

Азриел ми беше дал еликсир, който щеше да ми помогне с болката, но не се и съмнявах, че до вечерта щях да продължа да скимтя. Ако първо не заскимтах от дългото ровене из стари книги, посветени на начините да закърпим дупките в стената.

— Е — поясних, — ако не броим частните библиотеки тук и в Двора на Пролетта. В моя дом също имахме, но не... Не истинска.

Рис надникна към мен.

— Чувал съм, че на континента хората имат безплатни библиотеки, отворени за всеки желаещ.

Не знаех дали ми задава въпрос, но все пак кимнах.

— В една от земите допускат всеки, независимо от общественото му положение и произхода му. — Замислих се върху думите му. — А... имало ли е библиотеки преди Войната?

Естествено, че е имало, но исках да знам дали...

— Да. Огромни библиотеки, пълни със свадливи учени, способни да ти намерят книги отпреди хиляди години. Само че не допускаха човеци в тях, освен роби, изпратени от господарите си, но дори и при това положение ги наблюдаваха зорко.

— Защо?

— Защото книгите бяха пълни с магия и знания, до които не желаеха да припарват човеците. — Рис пхна ръце в джобовете си. Водеше ме по коридор, осветен единствено от купи с елфическа светлина, издигнати в ръцете на красиви статуи на Върховни и нисши женски елфи. — Учените и библиотекарите отказваха да притежават роби. Някои по лични причини, но главно защото не биваше да им подсигурият достъп до книгите и архивите.

Рис ме насочи надолу по още едно извито стълбище. Вече несъмнено се намирахме дълбоко под планината; въздухът беше сух,

хладовит — и тежък. Сякаш бе напластен тук от векове.

— Какво се случи с библиотеките, след като изградиха стената?

Стълбището се стесняваше все повече и повече, а таванът ставаше все по-нисък, затова Рис сви крила още по плътно до гърба си.

— Повечето учени имаха достатъчно време да се евакуират и дори успяха да ответреят книгите. Но онези, които нямаха късмет или такива умения... — Един мускул потрепна по челюстта му. — Те изгориха библиотеките си. За да не позволят на хората да черпят от безценните знания в тях.

По гръбнака ми се спусна ледена тръпка.

— И са предпочели да ги загубят завинаги?

Той кимна и смътната светлина позлати синкавочерната му коса.

— Ако изключим предразсъдъците, учените се бояха хората да не се докопат до някое опасно заклинание, което да използват върху нас.

— Но ние... тоест *те* не владеят магия. Хората не са магьосници.

— Някои са. Обикновено онези с елфическа кръв назад в родословието си. Но някои от въпросните заклинания дори не изискват заклинателят да владее магия, а само правилните думи или съставки.

Думите му изкопчиха нещо от съзнанието ми.

— Дали е възможно... тоест да, очевидно, но... Някога хората и елфите са имали общи потомства. Какво е станало с тях? Ако си бил полуелф, получовек, къде е трябвало да отидеш след издигането на стената?

Рис тръгна по коридора в дъното на стълбището — широк проход от изсечен червен камък, в чийто край се виждаха порти от обсидиан със сребърни жилки. Прекрасни — ужасяващи. Като че зад тях се спотаяваше някой страховит звяр.

— На нечистокръвните не им беше лесно — отговори ми след малко Рис. — Много от тях бяха плод на нежелани съюзи. Повечето избираха да останат с човешките си майки, при човешките си семейства. Но след изграждането на стената започнаха да напомнят на хората за стореното, за враговете им отвъд нея. В най-добрите случаи ги смятаха за измет, за парии на обществото; децата им, ако наследяха физическите им белези, също. В най-лошите случаи... Хората живееха в гняв през първите години, които предадоха и на

първото си поколение. Държаха някой да плати за робството, за престъпленията срещу човечеството. Макар и нечистокръвните да нямаха пряка вина... Обикновено ги застигаше зла участ.

Призрачен полъх отвори портите, щом ги наближихме, сякаш дори планината служеше на Рис.

— А онези в елфическите земи?

— Тях ги приемаха за по-долни същества дори от най-нисшите елфи. Или ги гонеха отвсякъде, или... много намираха работа на улицата. Продаваха телата си.

— И тук ли, във Веларис? — попитах с плах шепот.

— По онова време баща ми беше Велик господар — обясни Рис с внезапно скован гръб. — От векове не бяхме допускали човеци в земите ни. Нито роби, нито свободни. И след стената не ги пускаше, нито за да се продават, нито за убежище.

— А след като ти стана Велик господар?

Рис спря пред сумрака отвъд портите.

— Дотогава вече беше късно за повечето от тях. Трудно е да... предложиш убежище на някого, без да му обясниш къде точно се намира то. Да разпространиш мълвата, докато в същото време поддържаеш илюзията за безпощадна жестокост. — Звездна светлина мъждукаше в очите му. — През годините срещаме някои от тях. Едни бяха смогнали да стигнат дотук. Други... вече бяха неспасяеми.

Нещо се размърда в мрака отвъд портите, но аз задържах очи върху лицето на Рис, върху напрегнатите му рамене.

— Ако стената падне, ще...?

Не можах да довърша.

Рис преплете пръсти с моите.

— Да. Ако живи същества, били те човеци или елфи, се нуждаят от убежище... вратите на града ми ще са отворени за тях. Веларис живя затворен толкова време... навярно прекалено дълго. Притокът на нови жители, от други места, с друго минало и култура... Не виждам как може да ни навреди. Преходът може да се окаже по-труден от очакваното, но... да. Вратите на града ще са отворени за всички, търсещи закрила. За всички, които успеят да стигнат дотук.

Вкопчих се в ръката му, усещайки мазолите по нея, резултат на тежък труд. Не, нямаше да му позволя да носи бремето на тази война сам. Сам да плати цената.

Рис надникна към отворените порти — към загърнатата в роба, закачулена фигура, която търпеливо чакаше в сенките отвъд прага. Всяко сухожилие, всяка кост в тялото ми се скова, когато съзрях светлата роба, диадемата с прозрачен син камък, поставена върху качулката, парчето плат, което можеше да се спуска пред очите...

Жрица.

— Това е Клото — представи я спокойно Рис, пускайки ръката ми, за да ме отведе при жрицата. Допирът на дланта му върху кръста ми показваше, че осъзнава колко би могла да ме смути подобна среща. — Тя е една от десетките жрици, които работят тук.

Клото сведе глава в поклон, без да пророни и дума.

— Не знаех... не знаех, че жриците имат право да напускат храмовете си.

— Библиотеката е един вид храм — подсмихна се иронично Рис. — Но тукашните жрици... — Като стъпихме в библиотеката, изведнъж грейнаха златни светлини... сякаш Клото бе седяла в пълна тъмнина, преди ние да се появим. — Те са различни. Уникални.

Тя килна глава, като че думите му я изненадаха приятно. Лицето ѝ остана в сянка, а финото ѝ тяло — изцяло скрито в светлата, силно разкроена роба. Излъчваше притихналост, а в същото време около нея танцуваше духовита живост.

Рис ѝ се усмихна топло.

— Намерихте ли книгите?

Чак когато Клото поклати глава наляво-надясно, сякаш да каже: „Отчасти“, осъзнах, че или не може да говори, или отказва. Тя махна наляво — към самата библиотека.

Откъснах очи от нямата жрица, за да я погледна.

Не беше като гигантските зали в някои имения. Нищо подобно.

Беше...

Все едно някой грамаден звяр бе изкопал дупка в основата на планината, оформяйки яма, която навярно стигаше чак до тъмното сърце на света. По стените на зейналата дупка, издълбана в планината, в безкрайна спирала се виеха, ниво след ниво, рафтове, книги и читални, водещи право към мастилената чернота. Закрачих бавно към резбования каменен парапет над бездната и видях, че купчините ценни томовете на всеки от етажите навлизат надълбоко в скалата, досущ като спици на гигантско колело.

И из цялата яма отекваше шумолене на хартия и пергамент, все едно хиляди нощни пеперуди пърхаха с крилца.

Тихо, а толкова живо място. Будно и тътнещо, и преливащо от енергия, сякаш някой звяр с множество крайници се трудеше неспирно. Щом вдигнах поглед, открих, че още нива се извисяват към Дома на Ветровете. А отдолу ни дебнеше непрогледен мрак.

— Какво има на дъното? — попитах, когато Рис застана до мен, долепил рамо до моето.

— Веднъж предизвиках Касиан да литне до долу и да провери.

Рис опря ръце на парапета, взирайки се в тъмнината.

— И?

— И той се върна по-бързо, отколкото някога го бях виждал да лети, пребледнял като мъртвец. Така и не ми каза какво е намерил там. През първите няколко седмици си мислех, че се занася с мен, само и само да подразни любопитството ми. Но когато месец по-късно реших да се уверя със собствените си очи, той заплаши да ме върже за някой стол. Каза, че имало неща, които трябвало да си останат невиждани и необезпокоявани. Минаха двеста години, а още отказва да ми разкрие какво е зърнал там долу. Само да споменеш за библиотеката пред него, пребледнява, разтреперва се и часове наред не обелва и дума.

Кръвта ми се смръзна.

— Дали не е... някакво чудовище?

— Нямам представа. — Рис посочи с брадичка към Клото. Жрицата чакаше търпеливо на няколко крачки зад нас с все така потънало в сенки лице. — Те нито говорят, нито пишат за него, така че дори да знаят... Определено няма да споделят с мен. Но щом то не ни безпокои, и аз не възнамерявам да го безпокоя. Ако изобщо е „то“. Касиан дори не уточни дали е живо същество. Може да е нещо напълно различно.

Като се имаше предвид какво бяха виждали очите ми вече... Изобщо не желяех да се замислям какво се крие на дъното на библиотеката. Какво бе способно да ужаси толкова Касиан, който бе посещавал най-страховитите, смъртоносни кътчета по света.

Зад нас се чу шумолене на роба и Клото тръгна по наклонената пътека към вътрешността на библиотеката, а ние я последвахме. И тук подът беше от червен камък, също като в останалата част от Дома, но



по-гладък и излъскан. Зачудих се дали понякога жриците не се пързалиха надолу по спираловидния проход.

*Доколкото знам, не — отговори в съзнанието ми Рис. — Но ние с Мор пробвахме веднъж като деца. Майка ми ни спина на третото ниво и ни изпрати по леглата без вечеря.*

Едва сдържах усмивката си.

*Чак толкова ли сте се провинили?*

*Да, защото бяхме намазали пода с масло и дълго след това учените се плъосваха по физиономии.*

Покашлях се, за да прикрия смеха си, свеждайки глава, въпреки че Клото вървеше на няколко крачки пред нас.

Подминавахме купчини с книги и свитъци, струпани по рафтове, някои от които бяха изсечени в камъка, а други — изработени от тъмно, масивно дърво. Коридори с голи каменни стени и такива, облицовани в същото дърво, се губеха в тялото на планината, и на всеки няколко минути изскачаше по някоя малка читалня, обзаведена със спретнати масички, мъждукащи стъклени фенери и кресла с дебели възглавници. Древни тъкани килими красяха пода пред камини, издълбани в скалата, на безопасно разстояние от рафтовете с книги, а решетките им бяха достатъчно плътни, че да възпират хвърчащите въглени и искри.

Навсякъде цареше уют, независимо от огромните размери на ямата; приятна топлина, независимо от страшилището, дебнещо на дъното ѝ.

*Когато другите ме вбесят прекалено, слизам тук на спокойствие.*

Поусмихнах се на Рис, който продължи да гледа напред, докато си приказвахме наум.

*Не са ли разбрали вече, че могат да те открият тук?*

*Естествено. Само че аз винаги се крия на различно място, затова обикновено им отнема толкова време да ме намерят, че дори не си правят труда. Пък и знаят, че щом съм дошъл тук, искам да остана сам.*

*Горкичкият Велик господар — съжалих го престорено. — Колко ли ти е трудно да намериш уединение, подходящо за тежки размисли.*

Рис ме щипна по задника, а аз прехапах устна, за да не изкрещя.

Можех да се закълна, че раменете на Клото се тресяха от смях.

Но преди да отхапя главата на Рис заради пронизващата болка, която рязкото движение породи в измъчените мускули на гърба ми, Клото ни въведе в една читалня на три нива под мястото, откъдето бяхме тръгнали. Гигантската маса беше отрупана с дебели, вехти книги, подвързани с различни видове тъмни кожи.

В единия ѝ край имаше спретната купчина листове и няколко писалки, а лампите за четене светеха ярко, озарявайки сумрака с приветливото си сияние. Сребърен сервиз за чай лъщеше на ниска масичка между два кожени дивана пред бумтящата камина и от извития чучур на чайника се виеше пара. Подносът до него преливаше от бисквити и малки сандвичи, придружен от дебела купчина салфетки — деликатен намек, че трябва да бъдат използвани, преди да се пипат книгите.

— Благодаря ти — каза Рис на жрицата, която извади една книга от купа, несъмнено събран от нея самата, и я отвори на някаква страница, отбелязана с кървавочервена кадифена лента.

Но когато ръката ѝ попадна под златистата светлина на лампите, мигновено привлече погледа ми.

Пръстите ѝ бяха разкривени. Огънати и усукани в такива ъгли, че вероятно щях да го взема за родилен дефект, ако ги нямаше всичките белези.

За част от секундата се озовах обратно в онази пролетна гора. И чух хрущенето на плът и кост под камъка, когато бях накарала една друга жрица да удря до безспир ръката си. Отново и отново.

Рис ме обгърна през кръста. Какви ли усилия ѝ бе коствало на Клото да пренесе всичко върху масата с недъгавите си ръце...

В този момент обаче жрицата надзърна към една друга книга — или поне изви глава в нейна посока — и тя се плъзна към нея.

Магия. Ясно.

Посочи с пръст, огънат в две различни посоки, към отбелязаната страница, а сетне към книгата.

— Добре, ще погледна — отвърна ѝ Рис и кил на глава. — Ще те извикаме, ако ни трябва помощ.

Клото се поклони и си тръгна с внимателни, тихи стъпки.

— Благодаря! — обадох се след нея.

Жрицата спря, впери очи назад и ми се поклони, все така скрита под голямата си качулка.

После се отдалечи.

Аз не откъсвах взор от гърба ѝ дори когато Рис седна в едно от двете кресла пред купчините книги.

— Преди много време Клото пострадала жестоко от група елфи — обясни приглушено той.

Не ми бяха нужни повече подробности, за да доловя смисъла зад думите му. Тонът му говореше достатъчно красноречиво.

— Отрязали езика ѝ, за да не издаде кой я е наранил. И изпотрошили ръцете ѝ, за да не може да го напише.

Всяка следваща дума излизаше по-насечена от предходната и тясното помещение сякаш се пропиваше с гневен мрак.

Коремът ми се преобърна.

— Защо не са я убили?

— Защото така им било по-забавно... Поне докато Мор я намери. И ми я доведе.

Когато несъмнено бе надникнал в съзнанието ѝ, виждайки лицата им.

— Позволих на Мор да ги залови. — Той прибра крила плътно до гърба си. — А като приключи с тях, остана тук, долу, цял месец. Помогна на Клото да се възстанови, доколкото беше възможно, но и... опита да заличи поне донякъде позорното клеймо.

Трагедията на Мор беше различна, но... разбихах защо го бе сторила, защо беше пожелала да бъде с нея. Питам се дали това ѝ бе донесло поне някакъв покой.

— Касиан и Азриел са оздравели напълно след нападението на Хиберн. Но Клото не сте успели да излекувате?

— Онези елфи... лекували са я в същото време, докато са я обезобразявали. Увековечавайки контузиите ѝ. Когато Мор я намерила, вече било късно. Поне ръцете ѝ не били довършили предприетото, затова съумяхме да ги спасим, поне колкото да ги използва донякъде, но... За да я излекуваме напълно, трябваше да отворим раните ѝ наново. Предложих ѝ да я обезболя през това време, само че... Тя не можеше да понесе онова, което процесът щеше да предизвика в съзнанието ѝ. В сърцето ѝ. Оттогава живее тук заедно с други като нея. И си помага с магията.

Знаех, че трябва да се залавяме за работа, но все пак попитах:

— Всички... всички жрици в библиотеката ли са като нея?

— Да.

В тази единствена дума се таяха векове на гняв и болка.

— Превърнах я в убежище за тях. Някои идват да се изцерят и да поработят като помощници, а после си тръгват; други пък полагат клетва пред Котела и Майката, превръщат се в жрици и остават тук завинаги. Но библиотеката е за тях, независимо дали ще пребивават седмица, или цял живот. Други я използват само с тяхно разрешение. И само при положение че положат клетва да не вредят по време на престоя си тук. Това място е на жриците.

— Кой е живял тук преди тях?

— Шепа сприхави стари учени, които ме наругаха хубавичко, когато ги пръснах по други библиотеки из града. Позволено им е да влизат тук, но в кои части и по кое време решават жриците.

Право на избор. От самото начало винаги ми даваше *право* на избор. Явно и с другите постъпваше така. Дълго преди животът да го научи на това по трудния начин. Вероятно прочел въпроса в очите ми, Рис добави:

— Идвах тук доста често в седмиците след случката В недрата на Планината.

Приведох се да го целуна по бузата със стегнато гърло.

— Благодаря ти, че сподели това място с мен.

— Вече е и твое.

И знаех, че го изрича не само защото бяхме другари по душа, но и... защото и аз като другите елфи тук бях оцеляла след тежки изпитания.

Поусмихнах се.

— Май е цяло чудо, че изобщо смогнах да сляза под земята.

Неговото лице обаче остана сериозно, умислено.

— Така е. — След което добави тихо: — Много се гордея с теб.

Очите ми запариха и примигнах, обръщайки се към книгите.

— И май е цяло чудо — опитах да продължа ведро, — че изобщо мога да *чета* тези неща.

Рис ми отвърна с усмивка, прекрасна и леко дяволита.

— Смятам, че малките ми уроци помогнаха.

— Вярно. „Рис е най-великият любовник, за какъвто би могла да си мечтае всяка елфа“... ето така определено ме научи да чета.

— Просто се мъчех да ти кажа онова, което сега знаеш.

Кръвта ми се постгорещи.

— Хммм — отвърнах загадъчно и придърпах една от книгите към себе си.

— Ще приема това „хммм“ като предизвикателство. — Той плъзна ръка надолу по бедрото ми, спря я върху коляното ми и загали с палец едната му страна. Дори през кожата ми панталон топлината му се просмука чак до костите ми. — Може пък да те завлека между купчините книги и да проверя дали умееш да пазиш тишина.

— Хммм.

Запрелиствах страниците, без да виждам текста по тях.

Ръката му започна убийствен, изкусителен поход нагоре по бедрото ми, плъзвайки пръсти по чувствителната му вътрешна страна. Все по-нагоре и по-нагоре. Приведе се към мен, уж за да си придърпа една книга, но прошепна в ухото ми:

— Или пък бих могъл да те разкрача на тази маса и да прокарам език по теб, докато не се разкрешиш толкова мощно, че да пробудиш нещото на дъното на библиотеката.

Извърнах глава към него. Очите му бяха премрежени, почти сънливи.

— Бях напълно съгласна с плана ти — обявих, въпреки че ръката му спря много, *много* близо до върхната точка на бедрата ми, — докато не намеси онова *нещо* на дъното.

Върху устните му изплува котешка усмивка. Вперил очи в моите, Рис плъзна език по долната си устна.

Гърдите ми се стегнаха под ризата ми, а погледът му се спусна към тях.

— Аз пък си въобразявах — подхвана някак вгълбено, — че изстъплението ни от тази сутрин ще ти държи влага до довечера. — Ръката му се пхна между краката ми, впивайки се безсрамно в слабините ми, и палецът му притисна онази най-разгорещена точка от мен. От гърлото ми се изтръгна дълбок стон, който накара бузите ми да пламнат. — Очевидно не съм те задоволил достатъчно, щом толкова лесно се възбуждаш само след броени часове.

— Копеле! — пророних с издайнически сипкав глас.

Палецът му натисна по-силно, рисувайки груби кръгове.

Рис отново се приведе към мен, целуна ме по шията — на онова местенце точно под ухото — и промълви до кожата ми:

— Да видим как ще ме наричаш, докато главата ми е между краката ти, скъпа Фейра.

В следващия момент изчезна.

Беше се ответрил заедно с половината книги. Подскочих в стола, усещайки тялото си чуждо и студено, изтръпнало и дезориентирано.

*Къде изчезна, по дяволите?*

Огледах се наоколо, но намерих само сенки, бумтящ огън и книги.

*Два етажа под теб.*

*И защо си два етажа под мен?*

Скочих от стола, игнорирайки болезнения рев на гърба си, и хукнах по прохода, към парапета, откъдето вперих поглед в сумрака надолу.

И наистина различих тъмните очертания на косата и крилата му в една читалня два етажа по-надолу — различих фигурата му, облегант бе в стола пред същото бюро, праметнал глезен върху коляно. С иронична усмивка на лице.

*Защото не мога да работя, като ме разсейваш.*

Намръщих му се.

*Аз разсейвам теб?*

*Когато седиш до мен, най-малко ми се мисли за прашни стари книги. Особено като те гледам в толкова тесни кожени дрехи.*

*Прасе!*

Смехът му отекна из библиотеката, сред шумоленето на страници и драскането на писалки.

*Как така се ответряваш из Дома? Нали уж имаше заклинания против това?*

*Очевидно библиотеката сама определя правилата тук.*

Изсумтях.

*Два часа работа — обеща ми той, извърна се към масата и разпери крила, сякаш за да се скрие зад същински параван от погледа ми. И да потули мен от своя. — После ще играем.*

Отвърнах му с вулгарен жест.

*Видях го.*

Повторих жеста и смехът му се понесе нагоре към мен. Обърнах се към купчината книги пред себе си и започнах да чета.

Намерихме купища информация за стената и създаването ѝ. Когато два часа по-късно сравнихме записките си, се оказа, че много от текстовете си противоречат, макар че всеки се изтъкваше като единствен авторитет по темата. Изскочиха обаче и шепа сходства, неизвестни дори на Рис.

Той самият се бе възстановявал в планинската колиба по времето, когато бяха създали стената и подписали Мирния договор. Подробностите, които откривахме, бяха доста мъгляви, но различните източници по въпроса, изровени от Клото, постигаха съгласие поне в едно отношение: стената не бе изградена така, че да съществува дълго.

Първоначално я бяха издигнали като временно решение — да разделя човеци и елфи, докато мирът не уталожи нещата помежду им, докато не се свикаше среща, на която да обсъдят как ще живеят заедно занапред — като *единен* народ.

Стената обаче бе останала. Човеците остарели и намерили смъртта си, а децата им вече били забравили обещанията на родителите си, на техните родители, на предишните поколения. А оцелелите Върховни елфи... те живеели в нов свят, без роби. Понисшите от расата им заели мястото на липсващата безплатна работна ръка; границите се изместили, за да обхванат все още неприобщени територии. И след толкова преломи в света през тези първи векове, толкова труд за избягването на войната, усилия за изцерение, стената... стената се превърнала в постоянна граница. Превърнала се в легенда.

— Дори всичките седем двора да се обединят — подхванах, докато хапвахме грозде от сребърна купа в една тиха всекидневна на Дома, след като бяхме напуснали библиотеката, за да се заредим малко с така нужната ни слънчева светлина, — дори Кеир и Дворът на Кошмарите да се присъединят... Имаме ли изобщо някакъв шанс в тази война?

Рис се облегна назад в креслото с бродирана тапицерия, разположено пред високия прозорец. Веларис се разстилаше като блестящо одеяло под нас — спокоен и прелестен, макар и осеян с белези от сражението.

— Армия срещу армия... вероятността е малка.

Безцеремонен, искрен отговор.

Наместих се в креслото си от другата страна на ниската масичка между нас.

— А ти... Ако двамата с краля на Хиберн се изправите един срещу друг...

— Дали мога да го надвия? — Рис вдигна вежда, оглеждайки столицата. — Не знам. Хитър е и крие истинския размах на мощта си. Но онзи ден в Хиберн му се наложи да прибегне до подмолни номера и заплахи, за да ни победи. Хиляди години е трупал познания и умения. Ако двамата се изправим един срещу друг... Ала се съмнявам да допусне подобно нещо. Има по-голям шанс за сигурна победа, ако ни надвие с численост, ако оголи редиците ни. Сблъскаме ли се лице в лице; приеме ли предизвикателство от мен... последиците ще са катастрофални. И то дори без да използва Котела.

Сърцето ми прескочи. Рис обаче продължи:

— Готов съм да поема този риск, ако другите склонят поне да *застанат* до нас.

Стиснах украсените с пискюли странични облегалки на креслото си.

— Не бива да се стига дотам.

— Може да се окаже единственият ни вариант.

— Не го приемам за вариант.

Той примигна насреща ми.

— Може да съм нужен на Притиан.

Защото със силата си... беше способен да атакува и краля, и цялата му армия. Да изгори всяка капка от нея, докато...

— На *мен* си ми нужен. В *мое*то бъдеще.

Мълчание. И колкото и слънцето да топлеше краката ми, ужасяващ студ се разля из тялото ми.

Гърлото му подскочи.

— Ако само така мога да ти подсигурия бъдеще, съм готов да *сторя*...

— Няма да правиш *нищо* подобно — процедих задъхано през стиснати зъби, привеждайки се напред в креслото.

Рис ме погледна с притъмнели очи.

— Наистина ли очакваш, че няма да дам всичко от себе си, за да подсигурия нормален живот за теб, семейството ми и народа ми?



— Дал си *достатъчно*.

— Не. Още не.

Мъчех се да дишам, да фокусирам каквото и да било през пламналите си очи.

— Защо? Откъде идва това желание, Рис?

Този път не ми отговори.

Но в изражението му прозираше нещо така крехко, някаква толкова стара, незараснала рана, че въздъхнах, потрих лице и добавих:

— Просто... бори се с мен. С всички нас. Нека го направим *заедно*. Това не е само твое бреме.

Той откъсна едно зрънце грозде и го сдъвка, сетне устните му се извиха в бледа усмивка.

— Какво предлагаш тогава?

Все още виждах уязвимостта в очите му, усещах я по връзката ни, но все пак килнах умислено глава. Разрових се из всичко, което знаех, всички случки от близкото минало. Прибавих и наученото от книгите. От библиотеката, на чието дъно дебнеше...

— Амрен ни предупреди да не събираме двете половини на Книгата — подхванах на глас. — Ние обаче... *аз* я събрах. Каза, че така можело да събудим... още по-древни неща. Да ги извикаме.

Рис праметна глезен през едното си коляно.

— Хиберн може и да разполага с по-многобройна армия — продължих, — но защо пък ние да не атакуваме с чудовища? Сам каза, че Хиберн очаквал съюз между всички дворове. Но със съвършено различни сили? — Наведох се напред. — И не говоря за тварите, скитащи по света. Говоря за едно чудовище, което няма нищо за губене и може само да спечели от такъв съюз.

Чудовище, за чието благоволение щях да направя всичко по силите си, вместо да позволя на Рис да поеме удара сам.

Той вдигна вежди.

— Така ли?

— Резбарят — поясних. — И двамата с Амрен от дълго време търсят начин да се завърнат в своя собствен свят. — Онзи ден в Затвора Резбарят така настоятелно и безпощадно ме бе разпитвал къде съм попаднала след смъртта си. Можех да се закълна, че златистобронзовата кожа на Рис преbledня. Въпреки това добавих: —

Май е време да се поинтересувам какво е готов да даде, за да се прибере у дома.

## ГЛАВА 21

Болезнените мускули по гърба, гърдите и бедрата ми вече се бунтуваха неистово, когато с Рис се разделихме — другарят ми тръгна да издирва Касиан, който щеше да ме придружи до Затвора на следващия ден. Ако и двамата се явихме пред Резбаря, щяхме да изглеждаме твърде отчаяни, останали без всякакъв друг избор. Но ако Великата господарка и генералът ѝ му поставеха хипотетичен въпрос...

И така щяхме да разкрием намеренията си, но поне нямаше да издадем колко остро се нуждаехме от подкрепа. Изобщо не се изненадах, когато се оказа, че Касиан е по-осведомен от всеки друг за Резбаря, благодарение на някакво мрачно увлечение по всички обитатели на Затвора. Главно защото той самият беше отговорен за опандизването на съществена част от тях.

Докато Рис търсеше Касиан, аз също имах своя задача.

Изтръпвах и съсках от болка с всяка крачка през смътно осветените червени коридори на Дома в търсене на сестра ми и Амрен. За да проверя коя от тях бе оцеляла след първия им съвместен урок. И всичко останало.

Намерих ги да се взират студено една в друга в някаква тиха, забравена стаичка.

По масата между тях бяха разпилени книги. Тиктакането на часовника до прашните шкафове беше единственият звук в помещението.

— Прощавайте, че смуцавам състезанието ви по пулене — подхванах от прага, разтривайки болезнена точка от кръста си, — но исках да се информирам как върви първият урок.

— Добре.

Амрен не свали очи от сестра ми. По червената ѝ уста танцуваше бледа усмивка.

Огледах лицето на Неста, която се взираше в Амрен с напълно каменно изражение.

— Какво правите?

— Чакаме — отвърна Амрен.

— Какво?

— Натрапниците да ни оставят на мира.

Изпънах гръб и се покашлях.

— Това част от обучението ли е?

Амрен умишлено извърна съвсем бавно главата си към мен и дългата ѝ до брадичката, права като бръснач коса се полюшна от движението.

— Рис си има свои методи за обучение. Аз си имам мои. — Белите ѝ зъби просветваха с всяка дума. — Утре вечер сме в Двора на Кошмарите. Трябва ѝ поне *някакво* обучение преди това.

— Какво например?

Амрен въздъхна към тавана.

— Издигане на щитове. Защита от напористи съзнания и сили.

Примигнах. Трябваше сама да се сетя. Щом Неста щеше да идва с нас в Изсечения град... беше нужно да владее поне някаква самоотбрана, защото нашата защита нямаше да е достатъчна.

Неста най-сетне благоволи да ме погледне с все същото студено лице.

— Добре ли си? — попитах я.

Амрен изцъка с език.

— Добре е. Упорита е като магаре, но все пак ти е сестра, не съм изненадана.

Намръщих се.

— Откъде да знам какви са методите ти? Може да си усвоила някои ужасяващи техники в Затвора.

Внимателен подход. Съвсем, съвсем внимателен.

Амрен изсъска:

— Онова място ме научи на много неща, но не и на това.

Килнах глава — същинско олицетворение на любопитството.

— Общувала ли си с другите му обитатели?

Колкото по-малко хора знаеха за утрешното ми посещение при Резбаря, толкова по-малък щеше да е рискът — и шансът Хиберн да дочуе. Не защото се боях, че някоя от тях може да ни предаде, но... Необходимо бе да сме предпазливи.

Азриел, който беше на разузнавателна мисия в Двора на Есента, щеше да разбере, като се върнеше довечера. Мор... на нея щях да кажа

в подходящия момент. Но Амрен... с Рис бяхме решили да не ѝ разкриваме засега. При последната ни визита в Затвора тя се беше... поизнервила. А ако ѝ кажехме, че възнамеряваме да освободим един от затворниците... Май нямаше да е особено разумно точно докато търсеше начин да затвори стената — и обучаваше сестра ми.

По лицето на Амрен пробяга раздразнение и сребърните ѝ очи просветнаха.

— Разговарях с тях само с шепот и ехото през каменните стени, момиче. За щастие.

— Какво е Затворът? — не се стърпя и попита Неста.

— Адът, погребан в скали — рече Амрен. — Пълен с твари, за които трябва да се благодариш на Майката, че вече не скитат по земята.

Неста сбърчи чело, но реши да не разпитва повече.

— Коя твар например? — поинтересувах се.

Всяко късче информация щеше да ми е от полза.

Амрен оголи зъби.

— Давам урок по магия, не по история. — Сетне махна презрително с ръка. — Ако си търсиш с кого да клюкарстваш, иди да намериш някое от кучетата. Сигурна съм, че Касиан души насам-натам по горния етаж.

По устните на Неста се плъзна мимолетна усмивка.

Амрен я посочи с тънък пръст, завършващ с остър, добре поддържан нокът.

— *Съсредоточи се!* Жизненоважните органи *трябва* да са защитени през цялото време.

Плеснах с ръка по касата на отворената врата.

— Отивам в библиотеката да търся още данни за проучванията ти, Амрен. — Не получих отговор. — Късмет! — Додадох.

— Не ѝ е нужен късмет — отсече Амрен и Неста се засмя.

Реших, че повече внимание няма да получа. Може би съвместната работа на Амрен и Неста беше... лоша идея. Макар че, като си представих как ги пускаме да вилнеят заедно в Двора на Кошмарите... Мисълта ме накара да се поусмихна.

Когато дойде време с Мор, Рис и Касиан да се съберем за вечеря в градската къща — Азриел още не се беше върнал от разузнавателната си мисия, — мускулите ме боляха толкова силно, че

едва изкачих входното стълбище. Толкова неистово, че плановете ми да посетя Люсиен в Дома след вечерята направо се изпариха. Мор беше сприхава и мълчалива на масата, несъмнено от напрежение покрай утрешната среща.

През вековете често ѝ се беше налагало да работи с Кеир, но утре... Проговори само колкото да предупреди Рис, че трябва добре да обмисли исканията на Кеир в замяна на армията му. Рис сви рамене, отвърщайки, че ще разсъждава по въпроса, когато му дойде времето. Уклончивият му отговор накара Мор да стисне зъби.

Не я винях. Дълго преди Войната семейството ѝ я беше тормозило по начини, които дори не исках да си представям. Не и в навечерието на срещата ми с тях — ден, преди да поискам помощта им. Съюзничеството им.

Рис, Майката да го благослови, ми пригответи ваната след вечеря.

Трябваше да свикам всичките си сили за идния ден. За чудовищата, с които щях да се срещна под две коренно различни планини.

\* \* \*

Не бях идвала тук от месеци. Изсечените каменни стени бяха точно каквито си ги спомнях, а тъмнината все още бе смущавана единствено от факлите в железни стойки.

Не Затворът. В недрата на Планината.

Но вместо обезобразеното тяло на Клер, окачено високо на стената над мен...

Синкавосивите ѝ очи още бяха изцъклени от ужас. Високомерната студенина бе напуснала лицето ѝ, а брадичката ѝ вече не стърчеше напред по познатия царствен начин.

Неста. Бяха ѝ причинили същото — рана по рана — като на Клер.

А зад мен пишеше умолително...

Обърнах се към Илейн, гола и ридаеща, овързана за гигантския шиш. Със същото бяха заплашили и мен. Съсухрени, маскирани нисши елфи въртяха железните дръжки на шиша, а с него и нея...

Опитах да помръдна. Да скоча.

Ала бях замръзнала — прикована към пода с невидими вериги.

Женски смях долетя от другия край на тройната зала. От подиума. Сега празен.

Празен, защото Амаранта вече крачеше напето по мрачен коридор, който някога не бе съществувал, но сега се проточваше към нищото.

Рисанд я следваше. Вървеше по петите ѝ. Към онази спалня.

Само веднъж надникна към мен през рамо.

През крилата си. Крилата му — беше ги извадил и Амаранта щеше да ги види, да ги унищожи веднага след като...

Кресях му да спре. Мятах се в хватката на оковите. Умолителните вопли на Илейн се извисяваха все повече и повече. Рис продължи да крачи след Амаранта. Позволи ѝ да го хване за ръката и да го задърпа напред.

Не можех да помръдна, не можех да я спра, на никого не можех да помогна...

\* \* \*

Нещо ме откопчи от съня ми, сякаш бях мятаща се риба, попаднала надълбоко в рибарска мрежа.

А като изплувах... половината от мен остана в онзи мрак. В недрата на Планината. Само наполовина бях в тялото си, когато...

— Дишай!

Думата прозвуча като заповед. Подплатена бе с онази първична повелителност, която рядко използваше.

Но погледът ми се избистри. Гърдите ми се изпълниха с въздух. Започнах малко по малко да се връщам в тялото си.

— Отново!

Подчиних се. Лицето му изплува пред очите ми; елфическа светлина мъждукаше в лампи и купи из спалнята ни. Крилата му бяха плътно прибрани и като че обрамчваха рошавата му коса, изнуреното му лице.

Рис.

— Отново — повтори другарят ми.

Послушах го.

Чувствах костите си трошливи, стомаха си — като бушуващо море. Затворих очи, борейки се с гаденето. Но неистовият ужас не изтръгваше нокти от плътта ми. Още виждах всичко: как Амаранта го водеше по коридора. Към...

Подскочих, търкулнах се до ръба на дюшека и вкопчих пръсти в него, докато тялото ми се мъчеше да избълва съдържанието си върху килима. Мигновено усетих ръката му на гърба си, успокоителните кръгове, които рисувахе по кожата ми. Явно нямаше нищо против да повърна от ръба на леглото. Аз обаче се съсредоточих върху дишането си.

Върху прокуждането на спомените... един след друг. Възродените спомени.

Незнайно колко минути лежах отпусната над ръба. Той през цялото време галеше гърба ми.

Когато накрая успях да помръдна, след като гаденето отшумя... Извърнах се към него. И като съзрях лицето му... Преметнах ръце около кръста му и го стиснах силно, а той ме целуна безмълвно по косата. Напомнях си отново и отново, че бяхме излезли от онова място. Бяхме се спасили. Никога повече — никога повече нямаше да позволя на някого да го нарани така. Да нарани сестрите ми.

Никога повече.



## ГЛАВА 22

На следващата сутрин, докато се обличахме, както и по време на обилната закуска, често усещах очите на Рис върху себе си. Въпреки това не ме притисна, не изиска да узнае какво ме е докарало до истерични писъци.

От доста време кошмарите не бяха преследвали съня и на двама ни. Не бяха преливали в реалността.

Чак когато отидохме да изчакаме Касиан във фоайето, преди да се отворим в Затвора, Рис се облегна на парапета на стълбището и ме попита:

— Искаш ли да говориш за това?

Обърнах се към него сред скърцане на илириански кожени доспехи.

— С мен... или с някой друг — поясни той.

Отвърнах му искрено, подръпвайки крайчеца на плитката си.

— Като се има предвид какво ни очаква, какво е заложено на карта... — Пуснах плитката си. — Не знам. Май всичко това е отворило... някаква рана в мен, която бавно е нараствала досега.

Нараствала, благодарение и на двама ни.

Той кимна без страх или укор в очите.

Ето защо му разказах. Всичко. Запъвайки се на онези моменти, от които още ми прилошаваше. Той не ме прекъсна нито веднъж.

Щом приключих, продължавах да треперя, но... Изричайки всичко на глас, споделяйки с него...

Жестоката хватка на ужаса май се поразхлаби. Изпари се леко като роса под слънчевите лъчи. Въздъхнах дълбоко, сякаш прогонвах страховете от себе си, като че освобождавах тялото си от тях.

Рис се оттласна мълчаливо от парапета и ме целуна. Веднъж. Два пъти.

Касиан нахлу през входната врата само след секунда и простена от негодувание, че толкова рано му се налага да гледа как се целуваме. Другарят ми просто му се озъби, а сетне хвана и двама ни за ръцете и ни отведе до Затвора.

Стискаше пръстите ми по-силно от обичайното, докато вятърът бушуваше край нас, а Касиан все пак имаше благоразумието да си замълчи. Когато се изплъзнахме от черния, брулещ вятър, Рис се наведе да ме целуне трети път, топло и нежно, преди да ни посрещнат познатата сивкава светлина и свирепа виелица.

Очевидно край Затвора студът и мъглата върлуваха по всяко време на годината.

Застанали в подножието на обгърнатата с мъхове скалиста планина, в чието лоно бе изграден Затворът, двамата с Касиан вперихме смръщени погледи във върха.

Дори илирианската кожа не успяваше да възпре студа. Потрих ръце и стрелнах с вдигнати вежди Рис, който носеше ежедневното си облекло, толкова неподходящо за това влажно, ветровито зелено петънце, разположено наред морето от сивота.

Той ни огледа съсредоточено, докато вятърът рошеше черната му коса. Касиан вече преценяваше планината с поглед, сякаш бе изправен пред опонент. Върху мускулестия му гръб бяха кръстосани два илириански меча.

— Като влезете — подхвана Рис с думи, почти заглушени от вятъра и бълбукането на сребристите поточета, стичащи се по планинския склон, — ще изгубите връзка с мен.

— Защо?

Потрих премръзналите си ръце и духнах в свитите си шепи, за да ги стопля.

— Заклинания и магии, много по-древни от Притиан — обясни сбито Рис. После посочи с брадичка към Касиан. — Не се разделяйте.

Сериозният му тон възпря непокорния отговор, напирал в гърлото ми.

Гледаше ни с каменен, нетрепващ поглед. Докато ние двамата бяхме в Затвора, те с Азриел щяха да обсъдят информацията, която сенкопоецът бе съумял да събере за подхода на Двора на Есента към войната. А след това щяха да коригират стратегията си за срещата с Великите господари. Усещах обаче желанието му да дойде с нас. Да ни пази.

— Извикай ме по връзката, когато излезете — каза ми с едва доловима нежност.

Касиан надникна към него през рамо.

— Връщай се във Веларис, квачке. Ние ще се справим.

Рис впи нетипично строг поглед в него.

— Не забравяй кого си затворил тук, Касиан.

Касиан само сви крила, сякаш всеки мускул в тялото му се приготвяше за битка. Непоклатим и твърд като планината, която предстоеше да изкачим.

Рис ми намигна и изчезна.

Генералът провери катарамите на ножниците си и ми даде знак да започвам изкачването по стръмния склон. Коремът ми се сви на топка от височината, която трябваше да покорим. От налудничавата празнота на това място.

— Кого си затворил тук?

Мъхът, покриващ земята, омекотяваше стъпките ми.

Касиан долепи белязания си показалец до устните си.

— Най-добре да ти разкажа друг път.

Ясно. Закрачих до него с трескави от стръмното катерене бедра. Мъглата охлаждаше лицето ми. Касиан пазеше силите си, не пилееше дори капка от енергията си, за да ни предпазва от заобикалящата ни среда.

— Наистина ли вярваш, че като освободим Резбаря, ще имаме шанс срещу Хиберн?

— Ти си генералът — отвърнах задъхано, — ти ми кажи.

Той се замисли, докато вятърът разпиляваше тъмната му коса по мургавото му лице.

— Дори да му обещаеш, че ще намериш начин да го изпратиш обратно в неговия собствен свят заедно с Книгата, или каквото друго искане роди нечестивата му глава — подхвана вгълбено Касиан, — според мен ще трябва да се научиш да го контролираш в този свят, иначе ще си навлечем война на всички фронтове. И знам от коя страна ще ни сритат задниците.

— Толкова ли е страшен Резбарят?

— Точно сега ли намери да питаш?

— Предположих, че Рис ще откаже, ако е чак *толкова* рисковано — изсъсках насреца му.

— За твое сведение, Рис крои планове, от които сърцето ми направо спира — измърмори Касиан. — Затова не бих разчитал да прояви здрав разум.

Намръщих му се, а той ми отговори с вълча усмивка.

После огледа натежалото сиво небе, сякаш за да се увери, че никой не ни шпионира. След това плъзна очи и по мъха, тревата и скалите под ботушите ни, като че би забелязал, ако някой ни подслушваше изпод земята.

— Някога тук кипеше живот — благоволи да отвърне на въпроса ми най-сетне. — Преди Великите господари да превземат Притиан. Древни богове, така им викахме. Те властваха над горите, реките и планините. Някои дори бяха гори, реки и планини. Ала магията премина в ръцете на Великите господари, които доведоха със себе си Котела и Майката, и въпреки че малцина продължаваха да боготворят древните, повечето ги забравиха.

Вкопчих пръсти в една голяма сива скала, катерейки се по нея.

— Резбарят е бил древен бог?

Той прокара ръка през косата си и Сифонът му проблесна на воднистата светлина.

— Според легендата. Придружена от мълви, че бил способен да повали стотици воители с един дъх.

Хладна тръпка пробяга по кожата ми. И то не заради хапливия вятър.

— Полезно умение за бойното поле.

Златистокафявата кожа на Касиан пребледня, докато очите му кипяха заради идеята.

— Не и без нужните предпазни мерки. Заклинания, задължаващи го да ни се подчинява до последна глътка въздух.

Май и по този въпрос трябваше да помисля.

— Как се е озовал тук, в Затвора?

— Не знам. Никой не знае. — Касиан ми помогна да изкача една канара, стиснал здраво ръката ми. — По-интересното е как възнамеряваш да го освободиш от Затвора?

Изтръпнах.

— Предполагам, че нашата приятелка може да ми помогне. Все пак тя се е измъкнала.

Премежено изказване. Не биваше да споменаваме името на Амрен тук.

Лицето на Касиан помръкна.

— Тя не говори за това, Фейра. На твое място не бих я притискал.

Така и не й бяхме съобщили къде отиваме. Нито пък какво ще правим там.

Тъкмо се канех да продължа разговора ни, когато на върха на склона пред нас масивните костени порти се отвориха.

\* \* \*

Забравила бях колко тежък и плътен бе въздухът в Затвора. Като да газиш през нетрепващия въздух на гробница. Като да откраднеш дъха от зейналата уста на череп.

И двамата вървахме с по един илириански меч в ръка, докато елфическата светлина подскачаше пред нас, за да осветява пътя ни, и от време на време се връщаше да потанцува по лъскавата стомана. Свободните ни ръце... Касиан стискаше пръстите ми толкова здраво, колкото и аз неговите, докато се спускахме надолу сред вечната чернота на Затвора и сухата земя хрущеше под ботушите ни. Нямахте врати — или поне не съзирахме такива.

Въпреки това усещах затворниците зад масивната черна скала. Можех да се закълна, че из тъмния проход отекваше тихо дращене. Откъм другата страна на скалата.

Сякаш някой прокарваше нокти по камъка. Нещо огромно — и древно. И спотаено като вятър в житна нива.

Касиан не издаваше нито звук. Следеше нещо — броеше нещо.

— Това може да се окаже... много лоша идея — признах си, стисвайки още по-силно ръката му.

— О, няма спор, че е лоша идея — потвърди той с вяла усмивка, докато продължавахме да се спускаме все по-надолу и по-надолу в тежката черна, пулсираща тишина. — Но това е война. Добрите идеи са рядко явление. Можем единствено да пробираме измежду лошите.

\* \* \*

Килията на Резбаря се отвори в мига, в който долепих длан до вратата ѝ.

— Ето че си струва да търпиш негодите от другарството с Рис — пошегува се Касиан, докато вратата от бяла кост се открехваше в мрака.

Отвътре долетя глух кикот.

Звукът мигновено изпари шеговитостта от лицето на Касиан. И двамата влязохме в килията, без да пускаме ръцете си.

Кълбото елфическа светлина заподскача пред нас, озарявайки изсеченото в камъка помещение.

Гледката накара Касиан да изръмжи.

Несъмнено виждаше някого, свършено различен от познатото момче, което пак ми се усмихваше.

Тъмнокосо, със съкрушително сини очи.

Изтръпнах, зървайки това лице — не бях забелязала нещо при първата ни среща. Не го бях проумяла.

Взирах се в лицето на Рис. Цветът на кожата, очите... това беше лицето на другаря ми.

Но плътните, месести устни на Резбаря се извиха в онази потресаваща усмивка... Моята уста. Устата на баща ми.

Косъмчетата по ръцете ми настръхнаха. Резбарят сведе глава за поздрав и за потвърждение, като че отлично знаеше какво бях осъзнала току-що. Кого виждаха очите ми.

Синът на Великия господар. Моят син. *Нашият* син. Ако изобщо оцелеехме, за да го сътворим.

Ако не се провалях в задачата си да привлека Резбаря на наша страна. Ако не се проваляхме в обединяването на Великите господари и Двора на Кошмарите. В опазването на стената.

Коленете ми едва не се подвиха. Лицето на Касиан беше толкова преbledняло, че... със сигурност не съзираше красиво младо момче.

— Чудно ми беше кога ще се върнеш — рече Резбарят с благото гласче на неродения ми син и същевременно с ужасяващия шепот на древното страшилище, дебнещо отвътре. — Велика господарке! — Поде наново той. — Моля, приеми поздравленията ми за другарския съюз. — После надникна към Касиан. — Подушвам вятъра по кожата ти. — Още една малка усмивчица. — Носите ли ми подарък?

Бръкнах в джоба на жакета си и хвърлих в краката на Резбаря парченце кост, голямо колкото дланта ми.

— Само това остана от Атора, след като го размазах по улиците на Веларис.

Сините му очи пламнаха от нечестива радост. Дори не бях предполагала, че някой бе запазил парчето. Именно за такива случаи.

— Колко е кръвожадна новата ми Велика господарка — измърка Резбарят, взе пропуканата кост и я завъртя в малките си фини ръчички. Сетне рече: — Подушвам сестра си по теб, Унищожителке на проклетия.

Устата ми пресъхна. Сестра му...

— Откраднала ли си й нещо? Успя ли да втече нишка от живота ти в стана си?

Горската тъкачка. Сърцето ми забушува. Колкото и да дишах, не можех да го укротя. Касиан стисна ръката ми по-здраво.

Резбарят измърка към него:

— Какво ще ми дадеш, воинско сърце, ако ти разкрия една тайна?

Никой от двамата ни не продума. Трябваше да внимаваме — безкрайно много трябваше да внимаваме с думите и действията си.

Резбарят погали парчето кост в дланта си, впил очи в каменното лице на Касиан.

— Ами ако ти кажа какво ми прошепнаха скалите, мракът и морето, Господарю на кръвопролитията? Как са тръпнели от страх на онзи остров сред морето, когато тя се е появила. Отнела ти е нещо... нещо скъпоценно. Откъснала го е със зъби.

По златистобронзовото лице на Касиан не бе останала и капка кръв. Държеше крилата си плътно прибрани.

— Какво разбуди оня ден в Хиберн, Принце на копелетата?

Кръвта ми замръзна.

— Онова, което излезе, не бе това, което влезе. — Резбарят се изкикоти дрезгаво и постави парчето кост на земята до себе си. — Колко е прелестна, млада като сърна, ала и древна като морето. Как те зове само. Кралица, каквато беше и сестра ми някога. Ужасяваща и горделива, красива като зимен изгрев.

Рис ме беше предупредил за склонността на затворниците да лъжат, да ти пробутват всичко, само и само да ги освободиш.

— Неста — промълви Резбарят. — *Неста.*

Стиснах ръката на Касиан. Достатъчно. *Достатъчно* подигравки и тормоз. Той обаче дори не ме погледна.

— Как вятърът стене името й. И ти ли го чуваш? Неста. *Неста. Неста.*

Не знаех дали Касиан диша.

— Какво е сторила, давейки се във всевечния мрак? Какво ти е *отнела*?

Отровата в последната дума скъса нишката на търпението ми.

— Ако наистина те интересува, най-добре да замълчиш поне колкото да ти обясним.

Гласът ми като че ли изтръгна Касиан от трансa, в който беше изпаднал. Той се задъхa през стегнатo гърло и плъзна очи към лицето ми, а в тях се четеше разкаяние.

Резбарят се изкикоти.

— Толкова рядко ми идват гости. Прощавайте, че се разбъбрих така. — Той кръстоса глезени. — Е, защо съм ви нужен?

— Сдобихме се с Книгата на Диханията — подхвърлих небрежно. — Вътре се натъкнахме на... интригуващи заклинания. Загадки, втъкани в загадки и в още загадки. Една наша позната разгада повечето. Някои още й се опъват. Подобни заклинания биха могли... да изпратят такава като нея у дома. И други като нея също.

Виолетовите очи на Резбаря сякаш лумнаха.

— Слушам те.



## ГЛАВА 23

— Във война сме — казах на Резбаря. — А според слуховете ти имаш... дарби, които биха ни помогнали на бойното поле.

Той хвърли усмивка на Касиан, сякаш проумял защо ме придружаваше.

— Да, но срещу определена цена — допълни Резбарят.

— Разумна — контрира Касиан.

Резбарят плъзна поглед из килията си.

— И смятате, че искам... да се прибера у дома?

— Не искаш ли?

Резбарят сви крака под дребното си тяло.

— Ние идваме от място, което... навярно се е превърнало в прашно поле. Вече нямам дом. Не и такъв, в който бих желал да се завърна.

Ако се бе озовал тук още преди Амрен да пристигне... Десетки хиляди години — дори по-дълго. Опитах да потисна отчаянието, зародило се в стомаха ми.

— Тогава бихме могли да подобрим... условията ти на живот, щом си избрал този свят.

— Тази килия, Унищожителке на проклетия, е единственото място, където искам да бъда. — Резбарят потупа с длан земята до себе си. — Да не мислиш, че случайно им позволих да ме заловят?

Почувствах внезапната промяна в тялото на Касиан, като че застана нащрек, съсредоточи се. В готовност да ни изведе оттук.

Резбарят начерта в пръстта три застъпващи се, заключени кръга.

— Виждала си сестра ми. Близначката ми. Тъкачката, както я наричат сега. Аз я познавах като Стрига. Двамата с по-големия ни брат Кошей толкова се любуваха на този свят, когато попаднахме в него. На страхопочитанието на древните елфи. Ако бях по-смел, вероятно щях да изчакам правилния момент. Да изчакам залеза на силата им, онази древна елфа воин да прелъже Стрига да се откаже от своята, заточвайки я в Среднината. Кошей пък е заточен в малкото си

езеро на континента. И всичко това преди Притиан, преди Великите господари да си поделят тези земи.

Двамата с Касиан изчакахме да продължи, не посмявайки да го прекъснем.

— Хитра беше онази елфа воин. Кръвната ѝ линия отдавна е загубена. Макар че малко от кръвта ѝ още тече във вените на един човешки род. — Той се усмихна с капка печал. — Никой не помни името ѝ. Освен мен. Тя щеше да ме спаси, ако не бях направил своя избор дълго преди да дойде на земята.

Зачаках да продължи, а докато чаках и чаках, разронвах историята му като хляб.

— В крайна сметка не успя да ги убие. Бяха твърде силни. Можеше единствено да ги затвори. — Резбарят изтри с длан кръговете, които беше нарисувал преди това. — Знаех го дълго преди да ги залови. И реших да стигна дотук.

— За да спестиш на света същество от твоя порядък? — вдигна вежди Касиан.

Очите на Резбаря пламтяха като разтапящ всичко огън.

— За да се *скрия* от брат ми и сестра ми.

Примигнах недоумяващо.

— Защо?

— Те са богове на смъртта, момиче — изсъска Резбарят. — Вие сте безсмъртни... или поне живеете достатъчно дълго, че да изглеждате такива. Но ние тримата... Ние сме различни. А те двамата... По-силни са. Много по-силни от мен. Сестра ми... намери начин да яде самия живот. Да остане млада и красива завинаги, крадейки живота на другите.

Тъкането — нишките в онази къща, покривът, изграден от коса... Напомних си, че трябва да хвърля Рис в Сидра, задето ме изпрати в оная горска колиба.

Резбарят обаче...

— Щом те са богове на смъртта — попитах, — ти какво си?

Смъртта. Колко ли пъти ме беше разпитвал за смъртта. За отвъдното, за чувството да умреш. Къде бях отишла след това. Тогава го бях сметнала за най-обикновено любопитство, но...

Лицето на момчето се сбърчи от иронична гримаса. Лицето на сина ми. Погледът в бъдещето, подхвърлен ми веднъж преди всичките

тези месеци като подигравка или олицетворение на онова, което тогава още не дръзвах да призная пред себе си. Онова, към което изпитвах най-голяма неувереност. А сега... сега пред мен стоеше същото момче, но... Този път подигравката беше различна, отнасяше се за бъдещето, което можеше да загубя.

— Забравен, ето какво съм. И точно такъв искам да остана. — Резбарят облегна глава на каменната стена зад себе си. — Така че не искам да напускам килията си. Да напомням на сестра си и брат си, че още съществувам в този свят. Колкото и потисната да е силата им в заточение, влиянието им все още е... значително.

— Ако Хиберн спечели войната — обади се дрезгаво Касиан, — нищо чудно да разбие на парчета портите на Затвора. И да освободи сестра ти и брат ти, които вероятно с радост ще те посетят.

— Дори Хиберн не е толкова глупав — изпуфтя надменно Резбарят. — Сигурен съм, че други затворници биха намерили предложението ви за... съблазнително.

Кръвта ми кипеше.

— И дори няма да го обмислиш? — Махнах с ръка, посочвайки килията. — Предпочиташ да живееш тук? Цяла вечност?

— Ако познаваше сестра ми и брат ми, Унищожителке на проклетия, и ти би сметнала този вариант за много по-мъдър и удобен.

Отворих уста, но Касиан стисна предупредително ръката ми. Достатъчно. Бяхме му разкрили достатъчно. Ако покажехме отчаянието си... Нямаше да си помогнем.

— Трябва да вървим — каза ми Касиан с невъзмутимо спокойствие. — Прелестите на Изсечения град ни зоват.

Наистина щяхме да закъснеем, ако не тръгнем веднага. За сбогом стрелнах гневен поглед към Резбаря и позволих на Касиан да ме повлече към отворената врата на килията.

— Отивате в Изсечения град — рече Резбарят не дотам въпросително.

— Не ти влиза в работата — подхвърлих през рамо.

Мълчанието му отекна навсякъде около нас и ни принуди да спрем на прага.

— Един последен опит да обедините целия Двор на Нощта? — предположи той, плъзвайки очи към нас.

— И това не ти влиза в работата — отвърнах студено.

Резбарят се усмихна.

— Ще преговаряте с него. — Погледът му отскочи към татуировката на дясната ми ръка. — Чудя се каква ли цена ще поиска Кеир. — Той се изкикоти гърлено. — Интересно.

Касиан въздъхна с почти изчерпано търпение.

— Да се махаме оттук!

Резбарят отново замлъкна, въртейки парчето кост от Атора на земята до себе си.

— Странни въртопи се завъртат в Котела — пророни той повече на себе си, отколкото на нас.

— Тръгваме — обявих и понечих пак да се обърна, повличайки Касиан със себе си.

— Сестра ми имаше колекция от огледала в черния си замък — каза Резбарят.

С Касиан спряхме за пореден път.

— Денонощно се възхищаваше на отражението си, на вечната си младост и красота. Едно от огледалата наричаше Оуроборос. Било е старо дори когато ние сме били млади. Прозорец към света. Тъмната му повърхност разкриваше всичко, разказваше всичко. Сега е притежание на Кеир, семейна реликва. Донесете ми го. Това е цената. Дайте ми Оуроборос и съм на вашите услуги. Стига да успеете да ме освободите — допълни Резбарят с ненавистна усмивка.

С Касиан се спогледахме, обърнахме се към него и едновременно свихме рамене.

— Ще видим — казах лаконично, преди да напуснем килията.

\* \* \*

Двамата с Касиан седнахме на един камък с изглед към сребристо поточе, вдишвайки хладната мъглявина. Затворът се издигаше зад гърбовете ни като ужасяваща канара, заприщваща хоризонта.

— Знаел си, че Резбарят е древен бог — подхванах с тих, умислен глас. — Но наясно ли беше, че е бог на смъртта?

Касиан ме погледна с изопнато лице.

— Предположих. — Щом вирнах вежда насреща му, той поясни:  
— Резбова сетните мигове на живи същества върху кости. Вижда ги. Наслаждава им се. Не е трудно да се досетиш.

Замислих се.

— Кой от двама ви с Рис предложи да дойдеш с мен?

— Аз исках да дойда. Но Рис... и той се беше досетил.

Защото онова, което бяхме зърнали в очите на Неста онзи ден...

— Сходството събира — пророних.

Касиан кимна сковано.

— Според мен дори Резбарят не знае какво точно е Неста. Но ми се щеше да проверя за всеки случай.

— Защо?

— Искам да помогна.

Отговорът му беше достатъчен.

Притихнахме, заслушани в бълбукането на поточето.

— Би ли се страхувал от нея... ако Неста се е превърнала в... Смъртта? Или ако черпи мощта си от нея?

Касиан не отвърна дълго време.

Накрая рече:

— Аз съм воин. Цял живот вървя ръка за ръка със Смъртта. Повече бих се боял за нея, не *от* нея. — Той се замисли и след миг додаде: — Нищо в Неста не може да ме уплаши.

Преглътнах и стиснах ръката му.

— Благодаря ти.

Недоумявах защо изобщо го изричам, но той кимна.

Още преди да се появи, го усетих като искра от звездно щастие, лумнала в мен. Само след миг Рис се материализира от въздуха и попита:

— Е?

Касиан скочи от камъка и ми подаде ръка.

— Цената няма да ти хареса.

Рис протегна двете си ръце, за да ни ответрее обратно във Веларис.

— Ако е хвърлил око на чиниите за тържествени вечери, негови са.

Никой от двама ни с Касиан не намери сили да се засмее, затова просто хванахме ръцете на Рис.

— Готви се за преговори довечера — измърмори Касиан на другаря ми, преди да се слеем със сенките.

## ГЛАВА 24

Когато в следобедната лятна горещина се прибрахме в градската къща, Касиан и Азриел изтеглиха клечки, за да решат кой ще остане във Веларис тази нощ.

И двамата искаха да дойдат с нас в Изсечения град, но някой трябваше да пази столицата — част от протокола, към който се придържаха от дълго, дълго време. Освен това се налагаше някой да пази и Илейн, макар че нямах намерение да изтъквам този факт пред Люсиен. Касиан, на когото се бе паднала по-късата клечка, изруга ядосано, а Азриел само го потупа по рамото и пое към Дома на Ветровете да се приготви.

Няколко минути по-късно и аз го последвах, оставяйки на Касиан задачата да доразясни на Рис за разговора ни с Резбаря. И за искането му.

Имах две важни срещи в Дома, преди да заминем. Трябваше да проверя Илейн по-рано, да се досетя, че уж провалената ѝ сватба щеше да се състои след броени дни, но... нахулих се за несъобразителността си. А що се отнасяше до Люсиен... Нямах да навреди, уверих сама себе си, да го наглеждам. Щеше ми се да разбера как бе минала вчерашната им среща с Азриел. Да се уверя, че помни правилата, които му бяхме поставили.

Петнайсет минути по-късно обаче се мъчех да не пъшкам, докато крачех по коридорите на Дома на Ветровете, благодарна, че Азриел беше тръгнал преди мен. Ответряла се бях в небето над най-високия балкон — и понеже сметнах, че моментът е подходящ да поупражнявам летенето, призовах крилата си.

И паднах от пет метра върху твърдия камък.

Успях да свикам ветровете навреме, че да ме избавят от счупени кости, но коленете и гордостта ми пострадаха тежко от безславното ми строполяване.

Поне никой не ме видя.

Докато намеря Илейн в семейната библиотека, бях смогнала да преведа скованите си, накуцващи стъпки в по-плавна походка.

Сестра ми продължаваше да гледа през прозореца със същия празен поглед, но все пак беше напуснала стаята си.

Неста четеше в обичайното си кресло, като с едното око наблюдаваше Илейн, а с другото се мъчеше да чете книгата в скута си. Само тя надникна към мен, когато влязох през резбованите дървени врати.

— Здравейте — пророних, затваряйки ги след мен.

Илейн не се обърна. Беше облечена в бледорозова рокля, която сякаш подчертаваше болнавия вид на кожата ѝ, а златистокестенявата ѝ коса висеше на разпуснати, тежки букли по крехкия ѝ гръб.

— Прекрасен ден, нали — отбелязах.

Неста вдигна едната си свършена вежда.

— Къде е антуражът ти от приятели?

Впих стоманен поглед в нея.

— Същите тези приятели ви осигуряват подслон и подкрепа. — И обучение, или каквото там вършеше Амрен. — Готова ли си за довечера?

— Да.

Неста просто върна вниманието си към книгата в скута си, приключила разговора.

Изсумтах тихо, съзнавайки колко ще я вбеси това, и се насочих към Илейн. Неста следеше всяка моя стъпка, същинска пантера, готова да атакува при най-малката следа от опасност.

— Какво гледаш? — попитах Илейн с умишлено ласкав, небрежен глас.

Лицето ѝ беше изпито, устните ѝ — безкръвни. Въпреки това помръднаха, макар и едва-едва.

— Вече виждам толкова надалеч. Чак до морето.

Морето отвъд Сидра наистина блещукаше в далечината.

— Необходимо ти е малко време да свикнеш.

— Чувам туптенето на сърцето ти. Ако се вслушам внимателно. Чувам и нейното.

— Ще се научиш да не обръщаш внимание на звуците, които ти пречат.

Аз самата го бях постигнала, разчитайки единствено на себе си. Чудех се дали поне Неста бе успяла, или и двете страдаха, чувайки



денонощно как бие сърцето на другата. Не надзърнах към *другата* си сестра да проверя.

Очите на Илейн най-сетне се плъзнаха към моите. За пръв път.

Дори излиняла от скръб и отчаяние, тя си оставаше безумно красива. Заради лицето ѝ не един крал би паднал на колене. Ала сега в него не бе останала и капка радост. Светлина. Живот.

— Чувам морето — продължи тя. — Дори нощем. Дори в сънищата си. Бушуващото море... и писъците на огнена птица.

Едва се сдържах да не надникна към Неста. Дори от градската къща не се чуваха вълните край най-близкия морски бряг. А огнена птица...

— В другата ми къща има градина — подхванах. — Бих искала да я поддържаш, ако нямаш нищо против.

Илейн просто върна очи към слънчевите прозорци, а косите ѝ се озариха от ярката светлина.

— Ще чувам ли как червеите се движат в пръстта? И растежа на корените? Огнената птица ще кацне ли на някое дърво да ме гледа оттам?

Не знаех дали чака отговор от мен. С мъка се овладях да не се разтреперя.

Но срещнах погледа на Неста, долавяйки болката по лицето на голямата ни сестра, преди да я потули под маската на хладнокръвието.

— Ще ми помогнеш ли да намеря една книга, Неста? — попитах, сочейки многозначително към лавиците от лявата ми страна.

Достатъчно далеч, за да поприказваме насаме, но все пак близо до Илейн, в случай че ѝ потрябваше нещо. Или ѝ хрумнеше нещо.

Гърдите ми сякаш хлътнаха, когато очите на Неста също се впиха в прозорците пред Илейн.

За да провери, като и аз бях сторила, дали се отварят лесно.

За щастие, изобщо не се отваряха, вероятно за да не забрави някой глупак да ги затвори, излагайки книгите на опасност. Например някой като Касиан.

Неста остави книгата си безмълвно и ме последва към малкия лабиринт от рафтове, макар че вниманието и на двете ни остана насочено към централната част на библиотеката.

Щом се отдалечихме достатъчно, обградих и двете ни с щит от твърд вятър, който нямаше да пропусне нито дума навън.

— Как я накара да излезе от стаята си?

— Не съм я карала — отвърна Неста и се облегна на някакъв рафт, кръстосвайки фините си ръце. — Намерих я тук. Като се събудих, я нямаше в леглото ѝ.

И вероятно се беше ужасила, намирайки стаята ѝ празна...

— Яла ли е нещо?

— Не. Снощи я насилих да изпие малко бульон. Отказва всичко друго. И цял ден говори с такива загадки.

Прокарах ръка през косата си, измъквайки няколко кичура от плитката си.

— Случило ли се е нещо, за да я подтикне към...

— Не знам. Проверявам я през няколко часа. — Неста склочи челюсти. — Но вчера не я посетих по-дълго време.

Докато Амрен я бе обучавала. Рис ми беше разказал, че до края на урока им елементарните щитове на Неста били достатъчно стабилни и Амрен заявила, че сестра ми е готова за тазвечерната среща.

Под хладното изражение на Неста прозираше чувство за вина. Паника.

— Едва ли е станало нещо — побързах да я успокоя. — Може би е просто... част от възстановителния процес. От адаптацията ѝ към елфическото тяло.

Неста като че ли не прие обяснението ми.

— Има ли сили? Като моите?

„И какви по-точно са твоите сили, Неста?“

— Не знам. Струва ми се, че не. Освен ако това не е първият белег на проявата им. — Едва се сдържах да не добавя: „Ако ни разкажеш какво се е случило в Котела, може и да разберем по-цялостно състоянието ѝ“. — Нека ѝ дадем ден-два. Тогава ще видим как е, дали се подобрява.

— Защо да не видим сега?

— Защото след няколко часа заминаваме за Изсечения град. Пък и ти самата май не искаш да се бъркаме в живота ти — изтъкнах с възможно най-равнодушния си тон. — Сигурно и на Илейн няма да ѝ е приятно.

Неста ме стрелна без нито искрица емоция по лицето си, а накрая кимна отривисто.

— Е, поне напусна стаята си.

— И онзи стол.

Двете се спогледахме кротко — рядко явление напоследък.

Тогава обаче я попитах:

— Защо отказваш да тренираш с Касиан?

Гръбнакът на сестра ми веднага се скова.

— Защо все настоявате да тренирам точно с Касиан? Защо не с другия?

— Азриел?

— С него или с русата, която не си затваря устата.

— Ако имаш предвид Мор...

— И защо изобщо трябва да тренирам? Не съм воин, нито пък имам желание да бъда.

— Ще те направи силна...

— Силата не е само в погубването на нечий живот с меч, има и други видове. Научих го от Амрен вчера.

— Сама каза, че искаш враговете ни мъртви. Защо да не ги убиеш собственоръчно?

Тя огледа ноктите си.

— Защо да си правя труда, когато някой друг може да го свърши.

Потиснах импулса да разтрия слепоочията си.

— Ние...

В този момент вратите на библиотеката се отвориха и когато долових тропота на нечий стъпки, спиращи внезапно, издигнах бързо преградата от твърд въздух.

Сграбчих ръката на Неста, за да я задържа на място, а Люсиен изпелтечи смутено:

— Ти... напуснала си стаята си.

Неста се наежи и оголи зъби. Стиснах я още по-здраво и обградих и двете ни с нова въздушна стена, за да я задържа при себе си.

Седмиците на уединение далеч не бяха помогнали на Илейн. Вероятно загадките, вплетени в речта ѝ, го доказваха. И въпреки че в момента Люсиен нарушаваше поставените от нас правила...

Още стъпки — несъмнено към мястото на Илейн пред прозореца.

— Мога ли... мога ли да ти донеса нещо?

За пръв път чувах гласа на приятеля си толкова грижовно звучащ. Толкова колеблив и тревожен.

И навярно следващата ми постъпка ме превръщаше в най-ужасната отрепка на света, но изпратих съзнанието си към тях. Към него.

Проникнах в тялото му, в главата му.

*Твърде слаба е.*

*Сигурно изобищо не се храни.*

*Как изобищо я държат краката?*

Мислите задремалиха през главата му една след друга. Сърцето му препускаше грохотно, но той не смееше да помръдне от мястото си на няколко крачки от нея. Още не се беше обърнала към него, но съкрушителният ефект от гладуването ѝ беше повече от явен.

*Докосни я, подуши я, вкуси я...*

Инстинктите му препускаха като буйна река. Той стисна ръце в юмруци до тялото си.

Не беше очаквал да я заvari тук. По-вероятно беше да срещне другата сестра — усойницата, но можеше да поеме и този риск. С изключение на вчерашния разговор със сенкопоеца — очаквано обезпокоителен, макар че Азриел изглеждаше свестен елф, — от два дни живееше като в заточение в тая брулена от ветровете крепост. Мисълта за още един подобен го накара да поеме риска от сблъсък с Рис.

Искаше само да се поразходи — и да си намери някоя и друга книга. От цяла вечност не му беше оставало време да чете, камо ли за удоволствие.

*Но вместо това намери нея.*

*Другарката си по душа.*

*И тя нямаше нищо общо с Йесминда.*

Вечно засмяната и пакостлива Йесминда, твърде дива и необуздана за селския живот, който ѝ бе отреден. Все му се присмиваше и го дразнеше — и така го съблазни, че накрая не желаше нищо друго, освен нея. Йесминда не го възприемаше като седмия син на Велик господар, а просто като елф. Обичаше го безусловно, непоклатимо. Тя го беше избрала.

*Докато Илейн... Илейн не беше тук по своя воля.*

*Той надникна към сервиза за чай, подреден на близката масичка.*

— Предполагам, че една от чашите е на сестра ти.

И наистина — в обичайното кресло на усойницата лежеше изоставена книга. Котелът да помогне на онзи, когото вържеше за цял живот!

— Имаш ли нещо против да използвам другата?

Мъчеше се да звучи небрежно — спокойно. Въпреки че сърцето му така галопираше, че очакваше всеки момент да повърне върху възсъкпия, но овехтял килим. Изработен в Сангравах, ако съдеше по шарките и наситените багри.

Какъвто и да беше Рисанд, определено имаше вкус.

Цялото място беше обзаведено с усет за изтънченото, но клонящ не към снобизъм, а към уют.

Колкото и да не му се искаше да го признае, атмосферата му харесваше. Не би признал и че градът го заплеляваше с красотата си.

Нито че кръгът от елфи, които се смятаха за новото семейство на Фейра... Преди много, много време точно такъв бе очаквал да е животът в двора на Тамлин.

Прониза го болка като от удар в гърдите, но той прекоси килима. Принуди ръцете си да не треперят, докато си наливаше чаша чай, сядайки в креслото срещу онова на Неста.

— Има и чиния с бисквити. Искаш ли една?

И бездруго не очакваше отговор, но все пак реши да си даде минута, преди да стане от креслото и да напусне библиотеката, избягвайки с малко късмет Неста.

Ала слънчевите лъчи, отразяващи се в златни къдри, привлякоха погледа му и Илейн се обърна бавно към него, прекъснала бдението си пред прозореца.

Не бе зървал напълно лицето ѝ от онзи ден в Хиберн.

Тогава беше изопнато от ужас, празно и вцепенено, косата ѝ полепнала по главата, устните ѝ — посинели от студ и страх.

А като я гледаше сега...

Да, беше бледа. И празнотата още обгръщаше чертите ѝ.

Но дъхът му секна, когато застана изцяло с лице към него.

Пред очите му стоеше най-красивата елфа, която някога бе съзирал.

Чувство на предателство, натрапчиво и мазно, се плъзна по вените му. Веднъж беше казал същото нещо на Йесминда.

*И макар обзет от срам, всичките му инстинкти напяхаха: „Моя. Ти си моя и аз съм твой. Другарка“.*

*Очите ѝ бяха сърненокафяви. И можеше да се закълне, че нещо просветна в тях, когато срещнаха неговите.*

*— Кой си ти?*

*Знаеше, че и без обяснения тя бе наясно какъв ѝ е.*

*— Люсиен. Седмият син на Великия господар на Двора на Есента.*

*И едно голямо нищо. Разказал беше на сенкопоеца всичко, което знаеше — за живите си братя, за баща си. За майка си... не сподели някои маловажни подробности, имащи стойност единствено лично за него. Всичко останало описа възможно най-пълно — съюзниците на баща му, кои бяха най-големите съзаклятници в двора му... Предаде цялата информация. Е, да, беше на няколко века, но от работата си на пратеник по чужди земи бе узнал, че почти нищо не се бе променило в семейството му. И наистина, всички се държаха по познатия начин в недра на Планината. А след случката с братята му отпреди няколко дни... С чиста съвест разкри на Азриел всичко. Спести му само какво чувства, обръщайки поглед на юг — към двата двора, които някога бе наричал свой дом.*

*За един дълъг момент изражението на Илейн остана непроменено, но очите ѝ сякаш се избистриха малко.*

*— Люсиен — промълви накрая и той стисна чашата си, за да не изтръпне при звука на името си, отронващ се от нейната уста. — Сестра ми ми е разказвала за теб. Неин приятел си.*

*— Да.*

*Илейн примигна бавно.*

*— Беше в Хиберн.*

*— Да.*

*Само толкова съумя да изрече.*

*— И ни предаде.*

*Прииска му се да го бутне през прозореца, намиращ се зад нея.*

*— Беше... беше грешка.*

*Очите ѝ изстинаха.*

*— Щях да се венчая след няколко дни.*

*Той опита да пребори нажежения гняв, нерационалния подтик да издири мъжа, нарекъл я своя, и да го разкъса на парчета. Вместо*

*това прошепна дрезгаво:*

*— Знам. Съжалявам.*

*Тя не го обичаше, не го желаше, не се нуждаеше от него.  
Щеше да се венчае за друг.*

*За простосмъртен. Макар че вече беше невъзможно.*

*Тя извърна поглед към прозорците.*

*— Чувам сърцето ти — продума тихо.*

*Той не знаеше какво да отвърне, затова си замълча, изпивайки  
чая до дъно, въпреки че опари устата му.*

*— В съня си — продължи тихо Илейн — чувам през камъка как  
сърцето ти бие. — Тя килна глава, сякаш градът, ширнал се под нея,  
криеше някакъв отговор за нея. — Ти чуваш ли моето?*

*Той недоумяваше дали наистина го пита, но все пак отговори:*

*— Не, милейди. Не го чувам.*

*Клющавите ѝ рамене като че ли се свиха.*

*— Никой не го чува. Никой не ме поглеждаше, не и истински. —  
Плетеница от думи. Гласът ѝ притихна до напрегнат шепот. —  
Само той. Той ме виждаше. Но край.*

*Тя погали с палец желязната халка на пръста си.*

*Халка от друг, поредният знак, че е чужда...*

*Достатъчно чух. Достатъчно научих. Излязох от съзнанието на  
Люсиен.*

*Неста ме зяпаше смаяно, а лицето ѝ пребледняваше все повече с  
всяка дума помежду им.*

*— Влизала ли си някога в моята...*

*— Не — отвърнах дрезгаво.*

*Не исках да питам как е разбрала какво върша. Просто свалих  
щита покрай нас и тръгнах към читалнята.*

*Люсиен, несъмнено чул стъпките ни, се изчерви, забелязвайки  
двете ни с Неста. Изобщо не подозираше, че съм влизала в съзнанието  
му, че съм тършувала из него като същински разбойник. Прилоша ми  
от мисълта.*

*По-голямата ми сестра му нареди:*

*— Излез.*

*Стрелнах предупредителен поглед на Неста, но Люсиен стана.*

*— Дойдох да си взема книга.*

*— Е, намери си, сега напусни.*

Илейн продължи да рее поглед през прозореца, сякаш не чуваше нищо — или не я интересуваше.

Люсиен се запъти не към рафтовете с книги, а към отворените врати. Щом ги достигна, спря и каза на двете ни с Неста:

— Нужен ѝ е свеж въздух.

— Ние решаваме какво ѝ е нужно.

Можех да се закълна, че рубиненочервената му коса просветна като разтопен метал от гнева, изригнал в него. Той обаче смогна да го укроти и просто впи червеникавокафявото си око в мен.

— Заведи я да види морето. Заведи я в някоя градина. Просто я изведи от тая къща за час-два.

Сетне си тръгна.

Обърнах се към сестрите си. И двете бяха затворнички тук, толкова високо над света.

— Още сега се пренасяте в градската къща — заявих.

Люсиен спря в смътно осветения коридор пред отворените врати.

Неста, за мое изумление, не възрази.

\* \* \*

Не възрази и Рис, когато му изпратих заповедта си по връзката ни с молба тримата с Касиан и Азриел да помогнат. Вместо това другарят ми просто обеща да осигури две стаи на сестрите ми на нашия етаж, от другата страна на стълбището. И трета за Люсиен — от нашата страна на коридора. На достатъчно разстояние от Илейн.

Половин час по-късно Азриел пренесе Илейн на долния етаж. Сестра ми просто стоеше безмълвна и неадекватна в ръцете му.

Неста изглеждаше готова да скочи от балкона, вместо да позволи на Касиан, вече облечен и въоръжен за охранителния си пост в градската къща вечерта, да я вдигне на ръце, ето защо побутнах нея към Рис, Люсиен — към Касиан, а аз реших да летя самостоятелно.

Поне опитах — отново. Около половин минута кръжах в небето, любувайки се на пречистващия писък на вятъра, преди крилата ми да загубят равновесие. Гърбът ми се скова и започнах да пропадам във въздуха със смъртоносна скорост. Затова се ответрях до градската



къща и се заех да оправям вазите и порцелановите фигурки във всекидневната, докато чаках другите.

Азриел пристигна пръв — без сенки край себе си, само с преbledнялото, златокосо подобие на сестра ми в ръцете си.

Облечен бе в илирианската си броня и косите на Илейн се закачаха по черните люспи върху гърдите и раменете му.

Пренесе я през входната врата и я положи нежно на килима във фойето.

Илейн вдигна очи към търпеливото му, сериозно лице.

Азриел ѝ се усмихна леко.

— Искаш ли да ти покажа градината?

Изглеждаше толкова дребна пред него, така крехка в сравнение с широкоплещестия воин в люспести кожени доспехи. Крилата се извисяваха над раменете му.

Без капка страх или смущение Илейн кимна — само веднъж.

Азриел ѝ предложи лакътя си с изискан дворцов маниер. Не можех да преценя дали сестра ми гледаше синия му Сифон, или белязаната кожа под него, когато пророни:

— Красота.

По златистобронзовите бузи на Азриел разцъфна руменина, но той само кимна в знак на благодарност и поведе Илейн към окъпаните в слънчева светлина задни врати и градината отвъд тях.

Едва миг по-късно Неста влетя през входната врата с позеленяло лице.

— Трябва ми... тоалетна.

Срещнах погледа на Рис, който крачеше зад нея с ръце в джобовете.

*Какво си направил?*

Той вирна вежди. Безмълвно упътих Неста към тоалетната под стълбището и тя потъна в нея, затръшвайки вратата след себе си.

*Аз ли?* — Рис се облегна на най-долната част на парапета. — *Сестра ти ме обвини, че умишлено съм летял бавно. Затова полетях бързо.*

Касиан и Люсиен също се появиха. Никой от двамата не поглеждаше другия. Вниманието на Люсиен веднага се устреми към задния коридор и ноздрите му се разшириха, долавяйки накъде е тръгнала Илейн. И с кого.

От гърдите му се разнесе дълбоко ръмжене...

— Успокой се — каза Рис. — Азриел не е от съблазнителите.

Люсиен го поряза с поглед.

За радост или не — звуците от повръщането на Неста изпълниха тишината. Касиан зяпна другаря ми.

— *Какво* си сторил?

— И аз го попитах същото нещо — скръстих ръце. — Отговори ми, че „летял бързо“.

Неста повърна отново, а след това настана тишина.

Касиан въздъхна към тавана.

— Повече никога няма да се съгласи да лети.

Дръжката на вратата се завъртя и двамата с Касиан се престорихме, че не сме я слушали как повръща. Лицето ѝ още зеленееше, но... Очите ѝ горяха.

Нямаше как да опиша с думи пламъка в тях — дори с четка и бои вероятно бих се провалила.

Очите ѝ си останаха със същия синкавосив цвят като моите. Но някак... Разтопена руда — само това ми идваше наум. Запален живак.

Тя направи крачка към нас, съсредоточила цялото си внимание в Рис.

Касиан излезе небрежно на пътя ѝ, свил плътно крила. Стъпи здраво на килима с разтворени крака. Бойна позиция — небрежна, но... Сифоните му просветваха.

— Само да те предупредя — провлачи насреща ѝ генералът, — че последния път, като се сбих в тази къща, ме изритаха оттук за цял месец.

Горящият поглед на Неста се плъзна към него, все така разярен, но и с нотка на изумление.

Той просто продължи:

— Амрен беше виновна, разбира се, ама никой не ми повярва. И никой не посмя да изгони нея.

Сестра ми примигна бавно.

Но огненият, разтапящ поглед стана някак простосмъртен. Доколкото това беше възможно за нас.

И докато Люсиен не попита:

— *Какво* си ти?

Касиан като че ли не смееше да откъсне очи от Неста. Сестра ми обаче бавно плъзна поглед към Люсиен.

— Принудих го да ми върне нещо — отговори тя с ужасяващо спокойствие. Котелът. Косъмчетата по ръцете ми настръхнаха. Погледът на Неста отскочи към килима, а сетне към една точка от стената. — Искам да отида в стаята си.

Отне ми малко време да си дам сметка, че го бе изрекла на мен. Покашлях се.

— Нагоре по стълбите, вдясно. Втората врата. Или третата. Ти си избери стая. Другата е за Илейн. Трябва да тръгнем след... — Присвих очи към часовника във всекидневната. — Два часа.

Лекото кимване беше единствената ѝ благодарност.

Наблюдавахме я как се изкачва по стълбището, влачейки след себе си лавандуловата си рокля, прихванала с едната си слаба ръка парапета.

— Съжалявам — провикна се след нея Рис.

Ръката ѝ стисна парапета и белите ѝ кокалчета изпъкнаха под бледата ѝ кожа, но въпреки това сестра ми продължи безмълвно нагоре.

— Възможно ли е това? — пророни Касиан, когато вратата на стаята ѝ се затвори. — Някой да вземе от същината на Котела?

— Явно да — отвърна замислено Рис, а след това се обърна към Люсиен. — Да разбирам ли, че пламъкът в очите ѝ не беше от обичайния за вас вид?

Люсиен поклати глава.

— Не. Не приличаше на нищо от собствения ми арсенал. Беше по-скоро... Лед, толкова студен, че гореше. Лед, а някак... неуловим като пламък. Или пламък от лед.

— Мисля, че това е смъртта — отбелязах тихо аз.

Впих очи в тези на Рис, като че погледът му отново беше единственото нещо, което ме задържаше в този свят.

— Смятам, че силата ѝ идва от смъртта. Тя е превъплъщение на смъртта. Котелът я е направил такава. Затова Резбарят е чул за нея.

— Свещена Майко! — смая се Люсиен, прокарвайки ръка през косата си.

Касиан му кимна мрачно.

Рис обаче потри замислено челюст. И каза:

— Само че Неста няма просто да надвие Смъртта, ще я пляккоса.

Нищо чудно, че не искаше да говори с никого за това — да свидетелства в наша полза. За нас всичко бе свършило за секунди, но...

Така и не бях попитала сестрите си колко дълго *те* самите бяха останали в Котела.

\* \* \*

— Азриел знае, че ги наблюдаваш — провлачи Рис от мястото си пред огледалото в спалнята ни, където нагласяше реверите на черния си жакет.

В градската къща кипеше тиха подготовка за предстоящата ни визита. Мор и Амрен бяха пристигнали преди половин час. Мор се запъти към всекидневната, а Амрен обяви, че ще занесе рокля на сестра ми. Не посмях да се поинтересувам какво бе избрала за Неста.

Преди няколко дни Амрен беше заявила, че се *упражняват*. В Двора на Кошмарите имаше магически предмети, които сестра ми щеше да проучи довечера, докато ние се занимавахме с Кеир. Чудех се дали Оуроборос ще е един от тях — трябваше да попитам Амрен какво знае за огледалото, за което толкова копнееше Резбарят. И с което някак се налагаше да убедя Кеир да се раздели тази вечер.

Люсиен предложи да свърши нещо полезно, докато нас ни нямаше, и да прегледа някои от книгите, струпани по масите из всекидневната. Амрен само изсумтя и се наложи да му обясня, че това всъщност е израз на съгласие.

Касиан вече се беше качил на покрива и точеше лежерно оръжията си. По-рано го попитах дали е нужно да се въоръжава с цели *девет* меча, а той ми отвърна, че не боляло да си добре подготвен и че щом съм намирала време да го разпитвам, то трябвало да имам време и за една тренировка. Тръгнах си по най-бързия начин... с вулгарен жест вместо довиждане.

С все още влажна от ваната коса, сложих тежките обеци на ушите си и отново надникнах през прозореца на спалнята ни към градината отдолу.

Илейн седеше мълчаливо на една от масите от ковано желязо с чаша чай пред себе си. Азриел се беше разположил на шезлонга в другия край на площадката от сив камък, печеше крилата си на слънцето и четеше някакви доклади — вероятно сведения за Двора на Есента, с които несъмнено щеше да запознае Рис, след като ги прегледаше. Вече беше облечен за посещението ни в Изсечения град — безмилостната красота на бронята му някак контрастираше с прелестната градина наоколо. И със сестра ми, намираща се в нея.

— Защо *те* не са другари? — замислих се на глас. — Защо трябва да е с Люсиен?

— На твоє място не бих задавал подобни въпроси пред Люсиен.

— Сериозно говоря. — Обърнах се към Рис и скръстих ръце. — *Кой* решава?

Той отново изпъна реверите си и изтупа невидима пращинка от тях.

— Съдбата, Майката, бурните въртопи на Котела...

— *Рис*.

Той проследи в отражението на огледалото как отивам до гардероба, отварям вратите и вадя роклята, на която се бях спряла. Ивици лъскав черен плат — малко по-скромнен вариант на тоалета ми от предишното ни посещение в Двора на Кошмарите.

— Сам каза, че родителите ти не си подхождали; *Тамлин* твърдеше същото за своите. — Съблякох халата си. — Явно системата не е съвършена. Ами ако... — посочих с брадичка към прозореца, към сестра ми и сенкопоеца в градината — ... ако от *това* има нужда? Нямаме ли право на избор? Ами ако Люсиен иска да се съберат, а тя — не?

— Връзката може да бъде отхвърлена — обясни ми кротко Рис. Очите му проблясваха в огледалото, изпивайки всеки сантиметър гола кожа, който му разкривах. — И двете страни имат право на избор. Да, понякога се случва връзката да не е сполучлива. Понякога не е нищо повече от... предопределени догадки, плод на вечния стремеж към възможно най-силно потомство. И в основата си навярно е точно това. Първичен импулс, а не показател за сродни души. — Той ми се усмихна, сякаш се възхищаваше на онова, което имахме ние. — Въпреки това — продължи после — винаги има... привличане. За жените е по-лесно да го пренебрегнат, но мъжете... Тях това може да

ги подлуди. Сами трябва да се преборят с подобно бreme, но някои вярват, че имат права върху отредената им елфа. Дори ако връзката бъде отхвърлена, те не престават да я възприемат като свое притежание. Понякога предизвикват на дуел мъжкия, когото е избрала. И понякога изходът е смъртоносен. Жестока, грозна участ, която, за щастие, сполетява малцина, но... Много двойки се мъчат да скрепят връзката си, вярвайки, че Котелът ги е събрал с причина. И чак след години съзнават, че душите им просто не си пасват.

Изрових инкрустирания със скъпоценни камъни тъмен колан от едно чекмедже на гардероба и го преметнах ниско върху ханша си.

— Значи, Илейн може да го отритне... а на Люсиен ще му е позволено да убие онзи, когото тя избере.

Рис най-сетне отмести очи от огледалото. Тъмният тоалет му стоеше съвършено, следваше всяка извивка на тялото му. Тази вечер беше без крила.

— Няма да му е позволено, не и в моите земи. Тук от много, много отдавна на елфите им е забранено да го правят. Още отпреди да се родя. В другите дворове не е така. На континента има места, където вярват, че елфата буквално *принадлежи* на другаря си. Не и тук. Илейн ще може да разчита на безусловната ни закрила, в случай че отхвърли връзката. Но тя завинаги ще си остане връзка, макар и слаба, и ще я преследва до края на живота ѝ.

— Според теб двамата с Люсиен пасват ли си?

Извадих чифт сандали, чиито връзки се преплитаха чак до голите ми бедра, и пъхнах крака в тях, заемайки се с обуването им.

— Ти ги познаваш по-добре от мен. Но бих казал, че Люсиен е предан. И то ревностно предан.

— Азриел също.

— Азриел — отвърна Рис — е вгълбен в една и съща елфа от петстотин години насам.

— Нямаше ли връзката между тях да се е проявила, ако изобщо съществуваше?

Рис притвори очи.

— Според мен Азриел си задава същия въпрос още от деня, в който среща Мор. — Той въздъхна, а аз приключих с единия сандал и започнах с другия. — Ще ми позволиш ли да те помоля нещо: не си играй на сватовница. Нека сами се справят.

Станах и сложих ръце на хълбоците си.

— Никога не бих се намесила в чужди работи!

Той просто вирна вежда — безмълвно предизвикателство.  
Веднага разбрах какво намеква.

Седнах със свит корем пред тоалетната масичка и се заех да сплитам косата си на корона около върха на главата ми.

Може би беше проява на страхливост, че не посмях да го попитам на глас, но вместо това казах по връзката:

*Сбърках ли, че влязох в съзнанието на Люсиен?*

*Сама трябва да си отговориш.*

Рис дойде при мен и ми подаде една фиба за коса. Аз я забих в плитката си.

*Трябваше да се уверя, че няма намерение да я отвлече, да предаде доверието ни.*

Той ми подаде още една фиба.

*И успя ли да се увериш?*

Действахме в унисон, прикрепяйки съвместно плитката ми.

*Май да. И не само заради мислите му, а и... заради чувствата.*  
*Не долових зли намерения, нито подмолни планове.*

*Единствено загриженост. И... тъга. Копнеж. —* Поклатих глава. — *Да му кажа ли какво съм направила?*

Рис прикрепил с фиба една трудно достижима част от косата ми.

*Трябва да съобразиш дали чистата съвест си струва цената.*

А цената беше колебливото доверие на Люсиен. Към мен, към това място.

*Пресякох важна граница.*

*За да се увериш в безопасността на близък човек.*

*Не предполагах, че...*

Гласът ми секна и поклатих глава.

Той улови рамото ми.

*Какво не си предполагала?*

Свих рамене, прегърбвайки се върху табуретката.

*... че ще е толкова сложно. — Лицето ми пламна. — Съзнавам колко наивно звучи това, но...*

*Винаги е сложно. Правя го от векове, а не става по-лесно.*

Поразместих с пръст излишните фиби по масичката пред мен.

*Вече за втори път влизам в съзнанието му.*

*Тогава си обещавай, че е последен, и готово.*

Примигнах, вдигайки глава. Бях начервила устните си с толкова тъмночервено, че изглеждаше почти черно. Стиснах ги в тънка линия.

*Стореното — сторено —* поясни той. — *Колкото и да се самообвиняваш, няма да го промениш. Ето, вече знаеш, че не ти харесва да пресичаш тази граница; просто не допускай повече същата грешка.*

Размърдах се върху табуретката.

*Ти би ли го сторил?*

Рис се замисли.

*Да. И щях да се чувствам точно толкова гузен след това.*

Думите му укротиха нещо дълбоко в душата ми. Кимнах веднъж... и още веднъж.

*За да ти поелекне —* добави той, — *напомни си, че Люсиен реално наруши правилата, които му поставихме. Затова си имала право да надникнеш в съзнанието му, само и само да се увериш, че сестра ти е в безопасност. Той пръв е прекрачил границата.*

Онази дълбока частица от мен се поотпусна още малко.

*Прав си.*

И въпросът приключи.

Докато гледах Рис в огледалото, в ръцете му се появи тъмна корона. Почти същата като онази от гарванови пера, с която го бях виждала, но тази бе по-деликатна, предназначена за женска глава. Той постави нежно и почтително тиарата пред увитата ми в кръг плитка. А познатата ми корона... тя се появи на главата на Рис само миг по-късно.

Двамата вперихме погледи в отраженията си. Господарят и Господарката на Нощта.

— Готова ли си за злодеяния? — пророни в ухото ми той.

Пръстите на краката ми се свиха от милувката в гласа му — от спомена за последното ни посещение в Двора на Кошмарите. Как бях седяла в скута му, къде бяха скитали пръстите му.

Станах от табуретката и се обърнах към него. Ръцете му се плъзнаха по голата кожа на ребрата ми. Между гърдите ми. По външната страна на бедрата ми. О, и той си спомняше.

— Този път — прошепнах, целувайки едно връхче от татуировката му, подадо се изпод яката на черния му жакет — аз ще



накарам Кеир да се моли.

## ГЛАВА 25

Амрен не беше облякла Неста в паяжини и звезден прах, както ние самите с Мор се явихме. Нито пък подобаващо на собствения си стил — свободни панталони и възкъси блузи.

Избрала ѝ бе семпъл тоалет. Брутален.

Съвършено черната ѝ рокля се спускаше чак до тъмния мраморен под на тройната зала в Изсечения град — тясна в корсета и ръкавите и с деколте, стигащо чак до основата на бледата ѝ шия. Косата ѝ беше вдигната в непретенциозна прическа, подчертаваща чертите на лицето ѝ, свирепата бистрота на очите ѝ, които се плъзнаха по струпалата се тълпа, по гигантските резбовани колони и люспестите зверове, увиващи се около тях, по внушителния подиум и трона върху него. Без дори да трепнат.

Всъщност брадичката ѝ само се издигаше с всяка следваща стъпка към подиума.

И единствения трон върху него — величествения трон от преплетени един в друг люспести зверове.

Рис също забеляза. И мигновено реши как да подходи.

Сестра ми и останалите се разделиха пред подиума, заемайки странични позиции в подножието му. По лицата им нямаше нито страх, нито радост, нито светлина. Азриел, изправен до Мор, оглеждаше тълпата с убийствено спокойствие на лице. Накрая очите му стигнаха до презрителните усмивки на Кеир и златокосата жена до него — навярно майката на Мор. „Не им обещавайте нищо“, беше ме предупредила Мор.

Рис ми подаде ръка, за да се кача на подиума. Аз хванах пръстите му и поех с вдигната глава, с още по-изпънат гръб нагоре по няколкото стъпала. Към самотния трон.

Рис просто ми намигна и галантно ме настани в него с едно отмерено, танцово движение.

Леденият черен камък ужили голите ми бедра, а из тълпата се разнесе шепот.

И смаяни възгласи, когато Рис седна на страничната облегалка на трона, подсмихна ми се самодоволно и заповяда на Двора на Кошмарите:

— Поклонете се!

Защото още не го бяха сторили. На трона обаче седях аз...

Шокът и презрението не напуснаха лицата им дори когато паднаха на колене.

Нарочно не надзърнах към Неста, която нямаше друг избор, освен да последва примера им.

За сметка на това надникнах към Кеир, към елфата до него, към всеки, дръзнал да срещне зора ми. Припомних си какво бяха причинили на Мор, когато е била едва дете, онази Мор, която сега ми се покланяше, ухилена до уши. Някои от придворните извърнаха погледи.

— Ще тълкувам липсата на втори трон като пропуск заради неочакваното ни посещение — заяви със смъртоносно спокойствие Рис. — И ще пусна всички ви да си отидете цели-целенички, което е *моят* жест към вас. Преданите ни поданици. — Добави той с бледа усмивка.

Плъзнах пръст по люспестата извивка на един от зверовете, образуващи страничните облегалки на трона. Нашият двор. Част от него.

Нужно ни бе съгласието им да се бият за нас. И трябваше да ни го дадат тази вечер.

Устните ми, които бях оцветила в тъмно, тъмночервено, се разтвориха в ленива усмивка. Пипала от чужда сила запълзяха към подиума, но не дръзнаха да прехвърлят първото стъпало. Проучваха моята сила. Ала не се доближиха повече, за да не ядосат Рисанд.

Дадох им разрешение да допълзят по-близо, да ме подушат, обръщайки се към Рис и към тройната зала.

— Не смяташ ли, любов моя, че вече може да станат?

Рис се усмихна първо на мен, сетне и на тълпата.

— Станете.

Те се подчиниха. А няколко от пипалата се осмелиха да изкачат първото стъпало.

Тогава атакувах.

Сред шепота в залата се извисиха три стона, когато магията ми прикова с остри, хищни нокти любопитните сили. Впи ги надълбоко в тях. Като котка, спипала птиче. Няколко.

— Искате ли си ги обратно? — попитах тихо цялата зала.

В подножието на подиума Кеир хвърли укорителен поглед през рамо и сребърната диадема върху златистата му коса проблесна от движението. Някой изскимтя от дъното на помещението.

— Не са ли ви учили — измърка на публиката си Рис, — че не е учтиво да докосвате дама без нейно позволение?

В отговор вкопчих тъмните си нокти още по-надълбоко и магията на онези, дръзнали да ме изпитат, се загърчи под тях.

— Дръжте се прилично — изчуруликах вежливо на придворните. И освободих пипалата.

На три места в залата последва раздвижване. Някой директно се ответря, бягайки от местопрестъплението. Друг припадна. А трети сграбчи разтреперан човека до себе си. Запомних и трите лица.

Амрен и Неста доближиха подиума. Сестра ми се взираше в мен, сякаш за пръв път ме виждаше. Въпреки това не посмях да сваля маската си на саркастично хладнокръвие. Не посмях да попитам дали щитовете ѝ са вдигнати — дали някой не бе опитал да изпробва и нея. Собственото ѝ царствено изражение не издаваше нищо.

Амрен се поклони на Рис, след това и на мен.

— Позволете да се оттеглим, Велики господарю.

Рис махна лениво с ръка.

— Вървете. Забавлявайте се. — После кимна към публиката си. — Храна и музика. Веднага!

Подчиниха му се. На момента.

Сестра ми и Амрен изчезнаха, преди тълпата да се раздвижи; минаха през гигантските порти и потънаха в сумрака отвъд. За да си поиграят с магическите съкровища наоколо, за да се поупражнява Неста за момента, в който Амрен откриеше начин да поправи стената.

Няколко глави се завъртяха след тях — и бързо се извърнаха обратно, когато Амрен ги забеляза.

Показа им малка част от страшилището в себе си.

Още не ѝ бяхме разказали за Резбаря, за посещението ни в Затвора. Нещо като чувство за вина се сви в стомаха ми. Но май трябваше да свиквам с него.

Рис привика Кеир с пръст и нареди:

— Искам те в съвещателната зала след десет минути.

Кеир присви очи, а елфата до него остана със сведена глава — същинско олицетворение на раболепието. В каквото се е предполагало, че ще се превърне и самата Мор.

Приятелката ми наистина наблюдаваше родителите си с хладно безразличие на лице. Азриел стоеше на една стъпка разстояние от нея, следейки всичко.

Докато се мъчех да запазя незаинтересован, равнодушен вид, Рис ми подаде ръка и двамата станахме заедно от трона. Сетне се впуснахме в разговори за война.

\* \* \*

Съвещателната зала на Изсечения град почти не отстъпваше по размери на тройната. Изваяна бе от същата тъмна скала, с колони от същите преплетени зверове.

Под високия сводест таван гигантска маса от черно стъкло разделяше помещението надве, досущ като светкавица. Ъглите ѝ бяха издължени и нащърбени. И остри като бръсначи.

Рис седна на челното място. Аз заех отсрещното. Азриел и Мор се настаниха от едната страна на масата, а Кеир си избра стол от другата.

Този до него остана празен.

Рис се облегна назад в своя, разклащайки виното, налято преди малко от слуга с каменно лице. Едва се сдържах да не благодаря на елфа, който напълни моя бокал.

Тук обаче не благодарях на никого.

Тук вземах своето, без да отвърщам с благодарност или извинения.

— Знам защо сте дошли — обяви Кеир без всякакви предисловия.

— Така ли? — вдигна грациозно вежда Рис.

Кеир ни измери с видима неприязън.

— Хиберн напада. А легионите ти... — той се ухили презрително на Азриел, представител на илирианците, — ... се

събират. — Кеир склучи дълги пръсти и ги отпусна върху тъмното стъкло. — Ще поискаш Мраконосците ми да се присъединят към армията ти.

Рис отпи от виното си.

— Е, поне ми спести усилията да ти поднасям въпроса деликатно.

Кеир впери взор в него.

— Да си призная, чувствам... съпричастност към каузата на Хиберн.

Мор се размърда в стола си. Азриел просто заби ледения си, всевиждащ поглед в Кеир.

— Няма да си единственият — отвърна студено Рис.

Кеир надзърна свъсено към обсидиановия полилей, изработен като венец от нощни цветя, в средата на всяко от които блещукаше сребриста елфическа светлина.

— Има много прилики между народа на Хиберн и моя. И двата са впримчени... в застой.

— Доколкото знам — намеси се Мор, — сте били свободни да вършите каквото си пожелаете векове наред. И по-дълго.

Кеир дори не надникна към нея, разпалвайки искра гняв в очите на Азриел с пренебрежението си.

— Да, но свободни ли сме наистина? Дори не притежаваме цялата планина. Не и с твоя дворец на върха ѝ.

— Нека ти напомня, че *цялата* планина е моя — рече докачливо Рис.

— Точно този подход ме кара да възприемам угнетения хибернски народ като... наш събрат.

— Искаш двореца ли, Кеир? Твой е. — Рис кръстоса крака. — Не бях подозирал, че от толкова време копнееш за него.

По лицето на Кеир изплува почти змийска усмивка.

— Явно си отчаян да се сдобиеш с армията ми, Рисанд. — И отново онзи отровен поглед към Азриел. — Да не би наднормените прилепи да са се отпуснали?

— Ела да потренираш с тях — отвърна кротко Азриел — и сам ще разбереш.

През вековете на окаяното си съществуване Кеир определено бе усвоил изкуството на подигравателните усмивки.

И тази, с която сега дари Азриел, накара Мор да оголи зъби в смътната светлина. С огромни усилия се удържах да не направя същото.

— Не се и съмнявам — подхвана наново Рис с фасон на върховно отегчение, — че вече си решил каква цена да ми поискаш.

Кеир сведе очи надолу към масата — към мен. Аз дори не трепнах под вторачения му поглед.

— Така е.

Коремът ми се преобърна от изражението му, от думите му.

Тъмна сила затътна из залата, карайки обсидиановия полилей да задрънчи.

— Внимавай, Кеир.

Кеир само ми се усмихна. После и на Рис. Мор беше застинала на място.

— Какво си готов да ми предложиш в замяна на шанс за победа, Рисанд? Ти самият се превърна в курва на Амаранта. Ала би ли поискал същото от другарката си?

Не беше забравил как се отнесохме с него предишния път. Как го унижихме преди месеци.

А Рис... по лицето му в мрака, сгъстяващ се зад стола му, вилнееше всевечна, безпощадна смърт.

— Уговорката между прадедите ни ти дава правото да избираш как и кога да ми предоставиш армиите си. Но не и това да запазиш живота си, Кеир, когато ми дотегне присъствието ти.

Сякаш в потвърждение на това невидими нокти издраха дълбоки бразди в масата и острият писък на стъклото ме накара да изтръпна. Кеир пребледня от резките, спрели на сантиметри от него.

— Но предположих, че няма да ми окажеш помощ... доброволно — продължи Рис.

За пръв път виждах другаря си толкова спокоен. Не, не беше спокоен, а изпълнен с леден гняв.

Същият, който понякога разпознавах в очите на Азриел.

Рис щракна с пръсти и нареди незнайно на кого:

— Доведете го!

Призрачен вятър отвори вратите.

Недоумявах накъде да погледна първо, когато един слуга въведе високия елф в залата.

Към Мор, чието лице побеля от ужас. Към Азриел, който се пресегна към кинжала си — Изповедника, — застанал нащрек, съсредоточен, но не и изненадан. Ни най-малко.

Или към Ерис, наследника на Двора на Есента, който влезе в залата.



## ГЛАВА 26

Ето за кого е бил празният стол.

А Рис...

Той остана отпуснат в своя, отпивайки от виното.

— Добре дошъл отново, Ерис — провлачи той. — Минаха... колко... пет века, откакто последно си стъпвал тук?

Мор плъзна очи към Рис. Разочарование и — болка. Да, в дълбините им просветна болка.

Задето не ни беше предупредил. Заради тази... изненада.

Докато се чудех дали успявам да имитирам хладнокръвие по-добре от приятелката си, Ерис зае свободното място на масата, без дори да кимне на Кеир, който го наблюдаваше предпазливо.

— Наистина мина доста време.

Беше се възстановил след онзи ден на леда — от раната в корема, която Касиан му беше причинил, нямаше и следа. Разпуснатата му червеникава коса се разстилаше като завеса по изискания му кобалтовосин жакет.

*Каква работа има той тук?* — изстрелях по връзката, без да крия яростта си.

*Да подсигури съгласието на Кеир* — беше единственият отговор на Рис.

Стегнати, насечени думи. Сдържани.

Като че още обуздаваше пълната мощ на гнева си.

Около раменете на Азриел се виеха сенки и шепнеха в ухото му, докато се взираше презрително в Ерис.

— Някога искаше да изградиш връзки с Есента, Кеир — продължи Рис, слагайки бокала си с вино на масата. — Е, това е шансът ти. Ерис е готов да ти предложи официален съюз. В замяна на помощта ти във войната.

*Как, по дяволите, съумя да го склониш?*

Рис не отговори.

*Рисанџ.*

Кеир се облегна назад в стола си.

— Не е достатъчно.

Ерис изсумтя, наливайки си чаша вино от гарафата в средата на масата.

— Бях забравил защо с такова облекчение приех разпада на последната ни спогодба.

Рис му стрелна предупредителен поглед. Ерис просто отпи голяма глътка.

— Какво искаш тогава, Кеир? — попита с престорена вежливост Рис.

Имах усещането, че ако Кеир отново намекнеше, че иска мен, щеше да се превърне в петно на стената.

И той явно имаше същото предчувствие. Затова рече просто:

— Искам да се отцепим. Да имаме наша собствена територия. Искам народът ми да се освободи от тази планина.

— Тук разполагате с всички удобства — обадох се най-сетне и аз. — А не са ви достатъчни?

Кеир също ме игнорира. Както несъмнено постъпваше с повечето жени в живота си.

— Пазиш тайни от нас, Велики господарю — продължи той с ненавистна усмивка, склочи ръце и ги отпусна върху съсипаната маса. Точно върху най-близката дълбока резка. — Винаги съм се питал къде отивате всички, когато не сте тук. Хиберн най-сетне отговори на въпроса ми, като нападна... как се казваше? Веларис. Да. Като нападна Веларис. Града на Звездната светлина.

Мор застина.

— Искам достъп до града — обяви Кеир. — За мен и двора ми.

— Не! — отсече Мор.

Думата отекна в колоните, стъклото, камъка.

Съгласна бях с нея. Мисълта Кеир и народът му да попаднат във Веларис... Да го опорочат с присъствието си, с омразата и тесногърдието си, с презрението и жестокостта си...

Рис не му отказа. Не потъпка желанието му.

*Сигурно се шегуваш.*

Рис не сваляше очи от Кеир, отговаряйки ми по връзката:

*Очаквах го. Взел съм предпазни мерки.*

Замислих се.

*Срещата с губернаторите на Двореца... Имаше ли нещо общо с всичко това?*

Да.

Рисанд заяви на Кеир:

— Ще поставя условия.

Мор отвори уста, но Азриел сложи белязаната си ръка върху нейната.

Тя я издърпа като опарена, сякаш обгорената му кожа подпали и нейната.

Студеното изражение на Азриел дори не потрепна от реакцията ѝ. Ерис обаче се изкикоти тихо. И сенкопоецът впери в него лешникови очи, лъснали от ярост. Синът на Великия господар само му кимна.

— Искам неограничен достъп — настоя Кеир пред Рис.

— Няма да го получиш — отсеке Рис. — Позволявам единствено ограничен престой на ограничен брой хора. С точни цифри ще говорим по-късно.

Мор впери умолителен поглед в Рис. Нейният град — мястото, което толкова обичаше...

Почти го чух. Пропукването, което щеше да отеки в кръга ни.

Кеир най-сетне благоволи да надзърне към Мор, доловил отчаянието и гнева ѝ. И се усмихна.

Всъщност не държеше да се измъкне оттук.

Държеше само да си присвои нещо, което несъмнено бе разбрал, че дъщеря му обича.

И едва се стърпях да не изтръгна гръкляна му, когато каза:

— Добре.

Рис дори не се усмихна. Мор продължаваше да се взира в него със сбърчено в умолителна гримаса лице.

— Има още нещо — обадох се аз, изопвайки рамене. — Още едно искане от наша страна.

Кеир най-накрая склони да ми обърне внимание.

— Така ли?

— Нужно ми е огледалото Оуроборос — обявих, изпълвайки вените си с лед. — Незабавно.

Любопитство и изненада лумнаха в кафявите очи на Кеир. Очите на Мор.

— Кой ти каза, че е у мен? — попита тихо той.

— Има ли значение? Искам го.

— Знаеш ли изобщо какво *представлява* Оуроборос?

— Внимавай какъв тон й държиш, Кеир — предупреди го Рис.

Кеир се приведе напред, опирайки ръце на масата.

— Огледалото... — Той се засмя тихо. — Да го наречем *сватбения ми подарък* към вас. — Сетне додаде с подсладена отрова в гласа: — Вземете си го.

В поканата му нямаше точно заплаха, но...

— Какво имаш предвид?

Кеир стана на крака, подсмивайки се като котка, държаща канарче в уста.

— За да вземете Оуроборос, да го наречете свое, първо трябва да погледнете в него. — Той се отправи към вратите, без дори да поиска разрешение. — А всеки дръзнал... или е загубил ума си, или е понесъл друга непоправима щета. Дори един-двама Велики господари, ако може да се вярва на легендата. — Той сви рамене. — Ваше е, стига да се осмелите да погледнете в него. — Кеир спря на прага, докато същият призрачен вятър му отваряше вратите. Чак тогава се обърна към Рис и почти поиска разрешение от него да напусне залата, обяснявайки: — Лорд Танатос отново има... неприятности с дъщеря си. Нужна му е помощта ми. — Рис само махна с ръка, сякаш не му беше предал града ни току-що. Кеир кимна към Ерис. — С теб ще трябва да си поприказваме. Скоро.

След като довечера позлорадстваше заради победата си. Заради всичко, което му бяхме дали.

И загубили.

Ако успеехме да се сдобием с Оуроборос, но не и поемайки толкова голям риск... Прогоних мисълта, затворих я в съзнанието си за по-късно. Защото сега пред нас седеше Ерис.

Наследникът на Двора на Есента просто отпи от виното си.

И тъкмо се ужасявах от чувството, че Мор е отишла някъде много, много далеч, когато Ерис остави бокала си и каза:

— Изглеждаш добре, Мор.

— Не й говори — предупреди го кротко Азриел.

Ерис се усмихна отровно.

— Май още ми се сърдиш.

— Уговорката ни, Ерис — обади се Рис, — важи единствено, ако си държиш устата затворена.

Ерис се изсмя.

— Не се ли справям чудесно засега? Дори баща ми не заподозря нищо, когато излязох тази вечер.

Погледът ми прескочи от Ерис към другаря ми и обратно.

— Как се стигна дотук?

Ерис ме огледа. Короната ми, роклята ми.

— Не очакваше да се досетя, че сенкопоецът ви ще дойде да разузнава дали съм казал на баща ми за... силите ти?

Особено след като братята ми *внезапно забравиха* за тях? Подозирах, че е въпрос на време някой от вас да се върне и за моята памет. — Ерис потупа с дългия си пръст едното си слепоочие. — За ваше нещастие обаче, знам това-онова за даематите. А за нещастие на братята ми... така и не им споделих знанията си.

Гърдите ми се стегнаха.

*Рис.*

За да ме защити от гнева на Берон, за да не позволи на още несформирания съюз с Великите господари да рухне в зародиш...

*Рис.*

Едва смогвах да обуздам огъня в очите си.

Нежна милувка по връзката ни беше едничкият му отговор.

— Разбира се, че не съм казал на баща ми — продължи Ерис след още една глътка вино. — Защо да пилея подобна информация по гадното копеле? Веднага би ми наредил да те заловя и убия. Без дори да си даде сметка под каква заплаха сме от Хиберн, както и че ти може да си ключът към възпирането му.

— Значи е решил да се присъедини към нас? — предположи Рис.

— Това ще се промени, ако научи малката ви тайна — подсмихна се Ерис.

Мор примигна, осъзнала, че отношенията между Рис и Ерис, поканата му тук... Погледът, който ми изпрати, бистър и просветлен, ми каза достатъчно. В него още бушуваха болка и гняв, но полека изплуваше и прозрение.

— И каква ще е цената, Ерис? — попита Мор, облягайки голи ръце върху тъмното стъкло. — Още една булчица, която да изтезаваш?

Нещо просветна в очите на Ерис.

— Изобщо не знам кой ти е пробутал такива лъжи, Мorigан —  
отвърна наследникът със злъчно спокойствие. — Най-вероятно някое  
от копелетата в обкръжението ти.

Той се подсмихна злобно на Азриел.

Мор изръмжа, разтърсвайки чашите по масата.

— Нито веднъж не си ме уверил в противното. Най-малкото пък,  
когато ме заряза в гората.

— При обстоятелства, които така и не отчете — додаде студено  
Ерис. — Няма да си пиляя силите в обяснения. Мисли си каквото  
искаш за мен.

— Преследваше ме като дивеч — намесих се аз. — Май ще  
продължим да си мислим най-лошото.

Бледото лице на Ерис се изчерви.

— Действах по заповед. И то в компанията на двама от... братята  
ми.

— Ами братът, когото преследвахте заедно с мен? Същият, чиято  
приятелка ексекутирахте пред очите му?

Ерис опря едната си длан на масата.

— Изобщо нямате представа какво се случи онзи ден. *Никаква.*  
Мълчание.

— Да чуем тогава — отвърнах накрая.

Ерис впи очи в мен. На свой ред аз сторих същото.

— Според теб как се добра до границата на Пролетта? — поде  
тихо. — Аз не присъствах... когато се е случвало. Питай го. Отказах.  
За пръв и единствен път не се подчинявах на баща си. За което ме  
наказа. А докато се освободя... Щяха да убият и него. Постарах се да  
не успеят. Постарах се Тамлин да получи вест от анонимен източник,  
че трябва веднага да стигне до границата ни.

Където двама от братята на Ерис бяха намерили смъртта си. В  
ръцете на Люсиен и Тамлин.

Ерис зачопли един конец на жакета си.

— Не всички сме извадили късмета с приятели и семейство като  
твоего, Рисанд.

Рис го слушаше с маска на отегчение върху лицето си.

— Така изглежда.

Всичко това не оправдаваше постъпките му, но...

— Каква е цената на съдействието ти? — повторих.

— Същата, каквато обявих на Азриел, когато вчера го намерих да се прокрадва в гората на баща ми.

В очите на Мор наново просветна болка и тя завъртя глава към сенкопоеца. Азриел обаче дори не я погледна, преди да обяви:

— Когато настъпи моментът... ще подкрепим възкачването на Ерис на престола.

Дори докато Азриел говореше, замръзналият гняв помрачаваше лицето му. А Ерис имаше благоразумието най-сетне да пребледнее. Може би именно затова не бе споделил с никого за силите ми. Не само заради подобни преговори, но и за да избегне яростта на сенкопоеца. Мечът на хълбока му.

— Искането ми си остава, Рисанд — овладя се накрая Ерис. — Можеш просто да убиеш баща ми... и готово. Още сега ще положи клетва да ти изпратя войските си.

Свещена Майко! Дори не се мъчеше да го прикрие, да се престори, че притежава съвест. Челюстта ми едва не увисна, когато чух намерението му, лежерния тон, с който го обяви.

— Изкушаваща идея, но ще настане прекалено голяма суматоха — отвърна Рис. — Берон се би на наша страна във Войната. Да се надяваме, че и този път ще реши да е с нас.

Той стрелна многозначително Ерис.

— Ще бъде — обеща Ерис, плъзвайки пръст по една от издълбаните в масата бразди. — И ще остане в блажено неведение за... дарбата на Фейра.

Престол в замяна на мълчанието му. И обещанието да тласне баща си в правилната посока.

— Не отстъпвай на Кеир нищо, на което държиш — посъветва го Рис, махвайки с ръка в знак, че го освобождава.

Ерис се изправи на крака.

— Ще видим. — Хвърли свъсен поглед на Мор, после довърши виното си и остави бокала. — Изненадан съм, че още не знаеш как да се владееш около него. Всичките ти емоции се четяха върху хубавичкото ти лице.

— Внимавай какво приказваш! — предупреди го Азриел.

Ерис надзърна към единия и сетне към другия с лека усмивка на лице. Загадъчна. Като че знаеше нещо, за което Азриел не подозираше.

— Не бих те докоснал и с пръст — заяви на Мор, която отново пребледня. — Но когато изчука онова копеле... — От гърлото на Рис се разнесе ръмжене. От моето също. — Разбрах защо си го направила. — На устните му пак се изписа загадъчната усмивка, от която Мор се сви в стола си. *Сви се.* — Затова ти върнах свободата, слагайки категоричен край на годежа ни.

— *И какво стана след това?!* — озъби се Азриел.

По лицето на Ерис пробяга сянка.

— За малко неща съжалявам. Това е едно от тях. Но... може би някой ден, след като вече сме съюзници, ще ти разкажа защо го сторих. Както и какво ми коства.

— Не ми пука — процеди тихо Мор. И посочи вратата. — Напусни!

Ерис се поклони насмешливо... на нея. На всички ни.

— Ще се видим на срещата след дванайсет дни.



## ГЛАВА 27

Неста и Амрен ни чакаха пред тройната зала, и двете бяха изнервени и уморени.

Е, ставахме шестима.

Не се съмнявах в твърдението на Кеир за огледалото — и за риска от погледа в него... Никой от нас не можеше да си го позволи. Да се пречупи. Да полудее. Никой от нас, не и точно сега. Може би Резбарят го знаеше. И нарочно ме беше изпратил за зелен хайвер.

Не си направихме труда да се сбогуваме с потъналия в шепот двор, а направо се ответряхме в градската къща. Във Веларис — сред покоя и красотата, които ми се струваха толкова крехки сега.

Касиан беше слязъл от покрива и го намерихме във всекидневната с Люсиен. Книгите от рафта на стената бяха разпръснати по ниската масичка между тях. Щом съзряха израженията ни, и двамата станаха.

Касиан приближаваше Мор, когато тя се завъртя към Рис и изплю:

— *Защо?*

Гласът ѝ пресекна.

И нещо в гърдите ми се пропука, когато по лицето ѝ рухнаха сълзи.

Рис просто я наблюдаваше с неразгадаемо изражение.

И продължи да я гледа, когато Мор го заблъска в гърдите с крясъци:

— *Защо?*

Той отстъпи крачка назад.

— Ерис намери Азриел. Ръцете ни бяха вързани. Направих каквото можах. — Той преглътна. — Съжалявам.

Касиан се мъчеше да разбере какво се случва, застинал по средата на стаята. Рис вероятно му разясняваше наум, сигурно разясняваше и на Амрен, та дори на Люсиен и Неста, ако съдех по учуденото им мигане.

Мор се завъртя към Азриел.

— *Ти защо не ми каза?*

Азриел я гледаше изпитателно. Дори крилата му не помръдваха.

— Защото щеше да опиташ да ни възпрепятстваш. А не можем да си позволим да изгубим съюзничеството с Кеир. Нито да си навлечем гнева на Ерис.

— Работите с оня кучи син — намеси се Касиан, очевидно вече осведомен. Застана до Мор и сложи ръка на гърба ѝ, после поклати глава към Азриел и Рис, сбърчил отвратено устни. — Трябваше да набучите проклетата му глава на кол пред централните порти.

Азриел продължи да ги гледа с ледено безразличие. Люсиен обаче скръсти ръце и се облегна назад на дивана.

— Налага се да се съглася с Касиан. Ерис е змия.

Явно Рис не му беше предал всичко. Например за твърдението на Ерис, че е сторил всичко по силите си да спаси най-малкия си брат. За неподчинението му.

— Всички в семейството ти са проклетници — обяви Амрен на Люсиен от входа, където стояха двете с Неста. — Ала Ерис може да се окаже по-добрата алтернатива. Стига да намери начин да свали Берон от престола и да поеме властта.

— О, несъмнено ще намери — рече Люсиен.

Мор продължаваше да се взира в Рис, докато сълзите се стичаха тихо по пламналите ѝ бузи.

— Ерис не ме интересува — заяви тя с треперлив глас. — Интересува ме *домът ми*. — Тя посочи с ръка градската къща, града. — Ще позволиш на Кеир да го *унищожи*.

— Взел съм предпазни мерки — увери я Рис с остър тон, какъвто не бях чувала от доста време. — Множество при това. Първата е срещата с губернаторите от Дворците, на която ще ги накарам да ми обещаят, че няма да оказват никаква помощ на Кеир, както и на всички от Двора на Кошмарите, също така, че няма да ги приютяват и изобщо няма да дружат с тях.

Мор примигна. Касиан премести ръката си върху рамото ѝ и го стисна успокоително.

— Вече разпращат нареждането ми до всички предприемачи в града — продължи Рис, — до всички ресторанти, магазини и развлекателни заведения. Така че Кеир и хората му може да дойдат тук... Но градът ни няма да им се стори приветливо място. Все пак дори квартири няма да успеят да си намерят тук.

Мор поклати глава и прошепна:

— Въпреки това ще открие начин да го унищожи.

Касиан праметна ръка през раменете ѝ. За пръв път виждах лицето му толкова каменно. Погледът му прескочи от Рис към Азриел.

— Трябваше да ни предупредиш.

— Аз трябваше — обади се Рис, макар и да не долових разкаяние в гласа му.

Азриел просто стоеше неподвижно на мястото си, свил плътно крила. Сифоните му мъждукаха бледо.

Реших, че е време да се намеся.

— Ще поставим ограничения. Ние ще определяме кога и за колко време могат да идват.

Мор поклати глава, без да откъсва очи от Рис.

— Ако Амаранта беше сред живите... — Думата пропълзя като змия в стаята, изпълвайки ъглите с мрак. — Ако беше сред живите и ѝ предложех да се *съюзим*, макар и единствено, за да спася всички ни, как щеше да се почувстваш?

Никога — никога досега не бяха стигали толкова близо до темата за случилото се с него.

Отидох до Рис и докоснах пръстите му. Те се заключиха около моите.

— Ако Амаранта ни предложеше дори най-нищожния шанс за оцеляване — отвърна той с нетрепващ поглед, — нямаше да ми пука, че ме е принуждавала да я чукам толкова години наред.

Касиан настръхна. Цялата *стая* настръхна.

— Ако Амаранта се появише на вратата ми в този момент — озъби се Рис, кимвайки към фоайето — и ми предложеше начин да победим Хиберн, да спася живота на всички ви, *щях да се благодаря на шибания Котел*.

Мор поклати глава и от очите ѝ пак рукоуха сълзи.

— Не говориш сериозно.

— Напротив.

*Рис.*

Ала връзката, мостът между нас... беше смутна пустош. Вилнееща, мрачна буря.

Всичко изречено ги отдалечаваше един от друг твърде много. Пробвах да прихвана погледа на Касиан, но той ги наблюдаваше

изкъсо. За пръв път виждах златистобронзовата му кожа толкова преbledняла. Сенките на Азриел се бяха струпали близо около него и почти го скриваха от взора ми. А Амрен...

Амрен пристъпи между Рис и Мор. И двамата се извисяваха над нея.

— От четирийсет и девет години крепя кръга ни — подхвана тя с блеснали като светкавици очи. — Няма да ви позволя да го разкъсате на парчета точно сега. — Тя се обърна към Мор. — Съюзът с Кеир и Ерис не е равностоен на прошка. И когато тази война приключи, лично аз ще ти помогна да ги заловим и да им прережем гърлата, ако това искаш.

Мор не отговори, но поне най-сетне откъсна очи от Рис.

— Баща ми ще отрови Веларис.

— Няма да му позволя — отсече Амрен.

Повярвах й.

И като че ли Мор също й повярва, защото неспирните й сълзи намаляха някак.

Амрен се обърна към Рис, чието лице вече излъчваше... съкрушение.

Пъхнах ръка в неговата.

*Виждам те* — изпратих му думите, които му бях прошепнала преди толкова много месеци. — *И не ме плашиш.*

Амрен му каза:

— Ти си подмолно копеле. Винаги си бил и вероятно винаги ще си останеш. Но това, моето момче, не те оправдава. Трябваше да ни предупредиш. Да предупредиш нея, че ще имаш вземане-даване с онези две чудовища. Да, отсъдил си правилно, добре си изиграл картите си. Но и зле.

Нещо като срам замъгли очите му.

— Съжалявам.

Една дума — към Мор, към Амрен.

Амрен обърна преценяващ поглед към единия, сетне към другия и тъмната й коса се люшна в двете посоки. Накрая Мор просто поклати глава, но по-скоро в знак на смирение, отколкото на отрицание.

Преглътнах и заявих дрезгаво:

— Това е война. Съюзниците ни са малцина, а и бездруго ни нямат доверие. — Срегнах погледите на всички им поотделно. На сестра ми, на Люсиен, на Мор, на Азриел, на Касиан. На Амрен. Накрая и този на другаря ми. Стиснах ръката му, съзирайки чувството на вина, което вече впиваше нокти в него. — Всички сте воювали и сте оцелели. А аз нито веднъж не съм стъпвала на бойно поле. Но... но ми се струва, че няма да издържим дълго, ако... сме разединени.

Колебливи, почти несвързани думи, но Азриел най-накрая проговори:

— Права е.

Мор дори не надникна към него. Можех да се закълна, че в очите на сенкопоеца просветна гузност, макар и само за миг.

Амрен се върна при Неста, а Касиан ме попита:

— Какво стана с огледалото?

Поклатих глава.

— Кеир каза, че щяло да бъде мое, ако се осмеля да си го взема. Онова, което се виждало в него, можело да те прекърши. Или да те подлуди. Никой никога не си тръгвал същият.

Касиан изруга.

— Именно — потвърдих.

Като че ли никой не беше напълно готов да поеме този риск. Не и сега, когато всеки от нас беше нужен за общата кауза.

Мор поизпъна абаносовите дипли на тюлената си рокля и промълви сипкаво:

— Баща ми не излъга поне за това. Закърмена съм с легенди за огледалото. Нито една от тях не беше приятна. Нито завършваше добре.

Касиан впери смръщен поглед в мен, след това в Рис.

— И какво сега?

— Говорите за Оуроборос — обади се Амрен.

Примигнах. Проклятие. *Проклятие...*

— Защо ви е? — поинтересува се тя с по-нисък тон.

Рис пхна свободната си ръка в джоба си.

— Щом сме го подкарали на откровения... Защото Резбарят го поиска.

Ноздрите на Амрен се разшириха.

— Ходили сте в Затвора.

— Старите ти другарчета пращат много поздрави — провлачи Касиан, облягайки рамо на сводестия вход на всекидневната.

Лицето на Амрен се изопна, а Неста погледна към единия, после и към другия. Изучаваше ги проникателно, тълкуваше израженията им. В живачните очи на Амрен сякаш се развихриха водовъртежи.

— Защо сте ходили?

Отворих уста, ала златното око на Люсиен привлече вниманието ми. Приклещи го.

Колебанието ми явно му разкри достатъчно.

Стиснал челюсти с видимо раздражение, Люсиен се оттегли към стаята си. Раздражение — и вероятно разочарование. Помъчих се да пренебрегна ефекта, който предизвикаха в корема ми.

— Имаме някои въпроси към Резбаря. — Касиан дари Амрен с кисела усмивка, след като Люсиен вече беше излязъл. — Имаме няколко и към теб.

Сред дима в очите на Амрен лумна огън.

— Ще освободите Резбаря.

— Да — отвърнах просто.

Армия, състояща се от едно-единствено чудовище.

— Невъзможно.

— Нека ти напомня, сладка моя Амрен, че ти успя да избягаш — обади се вежливо Рис. — И още си на свобода. Така че е възможно. Просто ще трябва да ни кажеш как си го постигнала.

Чак сега осъзнавах, че Касиан умишлено бе застанал до входа, за да е близо до Неста. За да я защити, ако Амрен внезапно решише, че не ѝ се слуша повече и че има желание да превърне мебелите в трески.

Поради същата причина Рис пристъпи от другата страна на Амрен, за да отвлече вниманието ѝ от двете ни с Мор, на която всеки мускул от иначе финото тяло беше видимо напрегнат.

Касиан толкова неотстъпчиво се взираше в Неста, че сестра ми накрая се обърна към него. Погледна го в очите. Той килна леко глава. Безмълвна заповед.

Неста, за мое огромно смайване, се подчини и тръгна бавно към него.

— Не — отсече Амрен, впила очи в Рис.

— Това не беше молба — рече другарят ми.

Веднъж ми бе споделил, че едва преди няколко години Амрен му позволила да ѝ задава въпроси. А сега се осмеляваше да ѝ заповядва, да я притиска...

— Фейра и Касиан разговаряха с Резбаря. Той иска Оуроборос в замяна на службата си във войната с Хиберн. Ето защо трябва да ни обясниш как бихме могли да го освободим.

Уговорката, която аз или Рис щяхме да направим с него, щеше да го подчини на волята ни.

— Нещо друго? — подхвърли тя с плашещо спокоен и кротък глас.

— Като приключим с всичко това — продължи Рис, — обещанието ми отпреди няколко месеца още ще е в сила. Ще използваш Книгата, за да си отидеш у дома, ако такова е желанието ти.

Амрен го наблюдаваше изпитателно. Настана такава тишина, че се чуваха дори стрелките на часовника над камината. И фонтанът в градината...

— Отзови кучето си — процеди със смъртоносен глас Амрен.

Защото сянката в ъгъла зад нея... това беше Азриел, стиснал дръжката на Изповедника в белязаната си ръка. Беше стигнал дотам, без да усетя, макар че останалите несъмнено го следяха.

Амрен му се озъби, но красивото лице на сенкопоеца дори не трепна.

Без да помръдне от мястото си, Рис я попита:

— Защо не искаш да ни кажеш?

Касиан дискретно избута Неста зад себе си, закачайки пръсти в полите на черната ѝ рокля. Сякаш държеше да се увери, че не влиза в непосредствения обхват на Амрен. Неста само се надигна на пръсти, за да вижда над рамото му.

— Защото скалата под тази къща има уши, вятърът има уши. Всичко слуша — отговори Амрен. — И ако нещо ме издаде... Ще си спомнят, Рисанд, че не са ме заловили. А няма да им позволя да ме тикнат отново в оная черна яма.

Огромен щит се спусна около нас и ушите ми заглъхнаха.

— Онова, което кажеш, ще бъде чуто само в тази стая.

Амрен плъзна поглед по книгите, забравени върху ниската масичка във всекидневната, и свъси вежди.

— Трябваше да се откажа от нещо. От *себе си*. За да избягам, трябваше да се превърна в нещо съвършено различно, нещо, което Затворът нямаше да разпознае. Затова... затова се затворих в това тяло.

За пръв път я чувах да се препъва в думите си.

— Каза, че някой друг те е затворил в него — отбеляза предпазливо Рис.

— Излъгах. Само така можех да прикрия постъпката си. От всичко и всички. За да избягам от Затвора, се престорих на простосмъртна. Останах си безсмъртна като вас, но... простосмъртна в сравнение с... някогашната си форма. Ала и преди това не се чувствах като вас. Както се чувствам сега. Изпитвах преданост, гняв и любопитство, но не и пълната ви гама от емоции. — В очите ѝ пак нахлу онази отнесеност. — Според нечий виждания бях съвършена. Не съжалявах за нищо, не скърбях, не знаех какво е болка. А ето че... ето че се озовах *тук*, защото не бях съвсем като другите. Дори в предишното си съществуване бях различна. Твърде любопитна. Твърде непримирима. В деня, когато небето се разцепи... именно любопитството ме ръководеше. Братята и сестрите ми избягаха. Току-що бяхме опустошили два града по заповед на господаря ни, бяхме ги превърнали в руини, но те *избягаха* през цепнатината в света. Аз обаче исках да погледна. *Исках*. Не бях създадена, нито възпитана да действам с подобна себичност. Наясно бях какво се случва с онези от расата ми, които прекрачеха някоя граница или се научеха да поставят собствените си нужди на първо място. Да чувстват. Въпреки това минах през цепнатината в небето. И ето ме *тук*.

— И се отказа от всичко, само и само да избягаш от Затвора? — попита тихо Мор.

— Отказах се от изяществото си. От съвършеното си безсмъртие. Знаех, че сторя ли го... ще узная какво е болка. И разкаяние. И желание, изгарящо желание. Ще... пропадна. Но след толкова време в плен... не ме беше грижа. Толкова време не бях усещала вятъра по лицето си, не бях помирисвала дъжда... Дори не си спомнях какво е чувството. Не помнех слънчевата светлина.

Очите ѝ се насочиха към Азриел и тъмните му сенки се отдръпнаха, разкривайки погледа му, пълен с разбиране. *В плен*.

— Ето защо се затворих в това тяло. Заклучих огненото си изящество надълбоко в себе си. Отказах се от всичко. И вратата на



килията просто... просто се отключи. Така си тръгнах.

Огнено изящество... То още тлееше надълбоко в нея и единствената следа от него бе димът в сивите ѝ очи.

— Такава ще е цената и за освобождаването на Резбаря — продължи Амрен. — Ще трябва да го затворите в тяло. Да го превърнете в... елф. А едва ли ще се съгласи. Особено ако не му носите Оуроборос.

Всички се умълчахме.

— Трябваше да ме попитате, преди да отидете. — Онази острота се завърна в тона ѝ. — Щях да ви спестя разходката.

Рисанд преглътна.

— Можеш ли да се... освободиш от тялото си?

— Не мога сама.

— А какво би станало?

Амрен се взря за дълго в него. Сетне и в мен. В Касиан. В Азриел. Мор. Неста. Накрая върна поглед към другаря ми.

— Няма да ви помня. Няма да ме е грижа за никого от вас. Или ще ви поразя, или ще ви изоставя. Сегашните ми чувства... ще ми бъдат чужди, няма да се съхранят. Всичко, което съм в момента, това тяло... ще спре да съществува.

— Какво си *била*? — пророни Неста, излизайки иззад Касиан, за да застане до него.

Амрен се заигра с една от черните си перлени обици.

— Вестоносец. И наемен войник. В служба на разлютен бог, властващ над един млад свят.

Усещах как в главите на всички наоколо кипят купища въпроси. Очите на Рис почти искряха от тях.

— И тогава ли си се казвала Амрен? — попита Неста.

— Не. — Димът се виеше в очите ѝ. — Не си спомням как съм се казвала. Избрах Амрен, защото... дълга история.

Тъкмо щях да я помоля да разкаже, когато откъм стълбището долетяха тихи стъпки.

— О!

Илейн подскочи, толкова бе стресната при вида ни, че вероятно не ни беше чула. Явно благодарение на заглушителния щит дори не знаеше, че сме тук.

Веднага го свалих. Сестра ми обаче остана до стълбището. Беше покрила нощницата си с бледосин копринен шал и пръстите ѝ се впиваха в плата, докато обгръщаше с ръце слабото си тяло.

Незабавно тръгнах към нея.

— Имаш ли нужда от нещо?

— Не. Аз... спях, но чух... — Тя поклати глава. Огледа недоумяващо официалните ни тоалети, тъмната корона на главата ми. И тази на Рисанд. — Не чух вас.

Азриел пристъпи напред.

— Чула си нещо друго.

Илейн като че ли се канеше да кимне, но вместо това отстъпи назад.

— Май съм сънувала — промълви. — Изглежда, че в последно време постоянно сънувам.

— Ела, ще ти донеса чаша топло мляко — казах, хванах я нежно за лакътя и я поведох към всекидневната.

Илейн обаче се изтръгна от ръката ми и се запъти обратно към стълбището. Стъпвайки на първото стъпало, тя прошепна:

— Чувам я как... плаче.

Хванах се за най-долната пръчка на парапета.

— Кого?

— Всички я смятат за мъртва. — Илейн продължи нагоре. — Но не е. Просто е... различна. Променена. Също като мен.

— Кого? — настоях аз.

Илейн не спря да се изкачва по стълбите с увиснал на гърба ѝ копринен шал. Неста се отдели от Касиан и дойде да застане до мен. И двете си поехме въздух, за да изречем незнайно какво, но...

— Какво си видяла? — попита я Азриел и почти изтръпнах, забелязвайки го от другата ми страна.

Изобщо не го бях усетила да идва. Отново.

Илейн спря на средата на стълбището. И обърна бавно поглед към него.

— Видях как млади ръце се сбръчкват от старост. Видях кутия от черен камък. Видях как огнено перо каца върху снега и го стопява.

Коремът ми сякаш падна на пода. Един-единствен поглед към Неста ми подсказа, че и тя си мисли същото. Вижда същото.

Илейн беше полудяла...

— Гневеше се — додаде тихо Илейн. — Толкова много се гневеше, че са му отнели нещо. Затова взе нещо от тях за наказание.

Никой от нас не продума. Не знаех *какво* да кажа, какво да я попитам. Ако Котелът беше причинил нещо и на *нея*...

Обърнах се към Азриел, разтваряйки длани пред него.

— Какво значи това?

Лешниковите му очи пламтяха, вторачени в сестра ми, в мършавото ѝ тяло. И без да изрече и дума, сенкопоецът се ответря. Дълго след това Мор се взира в мястото, където бе стоял.

\* \* \*

Изваках останалите да си тръгнат — Касиан и Рис отидоха да обсъждат възможните ни съюзници или липсата на такива; Амрен изхвърча нанякъде, за да се отърве от всички ни; а Мор, все още огорчена, излезе да се наслади на последните си спокойни дни в града. Чак тогава спипах Неста натясно във всекидневната.

— Какво стана в Изсечения град? Какво правихте с Амрен? Нищо не казахте.

— Мина добре.

Стиснах челюсти.

— Какво се случи?

— Заведе ме в стая, пълна със съкровища. Странни предмети. И някои... — Тя подръпна единиятесен ръкав на роклята си. — Някои от тях искаха да ни *наранят*. Сякаш бяха живи, усещаха ни. Като в... като във всички приказки и лъжи, които ни разказваха отвъд стената.

— Добре ли си?

И двете ми изглеждаха невредими, пък и никоя от тях не говореше за...

— Беше упражнение. С вид магия, предвидена да отблъсква натрапници — изрецитира тя. — Каквато по всяка вероятност ще витае около стената. Амрен ме накара да я преодолея, да намеря слабостите ѝ.

— И да ги коригираш?

— Само да ги открия. Коригирането е друго нещо — обясни Неста, а погледът ѝ се отнесе, вперен в отворените книги, които още

стояха разпилени по ниската масичка пред камината.

Въздъгнах.

— Е... значи, поне това е минало по план.

Нещо в очите ѝ мигом се изостри като бръснач.

— Провалих се. Всичките ми опити бяха неуспешни. Така че — не, нищо не мина по план.

Не знаех какво да кажа. Ако изразях състрадание, вероятно щеше да ме наругае. Затова избрах друг подход.

— Трябва да сторим нещо за Илейн.

Неста се скова.

— И какво решение предлагаш ти? Да пуснем другаря ти в съзнанието ѝ, за да се поразрови едно хубаво?

— Не бих ѝ го причинила. А и не мисля, че Рис е способен да... оправи нещата по този начин.

Неста закрачи пред угасналата камина.

— Всичко си има цена. Може би цената на вечната ѝ младост и безсмъртието ѝ е била част от здравия ѝ разум.

Коленете ми така затрепериха, че седнах на мекия диван.

— Ти каква цена плати?

Неста спря на място.

— Вероятно да гледам как се мъчи Илейн, знаейки, че аз съм се измъкнала невредима.

Скочих на крака.

— Неста...

— Не си прави труда.

Но аз поех след нея към стълбището, по което слизаше Люсиен, който пък се стресна, щом я видя да приближава.

Приятелят ми ѝ направи място да мине и тя профуча край него. А като погледнах лицето му, разбрах, че трябва да се приготвя за буря.

Върнах се във всекидневната и се строполих в най-близкото кресло, осъзнавайки, че още съм в черната си рокля, чак когато тапицерията се отърка в голата ми кожа. Кога се бяхме върнали от Изсечения град? Преди трийсет минути? По-малко? Наистина ли бяхме ходили в Затвора едва тази сутрин?

Имах чувството, че е било преди дни. Отпуснах глава върху бродираната облегалка на креслото и се взрях в Люсиен, който се настаняваше върху заобления подлакътник на най-близкия диван.

— Тежък ден?

Изсумтях в отговор.

Металното му око се присви.

— Мислех, че Затворът е поредният мит.

— Е, не е мит.

Той претегли тона ми и скръсти ръце.

— Позволи ми да направя нещо. За Илейн. Дочух... от стаята ми. Дочух какво се случи току-що. Няма да навреди, ако някой лечител я прегледа. И отвън, и отвътре...

Бях толкова уморена, че едва събрах сили да попитам:

— Дали Котелът я е умопомрачил?

— Мисля, че е преживяла нещо ужасно — отвърна предпазливо той. — И няма да ѝ навреди, ако най-добрият ви лечител ѝ направи един щателен преглед.

Прокарах ръка по лицето си.

— Добре. — Думата сякаш препъна дъха ми. — Още утре сутринта.

Съумях да кимна леко и свиках цялата си енергия, за да стана от креслото. Тежест — усещах стара тежест в себе си. Като че дори сто години да спях, нямаше да е достатъчно.

— Обещай да ми предадеш какво е казал лечителят — помоли Люсиен, докато вървах към фойето. — И... извикай ме, ако съм ви нужен.

Кимнах му отново, внезапно загубила дар слово.

Когато минах покрай стаята на Неста, знаех, че не спи. Както и че е чула всяка дума от разговора ни благодарение на елфическия си слух. Също и че чува как допирам ухо до вратата на Илейн, почуквам веднъж и надничам в стаята ѝ, намирайки я спяща — дишаща.

Помолих един слуга да предаде на Маджа, любимата лечителка на Рисанд, че ще ни е необходима сутринта в единайсет. Не поясних защо, нито за кого. Сетне влязох в стаята си, пропълзах върху дюшека и заплаках.

Дори не знаех защо.

\* \* \*

Силни, едри ръце потриха гръбнака ми и аз отворих очи. Стаята беше напълно тъмна и Рисанд седеше до мен на леглото.

— Искаш ли нещо за хапване? — предложи ми той с нежен, колеблив глас.

Не вдигнах глава от възглавницата.

— Пак ми е... тежко — отвърнах пресекливо.

Без да каже нищо, Рис ме вдигна на ръце. Още беше с жакета си, навярно току-що завърнал се от разговора си с Касиан.

Вдишах уханието му в тъмнината, насладих се на топлината му.

— Добре ли си?

Той не ми отговори цяла минута.

— Не.

Прегърнах го и стиснах силно.

— Трябваше да намеря друг начин — пророни той.

Замилвах с пръсти копrienената му коса.

Рис прошепна:

— Ако тя... — Преглътна шумно. — Ако се появи в тази къща...

— Знаех за кого говори. — Ще я убия. Още преди да е проговорила. Ще я убия.

— Знам.

И аз бих я убила.

— В библиотеката ме попита... — шепотът му стихна. — Попита ме защо съм готов да поема всичко върху себе си. Тази вечер узна защо. За да не виждам Мор със сълзи на очите. Допуснах грешка. Опитах да намеря друг изход от дупката, в която сме пропаднали.

И междувременно бе загубил нещо — *Мор* беше загубила нещо.

Прегръцахме се безмълвно минути наред. Часове. Две души, преплетени в мрака. Свалих щитовете си, допуснах го до цялата си същност. Съзнанието му се сгуши в моето.

— Би ли рискувал да погледнеш в Оуроборос? — попитах го.

— Още не — отвърна кратко Рис, притискайки ме по-плътнo към себе си. — Още не.

## ГЛАВА 28

На сутринта се измъкнах от леглото с огромен напън на волята си.

Амрен бе казала, че Резбарят не би се затворил в елфическо тяло, заявила го беше с увереност.

Но можеше поне да опитам. Ако това ни даваше поне мъничък шанс да удържим срещу Хиберн, да не позволяваме на Рис да се жертва докрай...

Като се събудих, него вече го нямаше. Стиснала зъби, облякох кожените си дрехи и се ответрях до Дома на Ветровете.

Преди да достигна защитената му със заклинания територия, приготвих крилата си и се спуснах в почти сносен полет към откритата тренировъчна площадка на равния покрив.

Касиан вече ме чакаше с ръце на хълбоците. Наблюдаваше внимателно как се снишавам надолу, надолу...

Твърде бързо. Краката ми се подхлъзнаха на чакъла и ме изстреляха нагоре, нагоре...

— *Задно салто...*

Ала предупреждението му закъсня.

Забих се в пурпурната стена още преди погледът ми да се изпълни с червено. Изругах с достойнство, охлузено не по-малко от дланите ми, и залитнах назад, едва овладявайки брулените си от вятъра крила. Раменете на Касиан се тресяха от зле сдържан смях, на който аз отвърнах с вулгарен жест.

— Ако ще кацаш с такава засилка, гледай да имаш достатъчно място.

Намръщих му се.

— Добре де, научих си урока.

— Или достатъчно пространство да направиш вираж и да покръжиш, докато намалиш скоростта...

— Разбрах.

Касиан вдигна ръце, но шеговитостта напусна лицето му, като видя моето, докато крачех към него, освободила се от крилата.

— Искаш ли да го раздаваме по-леко днес?

Струваше ми се, че другите подценяваха умението му да долавя промените в емоционалната нагласа на околните. Все пак, за да командва цели легиони, трябваше да е способен да разчита подобни тънкости, да преценява кога неговите или вражеските войници са силни, грохнали или пък на път да грохнат.

Надзърнах в себе си, към онова местенце, което сега чувствах като яма с плаващи пясъци, и отвърнах:

— Не ме щаци. Искам да си тръгна куцаща.

Съблякох кожения си жакет и навих ръкавите на бялата си риза.

Касиан ме премери с поглед и пророни:

— И на мен физическото натоварване ми помага. — Завъртя рамене, а аз започнах упражненията за разтягане. — Само с тренировки смогвам да се съсредоточа и уравновеся. А след снощи... — Той върза тъмната си коса. — Определено имам нужда от това.

Задържах крака си сгънат назад и мускулите ми възроптаха срещу мощното разтягане.

— Е, има и по-лоши методи за разпускане.

Той ми се ухили накриво.

— О, да, има.

\* \* \*

За урока на Азриел след това се налагаше да стоя на вятъра, запаметявайки обясненията му за въздушните течения и низходящата тяга, за влиянието на топлия и студения въздух върху вятъра и скоростта. През цялото време сенкопоецът беше мълчалив и сдържан. Нетипично дори за него самия.

Допуснах грешката да го попитам дали бе говорил с Мор, след като се оттегли миналата вечер.

Не, не беше. И толкова.

Макар че непрекъснато свиваше в юмрук белязаната си ръка. Сякаш си припомняше как бе изтръгнала нейната собствена от хватката му по време на срещата ни. Отново и отново. Не дръзнах да му кажа, че е постъпил правилно, че може би е по-добре да говори с Мор, вместо да позволи на чувството за вина да го гложди. Между



двама им се бяха случили достатъчно неща и без аз да се намесвам в отношенията им.

Наистина няколко часа по-късно се прибрах с накуцване в градската къща, където заварих Мор на масата в трапезарията. Похапваше гигантски сладкиш, който явно си беше купила от някоя пекарна по пътя към дома.

— Изглеждаш като прегазена от стадо диви коне — рече тя с пълна уста.

— Чудесно — отвърнах, грабнах сладкиша от ръката ѝ и го доядох на една хапка.

Тя изпищя възмутено, но после само щракна с пръсти и на лъснатата маса пред нея се появи чиния с нарязан пъпеш от кухнята в дъното на коридора.

Точно върху купчина писма, написани върху всевъзможни листове.

— Какво е това? — попитах, бършейки трохите от устата си.

— Първите отговори от Великите господари — обясни ми услужливо тя, набоде парче от сочния зелен плод и отхапа.

От снощния ѝ гняв, от страха ѝ нямаше и следа.

— Приятно четиво, хмм?

— Първото писмо беше от Хелион. Получихме го тази сутрин. Покрай всичките си недомлъвки май казва, че е готов да... застане на наша страна.

Вдигнах вежди.

— Това е добре... нали?

Тя сви рамене.

— За Хелион така или иначе не се притеснявахме. Другите двама обаче... — Тя изяде и последната хапка от парчето пъпеш, дъвчейки шумно. — Тесан твърди, че ще дойде, но само ако срещата се състои на неутрално, безопасно място. Калиас... той ни няма доверие след... В недрата на Планината. Исква да си доведе въоръжена стража.

Дворовете на Деня, Зората и Зимата. Най-близките ни съюзници.

— От другите няма ли вести? — полюбопитствах със свит стомах.

— Не. Още нямаме отговор от Пролетта, Есента и Лятото.

— Не ни остава много време до срещата. Ами ако изобщо не отговорят?

Не смеех да се усъмня на глас дали Ерис ще удържи на думата си и ще уреди присъствието на баща си. Същото важеше и за участието му в каузата ни. Светлината току-що се беше върнала на лицето й...

Мор си взе още едно парче пъпеш.

— Тогава ще трябва да решим дали двамата с Рис да ги сграбчим за яките и да ги довлечем на срещата, или да я проведем без тях.

— Бих подкрепила втория вариант. — Мор свъси вежди. — Първият — обясних — не ми звучи като подходяща основа за сформирането на съюз.

Макар че ме изненадваше липсата на отговор от Таркуин. Независимо от кръвната му вражда с нас... Елфът, с когото неотдавна се бях запознала, когото продължавах да уважавам най-искрено... Очаквах на драго сърце да сключи съюз срещу Хиберн. Освен ако вече не желаше да се съюзи с тях, за да отмъсти на двама ни с Рис.

— Ще видим — каза лаконично Мор.

Въздъгнах през носа си.

— Снощи...

— Нищо не е станало. Всичко е наред.

Бързината на отговора й предполагаше точно обратното.

— Не е вярно. Имаш *право* да се чувстваш така.

Мор поразроши косата си.

— Е, това няма да ни помогне във войната.

— Така е, няма. Но... Не знам какво точно да ти кажа.

Тя впери поглед в прозореца.

— Разбирам защо го е направил Рис. В каква позиция се намираме. Ерис е... Знаеш какъв е. И ако наистина е заплашвал да продаде информация за дарбата ти на баща си... Свещена Майко, и аз самата бих сключила същата сделка с Ерис, за да не позволя на Берон да те нарани. — Нещо в гърдите ми се отпусна от думите й. — Просто... Баща ми разбра... в мига, в който чу за това място, разбра колко е важно за мен. Не очаквах баща ми да обяви друга цена за помощта си във войната. Рис също беше наясно. Довел е Ерис, за да подслади сделката за баща ми. Може би дори се е надявал да го накара да забрави за Веларис.

Вдигнах въпросително вежди.

— С Рис си поговорихме. Тази сутрин. Докато Касиан ти сритваше задника.

Изсумтях.

— Ами с Азриел?

А уж бях решила да не им се месея.

Мор пак зачопли пъпеша.

— Аз... Трябвало е да вземе трудно решение, когато Ерис го е намерил. Просто... — Тя задъвка долната си устна. — Не знам защо очаквах да застане на моя страна, защо така се изненадах. — Сдържах се да подхвърля, че би могла да му го каже. Мор сви рамене. — Но някак... всичко това ми дойде изневиделица. Никога няма да се примиря с тези условия и все пак... Баща ми печели, Ерис печели, всички елфи като тях *печелят*, ако позволя на обстоятелствата да ме смачкат. Да повлияят на радостта ми от живота. На отношенията ми с всички вас. — Тя въздъхна към тавана. — Мразя войната.

— Споделям чувствата ти.

— Не само заради смъртта и жестокостите — поясни Мор. — Но и заради постъпките, към които ни тласка. Заради решенията, които ни принуждава да взимаме.

Кимнах, макар че едва започвах да осмислям *решенията* и цената на всичко това.

Отворих уста, ала в този момент на входната врата се почука. Надникнах към часовника във всекидневната отвъд фоайето. Лечителната идваше.

По-рано тази сутрин бях споменала на Илейн, че Маджа ще дойде да я прегледа в единайсет, а тя ми бе отвърнала доста уклончиво. Но и това беше по-добре от директен отказ.

— Ти ли ще отвориш вратата, или аз да отида?

Реагирах на явния ѝ сарказъм с нецензурен жест, но докато ставах от стола, приятелката ми ме хвана за ръката.

— Ако имаш нужда от нещо... можеш да разчиташ на мен.

Отговорих ѝ с лека, благодарна усмивка.

— И ти на мен.

Тя продължаваше да ми се усмихва, когато поех дълбока глътка въздух и тръгнах към вратата.

\* \* \*

Лечителката не откри нищо нередно.

Имах ѝ доверие — ако не за друго, то поне защото не бях виждала много други Върховни елфи с толкова белязана от бръчки тъмна кожа и коса, изтъняла като паяжина от старостта. Кафявите ѝ очи още бяха бистри и подклаждани от вътрешна топлина, а чворестите ѝ ръце не трепваха, докато ги прокараваше над тялото на Илейн, която лежеше търпеливо и безмълвно на леглото си.

Маджа излъчваше магия, сладка и успокояваща, и изпълваше стаята на сестра ми с нея. А когато постави нежно ръце от двете страни на главата ѝ и аз настръхнах, лечителката просто ми се усмихна иронично над кльощавото ѝ рамо и ми каза да се отпусна.

Неста, която я наблюдаваше зорко от ъгъла, не пророни и дума.

След една дълго проточила се минута Маджа предложи трите с нея да донесем на Илейн чаша чай, хвърляйки многозначителен поглед към вратата. С Неста се съгласихме и оставихме сестра си в окъпаната от слънцето стая.

— Как така ѝ няма *нищо*? — изсъска тихо Неста, докато старицата слизаше по стълбището, вкопчила ръка в парапета.

Аз вървах до нея, достатъчно близо да я хвана за лакътя, ако се наложеше.

Маджа, напомних си, беше излекувала Касиан и Азриел — и още безброй ранени елфи. Изцерила бе крилата на Рис по време на Войната. Изглеждаше древна, но не се съмнявах в силата ѝ, нито в желанието ѝ да помага на пациентите си.

Лечителката не благоволи да отговори на Неста, докато не преодоляхме стълбището. Люсиен вече ни чакаше във всекидневната, а Мор беше в трапезарията. И двамата се изправиха, но не напуснаха стаите си, сякаш заели позиции в двата фланга на фойето.

— Ами, така — отвърна най-сетне Маджа, преценявайки с поглед първо Неста, а сетне и мен. — Не откривам нищо нередно. Тялото ѝ е добре; прекалено измършавяло и с потребност от храна и свеж въздух, но иначе му няма нищо. А що се отнася до съзнанието ѝ... не мога да проникна в него.

Примигнах насреща ѝ.

— Има щит?

— Тя е възкресена от Котела — обясни лечителката, надзъртайки отново към Неста. — Вие не сте като всички нас. Не мога да достигна

местата, където е оставил най-дълбока следа. — Съзнанието. Душата. Тя ми стрелна предупредителен поглед. — И на ваше място не бих опитвала, господарке.

— Но смяташ ли, че макар да е добре наглед, вътрешно ѝ се е случило нещо? — настоя Неста.

— И преди съм си имала работа с жертви на душевна травма. Симптомите ѝ определено отговарят на такива невидими рани. Но... била е възкресена от нещо, което не разбирам. Питате дали има нещо нередно с нея. — Маджа сякаш задъвка думите. — Не ми харесва това определение. *Нередно*. Бих казала, че е различна. Променена.

— Можем ли да ѝ помогнем някак? — процеди през зъби Неста. Древната лечителка кимна с брадичка към Люсиен.

— Вижте дали той може да ѝ помогне. Ако някой изобщо е способен да усети нещо лошо в нея, то това ще е другарят ѝ.

— Как.

Думата прозвуча не като въпрос, а като гневна заповед.

Тъкмо се канех да смърря Неста за невежливото ѝ поведение, но Маджа ѝ отвърна, като че приказваше на малко дете:

— Другарската им връзка. Тя е мост между душите им.

Тонът на лечителната накара сестра ми да настръхне, но Маджа вече куцукаше към входната врата. На излизане отново посочи Люсиен.

— Поседи при нея. Просто си поговорете, усети я. Провери дали ще доловиш нещо. Но не я притискай.

След това си тръгна.

Завъртях се към Неста.

— Можеше да проявиш малко *уважение*, Неста...

— Извикай друг лечител.

— Защо, за да изгониш и него с поведението си?

— Извикай друг лечител.

Мор тръгна към нас с измамливо спокойствие и Неста втренчи в нея изпепеляващ поглед.

Срещнах очите на Люсиен.

— Ще опиташ ли?

Неста му се озъби:

— Да не си *посмял*...

— Млъкни! — срязах я аз.

Неста примигна смаяно.

Оголих зъби насреща ѝ.

— Ще опита. И ако не намери нищо странно, ще извикаме друг лецител.

— И какво, ще я довлечеш тук ли?

— Ще я поканя.

Неста се обърна към Мор, която все още ни наблюдаваше от свода към трапезарията.

— А *ти* какво ще правиш през това време?

Мор ѝ се усмихна едва-едва.

— Ще остана при Фейра. За да следя как се развиват нещата.

Люсиен измърмори под нос, че нямало нужда да го следят, и трите го стрелнахме изпитателно.

Той просто вдигна ръце, заяви, че искал да се поосвежи, и тръгна по коридора.

## ГЛАВА 29

По-неловки трийсет минути не си спомнях да съм преживявала.

Двете с Мор пийвахме студен ментов чай до прозореца. Писмата от тримата Велики господари още си стояха на масичката между столовете ни, а ние се преструвахме, че гледаме слънчевата улица под нас и децата на Върховни и нисши елфи, които се шляеха насам-натам с хвърчила, знаменца и какви ли не други играчки.

През това време Люсиен и Илейн седяха в напрегнато мълчание до поугасналата камина с недокоснат чаен сервиз на масичката между тях. Не се осмелих да попитам дали Люсиен се мъчи да проникне в съзнанието ѝ, или усеща връзка, подобна на моста от черен диамант между двама ни с Рис. Дали една нормална другарска връзка е съвършено различна от нашата.

Нечия чаена чаша издрънча леко в чинийката и двете с Мор надзърнахме към тях.

Илейн беше взела чашата си и сега пиеше от нея, без дори да поглежда Люсиен.

Сигурна бях, че Неста, изолирана в трапезарията отвъд коридора, е проточила врат да види какво става.

И се уверих в това, когато Амрен я смъмри да не се разсейва.

Двете издигаха стени в съзнанията си. Амрен ми го бе обяснила, когато нареди на Неста да седне срещу нея на масата в трапезарията.

Сестра ми се учеше да долавя стените, да открива дупките, които Амрен беше пробила в тях. И да ги затваря. Мистериозните предмети в Двора на Кошмарите не ѝ бяха помогнали да разбере какво точно се очаква от нея, ето защо опитваха по този начин — с различни невидими обекти. Магията не била само светкавици и заря, обявила бе Амрен, преди да ме изгони от стаята.

Но аз самата не виждах, нито чувах, нито пък усещах дори следа от силата в Неста. А и никой не искаше да ми обясни какво точно се пробваха да събудят в нея.

Ново движение пред къщата привлече вниманието ни с Мор и видяхме, че Рис и Касиан влизат през ниската входна порта. Връщаха

се от среща с командирите на Мраконосците, които вече се подготвяха за война. Поне това бяхме уредили вчера.

И двамата мигновено ни забелязаха на прозореца. И спряха на място.

*Не влизайте — предупредих Рис по връзката ни. — Люсиен се мъчи да усети какво ѝ има на Илейн. През връзката.*

Рис предаде думите ми на Касиан, който килна глава — вероятно също като Неста, — за да види какво се случва зад нас.

Рис попита дяволито:

*А Илейн знае ли?*

*Поканихме я на чай. И ще го изпием на спокойствие.*

Рис отново предаде на Касиан, който прихна в смях, завъртя се и пое обратно към улицата. Рис остана, пъхвайки ръце в джобовете си.

*Отива да изпие нещо. Май ще му правя компания. Кога мога да се върна без опасност за живота си?*

Показах му среден пръст през прозореца.

*Ама че голям, силен илириански воин!*

*Илирианските воители знаят кога е разумно да влизат в бой и кога да стоят настрана. Точно в момента Неста следи всичко като ястреб, а вие двете кръжките наоколо като лешояди... Знам кой ще си тръгне жив от боя.*

Пак му показах онзи пръст, а Мор, разгадала същността на разговора ни, последва примера ми. Рис се засмя тихо и изпълни театрален поклон.

*Великите господари изпратиха отговори — казах му, докато вървеше към улицата. — Дворовете на Деня, Зората и Зимата ще дойдат.*

*Знам — отвърна той. — Току-що получих вест от Кресеида, че Таркуин още обмисля отговора си.*

*По-добре от нищо.*

Рис ми се усмихна през рамо.

*Приятен чай, госпожо опекун!*

*Да ти кажа, и на мен ми трябваше опекун покрай теб.*

*В тази къща имаше цели четирима.*

Усмигнах се, а той достигна ниската входна порта, където Касиан го чакаше, използвайки момента да разпери крила. Шепата деца наоколо ги зяпаха с удивление.



— *Съсредоточи се!* — изсъска Амрен от другата стая.

Масата в трапезарията се разтърси.

Звукът като че ли стресна Илейн и тя побърза да остави чашата.

Изправи се и Люсиен веднага скочи на крака.

— Съжалявам — избръщолеви той.

— Какво... какво беше това?

Мор сложи ръка на коляното ми, усетила, че и аз се каня да стана.

— Аз... подръпнах връзката.

Амрен се озъби от другата стая:

— *Недей да...* опърничаво момиче.

В следващия момент Неста се озова на прага.

— Какво ѝ стори?

Думите ѝ бяха остри като бръсначи.

Люсиен надникна към нея, после и към мен. По челюстта му подскачаше нервен мускул.

— Нищо — отговори и пак се обърна към другарката си. — Съжалявам... ако съм те уплашил.

Илейн запристъпва бавно към Неста, която доближаваше точката на кипене.

— Беше... странно — пророни малката ми сестра. — Сякаш дръпна нишка, вързана за някое от ребрата ми.

Люсиен разпери длани към нея.

— Съжалявам.

Илейн впери дълъг поглед в него. Накрая очите ѝ помътняха, тя поклати глава, примигна два пъти и каза на Неста:

— Два гарвана летят насам; единият е бял, другият — черен.

Неста умело прикри съкрушението си. Страх.

— Имаш ли нужда от нещо, Илейн?

Само с нея използваше такъв глас.

Илейн поклати глава още веднъж.

— Слънце.

Неста ми стрелна кръвнишки поглед и поведе сестра ни надолу по коридора към слънчевата градина в задната част на къщата.

Люсиен изчака стъклената врата да се отвори и затвори, преди да въздъхне дълбоко.

— Има връзка, истинска нишка — промълви, но повече на себе си, отколкото на нас.

— И? — подкани го Мор.

Люсиен прокара и двете си ръце през дългата си червеникава коса. Кожата му беше доста по-тъмна от тази на Ерис — наситено златистокафяво.

— И достигнах края ѝ откъм Илейн, когато тя се уплаши и избяга.

— Долови ли нещо?

— Не, нямах време. *Почувствах* нея, но...

Бузите му поруменияха. Явно беше почувствал нещо, различно от онова, което търсехме. Макар че и ние самите не знаехме какво бе то.

— Може да опитаме отново. Някой друг ден — предложих.

Люсиен кимна, но май не очакваше да се случи.

Амрен се провикна ядно от трапезарията:

— Някой да доведе сестра ти. Урокът ѝ не е приключил.

Въздъгнах.

— Добре, Амрен.

Вниманието на Люсиен попадна върху масичката зад мен, върху писмата, написани на различни видове хартия. Златното му око се присви. Като посланик на Тамлин, несъмнено ги разпозна.

— Нека отгатна: съгласили са се, но сега пък имат претенции за мястото.

Мор сбърчи чело.

— Някакви предложения?

Люсиен върза косата си с лентичка от кафява кожа.

— Имаш ли карта?

Май на мен се падаше честта да доведе Неста.

\* \* \*

— Онзи бор го нямаше преди секунда.

Азриел се засмя тихо от скалата, на която седеше, докато два дни по-късно ме гледаше как вадя борови иглички от косата и жакета си.

— Ако съдя по размера му, бих казал, че го има поне от... двеста години.

Навъсих се, поизступвайки дрехите си и накърненото си достойнство.

Студеното му, сдържано поведение напоследък, породено от гнева и огорчението на Мор... беше поомекнало. Или защото Мор реши да седне до него на снощната вечеря — проява на безмълвната ѝ готовност да му прости може би, или просто защото времето бе притъпило болката. И все пак можех да се закълна, че в погледа му, насочен към нея, винаги се таеше искрица вина. А гневът на Касиан към сенкопоеца... е, поне засега бе отстъпил място на шеговити усмивки и развратни коментари. Явно се радваше, че всичко се нарежда.

Изкачих с пламнали бузи скалата, на която седеше Азриел — надвиснала поне пет метра над гората и блещукащото езеро, надничащо измежду боровете. Включително и онзи, в който се бях блъснала челно при последния си опит да скоча от скалата и просто да се зарея към езерото.

Сложих ръце на хълбоците си, плъзвайки поглед по дърветата и сините води далеч под нас.

— Къде сбърках?

Азриел, който точеше Изповедника в скута си, вдигна лешниковите си очи към мен.

— Като изключим сблъсъка с дървото ли?

Сенкопоецът имаше чувство за хумор. Суховато и сдържано, но... когато бяхме насаме, изплуваше много по-често, отколкото в компанията на останалите.

През последните два дни прекарвах времето си или в ровене из древни книги за информацията относно кърпенето на стената, която да предам на Амрен и Неста — двете продължаваха безмълвно да градят и поправят невидими стени в съзнанията си, — или в дебати с Рис и другите за отговорите на купищата писма, които вече си разменяхме с Великите господари относно местоположението на предстоящата среща. Люсиен бе дал първоначалното предложение за мястото, а когато то бе отхвърлено, бе изредил още няколко варианта. Той самият твърдеше, че подобно поведение от страна на господарите било напълно очаквано, като че безброй пъти бе уреждал срещи от такъв характер. Рис само кимаше в знак на съгласие и одобрение.

А през останалото време... аз ровех из други книги, по-точно из всички, които Клото смогваше да ми намери за Оуроборос. За това как да го овладея.

Огледалото се ползваше с печална слава. Всеки именит философ бе писал за него. Някои бяха дръзнали да погледнат в него — и бяха полудели. Други само го бяха доближавали, побягвайки от ужас.

Никъде не пишеше за герой, който да е съумял да го овладее, да е зърнал онова, което дебнеше зад повърхността му, спечелвайки Оуроборос.

Изключение правеше само Горската тъкачка, която определено изглеждаше достатъчно умопомрачена, навярно заради свидното си огледало. А може би злото в нея бе отровило огледалото. Някои философи спрягаха точно тази теория, макар и да не знаеха името на злата кралица, която някога го беше притежавала и обичала повече от всичко; която тайно бе наблюдавала света през него и го бе използвала, за да залавя красиви девизи, с чиято кръв да поддържа вечната си младост.

Лесно стигнах до заключението, че щом родът на Кеир притежаваше Оуроборос от хилядолетия, от толкова време никой не бе успял да си тръгне с него. Обезсърчителен факт. А и всички текстове се припокриваха по един въпрос: нямаше как да го надхитриш. Нямаше задни вратички. Срещата с ужасиите в него беше единственият начин да се сдобиеш с него.

С други думи — трябваше другояче да привлече Резбаря на наша страна. И да проуча как да го сторя, намерех ли свободно време.

Азриел прибра легендарния си кинжал в ножницата му и огледа широко разперените ми крила.

— Опитваш да управляваш с ръце. А мускулите са в самите крила. И в гърба ти. Ръцете ти са ненужни, те ти помагат само да пазиш равновесие. И дори заради това ефектът им е най-вече психологически.

Повече думи не го бях чувала да изрича наведнъж.

Вдигна вежда срещу учудената ми физиономия и аз затворих уста. После върнах смръщен поглед към пропастта пред нас.

— Пак ли? — измърморих.

Той се засмя тихо.

— Ако искаш, може да намерим по-ниска скала.

Изтръпнах.

— Нали каза, че *това* било ниска скала.

Азриел опъна ръце назад, подпря се на тях и зачака. Търпелив, спокоен.

Но аз още усещах как грапавата кора раздира дланите ми, как коленете ми се блъсват в масивния ствол...

— Ти си безсмъртна — рече тихо накрая. — Костите ти се чупят трудно. — Кратка пауза. — Ето това си казах.

— Костите ми се чупят трудно — повторих мрачно, — но въпреки това *боли*.

— Кажи го на дървото.

Засмях се.

— Знам, че не е толкова високо, а и да падна, няма да умра. Но може ли поне... да ме *бутнеш*?

Защото точно този скок на сляпо, първоначалният тласък караше крайниците ми да се сковат.

— Не — беше краткият му отговор.

Въпреки това се поколебах.

Що за безполезен страх! Борила се бях с Атора, пропадайки заедно с него към земята от поне триста метра височина.

И гневът от спомена, от безпощадните му зверства, от мисълта, че други твари като него можеха да ги повторят, ме накара да стисна зъби и да скоча със засилка от ръба на скалата.

Разперих широко крила и гърбът ми възропта, когато уловиха вятъра, но долната половина на тялото ми започна да увисва, краката ми се превърнаха в мъртва тежест, мускулите на торса ми се предадоха...

Проклетото дърво изникна пред мен и аз кривнах надясно.

Право в друго дърво.

С крилата напред.

Звукът от сблъсъка на кост и плът с дърво, а сетне със земята ме връхлетя преди болката. Сдържаната ругатня на Азриел — също.

От гърлото ми се изтръгна тъничък стон. Най-напред долових паренето в дланите си, после и в коленете.

Накрая и в гърба...

— По дяволите! — успях да изплюя, когато Азриел коленичи пред мен.

— Добре си. Просто малко зашеметена.

Светът още се подреждаше пред очите ми.

— Направи добър вираж — подхвърли той.

— В още едно дърво.

— Преценяването на околната обстановка е половината от летенето.

— Това си ми го казвал — троснах му се аз.

И наистина ми го беше казвал. Десетина пъти само тази сутрин.

Азриел клекна и ми подаде ръка да стана. Кожата ми пламна, когато стиснах пръстите му, а от дрехите ми се поръсиха унизителен брой борови иглички и трески. Гърбът така ме заболя, че свалих крила, без да ме е грижа, че ги влача по земята, докато Азриел ме водеше към брега на езерото.

Край ослепителното слънчево отражение в тюркоазените води сенките му ги нямаше и лицето му се виждаше съвсем отчетливо и ясно. Изглеждаше по-... човешко отвсякога.

— Няма начин да се подготвя достатъчно, че да летя с легионите, нали? — попитах, коленичейки до него, докато сенкопоецът почистваше одраните ми длани с веща, деликатна ловкост.

Ярката слънчева светлина озаряваше безпощадно белезите му, не прикриваше нито една нащърбена, нагърчена резка.

— Не ми се вярва — отвърна искрено той. И гърдите ми сякаш хлътнаха от разочарование. — Ала не пречи да се упражняваш до последния момент. Не се знае кога ще ти потрябва да летиш.

Изтръпнах, като извади една голяма треска от дланта ми и проми мястото с езерна вода.

— И на мен ми беше трудно да се науча — продължи той. Не посмях да кажа нищо. — Повечето илирианци се обучават от съвсем малки. Аз обаче... Предполагам, че Рисанд ти е разказал за ранното ми детство.

Кимнах. Той приключи с едната ми ръка и се зае с другата.

— Заради възрастта ми вече се страхувах да летя, не вярвах на инстинктите си. Беше... същински срам да се уча толкова късно. Не само за мен, но и за всички във военния лагер. Въпреки това се научих, макар и често да се упражнявах сам. Касиан, естествено, ме намираше пръв. Съсипваше ме от подигравки и бой, докато не предложи да ме

обучава. Рис се присъедини на следващия ден. И така двамата ме научиха да летя.

Когато приключи и с другата ми ръка, седна на брега и камъчетата изскърцаха под тежестта му. Настаних се до него и опрях ръце върху коленете си с дланите нагоре, отпусайки крила на земята.

— И понеже ми беше толкова трудно... Няколко години след Войната Рис ми донесе една история. История подарък. Специално за мен. Отишъл... отишъл да види Мириам и Дракон в новия им дом. Посещението му било толкова тайно, че дори ние с Касиан научихме чак когато се върна. Знаехме, че народът им не се е удавил в морето, както си мислеха всички, както те самите искаха да си мислят всички. Когато Мириам освободи народа си от кралицата на Черната земя, поведе всичките петдесет хиляди души през пустинята чак до бреговете на Еритрийско море. Въздушният легион на Дракон ги прикривал. Но щом стигнали до морето, установили, че корабите, с които трябвало да прекосят тесния проток до съседното кралство, били потопени. Кралицата била изпратила останките от армията си да ѝ върнат някогашните роби. Хората на Дракон, Серафимите, също имат крила. Техните обаче са с пера. И за разлика от нас те позволяват на жените си да командват армията им, да се бият, да управляват. Всичките са надарени с могъща магия от вятър и въздух. Щом съзрели армията, препускаща след тях, веднага осъзнали, че са прекалено малобройни, за да я спрат. Затова разсекли морската вода, създали път през морето, през целия проток, и наредили на хората да бягат. Те се подчинили, но Мириам настояла да остане най-отзад, да изчака всички да прекосят. Няма да изостави нито един човек. Нито един. Успели да прекосят протока наполовина, когато армията ги достигнала. Серафимите били изтощени, магията им вече едва удържала прохода през морето. И Дракон бил наясно, че ако го запазят... армията ще мине по него и ще изколи хората на отсрещния бряг. Серафимите се сражавали с челните отряди на морското дъно. Била кървава, ожесточена, хаотична битка. И по време на цялото това меле не видели, че кралицата намушкала Мириам. Дракон не забелязал. Той мислел, че се е измъкнала, че някой от войниците му я е пренесъл. И наредил на морските води да се затворят, да издавят вражеските сили. Нефел обаче, млада картографка от армията на Серафимите, зърнала как кралицата намушква Мириам. Нейната любовница, която била сред

генералите на Дракон, осъзнала, че Мириам и Нефел липсвали. Дракон обезумял, но магията им била изчерпана докрай и никоя сила на света не можела да задържи морето, превземащо доскорошния проход. Никой не можел да достигне другарката му навреме. С изключение на Нефел. Тя станала картограф, защото не я допуснали в бойните отряди заради малките ѝ крила. Дясното дори било деформирано. Пък и била дребна; нисичкото ѝ тяло щяло да създаде опасна пробойна в предните бойни редици, когато воювали щит до щит. Дракон все пак ѝ разрешил да се пробва в легиона му от уважение към любовницата ѝ, но Нефел се провалила. С мъка носела серафимския щит, а малките ѝ крила не ѝ позволявали да поддържа темпото на останалите воители. Затова се превърнала в безценен картограф през Войната, помагайки на Дракон и любимата си да откриват подходящи местности за битките. През тези дълги месеци с Мириам се превърнали в близки приятелки. И така, онзи ден на морското дъно Нефел си спомнила, че приятелката ѝ била изостанала най-отзад. Върнала се за нея, макар че всички наоколо препускали към далечния бряг. Намерила Мириам прободена от копие на кралицата. Точно тогава морската стена започнала да пропада откъм гърбовете им, избивайки първо приближаващата вражеска армия. Връхлитайки към тях. Мириам казала на Нефел да се спасява. Нефел обаче отказала да изостави приятелката си. Грабнала я на ръце и излетяла.

Азриел говореше с притихнал от почитание глас.

— Години по-късно, когато разказал на Рис, Дракон още не знаел как да си обясни случилото се. Логиката и принципите на обучението го отричали. Нефел, която не умеела да носи дори серафимски щит, пренесла тройно по-тежката Мириам. И то в *полет*. Морето ги връхлитало, но Нефел полетяла подобно на най-добрите му Серафими. Морското дъно било лабиринт от назъбени камъни, твърде тесен, за да прелети серафимски воин през него. Опитвали по време на бягството, но всички се блъскали в стените му. Нефел обаче с по-малките си крила... Ако били и със *сантиметър* по-широки, нямало да успее. И още повече... дребната картографка прелетяла през прохода с умиращата Мириам в ръце, бърза и ловка като най-великите серафимски воители. Точно тя — отхвърлената, забравената... Точно тя надбягала дори смъртта. Излетяла от морското дъно, когато водата я застигала и от двете страни и едва не погълнала краката ѝ във въздуха.



Ала въпреки твърде малкия размах на крилата ѝ, деформираното ѝ крило... тя не се провалила. Дребното ѝ тяло не я предало нито веднъж.

Очите ми пареха.

— И успяла. Още същата нощ с любимата ѝ се венчали, а Мириам... е, тя дължи живота си на Нефел. — Азриел взе някакво плоско, бяло камъче и го завъртя в ръцете си. — Рис ми разказа тази история, като се върна. И оттогава тайно възприехме Нефелската философия в собствените ни войски.

Вдигнах вежда. Азриел сви рамене.

— С Рис и Кас от време на време си напомняме, че онова, което смятаме за най-голямата ни слабост, може да се окаже най-голямата ни сила. И че точно онзи, от когото най-малко го очакваме, може да промени хода на историята.

— Нефелската философия.

Той кимна.

— Знам, че в тяхното кралство всяка година провеждат Нефелския маратон в чест на героичния ѝ полет. По суша, но все пак... Двете със съпругата ѝ ежегодно короноват нов победител в памет на случилото се онзи ден. — Той метна камъчето обратно при събратята му на брега и звукът отекна над водата. — Ето защо ще те обучаваме, Фейра, до последния възможен ден. Защото никога не се знае: може пък дори тренировъчен час да се окаже съдбовен.

Претеглих думите му наум... историята на Нефел. Сетне се изправих и разперих крила.

— Тогава да опитаме отново.

\* \* \*

Същата вечер, когато докуцуках в спалнята ни, стенейки от болка, заварих Рис да се рови из още книги на бюрото.

— Предупредих те, че Азриел е безпощадно копеле — отбеляза, без да ме погледне.

Вдигна ръка и в банята зашуртя вода.

Благодарих му с половин уста и се затътрих натам, стиснала зъби заради агонията в гърба ми, бедрата ми, костите ми. Всяка част от

тялото ме *болеше*, а понеже мускулите трябваше да обгърнат основата на крилата ми, не биваше да ги прибирам. Стърженето им по дървото, килима и пак по дървото беше единственият звук в стаята освен влаченето на уморените ми крака. Само като видях горещата вана и си представих колко усилия ще са ми нужни, за да вляза в нея, изскимтах.

Дори за да се съблека, се налагаше да впрегна мускулите си, които почти се бяха предали.

Откъм спалнята се дочу местене на стол, последвано от тихи, котешки стъпки.

— Сигурно си наясно, но е необходимо да влезеш във ваната, за да се изкъпеш, не е достатъчно само да я гледаш.

Нямах сили дори да го стрелна злобно и направих само една неуверена, скована стъпка към водата, преди той да ме хване.

Дрехите ми изчезнаха, вероятно озовавайки се в перилното помещение на долния етаж, после Рис ме грабна в обятията си и потопи голото ми тяло във водата. С крилата едва влязох и...

Простенах от дълбините на гърлото си, когато разкошната горещина ме обгърна, и дори не се помъчих да сторя друго, освен да отпусна глава назад върху ръба на ваната.

— Ей сега се връщам — обяви другарят ми и излезе от банята, а след това и от спалнята.

Разбрах, че се е върнал и че съм задрямала, когато долових ръката му върху рамото си.

— Излизай! — нареди ми, макар че той ме издърпа от ваната, избърса ме с кърпа и ме поведе към леглото.

Положи ме по корем върху дюшека и веднага забелязах маслата и мехлемите, които беше донесъл. Деликатното ухание на розмарин изпълни ноздрите ми... както и на нещо със също толкова приказен аромат, което умората не ми позволи да разпозная. Ръцете му зальцяха, покрити с щедро количество от някакво масло, а после ги усетих върху себе си.

Когато започна да разтрива болезнените мускули по гърба ми, откликнах с крайно непристоен стон. По-тежко пострадалите места изтръгнаха от гърлото ми жалко скимтене, но той продължи да ги масажира нежно, докато пронизващата, ослепителна агония не се смекчи до тъпа болка.

Сетне се зае с крилата ми.

Ръцете му разстилаха облекчение и екстаз по тялото ми, отпускатйки напрегнатите мускули, докосвайки любящо, съблазнително по-чувствителните кътчета.

Пръстите на краката ми се свиха от наслада, а като достигна онази деликатна точка, от която коремът ми се стегна, ръцете му се плъзнаха надолу към прасците ми, откъдето поеха бавно все по-нагоре и по-нагоре, чертаейки изкусителни линии по вътрешността на бедрата ми, карайки дъха ми да се учестява. Издигаха се, докато не обгърнаха задните ми части, където масажът му продължи със същата изкусна, греховна вещина. А оттам — пак нагоре. Нагоре по кръста ми, към крилата ми.

Допирът му някак се промени. Стана по-изследователски. Широки движения и такива, леки като перце; дъги и спирали, и резки, прогарящи черти.

Пламнах отвътре, сякаш се разтопих, и прехапах долната си устна, когато плъзна нокът съвсем, съвсем близо до онова съкровено, чувствено местенце.

— Жалко, че си толкова уморена от тренировките — подхвана умислено, рисувайки лениви, мудни кръгове с пръсти.

Съумях да отвърна само с нечленоразделна върволица от думи, изразяващи едновременно молба и обида.

Той се приведе към мен и дъхът му стопли кожата между крилата ми.

— Казвал ли съм ти някога, че не познавам никого с по-мръсна уста от своята?

Измърморих още нещо, което само потвърждаваше наблюдението му.

Той се засмя и едната му ръка продължи да се движи опасно близо до онова чувствително място, а другата се провлачи между краката ми.

Аз вдигнах дръзко бедра в безмълвна заповед. Но той просто зарисува бавни кръгове с пръст, плъзвайки също толкова протяжна милувка по крилото ми. Целувайки ме по гръбнака...

— Как да те обладая тази вечер, скъпа Фейра?

Загърчих се върху намачканите чаршафи под себе си, отчаяна за поне някакъв контакт, докато Рис ме държеше на ръба.

— Колко си нетърпелива само — измърка той и пръстът му проникна бавно в мен.

Простенах от прекомерната сила на усещането, а той задържа едната си ръка между краката ми, придвижвайки другата все по-близо и по-близо до онази точка на крилото ми, подобно на хищна птица, кръжаща край плячката си.

— Докога така? — пророни умислено, повече на себе си, отколкото на мен, и пъхна втори пръст при другия вътре в мен, за да продължат заедно подстрекаващите, мудни движения навътре-навън. — Докога ще продължавам да те желая всеки час, с всеки дъх? Не знам дали ще устискам хиляда години. — Ханшът ми се движеше с него, тласкаше го по-надълбоко в мен. — Помисли само колко ще спадне продуктивността ми.

Изръмжах му нещо, което едва ли прозвуча особено романтично, и той се засмя, измъквайки и двата си пръста. Възразих с тих вопъл.

Докато устата му не замести пръстите, а ръцете му се вкопчиха в хълбоците ми, за да ме повдигнат, да му подсигурят по-добър достъп. Възглавницата заглуши стона ми и той навлезе още по-надълбоко, подлудявайки ме с всяко завъртане на езика си.

Люшнах бедра с гърлено стенание и Рис ме стисна по-здраво, за да не преча на деянията му.

— Така и не те обладах в библиотеката — отбеляза, прокарвайки език през сърцевината ми. — Ще се наложи да поправим тази грешка.

— Рис.

Името му прозвуча като молба върху устните ми.

— Хммм — беше единственият му отговор и дълбокият звук отекна в тялото ми.

Задъхах се още по-мощно, стискайки чаршафите в шепи.

Ръцете му най-сетне пуснаха бедрата ми и аз пак прошепнах името му — с благодарност, с облекчение, с надежда най-накрая да изпълни желанието ми...

Устата му засмука снопчето нерви, намиращо се на връхната точка на бедрата ми, а ръката му... Ръката му се озова точно върху онова проклето място по вътрешния ръб на лявото ми крило и го погали леко.

Върховен екстаз раздра плътта ми, придружен от дрезгав вой, и сякаш излетях от собственото си тяло. А когато вълните от трепет и

звездна светлина отшумяха...

В костите ми се просмука умора, вечна и безкрайна като връзката помежду ни. Рис легна зад мен и прибра крилата ми, за да ме прегърне.

— Забавен експеримент проведохме — прошепна в ухото ми.

Усещах го до задните си части, твърд и готов, но когато понечих да го докосна, той ме стисна още по-силно в обятията си.

— Спи, Фейра — промълви до кожата ми.

Затова сложих ръка върху неговата, любувайки се на жилестата мощ под пръстите ми, и зарових глава в гърдите му.

— Ще ми се да можехме с дни да живеем така — намерих сили да прошепна с натежали като олово клепачи. — Само двамата.

— Ще има и такива дни, Фейра. — Той ме целуна по косата. — Ще видиш.

## ГЛАВА 30

На следващия ден още се чувствах толкова скована, че се наложи да изпратя вест на Касиан и Азриел, че няма да тренирам с тях.

Кое то май се оказа грешка, защото след броени минути и двамата се появиха пред входната врата на градската къща. Генералът настоя да разбере какво, по дяволите, ме е сполетяло, а сенкопоецът ми донесе кутийка с мехлем за болките в гърба.

На Азриел благодарих за мехлема, а на Касиан заявих да си гледа работата.

А после го помолих да заведе Неста в Дома на Ветровете, понеже аз самата определено не можех да летя с нея — дори няколко метра след ответряване.

Сестра ми явно не беше намерила нищо в книгите си за поправянето на стената, а тъй като още никой не я беше завел в библиотеката... аз изявих желание. Пък и Люсиен беше тръгнал още преди закуска към една библиотека в другия край на града, за да търси информация по въпроса — задача, която на драго сърце му прехвърлих. Донякъде и защото се усещах гузна, че толкова време не го бях развела из Веларис, но... той като че ли прие нещата радушно. Повече от това — май изгаряше от нетърпение да се поразходи сам из града.

Двамата илирианци най-сетне обърнаха погледи към сестрите ми, които привършваха със закуската си. Неста беше облечена в бледосива рокля, подчертаваща стоманения цвят на очите ѝ, а Илейн — в пепел от рози.

И двамата застинаха за миг. После Азриел им се поклони, а Касиан тръгна към масата, пресегна се през рамото на Неста и грабна една кифличка с боровинково-лимонов крем.

— Добро утро, Неста — поздрави с пълна уста. — Илейн.

Ноздрите на Неста се разшириха, а Илейн само вдигна поглед към Касиан и примигна два пъти.

— Той е прекършил крилата ти, натрошил е костите ти.

Помъчих се да потисна спомена за писъка на Касиан — за шуртящата му кръв.

Неста заби очи в чинията си. Илейн поне беше излязла от стаята си, но...

— Няма да ме убие толкова лесно — отвърна Касиан със самодоволна усмивка, която не бе съвсем искрена.

Илейн пророни само:

— Напротив.

Касиан свъси тъмните си вежди. Прокарах ръка по лицето си, отидох при Илейн и докоснах кльощавото ѝ рамо.

— Искаш ли да те заведе в градината? Билките, които посади, виреят прекрасно.

— Ще ѝ помогна — обади се Азриел, пристъпвайки към масата, когато Илейн се изправи безмълвно.

До ухото му не шепнеха сенки, около пръстите му не се виеше мрак. Той ѝ подаде ръка.

Неста го наблюдаваше като ястреб, но си замълча. Илейн пое ръката му и двамата излязоха.

Касиан дояде кифличката и облиза пръсти. Можех да се закълна, че Неста го гледаше косо през цялото време. Той ѝ се ухили, сякаш бе наясно с това.

— Готова ли си да полетим, Нес?

— Не ме наричай така.

Май не биваше да го изрича, защото очите на Касиан светнаха.

Избрах точно този момент да се ответрея в небето над Дома, кискайки се в прегръдката на вятъра. Можех да го нарека сестринска разплата. Заради вечната сприхавост на Неста.

За щастие, никой не съзря малко по-доброто ми аварийно кацане на верандата, а когато тъмната фигура на Касиан се появи в небето — косата на Неста сияеше като бронз под утринното слънце, — вече бях поизтупала прахоляка от кожените си дрехи.

Лицето на сестра ми беше почервенияло от вятъра, когато Касиан я остави внимателно на верандата. Тя закрачи към стъклените врати без дори да надникне назад.

— Пак заповядай — провикна се след нея Касиан с отчетливо хаплив тон.

Ръцете му се свиваха и разпускаха до тялото, като че се мъчеше да ги освободи от доскорошния допир с нея.

— Благодаря ти — казах му вместо нея, но Касиан дори не се сбогува с мен, преди да се изстреля в облаците.

Библиотеката под Дома беше смрачена, притихнала. Вратите се отвориха пред нас, както при първото ни посещение с Рис.

Неста оглеждаше безмълвно всеки рафт с книги, всяка ниша, всеки полилей, докато я водех все по-надолу към етажа, на който Клото беше намерила онези книги. Показах ѝ малката читалня, където се бях настанила, и махнах към бюрото.

— Знам, че Касиан ти лази по нервите, но и на мен ми е любопитно. Наистина, как ще разбереш какво трябва да научиш за стената?

Неста плъзна пръст по древното дървено бюро.

— Просто разбирам.

— Как?

— Не знам как. Амрен ми каза да... проверя дали някой факт ще се закотви някъде в съзнанието ми.

И вероятно това я плашеше. Вълнуваше я, но и я плашеше. И не беше отговорила на Касиан не от злоба, а защото не желаше да му разкрива тази си слабост. Липсата на контрол.

Не я притиснах повече. Макар и дълго време да не откъснах поглед от нея. Не знаех как да подхвана темата, как да попитам дали е добре, дали мога да ѝ помогна някак. Никога не бях имала топли отношения с нея, никога не я бях прегръщала. Нито я бях целувала по бузата. Не знаех откъде да започна.

Затова просто казах:

— Рис ми даде карта на рафтовете. Май има още книги за Котела и стената няколко нива по-надолу. Може да изчакаш тук или...

— Ще ги потърсим заедно.

Спуснахме се мълчаливо по наклонената пътека. Шумоленето на хартията и на робите на жриците по каменния под беше едничкият звук наоколо. Разказах тихо на сестра си за обитателките на библиотеката — защо живееха тук. Обясних ѝ, че с Рис възнамеряваме да предложим убежище на всички човеци, които успеят да стигнат до Веларис.



Тя не отвърна нищо, смълчавайки се все повече и повече с всяка стъпка надолу, а мракът в черната яма от дясната ни страна като че ли се съгъстяваше колкото по-надълбоко слизахме.

Накрая достигнахме пътека с рафтове, която се вклиняваше в планината като безкраен коридор. Докато крачехме по нея, стъклени кълба с елфическа светлина грейваха покрай нас. Неста оглеждаше книгите в движение, но на мен ми трябваше малко повече време да прочета заглавията им — да осмисля онова, което сестра ми възприемаше инстинктивно.

— Нямах представа, че не можеш да четеш — отбеляза Неста, щом спряхме пред един рафт, забелязала как оформям безгласно с устни поредното заглавие. — Не знаех докъде си стигнала с уроците, преди... преди да се случат онези неща. Предполагах, че умееш да четеш не по-зле от нас.

— Е, не умеех.

— Защо не поиска да те научим?

Прокарах пръст по спретнатата редица от книги.

— Защото не вярвах, че ще се съгласиш.

Неста се вдърви, сякаш я бях цапардосала, а в очите ѝ разцъфна скреж. Извади една книга от близкия рафт.

— Амрен каза, че Рисанд те е научил да четеш.

Бузите ми пламнаха.

— Така е. — И точно там, дълбоко под света, заобиколена единствено от мрак, най-сетне попитах: — Защо отблъскваш всички останали, освен Илейн?

*Защо винаги си отблъсквала мен?*

В очите ѝ замъждука нещо. Тя преглътна. Затвори клепачи за миг и вдиша рязко.

— Защото...

Думите ѝ секнаха.

Усетих го в мига, в който и тя го долови.

Вълната, трепета... Сякаш... сякаш някаква част от света се размести, сякаш някой дръпна фалшива струна.

Обърнахме се към осветената пътека зад нас, после и към непрогледната ѝ част, ширнала се напред.

Кълбата с елфическа светлина по тавана замъждукаха и започнаха да угасват. Едно по едно.

Като че мракът ни върхлиташе кълбо по кълбо.

Въоръжена бях само с илирианския си нож.

— Какво е това? — пророни Неста.

— Бягай! — успях да изрека.

Не й дадох възможност да се съпротивлява, направо я сграбчих за лакътя и хукнах напред. Елфическите светлини оживяваха, докато тичахме покрай тях. Ала мракът по петите ни ги поглъщаше главоломно.

Сестра ми беше толкова бавна с роклята си, с недобре тренираното си тяло...

*Рис.*

Нищо.

Щом заклинанията около Затвора бяха достатъчно силни, че да заглушат връзката ни... Може би същото важеше и тук.

Насреща ни се изпречи стена — с наклонен коридор пред нея. Наляво — изкачване, надясно — спускане...

Отгоре пъплеше тъмнина. Но мастиленият сумрак, водещ още по-надълбоко... изглеждаше свеж и приветлив.

Свърнах надясно.

— Побързай! — подканих сестра си.

Ако поведяхме преследвачите си надолу, вероятно отново щяхме да попаднем при ямата. После можех да ни ответрея...

Можех да ни ответрея и още *сега*...

Посегнах към ръката на Неста.

В този миг мракът зад нас се стопи и от него излязоха двама Върховни елфи.

Един тъмнокос и един светъл. Сивите им жакети бяха избродирани с костенобяла нишка.

Познавах гербовете, разположени отдясно на раменете им. Познавах мъртвешките им очи.

Хиберн. Хиберн беше *тук*...

Не съумях да отскоча достатъчно бързо, когато единият издиша струя въздух към нас.

Щом синият пращец от гибелф хвъркна към очите ми, устата ми... магията ми угасна.

Възкликанието на Неста ми подсказа, че и тя бе усетила подобно нещо.

Като залитнах назад, плюейки отровата, докато очите ми сълзяха, за да я прогонят, осъзнах, че двамата хибернци са впили погледи в сестра ми. Стиснах ръката ѝ и опитах да ни ответрея. Напразно.

Една закачулена жрица се беше свлякла на земята зад тях.

— Толкова лесно проникваме в съзнанията им, след като господарят ни пусна през заклинанията — обади се тъмнокосият елф. — Просто ги убеждаваме, че сме учени. Имахме планове да дойдем за теб... ала май ти ни намери първа.

Всичките му думи бяха насочени към сестра ми. Лицето на Неста беше преbledняло, макар че в очите ѝ не прозираше нито капка страх.

— Кои сте вие?

Белокосият се усмихна широко, докато скъсяваха разстоянието помежду ни.

— Ние сме Гарваните на краля. Летящите му очи и нокти. Идваме тук, за да те върнем при нас.

Кралят беше господарят им. Значи и той... Свещена Майко!

И кралят ли беше тук, във Веларис?

*Рис.* — Заблъсках с въображаема ръка по връзката. Отново и отново. — *Рис.*

Нищо.

Дишането на Неста се учестяваше. От хълбоците и на двамата висяха по два меча. Имаха широки плещи, а ръцете им бяха толкова едри, че несъмнено изпълваха изящните им дрехи със стоманени мускули.

— Няма да я водите никъде! — отсякох, стисвайки ножа си в длан.

Как беше успял кралят, как беше проникнал тук незабелязано, разбивайки предпазните ни заклинания? И ако беше във Веларис... Опитах да потисна ужаса си. Но какво ли търсеше отвъд стените на библиотеката, така потайно, скришом...

— Ти си неочаквана плячка — обърна се към мен чернокосият. — Но сестра ти... — Усмивката му разкри всичките му възбелни зъби. — Ти взе нещо от Котела, момиче. Кралят си го иска обратно.

Ето защо Котелът не можеше да разбие стената. Не защото силите му бяха изцедени.

А защото Неста бе откраднала от него твърде много.

## ГЛАВА 31

Премислих вариантите си.

Съмнявах се Гарваните на краля да са толкова глупави, че да си говорят с мен, докато силите ми се възвърнат. Пък и ако кралят наистина беше пристигнал... Трябваше да предупредя всички. *Незабавно.*

Ето защо ми оставаха три варианта.

Да им налетя с ножа си, при положение че те бяха въоръжени с по два меча и бяха достатъчно мускулести, за да боравят добре с тях.

Или да се помъчим да им избягаме, да се измъкнем от библиотеката — рискувайки живота на още жрици по горните етажи.

Или пък...

Неста им каза:

— Ако желае онова, което съм му отнела, нека дойде да си го вземе сам.

— Прекалено зает е да се занимава с теб — измърка белокосият, пристъпвайки към нас.

— Очевидно вие двамата не сте.

Стиснах пръстите на Неста със свободната си ръка. Тя ме погледна.

*Трябва да ми се довериш*, опитах да ѝ предам наум.

Неста прочете призива в очите ми и кимна едва забележимо с брадичка.

— Допуснахте жестока грешка, идвайки тук — казах на Гарваните. — В моя дом.

Те се подсмихнаха.

Аз им отвърнах със същото, а после добавих:

— Дано ви разкъса на малки, кървави парченца!

Сетне хукнах, повличайки Неста след себе си. Но не към горните етажи.

А надолу.

Надолу към всевечния мрак на ямата в сърцето на библиотеката.

Към леговището на незнайното страшилище, дебнещо там.

Препускахме надолу и все по-надолу по тъмната спирала.

Рафтове и хартии, мебели и мрак; миризма на плесен и влага. Въздухът сякаш се сгъстяваше, а тъмнината полепваше като роса по кожата ми...

Неста дишаше на пресекулки, а полите ѝ прошумоляваха с всяка стремглава стъпка.

Беше въпрос на време — въпрос на време, докато някоя от жриците повикаше Рис.

Ала дори една минута можеше да се окаже решаваща.

Нямах избор. Никакъв.

Покрай нас елфическите лампи престанаха да просветват.

Дълбок, противен смях отекна зад гърбовете ни.

— Не е толкова лесно да бродиш в мрака, нали?

— Не спирай! — рекох задъхано на Неста, като тласнах и двете ни още по-надълбоко в тъмата.

Отнякъде долетя оглушително изскърцване. Като от остри нокти, дращещи по камък. Един от Гарваните попита с лъжовно ласкав глас:

— Знаете ли какво се случи с кралиците?

— Продължавай — прошепнах, подпирайки се на стената, за да не се отклоня от пътя.

Скоро, съвсем скоро щяхме да достигнем дъното и тогава... Тогава щяхме да се изправим лице в лице с изчадие, толкова ужасяващо, че дори Касиан отказваше да говори за него.

По-малкият от двата дявола... или по-големият.

— Най-младата, оная кучка с мършаво лице, влезе първа в Котела. Направо прегази другите, за да скочи в него, след като зърна какво стори с теб и сестра ти.

— Не спирай — повторих, когато Неста се препъна до мен. — Ако ме убият, бягай с всички сили.

Нямах нужда да обмислям решението си. Не ме плашеше. Нито за миг.

Камъкът пак изскриптя под два чифта остри нокти.

— Но Котелът... О, той *знаеше*, че нещо му е било отнето. Неодушевен предмет, но... някак узна. И се разяри. Затова, когато

младата кралица влезе в него...

Гарваните се изкикотиха. Изкикотиха се, а пътеката под краката ни започна да се изравнява. Достигнали бяхме до дъното на библиотеката.

— Дари я с безсмъртие, да. Възкреси я като елф. Но заради посегателството срещу него... Котелът ѝ отне онова, което кралицата тачеше най-много. Младостта. — Те се изкискаха наново. — Влезе млада жена... а излезе съсухрена старица.

Някъде от катакомбите на паметта ми проехтя гласът на Илейн: „Видях как млади ръце се сбръчкват от старост“.

— Сега другите кралици се страхуват да влязат в Котела. А най-младата... О, трябва да чуеш как говори, Неста Арчерън. Какво иска да ти причини, след като Хиберн постигне целта си...

„Два гарвана летят насам.“

Илейн бе знаела. *Усетила* ги беше. И бе пробвала да ни предупреди.

Наоколо имаше древни рафтове с книги, а ние се блъскахме в безброй твърди ръбове, носейки се в слепия си бяг. Но къде се криеше страшилището, къде...

Продължихме да препускаме все по-навътре в първичния мрак.

— Омръзна ни да ви преследваме — заяви единият Гарван. — Господарят чака да ви отведем при него.

Изсумтах достатъчно високо, че да ме чуят.

— Изненадана съм, че въобще е намерил сили да преодолее заклинанията. Май разчита на цял куп магически предмети да му вършат работата.

Другият изсъска и ноктите му изскърцаха още по-оглушително по камъка.

— Според теб чия книга със заклинания открадна Амаранта преди толкова много десетилетия? Кой предложи най-развлекателното наказание за Двора на Пролетта: маските? Днес пък изразходи една друга магия, с която разби защитните ви заклинания. За жалост, само веднъж може да се използва.

Вперих поглед в тънката струйка светлина — нависоко и надалеч.

— Бягай към светлината — пророних на Неста. — Аз ще ги задържа.

— Не.

— Не се прави на героиня, ако това си намислила — изграчи един от Гарваните зад гърба ни. — Така или иначе ще ви заловим и двете.

Нямахме време, обитателят на ямата щеше да ни открие всеки момент. Нямахме време...

— *Бягай* — промълвих. — Моля те!

Тя се поколеба.

— *Умолявам те...* — повторих с пресекващ глас.

Неста стисна ръката ми веднъж.

И за част от секундата се стрелна настрани към центъра на ямата. Към светлината високо над нас.

— Какво... — озъби се единият Гарван, но аз вече атакувах.

Всяка кост на тялото ми изрева от болка, когато се блъснах в един от библиотечните шкафове. И отново. И отново.

Докато не се прекатури върху съседния. А той — върху онзи до него. Той пък — върху следващия.

Заприщвайки пътя към Неста.

И пътя ми за бягство. Чу се скърцане и трошене на дърво, по каменния под се посипаха книги.

А напред...

Заопипвах трескаво стената и хукнах към вътрешността на ямата, чувствайки магията си като суха пръст във вените си.

— Пак ще успеем да я заловим, не се безпокой — подхвърли равнодушно единият Гарван. — Нали не бива да разделяме сестричките.

*Къде си къде си къде си*

Не съзрях стената пред себе си.

Блъснах се челно в нея и зъбите ми почти изтракаха. Опипах я слепешком, търсейки края й, ъгъл...

Но тя просто продължаваше. Нямахше изход. Сякаш бях попаднала в задънена улица...

— Няма как да избягаш оттук, господарке — изграчи единият.

Стиснах зъби и пак се втурнах да търся, проверявайки силата, все още застинала в мен. Не смогвах да призова нито капчица от нея, която да освети пътя ми, да ми покаже къде съм...

Откъде мога да се измъкна...

Ужасът заключи костите ми. „Не. Не, не спирай, движи се...”

Протегнах ръце в отчаяна надежда да докопам някой рафт. Но кой би държал книги до дупка в земята...

Пуста чернота посрещна пръстите ми, промъквайки се между тях. Усуквайки се между тях.

Залитнах.

И този път докоснах кожа — твърда кожа. Започнах да опипвам коравите гърбове на книгите и с усилие сдържах стона си на облекчение. Като че бях сграбчила спасително въже в бурно море. Плъзнах длани напред по рафтовете и хукнах. Но редовете с книги свършиха твърде скоро. Направих още една крачка напред в нищото и се добрах до друг библиотечен шкаф, придвижвайки се наслуки край него. В този момент Гарваните изсъскаха гневно зад мен.

Звукът ми подсказа достатъчно.

Бяха ме изпуснали — макар и за миг.

Продължих бавно, долепайки гърба си към поредния шкаф. Опитах да успокоя подивелите си дробове и дишането ми стана почти безшумно.

— Моля те — прошепнах едва доловимо в мрака. — Моля те, помогни ми.

Някъде в далечината силен трясък разтърси древния под.

— Велика господарке на Двора на Нощта — обади се напевно единият Гарван. — Каква клетка да ти предложи кралят ни?

Страхът щеше да ме убие, страхът щеше...

Тих глас прошушна в ухото ми:

*Ти ли си Великата господарка?*

Гласът беше едновременно млад и стар, ужасяващ и красив.

— Д-да — промълвих.

Не усещах телесна топлина, никакво физическо присъствие, но... го чувствах някъде зад себе си. Въпреки че бях с гръб към рафтовете, долавях как ме дебне отзад. Отвсякъде. Обгръщаше ме като с плащеница.

— Подушваме те — обади се другият Гарван. — О, как ще се разлюти другарят ти, като научи, че сме те отвлekli.

— Моля те — прошепнах на съществото, спотайващо се зад мен, над мен.

*Как ще ми се отплатиш?*



Опасен въпрос. „Никога не си прави уговорки“, беше ме предупредила Алис, преди да попадна В недрата на Планината. Да, но досегашните ми уговорки... в крайна сметка ни спасяваха. И една от тях ме събра с Рис.

— Какво искаш?

Един от Гарваните се ядоса.

— С кого приказва тя?

*Камъкът и вятърът чуват всичко, казват всичко. Подшушнаха ми, че искаш да подчиниш Резбаря на волята си. Да сключиш сделка с него.*

Дишах все по-трескаво, все по-учестено.

— И какво от това?

*Познавах го някога... много отдавна. Още преди всички тези твари да плъзнат по земята.*

Гарваните ме приближаваха, а единият изсъска опасно близо до мен.

— Какви ги бръщолеви тя?

— Да не би да знае някое заклинание като на господаря?

Пророних на гъстия мрак зад себе си:

— Каква е цената ти?

Стъпките на Гарваните проехтяха от толкова близо, че сигурно бяха на няколко крачки от мен.

— На кого говориш? — попита единият.

*Компания. Изпрати ми компания.*

Отворих уста и преди да съм размислила, вметнах:

— Искаш... искаш да изядеш някого ли?

От смеха му кожата ми настръхна.

*Искам да ми разказва за живота.*

Въздухът пред мен някак се измени — хибернските Гарвани ме бяха открили.

— Ето къде си била! — изсъска злобно единият.

— Договорихме се тогава — промълвих.

Кожата на лявата ми ръка изтръпна. А нещото зад мен... можех да се закълна, че усещам усмивката му.

*Да ги убия ли?*

— М-моля те.

Пред мен се разпръсна ярко сияние и аз примигнах срещу ослепителното кълбо елфическа светлина.

Първо съзрях двамата Гарвани с кълбото светлина над раменете им — за да им помогне да разбулят скривалището ми.

Погледите им се приковаха в мен. После се вдигнаха над рамото ми. Над главата ми.

Абсолютен, безусловен ужас превзе лицата им. Ужас от *нещото* зад мен.

*Затвори очи*, измърка то в ухото ми.

Подчиних се разтреперана.

А сетне се чуха писъци.

Оглушителни, умолителни писъци. Трошене на кости, плискане на кръв, съдиране на дрехи и пищене, пищене, *пищене...*

Стиснах клепачи толкова силно, че ме заболяха. Толкова силно, че се разтресох.

В следващия миг нечийи топли, груби ръце ме сграбчиха и ме повлякоха нанякъде, а гласът на Касиан заповяда в ухото ми:

— Не гледай! *Не гледай!*

Не погледнах. Позволих му да ме отведе. И почувствах, че Рис пристига. Долових как каца на дъното на ямата с такава мощ, че цялата планина се разклати.

Чак тогава отворих очи. И видях как препуска към нас с безумна ярост, излъчвайки талази от нощен мрак...

— Изведи ги оттук!

Заповед към Касиан.

Писъците продължаваха да извираят зад гърбовете ни.

Спуснах се към Рис, но него вече го нямаше, изчезнал зад параван от тъмнина.

За да не ми позволи да зърна в какво се впуска.

Защото знаеше, че ще погледна.

Писъците секнаха.

Сред ужасяващата тишина Касиан ме затегли навън към смътно осветения център на ямата. Неста ме гледаше оттам с изцъклени очи, прегърнала тялото си от страх.

Касиан само й протегна ръка. И сякаш в транс, тя просто отиде до него. Той ни обгърна здраво и Сифоните му сякаш лумнаха, озарявайки мрака с кървавочервената си светлина.

След това се изстреля нагоре.  
А под нас пак отекнаха писъци.

## ГЛАВА 32

Касиан ни връчи по чаша бренди. Голяма чаша бренди.

Седнала в креслото в семейната библиотека, намираща се високо над другата, Неста пресуши своята наведнъж.

Аз се настаних в креслото срещу нейното, отпих глътка, потреперих от острия вкус и понечих да оставя чашата на ниската масичка помежду ни.

— Изпий го! — нареди Касиан.

Гневът му не беше насочен към мен.

Не — беше заради *нещото* под нас. Заради случилото се.

— Ранена ли си? — попита ме той с отсечени, свирепи думи.

Поклатих глава.

Не попита същото Неста... но явно защото я беше намерил първа. И вече се беше уверил, че е добре.

— Кралят... градът... — подхванах.

— Няма следа от него.

По челюстта му потрепна мускул.

Поседяхме мълчаливо. Докато Рис не се появи между отворените врати, преследван от сенки.

Ръцете му бяха покрити с кръв — но само те.

Толкова много кръв, рубиненоярка под утринното слънце.

Сякаш ги беше разкъсал с голи ръце.

Очите му бяха напълно вледенени от ярост.

Ала се сведоха към лявата ми ръка, към навития й, мръсен ръкав...

Около предмишницата ми, подобно на тъничка гривна от черно желязо, се виеше нова татуировка.

„В двора ми е традиция сключените сделки да се отпечатват върху плътта“, беше ми казал Рис веднъж В недрата на Планината.

— Какво му даде?

Не бях чувала тази интонация в гласа му от посещението ни в Двора на Кошмарите.

— Каза... каза, че искало компания. Някой, който да му разказва за живота. Съгласих се.

— Да не му предложи *себе си*?!

— Не. — Тонът му, замръзналото му лице ме накараха да пресуша брeндитo. — Каза *някой*. И не поясни *кога*. — Стрелнах свъсено плътната черна ивица, дебела колкото пръста ми и прекъсната само от две тънки пролуки до външната страна на ръката ми. Искях да стана, да отида при него, да хвана окървавените му ръце. Но коленете ми още трепереха толкова силно, че не можех да помръдна. — Мъртви ли са Гарваните на краля?

— Като пристигнах, бяха на косъм от смъртта. От съзнанията им обаче се бе съхранило достатъчно, че да надникна вътре. След това ги довърших.

Каменният поглед на Касиан прескачаше между окървавените ръце на Рис и ледените му очи.

Другарят ми се обърна към сестра ми.

— Хиберн те издирва заради онова, което си взела от Котела. Кралиците искат да ти отмъстят, задето си им отнела безсмъртието.

— Знам — рече дрезгаво Неста.

— Какво си взела?

— Не знам. — Думите ѝ бяха просто шепот. — Дори Амрен не може да разбере.

Рис се взря освирепяло в нея. Но Неста извърна очи към мен и можех да се закълна, че в тях проблясваше страх, вина и... нещо друго.

— Ти ми каза да бягам.

— Сестра си ми — отвърнах простичко.

Тя самата бе опитала да мине през стената, за да ме спаси.

Неста подскочи.

— Илейн...

— Илейн е добре — успокои я Рис. — Азриел е в градската къща. Люсиен е тръгнал натам, а Мор всеки момент ще пристигне. Знаят за заплахата.

Неста отпусна глава назад върху тапицираната облегалка на креслото и като че костите ѝ поомекнаха.

— Хиберн проникна в града ни — казах на Рис. — Отново.

— Копелето е пазило краткотрайната магия за подходящия момент.

— Краткотрайна магия?

— Могъща е, макар че може да се използва само веднъж. Ефектът ѝ е огромен и с нея се преодоляват всякакви предпазни заклинания. Явно Хиберн я е кѳтал за случай като този.

— Значи, тукашните заклинания...

— В момента Амрен търси начин да ги приспособи към подобни магии. А сетне ще претършува града, за да провери дали кралят не е зарязал още от лакеите си, преди да изчезне.

Изпод смразяващия му гняв се таеше нещо толкова остро, че го попитах по връзката ни:

*Какво има?*

— Какво има ли? — отговори той на глас, като че в яростта си не правеше разлика. — Ще ти кажа какво има: онези *боклуци* проникнаха в дома ми и нападнаха *другарката* ми. А проклетите ми заклинания възпряха самия мен и затова е трябвало да склѳчиш сделка с онова *нещо*, за да не те отвлекат. Отгоре на всичко...

— Успокой се — казах му с тих, но не и лишен от твърдост глас.

Очите му проблеснаха като океан, ударен от светкавица. Той обаче вдиша дълбоко, издиша през нос и раменете му се поотпуснаха — макар и едва забележимо.

— Видя ли го? Онова нещо в ямата?

— Представих си го достатъчно добре, че да затворя очи — отвърна той. — Отворих ги чак когато се оттегли от телата им.

Кожата на Касиан бе придобила пепеляв цвят. Той го беше видял. Видял го беше отново. Въпреки това си замълча.

— Да, кралят преодоля защитите ни — обърнах се пак към Рис. — Да, случиха се лоши неща. Но поне никой не пострада. А и научихме важна информация от Гарваните.

Съзнавах колко безразсъдно бе постъпил Рис, като ги е убил. При други обстоятелства щеше да ги предаде на Азриел за разпит. Ала този път беше взел онова, което му е трябвало — бързо, брутално, след което ги беше довършил. Към Атора бе подходил по-сдържано...

— Вече знаем защо Котелът не функционира с пълна мощ — продължих. — Наясно сме, че за краля Неста е от по-голяма важност, отколкото съм аз.

Рис се замисли.

— Хиберн разкри отчасти плана си, довеждайки ги тук. Явно не е толкова уверен в победата си, щом поема подобни рискове.

Неста изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да повърне. Касиан напълни безмълвно чашата ѝ.

— Но как? — попитах Рис. — Как разбра, че сме в беда?

— От Клото — обясни ми той. — В библиотеката има една магическа камбана. Тя изпрати сигнал по нея и той достигна до всички ни. Касиан се отзова пръв.

Чудех се какво ли се бе разиграло в самото начало, когато беше намерил сестра ми.

Сякаш прочел мислите ми, Рис ми изпрати една картина по връзката, несъмнено предоставена му от самия Касиан.

*Паника и гняв. Единствено това съществуваше в света му, когато полетя към сърцето на ямата, устремен към древния мрак, който някога го бе разтърсил до мозъка на костите му.*

*Неста беше там долу — и Фейра.*

*Първо съзря Неста да излиза вцепенена от тъмнината. И миризмът на страха ѝ превърна яростта му в нещо толкова пронизващо, че вече трудно мислеше, трудно дишаше...*

*Зървайки го, тя издаде тъничък, животински звук — като ранена кошута. И той се приземи така тежко, че коленете му изхрущяха.*

*Без да ѝ каже и дума, Неста, мръсна и раздърпана, се спусна с протегнати ръце към него. Той протегна своите, неудържим в устрема си към нея...*

*Тя обаче вкопчи пръсти направо в кожените му дрехи.*

— Фейра — пророни сипкаво и посочи зад себе си с една ръка, докато с другата го тресеше силно. Толкова необузdana мощ се криеше в слабото ѝ, красиво тяло. — Хиберн.

*Друго не му бе нужно да чува. Извади меча си, а в следващия момент Рис вече летеше към тях, могъщ като изригващ вулкан. Касиан се стрелна към мрака, към писъците...*

Отдръпнах се. Не желаех да виждам какво бе срещнал Касиан в мрака.

Рис дойде до мен и вдигна ръка, за да погали косата ми, но спря, щом забеляза засъхналата кръв по пръстите ми. И вместо това заоглежда новата татуировка върху лявата ми ръка.

— Ако не се налага да го каним на тържествената вечеря по случай слънцестоенето, вероятно ще го преживея.

— *Ти* ще го преживееш? — свъсих вежди.

По устните му изплува бледа усмивка — въпреки всичко случило се и всичко, което ни очакваше.

— Поне вече знам идеалното наказание, ако някой от вас безчинства. Едночасов задушевен разговор с онова нещо в ямата.

Неста се смръщи неодобрително, но Касиан се засмя мрачно.

— Аз предпочитам да чистя тоалетни, много благодаря.

— Втората ви среща май мина по-гладко от първата.

— Този път не се пробва да ме *изяде*.

Макар и тонът му да беше шеговит, в очите му още тъмнееха сенки.

Рис също ги видя. И каза тихо с гласа на Велик господар:

— Предупреди всички да си стоят у дома тази нощ. Децата да се приберат по залез, никой от Дворците да не е отворен по тъмно. Всеки, останал на улицата, ще си понесе последствията.

— От какво? — попитах с пламнал от алкохола стомах.

Рис стисна челюсти и отправи поглед към града отвъд прозорците.

— От ловуването на Амрен.

\* \* \*

Когато пристигнахме в градската къща, Илейн седеше на дивана във всекидневната, а Мор ѝ правеше компания с пресилено спокойствие на лице. Неста ме подмина, запъти се право към Илейн и се настани от другата ѝ страна. Явно обаче предусетила неизбежния разговор, тя върна вниманието си към фоайето, където бяхме ние.

Люсиен, изправен на пост край прозореца до входната врата, извърна зоркия си поглед от улицата. На колана му висяха меч и кинжал. По лицето му нямаше и следа от шеговитост, нито от топлина — единствено свирепа, мрачна решимост.

— Азриел ще слезе от покрива — обяви Рис на всички ни, облегна се на свода към всекидневната и скръсти ръце.



И сякаш призовавайки го, Азриел изникна от облак сенки до стълбището и плъзна очи към нас. Погледът му се задържа върху кръвта по ръцете на Рис.

Аз застанах до отсрещната страна на свода, а Касиан и Азриел се сместиха между нас.

След миг мълчание Рис заяви:

— Жриците ще си мълчат за днешната случка. И жителите на Веларис няма да разберат *защо* Амрен скита из града. Другите Велики господари не бива да разбират. Това би ги обезпокоило... и би разклатило образа, който толкова време си градим.

— Нападението над Веларис — обади се Мор от дивана — вече показва на света, че сме уязвими.

— Това беше изненадваща атака, която бързо овладяхме — парира я Касиан с проблясващи Сифони. — Аз се постара циркулиращата новина да представя *нас* като победители, и то способни да посрещнат всяко предизвикателство, идващо от Хиберн.

— Точно това и сторихме днес — обадох се аз.

— Различно е — каза Рис. — Първия път можехме да се оправдаем, че са ни връхлетели неочаквано. Сега обаче... приличаме на доста неподготвени. Уязвими. А това не бива да се разчува десет дни преди срещата. Ето защо трябва да изглеждаме напълно спокойни, докато се готвим за война.

Мор се отпусна върху възглавниците на дивана.

— Война, в която нямаме други съюзници освен Кеир... нито в Притиан, нито отвъд него.

Рис я стрелна косо. Илейн обаче пророни тихо:

— Кралицата може да дойде.

Мълчание.

Малката ми сестра се взираше в угасналата камина, зареяла поглед някъде из студените въглени.

— Коя кралица? — попита Неста по-твърдо, отколкото обикновено говореше на Илейн.

— Прокълнатата.

— Прокълната от Котела — поясних за Неста, отблъсквайки се от входа. — ... който реши да си отмъсти, след като вие... излязохте.

— Не. — Илейн се взря първо в мен, после и в нея. — Не тази. Другата.

Неста си пое успокоителна глътка въздух и отвори уста — или за да изпрати Илейн в стаята ѝ, или за да продължи по темата.

Азриел обаче прекрачи прага на всекидневната и попита едва доловимо:

— Коя друга?

Веждите на Илейн трепнаха една към друга.

— Кралицата. Онази с пламтящите пера.

Сенкопоецът килна глава.

Без да откъсва очи от Илейн, Люсиен ми прошепна:

— Дали да не... Дали не ѝ трябва...?

— Не ѝ трябва нищо — отвърна Азриел, без дори да надникне към Люсиен.

Илейн впери настойчив поглед в главатаря на шпионите.

— На нас ни трябва... — гласът на Азриел заглъхна за миг. — Оракул. — Рече повече на себе си, отколкото на нас. — Котелът те е превърнал в оракул.

## ГЛАВА 33

Оракул.

Думата прокънтя в мен.

Тя знаеше от самото начало. *Предупредила* беше Неста за Гарваните. Ала в паниката това малко прозрение ми се беше изплъзнало. Също както реалността се изплъзваше на Илейн, преплитайки се със сънищата. *Оракул*.

Илейн се обърна към Мор, която вече я зяпаше смаяно от съседното място на дивана.

— Това ли ми се случва?

Думите й, тонът й... прозвучаха толкова *нормално*, че гърдите ми се стегнаха.

Мор обходи с очи лицето на сестра ми, сякаш претегляше въпроса й, истината или лъжата в него.

Накрая примигна и отвори уста. Като че магията й най-сетне бе разбудила загадката. После кимна — бавно, отчетливо. Люсиен седна безшумно в креслото пред прозореца и металното му око забръмча, изследвайки сестра ми.

Всъщност не се учудвах, че само Азриел се бе вслушал в думите й. Все пак чуваше неща, които всички ние пропускахме... Навярно и той самият бе страдал като Илейн, преди да проумее дарбата си. В този момент той попита Илейн:

— Има и друга кралица?

Илейн примижа, сякаш отговорът й изискваше вътрешно разследване, сякаш... трябваше да погледне другояче на онова, което я бе измъчвало толкова време.

— Да.

— Шестата кралица — промълви Мор. — Онази, за която златната призна, че не била болна...

— Каза ни да не вярваме на останалите кралици — добавих аз.

И в мига, в който думите напуснаха устата ми... като че се отдалечавах от някоя картина, за да я видя цялостно. Отблизо думите бяха размътени, оплетени. Но отдалеч...

— Ти си откраднала от Котела — казах на Неста, която сякаш се канеше да скочи между всички нас и Илейн. — Но дали пък Котелът не е дал нещо на Илейн?

Лицето на Неста пребледня.

— Какво?

Люсиен, също толкова втрещен, изглежда, възнамеряваше да повтори дрезгавия въпрос на Неста.

Азриел кимна.

— Знаела си — каза на Илейн. — Знаела си, че Котелът ще отнеме младостта на онази кралица.

Илейн замига и очите ѝ постепенно се проясниха наново. Сякаш нашето прозрение... сякаш то я освобождаваше от мъглявото измерение, в което бе потънала.

— Шестата кралица е жива? — намеси се Азриел със спокоен, равен глас. Гласът на шпионски главатар, сразявал врагове и примамвал съюзници.

Илейн наклони глава настрани, заслушана в някакъв вътрешен глас.

— Да.

Люсиен просто се взираше, и взираше в сестра ми, все едно я виждаше за пръв път.

Завъртях лице към Рис.

*Дали не би се съюзила с нас?*

*Не знам* — отговори ми той. — *Щом останалите са я проклели...*

— За какво проклятие говорим? — попита другарят ми, преди да е довършил разговора си с мен.

Илейн бавно извърна лице към него. Отново примигна.

— Предали са я на... нещо мрачно, на... магьоснически господар... — Тя поклати глава. — Но все не успявам да го зърна. Да разбера какъв е. Притежава някаква кутия от оникс, по-ценна от всичко друго... освен от тях. Момичетата. Държи в плен и други момичета, почти същите като нея, само дето тя... Денем е с един облик, а нощем отново се превръща в човек.

— Птица с горящи пера — пророних.

— Огнена птица денем — рече умислено Рис, — жена нощем... Значи, този магьоснически господар я държи против волята ѝ?

Илейн поклати глава.

— Не знам. Чувам я... чувам как вика. От гняв. От яростен гняв...

Тя потрепери.

Мор се приведе към нея.

— Знаеш ли защо другите кралици са я проклели, защо са я предали?

Илейн заби поглед в масата.

— Не. Не, всичко това е забулено в мъгли и сенки.

Рис въздъхна.

— А усещаш ли къде е?

— Има... езеро. Навътре... да, навътре в континента. Скътано сред планини и древни гори. — Тя преглътна. — Всичките ги държи край езерото.

— Други жени като нея ли?

— Да... и не. Техните пера са снежнобели. Те се носят по водата. Тя обаче лети в небето над нея, пламтяща от гняв.

— Какво знаем за шестата кралица? — обърна се Мор към Рис.

— Почти нищо — отговори Азриел вместо него. — Млада е. На двайсет и няколко години. Скития се намира до стената, на изток оттук. Това е най-малкото човешко кралство, но е богато откъм търговия и оръжия. А нея я наричат Васа, но досега никой не ми е докладвал пълното ѝ име.

Рис се замисли.

— Явно е представлявала значителна заплаха за кралиците, щом са въстанали срещу нея. А като знаем плановете им...

— Ако намерим Васа — прекъснах го аз, — тя може да убеди човешките сили да се сражават на наша страна. И да ни подсигури съюзник на континента.

— Ако я намерим — натърти Касиан, заставайки до Азриел с леко разперени крила. — Може да отнеме месеци. Пък и не се знае колко мъчен противник е магьосникът, който я държи в плен. Не бива да се излагаме на толкова много рискове. Нито да пилеем толкова време. Нужно е да се съсредоточим върху срещата с другите Велики господари.

— Ползите обаче може да си струват — настоя Мор. — Нищо чудно да има армия...

— Нищо чудно — намеси се Касиан. — Но ако е прокълната, кой ще предвожда армията ѝ? И щом кралството ѝ е толкова далеч, а войниците ѝ се придвижват според възможностите на простосмъртните... Помните колко бавни бяха, колко бързо измираха...

— Няма да загубим, ако опитаме! — тросна му се Мор.

— Необходима си ни тук — отвърна Касиан. Азриел като че ли беше готов да се съгласи, но си замълча. — Трябваш ми на бойното поле... не на поход из континента. И то в земите на *човеците*. Ако кралиците са събрали войски, които да предложат на Хиберн, несъмнено ще се изпречат на пътя ни към Васа.

— Нямах право да се разпореждаш с мен...

— Аз обаче имам — додаде Рис. — Не ме гледай така. Прав е. Нужна си ни тук, Мор.

— Скития — рече Мор, клатейки глава. — Помня ги. Те са конници. Кавалерията се движи бързо...

— Не.

В очите на Рис гореше непоклатима решимост. Заповедта му беше категорична.

Мор обаче не се примири.

— Илейн неслучайно вижда тези неща. Позна за остаряването на другата кралица, за нападението на Гарваните, вижда Васа, защо чува гласа ѝ? Сигурно е важно. Ако пренебрегваме пророчествата ѝ, значи, заслужаваме да паднем.

Мълчание. Плъзнах поглед по присъстващите наоколо. Важно. Всеки от тях имаше важно място *тук*. За разлика от мен...

Вдишах дълбоко.

— Аз ще отида — Люсиен не откъсваше очи от Илейн, докато изричаше думите.

Всички се извърнахме, впервайки взор в него.

Люсиен насочи вниманието си към Рис, към мен.

— Аз ще отида — повтори и стана на крака. — Ще отида да намеря шестата кралица.

Мор отвори уста, но бързо я затвори.

— И защо мислиш, че можеш да я откриеш? — попита го Рис.

В тона му нямаше грубост, а по-скоро командирска преценка. Претегляше уменията на Люсиен на фона на рисковете, както и

евентуалната полза от подобна мисия.

— С това око... — Люсиен посочи металната джаджа в едната си очна кухня. — С него виждам неща... невидими за повечето. Заклинания, магии... Може пък да ми помогне да я открия. И да я освободя от проклятието. — Той надникна към Илейн, която пак изучаваше скута си. — Тук не се нуждаете от мен. Готов съм да се бия на ваша страна, но... — Той ми се усмихна мрачно. — Нямам място в Двора на Есента. Мога да се обзаложа, че вече нямам и в... Двора на Пролетта. — „У дома“. Почти каза „у дома“. — Но не бих понесъл просто да си седя тук, без да върша *нищо*. Онези кралици, армиите им... И те представляват истинска заплаха. Затова трябва да използвате уменията ми. Изпратете мен. Ще открия Васа и ще се помъча да я убедя да... доведе помощ.

— Това означава, че ще навлезеш в човешка територия — предупреди го Рис. — А не мога да отделя стража...

— Не ми и трябва. По-бърз ще съм сам. — Той вирна брадичка. — Ще я намеря. И ако има армия, с която да се върна, или поне начин личната ѝ история да привлече човешките сили на наша страна... Ще сторя всичко, за да успея.

Приятелите ми се спогледаха. Мор каза:

— Ще бъде... много опасно.

Устата на Люсиен се изви в половинчата усмивка.

— Чудесно. Иначе ще ми доскучае.

Единствено Касиан отвърна на усмивката му.

— Ще те въоръжа с илирианска стомана.

Илейн вече наблюдаваше изпитателно Люсиен, примигвайки от време на време. Ала лицето ѝ не разкриваше какво вижда — какво усеща. *Нищо*.

Рис се отблъсна от свода.

— Аз ще те ответрея възможно най-близо до мястото, откъдето искаш да започнеш похода си. — В интерес на истината напоследък Люсиен сериозно проучваше купища карти. Вероятно следвайки тихата повеля на силата, направляваща всички ни. Другарят ми добави: — Благодаря ти.

Люсиен сви рамене. И този негов жест ме подтикна най-сетне да го попитам:

— Сигурен ли си?

Той просто надзърна към Илейн, чието лице наново се бе забулило в спокойна празнота, докато показалецът ѝ повтаряше линиите на бродерията по възглавниците на дивана.

— Да. Нека помогна както мога.

Дори Неста изглеждаше относително разтревожена. Едва ли за самия него, а по-скоро за това, че ако пострадаше, ако загинеше... Как би се отразило нещо такова на Илейн... Прекъсването на другарската връзка... Отказах да се замислям какво би причинило на мен.

Вместо това се обърнах към Люсиен.

— Кога възнамеряваш да тръгнеш?

— Утре. — Не го бях чувала толкова самоуверен от... доста време. — До довечера ще се приготвя и ще замина след закуска утре сутринта. — Сетне се извърна към Рис: — Ако така те устройва.

Другарят ми махна небрежно с ръка.

— Като се има предвид с какво се захващаш, Люсиен, няма начин да не ме устройва.

В стаята пак се спусна мълчание. Ако откриеше изчезналата кралица и се върнеше с човешка армия, или поне ако смогнеше да отвори очите на простосмъртните за Хиберн... Ако аз успея да убедя Резбаря да се бие за нас, без да настоява за онова ужасяващо огледало... Дали щеше да е достатъчно?

Вероятно срещата с Великите господари щеше да отговори на този мой въпрос.

Рис посочи с брадичка към Азриел, който прие жеста му като заповед да изчезне — навярно за да провери докъде бе стигнала Амрен.

— Разберете дали Кеир и Мраконосците му не са претърпели нападение — нареди другарят ми на Мор и Касиан, които кимнаха и също напуснаха.

След като се озовахме само със сестрите ми и Люсиен, двамата с Рис стрелнахме погледи към Неста.

И поне този път голямата ми сестра се изправи и тримата не особено дискретно се оттеглихме към горния етаж. Оставяйки Люсиен и Илейн насаме.

Едва се удържах да не се скатая на стълбищната площадка, за да ги подслушвам.

Ако изобщо имаше какво да се подслушва.



Вместо това обаче хванах Рис за ръката, изтръпвайки от кръвта по кожата му, и го поведох към банята ни. Вратата на Неста, намираща се по-надолу по коридора, се затвори с тихо щракване.

Рис погледа безмълвно как пускам водата във ваната и грабвам една кърпа от скрина до стената. След това седнах на ръба на ваната и като изпробвах температурата на водата с китка, потупах порцелана до себе си.

— Ела тук.

Той ми се подчини и се настани до мен с провесена глава.

Взех ръката му и я задържах под бълбукащата струя.

По кожата му потекоха червени вадички, изливащи се във водата отдолу. Намерих кърпата и затърках нежно, изжулвайки засъхналата кръв. Водни пръски се разхвърчаха към непокътнатите ръкави на жакета му.

— Защо просто не предпази с щит ръцете си?

— Искях да усетя как отнемам живота им.

Студени, безчувствени думи.

Заех се да търкам пръстите му и кръвта, попаднала в гънките между ноктите и кожата му. Под самите нокти.

— Защо този път е различно?

Различно от засадата на Атора, от горската битка с Хиберн, от нападението над Веларис... от всичко досега. И преди го бях виждала разярен, но никога... никога толкова вгълбен.

Сякаш съвестта и добродушието му живееха на повърхността, далеч, далеч над ледените дълбини, в които бе потънал.

Обърнах дланта му към струята и започнах да жуля свивките между пръстите му.

— Какъв е смисълът от цялата тази мощ... — подхвана той, — ако не мога да защитавам всички безпомощни в града си? Ако не ме известява за предстояща атака?

— Дори Азриел не знаеше за нея...

— Архаичната магия на краля го превела направо през *входната порта*. Ако не мога... — Рис поклати глава. Аз оставих измитата му ръка и взех другата. Още кръв оцвети водата. — Ако не мога да ги защита тук... Как да... — Той преглътна. Вдигнах брадичката му. Суровият му гняв се бе превърнал в крушение, в болка. — Онези жрици са преживели достатъчно. Днес ги предадох. Вече... вече няма

да се чувстват спокойни в библиотеката си. Единственото лично тяхно място, на което знаеха, че са в безопасност... А Хиберн им го отне.

Отнел го беше и от Рис. Защото и другарят ми го ползваше за изцерение, за покой.

— Може би е наказание, задето откраднах Веларис от Мор, допускайки Кеир тук.

— Не бива да мислиш така. Нищо хубаво не те чака с подобна нагласа.

Довърших и другата му ръка, изплакнах кърпата и се втурнах да бърша шията му, слепоочията му... Успокоителни, загряващи движения, не толкова за да го почистя, колкото да го отпусна.

— Не съм ти ядосан за сделката — заяви той, притваряйки очи, докато прокарах кърпата по челото му. — В случай че... си се притеснила.

— Не съм.

Рис отвори очи, като че дочул усмивката в гласа ми, и впи поглед в лицето ми. Аз метнах кърпата във ваната с плясък, спрях крана и поех лицето му между влажните си длани.

— Нямах вина за днешната случка. — Думите ми изпълниха окъпаната в слънце баня. — Никаква. Виновен е единствено Хиберн, а когато отново се изправим лице в лице с него, ще си спомним за нападенията му, за всичко, което е причинил на близките ни. За наша беда, забравихме книгата със заклинания на Амаранта. Но и ние имаме книга, в която с малко късмет ще открием нужното заклинание. Засега обаче... ще се готвим, ще посрещаме последствията. И ще вървим напред.

Той завъртя глава, за да целуне дланта ми.

— Напомни ми да ти вдигна заплатата.

Задавих се от изненада.

— За какво?

— За мъдрия съвет. И другите жизненоважни услуги, които ми осигуряваш — намигна ми той.

Прихнах в искрен смях и стиснах лицето му в длани, лепвайки бърза целувка върху устните му.

— Безсрамен флиртаджия!

Топлината най-сетне се завърна в очите му.

Взех някаква кремава кърпа и увих в меката ѝ материя чистите му, стоплени ръце.

## ГЛАВА 34

Амрен не намери други хибернски главорези или шпиони по време на дългия си нощен лов из Веларис. Как ги издирваше, как различаваше приятел от враг... Някои, разказа ми Мор на сутринта след дълга, безсънна нощ за *всички* ни, белязвали вратите си с агнешка кръв. Като жертвоприношение в нейна чест. С молба да не ги закача. Някои дори поставяли чаши с кръв на праговете си.

Сякаш всички в града знаеха, че Втората на Великия господар, дребничката елфа... че именно тя беше чудовището, което ги защитаваше от другите страшилища по света.

Целият предишен ден и вечерта Рис бе уверявал жриците, че са в безопасност, запознавайки ги с новите предпазни заклинания. Онази, която бе пустила Гарваните... незнаяно защо Хиберн я беше оставил жива. Тя позволи на Рис да проникне в съзнанието ѝ, за да установи какво се бе случило: след като кралят преодолял заклинанията с краткотрайната си магия, Гарваните му се появили като двама стари учени, за да им отвори жрицата, а сетне нахлули в съзнанието ѝ, принуждавайки я да ги пусне вътре без особена тревога. Дори този произвол сам по себе си... Затова Рис отдели часове на жриците. Мор също.

Поприказва им, изслуша онези, които *можеха* да говорят, а на другите просто поддържа ръцете.

А щом си тръгнаха от библиотеката... между другаря ми и братовчедка му отново цареше мир. Тесният разлом, вклинил се помежду им, някак се бе затворил.

Нямахме много време. Знаех го. Чувствах го с всяка глътка въздух. Хиберн не идваше — Хиберн беше *тук*.

Срещата ни с Великите господари щеше да се състои само след седмица, а Неста още отказваше да ни придружи.

Не я насилвах. Щяхме да се справим. Аз щях да се справя.

Нямахме друг избор.

Поради същата причина на следващата сутрин стоях във фойейето, гледайки как Люсиен мята през рамо тежката си раница.

Облякъл бе илириански кожени доспехи и плътен жакет, под които знаех, че носи още катове дрехи, подготвен за оцеляване в различен климат. Беше сплел косата си и червената плитка се спускаше назад върху илирианския меч в ножницата на гърба му.

Вчера следобед Касиан му беше позволил да плякосо личния му арсенал, макар че изборът на приятеля ми беше скромнен. Меч, една къса сабя и няколко кинжала. Колчан стрели и лък със свалена тетива висяха от раницата му.

— Решил ли си къде точно искаш да те остави Рис? — осмелих се да попитам накрая.

Люсиен кимна, надниквайки към другаря ми, който вече го чакаше до входната врата. Щеше да отговорее Люсиен до границата на човешкия континент, до някое удобно за кацане място. Но не по-далеч, поне така бе настоял Азриел. Отчетите на шпионите му сочеха, че отвъд границата имало твърде много стражи, твърде много опасности. Дори за елф. Дори за най-могъщия Велик господар в историята.

Пристъпих напред и прегърнах силно Люсиен, преди да е съумял да се отдръпне.

— Благодаря ти — казах, пробвайки да не мисля за всичката стомана по него, както и за това дали щеше да му се наложи да я използва.

— Беше крайно време и аз да направя нещо — отвърна тихо Люсиен и ме притисна към себе си.

Откъснах се от него и впих поглед в белязаното му лице.

— Благодаря ти — повторих.

Не знаех какво друго да му кажа.

Рис протегна ръка към него.

Люсиен я огледа, след това вдигна очи и към лицето на другаря ми. Почти можех да зърна всички презрителни думи, които си бяха наговорили. Висяха помежду им, между протегнатата ръка на Рис и тази на Люсиен.

Въпреки това Люсиен прие ръката на Рис. Безмълвното му предложение за нещо повече от начин на придвижване.

А преди онзи тъмен вятър да се извие, Люсиен се обърна назад.

Не към мен, към някого зад мен.

Бледа и измършавяла, Илейн стоеше на върха на стълбището.

Погледите им се сключиха.

Илейн не продума. Не стори и стъпка надолу.

Люсиен сведе глава в поклон, потулвайки блясъка в очите си — копнежа и тъгата.

А когато пак се обърна към Рис, за да му даде сигнал... повече не надникна към Илейн.

Не видя колебливата ѝ крачка към долното стъпало, сякаш се канеше да му проговори. Да го спре.

В следващия миг Рис изчезна. Заедно с Люсиен.

Като се извърнах да предложа закуска на Илейн, нея вече я нямаше.

\* \* \*

Реших да изчакам Рис във фоайето.

В трапезарията от лявата ми страна Неста тихо се упражняваше да издига невидими стени в съзнанието си, а Амрен още не се беше връщала след снощния си лов. Когато попитах сестра си дали напредва, тя отвърна само:

— Амрен смята, че съм натрупала достатъчно опит, за да пробвам с нещо материално.

Оставих я на мира, без да се поинтересувам дали Амрен не е намерила някое заклинание в Книгата, с което да закърпи стената.

После започнах да броя минутите мълчаливо.

Щом познатият ми тъмен вятър влетя във фоайето и Рис изникна в средата на килима, въздъхнах облекчено. Не личеше да се е натъкнал на неприятности, не виждах да е пострадал, но все пак отидох да го прегърна през кръста, жадна да го почувствам, да го помириша.

— Нормално ли мина всичко?

Той ме целуна по косата.

— Доколкото е възможно. Вече е на континента и тръгва на изток.

Рис забеляза, че Неста се упражнява сама в трапезарията, и попита:

— Как е новият ни оракул?

Откъснах се от обятията му, за да обясня, че съм оставила Илейн насаме с мислите ѝ, но Неста се обади първа:

— Не я наричай така.

Рис ме стрелна недоумяващо, ала Неста продължи да се рови в книгата пред себе си с празно изражение, да се упражнява в градене на стени, както ѝ беше наредила Амрен. Сръчках Рис в ребрата.

*Не я провокирай.*

Едното ъгълче на устата му се вирна с привкус на дяволита насмешка.

*Може ли да провокирам теб в такъв случай?*

Стиснах устни, за да сдържа усмивката си.

Входната врата се отвори със замах и Амрен нахлу във фойето.

Рис мигновено се завъртя към нея.

— Какво?!

Духовитото му изражение си беше отишло, лежерната поза — също.

Бледото лице на Амрен остана спокойно, но очите ѝ... Кипяха от ярост.

— Хиберн е нападнал Двора на Лятото. В момента армиите му обсаждат Адриата.

## ГЛАВА 35

Хиберн беше предприел решаващ ход. А ние не го бяхме предвидили.

Знаех, че Азриел ще поеме вината. И само като го зърнах да влиза през вратата на градската къща минути по-късно, следван от Касиан, проумях, че вече я бе поел.

Събрахме се във фоайето, макар че Неста остана на масата в трапезарията зад мен.

— Таркуин потърсил ли е помощ? — обърна се Касиан към Амрен.

Никой от нас не посмя да любопитства откъде беше научила за обсадата.

Тя стисна челюсти.

— Не знам. Получих вестта и... нищо повече.

Касиан кимна и се извърна към Рис.

— Когато бяхте в Двора на Лятото, разполагаха ли с подвижни военни отряди?

— Не — отвърна Рис. — Армадата му беше разпиляна по цялото крайбрежие.

Той надзърна към Азриел.

— Едната половина е в Адриата, другата е разпръсната — обясни сенкопоецът. — Сухоземната си армия премести по границата с Двора на Пролетта след... случката с Фейра.

Най-близкият му легион е на около три дни път. Малцина от воините му могат да се ответриват.

— С колко кораба е снабден? — попита Рис.

— В Адриата са двайсет с пълно въоръжение.

Другарят ми отмести преценяващ поглед към Амрен.

— Имаш ли сведения за числеността на хибернската армия?

— Не. Но е многобройна. Вероятно... положението е безнадеждно.

— Какво съобщение получи?



Чиста, безусловна повелителност прозираше от всяка негова дума.

Очите на Амрен блещукаха като разтопено сребро.

— Беше предупреждение. От Вариан. Да подсилим нашата защита.

Абсолютно мълчание.

— Принц Вариан ти е изпратил предупреждение? — намеси се с леко притаен глас Касиан.

Амрен впи кръвнишки поглед в него.

— Така постъпват приятелите.

Още мълчание.

Срещнах очите на Рис, долових тежестта и страха, и гнева, надигащи се изпод хладнокръвната му фасада.

— Не можем да оставим Таркуин да се бори сам — казах.

Навярно кралят беше изпратил Гарваните си вчера, за да отклони вниманието ни от собствените ни граници. За да го насочи към Хиберн вместо към крайбрежието ни.

Рис стрелна косо Касиан.

— Кеир и Мраконосците далеч не са готови за сражение. Кога можеш да вдигнеш илирианските легиони?

\* \* \*

Рис веднага ответря Касиан във военния лагер, за да даде лично заповедта. Азриел изчезна с тях, взимайки най-доверените си шпиони на разузнавателна мисия в Адриата.

В стомаха ми се разля неприятно чувство, когато Касиан и Азриел почукаха с пръсти Сифоните на ръцете си и онази люспеста броня обгърна телата им. Върху всяка се появи по седем Сифона. Белязаните ръце на сенкопоеца провериха катарамите на ножниците и колчана му, а Рис материализира допълнително илирианска стомана за Касиан — два меча на гърба му и по един кинжал от двете му страни.

После всички изчезнаха с каменни, решителни лица. Готови за кръвопролития.

Мор пристигна след няколко секунди, беше тежковъоръжена, със сплетена коса и потръпващо от нетърпение тяло.

Но двете с нея трябваше да изчакаме заповедта на Рис — той щеше да ни призове. През седмиците, докато ме нямаше, Касиан бе разположил илирианските легиони по-близо до южната граница, но въпреки това щяха да са им потребни няколко часа да се подготвят. И Рис трябваше да ги ответрее.

Всички. Чак до Адриата.

— И вие ли ще се биете?

Неста беше застанала няколко стъпала нагоре по стълбището на градската къща и наблюдаваше приготовленията ни с Мор. Съвсем скоро Азриел или Рис щяха да ни дадат знак да се ответреем до Адриата.

— Ако е необходимо — отговорих, проверявайки за пореден път дали коланът ми с ножове е добре пристегнат върху хълбоците ми.

Мор също носеше илириански кожени доспехи, но нейните оръжия бяха различни. По-тънки, по-леки; някои имаха извити върхове. Същински въплъщения на светкавици. Оръжията на Серафимите. Подарил ѝ ги беше принц Дракон по време на Войната.

— Какво разбирате от воюване?

Не можех да преценя дали тонът на сестра ми е обиден, или просто въпросителен.

— Предостатъчно — отвърна накратко Мор, премятайки дългата си плитка между мечовете на гърба си.

Илейн и Неста щяха да останат тук под закрилата на Амрен. Тя щеше да брани и Веларис заедно с малък легион илирианци, на които Касиан бе наредил да лагеруват в планината над града. Мор се беше разминала с нея по пътя насам — Амрен вероятно отиваше до касапницата, за да се запаси за престоя си тук, докато се върнем от Адриата. Ако изобщо се върнем.

Пак срещнах погледа на Неста. Тя ми отвърна с обичайната си предпазлива сдържаност.

— Ще изпратим вест, когато можем — обещах ѝ.

Грохот от среднощен гръм погали стените на съзнанието ми. Безмълвен сигнал, изпратен отвъд планини и равнини. Като че цялото внимание на Рис бе насочено другаде и той не смееше да го отклони.

Сърцето ми прескочи. Хванах ръката на Мор и кожените люспи се врязаха в дланта ми.

— Пристигнали са. Да вървим!

Мор се обърна към сестра ми. За пръв път я виждах в облика ѝ на воин. Знаех, че съществува някъде под женствената ѝ фасада, но чак сега съзирах истинската Мorigан. Елфата, която се бе *сражавала* във Войната, която умееше да отнема нечий живот със стомана и магия.

— Фасулска работа ще е — обяви Мор на сестра ми с нахакана усмивка, преди да изчезнем.

Черен вятър зафуча и забрули тялото ми, а аз се държах здраво за Мор, докато ни ответряваше през дворовете, изпълвайки ушите ми с насеченото си дишане...

А след броени мигове — ослепителна светлина и задушлива жега, и писъци, и тътнещи взривове, и дрънчене на метал...

Залитнах и разтворих крака, за да запазя равновесие, плъзвайки премрежен поглед наоколо.

Рис и илирианците вече се бяха включили в мелето.

Мор ни беше ответряла върху голото било на един от хълмовете покрай сърповидния залив на Адриата. От тази височина се разкриваше идеален изглед към островния град в центъра му и този на континента.

Водите на залива бяха червени.

Пушилка се издигаше на криволичеши черни стълбове от сгради и потъващи кораби.

Изпод нас отекваха писъци на адриатци, викове на войници...

Толкова много.

Не бях очаквала да видя подобно множество от войници. И от двете страни.

Представяла си бях стълкновение в спретнати редици. А не същински хаос. Не илирианци в небесата над града и пристанището, сипещи магическа мощ и стрели по хибернската армия, вилнееща по улиците. Незнайно колко кораба дебнеха като морски чудовища на хоризонта, заприщвайки и двата входа към залива. А самият залив...

— Това са корабите на Таркуин — обясни с изопнато лице Мор, сочейки към белите платна, които връхлитаха със страшен устрем сивите платна на хибернския флот.

Макар и врагът да ги превъзхождаше числено, магическите им стрели от вода и вятър, камшиците им от вълшебни лиани поразяваха всеки кораб, дръзнал да ги доближи. А онези, които смогнеха да се

промъкнат през магическата защита, биваха посрещани от войници, въоръжени с копия, стрели и мечове.

Пред тях към флота бавно пълзяха илирианските редици.

Толкова много воини. И Рис ги беше дответрял дотук всичките. Колко ли бе изцедил силите си...

Мор преглътна шумно.

— Никой друг не е дошъл — пророни тя. — Няма други дворове.

Тамлин и Двора на Пролетта също ги нямаше сред редиците на Хиберн.

Оглушителна експлозия от тъмна мощ удари хибернския флот, разпръсвайки корабите му... но не много от тях. Сякаш...

— Или Рис почти е изразходил силата си, или я възпират с нещо — промълвих. — Дали пак не използват гибелф?

— Хиберн не е толкова глупав, че да не използва гибелф.

Пръстите ѝ се свиваха и разпускаха до тялото ѝ. По слепоочията ѝ избиваше пот.

— Мор?

— Знаех, че е неизбежна — прошепна тя. — Поредната война. Знаех, че ни чакат битки в *нова* война. Но... бях забравила колко е ужасяващо. Звучите. Миризмите.

И наистина, дори от върха на високата ни скала беше... поразяващо. Острият мирис на кръв, умолителните писъци... Мисълта да се впусна в тази сеч...

Алис. Алис си беше тръгнала от Двора на Пролетта, страхувайки се от ада, който щях да отприщя там... и бе дошла тук. Право в този ужас. Молах се да не живее в града, молах се племенниците ѝ да са в безопасност.

— Трябва да отидем в двореца — изправи рамене Мор. Не смеех да наруша концентрацията на Рисанд, търсейки го по връзката ни, но явно все пак беше способен да раздава заповеди. — Вражески войници са обсадили северната му част.

Кимнах, а Мор извади тънкия си, извит меч. Серафимската стомана проблесна като очите на Амрен.

Издърпах илирианския меч от ножницата на гърба ми. Древният му метал тъмнееше в сравнение с живия сребърен пламък в ръката на приятелката ми.

— Ще се движим заедно, не се откъсвай от мен! — нареди трезво и непоколебимо Мор. — Преди да тръгнем по коридор или стълбище, първо ще проверяваме дали са безопасни.

Кимнах, загубила напълно дар слово. Сърцето ми галопираше, китките ми се потяха. Вода — прииска ми се да имам вода. Чувствах устата си пресъхнала.

— Ако не смееш да убиваш — добави тя без нито капка укор, — тогава се пригответи да пазиш гърба ми с щит.

— Мога... да убивам — програчих аз.

Предостатъчно животи бях отнела онзи ден във Веларис.

Мор прецени с поглед дали държа здраво меча си, дали съм изправила рамене.

— Не спирай и не се бави. Хвърляме се напред, докато аз не наредя отстъпление. Ранените оставяме на лечителите.

Сега съзнавах, че всъщност никой от приятелите ми не обичаше войната. Завръщайки се от бойното поле, не усещаха нужда да я прославят, да възвеличават спомена за нея в идните векове. Но бяха готови отново да се впуснат в същия пъкъл, за да спасят Притиан.

— Да вървим! — подканих.

Всяка секунда, която пропилявахме тук, можеше да коства нечий живот в лъскавия дворец край залива.

Мор преглътна и ни ответря до двореца.

\* \* \*

Явно го беше посещавала няколко пъти през вековете, защото знаеше къде да ни пренесе.

Средните етажи от двореца на Таркуин играеха ролята на свързка между долните, на които бяха натикани прислугата и нисшите елфи, и лъскавите покои на Върховни елфи по горните. При последното ми посещение в огромната приемна зала ярката, бяла светлина се отразяваше в облицованите с миди стени, танцувайки по рекичките в пода. Морето отвъд високите прозорци сияеше като тюркоаз, прошарен с бистър сапфир.

Сега същото това море кипеше от величествени кораби и кръв, а от ясното небе в решителен, непоклатим устрем към тях се спускаха

илириански воини. Масивните им метални щитове проблясваха на слънцето с всяка атака и се издигаха облени в кръв. Ако изобщо се върнеха към небесата.

Моята мисия обаче беше тук. В тази сграда.

Огледахме пода, заслушани в трескавия шепот и тежкото трополене, отекващи откъм стълбищата към горните етажи.

— Барикадират се по високите етажи — отговори на безгласния ми въпрос Мор.

Значи... зарязваха нисшите елфи в капан долу. Безпомощни.

— Копелета — прошепнах.

Нисшите елфи не притежаваха толкова магия, колкото Върховните.

— Насам! — Мор посочи с брадичка към стълбището, водещо надолу. — Три етажа под нас са и се качват бързо. Петдесет са.

Един кораб войници.

## ГЛАВА 36

Първото и второто убийство бяха най-трудни. Не пилях физически сили по групичката от петима хибернски войници — Върховни елфи, и по нисшите твари от расата на Атора, които се мъчеха да проникнат в една барикадирана стая, пълна с ужасени прислужници.

Колкото и тялото ми да се колебаеше при всяко убийство, магията ми действаше безпощадно.

Двамата най-близки войници имаха слаби щитове. Пробих ги с пращяща огнена стена. После същият огън нахлу в гърлата им, прогаряйки всеки сантиметър плът по пътя си.

Накрая стопи кожата, мускулите и костите им, докато главите им не се катурнаха от изпепелените им тела.

Мор подходи по-консервативно и просто обезглави най-близкия до себе си войник.

Завъртя се още преди главата му да е паднала на земята и отсече тази на устремения към нас войник.

Петият последен войник спря да кърти полуразбитата врата.

И ни загледа с лъснали от омраза очи.

— Давайте тогава! — подкани с акцент като на Гарваните.

Вдигна масивния си меч и по жлеба на острието му се спусна струя кръв.

Някой ридаеше истерично от другата страна на вратата.

Войникът скочи към нас и серафимската стомана на Мор просветна в ръцете й.

Аз обаче атакувах първа — змия от чиста вода го ухапа по лицето и го зашемети. Сетне се провря през отворената му уста и пое надолу по гърлото му, нагоре към носа му. Спря притока му на въздух.

Той се свлече на земята, дращейки шията си, сякаш се надяваше да отвори път на водата, която го давеше.

Заряхаме го така, без да погледнем назад, и гъргоренето му скоро утихна.

Мор ме стрелна косо.

— Напомни ми да не те ядосвам.

Оценявах опита ѝ да ме разсмее, но... смехът ми беше чужд в момента. Съществуваха единствено въздухът в напрегнатите ми дробове, кънтежът на магията из вените ми и непоклатимата бистрота на погледа ми, който изследваше всичко наоколо.

Заварихме другите осем войници да убиват и измъчват невинни прислужници; бяха превърнали спалното им помещение в стая за изтезания. Без да оглеждам в подробности зверщината им, просто си направих сметка кого колко бързо да убия.

Онези, които само колева, умряха светкавично.

Останалите... с Мор им отделихме повечко време. Не много, но поне колкото да издъхнат в мъки.

Пощадихме двама — бяха тежко ранени и обезоръжени, но живи. За да ги убият оцелелите нисши елфи.

За целта им подарих два илириански ножа.

Хибернските войници запищяха още преди да напуснем етажа.

Коридорът на долното ниво беше оплискан с кръв. И изпълнен с оглушителна шумотевица. Десетина войници в сребристосинята броня на двора на Таркуин се сражаваха с всички останали хибернски нападатели, отбранявайки коридора.

Многобройният вражески отряд ги бе изтласкал почти до стълбището, от което ние се появихме. Хибернците прескачаха телата на падналите воители от Двора на Пролетта — тъпчеха по тях.

Хората на Таркуин изнемогваха, но продължаваха да размахват мечове, да се борят. Един от задната редица ни видя и отвори уста да ни прогони. В следващия миг обаче забеляза броните ни, кръвта по нас и по оръжията ни.

— Не се страхувайте — каза Мор.

А аз протегнах ръка и се спусна мрак.

Войниците и от двете страни се разkreсяха, заотстъпваха назад с дрънчащи оръжия и брони.

Накарах очите си да виждат в тъмното, както бях сторила в онази илирианска гора, когато за пръв път пролях хибернска кръв.

Мор, доколкото знаех, беше родена с остро нощно зрение.

Ответрявахме се през черния като абанос коридор на кратки прескоци.



Съзирах ужаса в очите на хибернските войници, докато ги избивах. Те обаче не ме виждаха.

Всеки път, изникнехме ли пред нашите врагове, подивели в непрогледния мрак, хвърчаха глави. И още, и още. Ответряваш се, замахваш с меча, някой се стоварва на пода.

Докато от войниците не останаха само труповете им по коридора, лежащи в локви кръв.

Като прогоних мрака, задъханите стражи от Двора на Лятото впериха смаяни погледи в нас. В касапницата, която бяхме сътворили едва за минута.

Нарочно не се озърнах. Мор също си го спести.

— Сега накъде? — попитах.

\* \* \*

Прочистихме двореца до най-долните етажи. После поехме по улиците на града, спускащи се стръмно към гъмжащия от хибернски войници залив.

Издигащото се утринно слънце напичаше все по-безпощадно, карайки телата ни да подпухнат от пот под кожените ни дрехи. А потта по дланите ми... вече дори не я различавах от кръвта.

Не усещах и много други неща, докато убивахме, и убивахме — понякога в пряка битка, друг път направо с магия, като тук-там се сдобивахме със синини и дребни рани.

Ала слънцето не спираше да се възкачва по обичайната си небесна дъга така, както не секваше и битката в залива. Илирианските сили връхлитаха хибернския флот отгоре, докато армадата на Таркуин го притискаше от задната страна.

С Мор бавно прочиствахме улиците от хибернски войници. Долавях само как слънцето изпича кръвта, наслоена по кожата ми, вдишвах и медния ѝ мирис, превзел ноздрите ми.

Тъкмо бяхме обезопасили някаква тясна уличка и Мор обхождаше повалените врагове, за да се увери, че оцелелите... ще спрат да оцеляват. Аз се облегнах на оплисканата с кръв каменна стена до счупената витрина на един магазин за дрехи, наблюдавайки как живачното острие на Мор се издига и се снишава като светкавица.

Навсякъде около нас крясъците на умиращите наподобяваха нескончаемия предупредителен звън на градските камбани.

Вода — имах отчайваща нужда от вода. Макар и колкото да изплакна устата си от кръвта.

Не собствената ми кръв, а на войниците, които покосяхме. Кръв, пръскала в устата ми, в носа ми, в очите ми, докато ги колахме.

Когато Мор довърши зловещата си работа, ужасени Върховни и нисши елфи най-сетне започнаха да подават глави от вратите и прозорците по калдъръмената уличка. Не срещнах Алис, племенниците и братовчедка й, нито пък някого, който приличаше на тях — било то сред живите или сред мъртвите. Поне това ме радваше.

Трябваше да продължим. Чакаше ни още много, толкова много...

Докато Мор вървеше към мен, разплисквайки с ботушите си локви кръв, аз протегнах въображаема ръка към връзката ни. Към Рис, към познатата опора.

Отвърнаха ми вятър и тъма.

Надникнах към моста, който ни свързваше, и тясната уличка, кръвта, и слънцето останаха на заден план в съзнанието ми.

*Рис.*

Нищо.

Хукнах по моста, препъвайки се сяпо сред вилнеещата буря от нощ и сенки. По същия начин, както понякога чувствах връзката ни като жив лъч светлина, сега тя се бе превърнала в мост от вледенен обсидиан.

А в отсрещния му край се издигаше... съзнанието на Рис. Стените му, щитовете му... Бяха образували същинска крепост.

Докоснах с въображаемата си ръка черния диамант и сърцето ми се разтуптя още по-лудо. Срещу какво беше изправен, какво *виждаше*, за да направи щитовете си толкова непробиваеми?

Не го долавях от отвъдната им страна.

Имаше само камък, мрак и вятър.

*Рис.*

Мор почти бе стигнала до мен, когато получих отговора му.

Пролука в щита — толкова мимолетна, че смогнах единствено да се стрелна през нея, преди стената да се затвори зад мен. Ограждайки ме в неговото съзнание.

Улиците, слънцето, градът изчезнаха.

Съществуваше само това място — само той. И битката.

Гледайки през очите на Рисанд, както онзи далечен ден В недрата на Планината... усещах жаркото слънце, усещах как струйките пот и кръв се стичат по лицето му и надолу... под деколтето на черната му илирианска броня, подушвах соленото море и металическият мирис на кръв. Чувствах умората, която раздираше и мускулите, и магията му.

Усетих как хибернският боен кораб се разтърси под него, когато той кацна на главната му палуба с илириански меч във всяка ръка.

Шестима войници умряха мигновено, броните и телата им се превърнаха в червено-сребриста мъгла.

Останалите спряха на място, осъзнали кой е кацнал сред тях, в сърцето на флота им.

Рис плъзна бавен поглед по шлемовете пред себе си, преброявайки оръжията. Не че имаше някакво значение. Всички до един съвсем скоро щяха да се превърнат в кървава мъгла или в храна за зверовете, кръстосващи водите около воюващите армади. А сетне корабът щеше да се пръсне на трески.

След като приключеше. Защото не беше дошъл заради войниците.

Защото вместо силата му да струи на унищожителни талази... просто тътнеше глухо. Като че нещо я задушаваше.

Тръгнал бе насам по следите на онова, което потискаше неговата мощ и тази на Сифоните. Навярно заклинание, под чието въздействие магията сякаш се изплъзваше от хватката му. Не се подчиняваше на волята му.

Затова и битката се проточваше толкова дълго. Чистият, точен удар, който бе възнамерявал да нанесе още с пристигането си, сразяващата мълния, с която щеше да спаси толкова много съдби... Някак се бе провалила.

И ето че беше проследил до този кораб нещото, което го саботираше, проправил си бе път през цяла Адриата, за да стигне до него. Ала умората започваше да го тегли надолу, когато... Въоръжените войници около Рисанд се отдръпнаха и *той* изникна пред него.

Затворена в съзнанието на Рисанд, можех единствено да гледам как по стълбите откъм долната палуба с усмивка се изкачва кралят на Хиберн.

## ГЛАВА 37

От мечовете на Рис капеше кръв по палубата. Една капка — две. Три.

Свещена Майко! Кралят...

Кралят на Хиберн беше облечен в цветовете на собствения си флаг: тъмносиво, избродирано с костенобяла нишка. По него не се забелязваше нито едно оръжие. Нито капчица кръв.

Намирайки се в съзнанието на Рис, нямах дъх, който да секне, нито сърце, което да забушува в гърдите ми. Не съумявах да предприема нищо друго, освен да гледам — и да мълча, за да не го разсейвам, да не отнемам концентрацията му дори за секунда...

Рис срещна тъмните очи на краля, блеснали под гъстите му вежди, и се усмихна.

— Радвам се да видя, че още се скатаваш от собствените си битки.

Бялата усмивка на краля изникна като зловеща резка върху лицето му.

— Чаках някоя по-интересна плячка да ме намери сама.

Гласът му беше по-студен от най-високия връх на илирианските планини.

Рис не смееше да извърне поглед от него, докато магията му плъзваше пипала наоколо, търсейки начин да го убие. Капан — кралят беше заложил капан, за да провери кой Велик господар ще потърси нещото, потискащо магията му.

Рис бе знаел, че някой — или кралят, или лакеите му — ще го чака тук.

Въпреки това беше дошъл. Без да поиска *помощ* от нас...

Ако съм *достатъчно умен* — заяви ми Рис със спокоен, уравновесен глас, — *ще откроя начин да го пленя жив, за да може Азриел да го прекърши, да го застави да ни предаде Котела. И да го използва за назидание пред другите копелета, които се канят да разрушат стената.*

*Недей — примолих му се. — Просто го убий. Убий го и сложи край на всичко, Рис. Прекрати войната, преди истински да се е развихрила.*

Той се замисли за момент.

*Но ако го убия тук, бързо и безпощадно... Последователите му несъмнено ще ме осъдят за подобен ход.*

Ако изобщо успееше. Кралят не беше участвал в сражението. Запасите му от сила си стояха непокътнати. Докато Рис...

Долових как другарят ми преценява шансовете си заедно с мен.

*Нека поне една от нас дойде при теб. Не е нужно да се бориш с него сам...*

Защото, ако опитах да плени краля без пълен достъп до силата си...

В ума ми се изля всичко, което Рис бе видял и научил. Пленяването на краля зависеше от това дали Азриел е в достатъчно добро състояние, за да му помогне. Двамата с Касиан бяха понесли по няколко удара, но... нищо сериозно. Нищо, способно да уплаши илирианците, които се биеха под тяхно командване. Все още.

— Май ние водим — отбеляза Рис.

Армадата около тях вече тласкаше силите на Хиберн към открито море. Рис още не беше виждал Таркуин. Нито Вариан и Кресеида. Но Дворът на Лятото продължаваше да се отбранява. Да изтласква Хиберн надалеч и още по-надалеч от пристанището.

Време. На Рис му бе потребно време...

Другарят ми се устреми към съзнанието на краля, ала не се натъкна на *нищо*. Нито следа, нито шепот. Като че кралят се състоеше само от ненавист и древна злост...

Той изцъка с език.

— Уж разправят, че си бил голям чаровник, Рисанд. А ти да ме опипваш като някой неопитен младок.

Рис кривна устни в дяволита усмивка.

— За мен е удоволствие да те разочаровам, Хиберн.

— О, напротив — отвърна кралят и скръсти мускулести ръце. — Винаги си бил същински извор на веселба. Особено за прескъпата ми Амаранта.

Усетих мисълта, която се промъкна у Рис.

Искаше да заличи това име от паметта на света. И навярно някой ден щеше да го постигне. Някой ден щеше да го изтрие от всички съзнания, едно по едно, докато дори споменът за нея не спреше да съществува.

Но кралят вече знаеше. По усмивката му си личеше.

И всичките му зверства... Всичките...

*Убий го, Рис. Убий го и да се свършва.*

*Не е толкова лесно — каза трезво Рис. — Не и преди да претърся кораба и него самия за източника на магията, която смачква силата ни. Преди да го унищожа.*

Ако се задържеше още дълго там... Не се и съмнявах, че кралят му е подготвил някоя неприятна изненада. Някой жесток капан. Давах си сметка, че и Рис е наясно, защото събираше магията си, преценяваше положението си, готов да атакува досущ като отровна змия.

— В последния си доклад — продължи кралят, пъхвайки ръце в джобовете си — Амаранта ме уведоми, че си продължавал да я забавляваш.

Войниците се разсмяха.

Другарят ми беше свикнал с присмеха. Нищо че на мен ми идваше да ги разкъсам на парчета. Рис обаче дори не стисна зъби. Въпреки това усмивката на краля подсказваше, че знаеше колко белези се бяха запечатали в него. Какво е бил принуден да прави, за да отвлеча вниманието на Амаранта. И защо.

Рис се подсмихна.

— Жалко, че накрая не й беше особено забавно.

Магията му пълпеше по кораба, издирвайки онази, която задушаваше силите ни...

*Убий го — убий го още сега.*

Думите ехтяха като мантра в кръвта ми, в съзнанието ми.

И в неговото. Чувах ги ясно като собствените си мисли.

— Удивително момиче е другарката ти — подхвана някак вгълбено кралят. Без емоция, без дори капка гняв в добавка към ледената насмешливост. — Първо Амаранта, после любимеца ми Аторът... А след това преодоля всички защитни заклинания в двореца ми, за да ти помогне в бягството. Да не говорим за... — Гърлен смях.

— ... племенницата и племенника ми. — Ярост. Черна ярост започваше да помрачава очите му. — Уби Дагдан и Брана. И защо?

— Май трябва да попиташ Тамлин. — Рис вдигна вежда. — А той къде е, между другото?

— Тамлин. — Хиберн сякаш се любуваше на името, на начина, по който звучеше. — О, той има планове за вас след онова, което причинихте на него и двора му. Каква бъркотия му завещахте само! Макар че другарката ти определено улесни разполагането на още от въоръжените ми сили в земите му.

Свещена Майко! Свещена Майко, аз бях отговорна за това...

— Ще се радва да го чуе.

Твърде дълго. Рис се бе удържал твърде дълго, а ако сега предизвикаше краля... Да се бие или да бяга. Да бяга или да се бие.

— Чудно ми е откъде ли дойдоха дарбите й? От кого ли?

Кралят знаеше. Знаеше какво представлявам. Какво притежавам.

— Голям щастливец съм, че си намерих такава другарка.

Хиберн се усмихна отново.

— Макар и за малкото време, което ви остава.

Можех да се закълна, че Рис се помъчи да не допуска последните му думи в съзнанието си.

Кралят обаче продължи все така небрежно:

— Нека те предупредя, че ще трябва да дадеш всичко от себе си, ако искаш да ме пребориш. До последната капка. И пак няма да е достатъчно. А когато изцедиш силите и живота си докрай, Рисанд, когато другарката ти оплаква трупа ти, ще я направя моя.

Рис не допусна нито искрица емоция по лицето си, нахлузвайки онази хладна, насмешлива маска върху грохотния гняв, който забесня из съзнанието му, а накрая зае пост пред мен, готов да скочи в атака, да ме брани.

— Тя надви Амаранта и Атора — подхвърли Рис. — Едва ли ти ще я затрудниш.

— Ще видим. Може пък да я предам на Тамлин, щом приключа.

Ярост сгорещи кръвта на Рис. И моята.

*Атакувай или бягай, Рис — примолех му се отново. — Но действай веднага!*

Той свика цялата си сила и усетих как тя се издига у него, почувствах как се бори да я обуздае.

— Ефектът на заклинанието ще отшуми — махна с ръка кралят.  
— Просто още един малък номер, който научих, докато гниех в Хиберн.

— Не знам за какво приказваш — рече кротко Рис.

Двамата си размениха усмивки.

Сетне Рис попита:

— Защо?

Кралят разбра какво имаше предвид.

— За всички имало място около масата. Нали така разправяхте с твоите хора. — Кралят изсумтя. — За човеци, за нисши елфи, за нечистокръвни. В новия ви свят за всички имало място около масата. Стига да разсъждават като вас, разбира се. Нас, Верноподаниците обаче... Нас на драго сърце ни отритнахте. И то с какво презрение! — Той махна към войниците, които ги наблюдаваха, към битката в залива. — Питаш ме защо? Защото страдахме, когато ни низвергнахте. — Няколко от войниците му изсумтяха в знак на съгласие. — Нямам намерение още пет века да гледам как хората ми се кланят на човешката измет, как едва свързват двата края, докато вие браните и глезите простосмъртните, отстъпвате им нашите ресурси и богатства, и то в замяна на какво? *Нищо*. — Той килна глава. — Затова ще си върнем онова, което е наше. Онова, което винаги ни е принадлежало и винаги ще ни принадлежи.

Рис му се подсмихна коварно.

— Добре дошли сте да опитате.

Без да изрече и дума повече, другарят ми запрати тънко копие от силата си към него сякаш с вещата ръка на изкусен стрелец.

Но като достигна краля...

Магическото копие просто мина през него.

Образът му като че се размъти, а после наново се избистри.

Илюзия. Призрак.

Кралят се изсмя гръмогласно.

— Наистина ли вярваше, че ще присъствам лично на подобна битка? — Той махна с ръка към войниците. — Тя е само показно, предвидено да възбуди апетита ви.

Сетне изчезна.

Загадъчната магия се изцеди от кораба и мазната ѝ хватка върху силата на Рис... просто изчезна.



Рис позволи на хибернските войници от този кораб, както и на останалите от околните поне да вдигнат с чест мечовете си.

После ги превърна в червена мъгла и трески по вълните.

## ГЛАВА 38

Мор ме разтърсваше. Усетих го единствено защото Рис ме изхвърли от съзнанието си в мига, в който атакува войниците.

*Застоя се твърде дълго*, обясни ми, плъзвайки нежно един от тъмните си нокти по лицето ми.

В следващия миг се озовах на моста и щитът му се затвори зад мен.

— Фейра — викаше ме Мор, впила пръсти в раменете ми през кожените дрехи. — *Фейра*.

Примигнах и слънцето, кръвта и тясната уличка се проявиха пред очите ми.

Примигнах пак и повърнах върху калдъръма помежду ни.

Вцепенени от ужас елфи ме зяпаха смаяно.

— Насам — рече Мор, праметна ръка през кръста ми и ме поведе по една прашна, пуста уличка, надалеч от хорските очи.

Почти не забелязвах града, залива и морето, както и че могъщ ураган от мрак, вода и вятър изтласкваше флота на Хиберн чак отвъд хоризонта. Сякаш силите на Таркуин и Рис се бяха отприщили след изчезването на краля.

Едва се добрах до купчина руини от една полуразрушена сграда, преди да повърна отново. И отново.

Мор започна да гали гърба ми в утешителни кръгове.

— И с мен се случи същото след първата ми битка. С всички ни е било така.

А дори не беше битка, не и каквато си я бях представяла: армия срещу армия на някое равно бойно поле; хаотично, кално сражение. Истинската битка днес се бе провела в морето, откъдето илирианците вече се отправяха към сушата.

Нямах смелост да преброя колко се завръщаха.

Не знаех как го понасят Мор, Рис, Касиан и Азриел.

А видяното през очите на другаря ми...

— Кралят беше тук — пророних.

Ръката на Мор застина върху гърба ми.

— Какво?

Опрях чело в нагорещената тухлена стена пред мен и ѝ разказах.

Кралят беше дошъл, но не телом. Поредният трик, поредната магия. Нищо чудно, че Рис не смогна да нахлуе в съзнанието му: кралят изобщо не беше заставал пред него.

Като приключих разказа си, затворих очи и притиснах чело още по-силно в тухлите.

Все още бях покрита с кръв и пот. Помъчих се да си припомня какво бе обичайното състояние на душата ми, каква беше ценностната ми система... мирогледът ми. Какво да правя с крайниците си в покой. Как държах ръцете си, когато не стисках меч. Как *спирах* да се движа.

Мор сграбчи рамото ми, сякаш разбираше препускащите в главата ми мисли, чуждостта на тялото ми. Голямата война бе бушувала цели седем години. *Години*. Колко ли щеше да продължи тази?

— Трябва да намерим другите — каза тя и ми помогна да се изправа, преди да ни ответрее обратно при издигация се високо над нас дворец.

Не се осмелих да изпратя нова мисъл по връзката. Да проверя къде е Рис. Не желях да ме вижда — да ме усеща — в такова състояние. Макар и да знаех, че не би ме укорил.

И той беше пролял кръв на бойно поле днес. И на много други преди това. Останалите ми приятели също.

Някак проумях — само за секунда, докато вятърът вилнееше край нас — защо някои владетели, човеци и елфи се прекланяха пред Хиберн. Прекланяха се, за да си спестят всичко *това*.

Не само отнемането на живот ме съсипваше и раздираше отвътре, но и промяната в душата ми — прозрението, че дори да се върнех у дома във Веларис, дори да настанеше мир и порутените градове да се издигнеха от пепелта... тази битка, тази война... Самата аз повече нямаше да съм същата.

Войната щеше да остане с мен дълго след като приключеше, подобно на невидима рана, която навярно щеше да избледнее, но не и да изчезне напълно.

В името на дома ми обаче, на Притиан и човешките земи, и още много други...

Щях да почистя оръжията си, да отмия кръвта от кожата си...

И да се хвърля в бой отново и отново, и отново.

\* \* \*

Средният етаж на двореца се беше превърнал в същински кошер: окървавени войници от Двора на Лятото куцукаха покрай лечителите и прислужниците, кръжащи около налягалите по пода ранени.

Рекичката в центъра на коридора преливаше от кръв.

Върховни елфи с изцъклени от ужас очи доветряваха още и още ранени.

Шепа илирианци, също толкова окървавени, но с бистри погледи, внасяха пострадалите от техния отряд през отворените прозорци и балконски врати.

С Мор стояхме наред тълпите обезумели хора, сред вонята на смърт и писъците на ранените.

Опитах да преглътна, но устата ми беше твърде пресъхнала.

— Къде са...

Разпознах воина в мига, в който и той ме позна.

Вариан, коленичил над някакъв войник с жестоко разкъсано бедро, се вцепени, когато очите ни се срещнаха. Бронзовата му кожа беше оплискана в кръв, ярка като рубините, които ни бяха изпратили, а бялата му коса бе полепнала по главата му, сякаш току-що беше свалил шлема си.

Извири през зъби и един войник на секундата изникна до него, заемайки се с поставянето на турникет около бедрото на ранения. Принцът на Адриата се изправи.

Не разполагах дори и с капчица магия, за да се оградя с щит. След сблъсъка на Рис с краля разбушуваното море на страха ми сякаш се бе изплискало, оставяйки празна яма. Ала долових как силата на Мор се спуска помежду ни.

Дворът им ми беше издал смъртна присъда.

Вариан ни доближи — бавно. Сковано. Като че цялото тяло го болеше. Красивото му лице обаче не разкриваше нищо. Единствено дълбока умора.

Устата му се отвори, после се затвори. Аз също не знаех какво да кажа.

Затова Вариан заяви с предрезгавял от бойните крясъци глас:  
— Той е в дъбовата трапезария.

Където за пръв път бях вечеряла с тях.

Само му кимнах и с Мор си запроправяхме внимателно път през тълпата.

Помислих си, че Вариан говори за Рисанд.

Но щом влязох в слънчевия салон, открих Таркуин, покрит с опръскана с кръв сребърна броня. По масата пред него лежаха разгънати карти, а наоколо стояха елфи от Двора на Лятото, едни — оплискани в кръв, други — съвършено чисти.

Като спряхме на прага, Великият господар на Двора на Лятото вдигна очи от масата. Първо погледна мен, после и Мор.

Добрината, уважението, които излъчваше лицето му при последната ни среща, вече ги нямаше. На тяхно място се беше появило нещо злокобно, студено, от което стомахът ми се сви.

Кръвта по дълбоката порезна рана на врата му се беше съсирила и когато Таркуин обърна глава към хората в залата, се разрони на ситни люспички.

— Оставете ни!

Всички се изнизаха покорно през вратата, без дори да го погледнат.

При последното ми посещение тук сторих нещо ужасно. Излъгах го и откраднах от него. Нахлух в съзнанието му и го накарах да повярва, че съм невинна. Безобидна. Затова и не го винях, като ми изпрати кървавия си рубин. Но ако възнамеряваше да ми отмъщава точно сега...

— Чух, че двете сте прочистили двореца. И сте помогнали за спасяването на острова.

Думите му бяха гърлени — безжизнени.

Мор килна глава.

— Войниците ти се биха храбро заедно с нас.

Таркуин не я удостои с внимание, впери поразителен тюркоазен поглед в мен. В кръвта, раните, кожените ми дрехи. Накрая сведе очи и към пръстена ми от Рис. Сапфирът с форма на звезда мътнееше, а между фините извивки на металния му обков имаше засъхнала кръв.

— Реших, че идваш да довършиш започнатото — каза ми Таркуин.

Не смеех да помръдна.

— Чух, че Тамлин те е взел със себе си. После чух, че Дворът на Пролетта рухнал. Срутил се отвътре, защото народът му се разбунтувал. А ти си изчезнала. Затова, когато видях илирианския легион... предположих, че идваш за мен. Да помогнеш на Хиберн да ни довърши.

Вариан не му беше казал за съобщението си до Амрен — не зов за помощ, а трескаво предупреждение да се спасява. Таркуин не ни беше очаквал.

— За нищо на света не бихме се съюзили с Хиберн — заяви Мор.

— Говоря на Фейра Арчерън.

Никога не бях чувала подобен тон от Таркуин. Мор се наежи, но не му отвърна.

— Защо? — попита Великият господар на Лятото.

Ярките слънчеви лъчи озаряваха бронята му, изтъкана от фини, застъпващи се люспи като на риба.

Недоумявах какво ме пита. Защо го бяхме измамили, открадвайки нещо от него? Защо му се бяхме протичали на помощ? А може би и двете...

— Мечтаем за едно и също.

Друго не можах да измисля.

Обединена страна, в която нисшите елфи вече да не живеят в потисничество. По-добър свят.

Точно обратното на онова, за което се бореха Хиберн и съюзниците му.

— Това ли е оправданието ти, задето открадна от мен?

Сърцето ми прескочи.

Рисанд, несъмнено ответрял се дотук, каза иззад гърба ми:

— С другарката ми имахме основание за постъпката си, Таркуин.

Коленете ми едва не се подкосиха от равния му тон, от окървавеното му лице, което не разкриваше и следа от тежка травма, от тъмната броня — същата като тези на Азриел и Касиан, — все така непробиваема въпреки шепата дълбоки драскотини, по които с мъка плъзнах поглед.

*Касиан и Азриел?*

*Добре са. Грижат се за ранените илирианци и устройват лагер в планината.*

Очите на Таркуин прескочиха няколко пъти помежду ни.

— Другарка.

— Не беше ли видно? — намигна му Рисанд.

Ала в погледа му още личеше онази острота — пронизваща и спотаена.

Гърдите ми се стегнаха.

*Да не би кралят да е заложил капан...*

Той прокара ръка по гърба ми.

*Не. Не, добре съм. Вбесен, задето не се досетих, че пред мен стои илюзия, но... Иначе добре.*

Студеният гняв по лицето на Таркуин не трепна дори.

— Когато отиде в Двора на Пролетта, заблуди и Тамлин за истинската си същност, унищожил владенията му... Знаеш ли какво направи? Остави вратата отворена за Хиберн. Силите му веднага акостираха по пристанищата на Тамлин. — Несъмнено за да изчакат краха на стената, след което да отплават на юг. Таркуин изръмжа: — Така необезпокоявано са стигнали до моята граница. Ти си виновна.

Можех да се закълна, че Рис изтръпна, усетих го през връзката. Въпреки това каза спокойно:

— Не сме виновни за нищо. Хиберн сам избира действията си. — Той посочи с брадичка към Таркуин. — Войската ми ще лагерува в планината, докато не прецениш, че градът е в безопасност. После си тръгваме.

— А възнамерявате ли да откраднете нещо друго преди това?

Рис застина. Размишляваше дали да му се извини. Да му обясни.

Спестих му това решение.

— Погрижи се за ранените си хора, Таркуин.

— Не ми нареждай какво да върша.

Лицето на някогашния адмирал от Двора на Лятото — принца, командвал флота в пристанището, докато не му бяха натрапили титлата... Очите му мътнееха от умора, гняв и скръб.

Мнозина бяха загинали днес. Градът, за който толкова се бе борил да възроди от руините, народът, опитал да преодолее белезите си от Амаранта...

— На твоє разположение сме — казах му и напуснах трапезарията.

Мор тръгна с мен, а като излязохме в коридора, група съветници и войници на Таркуин впериха погледи в нас. В дъбовата зала отзад Рис рече на Таркуин:

— Нямах избор. Сторих го, за да *избегна* точно това, Таркуин. За да спра Хиберн, преди да е стигнал дотук.

Гласът му звучеше напрегнато.

Таркуин отвърна сухо:

— Вървете си. Заедно с войската. И сами можем да браним залива, когато няма опасност да ни хванат неподготвени.

Мълчание. С Мор се задържахме пред отворените врати, слушайки, без да се обръщаме. Рисанд продължи:

— През Войната опознах Хиберн достатъчно, за да съм сигурен, че този щурм е само малка част от плановете му. — Кратка пауза. — Ела на срещата, Таркуин. Имаме нужда от теб. Притиан има нужда от теб.

Отново затишие. Сетне Таркуин процеди:

— Напусни!

— Предложението на Фейра още е в сила: на твоє разположение сме.

— Вземи другарката си и напуснете. Също така я предупреди да не раздава заповеди на Велики господари.

Настръхнах, но тъкмо преди да се завъртя, Рис обяви:

— Тя е Велика господарка на Двора на Нощта. Може да прави каквото си пожелае.

Стената от елфи пред нас се отдръпна леко. В погледите на някои се промъкна изумление. Други засушукаха. Таркуин отвърна с нисък, горчив смях:

— Май наистина обичаш да плюеш на традициите.

Рис не каза и дума повече. Спокойните му стъпки отекнаха по плочките на пода, докато не стопли с длан рамото ми. Вдигнах очи към него, усещайки колко смаяни погледи са вперени в нас. В мен.

Той долепи устни до потното ми, окървавено слепоочие и след миг изчезнахме.



## ГЛАВА 39

Илирианският лагер остана в планината над Адриата.

Главно защото ранените бяха толкова много, че не можехме да ги местим, докато не укрепнеха.

Съдрани крила, провиснали черва, обезобразени лица...

Не знаех как приятелите ми още стоят на краката си, помагайки на ранените, доколкото бе възможно. Почти не виждах Азриел, който използваше някаква шатра за организиране на докладите от шпионите му. Хибернският флот се беше оттеглил. Не към Двора на Пролетта, а отвъд морето. Наблизо не се навъртаха други вражески сили. От Тамлин и Юриан нямаше и следа.

Касиан обаче... Той куцукаше сред ранените, положени върху скалистата, суха земя, отправяйки похвали и утешителни думи към все още необгрижените войници. С помощта на Сифоните си успяваше да позакърпи някоя и друга бойна рана, но... не и по-сериозните.

Винаги когато пътищата ни се пресечеаха, докато разнасях необходимото до неуморните лечители, лицето му беше мрачно. Измъчено. Още носеше бронята си и макар да беше поизмил кръвта от кожата си, малка част от нея беше засъхнала около деколтето на предницата ѝ. Лешниковите му очи изглеждаха безжизнени, също като тези на Мор — навярно и моите.

А Рис... Неговият поглед беше бистър. Зорък. Някак умислен бе, но... Войниците му търсеха опора у него. А той се държеше както подобава: Велик господар, уверен в победата си, чиито сили бяха размазали хибернския флот, спасявайки цял град с невинни жители. Бойците му бяха платили солена цена, но си струваше. Рис, все още в бронята си, кръстосваше из лагера — наглеждаше ранените, приемаше информация от Азриел, разговаряше с командирите на армията си. Крилата му обаче ги нямаше. Изчезнали бяха още преди да се появи в трапезарията на Таркуин.

Слънцето залезе, разстилайки тъмно одеяло върху града под нас — толкова различен от последния път, когато го бях посетила, жив и

осеян със светлини. Този нов мрак... Бяхме го виждали след нападението над Веларис — вече го познавахме твърде добре.

Над лагера ни се полюшваха кълба с елфическа светлина, озарявайки извитите нокти по крилата на илирианците, които се трудеха или лежаха ранени. Съзнавах, че много от тях разчитаха на мен — Великата им господарка.

Но аз не съумявах да извикам у себе си спокойствието на Рис. Тихият му триумф.

Затова продължавах да нося купи с чиста вода и да отнасям тези с кървавата. Да помагам с удържането на виещите от болка, мятащи се войници, стиснала зъби от напън.

Чак когато краката ми отказаха да ме държат права, поседнах на една обърната кофа пред лечителската шатра. Само за няколко минути — толкова ми се полагаха.

Събудих се в друга шатра върху купчина меки кожи. Тук елфическата светлина беше по-мека, приглушена.

Рис седеше до мен с кръстосани крака и необичайно разчорлена коса. Омазана с кръв — сякаш беше прокарвал окървавените си ръце през нея.

— От колко време спя? — попитах дрезгаво.

Той вдигна очи от листовете, разхвърляни върху кожата пред него.

— Три часа. Има доста време до съмване. Поспи още.

Аз обаче се надигнах на лакти.

— Ти не спиш.

Той сви рамене и отпи от чашата с вода до себе си.

— Не аз паднах от кофа по лице в калта. — Шеговитата му усмивка избледня. — Как се чувстваш?

Почти изрекох „Добре“, но...

— Още не мога да реша как да се чувствам.

Той кимна бавно.

— Така е във война... Нужно е известно време да осмислиш всичко, което носи със себе си. Цената.

Седнах в леглото и огледах листовете пред него. Списъци с жертви. Само стотина имена, но...

— Познаваше ли загиналите?

Виолетовите му очи притъмняха.

— Една част. Таркуин загуби много повече.

— Кой ще каже на семействата им?

— Касиан. Той ще изпрати списъците призори, като видим кой е оцелял през нощта. Семействата на познатите си ще посети лично.

Спомних си, че Рис ми беше разказвал как по време на Войната преглеждал списъци с жертви по молба на свои приятели; какъв ужас преживявали всички, докато се надявали да не срещнат познато име.

Толкова много сенки притулиха виолетовите му очи. Сложих ръка върху неговата. Той заглежда пръстите ми, мръсотията под ноктите ми.

— Днес кралят дойде — пророни накрая, — за да ме подразни. Нападението в библиотеката, тази битка... Само си играе с мен. С нас.

Докоснах долната му челюст. Студена — кожата му беше студена, независимо от тягостната топлина на нощта.

— Няма да умреш в тази война, Рисанд.

Погледът му отскочи към мен.

Обгърнах лицето му с двете си длани.

— Не слушай какво ти говори. Той знае...

— Знае за нас. За миналото ни.

И това плашеше Рис до смърт.

— Знаеше колко ми е важна библиотеката. Затова избра нея, не само за да опита да отвлече Неста.

— Тогава ще разберем ние къде да го ударим, и то силно. А най-добре да го убием, преди да е посял още разруха.

Рис поклати леко глава, измъквайки лице от ръцете ми.

— Ако си имаме работа само с краля... Но с Котела в арсенала му...

Като видях как раменете му хлътват, как брадичката му клюмва още повече... Отново хванах ръката му.

— Трябват ни съюзници — рекох с пламнали очи. — Не бива да сме сами в разгара на войната.

— Знам.

Тежка, уморена дума.

— Нека проведем срещата с Великите господари по-скоро. След три дни.

— Добре.

За пръв път чувах тази интонация в гласа му — тази кротост.

Ето защо промълвих:

— Обичам те.

Той вдигна глава с кипнал поглед.

— Някога си мечтаех да чуя тези думи — пророни Рис. — Когато изобщо не очаквах да ги изречеш. — Той махна към шатрата, към Адриата отвъд нея. — По време на онова пътешествие дотук за пръв път си позволих... да се надявам.

„За звездите, които ни слушат, и за мечтите, които се сбъдват.“

Но днес, при Таркуин...

— Светът трябва да знае — рекох. — Светът трябва да знае колко си добър, Рисанд. Колко прекрасни същества сте всички вие.

— Не мога да преценя дали трябва да се притеснявам, че говориш такива хубави неща за мен. Дали пък кралят не е успял да ти повлияе със злонамерените си приказки?

Ощипах го по ръката и той се засмя тихо. После пое лицето ми, за да надзърне в очите ми, и килна глава.

— Е, *трябва* ли да се притеснявам?

Отново долепих длан до бузата му, чиято копринена кожа вече се беше стоплила.

— Ти си самоотвержен, храбър и добросърдечен. Ти надхвърляш най-смелите ми мечти, надхвърляш... — Думите заседнаха в гърлото ми. Преглътнах и вдишах дълбоко. Не знаех дали той има потребност да го чуе след онова, което му наговори кралят, но аз имах нужда да го изрека на глас. Като продължих, в очите му вече танцуваше звездна светлина. — Каква роля ще играеш на срещата с Великите господари?

— Обичайната.

Кимнах. Отговорът му не ме изненада.

— Останалите също ще играят обичайните си роли.

— И?

Отлепих ръка от лицето му и покрих с нея сърцето му.

— Мисля, че настъпи моментът да свалим маските. Да спрем с театъра.

Той замълча, за да ме изслуша.

— Веларис вече не е тайна. Кралят знае твърде много за нас, за теб. За истинската ти същност. И ако искаме съюз с други Велики господари... Смятам, че трябва да им предоставим истината. Ще им е необходима, за да ни се доверят. Ще трябва да узнаят кой си всъщност;

кои са Мор, Касиан и Азриел. Виж колко зле мина днешната среща с Таркуин. Не бива... не бива да продължава така. Затова край с маските, с ролите. Ще отидем като самите себе си. Като семейство.

Коварните приказки на краля ми показаха поне това. Игрите бяха приключи. Дотук с преструвките и лъжите. Може би очакваше да тласна групичката ни обратно в същата посока. Но долавях, че за да имаме шанс за победа... се налагаше да поемем в обратната. Към откровеността. Да се изправим заедно срещу него — с истинските си лица.

Зачаках Рис да ми каже, че съм млада и неопитна, че не знам нищо за политиката и войната.

Той обаче само погали бузата ми с палец.

— Може да се разлютят заради лъжите, които съм им пробутвал векове наред.

— Тогава ще им покажем, че разбираме гнева им, но това е бил единственият начин да защитим народа си.

— Ще им покажем Двора на Мечтите — прошепна тихо той.

Кимнах. Щяхме да им разкрием всичко — дори на Кеир, Ерис и Берон. Щяхме да се разкрием напълно пред съюзниците си — и враговете си.

В красивите му очи горяха безброй звезди.

— Ами твоите сили?

Кралят беше научил и за тях... или просто се беше досетил.

Деликатният му тон ми подсказваше, че вече има свое мнение по въпроса. Но решението беше мое — щеше да ме подкрепи, каквото и да беше то.

И като помислих...

— Струва ми се, че може да приемат разкриването на истинската ни същност като манипулация, ако заедно с това съобщим и че другарката ти е откраднала от силите им. Ако кралят възнамерява да използва тази информация срещу нас... ще преценим какво да правим, като му дойде времето.

— Всъщност силата ти е *подарена*, но... имаш право. И бездруго ще трябва много да внимаваме как ще им се разкрием, как ще им представим нещата, за да не сметнат, че е капан или машинация. Но по отношение на теб... — Плътен мрак потули звездите в очите му. Мракът на убийците и крадците, на безкомпромисната смърт. —

Твоята история може да наклони везната в полза на Хиберн, ако някой от тях обмисля съюз с него. Берон може да опита да те убие, дори войната да не се състои. Ерис едва ли ще смогне да го възпре.

Можех да се закълна, че военният лагер потрепери от мощта, която се разбуди в гърдите му — от суровата ярост. Гласовете пред шатрата стихнаха до шепот. Някои замлъкнаха напълно.

Аз обаче се приведох и го целунах нежно.

— Ще се справим — промълвих до устата му.

Той отдръпна устни от моите и прошепна с мрачно лице:

— Ще пазим в тайна всичките ти сили, освен онези, които аз ти дадох. В качеството ти на моя Велика господарка се очаква да те даря с такива.

Преглътнах тежко и кимнах, отпивайки голяма глътка от водата му. Край на лъжите и измамите, като се изключат тези около моята магия. Надявах се Таркуин да си остане първата и единствена жертва на заблудата ни.

Прехапах долната си устна.

— Ами Мириам и Дракон? Имаш ли вече сведения къде са отишли?

*Заедно с легиона си от летящи воини?*

Въпросът ми като че ли го изтръгна от унеса, в който беше потънал, обмисляйки новите предизвикателства пред нас.

Той въздъхна и погледът му пак пропълзя по списъците с жертви. Тъмното мастило сякаш поглъщаше смътната елфическа светлина.

— Не. Шпионите на Аз не откриха нито следа от тях в никоя от околните земи. — Той потри едното си слепоочие. — Как изчезва цял народ?

Свъсих вежди.

— Явно тактиката на Юриан да ги извлече от укритието им само му навреди.

Юриан — дори не чух името му на бойното поле днес.

— Май така излиза. — Рис поклати глава и светлината пробяга из гарвановочерната му коса. — Трябваше още преди векове да си съставим протокол. Начини ние да се свържем с тях и те с нас в случай на нужда.

— А защо не го сторихте?

— Искаха светът да забрави за тях. И като забелязах в колко мирно място се превърна Кретея... аз също не желяех светът да им се натрапва.

По челюстта му затрепка нервен мускул.

— Но ако някак ги открием, ще е достатъчно ли? И ако удържим стената цяла, разбира се. Нашите сили, тези на Дракон, може би дори войската на кралица Васа, ако Люсиен я намери... срещу Хиберн?

Срещу подмолните ходове и магии, които кралят вероятно ни беше подготвил.

Рис се умълча за миг.

— Ще се постарам да е достатъчно.

Дрезгавината в гласа му, мъждивият пламък в очите му ме накараха да го целуна по устата. После долепих ръка до гърдите му и го бутнах назад върху кожата.

Той вдигна вежди, но на устните му изплува смътна усмивка.

— Във военния лагер няма много уединение — предупреди ме той, възвръщайки малко от светлината в очите си.

Аз го възседнах, разкопчавайки най-горното копче на тъмния му жакет. И следващото.

— Тогава май ще се наложи да си тих — отвърнах и пръстите ми продължиха надолу по жакета му, докато не го разтвориха изцяло, разкривайки ризата под него. Проследих с показалец усуканото връхче на татуировката му, надничащо от деколтето на дрехата му. — Като те съзрях лице в лице с краля днес...

Той приплъзна пръсти нагоре по бедрата ми.

— Знам. Усетих те.

Задърпах долния край на ризата му и той се надигна на лакти, за да ми помогне да я съблека заедно с жакета му. Върху ребрата му тъмнееше грозна синина...

— Нищо ми няма — обясни, преди да го попитам. — Неуспешен удар.

— С какво?

По устните му наново заигра онази половинчата усмивка.

— С копие.

Сърцето ми спря.

— С...

Преглътнах сухо, галейки с пръсти насиненото място.

— Върхът му беше натопен в гибелф. Щитът ми го блокира, но не успя да ме предпази напълно от сблъсъка.

Коремът ми се сви на топка от ужас. Въпреки това се наведох и целунах синината.

Рис въздъхна и тялото му сякаш се отпусна. Успокои се.

Ето защо целунах пак засегнатото място. И продължих надолу. Пръстите му зарисуваха бавни кръгове по рамото ми, по гърба ми.

Когато се заех да разкопчавам панталона му, обсипвайки с целувки мускулестия му корем, долових как щитът му се спуска над шатрата ни.

Поех още по-надолу. След миг останалите му дрехи изчезнаха и Рис вплете ръце в косата ми.

Погалих го веднъж, два пъти, наслаждавайки се на допира с него, на мисълта, че и двамата сме тук, заедно. В безопасност.

После повторих движението с уста.

Стоните му на удоволствие изпълниха шатрата, заглушиха далечните викове на ранените и умиращите. Сякаш животът и смъртта витаеха толкова близо до нас, шепнейки в ушите ни.

Но аз продължих да вкусвам Рис, да го боготворя с ръцете си, с устата си, а накрая и с тялото си — и да се надявам, че късчето живот, което сега дарявахме на света, неугасващата светлина помежду ни ще отпрати смъртта поне малко по-надалеч. Поне за ден.

\* \* \*

През нощта загинаха само още няколко илирианци. Писъците и воплите на хората на Таркуин се издигаха към нас заедно с дима от още неовладените пожари, запалени от Хиберн. Продължаваха да бушуват и когато малко след пукването на зората се ответряхме обратно във Веларис.

Касиан и Азриел останаха, за да отведат илирианските легиони в новия им лагер по южната ни граница, а оттам генералът щеше да отлети към Степите. За да изкаже съболезнования на няколко от опечалените семейства.

Неста ни чакаше във фоайето на градската къща, а Амрен нервничеше в едно от креслата пред незапалената камина във



всекидневната.

От Илейн нямаше и следа, но преди да попитам за нея, Неста ме изпревари с въпрос:

— Какво стана?

Рис надникна към мен, сетне и към Амрен, която бе скочила на крака и ни наблюдаваше със същото изражение като на Неста. Другарят ми отговори на сестра ми:

— Имаше битка. Победихме.

— Това го знаем — отбеляза Амрен и тръгна към нас. Дребните ѝ крака стъпваха почти безшумно по килимите. — Какво се случи с Таркуин?

Мор си пое дъх да каже нещо за Вариан, което навярно щеше да ни навлече скандал, затова ѝ отнех думата.

— Ами, не опита да ни заколи, така че... срещата мина добре.

Рис ме стрелна полушеговито.

— Кралското семейство е невредимо. Армадата на Таркуин претърпя загуби, но Кресеида и Вариан не пострадаха.

Онази обтегнатост в изражението на Амрен като че ли се поотпусна от думите му — от премерените му, дипломатични думи.

Неста обаче ни гледаше със скован гръб и стиснати устни.

— Къде е той?

— Кой? — попита с престомена невинност Рис.

— Касиан.

Май за пръв път чувах името му от нейната уста. Винаги наричаше Касиан „той“ или „онзи“. Пък и все пак я заварихме... да кръстосва нервно из фоайето.

Като че се безпокоеше.

Отворих уста, но този път Мор ме предвари.

— Има си работа.

Никога не бях чувала гласа ѝ толкова... остър. Леден.

Неста устоя на погледа ѝ. Челюстите ѝ се стягаха, разпускаха и пак се стягаха, сякаш водеше вътрешна битка с напиралците към езика ѝ въпроси. Мор не свали погледа си от нея.

Приятелката ми обикновено не реагираше, когато някой споменеше предишните любовници на Касиан. Навярно защото никоя от тях не бе имала особено значение за него. Но ако генералът спреше да служи като физически и емоционален буфер между двама им с

Азриел... И още по-лошо — ако за липсата му беше отговорна Неста...

Мор заяви с равен тон:

— Като се върне, дръж змийския си език зад зъбите си.

От обидата и заплахата в думите й сърцето ми заблъска неукротимо, а ръцете ми увиснаха безпомощно до тялото ми.

— Мор — обади се с предупредителен тон Рис.

Бавно — съвсем бавно Мор извърна очи към него.

По лицето на Рис се четеше единствено безусловна решимост.

— Срещата ще се състои след три дни. Изпрати вест до другите Велики господари. Преговорите за мястото й приключиха. Избираш някое, и точка.

Тя го изгледа високомерно за миг, а после върна очи към сестра ми.

Изражението на Неста не беше трепнало, студенината по него като че си оставаше непробиваема. Съвършено неподвижната й стойка ме накара да се замисля дали изобщо диша. Дори за миг не отклони взор от Мориган.

Мор изчезна светкавично.

А Неста просто се обърна и тръгна към всекидневната, към ниската масичка пред камината, отрупана с книги.

Амрен се понесе след нея, надзъртайки през рамо към Рис. Движението измести сивата й блуза достатъчно, че да мярна червения блясък под деколтето й.

Носеше тайно рубиненото си колие. Подарък от Вариан.

Рис й кимна и Амрен попита сестра ми:

— Докъде бяхме стигнали?

Неста седна в креслото и така стисна подлакътниците му, че кокалчетата изпъкнаха под кожата на пръстите й.

— Обясняваше ми как се образуват границите между отделните дворове.

Отнесени, крехки думи. И...

*Започнали са и уроци по история?*

*И аз съм не по-малко смаян от теб, че къщата ни още я има.*

Преглътнах смеха си, хванах го под ръка и го дръпнах към коридора. От доста време не го бях виждала толкова... мръсен. И

двамата се нуждаехме от гореща вана, но първо трябваше да направя нещо друго. На всяка цена.

Зад нас Амрен прошепна на Неста:

— Касиан е ходил на война много пъти, момиче. Не е станал генерал просто така. Тази битка е била най-обикновено сборичкване в сравнение с онова, което ни предстои. Вероятно в момента посещава семействата на загиналите. Ще се върне преди срещата.

— Не ме интересува — отвърна Неста.

Поне говореше отново.

Спрях Рис по средата на коридора.

В къщата можеха да ни чуят много уши, затова му казах по връзката:

*Води ме в Затвора. Още сега.*

Той не ми зададе нито един въпрос.

## ГЛАВА 40

Този път не носех кост. И макар всяка стъпка нагоре по хълма и надолу към тъмнината да ме раздираше, да ми тегнеше непоносимо, продължавах да се движа. Продължавах да слагам единия крак пред другия.

Имах чувството, че и с Рис е така.

Два часа по-късно, като застанах пред древния бог на смъртта, отново надянал кожата на бъдещия ми син, му наредих:

— Избери си друг предмет, с който да ти платим.

Виолетовите очи на Резбаря просветнаха.

— Защо Великият господар стои в коридора?

— Няма желание да те вижда.

Отчасти вярно. Но Рис се обзалагаше, че ударът по гордостта му ще подейства в наша полза.

— Смърдиш на кръв. И смърт.

Резбарят вдиша дълбоко. Вдиша мириса ми.

— Откажи се от Оуроборос и си избери друг предмет — беше единственият ми отговор.

Хиберн познаваше миналото ни, познаваше възможните ни съюзници. Ала поне ни оставаше късче надежда, че няма да предвиди уговорка с Резбаря.

— Не желая нищо друго, освен прозореца ми към света.

— Мога да ти предложа толкова много неща — казах с дълбок, захаросан глас.

— Страх те е да вземеш огледалото. — Резбарят килна глава. — Защо?

— Нима теб не те е страх от него?

— Не. — Тъничка усмивка. Той се наведе настрани. — И ти ли се страхуваш от огледалото, Рисанд?

Другарят ми не благоволи да отговори от коридора, макар че дойде да се облегне на вратата със скръстени ръце. Като го съзря целия в мръсотия, кръв и измачкани дрехи, Резбарят въздъхна:

— О, повече те харесвам в този вид.

— Избери нещо друго — настоях отново аз.

*И този път не ни пращай за зелен хайвер.*

— Какво ще ми предложиш? Тук нямам полза от богатства. Могъществото е безсмислено сред всичкия този камък. — Той се изкиска. — Какво ще кажеш за първородния си син?

Резбарят се ухили загадъчно, махвайки с момчешка ръка към самия себе си.

Рис плъзна очи към мен и по лицето му пробяга изненада — изненада и нещо по-дълбоко, по-нежно.

*Значи... не е просто някакво момче.*

Бузите ми пламнаха.

*Не. Не е.*

— Грубо е, Ваше Величество, да разговаряте тайно помежду си. Стрелнах поглед към Резбаря.

— И така — нищо друго ли не искаш?

*Нищо, което не би унищожило разсъдъка ми само ако го погледна?*

— Донесете ми Оуроборос и съм ваш. Давам ви думата си.

Претеглих ангелското изражение, изписано по лицето на Резбаря, и закрачих към вратата.

— Къде е костта ми?

Въпросът му изсвистя като камшик в сумрака.

Аз продължих напред. Рис обаче му метна нещо.

— От обяда.

По каменния под изтрополи пилешка костица и разяреното съскане на Резбаря ни изпрати до коридора.

Без да си разменим и дума, с Рис започнахме дългия поход нагоре през Затвора. Огледалото — трябваше да намеря начин да го взема. След срещата. Защото все пак имаше шанс... да ме унищожи.

*Как изглежда той?*

Тих, колеблив въпрос. Веднага разбрах за кого говори.

Преплетох пръсти с неговите и ги стиснах силно.

*Нека ти покажа.*

И докато бродехме през мрака към далечната, все още скрита от погледите ни светлина, аз му показах.

Когато се прибрахме в градската къща, вече умирахме от глад. И понеже не ни се чакаше да ни приготвят храна, с Рис тръгнахме направо към кухнята, подминавайки Амрен и Неста само с едно махване.

Лигите ми бяха на път да потекат, щом Рис отвори с рамо люлеещата се врата към кухнята.

Но когато погледнахме вътре, спряхме на място.

Илейн стоеше между Нуала и Серидуен на дългата работна маса. И трите бяха покрити с брашно. А на дървения плот пред тях се търкаляше някакво тестено недоразумение.

Двете прислужници шпионки веднага се поклониха на Рис, а Илейн...

В кафявите ѝ очи се таеше лека искрица.

Сякаш се бе забавлявала с тях.

Нуала преглътна сухо.

— Милейди каза, че е гладна, затова решихме да ѝ приготвим нещо. Тя обаче настоя да се научи и... — Ръце, обгърнати в сенки, се вдигнаха в жест на безпомощност, ръсейки брашно като сняг. — Правим хляб.

Илейн обхождаше всички ни с поглед и очите ѝ лека-полека започваха да губят крехкия си блясък. Аз ѝ се усмихнах широко.

— Дано го опечете скоро. Умирам от глад.

Илейн ми кимна с бледа усмивка.

Беше гладна. И... вършеше нещо. *Учеше* нещо.

— Отиваме да се изкъпем — обявих, макар и коремът ми да къркореше. — Ще ви оставим да приключите с работата си.

Издърпах Рис в коридора още преди да ни отвърнат и люлеещите се врати се затвориха зад нас.

Облегнах се на дървената ламперия с ръка на гърдите. Само след миг Рис я покри със своята.

— Така се почувствах и аз — промълви ми, — когато те видях да се усмихваш онази нощ, докато вечеряхме край Сидра.

Опрях чело на гърдите му, точно върху сърцето му.

— Все още я чака дълъг път.

— С всички ни е така.

Той ме погали по гърба. Притиснах се към ръката му, любувайки се на топлия му, силен допир.

И останахме така дълги минути. Докато не предложих:

— Да отидем да хапнем някъде навън.

— Хммм.

Рис дори не понечи да ме пусне.

Накрая вдигнах очи към него. И се натъкнах на онази позната, похотлива светлинна в погледа му.

— Май съм гладен за нещо друго — измърка той.

Пръстите на краката ми се свиха в ботушите ми, но сбърчих вежди и попитах с равен тон:

— Така ли?

Рис гризна ухото ми и като ни ответря до спалнята ни, където вече ни чакаха две чинии с храна върху бюрото, прошепна:

— Трябва да ти се издължа за снощи, другарке моя.

Поне постъпи любезно, позволявайки ми аз да избира кое да погълне първо: мен или храната.

Взех разумно решение.

\* \* \*

На следващата сутрин заварихме Неста на масата за закуска.

Не чакаше мен, осъзнах, когато погледът ѝ ме прескочи така, сякаш бях някоя от прислужниците. Чакаше някой друг.

Имах благоразумието да не ѝ обясня, че Касиан още е във военния лагер. Ако нямаше намерение да пита... и аз нямаше намерение да се навирам между шамарите.

Не и при положение че според Амрен сестра ми беше близо — съвсем близо — до усвояването на уменията, необходимо за евентуалното закърпване на стената. Стига да съумееше да освободи силата си. Не дръзнах да изтъкна, че навярно светът не бе готов за подобно нещо.

Закусих мълчаливо, скърцайки с вилица по чинията. Амрен заяви, че и тя самата била съвсем близо до онова, което търсела в

Книгата — заклананието, необходимо на сестра ми. Откъде знаеше, нямах представа. И не ми се струваше разумно да питам.

Неста проговори чак когато станах от масата.

— Ще присъстваш на срещата след два дни.

— Да.

Приготвих се психически да чуя остатъка от речта ѝ.

Тя надникна към предните прозорци, сякаш още чакаше, още наблюдаваше.

— Влязла си в битка. Без дори да се замислиш. Защо?

— Защото трябваше. Защото беззащитни хора се нуждаеха от помощта ми.

Синкавосивите ѝ очи почти сребрееха на смътната утринна светлина. Изчаках малко, но като не каза нищо повече, се ответрях до Дома на Ветровете за урока си с Азриел.



## ГЛАВА 41

Следващите два дни бяха толкова натоварени, че не можах пак да се упражнявам с Азриел. Главатарят на шпионите се върна, след като беше разнесъл съобщенията от Мор за по-ранната дата на срещата. Великите господари приеха поне нея. Мястото обаче, с колкото и непоклатим тон да го бе обявила Мор, отхвърлиха единодушно. Това от своя страна породило безкрайна върволица от писма между дворовете.

Някога В недрата на Планината се бе превърнало в най-неутралното място за срещи.

И макар да бе все така отворено, вече никой не желаше да стъпва там.

По този начин започна ожесточеният дебат за това кой да стане домакин на събитието и да посрещне всички Велики господари.

Е, поне шестима от тях. Берон най-сетне беше благоволил да се присъедини. От Двора на Пролетта обаче няхаме отговор, въпреки че знаехме, че са получили известията ни.

Всички щяхме да присъстваме — с изключение на Амрен и Неста, тъй като Амрен заяви, че трябвало да се упражняват още. Главно защото предишната нощ бе открила един пасаж от Книгата, който *вероятно* можел да ни помогне за поправянето на стената.

Предната вечер, броени часове преди уречената дата, най-сетне се достигна до взаимно съгласие — срещата щеше да се състои в Двора на Зората. Той се оказваше най-близо до центъра на земите ни и тъй като Калиас, Великият господар на Зимата, не допускаше никого в територията си след издевателствата на Амаранта, това беше единственото място в непосредствена близост до неутралната земя по средата.

Рис и Тесан, Великият господар на Двора на Зората, бяха в сравнително добри отношения. Зората почти странеше от конфликти, макар че като един от трите Слънчеви двора поначало клонеше към другите два. Тесан не беше толкова силен съюзник, колкото Хелион Заклинателя от Двора на Деня, но все пак достатъчно могъщ.

Това не спря Рис, Мор и Азриел да се съберат около масата в трапезарията на градската къща в нощта преди срещата, за да обсъдят всяко възможно късче информация, научено за двореца на Тесан — всички възможни клопки и капани. И маршрути за бягство.

Едва се удържах да не закрача нервно из стаята, да не попитам дали рисковете не надхвърлят ползите. Толкова неща се бяха объркали в Хиберн. Толкова неща се объркваха в момента из целия свят. Всеки път, проговореше ли Азриел, чувах болезнения му рев, когато онази ясенова стрела прониза гърдите му. Всеки път, оспореше ли Мор някой аргумент, я виждах как отстъпва пребледняла от краля. Всеки път, поискаше ли Рис да чуе моето мнение, го съзирах коленичил в кръвта на приятелите си, умолявайки краля да не прекъсва връзката ни.

От време на време Неста и Амрен спираха упражненията си във всекидневната, колкото Амрен да се намеси в разговора ни със съвет или предупреждение относно срещата. Или за да нахока сестра ми да се съсредоточи, да се старее повече. Докато тя самата продължаваше да се рови из Книгата.

„Още няколко дни“, бе отсъдила Амрен, когато Неста се оплака от главоболие и отиде да полегне. Още няколко дни и сестра ми, благодарение на мистериозната си сила, вероятно щеше да придобие нужните умения. Стига обаче, бе добавила Амрен, тя самата да смогнеше да разшифрова навреме набелязаната част от Книгата. След това тъмнокосата елфа ни бе пожелала лека нощ, заричайки се, че отива да чете, докато очите ѝ не прокървят.

Като се имаше предвид колко ужасяваща беше Книгата на Диханията, може би не се шегуваше.

Почти не докоснах вечерята си. И почти не мигнах цяла нощ, гърчейки се между чаршафите. Накрая Рис се събуди и изслуша търпеливо опасенията ми, докато не избледнях до сенки.

Зората пукна и докато се обличах, утрото разцъфна в сух, слънчев ден.

Независимо от намерението ни да разкрием истинската си същност на срещата, решихме да се явим с обичайните си облека: Рис в любимия му черен жакет и панталон, Азриел и Касиан в илирианските им брони с лъснати до съвършенство Сифони. Мор се беше отказала от типичната си червена рокля в полза на тъмносиня със

същите прозирни ивици и разкроени ефирни поли, но в тази имаше нещо... сдържано. Царствено. Тоалетът на принцеса.

Обичайно облекло — с изключение на моето.

Дори не бях търсила нова рокля, защото никоя не можеше да засенчи тази, с която застанах във фойето, когато часовникът над камината удари единайсет.

Рис още не беше слязъл, а Амрен и Неста явно нямаха намерение да ни изпращат. Май подранявахме с няколко минути, но... Пак сведох очи надолу към себе си. Дори под топлатата елфическа светлина във фойето роклята ми блещукаше и сияеше като току-що шлифован скъпоценен камък.

Преправили бяхме роклята ми от Звездопада, добавяйки прозирни копринени парчета на гърба. Лъскавият плат се разстиляше зад мен като изтъкана звездна светлина вместо пелерина. Ако Рисанд беше Победителят Нощ, то аз бях звездата, която сияеше единствено заради неговата тъмнина, светлината, видима единствено заради него.

Вперих свъсен поглед в стълбището. Ако изобщо благоволеше да се появи.

Нуала беше вдигнала косата ми в сложно оплетена, изящна дъга около главата ми, а пред нея...

Хванах Касиан да надзърта към мен за трети път в рамките на минута и попитах:

— Какво?

Устните му потрепнаха в крайчетата.

— Просто изглеждаш толкова...

— Започва се — измрънка Мор, чоплейки червените си нокти, опряна на стълбищния парапет.

Пръстени лъщяха на всяко кокалче, на всеки неин пръст; цели снопове гривни дрънчаха върху китките й.

— Официално — довърши Касиан, стрелвайки смаян поглед към Мор. Сетне махна с ръка към мен и Сифонът му проблесна. — *Шикозно.*

— Петстотингодишен — поклати глава Мор, — опитен воин и генерал, прочут по близки и далечни земи, а до ден-дневен не се е научил да прави комплименти на дамите. Напомни ми защо те водим по дипломатически срещи?!

Азриел, загърнат в сенки до входната врата, се изкиска тихо. Касиан го изгледа гневно.

— Какво, *ти* да не би да пращиш от лирика, братко?

Все още усмихнат, сенкопоецът скръсти ръце.

— Никога не съм опирал до нея.

Мор се изсмя, а аз изсумтах, спечелвайки си сръчкване в ребрата от Касиан. Отблъснах ръката му с хватка, но се сдържах да го сръчкам обратно само защото го виждах за пръв път след Адриата и в очите му още тъмнееха сенки, както и страх украсението върху главата ми да не падне.

*Короната.*

Рис ми слагаше корона за всяко официално събитие, което посещавахме заедно, и то още преди да му стана другарка и Велика господарка. Дори В недрата на Планината.

Никога не възразявах срещу тиарите, диадемите и короните, които Нуала и Серидуен вплитаха в косите ми. Никога не ги отхвърлях — дори когато отношенията ни бяха съвсем различни. Тази корона обаче... Спокойните, напети стъпки на Рис отекнаха глухо по килима и аз вдигнах поглед към стълбището.

Тази корона беше по-тежка. Не я чувствах като неприятен товар, но... някак странна. А когато Рис се появи на върха на стълбището, прелестен с черния си жакет и разперени крила, блеснали, сякаш ги беше полирал, пак се озовах в онази стая, където ме беше отвел късно снощи, след като го бях събудила с трескавото си мятане в леглото.

Помещаваше се един етаж над библиотеката в Дома на Ветровете и беше защитена с толкова заклинания, че му отне няколко секунди да ги премахне. Само ние двамата и бъдещите ни наследници, добавил бе той с нежна усмивка, можеше да влизаме там. И наши гости, разбира се.

*Стаята тънеше в хладна чернота, като че прониквахме в съзнанието на някой спящ звяр. А из кръглото ѝ пространство мъждукаха островчета светлини. Скъпоценности.*

*Съкровища, трупани десет хиляди години.*

*Бяха старателно подредени по постаменти, отворени чекмеджета и лавици.*

— Семейните бижута — обяви с дяволита усмивка Рис. — Някои от онези, които не харесваме особено, държим в Двора на

Кошмарите, колкото да не мрънкат и защото понякога ги заемаме на семейството на Мор, но тези тук... тези са само за нашето семейство.

Той ме поведе покрай изложени на показ бижута, които искряха като малки съзвездия. Цената на едно такова... Въпреки че бях дъщеря на търговец, не можех дори да си я представя.

А в дъното на стаята, притулена в още по-гъста тъмнина...

Чувала бях за катакомбите на континента, където черепите на обичани или презирани хора се съхранявали в малки ниши — десетки или стотици на една стена.

Тук идеята беше същата: в скалата бе изсечена цяла стена с корони. Всяка си имаше свое гнездо, покрито с черно кадифе, всяка бе озарена от...

— Светулки — обясни ми Рис.

Дребните, синкави сферички, струпани по извивките на всяка ниша, блещукаха като нощно небе. Дадже... Светлинките по високия таван, които бях сметнала за елфически... всъщност бяха светулки. Бледосиньото им или тюркоазено сияние, копринено като лунни лъчи, озаряваше скъпоценностите с древния си, тих огън.

— Избери си една — прошепна в ухото ми Рис.

— Светулка ли?

Той гризна ухото ми.

— Умницата ми тя! — Върна ме при стената с корони, всяка от тях толкова различна от другата, също като човешкия череп. — Избери си онази, която пожелаеш.

— Не мога просто... да си взема корона.

— Напротив, можеш. Всичките ти принадлежат.

Вдигнах вежда.

— Нищо подобно.

— По закон и традиция всички скъпоценности тук са твои. Продай ги, претопи ги, носи ги. Твоя воля.

— И не те интересува какво ще сторя с тях?

Махнах към съкровището, струващо повече от някои кралства.

— Ами, имам любими бижута, които бих те убедил да запазиш, но... Всичко е твое. До последния скъпоценен камък.

Очите ни се срещнаха и знаех, че той също си спомня думите, които му бях прошепнала още преди месеци — че всяка частица от

*още незарасналото ми сърце му принадлежи. Усмихнах се и погалих рамото му, преди да тръгна към стената с корони.*

*Някога, в двора на Тамлин, се бях ужасявала при мисълта, че трябва да нося корона. Настръхвала бях от нея. С Рис обаче от самото начало някак я приемах. Като че една малка част от мен открай време съзнаваше, че тук ми е мястото: до него като негова равна. Негова кралица.*

*Рис килна глава, сякаш в знак на съгласие — виждаше мислите ми и ги разбираше. И той самият винаги бе знаел.*

Сега, докато слизаше по стълбището на градската къща, той мигом впи поглед в короната на главата ми. И емоцията, която превзе лицето му, беше толкова силна, че накара Мор и Касиан да извърнат свенливо очи.

Бях позволила на короната сама да ме призове. Не я бях избрала заради вида ѝ или заради удобство, а защото долових притегателната ѝ сила, също като с пръстена в колибата на Тъчакката.

Короната ми беше от сребро и диаманти, изваяна с форми, наподобяващи спираловидни съзвездия и различните лунни фази. Заобленият ѝ връх завършваше с полумесец от масивен диамант, обграден от две избухващи звезди. А в комбинация с лъскавата рокля от Звездопада...

Рис слезе по стълбището и взе ръката ми.

Победителят Нощ и Звездите Вечни.

Ако той беше сладкият, смразяващ кръвта мрак, аз бях плахата светлина, която само неговите сенки можеха да проясят.

— Нали тръгнахте? — обади се от горната част на стълбището Неста.

Свиках силите си, откъсвайки очи от Рис.

Неста беше облечена в тъмносиня рокля, не носеше бижута, а косата ѝ беше вдигната и също бе без всякакви украшения. Но с поразяващата ѝ красота май не ѝ бяха нужни. Като да окичиш лъв със скъпоценни камъни. И все пак, да се яви така облечена...

Сестра ми тръгна надолу по стълбището и когато всички останали замлъкнаха, осъзнах...

Надникнах възможно най-дискретно към Касиан.

Двамата не се бяха виждали отпреди Адриата.

Воинът обаче я огледа бегло и се обърна да каже нещо на Азриел. Мор ги наблюдаваше изпитателно — предупреждението, което беше отпредила към сестра ми, сякаш звънтеше нямо помежду им. А Неста, Майката да ме прокълне, като че ли си го спомняше. И овладя думите, несъмнено парещи на езика ѝ, тръгвайки кротко към мен.

Сърцето ми едва не спря от шок, когато спря пред мен и ми каза:  
— Много си красива.

Примигнах насреща ѝ.

— Това, Касиан — обади се Мор, — трябваше да кажеш преди малко.

Той измърмори нещо, което се престорихме, че не чухме.

— Благодаря ти — отвърнах на Неста. — Ти също.

Тя само сви рамене.

— Защо си се облякла толкова хубаво? — притиснах я аз. —  
Нямаше ли да се упражнявате с Амрен?

Усетих как вниманието на Касиан се плъзва към нас, как всички поглеждат към сестра ми.

— Идвам с вас — отговори тя.

## ГЛАВА 42

Никой не каза нищо.

Неста само вирна брадичка.

— Не искам... — За пръв път я виждах да се препъва в думите си. — Не искам да ме запомнят като страхливка.

— Никой не би си го помислил — уверих я тихо.

— Аз бих! — Неста обходи всички ни с поглед, прескачайки единствено Касиан. Не за да го обиди, а... за да избегне очите му. В които се четеше одобрение. И нещо повече. — Някога войната ми беше далечна. — Обясни тя. — Но вече... вече не е. Ще им разкажа... какво ми се е случило. Ако само така мога да ви помогна.

— Даде достатъчно — казах и роклята ми изшумоля, като се осмелих да направя малка стъпка към нея. — Амрен твърди, че си близо да овладееш нужното умение. По-добре остани, съсредоточи се върху това.

— Не. — Категорична, ясна дума. — Дори да отложи обучението си с ден-два, нищо няма да се промени. Може пък, докато се върнем, Амрен да е дешифрирала заклинанието от Книгата. — Тя сви рамо. — Отидохте да се биете за двор, който едва познавате, чийто господар вече не ви има за свои приятели. Амрен ми показва кървавия рубин. А като те попитах защо... ти отвърна, че така било редно. Хората се нуждаели от твоята помощ. — Тя преглътна. — Никой няма да се бори за човешките отвъд стената. Никой не го е грижа. Само мен. — Неста зачопли с пръсти една от диплите на роклята си. — Само мен.

Рис пристъпи до мен.

— Като Велика господарка, Фейра вече не е моя пратеница в човешкия свят. — Той се усмихна колебливо на Неста. — Искаш ли поста?

Лицето на сестра ми остана непроницаемо, но можех да се закълна, че в очите ѝ пробяга искрица.

— Да приемем срещата като изпитателен срок. И да знаеш, че ще си плащаш прескъпо за услугите ми.

Рис ѝ се поклони театрално.



— Все пак си от рода Арчерън. — Сръчках го в ребрата и той се разсмя. — Добре дошла в двора ни! — Обърна се пак към сестра ми. — Чака те страшен първи ден.

За мое огромно смайване устните на Неста трепнаха в усмивка.

— Няма връщане назад — обади се Касиан, махвайки към крилата на Рис.

Другарят ми пхна ръце в джобовете си.

— Реших, че е време светът да разбере кой се слави с най-голям размах.

Касиан се засмя и дори Азриел се усмихна. Мор така ме изгледа, че трябваше да прехапя устна, за да не прихна в гръмогласен смях.

— Обзалагам се на двайсет златни монети, че още през първия час ще избухне бой — рече Касиан, все така упорито избягвайки да надзърне към Неста.

— Трийсет. И казвам четирийсет и пет минути — скръсти ръце Мор.

— Да не забравихте клетвите и заклинанията за неутралност?! — отбеляза кратко Рис.

— На вас, драги мои, не ви трябва юмруци и магия, за да се биете — изчурулика Мор.

— Петдесет — обади се Азриел от вратата. — И казвам трийсет минути. Есента ще запали фитила.

Рис въртна очи.

— Постарайте се да *не* показвате, че сте превърнали срещата в хазартна игра. И провокациите се приемат за мамене — Усмивките, с които го удостоиха, едва ли разсеяха опасенията му. Рис въздъхна. — Сто монети за бой до петнайсет минути.

Неста изсумтя тихо. Ала всички погледнаха към мен в очакване. Аз свих рамене.

— С Рис сме екип. Той да пилее парите ни по подобни дивотии. Всички като че ли се засегнаха дълбоко.

Рис ме хвана под ръка.

— Кралица наглед, а...

— Да не си посмял да довършиш! — предупредих го.

Той се засмя.

— Тръгваме ли?

Рис щеше да ответрее мен, Мор явно щеше да вземе Касиан и Неста, а Азриел щеше да е сам. Другарят ми надникна към часовника във всекидневната и кимна на сенкопоеца.

Азриел изчезна мигновено. Планът беше да пристигне пръв, за да провери дали не ни чакат капани.

Останалите се притаихме мълчаливо. Една минута. Две.

После Рис въздъхна и обяви:

— Чисто е.

Преплете пръсти с моите и ме стисна силно.

Мор се прегърби леко и бижутата ѝ проблеснаха от движението. Сетне тръгна към Касиан.

Той обаче най-накрая бе доближил Неста. И докато светът се превръщаше в сенки и вятър, зърнах как генералът се извисява над сестра ми, как тя вирва опърничаво брадичка.

— Здравей, Неста — изръмжа той.

Рис като че ли позабави отвяването, за да ги чуем.

— Значи си жив — рече сестра ми.

Касиан оголи зъби в свирепа усмивка, разпервайки леко крила.

— Надяваше се да не съм ли?

Мор ги наблюдаваше — наблюдаваше ги толкова зорко, че всичките ѝ мускули бяха напрегнати. Отново се пресегна за ръката му, но Касиан ѝ се изплъзна, без да откъсва очи от огнения взор на Неста.

— Не дойде да... — избръщолеви сестра ми, но се спря.

Светът сякаш застина пред недовършеното ѝ изречение — Касиан най-вече. Заобхожда с поглед лицето ѝ, като че четеше яростно някой боен доклад.

Мор не каза нищо, когато Касиан взе слабата ръка на Неста в своята и преплете пръсти с нейните. След това прибра крила и сляпо протегна другата си ръка към Мор в безмълвна заповед да ги ответрее.

Очите му не напуснаха нито за секунда тези на Неста; тя също не откъсна поглед от него. По лицата и на двамата им не се долавяше нито капчица топлина, нежност. Само тази бясна натегнатост, смесица от презрение, разбиране и плам.

Рис продължи с отвяването и тъкмо когато тъмният вятър ни връхлиташе отново, чух Касиан да казва на Неста с гърлен, дрезгав глас:

— Следващия път, пратеницо, ще дойда да те поздравя.

Рис ми беше описал в достатъчни подробности какво да очаквам от Двора на Зората, но дори живописните картини, които бе нарисувал, не можеха да се мерят с истинската гледка.

Първо видях облаците.

Гигантски облаци се носеха из кобалтовото небе, меки и величествени, все още розовеещи от изгрева, макар че заоблените им краища вече се обагряха в златисто от светлината на утрото. В роената свежест на благоуханния въздух всички зареяхме погледи към планинския дворец, чиито кули се извиваха към небесата.

Ако замъкът над Двора на Кошмарите беше изсечен от лунен камък, този тук сигурно беше от... слънчев камък. Не знаех името на златистия камък с почти опалови отблясъци, който сякаш съдържаше в себе си сиянието на хиляди изгреви.

Стълбища, балкони, сводове, веранди и мостове свързваха кулите и позлатените куполи на двореца. Синкаволилави ипомеи се увиваха по колоните и прецизно изсечените каменни блокове, за да пируват със златистите мъгли, които се стелеха наоколо.

Стелеха се наоколо, защото планината, приютила двореца... Неслучайно съзрях първо облаците.

Верандата, на която се озовахме, беше празна, като се изключеа Азриел и един слаб прислужник, облечен в златисторубинената ливрея на Зората. Лека, свободна роба, която, макар и плътна, някак следваше извивките на тялото.

Елфът се поклони, а гладката му бронзова кожа беше свежа и красива.

— Насам, Велики господарю!

Дори гласът му бе приказан като първия златист проблясък на хоризонта. Рис отвърна на поклона му с леко кимване и ми предложи ръката си.

Тръгвайки след нас заедно с Неста, Мор прошепна:

— Ако някога ти хрумне да ни строиш нов дом, Рис, използвай този за вдъхновение.

Рис й хвърли учуден поглед през рамо. Касиан и Азриел изсумтяха тихо.

Надникнах към Неста, докато прислужникът ни водеше не към свода в другия край на верандата, а към спираловидното стълбище, виещо се нагоре по голата фасада на една от кулите.

Сестра ми изглеждаше също толкова чужда на мястото тук, колкото всички нас — с изключение на Мор.

Ала... по лицето ѝ се четеше удивление.

Същинско удивление от замъка сред облаците, от тучния пейзаж далеч под нас, осеян с червените покриви на малки селца и прорязан от пълноводни, искрящи реки. Злачна, вечна природа, грейнала от магията на лятото.

Зачудих се дали и моето лице бе придобило това изражение в деня, когато за пръв път видях Веларис. Пропито със смесица от почит и гняв в добавка с прозрението, че светът е толкова голям и красив, и поразително чуден, че няма как да го обхванеш с един поглед.

В земите на Зората имаше и други дворци, разположени в малки градчета, прославили се със занаятчиите, часовникарите и изобретателите си. Тук обаче... освен малките селца, сгущени сред хълмовете, не съществуваше друга цивилизация. Само замъкът, небето и облаците.

Вече се изкачвахме по витото стълбище, а отвъд плашещо близкия му край се спускаха главозамайващо стръмни скали в топли цветове, покрити с розови храстчета и пухкави туфи пурпурни божури. Красива, живописна смърт.

С всяка стъпка нагоре по шеметната фасада на кулата долавях как мускулите ми се напрягат, въпреки че ръката на Рис не трепваше върху моята.

Крилата му си оставаха на мястото си, а походката му разкриваше съвършена увереност.

Той плъзна ведър, въпросителен поглед към мен. И ме попита по връзката:

*Ти мислиш ли, че трябва да префасонирам дома ни?*

Минавахме покрай открити покои, пълни с дебели, копринени възглавници и разточителни килими; покрай прозорци с пъстри витражи; покрай урни, преливащи от лавандула, и фонтанчета, чиято бистра вода бълбукаше под меките лъчи на слънцето.

*Това не е съревнование,* отвърнах му напевно.

Той стисна ръката ми.

*Е, Тесан може и да има по-хубав дворец, но само аз съм благословен с Велика господарка до себе си.*

Изчервих се.

Особено когато Рис добави:

*Тази вечер те искам с короната в леглото. Само по корона.*

Проклетник.

Както винаги.

Усмихнах се и той се приведе да ме целуне нежно по бузата.

Мор измърмори да се смилим над нея.

Приглушени гласове долетяха откъм откритата зала на върха на кулата от слънчев камък — едни дълбоки, други резки, трети мелодични — още преди да сме довършили последната обиколка около нея. Сводестите прозорци без стъкла нямаше как да изолират звука.

*Трима вече са пристигнали* — предупреди ме Рис, а вероятно точно това шепнеше и Азриел на Мор и Касиан зад нас. — *Хелион, Калиас и Тесан.*

Великите господари на Дворовете на Деня, Зимата и Зората.

Тези на Есента и Лятото — Берон и Таркуин — още ги нямаше. Нито пък на Пролетта.

Продължавах да се съмнявам, че Тамлин ще дойде, но Берон и Таркуин... Може би битката беше накарала Таркуин да размисли. А нямаше да се учудя Берон вече да е заел страната на Хиберн, независимо от машинациите на Ерис.

Забелязах как Рис преглътна, докато изкачвахме последните стъпала към отворения вход. Дълъг мост свързваше другата част на кулата със самия дворец. Парапетите му бяха обвити в глицинии с тежки виолетови цветове. Зачудих се дали и другите господари бяха довели по същото стълбище, или трябваше да го възприемем като обида.

*Да разперим ли щитовете?* попита ме Рис, макар и да знаеше, че моят е в готовност още от Веларис.

Както аз знаех, че той е обгърнал и съзнанията ни, и нас самите с предпазен купол без значение от условията на примирието.

И въпреки че лицето му сякаш беше спокойно, въпреки че крачеше с изопнат гръб, пророних по връзката ни:

*Виждам те целия, Рис. И обичам всяка частица от теб с цялата си същност.*

Той стисна ръката ми, а сетне сложи пръстите ми в свивката на лакътя си и така го вдигна, че навярно изглеждахме доста изискано на влизане в залата.

*Няма да се прекланяш пред никого,* беше единственият му отговор.

## ГЛАВА 43

Залата беше точно такава, каквато си я представях — и съвсем различна. Дъбови столове с дебели възглавници бяха подредени в голям кръг в центъра на помещението — толкова, колкото да съберат Великите господари и придружителите им. Облегалките на някои от тях бяха предвидени за крила.

Явно крилата не бяха рядко явление и тук. Около красивия, строен господар, когото веднага разпознах от В недрата на Планината, се бяха струпали крилати елфи. Но ако крилата на илирианците наподобяваха прилепови... техните бяха като птичи.

*Перегрините имат далечна връзка със Серафимите на Дракон и осигуряват на Тесан малък въздушен легион — обясни ми Рис относно мускулестите елфи в златни брони, скупчени заедно с женските. — Елфът от лявата му страна е негов капитан и любовник. — И наистина, красивият елф стоеше по-близо до Великия си господар, поставил ръка върху изящния меч на хълбока си. — Още нямат другарска връзка — продължи Рис, — но според мен Тесан просто не е смее да я затвърди по време на управлението на Амаранта. Тя обичаше да скубе перата им едно по едно. Даже си направи рокля от тях.*

Опитах да прикрия ужаса си, защото вече пристъпвахме върху лъснатия мраморен под, стоплен от слънчевите лъчи, които се изливаха през откритите сводове. Присъстващите погледнаха към нас и някои засушукаха, виждайки крилата на Рис, но моето внимание отскочи право към същинското бижу на залата: басейна с огледално гладка вода.

Вместо маса, положена в центъра на кръга от столове, в самия под бе изсечен плитък, овален басейн. Тъмната му вода беше пълна с розови и златисти водни лилии, чиито цветове бяха широки и плоски, подобно на мъжка ръка, а под тях лениво плуваха риби с цвят на тиква и слонова кост.

*Ето такава нещо — признах си на Рис — може и да ти поискам някой ден.*

Той се засмя по връзката ни.

*Ще го имам предвид за рождения ти ден.*

Още глицинии се увиваха около колоните по външните краища на залата, а по масите до няколкото стени едри туфи виненочервени божури разгръщаха копринените си цветове. Измежду вазите се редяха плата и кошници с храна — дребни сладки, сушени меса и гирлянди от плодове пъстрееха пред запотени кани с освежаващи напитки.

А тримата Велики господари...

Е, не само ние се бяхме пременили.

С Рис спряхме в центъра на залата.

Разпознах ги и тримата — спомних си ги от месеците В недрата на Планината. Пък и Рис ми беше разказвал за тях, докато ме обучаваше. Когато насочиха очи към нас, се зачудих дали усещат силите си в мен.

Тесан тръгна с елегантна крачка към нас. Изящните му обувки, покрити с бродерия, стъпваха почти безшумно по пода. Туниката му полепваше по слабите му гърди, но широките му панталони — горедолу каквито носеше Амрен — шумоляха около краката му. И кестенявата му коса, и бронзовата му кожа имаха златист оттенък, сякаш изгревът ги бе обагрил завинаги, но вирнатите му в крайчетата очи с цвета на прясно изорана нива бяха най-привлекателната му черта.

Той спря на няколко крачки от нас, прокарайки поглед по двама ни с Рис, по антуража ни. По крилата, прибрани зад гърба на другаря ми.

— Добре дошли — рече Тесан с глас, дълбок и наситен като цвета на очите му. Възлюбеният му следеше всяко наше движение иззад гърба му, несъмнено усетил, че и нашите спътници вършат същото. — А може би — замисли се Тесан, — тъй като ти свика срещата, приветствието се полага на теб?

Бледа усмивка изплува по съвършеното лице на Рис. Из косата му се виеха сенки — и той, и спътниците му изпускаха по малко от силите си.

— Може аз да съм свикал срещата, Тесан, но ти имаше великодушието да ни поканиш в красивия си дворец.

Тесан му кимна признателно и тъй като навярно сметна за грубо да го разпитва за крилата, се обърна към мен.



Двамата вперихме погледи един в друг, докато приятелите ми свеждаха глави в поклон зад мен. Както трябваше да постъпи и съпругата на един Велик господар.

Аз обаче просто стоях пред него. Отвърщайки на взора му.

Рис не се намеси — това беше първото ми изпитание.

Зората носеше дара на изцерението. Именно силата на Тесан ми беше позволила да спася живота на Рисанд. Тя ме изпрати при сюриелите в деня на истината, който щеше да бележи безсмъртието ми.

Поздравих Тесан със сдържана усмивка.

— Домът ти е прекрасен.

Ала домакинът ни бе насочил вниманието си към татуировката ми. И осъзна положението ми в мига, в който забеляза, че мастилото покрива грешната ми ръка. И видя короната на главата ми. Той вдигна вежди.

Рис само сви рамене.

Другите двама Велики господари ни доближиха.

— Калиас — поздрави Рис белокосия, чиято кожа беше толкова бледа, че изглеждаше като заскрежена.

Дори сразяващо сините му очи приличаха на късчета от глетчер, докато изучаваха крилата на Рис, губейки скоропостижно интерес. Носеше жакет в кралскосиньо, избродиран със сребърна нишка; яката и ръкавите му бяха обточени с пухкава кожа от бял заек. Подобно облекло би ми се сторило неподходящо за такъв топъл ден — особено кафявите зимни ботуши до коляното, — но ако съдех по съвършено леденото му изражение, нищо чудно кръвта му да беше замръзнала. Тримата Върховни елфи със сходен облик останаха по местата си — поразяващо красивата елфа вторачи поглед в Мор с широка усмивка на уста.

Мор й отвърна със същото, пристъпвайки нетърпеливо от крак на крак. Калиас отвори уста...

И в този миг приятелката ми изпищя.

*Изпищя.*

Двете елфи се втурнаха една към друга, а писъкът на Мор премина в тих вопъл, когато тя прегърна силно стройната непозната. Нейните ръце трепереха, докато притискаше Мор към себе си.

След като се посмяха и поплакаха в обятията си, двете затанцуваха една около друга, спирайки колкото да огледат лицата си, да избършат сълзите си и отново да се прегърнат.

— Изобщо не си се променила — отбеляза непознатата, ухилена до уши. — Това не е ли същата рокля, с която те видях в...

— И ти не си се променила! Колко типично да се появиш с кожух посред лято...

— Май си довела обичайните заподозрени...

— За щастие, свитата ни се обогати с нови попълнения... — Мор ме привика с ръка. От цяла вечност не я бях виждала толкова грейнала. — Вивиан, запознай се с Фейра. Фейра, това е Вивиан, съпругата на Калиас.

Надникнах към Тесан и Калиас. Великият господар на Зимата наблюдаваше съпругата си и Мор с вирнати вежди.

— Опитах да я убедя да остане у дома — обясни сухо Калиас, — но тя заплаши да ми замрази топките.

Рис се изкикоти мрачно.

— Звучи ми познато.

Хвърлих му кръвнишки поглед през блещукащото си рамо — тъкмо навреме да забележа как Калиас възвръща сериозния си облик, най-сетне насочил вниманието си към крилата на Рис. И не само към крилата му. Шеговитостта напусна и лицето на другаря ми и помежду им като че ли се обтегна и бездруго опъната нишка...

Но вече бях до Мор и Вивиан, затова заличих любопитството от собственото си лице, стисвайки ръката на елфата, която, за моя изненада, се оказа топла.

Сребристата ѝ коса просветваше като девствен сняг на слънцето.

— Съпруга — изцъка с език Вивиан. — Знаете ли, още ми звучи странно. Всеки път, когато някой ме нарече така, надничам през рамо да видя за кого говори.

Калиас се обади от мястото си пред Рис:

— Още не мога да реша дали да го приемам за обида. Повтаря го всеки ден.

Вивиан му се оплези.

Мор я стисна за рамото.

— Крайно време беше.

Бледото лице на Вивиан поруменя.

— Е, да, всичко се промени след случилото се В недрата на Планината. — Сапфирените ѝ очи се стрелнаха към моите и тя сведе глава. — Благодаря ти, че ми върна другаря.

— Другар? — възкликна Мор и погледът ѝ запрескача между двамата. — Съпрузи и другари?

— Предполагам, знаете, че това е сериозна среща — подхвърли Рис.

— И че рибите в басейна са много чувствителни към пронизителни звуци — добави Калиас.

Вивиан отвърна и на двама им с вулгарен жест, заради който мигновено я харесах.

Рис надзърна към Калиас с многострадално изражение на мъжка съпричастност. Великият господар не му откликна със същото.

Просто продължи да се взира в Рис, а хуморът пак се изцеди от лицето му, заместен от онази студенина.

Между дворовете им бе съществувало... напрежение, обяснила ми беше Мор, когато спасиха двама ни с Люсиен онзи ден на леда. Остатъчен гняв от нещо, случило се В недрата на Планината...

Третият Велик господар най-сетне пристигаше при нас откъм басейна.

Някога баща ми беше продал медальон от злато и лазурит, изровен от руините на пустинно югоизточно кралство, където едно време елфите властвали като богове сред полюшващи се фурми и брулени от пясъчни бури дворци. Останала бях запленена от цветовете и изящната му изработка, но повече ме интересуваше товарът от смирна и смокини, пристигнал заедно с него — баща ми ми бе донесъл няколко от сочните плодове, докато се навъртах в кабинета му. Дори сега вкусвах сладостта им, подушвах земния им аромат и незнайно защо... си спомних за онзи древен медальон и неустоимите смокини, когато видях Хелион да крачи към нас.

Облеклото му се състоеше от едно-единствено парче бял плат — не роба, не туника, а нещо средно, надиплено и увито около мускулестото му тяло. Златна гривна с надигната змия обгръщаше единия му бицепс, изпъквайки на фона на почти сияйната му тъмна кожа, а върху ониксовочерната му коса блестеше корона от златни стрели — всъщност бяха слънчеви лъчи.

Същинско олицетворение на слънцето. Всемогъщ, небрежно грациозен, способен на милост и яростен гняв. Почти толкова красив, колкото Рисанд. И в някои случаи — по-студен дори от Калиас.

Антуражът му от Върховни елфи приблизително достигаше нашия по численост. Всичките му членове бяха облечени в сходни роби, но с различни наситени цветове — кобалтово, пурпурно, аметистово; очите на някои бяха старателно изписани с чернило и всичките пращяха от здраве.

А може би показната им физическа мощ — и най-вече *неговата* — беше ловък трик...

Хелион бе наричан Заклинателя и разправяха, че библиотеките му, наброяващи хиляда, съдържали цялото познание на света. Може би същото това познание го беше направило твърде бдителен, твърде студен зад ярките му очи.

А може би беше станал такъв, след като Амаранта бе ограбила част от библиотеките му. Чудех се дали си е върнал отнетото, дали скърбеше по изгореното.

Дори Мор и Вивиан прекратиха радушната си среща, когато Хелион спря на разумно разстояние от нас.

Неговата сила беше измъкнала приятелите ми от Хиберн. Точно тя ме озаряваше, когато с Рис преплитахме тела, погълнати от болезнено блаженство.

Хелион кимна с квадратната си брадичка към Рис, явно само той не се изненадваше от крилата на другаря ми. Очите му обаче, поразяващо кехлибарени, се спряха на мен.

— Знае ли Тамлин каква е тя?

Гласът му наистина бе по-студен и от този на Калиас. А въпросът му — пресметливо зададен.

— Ако имаш предвид красива и интелигентна — провлачи Рис, — да, мисля, че знае.

Хелион впери безстрастен поглед в него.

— Знае ли, че ти е другарка? И Велика господарка?

— *Велика господарка?* — изписука Вивиан, но Мор ѝ изшътка, завличайки я настрана, за да ѝ обясни приглушено.

Тесан и Калиас ме огледаха преценяващо. Бавно.

Касиан и Азриел се приближиха дискретно, незабележимо като нощен бриз.

— Ако се появи — отвърна невъзмутимо Рис, — ще разберем.

Хелион се изсмя мрачно. Опасно. Този целунат от слънцето Велик господар беше откровено смъртоносен.

— Винаги съм те харесвал, Рисанд.

Тесан пристъпи напред като един образцов домакин. Защото смехът на Заклинателя наистина вещаеше насилие. Любовникът му и останалите Перегрини като че ли заеха отбранителни позиции — или в готовност да защитят Великия си господар, или просто за да ни напомнят, че сме гости в дома им.

Вниманието на Хелион обаче прескочи към Неста.

И се задържа върху нея.

Тя просто отвърна на взора му. Необезпокоена, безразлична.

— Коя е придружителката ви? — попита с прекалено тих глас Великият господар на Деня.

Лицето на Касиан не разкриваше нищо, никаква следа, че изобщо *познаваше* Неста. Но генералът не помръдна от небрежната си отбранителна позиция. Азриел също.

— Това е сестра ми и наша официална пратеница в човешките земи — отговорих му, заставайки до Неста. — И ще разкаже историята си, когато всички пристигнат.

— Тя е елф.

— Страшна наблюдателност... — измърмори Вивиан и Мор се изкиска.

Калиас сбърчи предупредително вежди срещу тях, а Хелион дори не ги удостои с внимание.

— Кой я е възкресил? — попита любезно Тесан, килвайки глава.

Неста насочи поглед към него. Сетне и към Хелион. Към Калиас.

— Хиберн — отговори кратичко тя.

В очите ѝ, в гордо вирнатата ѝ брадичка не прозираше нито капка страх.

В залата се спусна оглушително мълчание.

На мен обаче не ми харесваше да зяпат сестра ми като експонат. Затова я хванах под ръка и я поведох към столовете с ниски облегалки, които реших, че са приготвени за нас.

— Хвърлиха я насила в Котела — обясних. — Заедно с Илейн, другата ми сестра. — Седнах и настаних Неста до себе си, после вперих непочтителен, дори дързък поглед в тримата Велики господари.

— След като Върховната жрица Ианта и Тамлин им предадоха Притиан и семейството ми.

Неста кимна утвърдително.

Очите на Хелион мятаха искри като наковалня.

— Сериозно обвинение. Особено към бивш любовник.

— Не е обвинение — парирах, сключвайки ръце в скута си. — Всички присъствахме. И сега ще сторим нещо по въпроса.

Усетих вълна на гордост по връзката ни с Рис.

А след това Вивиан сръчка Калиас в ребрата и му подшушна:

— Защо *ти* не си ме направил Велика господарка?

\* \* \*

Останалите закъсняваха.

Насядахме около басейна с лилиите и безкрайно вежливите прислужници на Тесан ни запренасяха храна и бокали с екзотични сокове от масите до стената. Разговорите спираха и се отприщваха наново, а Мор и Вивиан, настанили се една до друга, сякаш имаха да наваксват с клюки от поне петдесет години.

Вивиан не беше припарвала В недрата на Планината. Неин приятел от детство, Калиас я бе бранил ревностно през годините — десетилетия беше държал остроумната елфа на един граничен пост, за да не я въвличат придворните му в кроежите си. И не я беше допускал до Амаранта. На никого не беше разкрил чувствата си към белокосата хубавица, която също не бе подозирала, че я е обичал през целия си живот. Но в онези сетни мигове, когато заклинанието бе изтръгнало всичката му сила... Калиас беше успял да я предупреди с жалките останки от нея. Да ѝ признае, че я обича. И да я помоли да брани народа му.

Тя се бе подчинила.

Също както Мор и другите ми приятели бяха пазили Веларис, Вивиан бдяла над малкия град, предлагайки убежище на всички, достигнали до него.

И нито за миг не забравила Великия господар и приятел, пленен В недрата на Планината, не спряла да търси начин да го освободи. Особено след като Амаранта стоварила чудовищните си деяния върху

двора му за наказание. Въпреки това Вивиан успяла да защити поданиците му по време на деспотството ѝ, съзнавайки междувременно колко държала на Калиас, какво изпитвала към него.

Щом се завърнал у дома, Великият господар веднага се отговорил при нея.

А тя го целунала още преди да е проронил и дума. Калиас мигом ѝ паднал на колене и ѝ предложил брак.

Само час по-късно отишли в близкия храм и се врекли един на друг. Същата нощ — по време на „сещаш се какво“, като ми бе обяснила с дяволита усмивка Вивиан — другарската връзка най-сетне се прояснила помежду им.

Разказът ѝ обаче запълни времето ни, докато чакахме, понеже Мор настояваше да чуе всички подробности. До една. Дори онези, които прехвърляха границите на благоприличието и караха Тесан да се дави с виното си от бѣз. Калиас обаче се усмихваше на своята съпруга и другарка толкова топло и слънчево, че независимо от ледения му образ, реших, че *той* е трябвало да бъде Велик господар на Деня.

Не злонамереният, безмилостен Хелион, който наблюдаваше двете ни с Неста като същински орел. Огромен, златен орел — с прекалено остри нокти.

Питах се в какъв ли звяр умее да се превръща, дали му порастаха крила като на Рисанд. И нокти.

И на Тесан — дали на него пък му изникваха бели крила като на бдителните, мълчаливи Перегрини, като на любовника му, който също не проронваше и дума на никого. Може би Великите господари на Слънчевите дворове до един имаха крила под кожата си, дар от небесата, които дворовете им бяха обявили за свое владение.

Мина цял час, преди Тесан да обяви:

— Таркуин пристигна.

Устата ми пресъхна. В залата се спусна неловко мълчание.

— Чух за кървавите рубини — подсмихна се Хелион на Рис, чоплейки златната гривна на бицепса си. — Ето тази история ми се ще да разкажеш.

Рис махна небрежно с ръка.

— Всичко с времето си.

*Кучи син!* намигна ми после.

В следващия момент Таркуин се появи в залата, обграден от Вариан и Кресеида.

Вариан ни обходи с поглед, очевидно търсейки някого, който не присъстваше сред нас, и се намръщи, като зърна Касиан, седнал от лявата страна на Неста. Касиан просто му се ухили самонадеяно.

„Разруших една сграда“, беше ми обяснил веднъж генералът за последното си посещение в Двора на Лятото... където имаше *възбрана* да стъпва. Явно дори героичното му участие в битката не я беше вдигнало.

Таркуин даже не погледна двама ни с Рисанд — всъщност никого от нас, включително крилата на Рис, — извинявайки се вяло за закъснението си, вината за което присъди на неочаквания щурм. И може би беше така. А може би бе обмислял до последния момент дали да дойде, независимо че бе приел поканата.

Отношенията им с Хелион, без съмнение, бяха също толкова обтегнати и като че ли само с Тесан се спогаждаха. Неутралитет ли? Калиас стана още по-студен, по-сдържан.

Но малко след поздравите...

Някакъв прислужник прошепна на Тесан, че Берон и всичките му синове били пристигнали. Усмивката светкавично напусна устата на Мор, очите й.

Моите също.

Агресията, която заструи от приятелите ми, бе достатъчна да разплиска водата в басейна. Великият господар на Есента мина през сводестия вход, следван от синовете си. Съпругата му — майката на Люсиен — вървеше до него; червеникавокафявите й очи обходиха стаята, като че издирваха липсващия им син. Вместо това обаче се застопориха върху Хелион, който й кимна подигравателно с тъмната си глава. Тя бързо извърна поглед.

Спасила бе живота ми В недрата на Планината. В замяна на това, че аз пощадох този на Люсиен.

Дали се чудеше къде е изгубеният й син? Дали я бяха застигнали измислените от мен слухове, сътворените от мен лъжи? Не можех да й съобщя, че в момента Люсиен търси омагьосана кралица — късче надежда за спасение — по гъмжащия от вражески армии континент.

Освен към събраните Велики господари към никой друг от присъстващите Берон не благоволи да обърне слабото си, обрамчено с



кестенява коса лице. Синовете му обаче ни се ухилиха злобно. Толкова злобно, че Перегрините наежиха пера. Дори Вариан им се озъби предупредително, когато единият се вторачи похотливо в Кресеида. Баща им не си направи труда да ги смъмри.

Ерис пое тази роля.

Застанал на крачка зад своя родител, той им изсъска:

— Достатъчно!

И по-малките му братя се подчиниха. До един.

Не знаех дали е забелязал, дали изобщо го е грижа, но Берон не реагира никак. Просто спря в центъра на залата със склучени пред себе си ръце и се намръщи, сякаш заставахе пред глутница улични псета.

Берон, най-възрастният сред нас. Най-ужасният.

Рис го поздрави вежливо, макар че силата му тътнеше като черен вулкан под нас.

— Не се учудвам, че закъсняваш; все пак собствените ти синове бяха твърде бавни, за да заловят другарката ми. Явно е семейна черта.

Берон сбърчи леко устни, оглеждайки мен и короната ми.

— Другарка. И Велика господарка.

Впих равнодушен, отегчен поглед в него. Плъзнах го към противните му синове. Към Ерис.

Ерис само ми се усмихна, развеселен, но сдържан. Дали щеше да носи същата маска, докато убиваше баща си, отнемайки трона му?

Касиан наблюдаваше бъдещия Велик господар така, както ястребът следващата си плячка. Ерис все пак надникна към илирианския генерал и килна предизвикателно глава, потупвайки дискретно корема си. Беше готов за втори рунд.

Сетне отправи очи към Мор и я измери с такова презрение, че ми идеше да го удуша. Приятелката ми обаче му отвърна с пълно равнодушие.

Дори Вивиан прехапа устна. Явно знаеше какво е причинил на Мор — как ѝ влияеше присъствието му.

Азриел стоеше толкова неподвижно, че не схвацах дали изобщо диша. Но ако Мор забелязваше, ако усещаше, че независимо от опита ѝ да преглътне сделката, която бяхме склучили, вината за нея още преследваше Азриел, то поне не го показваше.

Всички седнаха, запълвайки и последните столове.

Не остана нито един празен.

А това говореше достатъчно за планове на Тамлин.

Помъчих се да не издавам облекчението си, докато прислужниците обгрижваха Двора на Есента, докато всички се приготвяхме за предстоящия разговор.

Тесан, в ролята си на домакин, проговори пръв:

— Рисанд, ти свика тази среща. Принуди ни да се съберем по-скоро от предвиденото. Сега е моментът да обясниш кое го наложи.

Рис примигна бавно.

— Смятах, че вражеските армии, акостиращи по бреговете ни, обясняват достатъчно.

— И за какво точно ни повика? — предизвика го Хелион, опирайки ръце в мускулестите си, лъскави бедра. — Да съберем обединена армия?

— Покрай други неща — рече кротко Рис. — Ние...

Появата му беше почти същата.

Почти същата като от онази нощ в старата колиба на семейството ми, когато вратата се пръсна и звярът влетя яростно в дома ни заедно със зимния мраз.

Не се приземи на балкона, нито изчака някой да го придружи до залата. Не водеше антураж.

Като грохотна светкавица, като свирепа пролетна буря той се ответря директно в залата.

И кръвта ми изстина повече от ледовете на Калиас, щом съзрях вълчата усмивка на Тамлин.

## ГЛАВА 44

Абсолютна тишина. Всичко сякаш застина.

Усетих как трепет на магия плъзва из залата — щит след щит се спускаха около всички Велики господари и свитите им. Онзи, с който Рис ни беше обгърнал още в началото, се подсили... Подплатен с ярост. Гняв и ярост. Макар и изражението му да остана отегчено, равнодушно.

Опитах да предам на своето студената предпазливост, с която Неста го наблюдаваше, или смътната неприязън на Мор. Но се провалих — напълно.

Познавах настроенятията му, бурния му нрав.

Пред нас стоеше Великият господар, разкъсал нагите на кървави парчета; пронизал Амаранта с меч на Люсиен и изтръгнал гръкляна ѝ със зъби.

И всичко това проблясваше в зелените му очи, когато се впиха в мен, в Рис. Тамлин се усмихна широко, разкривайки зъби, бели като изкълвани от гарвани кости.

Тесан се изправи, а капитанът му остана седнал до него, макар и с ръка на меча си.

— Не те очаквахме, Тамлин. — Тесан махна с тънка ръка към втрещените си прислужници. — Донесете стол на Великия господар!

Тамлин не откъсваше погледа си от мен. От нас.

Усмивката му поомекна, но това сякаш я направи по-плашеща. По-свирепа.

Облечен бе в обичайната си зелена туника — без корона, без украшения. Без нова презгръдна ножница на мястото на онази, която му бях откраднала.

Берон провлачи:

— Признавам, Тамлин, изненадан съм да те видя. — Тамлин и този път не понечи да оттегли очи от мен, следейки всяка моя глътка въздух. — Според слуховете вече си предан на противниковата страна.

Тамлин премести погледа си... надолу. Към пръстена ми. Към татуировката върху дясната ми ръка, сякаш изливаща се изпод

бляскавия, бледосин ръкав на роклята ми. После го вдигна право към короната, която сама си бях избрала.

Не знаех какво да му кажа. Какво да сторя с тялото си, с дишането си.

Край на маските, на лъжите и измамите. Сега истината се разкриваше съвършено гола пред него. Гневното ми отмъщение, заблудите. Народът и земите му, които заради мен бяха станали толкова уязвими пред Хиберн. А аз се бях върнала при семейството си, при другаря си...

Жаждата ми за мъст се бе видоизменила от разтопен метал в нещо с остър връх. Нещо крехко.

Прислужниците донесоха стол и го сложиха между един от синовете на Берон и антуража на Хелион. Никой не изглеждаше доволен от този факт, но и никой не посмя да се отдръпне, когато Тамлин седна.

Той не продумваше и дума.

Хелион махна с белязана ръка.

— Да продължаваме.

Тесан се покашля. Никой не го погледна.

Не и докато Тамлин се взираше в ръката, с която Рис бе обгърнал блестящото ми коляно.

Омразата в очите му почти кипеше.

Никой — дори Амаранта — не ме беше удостоявал с подобна ненавист.

Не, Амаранта не ме познаваше истински, нейната омраза беше повърхностна, подбудена от лична история, която отравяше възприятията ѝ. Тамлин обаче... Тамлин ме познаваше. И вече мразеше всяка частица от същността ми.

Той отвори уста и аз призовах силите си докрай.

— Май е редно да ви поздравя.

Тонът му беше равен — равен и все пак пронизващ като ноктите му, в момента скрити под златистата му кожа.

Аз не отвърнах.

Рис просто задържа погледа му. Задържа го с ледено лице, под което бушуваше огнен гняв. Бедствен гняв, вилнеещ по връзката ни.

Въпреки това другарят ми се обърна към Тесан, който седна на мястото си, нищо че далеч не изглеждаше особено спокоен.

— Ще продължим разговора си по-късно.

— Не спирайте заради мен — обади се кротко Тамлин.

Светлината в очите на Рисанд угасна, като че тъмен плащ затули звездите в тях. Той обаче се облегна в стола си и ръката му, която допреди малко бе положена върху коляното ми, зарисува лениви кръгове по дървената странична облегалка.

— Нямам навика да обсъждам плановете си с врага.

Хелион се ухили като хищник от мястото си отвъд басейна.

— Не — отвърна със същото хладнокръвие Тамлин, — имаш единствено навика да ги чукаш.

Всяка мисъл, всеки звук отлетя от главата ми.

Касиан, Азриел и Мор седяха съвършено неподвижни, излъчвайки гнева си на тихи вълни. Но ако Тамлин изобщо забелязваше или го интересуваше, че трима от най-смъртоносните воини в залата крояха гибелта му, не го показваше.

Рис сви рамене с бледа усмивка.

— Струва ми се по-градивно решение пред войната.

— Но ето че точно ти я започна.

Рисанд примигна — едничък признак на недоумение.

От кокалчето на Тамлин се показва кръвожаден нокът.

Калиас се напегна и плъзна ръка към стола на Вивиан, сякаш беше готов да скочи пред нея. Тамлин обаче просто провлачи нокътя по резбованата облегалка на собствения си стол, както някога го бе провлачвал по кожата ми. Усмихна се, все едно отлично знаеше какъв спомен е извикал в съзнанието ми, но каза на другаря ми:

— Ако не беше отвлякъл булката ми посред нощ, Рисанд, нямаше да се наложи да предприемам толкова драстични мерки, за да си я върна.

— Напуснах те посред бял ден — изрекох тихо аз.

Зелените му очи се стрелнаха към мен, някак стъклени и чужди. Той изсумтя и пак ги извърна.

Игнорираше ме.

— Защо си дошъл, Тамлин? — попита го Калиас.

Тамлин заби нокът надълбоко в дървото, макар и гласът му да остана кротък. Несъмнено и този жест беше предвиден за мен.

— Осигурих достъп до земите си, за да си взема обратно жената, която обичам, да я изтръгна от лапите на онзи садист, който си играе с

умовете на хората, сякаш са играчки. Имах намерение, след като я измъкна, да се бия с Хиберн, да намеря начин да заобиколя сделката си с краля. Само че Рисанд и кликата му бяха съумели да я превърнат в една от тях. И тя на драго сърце отвори земите ми за инвазията на Хиберн. Само заради някаква си дребнава злоба. Нейната собствена или тази на... господаря ѝ.

— Нямах право да пренаписваш историята — процедих. — Да извърташ нещата в своя полза.

Тамлин килна глава към Рис.

— Като я оправяш, забелязал ли си онзи тъничък звук, който издава точно преди да свърши?

Бузите ми пламнаха. Това не беше открита битка, а бавна, надлежна атака срещу достойнството ми, срещу морала ми. Берон се ухили доволно, а Ерис продължаваше да следи внимателно разговора ни.

Рис обърна глава към мен и ме огледа от глава до пети. Сетне върна очи към Тамлин. Затишие пред буря.

Азриел проговори вместо него с глас, студен като смъртта:

— Мери си приказките по адрес на Великата ми господарка.

В очите на Тамлин пробяга изненада, която мигновено изчезна. Погълната от чист гняв. Чак сега проумяваше смисъла зад татуировката ми.

— Не ти беше достатъчно да стоиш до мен, така ли? — Омразна усмивка изви устните му. — Веднъж ме попита дали ще станеш Велика господарка, а когато ти отказах... — Гърлен смях. — Май съм те подценявал. Защо да служиш в моя двор, когато можеш да управляваш в неговия?

Тамлин най-накрая впери взор в останалите Велики господари и антуражите им.

— Пробутват ви истории как защитавали земите ни и мира. А точно *тя* предаде моите в ръцете на Хиберн. *Тя* изкриви съзнанието на Върховната ми жрица... след като изпотроши костите ѝ от женска злоба. И ако се питате какво се случи с онова човешко момиче, което влезе в недрата на Планината, за да ни спаси... Погледнете елфа до нея. Попитайте какво ще спечели той... какво ще спечелят *те* от тази война. Или от липсата ѝ. Дали няма да се борим срещу Хиберн, само и само да въздигнем крал и кралица на Притиан? *Тя* е доказала

амбицията си. А сами видяхте с каква готовност служи той на Амаранта, за да спаси кожата си.

Едва се удържах да не изръмжа, да не вкопча ръце в стола си, изревавайки насреща му.

Рис се изсмя мрачно.

— Добър ход, Тамлин. Бързо се учиш.

Бяс изкриви лицето на Тамлин от снизходителния му тон. Но той се обърна към Калиас.

— Интересуваш се защо съм дошъл? И аз бих могъл да те попитам същото. — Той кимна към Великия господар на Зимата, към Вивиан, към другите членове на свитата им, които запазваха мълчание. — След онова, което видя В недрата на Планината, наистина ли си готов да се съюзиш с него?

Той посочи Рисанд с пръст.

Идеше ми да го изтръгна от ръката му. И да го дам на червея Миденгард.

Сребристото сияние около Калиас поугасна.

Дори Вивиан като че ли помръкна.

— Идваме, за да решим сами за себе си.

Мор се взираше въпросително в приятелката си. Ала Вивиан за пръв път, откакто бяхме пристигнали, не отвърщаше на погледа ѝ. Сякаш изведнъж имаше очи само за другаря си.

Рис заяви овладяно на тях и на всички присъстващи в залата:

— Нямах намеса в това. Никаква.

Очите на Калиас като че лумнаха със син пламък.

— Стоеше до трона ѝ, когато издаде онази заповед.

Коремът ми се свиваше, докато наблюдавах как златистата кожа на Рис пребледнява.

— Помъчих се да я спра.

— Кажи го на родителите на двайсетте млади елфи, които изби — процеди Калиас. — Кажи им, че си *се помъчил*.

Бях забравила тази част от невъобразимата история на Амаранта. Случило се беше, докато още живеях в Двора на Пролетта — един от приятелите на Люсиен в Двора на Зимата беше успял да му изпрати информация. За двайсет деца, покосени от „напастта“. От Амаранта.

Рис стисна устни.

— Не минава нито ден, без да си го спомня — каза на Калиас, на Вивиан. На спътниците им. — Нито ден.

Дори не бях подозирала.

Някога, още преди месеци, ми беше признал, че имал спомени, които нямал сили да сподели с мен — дори с мен. Предполагах, че са свързани с изстъпленията на Амаранта срещу него. Но... не с нещата, на които е бил принуден да става свидетел. Да търпи, окован и приклещен в капана ѝ.

С чувството да стои вързан до Амаранта, докато тя нарежда убийството на онези деца...

— Ала няма как да ги върнеш с горест по миналото, нали? — рече Калиас.

— Не — отговори просто Рис. — Няма. И сега се боря да не се разиграва никога повече.

Погледът на Вивиан запрескача между съпруга ѝ и Рис.

— Не бях В недрата на Планината, но чух, Велики господарю, как си се мъчил... да я спреш.

Лицето ѝ се скова от болка. И тя не бе смогнала да възпре злото, бранейки малкото късче от територията им.

Рис не каза нищо.

Берон изсумтя:

— Най-сетне остана без думи, а, Рисанд?

Допрях пръсти до мускулестата ръка на Рис. Не се и съмнявах, че Тамлин ще забележи. И не ме интересуваше. После казах на другаря си, без да понижавам глас:

— Вярвам ти.

— И това от жената — обади се ненавистно Берон, — която даде името на невинно момиче вместо своето, за да убие и него Амаранта.

Не допуснах в съзнанието си думите му, спомена за Клер.

Рис преглътна. Аз стиснах ръката му по-здраво.

Той промълви дрезгаво на Калиас:

— Когато народът ти се вдигна на бунт... — Сега си спомнях. Дворът на Зимата се бе опълчил на Амаранта. А децата... жестоката им смърт беше отговорът ѝ. Наказанието за непокорството им. — Тя побесня. Искаше те мъртъв, Калиас.

Лицето на Вивиан пребледня.

Рис продължи:



— Аз... убедих я, че би било безсмислено.

— Кой би предположил — обади се Берон, — че един мъжки член може да е толкова убедителен...

— Татко — намеси се с нисък, предупредителен глас Ерис.

Защото и четиримата с Касиан, Азриел и Мор впивахме погледи в Берон. И никой от нас не се усмихваше.

Може би Ерис щеше да стане Велик господар по-скоро, отколкото планираше.

Рис обаче не спираше да говори на Калиас:

— Тя се отказа да те убива. Бунтовниците от двора ти бяха мъртви, убедих я, че това е достатъчно. И смятах, че се е свършило. — Дъхът му секна за миг. — Разбрах не по-рано от теб. Сигурно е приела уговорките ми в твоя защита като знак за тревога; затова и не ми е казала нищо. Освен това ме държеше... затворен. Опитвах да проникна в съзнанията на войниците, които изпрати, но беше заприщила силите ми и... не успях. С тях... с тях имаше и един даемат. За да... — Гласът му го предаде. Амаранта беше разбила съзнанията на децата. Рис преглътна. — Мисля, че е искала да заподозреш мен. За да се погрижи никога да не сключим съюз срещу нея.

Какво ли беше видял в умовете на онези войници...

— Къде те държеше? — попита Вивиан, прегърнала собственото си тяло.

Не бях напълно готова да го чуя, когато Рис отвърна:

— В спалнята си.

Приятелите ми не потиснаха гнева си, състраданието си, слушайки тези подробности, които бе спестил дори на тях.

— Истории и приказки — провлачи Тамлин, отпуснат в стола си. — Имаш ли доказателства?

— Доказателства... — озъби му се Касиан и почти стана от стола си, разгърнал леко крила.

— Не — намеси се Рис, а Мор блокира Касиан с ръка, принуждавайки го да седне обратно в стола си. Рис пак се обърна към Калиас. — Но мога да се закълна... в живота на другарката си.

Той най-сетне положи ръка върху моята.

За пръв път, откакто го познавах, усещах кожата му студена и потна.

Потърсих го по връзката ни, докато той продължаваше да се взира в очите на Калиас. Думите ми бяха изчезнали... Затова просто сгуших душата си до високия му щит от черен диамант.

Още от самото начало знаеше какво ще му коства тази среща. Какво означава да дойде с истинския си облик, какво друго ще трябва да разкрие, освен обичните си крила.

Тамлин врътна очи. С огромно усилие се овладях да не му налетя, да не издера тези ужасни очи.

Калиас обаче бе прочел нещо в лицето на Рис, в думите му... И прикова непоколебим поглед в Тамлин, питайки отново:

— *Защо* си дошъл, Тамлин?

Нервен мускул потрепна по челюстта на Тамлин.

— Дошъл съм, за да ви помогна в борбата срещу Хиберн.

— Глупости — измърмори Касиан.

Тамлин го стрелна гневно. Касиан прибра крилата си, облегна се наново в стола си и му прати крива усмивка.

— Предполагам, че разбираш — намеси се деликатно Тесан — защо подхождаме така подозрително. И защо не смеем да споделим плановете си с теб.

— Въпреки че имам сведения за следващите ходове на Хиберн?

Мълчание. Таркуин, настанил се от отсрещната страна на басейна, само наблюдаваше и слушаше — или защото беше най-младият господар, или защото очакваше да извлече някаква полза от свадите помежду ни.

Тамлин ми се усмихна.

— Защо според теб ги поканих в дома си? В земите си? — Той изръмжа тихо и долових как Рис се напруга до мен. — Някога ти казах, че ще се боря срещу тиранията, срещу зло като това. Да не смяташ, че заради *теб* ще се откажа от идеалите си? — Зъбите му проблеснаха, бели като кост. — Колко *лесно* ме нарече чудовище въпреки всичко, което направих за теб, за семейството ти. — Той хвърли презрителен поглед към Неста, която го следеше смръщено. — И също толкова лесно отвори краката си за него, нищо че видя какво стори В недрата на Планината. Но май е логично. Той беше курвата на Амаранта десетилетия наред. Защо ти да не бъдеш негова курва?

— Мери си думите! — озъби му се Мор.

А на мен ми беше трудно да преглътна — да дишам.

Тамлин я игнорира напълно и махна към крилата на Рисанд.

— Понякога забравям кой си всъщност. Свалихте ли маските наистина, или това е поредният замисъл?

— Започваш да ме отегчаваш, Тамлин — намеси се Хелион, облягайки глава на ръката си. — Остави любовните кавги за друг път и ни дай възможност да обсъдим войната.

— Сигурно много се надяваш да има такава; все пак последната ти се отрази доста добре.

— Кой е казал, че войната не може да бъде доходоносна — парира го Хелион.

Тамлин сбърчи устни в зловна гримаса, която ме подтикна да се замисля дали не беше поискал от Хелион да развали сделката ми с Рис, както и дали Хелион не бе отказал.

— Достатъчно — обади се Калиас. — Всички имаме свое мнение за това как трябва да подходим към конфликта с Хиберн. — Ледниковите му очи се вкопчваха все по-свирепо в Тамлин. — Като съюзник на Хиберн ли идваш, или на Притиан?

Подигравателният, ядовит блясък в погледа му отстъпи място на гранитна решимост.

— Ще се боря срещу Хиберн.

— Докажи го! — подкани го Хелион.

Тамлин вдигна ръка и на масичката до стола му се появи купчина листове.

— Информация за армии, муниципии, хранилища за гибелф... Внимателно събирана през последните месеци.

Каза го на мен, а аз не благоволих дори да сведа брадичка. Гръбнакът ме болеше от напъна да го държа изопнат като струна; и от двете му страни усещах остри бодежи.

— Колкото и великодушно да звучи — продължи Хелион, — как да сме сигурни, че информацията ти е вярна? И че Хиберн не те изпраща да ни заблудиш?

— А как да сте сигурни, че Рисанд и приятел четата му не са пратеници на Хиберн, дошли да ви склонят към отстъпление?

— Сигурно се шегуваш — рече Неста.

Мор увери сестра ми с поглед, че изобщо не се шегува.

— Ако е нужно да се съюзим срещу Хиберн — обади се Тесан, — ти, Тамлин, доста ревностно агитираш да не сключваме подобен

съюз.

— Просто ви предупреждавам, че колкото и убедително да носят маската на искреността и приятелството, това не променя факта, че Рисанд топлеше леглото на Амаранта цели петдесет години и се настрои срещу нея чак когато времето за преврат назря. Колкото и да твърди той, че Хиберн е нападнал собствения му град, всъщност се отбраняваха доста добре, сякаш са очаквали удара. Не мислете, че не би пожертвал няколко сгради и шепа нисши елфи, за да ви привлече в съюз и да ви убеди, че имате общ враг. Защо според вас само Дворът на Нощта е получил вест за нападението над Адриата и само те се появили навреме, за да се направят на спасители?

— Получиха вест — намеси се студено Вариан, — защото аз реших да ги предупредя.

Таркуин завъртя глава към братовчед си, извил изненадано вежди.

— Нищо чудно да съзаклятничите с тях — обвини Тамлин принца на Адриата. — Все пак ти, Вариан, би наследил титлата на Велик господар.

— Ти си умопомрачен — процедих на Тамлин, а Вариан му се озъби. — Чуй се само. — Посочих към Неста. — Хиберн превърна сестра ми в елф. След като *твоята* жрица, долната кучка, ги предаде!

— Нищо чудно Рисанд вече да е владееел съзнанието на Ианта. Пък и колко ли е трагично да си останеш млад и красив. Ти си добра актриса. Сигурен съм, че е семейна черта.

Неста се изсмя гърлено.

— Ако търсиш кого да обвиниш за всичко това — заяви тя на Тамлин, — май просто трябва да погледнеш в огледалото.

Той оголи зъби насреща ѝ.

Касиан му върна жеста.

— *Внимавай!*

Тамлин прехвърли поглед между сестра ми и Касиан и го задържа върху крилата на Касиан, прибрани зад гърба му. Сетне изсумтя.

— Май и някои предпочитания са семейна черта на Арчерън.

Силата ми затътна като пробуждащ се титан.

— Какво искаш? — изсъсках му. — Извинение ли? Да се върна в леглото ти и да се преструвам на добричка съпруга?

— Защо да искам обратно развалена стока?

Бузите ми пламнаха.

Тамлин изръмжа:

— В мига, в който му позволи да те изчука като...

Отровните думи се лееха от устата му, оттам, където зъбите му  
полека се удължаваха...

И после всичко секна внезапно.

Устата на Тамлин спря да изпуска звуци. Той я затвори, отвори я  
— и пак.

Но от нея не излизаше нито стон, дори ръмжене.

По лицето на Рисанд нямаше усмивка, нямаше го дори онова  
обидно злорадство, когато отпусна глава на облегалката си.

— Добре се превъплъщаваш в риба на сухо, Тамлин.

Останалите, които досега наблюдаваха свадата с пренебрежение,  
присмех и тягост, надзърнаха към другаря ми. В очите им вече  
тъмнееше сянка на страх, чак сега осъзнаваха кой стои сред тях.

Братя, но не съвсем. Тамлин беше Велик господар, по-могъщ от  
всички тях.

С изключение на този до мен. Рис се отличаваеше от другите,  
както човеците се отличаваха от елфите.

Околните понякога забравяха колко дълбок беше кладенецът на  
силата му. Какво могъщество таеше в себе си.

Но когато Рисанд отне говора на Тамлин, бързо си припомниха.

## ГЛАВА 45

Само приятелите ми не изглеждаха изненадани.

Очите на Тамлин бяха зелени пламъци; около тялото му проблясваше златиста светлина, докато магията му търсеше изход от хватката на Рисанд. Докато се мъчеше и мъчеше да проговори.

— Ако ви трябват доказателства, че не сме в заговор с Хиберн — подхвана кротко Рисанд, — отчетете факта, че можех просто да нахлуя в съзнанията ви и да ви принудя да ми се подчините. Щях да си спестя много време.

Единствено Берон имаше неблагоприятното да изсумти подигравателно. Ерис просто седеше наклонен към майка си, готов да скочи помежду им с Рис.

— Но ето че разговарям с вас — продължи другарят ми, без да удостои Берон дори с поглед.

Абсолютна тишина.

Тогава Таркуин, мълчалив и бдителен, се покашля.

Зачаках удара, който несъмнено щеше да ни обрече. Ние бяхме крадци, измамници; той ни беше поканил в дома си, а ние го бяхме ограбили, бяхме нахлули в съзнанията им, за да подсигурием успеха си.

Таркуин обаче каза на двама ни с Рисанд:

— Въпреки че не съм давал разрешение на Вариан да ви предупреждава... — Той стрелна ядно братовчед си, който не изглеждаше особено разкаян. — Само вие ни се притекохте на помощ. Единствено вие. А не пожелахте нищо в замяна. Защо?

— Нали така постъпват приятелите — отвърна с пресипнал глас Рис.

Дискретна, съдържана покана.

Таркуин го премери с поглед. После мен. След това и останалите.

— Отменям кървавите рубини. Нека няма дългове помежду ни.

— Не очаквай Амрен да ти върне нейния — обади се Касиан. — Доста се привърза към него.

Можех да се закълна, че по устните на Вариан изплува усмивка.

Рис обаче се обърна към Тамлин, чиято уста си оставаше затворена, макар че очите му не спираха да горят. И другарят ми му каза:

— Вярвам ти. Вярвам, че ще се бориш на страната на Притиан.

Калиас нямаше вид на чак толкова убеден. Нито пък Хелион.

Рис освободи гласа на Тамлин. Долових го, защото от гърлото му се изтръгна тихо ръмжене. Въпреки това не понечи да ни нападне, нито да проговори.

— Във война сме — рече Рисанд. — Нямам потребност да пилея енергия във вътрешни спорове.

По-извисеният мъж сред тях... елфът. Самообладанието му, изборът му на думи... Всеки негов ход беше предвидлива проява на здрав разум и могъщество. Ала... знаех, че говори искрено. Макар че Тамлин бе участвал в убийството на собственото му семейство и бе изиграл своята роля в Хиберн... Заради дома ни, заради Притиан Рис беше готов да загърби миналото. Жертва, от която щеше да страда само неговата душа.

Берон обаче заяви:

— Ти може и да си готов да му повярваш, Рисанд, но като съсед на неговия двор, аз няма да склоня толкова лесно. — Коварен поглед. — Може би блудният ми син ще ви обясни защо. Но къде е той?

Дори Тамлин надникна към нас — към мен.

— Помага в защитата на града ни — отговорих лаконично.

И не излъгах, не напълно.

Ерис изсумтя и впери очи в Неста, която му отвърна със стоманено изражение.

— Жалко че не водите и другата сестра. Дочух, че другарката на малкото ни братче е голяма хубавица.

Щом бяха наясно, че Илейн е другарката на Люсиен... С ужас проумях, че това им подсигуряваше още един начин да атакуват най-малкия си брат, когото мразеха толкова ожесточено, толкова безпричинно. Сделката, която сключихме с Ерис, не включваше защита на Люсиен. Устата ми пресъхна.

Мор обаче каза невъзмутимо:

— До ден-дневен обичаш звука на собствения си глас, Ерис. Хубаво е да знам, че някои неща не се променят с вековете.

Устата на Ерис се сбърчи в усмивка от думите ѝ, от добре обмислената преструвка, че не се бяха виждали от години.

— И аз се радвам да отбележа, че след цели пет века още се обличаш като улиčníца.

В първия миг Азриел просто седеше на мястото си.

В следващия проби щита на Ерис с ярък лъч синя светлина, събаряйки го назад. Дървеният стол под тях се пръсна на трески.

— По дяволите! — изплю Касиан и за част от секундата се озова до тях...

Но се натъкна на синя стена.

Азриел ги беше обградил със свой щит, а когато осеяните му с белези ръце се вкопчиха в гърлото на Ерис, Рисанд нареди:

— Достатъчно!

Азриел стисна по-силно и Ерис се загърчи под него. Без битки — такова беше правилото, но Азриел, със силата, която му даваха сенките...

— *Достатъчно*, Азриел! — натърти Рис.

Явно сенките, виещи се около сенкопоеца, го *скриваха* от оброчната магия. Никой от останалите дори не понечи да се намеси, сякаш и те бяха стигнали до същото заключение.

Азриел заби коляното си, и то с цялата си тежест, в корема на Ерик. И без да издаде нито звук, прогони въздуха от тялото му. Огънят на Берон удряше синия щит отново и отново, но пламъците като че се плъзгаха по повърхността му и със съскане угасваха във водата. Сенките на Азриел потушаваха оцелелите.

— Заповядай на мутирания си прилеп да спре — нареди Берон на Рис.

Рис се наслаждаваше на гледката, независимо от уговорката си с Ерис — иначе можеше секунди по-рано да е сложил край на всичко. Надзърна към мен, сякаш да ми го покаже с поглед. И да ми отстъпи честта.

Аз се изправих, а коленете ми бяха изненадващо стабилни.

Усетих внезапното напрежение на околните, жигосващия взор на Тамлин. Тръгнах към сенкопоеца сред шумоленето на блещукащата си рокля, опрях татуирана ръка върху твърдата, почти невидима извивка на щита му и пророних:

— Хайде, Азриел.



Азриел спря.

Белязаните ръце отпуснаха хватката си и Ерис вдиша трескаво. Азриел обърна лице към мен...

Леденият гняв по него ме прикова на място.

Но под него прозираха спомените, които го преследваха безпощадно: как Мор изтръгва ръка от неговата, как риде, крещейки на Рис.

А сега, зад нас, Мор трепереше в стола си. Трепереше пребледняла.

Аз просто подадох ръка на Азриел.

— Ела да седнеш до мен.

Неста вече беше преместила стола си и до моя се беше появил един свободен.

Зачаках търпеливо, а протегнатата ми ръка не трепваше.

Очите на Азриел се плъзнаха към сина на Великия господар, дишащ на пресекулки под него. Сетне сенкопоецът се наведе да прошепне нещо в ухото му, от което Ерис пребледня още повече.

Щитът обаче се спусна. Сенките се превърнаха в слънчева светлина.

Берон атакува, ала огънят му отскочи от моя щит. Вдигнах поглед към Великия господар на Есента.

— Вече за втори път ви разгонваме фамилията. Очаквах да си посърнал от унижение.

Хелион се засмя. Аз върнах очи към Азриел, който пое протегнатата ми ръка и стана. Усетих грапавата повърхност на белезите му и студената му кожа. Леденостудена.

Мор отвори уста да каже нещо на Азриел, но Касиан сложи ръка на голото й коляно и поклати глава. Поведох сенкопоеца към празния стол до моя, после сама отидох до масата, за да му наля чаша вино.

Подадох му я и седнах, а околните мълчаха.

— Те са мое семейство — обясних, забелязвайки колко от присъстващите ме гледаха с учудено вдигнати вежди, задето му бях поднесла вино. Тамлин просто поклати отвратено глава и най-накрая прибра нокътя обратно в ръката си. Среცнах бесния поглед на Ерис и с глас, студен като лицето на Азриел, процедих: — Не ме е грижа, че сме съюзници в тази война. Ако отново обидиш приятелката ми, няма да го спра.

Само Ерис знаеше докъде се простира съюзът ни — информация, която можеше да прати цялата среща по дяволите, ако някой от нас я разкриеше. Която също така можеше да му навлече гибелния гняв на баща му.

Мор се взираше непоколебимо в Азриел, а той отказваше да вдигне очи към нея, отказваше да стори каквото и да било друго, освен да впива смъртоносен поглед в Ерис.

Ерис имаше благоразумието да извърне очи. И да промълви:

— Извинявам се, Мorigан.

Баща му буквално зяпна от изумление. Но по лицето на съпругата му светеше нещо като одобрение, когато най-големият им син се върна на мястото си до нея.

Тесан потри слепоочията си.

— Това не вещае нищо добро.

Хелион пък се подсмихна на свитата си и праметна глезен върху едното си коляно, разкривайки мощните си, изваяни бедра.

— Изглежда, че ми дължите десет златни монети.

Май не само ние се бяхме обзаложили. Никой от антуража на Хелион обаче не отвърна на подигравателната му усмивка.

Той махна с ръка и купчините листове, донесени от Тамлин, се понесоха към него в призрачен вятър. А като щракна с пръсти, покрити с белези от фехтовка, същите купчини се появиха пред всеки стол в залата. Включително и пред моя.

— Дубликати — обясни, без да вдига поглед, прелиствайки документите пред себе си.

Никой не докосна своята купчинка.

Хелион изцъка с език.

— Ако всичко това е вярно — рече той и Тамлин изръмжа заради надменния му тон, — предлагам две неща: първо, да унищожим запасите от гибелф на Хиберн. Няма да удържим дълго, ако наистина го използват за толкова видове оръжия. Рискът си струва.

Калиас вдигна вежда.

— И как предлагаш да го осъществим?

— Ние ще се заемем — заяви Таркуин и Вариан кимна. — Дължим им го за Адриата.

— Няма нужда — каза Тесан.

Всички примигнахме неразбиращо. Дори Тамлин. Великият господар на Зората просто склочи ръце в скута си.

— Най-добрата ми изобретателка чака да я извикам от седем часа. Мисля, че сега е моментът.

Преди някой да смогне да отвърне каквото и да било, една Върховна елфа се появи до кръга ни. Поклони се толкова бързо, че мярнах само бледокафявата ѝ кожа и дългата ѝ, копринена черна коса. Беше облечена подобно на Тесан — с разкопчана до гърдите туника и навити ръкави. А ръката ѝ...

Досетих се коя е още преди да се изправи от поклона си. Дясната ѝ ръка беше от масивно злато — механична. Също като окото на Люсиен. Щракаше и бръмчеше тихо, привличайки погледа на всеки безсмъртен в залата, когато се изправи пред Великия си господар. Тесан ѝ се усмихна приветливо.

Лицето ѝ... Зачудих се дали Амрен не беше създала чертите си по подобие на нейното потекло, вселявайки се в елфическо тяло: острата брадичка, заоблените скули, поразяващите очи, леко вирнати в ъгълчетата. Но докато тези на Амрен бяха неземно сребристи, очите на елфата пред мен приличаха на късове оникс. И в тях прочетох, че отлично съзнаваше как зяпаме ръката ѝ, нея самата.

— Господарю.

Тесан посочи изобретателната, застанала с гордо вдигната глава пред кръга ни.

— Нуан е сред най-вещите занаятчии в моя двор.

Рис се облегна в стола си, разпознал името, и кимна с брадичка към Берон, към Ерис.

— Вероятно я познавате като занаятчийката, позволила на... блудния ти син, както ти го нарече, Берон, да използва лявото си око, след като Амаранта го извади.

Нуан кимна утвърдително и стисна устни, оглеждайки семейството на Люсиен. Дори не надникна към Тамлин, а той самият даже не си направи труда да я поздрави, независимо от общото им минало, общия им приятел.

— И каква е връзката с гибелфа? — попита Хелион.

Любовникът на Тесан видимо се разлюти от тона на Великия господар на Деня, но Тесан го укроти с поглед.

Нуан се обърна към Хелион и тъмната ѝ коса се разстла върху едното ѝ рамо. Никак не изглеждаше засегната от въпроса му.

— Намерих решение на проблема.

Тесан махна с ръка.

— Дочухме слухове, че използвали гибелф в тази война. В нападението срещу твоя град, Рисанд. Решихме да предприемем нещо по въпроса, преди да се е превърнал във фатална пробойна за всички ни. — Той кимна към Нуан. — Освен несравнима изобретателна, тя е и опитен алхимик.

Нуан скръсти двете си ръце, а металната от тях проблесна на слънцето.

— С помощта на проби, събрани след нападението над Веларис, успях да създам... нещо като противоотрова.

— И как се сдоби с тези проби? — попита Касиан.

Бузите на Нуан поруменияха.

— Ами... слуховете ме наведоха на мисълта, че Люсиен Вансера ще се пресели там след... случилото се. — Все така упорито не поглеждаше към Тамлин, който слушаше мълчалив, вгълбен. — Преди няколко дни съумях да се свържа с него и го помолих да ми изпрати проби. Той изпълни молбата ми. И не ви каза — побърза да увери Рисанд, — защото не искаше да ви създава излишни надежди. Не и докато не намерех решение.

Нищо чудно, че с такава готовност тръгна сам из Веларис онзи ден, когато трябваше да ни помогне с разследването. Стрелнах очи към Рис.

*Май Люсиен все още го бива в ролята на лисица.*

Рис не ме погледна, макар че устните му потрепнаха, когато отвърна:

О, да.

Нуан продължи:

— Майката ни е подсигурила всичко нужно на тази земя. Затова трябваше просто да намеря нещото в Притиан, способно да пребори онова вещество от Хиберн, което потиска силите ни.

Хелион се размърда нервно и лъскавият бял плат се плъзна по мускулестите му гърди.

Тесан долови раздражението му и каза:

— Нуан бързо създаде прах, който да поглъщаме с питието или храната си. Така той ще ни направи неподатливи на гибелфа. Вече съм организирал работници в три от моите градове, които имат задачата да произведат колкото може повече за раздаване от него в обединената ни войска.

Дори Рис изглеждаше впечатлен от потайността му, от разкритието.

*Учудвам се, че и ти още не си разбулил някой свой скрит замисъл,* пошегувах се по връзката.

*Жестока, красива Велика господарка,* измърка той с просветващи очи.

Таркуин попита:

— Ами предметите, сътворени от гибелф? В битката имаха ръкавици, с които пробиваха щитове. — Той посочи с брадичка към Рис. — Когато нападнах твоя град — също.

— Срещу тях — отвърна Нуан — можете да се браните само с усет. — Погледът ѝ не трепна под силата на неговия и той изпъна гръб, учуден от смелостта ѝ. — Моето вещество може единствено да попречи на гибелфа да потиска силите ви. По всяка вероятност, ако ви прободете оръжие с връх от гибелф, наличието на моето вещество в организма ви ще възпре действието му.

В залата се спусна тишина.

— И трябва да се доверим на вас двамата — Берон изгледа остро Тесан, сетне и Нуан, — че казвате истината за този... прах, който искате да поглъщаме на сляпо?

— Предпочиташ да се изправиш пред Хиберн без силата си? — попита Тесан. — Майсторите ми алхимици и изобретатели знаят какво вършат.

— Може и така да е — намръщи се Берон, — но тя например откъде идва? Коя си ти? — Обърна се директно към нея той.

— Аз съм дъщеря на двама Върховни елфи от Ксиан, които се преселили тук, за да подсигурят на децата си по-добър живот, ако това въобще е важно за теб — отговори стегнато Нуан.

Хелион попита Берон:

— Какво значение има това?

Берон сви рамене.

— Ако семейството ѝ е от Ксиан, за който ще ви напомня, че се би на страната на Верноподаниците, то чии интереси подкрепя?

Кехлибарените очи на Хелион проблеснаха.

Тесан се намеси рязко:

— Нека ти припомня, Берон, че собствената ми майка е родом от Ксиан. Както и голяма част от двора ми. Внимавай какво приказваш.

Преди Берон да е изсъскал отговора си, Нуан заяви гордо на Великия господар на Есента:

— Аз съм дете на Притиан. Родена съм тук, в тези земи, също като синовете ти.

Лицето на Берон притъмня.

— Съобразявай тона си, момиче.

— Не е нужно да съобразява каквото и да било — намесих се аз.

— Не и при положение че я обстрелваш с подобни глупости. — Погледнах към жената. — Аз ще изпия противоотровата ти.

Берон врътна очи.

Ерис обаче го предупреди:

— Татко.

Великият господар на Есента вирна вежда.

— Имаш да добавиш нещо ли?

Ерис не трепна, но като че ли подбра следващите си думи много, много старателно.

— Ставал съм свидетел с очите си на въздействието на гибелфа. — Той кимна към мен. — Наистина ни пречи да достигнем силата си. Ако врагът ни атакува с него...

— Ако така се случи, ще се справим. Няма да рискувам живота на поданиците и семейството си, за да изпитам някаква си *теория*.

— Не е теория — парира го Нуан и механичната ѝ ръка избръмча, свивайки се в юмрук. — Не бих се изправила пред вас, ако не бях доказала категорично ефекта на творението си.

Горда, трудолюбива елфа.

— Аз ще го изпробвам — обяви Ерис.

За пръв път го виждах да постъпва толкова... благородно. Дори Мор примигна смаяно.

Берон впи в сина си поглед, който накара една мъничка, мъничка част от мен да се почуди дали Ерис нямаше да израсне като добър елф,

ако бе имал друг баща. Дали някъде дълбоко в него, след вековете, пропити с отрова, не се криеше именно такъв.

Защото Ерис... Какъв ли живот бе водил В недрата на Планината? Какви ли игри беше играл, какво бе понасял? Затворен там цели четирийсет и девет години. Едва ли щеше да рискува пак да му се случи. Дори това да го поставяше в сблъсък с баща му — а може би именно заради това.

Берон отвърна:

— Не, няма. И братята ти сигурно съжаляват да го чуят.

И наистина, другите му синове изглеждаха доста разочаровани от факта, че последната им пречка към трона нямаше да рискува живота си, изпробвайки веществото на Нуан.

Рис се намеси:

— Тогава не го опитвайте. Аз ще го опитам. И целият ми двор, както и армията ми.

Той кимна признателно на Нуан.

Тесан направи същото — като благодарност и знак, че е свободна да си върви. Изобретателката се поклони още веднъж и напусна залата.

— Поне ти имаш армия, на която да дадеш от противоотровата — подхвърли кротко Тамлин, прекъсвайки гневното си мълчание. После ми се усмихна. — Но сигурно и това е било част от плана. Да обезвредите моите войски, за да нахлуят по-лесно вашите. А може би просто си искала да гледаш как народът ми страда?

В дясното ми слепоочие започваше да пулсира тъпа болка.

Острите нокти наново изскочиха през кожата над кокалчетата му.

— Със сигурност си се досетила, че като настроиш войниците ми срещу мен, народът ми ще остане беззащитен срещу Хиберн.

Не отвърнах. Макар че едва прогоних тази картина от съзнанието си.

— Подготви двора ми за разруха — процеди с отровен, тих глас Тамлин. — И точно това го сполетя. Помниш ли онези селца, за чието възстановяване толкова искаше да помогнеш? Е, вече са просто пепелища.

Не допуснах и тази картина. Беше ме уверил, че ще останат невредими, че Хиберн е *обещал*...

— И докато едни от вас майсторят противоотрови, а други се изживяват като спасители, аз се мъчех да обединя войските си, да си

върна доверието им, числеността им. Да събера хората си на изток, където Хиберн още не е нахлул.

Неста се обади сухо:

— Значи, няма да опиташ противоотровата.

Тамлин не ѝ обърна внимание, а ноктите му се забиха в страничната облегалка на стола. Аз обаче му вярвах, че е преместил колкото е могъл повече хора в източния край на земите си. Споделил ми беше плановите си дълго преди да се върна у дома.

Тесан се покашля и подкани Хелион:

— Каза, че си имал две предложения въз основа на информацията, която прочете.

Хелион сви рамене и слънцето проблесна по златната бродерия на туниката му.

— Така е, но Тамлин май ме е изпреварил. Дворът на Пролетта трябва да се евакуира. — Очите му запрескачаха между Таркуин и Берон. — Предполагам, че северните ви съседи ще ви приемат в земите си.

Берон сбърчи устни.

— Не разполагаме с подобни ресурси.

— Да — намеси се Вивиан, — защото всички сте твърде заети да лъските бижутата в съкровищницата си.

Берон ѝ хвърли поглед, от който Калиас се напегна в стола си.

— Съпругите са поканени като придружителки, не като съветници.

Сапфирените очи на Вивиан лумнаха като ударени от гръм.

— Ако тази война загрубее, ще кървим до вас, затова смятам, че имаме право на глас, дявол да го вземе!

— Хиберн няма просто да ви убие, със сигурност ще ви причини много по-лоши неща — отвърна студено Берон. — Особено на младо, красиво същество като теб.

Калиас изръмжа, образувайки вълнички в басейна между нас, а Мор повтори звука.

Берон се поусмихна.

— Само трима от нас присъстваха на последната война. — Той кимна към Рис и Хелион, чието лице помръкна. — Едва ли някой може да забрави какво вършеха Хиберн и Верноподаниците с всяка пленена елфа във военните си лагери. Как си отмъщаваха на онази Върховна



елфа, която или се биеше за човеците, или беше от семейство на такива воители. — Той сложи тежка длан върху кльошавата ръка на съпругата си. — Нейните две сестри й спечелили време, колкото да избяга, когато силите на Хиберн обсадили земите им. Те самите така и не напуснали военния лагер.

Хелион наблюдаваше внимателно Берон с отявлен укор в очите.

Господарката на Двора на Есента не откъсна поглед от басейна, а лицето ѝ пребледня като платно. Образите на Дагдан и Брана пробягаха през съзнанието ми — заедно със спомена за разкъсаните трупове на онези човеци. Онова, което им бяха причинили преди и след убийството им...

— Ние ще приемем народа ти — заяви тихо Таркуин, вперил взор в Тамлин. — Независимо от твоята връзка с Хиберн... поданиците ти са невинни. В земите ми има предостатъчно място. Ще ги приемем всичките, ако се наложи.

Отривисто кимване беше единственият израз на благодарност от страна на Тамлин.

Берон подхвърли:

— Явно Сезонните дворове ще се превърнат в костници и ханове, докато Слънчевите си стоят чистички и спретнати на север?

— Хиберн е насочил атаката си срещу юга — изтъкна Рис. — За да се придържа близо до стената. И територията на човеците.

Двете с Неста се спогледахме.

Рис продължи:

— Защо да се занимава със северния климат, с елфическите земи на континента, когато може просто да превземе юга и оттам директно да нахлуе в човешката част на континента?

Тесан попита:

— И смяташ, че човешките армии ще преклонят глава пред Хиберн?

— Кралиците им ни предадоха — обясни Неста. Вирна брадичка, възприемайки позата на достойна пратеница. — В замяна на безсмъртие човешките кралици ще позволят на Хиберн да помете съпротивата. Твърде възможно е дори да му предоставят собствените си армии. — Неста надникна към мен, към Рис. — Къде ще отидат човеците на нашия остров? Не можем да ги евакуираме на континента,

а и ако поправим стената... Мнозина от тях ще предпочетат да изчакат, вместо да минат от другата ѝ страна.

— Съдбата на хората отвъд стената — намеси се Берон — не ни засяга. Особено на парче земя без кралица, без армия.

— Мен ме засяга — обявих аз, но не с гласа на Фейра Ловджийката, нито на Фейра Унищожителката на проклетия, а на Фейра Великата господарка. — Хората са почти беззащитни пред нашата раса.

— Тогава ги защитавай с вашите войници — отсече Берон. — Аз няма да пиляя своите по роби.

Кръвта ми се сгорещи и вдишах, за да я охладя, да охладя магията си, пламнала от обидата му. Не успях. Ако беше толкова немислимо да обединим всички тях срещу Хиберн...

— Ти си страхливец — процедих на Великия господар на Есента.

Дори Рис се напрегна.

Но Берон отвърна простичко:

— Същото важи и за теб.

Коремът ми се сви на кълбо.

— Няма да се оправдавам пред теб.

— Недей. Само пред семейството на онова момиче. Но и те са мъртви, нали? Заклани и изгорени в собствените им легла. Странно е, че сега ти хрумва да защитаваш хората, след като, без окото ти да мигне, пожертва тях, за да спасиш собствената си кожа.

Дланите ми се нагорещиха, сякаш две слънца си проправяха път в плътта ми.

*Спокойно* — пророни ми кротко Рис. — *Той е просто един свадлив дъртак.*

Но едва долавях думите му сред плетеницата от образи: окървавеното тяло на Клер, приковано към стената; въглените от дома на Бедор, почернили снега като тъмна сянка; усмивката на Атора, докато ме влачеше през каменните коридори В недрата на Планината...

— Както каза съпругата ми — провлачи Рис, — не е длъжна да се оправдава пред теб.

Берон се облегна в стола си.

— В такъв случай аз пък не съм длъжен да ви разяснявам мотивите си.

Рис вдигна вежда.

— Ако забравим за изумителното ти великодушие, ще обединиш ли сили с нас?

— Още не съм решил.

Ерис си позволи да изгледа баща си с нещо като укор. От искрена тревога или от притеснение за тайния ни съюз, не можех да преценя.

— Армии се събират бавно — обади се Касиан. — Нямах време да си седиш на задника. Трябва да свикаш войниците си веднага.

Берон само му се ухили.

— Не приемам заповеди от копеле на нисша елфа, и то курва.

Сърцето ми препускаше толкова диво, че го чувах във всяко кътче на тялото си, усещах как пулсира в ръцете ми, в корема ми. Но това не беше нищо в сравнение с яростта по лицето на Касиан — и ледения гняв по тези на Азриел и Рис. Отмъщението, изписано по това на Мор.

— Същото това копеле — заяви хладно Неста, макар и очите ида пламтяха — може да се окаже единственото нещо по пътя на хибернските сили към земите ти.

Сестра ми дори не надникна към Касиан. Той обаче се втренчи в нея, сякаш за пръв път я виждаше.

Този спор не водеше доникъде. И без да ме е грижа кои са те, коя съм аз, казах на Берон:

— Ако не си с нас, напусни.

Ерис смогна да си придаде тревожен вид. Берон обаче за пореден път игнорира многозначителния поглед на сина си и изсъска насрееща ми:

— Знаеше ли, че докато твоето *другарче* топлеше леглото на Амаранта, повечето от поданиците ни бяха заключени под онази планина?

Не благоволих да му отговоря.

— Знаеше ли, че докато той се подвизаваше между краката й, повечето от нас се борехме семействата ни да не се превърнат в следващото садистично зрелище?

Помъчих се да прогоня картините. Заслепяващата ярост при мисълта за онова, което бе правил, за да разсейва Амаранта —

тайните, които още пазеше от срам или нежелание да сподели. На две места от мен Касиан вече трепереше от трудно сдържан гняв. Рис мълчеше.

Таркуин пророни:

— Достатъчно, Берон.

Таркуин, който се бе досетил за саможертвата на Рисанд, за мотивите му.

Берон не му обърна внимание.

— А сега Рисанд иска да го играе герой. Курвата на Амаранта се превръща в Унищожителя на Хиберн. Но ако нещо се обърка... — Жестока, студена усмивка. — Дали ще падне на колене пред Хиберн? Или просто ще разтвори...

Спрях да чувам гласа му. Спрях да чувам всичко друго, освен сърцето си, дишането си.

От тялото ми изригна огън.

Буен, нажежен пламък, който се изстреля към Берон като копие.

## ГЛАВА 46

Берон спусна щита си в последния момент, но отблъснатите пламъци обгориха ръката на Ерис — право през ръкава му. И бледата, прекрасна ръка на майката на Люсиен.

Околните изкрещяха, скачайки на крака, но аз не можех да разсъждавам трезво, не чувах нищо друго, освен думите на Берон; очите ми виждаха само онези кошмарни мигове В недрата на Планината как Амаранта води Рис по коридора, за да го подложи на невъобразими изтезания...

*Фейра.*

Изправих се, глуха за гласа му. И запратих вълна от басейна към Берон, обградих го заедно със стола му в сфера без въздух.

Той я атакува с огън, изпарявайки част от водата, но аз го притиснах още по-силно.

Щях да го убия. Да го убия, и то с радост.

*Фейра.*

Не знаех дали Рисанд крещи името ми, или го шепне по връзката. Може би и двете.

Огненият щит на Берон се блъсна във водната ми сфера, толкова мощно, че образува вълнички по повърхността ѝ със съскаща пара между тях.

Затова оголих зъби и забих юмрук от бяла светлина в огнената му преграда — бялата светлина от Двора на Деня. Онази, която унищожаваше заклинания и магии.

Берон облещи очи и щитът му започна да отслабва. А моята вода го притисна още по-плътно.

В следващия миг усетих две ръце върху лицето си. Две виолетови очи се озоваха пред моите, спокойни, но и настойчиви.

— Отстоя позицията си, любов моя — каза Рис. — Но ако го убиеш, противникът Ерис ще заеме мястото му.

*Тогава ще ги избия всичките.*

— Колкото и интригуващ експеримент да предлагаш — измърка ми Рис, — само ще усложни положението ни.

А в съзнанието ми прошепна:

*Обичам те. Обвиненията на онова заядливо копеле не значат нищо. Той никога не е познал радостта в живота си. Нищо хубаво не му се е случвало. За разлика от нас.*

Лека-полека започвах да чувам разни неща — шуртене на вода, прашене на огън, тревожното дишане на околните, ругатните на Берон, пленен в стесняващото се кълбо от светлина и вода.

*Обичам те* — повтори Рис.

И аз разхлабих магията си.

Пламъците на Берон избухнаха като разцъфващо цвете и заотскачаха от щита, с който Рис ни беше обгърнал.

Не за да ни предпази от Берон.

Останалите Велики господари вече бяха на крака.

— Ето как си пробила защитните ми заклинания — рече тихо Таркуин.

Берон така се беше запъхтял, че изглеждаше сякаш всеки момент щеше да избълва огън.

Хелион обаче просто седна на мястото си, потривайки брадичка.

— Питам се къде е отишла онази малка частица от магията ми. Съвсем малка. Като една люспа от цялото тяло на риба. Но винаги усещам, когато нещо се докосне до празното място. — Той се подсмихна на Рис. — Нищо чудно, че си я направил Велика господарка.

— Направих я Велика господарка — отвърна непоколебимо Рис, сваляйки ръце от лицето ми, без да се отдалечава от мен, — защото я обичам. Силата ѝ изобщо не е повлияла на това мое решение.

Не можех да свикам на помощ нито думите си, нито чувствата си.

Хелион попита Тамлин:

— Ти знаеше ли за силите ѝ?

Тамлин наблюдаваше двама ни с Рис. Признанието на другаря ми още висеше във въздуха между нас.

— Това не засягаше никого — заяви Тамлин на Хелион, както и на всички присъстващи.

— Тези сили принадлежат на нас. Така че ни засяга — процеди ненавистно Берон.

Мор впи в него поглед, от който всеки по-слаб елф би избягал.

Господарката на Есента стискаше ръката си. По бледата ѝ като лунна светлина кожа се разстилаше огненочервено петно. Лицето ѝ обаче не издаваше болка. Аз седнах и ѝ казах:

— Съжалявам.

Очите ѝ се надигнаха към моите, обещени от почуда.

Берон изплю:

— Не ѝ говори, човешка измет такава.

Рис разби щита му, огъня му, всичките му защиты.

Разби ги, като че хвърляше камък през стъкло, и изстреля тъмната си сила в Берон с такава мощ, че столът му се люшна назад. А после се разпадна на черен, лъскав пращец под тялото му.

И Берон се строполи по задник на пода.

Призрачен вятър отнесе блещукащия абаносов прах, част от който остана по пурпурния му жакет, по кестенявата му коса.

— Друг път не смей да говориш така на другарката ми! — предупреди го Рис, пъхвайки ръце в джобовете си.

Берон скочи на крака и без дори да се изтупа от праха, заяви на всички в залата:

— Срещата приключи. Дано Хиберн ви изтреби до един!

Неста също се изправи от стола си.

— Срещата *не* е приключила.

Тонът ѝ накара дори Берон да замлъкне. Ерис премери пространството между сестра ми и баща си.

Тя стоеше с изопнат като струна гръб, същинска колона от стомана.

— Вие сте всичко — каза на Берон, на цялата зала. — Вие сте всичко, което стои между Хиберн и края на доброто в света. — Тя съсредоточи нетрепващ, свиреп поглед във Великия господар на Есента. — Бил си се срещу Хиберн в последната война. Защо сега отказваш?

Берон не благоволеше да отговори. Но и не си тръгна. Ерис дискретно махна на братята си да седнат.

Неста забеляза жеста му и се поколеба. Сякаш осъзнала, че разполага с цялото им внимание, че всяка следваща дума е от значение.

— Мразете ни, щом искате. Не ме вълнува. Но ме вълнува, ако позволявате толкова невинни да страдат и да умират. Поне опитайте да

защитите народа си. Защото Хиберн ще ги използва за назидание. И тях, и всички нас.

— И откъде знаеш? — намеси се презрително Берон.

— Влязох в Котела — отвърна с равен тон Неста. — Там ми се разкри сърцето му. Хиберн ще разруши стената и ще избие всички и от двете ѝ страни.

Истината ли казваше, или лъжа, не можех да преценя. Лицето ѝ не разкриваше нищо. Но никой не си позволи да ѝ противоречи.

Тя погледна към Калиас и Вивиан.

— Съжалявам за гибелта на онези деца. Гибелта дори на едно дете е потресаваща. — Тя поклати глава. — Но отвъд стената гледах как деца заедно с целите им семейства измират от глад. — Тя кимна към мен. — Ако не беше сестра ми... Аз щях да съм едно от тях.

Очите ми запариха и примигнах, за да прогоня сълзите.

— Твърде дълго — продължи Неста — човеците отвъд стената страдаха и погиваха, докато вие в Притиан процъфтявахте. Не докато властваше злата кралица. — Тя изтръпна, сякаш дори мисълта за Амаранта ѝ беше омразна. — Доста преди това. Ако някога ще се борите за нещо, сторете го сега, за да защитите онези, които сте забравили. Покажете им, че не сте ги изоставили. Само веднъж.

Тесан се покашля.

— Колкото и великодушен да е призивът ви, никоя точка от Мирния договор не изискваше от нас да се грижим за човешките си съседи. Трябваше да ги оставим на мира. И ние се подчинихме.

Неста не помръдна от мястото си.

— Миналото си е минало. Грижа ме е само за пътя напред. За безопасността на всички деца, били те елфически, или човешки. Вие отговаряте за защитата на тези земи. — Тя обходи с поглед лицата на околните. — Как е възможно да не се биете за тях?

При последните си думи надникна към Берон и семейството му. Наглед само Ерис и майка му обмисляха речта ѝ и дори изглеждаха впечатлени от странната, разгорещена жена, стояща пред тях.

Не намирах думи да изразя онова, което бушуваше в сърцето ми. С Касиан май беше същото.

— Ще си помисля — бе единственото, което отговори Берон.

Сетне само погледна към семейството си и всички изчезнаха.



Ерис се ответря последен. По лицето му воюваха противоречиви чувства — навярно защото бе очаквал друг завършек на срещата.

Но накрая и той се изпари и мястото им край басейна остана празно, с изключение на черния, лъскав пращец.

Неста седна бавно с обичайното си студено изражение, като че го използваше за маска, с която прикриваше гнева си от бягството на Берон.

Калиас ме попита тихо:

— Овладея ли леда?

Кимнах леко.

— Напълно.

Калиас потри лицето си, а Вивиан допря пръсти до ръката му.

— Има ли значение, Кал?

— Не знам — призна си той.

Само за секунди бях обрекла съюза ни. Само за секунди, защото нямах контрол над самата себе си, защото...

*Ако не беше това, щеше да е нещо друго — каза по връзката ни Рис от съседния стол. Преметнал беше ръка през облегалката на моя и си играеше с блещукащия плат по гърба на роклята ми. — По-добре сега, отколкото след време. Калиас няма да се откаже; просто му трябва време да премисли нещата.*

Таркуин обаче заяви:

— Ти ни спаси В недрата на Планината. Загубата на малко зрънце сила е справедлива цена.

— Но май е взела доста повече от малко зрънце — възрази Хелион, — щом беше на косъм да удави Берон, независимо от всички предпазни заклинания.

Може би ги бях преодоляла просто защото бях възкресена и заклинанията не бяха пригодени за такива като мен.

Хелион хвърли силата си, топла и чиста, като рибарска мрежа във въздуха между себе си и щита ни. Сякаш търсеше невидима нишка помежду ни. Сякаш ме имаше за паразит, смучещ от магията му. И с радост щеше да пререже тази нишка.

Тесан обяви:

— Стореното — сторено. Освен ако не я убием — силата на Рис забуча предупредително в залата, — няма какво да предприемем.

Тонът му не беше изцяло помирителен. Успокоителните му думи прозвучаха някак остро. Като че, ако не трябваше да се съобразява с Рис и силата му, вероятно щеше да ме завърже за някой олтар и да ме разпори, за да провери къде съм скрила зрънцето от магията му — и как да си го върне.

Станах и погледнах Тесан в очите. После и Хелион. Таркуин. Калиас. Както беше направила и Неста.

— Не съм ви откраднала силите. Вие ми ги дарихте заедно с безсмъртието. Благодарна съм ви и за двете. Но вече ми принадлежат. И ще ги използвам както сметна за добре.

Приятелите ми се бяха изправили на крака и вече се подреждаха в строй зад мен. Неста застана от лявата ми страна. Рис дойде от дясната, но без да ме докосва. Позволи ми да се възправам сама срещу останалите господари, да ги гледам отвисоко.

Заявих с тих, но не и изнемощял глас:

— С помощта на тези сили — *моите* сили — ще сразя Хиберн. Ще изгоря армиите му, ще ги издавя, ще ги смразя. С помощта на тези сили ще изцера ранените. Ще преодолее защитните заклинания на Хиберн. Вече го извърших веднъж, ще го повторя наново. А ако смятате за най-важно да си върнете дребните частици от магиите ви, попаднали у мен, то приоритетите ви са *сериозно* сбъркани.

По връзката просветна чувство на гордост. Великите господари и антуражите им мълчаха.

Вивиан обаче кимна и стана с вдигната брадичка.

— Аз ще се бия на ваша страна.

Кресеида се надигна само секунда по-късно.

— Аз също.

И двете надзърнаха към господарите си.

Таркуин и Калиас се изправиха.

Накрая стана и Хелион, запращайки самодоволна усмивка към двама ни с Рис.

А за финал към тях се присъедини Тесан. И Тамлин, който не промълви и дума... който почти не бе помръднал през последните минути. Не че ме интересуваеше, щом всички стояха на крака.

*Шест от седем.* — Рис се изкиска по връзката. — *зле, Унищожителко на проклетия. Никак не е зле.*

## ГЛАВА 47

Съюзът ни не започна добре.

Въпреки че разговаряхме цели два часа след това... препирните и споровете продължиха. Заради Тамлин всички отказваха да разкрият числеността на войската си, с какви оръжия разполагаха, къде бяха слабостите им.

Когато следобедът премина във вечер, Тесан плъзна назад стола си.

— Всички сте добре дошли да пренощувате тук, за да продължим с дебатите на сутринта. Освен ако не държите да се върнете по домовете си.

*Оставаме — заяви Рисанд. — Трябва да поговоря насаме с някои от другите господари.*

Явно и те имаха подобни намерения, защото всички решиха да останат.

Дори Тамлин.

Когато залязващото слънце започна да обагрят слънчевия камък в наситенозлатисто, ни поканиха към покоите, предвидени за нас. Първо напусна Тамлин — отведе го самият Тесан, придружаван от един разтреперан прислужник. Великият господар на Пролетта благоразумно бе избягвал нападките по време на дискусиата ни, макар че отказът му даже да погледне към нас също бе проява на неуважение. Дори на тръгване, докато вървеше към изхода с изопнат гръб и отривисти стъпки, не каза и дума. Умен ход.

Втори отведоха Таркуин, а след него — Хелион. Докато в залата не останахме само със свитата на Калиас.

Рис се изправи от мястото си и прокара ръка през косата си.

— Добре мина. Но май никой от нас не спечели облога за първия сбил се.

Азриел се взираше в пода с каменно изражение.

— Съжалявам.

Безчувствена, отнесена дума.

След свирепата си атака не беше проговорил нито веднъж, почти не беше помръднал. Мор бе треперила цели трийсет минути след това.

— Заслужаваше си го — рече Вивиан. — Ерис е проклета отрепка.

Калиас се обърна с вдигнати вежди към другарката си.

— Какво? — Тя сложи ръка на гърдите си. — Точно такъв си е.

— Независимо от това — подхвана Калиас със студена шеговитост в гласа, — остава въпросът дали Берон ще се бие на наша страна.

— Щом всички други влизат в съюза — обади се пресипнало Мор за пръв път от часове, — Берон също ще се присъедини. Твърде умен е, за да избере Хиберн и губещата страна. Пък и съм сигурна, че ако изборът му се окаже грешен, лесно ще премине на отсрещния бряг.

Рис кимна, извъръщайки се към Калиас.

— С колко войски разполагаш?

— С не особено достатъчно. Амаранта се справи блестящо. — По връзката ни отново като вълна се разля чувството за вина на Рис. — Имаме само армията, която командваше Вив, защото е успяла да я скрие. Ти?

Рис не прояви и нотка от напрежението, което долавях и в собственото си тяло.

— Разполагаме със задоволителни сили. Главно илириански легиони. И няколко хиляди Мраконосци. Но ще имаме нужда от всеки годен войник.

Вивиан отиде при Мор, седнала на мястото си с все така бледо лице, и сложи ръце върху раменете на приятелката си.

— Винаги съм знаела, че един ден ще се бием рамо до рамо.

Мор вдигна кафявите си очи и надникна към Калиас, който като че се мъчеше да прикрие тревогата си. Преди да се усмихне на Вивиан, Мор сякаш го увери с поглед, че ще се погрижи за нея.

— Почти ми стана жал за Хиберн.

— Почти — ухили се злорадо Вивиан. — Но не съвсем.

\* \* \*

Отведоха ни в апартамент, разполагащ с пищна всекидневна и самостоятелна трапезария. Целият бе изсечен от същия слънчев камък, украсен с тежки платове, проблясващи в нюансите на скъпоценни накити; по дебелите килими бяха струпани широки възглавници, а над тях бяха окачени изящни златни клетки, пълни с всевъзможни видове птици. Из множеството вътрешни дворове и градини гордо се разхождаха пауни, а някои чистеха перата си под сянката на засадени в саксии смокини.

— Как е успял Тесан да спаси това място от Амаранта? — попитах Рис, докато оглеждахме всекидневната, открита към мъгливия зелен простор далеч, далеч под нас.

— Това е личната му резиденция. — Рис скри крилата си и се настани върху купчина смарагдови възглавници, струпани пред незапалената камина. — Вероятно я е бранел с щит също като нас с Калиас.

Решение, което несъмнено щеше да тежи като оловен товар на сърцата им векове наред.

Погледнах към Азриел, облегнат на стената до високия прозорец с виещи се около тялото му сенки. Дори птиците в близките клетки се бяха смълчали.

Попитах Рис по връзката:

*Добре ли е той?*

Другарят ми пхна ръце зад главата си, макар че стегна устни.

*По всяка вероятност не, но ако опитаме да говорим с него, само ще влошим нещата.*

Мор лежеше на един диван и наблюдаваше сенкопоеца с едно око. Касиан седеше до нея, приютил краката ѝ в скута си. Беше заел мястото по-близо до Азриел — точно помежду им. Сякаш в готовност да скочи на пътя им, ако се наложеше.

*Справи се прекрасно — добави Рис. — С всичко.*

*Въпреки изригването?*

*Заради изригването.*

Срещнах погледа му, долавяйки бурните емоции, спотаени в него, и се настаних в един тапициран стол до купчината от възглавници, на които бе другарят ми.

*Знаех, че си могъщ. Но не предполагах, че имаш такова надмощие над останалите.*

Очите на Рис притъмняха, въпреки че ми се поусмихна.

*Май и Берон не знаеше до днес. Вероятно е подозирал, но... Сигурно вече се ядосва, че не е намерил начин да ме убие още в люлката.*

По гръбнака ми пробяга тръпка.

*Знае, че Илейн е другарка на Люсиен. Ако опита да я нарани или отвлече, свършено е с него.*

Безкомпромисна непоколебимост обля звездите в очите му.

*Собственоръчно ще го убия, ако пробва. Или ще го запазя за теб. Сигурно ще ми е приятно да те гледам.*

*Ще го имам предвид за следващия ти рожден ден. — Забарабаних с пръсти по лакираната странична облегалка на стола. Дървото беше гладко като стъкло. — Наистина ли вярваш на Тамлин, че е работил за нашата кауза?*

*Да. — По връзката ни се процеди кратко мълчание. — И може би сме постъпвали несправедливо, като дори не допускахме тази възможност. Май дори аз започнах да го възприемам като някакъв оскотял воин.*

Чувствах умора — в костите си, в дъха си.

*Но това променя ли нещо?*

*От една страна — да. От друга... — Рис ме погледна. — Не. Не променя нищо.*

Примигнах, съзнавайки, че съм потънала във връзката ни, но намерих Азриел на същото място до прозореца, а Касиан вече разтриваше краката на Мор. Неста се беше оттеглила в стаята си безмълвно и не я напусна повече. Чудех се дали избликът на Берон независимо от думите й... не я беше потиснал.

Станах и позагладих диплите на лъскавата си рокля.

*Трябва да видя как е Неста. Да поговоря с нея.*

Рис се намести по-навътре в купчината си възглавници, отново пъхвайки ръце зад главата си.

*Сестра ти се справи добре днес.*

Похвалата му ме изпълни с гордост, която запърха по връзката ни, докато прекосяха стаята. Но стигнах само до сводестия изход към фойето, когато на вратата към слънчевия коридор се почука.

— Не отваряй — предупреди ме Мор от дивана. — Дори с щит не отваряй.

Рис се изправи.

— Мъдър съвет — рече той, подминавайки ме на път към входната врата, — но ненужен.

Той отвори, за да се натъкне на Хелион — сам.

Великият господар на Деня опря ръка на касата и се ухили.

— Как убедихте Тесан да ви даде стая с по-добър изглед?

— Май харесва повече моите момчета от твоите.

— Според мен пък е просто фетиш към крилата.

Рис се засмя и отвори вратата по-широко, махвайки му да влезе.

— Между другото, страхотно си овладял ролята на арогантното копеле. Професионално изпълнение.

Робата на Хелион се люшна в ритъм с грациозните му стъпки, плъзвайки се по атлетичните му бедра. Той ме забеляза до кръглата маса в центъра на фойето и се поклони. Дълбоко.

— Прощавай за гнусното ми поведение — извини се. — Старите навици умират трудно.

В кехлибарените му очи проблесна онази позната жизнерадост. Лекотата, от която самата аз засилвах, потънех ли в искрено блаженство. Хелион стрелна смръщено Рис.

— Ти беше необичайно кротък днес. Бях готов да се обзаложа, че Берон ще е мъртъв до края на срещата; не можеш да си представиш колко се смаях, когато си тръгна жив.

— С другарката ми преценихме, че ще е в наша полза днес да не играем роли.

— Е, сега аз изглеждам не по-малък гадняр от Берон. — Той ме подмина с намигване, влизайки във всекидневната. И се ухили на Азриел. — Всъщност толкова ми хареса как скрита задника на Ерис, че сигурно това ще е новата ми среднощна фантазия.

Азриел не си направи труда дори да надзърне през рамо към Великия господар. Касиан обаче изсумтя.

— Чудех се кога ще започнат развратните намеци.

Хелион се стовари на дивана срещу този на Касиан и Мор.

Беше свалил сияещата си корона, но не и златната гривна с изправена змия.

— Минаха колко... четири века, а вие тримцата все отхвърляте предложението ми.

Мор килна глава настрани.

— За жалост, не обичам да споделям.

— Няма как да знаеш, докато не опиташ — измърка Хелион.

Те тримата в леглото... с него. Явно мигах като цапардосана по главата, защото Рис ми каза по връзката:

*Хелион си пада и по двата пола. Обикновено закуп в леглото му. И от векове преследва нашата тройка хубавци.*

Замислих се — Хелион беше толкова красив, пък и те...

*Защо, по дяволите, се дърпат?*

Рис се изсмя така гръмогласно, че всички се обърнаха към него с вдигнати вежди.

Другарят ми просто ме доближи в гръб, прегърна ме през кръста и ме целуна по врата.

*Да не би да искаш да поканим някого в леглото си, скъпа Фейра?*  
Тонът му накара кожата по лицето ми да се обтегне по скулите ми.

*Непоправим си.*

*Според мен ще ти хареса двама елфи да те боготворят едновременно.*

Пръстите на краката ми се свиха.

Мор се покашля.

— Каквото и да си разправяте наум, или го споделете с нас, или вървете в някоя друга стая, за да не се пържим в мириса, който излъчвате.

Оплезих й се. Рис се засмя отново и ме целуна по врата още веднъж, преди да отвърне:

— Прощавай, че засегнахме деликатните ти сетива, братовчедке.

Откъснах се от прегръдката му, от допира му, който още ме зашеметяваше толкова, че ми пречеше да мисля трезво, и отидох да седна на стола до дивана на Мор и Касиан.

Касиан попита Хелион:

— Готови ли са войските ти?

Шеговитостта по лицето на Хелион избледня, отстъпвайки място на познатото твърдо, пресметливо изражение.

— Да. Ще се срещнат с вашите в Мирмидоните.

Планинската верига по общата ни граница. По-рано бе отказал да разкрива подобна информация.



— Добре — каза Касиан, разтривайки свода на едното ходило на Мор. — Оттук потегляме на юг.

— Къде ще вдигнем лагера? — поинтересува се Мор и извади крака си от ръцете на Касиан, пъхвайки го заедно с другия под себе си.

Хелион проследи с кехлибарените си очи извивката на голото ѝ бедро и като ги впери в нейните, бяха леко премрежени.

Мор дори не трепна под нагорещения му поглед. И всичките ѝ сетива като че ли се изостриха — сякаш всеки нерв в тялото ѝ се разбуди внезапно. Дори не смеех да надникна към Азриел.

Явно имаше множество щитове из стаята, около всички пролуки и отвори, където можеха да дебнат неканени уши и очи, защото Касиан обяви:

— Ще слеем войската си с тази на Тесан, а после ще устроим лагер по югозападната граница на Калиас, близо до Двора на Лятото.

Хелион отлепи поглед от Мор, колкото да попита Рис:

— Двамата с красавеца Таркуин имахте леко търкане днес. Вярваш ли, че наистина ще се присъедини към нас?

— Ако говориш за леглото, определено не — рече Рис с дяволита усмивка и отново се разположи върху купчината възглавници. — Но ако имаш предвид войната... Да. Вярвам, че е решен да се бие. Берон обаче...

— Хиберн е насочил вниманието си към юга — отбеляза Хелион. — А каквото и да си мислиш *ти* за планове на Тамлин, почти целият Двор на Пролетта вече е под обсада. Берон трябва да осъзнае, че неговият двор ще се превърне в бойно поле, ако не ни помогне в масираната атака на юг. Особено ако Дворът на Лятото е с нас.

Значи, Пролетта и човешките земи щяха да понесат най-тежкия удар.

— Дали обаче Берон ще се вслуша в гласа на разума? — включи се умислено Мор.

Хелион почука с пръст по извитата странична облегалка на дивана.

— Игра игрички във Войната и си плати солено. Народът му още помни грешните му ходове, загубите. Собствената му съпруга ги помни.

Хелион многократно бе поглеждал към господарката на Есента по време на срещата. Затова попитах с премерен, небрежен тон:

— Какво искаш да кажеш?

Мор поклати глава — не заради въпроса ми, а заради нещо случило се.

Хелион насочи цялото си внимание към мен. Едва не изтръпнах от напора на погледа му, от жарката му сила. Мускулестото му тяло беше просто камуфлаж, предвиден да укрива острия му ум. Стана ми чудно дали Рис не беше усвоил от него този похват.

Хелион праметна глезен върху едното си коляно.

— Двете по-големи сестри на господарката на Есента наистина бяха... — Той потърси подходяща дума. — Заклани. Измъчвани и накрая заклани по време на Войната.

Прогоних спомена за писъците на Неста, за воплите на Илейн, докато я влачеха към Котела.

Лелите на Люсиен. Загинали още преди той да се роди. Дали майка му му беше разказала историята им?

Рис ми обясни:

— По онова време силите на Хиберн вече бяха превзели земите ни.

Хелион стисна челюсти.

— Господарката на Двора на Есента била изпратена при сестрите си, докато по-малките ѝ деца гостували на други роднини. За да разпръснат фамилията на различни места. — Той прокара ръка през гарвановочерната си коса. — Хиберн нападнал имението им. Сестрите ѝ спечелили време, колкото да избяга. Не защото била омъжена за Берон, а защото трите много се обичали. Страшно много. Тя опитала да остане с тях, ала те я убедили да се спасява. И тя побягнала.

Тичала, тичала, но зверовете на Хиберн се оказали по-бързи. Пособилни. Настигнали я при ръба на една клисура.

Той замълча за момент.

Откъде знаеше толкова подробно историята?

Пророних тихо:

— Спасил си я. Намерил си я, нали?

Сякаш ореол от светлина заблещука над гъстата му черна коса.

— Да.

В тази едничка дума прозираше толкова печал, гняв и нещо друго, че впих любопитен поглед във Великия господар на Деня.

— И какво стана?

Очите на Хелион не трепнаха под настойчивостта на моите.

— Разкъсах зверовете с голи ръце.

По гръбнака ми плъзна хладна тръпка.

— Защо?

Можел е да сложи край на всичко по хиляди други начини. По-лесни. По-чисти.

Окървавените ръце на Рис след нападението на Гарваните просветнаха в паметта ми.

Хелион дори не се размърда в стола си.

— Още беше млада, макар и омъжена за онзи очарователен елф от почти две десетилетия. Венчали я за него твърде млада, само на двайсет. Брак по сметка — обясни насечено той.

На двайсет — толкова млада. Почти колкото Мор по времето, когато собственото ѝ семейство опитало да я омъжи за Ерис.

— Е, и?

Опасен, предизвикателен въпрос.

Такъв, който разпали очите му, лумнали като слънца.

Но накрая Мор проговори с хладен глас:

— Някога дочух слух, Хелион, че изчакала, преди да се съгласи на уредения брак. Чакала някого, с когато се срещнала случайно на бала за равноденствието предишната година.

Помъчих се да не мигам излишно, да не давам външен израз на възбуденото си любопитство.

Огънят в очите на Хелион се укроти до жарава и той дари Мор с половинчата усмивка.

— Впечатляващо. Аз пък дочух, че семейството ѝ искало да си осигури влияние и дори не ѝ дало право на избор, преди да я продаде на Берон.

Да я *продадат*. Ноздрите на Мор се разшириха от гняв. Касиан я погали по косата. Азриел не прекъсна нито за секунда бдението си пред прозореца, макар че съзрях как прибира крила малко по-близо до тялото си.

— Жалко че са просто слухове... — намеси се умело Рис — ... и никой не може да ги потвърди.

Хелион се заигра със златната гривна върху мускулестата си ръка, извъртайки змията в центъра на бицепса си. Аз обаче свъсих вежди.

— Знае ли Берон, че си спасил съпругата му във Войната?

Не беше споменал нищо по време на срещата.

Хелион се изсмя мрачно.

— Не, Котелът да го вземе!

В отговора му се долавяше толкова коварен, многозначителен хумор, че изпънах заинтригувано гръб.

— Имали сте... връзка, след като си я спасил, нали?

Насмешливостта в изражението му само нарасна и Хелион долепи пръст до устните си в театрален жест.

— Внимавай, Велика господарке. Тук дори птиците докладват на Тесан.

Вдигнах свъсен поглед към птиците в клетките, разположени из стаята, все така смълчани в присъствието на сенкопоеца.

*Обгърнах ги с щитове*, успокои ме по връзката Рис.

— Колко време продължи връзката ви? — попитах.

Не можех да си го представя с онази съдържана, необщителна елфа.

Хелион изсумтя.

— Непристоен въпрос за една Велика господарка.

Но тонът му, усмивката му...

Почаках, притискайки го с мълчанието си.

Хелион сви рамене.

— С прекъсвания в продължение на няколко десетилетия. Докато Берон не научи. Казват, че господарката била вечно усмихната и ведра преди това. Но след като Берон приключил с нея... Сама я видя.

— Какво ѝ е сторил?

— Същото, каквото ѝ прави и сега. — Хелион махна с ръка. — Унижава я, оставя ѝ синини на места, където само той може да ги вижда.

Стиснах зъби.

— Щом си ѝ бил любовник, защо не го спря?

Грешен въпрос. Съвършено грешен, ако съдех по мрачната ярост, която обзе лицето на Хелион.

— Берон е Велик господар, а тя е негова съпруга, майка на наследниците му. Тя сама избра да остане с него. *Избра*. А с всички тези протоколи и правила, *Велика господарке*, нека те уверя, че

повечето ситуации като онази, в която се озова самата ти, не завършват добре за намесилите се.

Не отстъпих, нито му се извиних.

— Днес почти не я поглеждаше.

— Днес обсъждахме по-важни въпроси.

— И Берон никога не те е предизвикал заради случилото се?

— Ако ме нападне публично, изважда наяве факта, че собствената му държанка го е направила на глупак. Затова векове по-късно продължаваме малкия си танц.

Някак се съмнявах, че изпод целия си разбойнически чар Хелион го възприемаше като танц.

Но ако всичко бе приключило преди векове и оттогава не го беше виждала, позволявайки на Берон да се отнася така непростимо с нея...

*До каквото и заключение да си стигнала току-що — каза Рис, — поне прикрий шока си.*

Усмихнах се насила.

— Вие, Великите господари, май много си падате по мелодрамата, а?

Усмивката на Хелион бе някак вяла и безрадостна. Рис обаче се намеси.

— Случайно в твоите библиотеки да си срещал книга, в която пише как се поправя стената?

Хелион понечи да попита защо ни интересува това, както и какво върши с Котела Хиберн... а в замяна Рис му предостави нужните отговори гладко и сбито.

Докато двамата говореха, обявих по връзката ни:

*Хелион е бащата на Люсиен.*

Рис не отвърна веднага. Но накрая:

*Свещена Майко!*

Изумлението му прелетя като падаща звезда помежду ни.

Нарочно плъзнах поглед из стаята, а после уж се заслушах в размислите на Хелион за стената и начините да я поправим, дръзвайки да огледам Великия господар за миг.

*Виж го само! Носът му е същият, и усмивката. Гласът. Пък и кожата на Люсиен е по-тъмна от тази на братята му.*

Златистокафява, не светла като тяхната.

*Това обяснява защо баща му и братята му го мразят толкова; защо го измъчват през целия му живот.*

*Сърцето ми се сви при мисълта.*

*И защо Ерис не е допуснал да умре. Просто не застрашава властта му, няма права над трона му. — Преглътнах. — Но Хелион май не подозира, а?*

*Май не.*

*Любимият син на господарката на Есента, и то явно не само заради добрината му. А защото беше мечтаното ѝ дете... от елфа, когото несъмнено обичаше.*

*Берон сигурно ги е разкрил, когато е забременяла с Люсиен.*

*Вероятно е подозирал, но е нямало как да го докаже, не и ако си е лягала и с него. — Отвращението на Рис беше като неприятен вкус в устата му. — Не се и съмнявам, че Берон е възнамерявал да я убие заради предателството ѝ дори след това. Но Люсиен е можел да мине и за негов син, поне колкото да го накара да се усъмни дали пък наистина не е така.*

*Опитах да възприема идеята. Люсиен не беше син на Берон, а на Хелион.*

*Да, но Люсиен има огнена дарба. Обмисляли са той да наследи титлата на Берон.*

*Родът на майка му е силен, затова и Берон си е избрал булка с такава кръв. Може да е наследил дарбата от нея.*

*И никога не си подозирал?*

*Никога. Срамувам се, че дори не ми е хрумвало.*

*Но какво значи това за нас?*

*Нищо. В общи линии... нищо. Като изключим това, че Люсиен може да е единственият наследник на Хелион.*

*А това... това не променяше нищо в тази война. Особено докато Люсиен издирваше омагьосаната кралица на континента. Огнена птица и господар на огъня. Чудех се дали вече се бяха намерили...*

*Една от вратите на фоайето се отвори и затвори. Неста влезе във всекидневната и Хелион прекъсна обясненията си за стената, за да я огледа внимателно, както беше направил по-рано.*

*Заклинателя. Така го наричаха.*

*Сестра ми пък го измери с обичайното си презрение.*

Въпреки това Хелион ѝ се поклони също толкова почтително, колкото на мен — макар и с такава сладка усмивка, че дори моето сърце поускори ритъма си. Не беше за учудване, че господарката на Есента не му беше устояла.

— Май по-рано не се запознахме официално — измърка рой. — Аз съм...

— Не ме интересува — прекъсна го безцеремонно Неста, махна рязко с ръка и просто го подмина на път към мен. — Трябва да поговорим. — Обяви ми. — Веднага.

Касиан захапа кокалчетата на едната си ръка, за да не прихне в смях от абсолютния шок по лицето на Хелион. Едва ли често му се случваше някой — и от двата пола — да го отритне така грубо. Хвърлих един полуизвинителен поглед към Великия господар на Деня и изведох сестра си от стаята.

— Какво има? — попитах я, когато влязохме в нейната спалня, украсена с розова коприна, злато и слонова кост.

Цялата тази пищност наоколо наистина засрамваше домовете на всички ни.

— Трябва да си вървим — рече Неста. — Незабавно.

Сетивата ми се изостриха.

— Защо?

— Нещо не е наред. Чувствам го.

Очите ми прескочиха от нея към ясното небе отвъд високите, обрамчени с тежки завеси прозорци.

— Рис и останалите биха усетили, ако има нещо. Вероятно така ти въздейства цялата сила, струпана тук.

— Нещо *не е наред* — настоя Неста.

— Разбираемо е, че се чувстваш така, но... ако никой от другите не долавя...

— Аз не съм като другите. — Тя преглътна. — Трябва да си вървим.

— Мога да те изпратя обратно във Веларис, но имаме да обсъждаме важни въпроси тук...

— Не ме е грижа за мен, а...

Вратата се отвори и Касиан влезе с мрачно изражение. Появата му с гигантски крила и илирианска броня в тази разкошна, обзаведена

в розово стая се запечата в съзнанието ми и картината, която бих нарисувала, вече се подреждаше пред очите ми, когато той попита:

— Какво е станало?

Очите му обходиха всеки сантиметър от Неста. Сякаш нищо друго, никой друг не съществуваше наоколо. Където и да било.

Аз обаче отговорих вместо нея:

— Има чувството, че нещо не е наред. Твърди, че трябва да си тръгнем веднага.

Зачаках да чуя отказа му, но Касиан просто килна глава.

— Какво точно чувстваш?

Неста се скова и претегли тона му, стиснала устни.

— Чувствам някакъв... страх. Като че... съм забравила нещо, но не си спомням какво.

След като се взира в нея още няколко секунди, Касиан заяви:

— Ще отида да кажа на Рис.

Така и стори.

Броени мигове след това Рис, Касиан и Азриел изчезнаха, зарязвайки Мор и Хелион в напрегнато мълчание. Аз останах да ги чакам с Неста. Пет минути. Десет. Петнайсет.

Трийсет минути по-късно тримата се върнаха, клатейки глави. Нищо.

Нито в двореца, нито в околните земи, нито в небето над нас или земята под нас. На километри нямаше нищо. Рис дори се свърза с Амрен, но не откри нищо нередно и във Веларис — Илейн, за щастие, бе невредима.

Никой от тях обаче не прояви глупостта да намекне, че Неста си измисля. Не и с неземната сила във вените ѝ. Или че въпросният страх е остатъчен ефект от престоя ѝ в Хиберн. Също като сразяващата паника, с която аз самата се борех толкова време и която още ме дебнеше нощем.

Затова останахме в двореца. Вечеряхме в личната ни трапезария в компанията на Хелион. От Таркуин и Тесан нямаше и следа — естествено, и от Тамлин.

Калиас и Вивиан се появиха по средата на вечерята и Мор изрита Касиан от мястото му, за да покани приятелката си да седне до нея. Двете се впуснаха в женски разговори и клюки, макар че Мор през цялото време надничаше към Хелион.



А Великият господар на Деня през цялото време надничаше към нея.

Азриел, все така обкръжен от сенките си, почти не продумваше. Мор почти не го поглеждаше.

Вечеряхме и пихме с часове, докато над двореца не се спусна нощ. И колкото Рис и Калиас да бяха осезаемо напрегнати, предпазливи в компанията един на друг... До края на вечерята поне си говореха.

Неста първа напусна масата, все така бдителна и неспокойна. Другите направиха една последна обиколка на местността, преди да се гмурнат между копринените чаршафи на меките си като облаци легла.

С Рис оставихме Мор и Хелион да си бърбят коляно до коляно върху купчината възглавници във всекидневната. Вивиан и Касиан отдавна се бяха прибрали в собствените си покои. Нямах представа къде бе отишъл Азриел — нито пък Касиан.

Когато излязох от банята, решена в слонова кост и злато, чух дълбокия шепот на Хелион и знойния смях на Мор откъм коридора — подминаха вратата ни и тогава *нейната* се отвори с тихо скърцане. И се затвори...

Крилата на Рисанд бяха плътно свити зад гърба му, докато съзерцаваше звездите през прозорците в спалнята ни. Незнайно защо изглеждаха по-малки в тукашното небе.

— Защо?

Той знаеше за какво говоря.

— Мор се плаши понякога. А днешната постъпка на Аз я стресна до смърт.

— Агресията му ли?

— Агресията му, породена от чувството му за вина заради сделката с Ерис. И истината, която и двамата не смеят да погледнат в очите.

— Но не смяташ ли, че е крайно време? И че постъпва възможно най-неразумно, като си ляга с Хелион?

Ала не се и съмнявах, че и Хелион, и Мор имаха нужда нещо да отвлече вниманието им от хората, които обичаха — и които не можеха да нарекат *свои*.

— И Мор, и Азриел са имали любовници през вековете — отбеляза той, помръдвайки леко крила. — Единствената разлика сега е,

че се намират под един покрив.

— Май това изобщо не те притеснява.

Рис надзърна през рамо към мен. Стоях до долния край на масивното легло от слонова кост, върху чиято резбована табла бяха изобразени преплитачи се водни лилии.

— Животът си е техен, връзката им също. И двамата са имали предостатъчно възможности да разкрият чувствата си един пред друг. А още не се е случило. Особено от страна на Мор. И несъмнено си има причина за това. Моята намеса няма да улесни нещата.

— Но... но той я *обича*. Как е възможно да стои така безучастно?

— Вярва, че е по-щастлива без него. — Очите му просветнаха от спомена за собствения му избор да се примири. — Че не я заслужава.

— Май е илирианска черта.

Рис изсумтя и пак обърна поглед към звездите. Отидох до него и плъзнах ръка през кръста му. Той праметна своята през раменете ми и аз отпуснах глава на мекото местенце, където рамото му се срещаше с гърдите му. След миг крилото му се изви около мен, обгръщайки ме в тъмната си топлина.

— Някой ден Азриел ще трябва да реши дали ще се бори за нея, или ще я остави. И няма да е защото някой друг елф я обижда или си ляга с нея.

— Ами Касиан? И той е намесен. И подпомага този абсурд.

Иронична усмивка.

— На Касиан също ще му се наложи да вземе някои решения. И то в близкото бъдеще.

— Те двамата с Неста...

— Не знам. Докато връзката не се спои, е почти невъзможно да я откриеш. — Рис преглътна веднъж, впери очи в звездите. Аз просто изчаках мълчаливо. — Тамлин още те обича, нали знаеш?

— Знам.

— Грозен сблъсък се получи днес.

— Всичко беше грозно — отвърнах. Мръсотията, която Берон и Тамлин бяха извадили за Амаранта, принудителното разкритие на Рис... — Добре ли си?

Още усещах влажната му, студена длан върху моята, докато говореше за зверствата на Амаранта.

Той погали с палец рамото ми.

— Не беше... лесно. — После се поправи: — Имах чувството, че ще повърна на пода.

Притиснах се още по-плътно към него.

— Съжалявам, че трябваше да говориш за тези неща. Съжалявам, че... съжалявам за всичко, Рис. — Вдишах аромата му, поемайки го надълбоко в дробовете си. Бяхме свободни, съумели бяхме да се измъкнем. — И едва ли има значение, но... гордея се с теб... че намери смелостта да им кажеш.

— Има значение — увери ме тихо Рис. — Мнението ти за мен, за днешната среща. — Той ме целуна по слепоочието и по връзката ни се прокрадна топлина. — Не знам... — Крилото му ме обгърна още по-плътно. — Не знам как да ти обясня какво значи за мен.

Ала когато любовта му, радостта и светлината обляха връзката ни... разбрах.

Той сведе поглед към мен.

— А ти добре ли си?

Сгуших глава по навътре върху гърдите му.

— Просто съм... уморена. Тъжна. Тъжна, защото се получи толкова ужасно, но и... и *бясна* заради всичко, което сполетя мен и сестрите ми. Аз... — Въздъхнах тежко. — Като се върнах в Двора на Пролетта... — Преглътнах. — Потърсих крилата им.

Рис застина, а аз хванах ръката му и я стиснах силно. Той пророни само:

— Намери ли ги?

Думите му бяха просто шепот.

Поклатих глава, но преди скръбта да превземе лицето му, казах:

— Научих, че ги е изгорил. Отдавна.

Рис дълго време не промълви нищо, отново върнал очи към звездите.

— Благодаря ти, че си се сетила, че си поела риска да ги търсиш. — Едничките останки, така ужасяващи, от майка му и сестра му. — По-добре... радвам се, че ги е изгорил. — Призна той. — На драго сърце бих го убил заради толкова много неща, но... — Рис потри гърдите си. — Радвам се, че им е предоставил поне покой като този.

Кимнах.

— Знам. — Погалих с палец опаката страна на ръката му. И навярно заради суровата, остра тишина, додадох: — Странно ми е да

споделям една стая, едно легло с теб, докато той е под същия покрив.

— Представям си.

Някъде в двореца Тамлин наистина лежеше в собственото си легло, съзнавайки, че аз ще спя в това на Рисанд. Миналото се преплете в паметта ми и изръмжа стръвно, а аз прошепнах на Рис:

— Не знам... не знам дали мога да правя любов тук. Когато е толкова близо. — Той не отвърна. — Извинявай, ако...

— Не е нужно да се извиняваш. Когато и да било.

Вдигнах очи и го заварих да ме гледа — не ядосано, нито разочаровано, просто... тъжно. С разбиране.

— Но искам да си легна с теб — пророних. — Искам да ме прегърнеш.

В очите му просветнаха звезди.

— Винаги — обеща ми той, целуна ме по челото и ме обгърна напълно с крила. — Винаги.

## ГЛАВА 48

Хелион се беше измъкнал от стаята на Мор, преди да се събудим — макар че определено ги чувах цяла нощ. Толкова ясно, че Рис забули стаята ни от край до край с щит. Азриел и Касиан изобщо не се върнаха.

Но докато чоплеше вяло закуската си, Мор далеч не приличаше на елфа, търкаляла се в леглото с разкошен Велик господар. Кафявите ѝ очи гледаха някак празно, а иначе златистата ѝ кожа бледнееше.

Когато най-накрая реши да се появи, Касиан я поздрави ведро:

— Изглеждаш ужасно. Хелион не ти е дал да мигнеш цяла нощ?

Тя го замери с лъжицата си. Сетне и с овесената си каша.

Касиан улови първия снаряд, а срещу втория вдигна щит и Сифонът му лумна като разпален въглен. Кашата се свлече на пода.

— Хелион искаше да се присъединиш — отвърна кротко тя, доливайки чашата си с чай. — Доста.

— Може би следващия път — каза Касиан и се строполи в стола до мен. — Как е сестра ти?

— Снощи ми се стори добре, но и все така разтревожена...

Не попитах къде са били двамата с Азриел цяла нощ. Главно защото не знаех дали на Мор щеше да ѝ се понрави отговорът.

Касиан си сипа от платата с плодове и сладкиши, видимо разочарован от липсата на месо.

— Готови ли сте за още един ден, посветен на спорове и кроежи?

Двете с Мор изсумтахме недоволно. Рис влезе с влажна от ваната коса и се ухили широко.

— Така ви искам.

Въпреки тежкия ден, който ни очакваше, се усмихнах на другаря си.

Цяла нощ спях сгушена до гърдите му, под топлата закрила на крилото му. Интимност, различна от секса — по-дълбока. Сякаш не само телата, но и душите ни се усукваха в силна прегръдка.

Като се събудих, крилото му още беше разгърнато над мен, а дъхът му гъделичкаше ухото ми. Заоглеждах спящото му лице и

гърлото ми се сви от прилив на чувства, гърдите ми се напрегнаха до болка. Познавах напълно необятната си любов към него, но в онзи миг, докато го наблюдавах... я изпитах с всяка пора на тялото си, толкова всепомитаща, че очаквах да ме порази, да ме погълне цялата. И следващия път, когато някой го обидеше...

Мисълта продължаваше да витае из съзнанието ми, докато закусвахме и се обличахме, преди да се върнем в онази зала, разположена в една от кулите на двореца. За да изградим гръбнака на новия ни съюз.

Сложих си короната от предишния ден, но смених роклята от Звездопада с нова — от коприна с цвят на абанос и с горен пласт от лъскав тюл, черен като обсидиан. Полите ѝ се носеха зад мен в изящен шлейф, а тесните ръкави завършваха с остър връх, прикрепен към средните ми пръсти с ониксови халки. Ако вчера бях паднала звезда, то днес мистериозният шивач на Рис ме беше превърнал в Кралица на нощта.

Спътниците ми се бяха облекли в унисон с мен.

На първата среща бяхме самите себе си — открити, загрижени, приятелски настроени. Но днес щяхме да покажем на другите дворове какво можехме да отприщим върху враговете си. На какво бяхме способни, ако ни предизвикаха.

Хелион, отново надянал маската на рязък, арогантен сноб, вече се беше настанил в стола си, когато влязохме в прекрасната зала на върха на една от многото позлатени кули на двореца. Погледът му се задържа върху Мор и устните му се извиха в сладострастна усмивка. И днес изглеждаше ослепително в кобалтовата си роба, поръбена със златисто, която подчертаваше сияйната му тъмна кожа. Към нея носеше и златни сандали. Азриел, чиито сенки оставяха диря зад гърба му, го подмина без поздрав. Сенкопоецът не прояви и капчица емоция към Мор, когато се срещнахме във фоайето.

Тя не го попита къде е бил цяла нощ и цяла сутрин, а той самият не разкри нищо по свое желание. Но поне май нямаше намерение да я игнорира. Просто възприе обичайната си бдителна мълчаливост, а Мор с радост го заряза, отпускаяки облекчено рамене, когато той ни поведе към срещата, навярно извървял същия маршрут още преди минути, за да се увери, че е безопасен.

Само Тесан си направи труда да ни поздрави, като минахме през обгърнатия в глицинии свод, но зървайки облеклото ни, израженията ни, отпрати шепнешком молитва към Котела. Любовникът му, пак облечен в капитанската си броня, ни премери с поглед, разперил леко крила, ала остана на мястото си до другите Перегрини.

Тамлин пристигна последен и седна, впивайки презрително очи във всички ни. Не благоволих да го удостоя с внимание.

Хелион пък не даде възможност на Тесан да открие срещата. Просто праметна глезен върху коляно и заяви:

— Прегледах старателно графиките и цифрите, които си ни предоставил, Тамлин.

— И? — изплю Тамлин.

Ясно. Значи и днешната среща щеше да протече *невероятно* добре.

— И — подхвана невъзмутимо Хелион, напълно загърбил вятърничавия, общителен елф от предишната вечер, — ако успееш да събереш войските си достатъчно бързо, с Таркуин може и да задържите фронта, докато тези от нас, намиращи се в Средните земи, доведат по-големите легиони.

— Не е толкова лесно — процеди през зъби Тамлин. — Една трета от войниците ме напуснаха. — Той ме стрелна кръвнишки. — След като Фейра разнищи предаността им към мен.

Наистина го бях извършила в яростта си, в отчаяната си потребност от мъст... Не се бях замислила за бъдещето. Не ми беше хрумнало, че може на нас да ни потрѣбва армията му. Но...

Неста издаде гърлен, пронизителен звук и скочи от стола си.

Сестра ми залитна назад с ръка на гърдите, а аз се спуснах към нея и едва не се препънах в полите на роклята си.

Само още стъпка назад, и щеше да се прекатури в басейна с лилиите, но Мор смогна да я хване.

— Какво има? — попита я приятелката ми, крепейки я права.

Лицето на Неста се разкриви от болка. Недоумение и болка. По челото ѝ изби пот, макар че пребледня като мъртвец.

— Нещо...

Дълбок стон прекъсна думите ѝ. Тялото ѝ пак я предаде и Мор я хвана по-здраво, оглеждайки лицето ѝ. Касиан мигновено се озова до нея и подпря гърба ѝ с длан, оголил зъби срещу невидимата заплаха.

— Неста — извиках, протягайки ръце към нея.

Мощен спазъм скова тялото ѝ. И тя изви врат покрай Касиан, за да изпразни стомаха си в басейна.

— Отрова ли е? — попита Калиас, избутвайки Вивиан зад себе си.

Тя просто заобиколи ръката му. Тамлин остана на мястото си и продължи да ни наблюдава, стиснал челюсти.

Хелион и Тесан обаче тръгнаха напред с мрачни, съсредоточени лица. Силата на Хелион заблещука покрай него като ослепително ярки светулки, които се втурнаха към сестра ми и накацаха нежно по тялото ѝ.

Тесан, обгърнат в златисторозово сияние, постави ръка върху рамото ѝ. За изцеление.

— Нищо — обявиха двамата едновременно.

Неста отпусна задъхано глава върху рамото на Мор.

— Нещо не е наред — намери сили да пророни. — Не с мен. Не с мен.

С Котела.

Рис провеждаше безмълвен разговор с Азриел и Касиан — генералът следеше всяка глътка въздух на сестра ми. Но и двамата илирианци кимнаха предано, отправяйки се към отворените прозорци, за да отлетят.

Неста простена и тялото ѝ се изопна, сякаш се канеше да повърне отново. И в следващия миг всички го усетихме.

Силен трепет пробяга през земята. През въздуха и скалите, и всички растения.

Като че някой велик бог бе издишал към нас.

Тогава дойде и ударът.

Рис се хвърли върху мен толкова светкавично, че в първия момент не осъзнах как се *тресе* планината, как се *люлее* дворецът. Паднахме върху каменния под и отгоре ни се поръсиха отломки. Долових, че Рис се готви да ни отговори...

Ала тогава всичко секна.

Откъм долината отекнаха писъци. Но в двореца, сред нас, цареше тишина.

Неста повърна отново и този път Мор ѝ позволи да се свлече на земята.



— Какво, по дяволите... — подхвана Хелион.

Рис се надигна от тялото ми с пребледняло лице. И устните му се обезкървиха, щом отправи поглед на юг. Далеч, далеч на юг.

Усетих как магията му се изстрелва като копие, като комета.

А когато обърна поглед към нас, очите му веднага намериха моите. И страхът в тях — тъгата и страхът — накараха устата ми да пресъхне. Кръвта ми да се смрази.

Рис преглътна. Веднъж. Втори път. После обяви с пресипнал глас:

— Кратят на Хиберн току-що удари стената с помощта на Котела.

Шепот — и няколко смаяни възклицания.

Рис преглътна трети път и земята се изплъзна изпод краката ми, когато добави:

— Стената вече я няма. Разрушена е. И в Притиан, и на континента. — Сетне повтори, сякаш се мъчеше да убеди самия себе си. — Закъсняхме. Не действахме достатъчно бързо. Хиберн току-що унищожи стената.

## ГЛАВА 49

Връзката на Неста с Котела, размишляваше на глас Рис, когато се събрахме на вечеря в градската къща, ѝ бе позволила да усети, че кралят на Хиберн събира силите си за атака.

Също както посредством моята връзка с Великите господари аз самата бях успяла да проследя дирите, оставени от силите им, откривайки Книгата на Диханията и Котела. Така и силата на Неста — безсмъртието ѝ — беше толкова тясно обвързано с Котела, че когато ужасяващата му същност се бе пробудила, беше запратила вълна през нея.

Ето защо я преследваше и Хиберн. Не само заради откраднатата магия... но и защото Неста можеше да ни предупреди.

Всички напуснахме Двора на Зората броени минути след удара и след като Тесан обеща до два дни да изпрати нужните количества противоотрова на всеки Велик господар, добавяйки, че армията му и Перегрините му незабавно ще започнат подготовка, за да полетят с илирианците над бойното поле.

Калиас и Хелион се заклеха, че ще пратят собствените си сухопътни войски възможно най-скоро. Само Тамлин, чиято южна граница се простираше по цялото протежение на стената, не можеше да предложи почти нищо — армията му бе разпиляна.

Преди да си тръгне обаче, Хелион му каза:

— Изведи народа си. И докарай колкото можеш повече войници. Колкото бяха оцелели след моята намеса...

Таркуин одобри съвета и обеща убежище за Двора на Пролетта. Тамлин не отговори на никого от двамата им. А преди да се отвлече, и то без дори да ме погледне, не потвърди, че ще доведе войска. Какво мимолетно облекчение... тъй като не бях решила дали да поискам от него клетвено обещание, че ще участва в съюза ни, или да се изплюя в лицето му.

Сбогувахме се набързо. Вивиан прегърна силно Мор, а после, съвсем изненадващо, и мен. Калиас само стисна ръката на Рис с напрегнат, колеблив жест и изчезна заедно с другарката си. След тях се

ответря Хелион, намигвайки на всички присъстващи. Таркуин си тръгна последен заедно с Вариан и Кресеида. Преценили бяха, че армадата му ще остане да брани техните градове, а пехотната му войска ще поеме на юг.

Поразително сините очи на Таркуин просветнаха, докато свикваше силата си, за да ги ответрее, но в последния момент Вариан заръча на двама ни с Рис:

— Благодарете й от мое име. — Той сложи ръка на гърдите си. Изящните златни и сребърни бродерии по тюркоазения му жакет проблясваха на утринното слънце. — Предайте й... — Принцът на Адриата поклати глава. — Аз ще й го кажа лично при следващата ни среща.

Прозвуча като обещание, че на всяка цена ще види отново Амрен, независимо от войната. Сетне тримата изчезнаха.

Когато се сбогувахме с Тесан, изразявайки признателността си, още не бяхме получили вест от Берон, че е размислил, че Ерис е смогнал да го склони.

Но не това притесняваше двете ни с Неста.

Ако стената беше повалена... явно бяхме закъснели. Всички проучвания... Щом като Амрен смяташе Неста за почти готова, трябваше да настоявам да не отлагаме и веднага да я заведем при стената. Да видим на какво е способна, макар и без заклинание от Книгата.

Сигурно аз бях виновна, задето пожелах да я подслоним, да й дадем възможност да се възстанови; задето й позволих да се затвори в себе си. Но ако я бях притискала прекалено...

Дори сега, докато седяхме около масата в трапезарията на градската къща във Веларис, не можех да проумея дали опасността да прекършим сестра ми завинаги беше оправдана, ако само така имахме шанс да спасим множество съдби. Недоумявах как Рис и другите от векове взимаха подобни решения. Особено под управлението на Амаранта.

— Трябваше да евакуираме всички още преди месеци — Неста наруши няколкоминутното мълчание, в което бяхме изпаднали, докато чоплехме храната пред себе си. Нейната собствена чиния с печено пиле и зеленчуци си стоеше недокосната.

Илейн също знаеше — Амрен ѝ беше разказала. Сега седеше с нас на масата, по-изправена и будна от доста време насам. Дали беше съзряла тази развръзка в миражите, провокирани от новата ѝ ясновидска сила? Дали Котелът ѝ бе прошепнал за нея, докато нас ни нямаше? Не събирах смелост да я попитам.

Рис каза на Неста:

— Още тази вечер можем да отидем до вашето имение. Да изведем всички оттам и да ги придружим дотук.

— Няма да тръгнат с вас.

— В такъв случай вероятно ще умрат.

Неста подреди ножа и вилицата до чинията си.

— Не можеш ли да ги отговорееш някъде на юг, надалеч оттук?

— Толкова много хора? Първо ще е необходимо да им намерим безопасно убежище, а това ще отнеме време, с което не разполагаме.

— Рис се замисли. — Ако се сдобием с кораб, може да поемат по вода...

— Ще настояват да вземат семействата и приятелите си.

Кратко мълчание. Нямаше начин. Тогава Илейн пророни тихо:

— Може да ги преместим в имението на Грейсън.

Равният ѝ тон накара всички ни да обърнем очи към нея.

Тя преглътна и забелязах колко бледа е тънката ѝ шия.

— Баща му има високи, дебели каменни стени. И достатъчно място за много хора и провизии. — Всички се стараехме да не поглеждаме към пръстена, който продължаваше да носи. Илейн додаде: — Баща му се готви за подобно нещо от... дълго време. Разполагат с укрепления, запаси... — Тя вдиша едва-едва. — И с ясенова гора с таен склад, в който държи оръжия, направени от ясен.

Касиан изръмжа тихо. Независимо от цялата им мощ... нещо в тези дървета поразяваше защитните сили на елфите. Бях го виждала с очите си — убих един от стражите на Тамлин със стрела в гърлото.

— Ако вражеските елфи имат магически сили — заяви Касиан и Илейн настръхна от свирепия му тон, — каменните стени няма да са им от помощ.

— Баща му е построил тайни тунели за бягство — прошепна малката ми сестра. — Може би е по-добре от нищо.

Илирианците се спогледаха.

— Бихме могли да уредим стража... — подхвана Касиан.

— Не — прекъсна го Илейн с глас, по-непоколебим от този, който бях чувала да използва последните месеци. — Те... Грейсън и баща му...

Касиан стисна челюсти.

— Тогава ще се прикрием...

— Имат хрътки. Създадени и обучени да ви издавят. Да ви надушват.

Приятелите ми се умълчаха, замислени как точно ги бяха обучили.

— Не може да оставим имението им незащитено — опита с помек тон Касиан. — Ясеновите оръжия няма да са достатъчни. Най-малкото ще трябва да използваме защитни заклинания.

Илейн се подвоуми.

— Бих могла да говоря с него.

— Не — отсякохме в един глас с Неста.

Илейн обаче допълни:

— Ако... ако вие и... всички вие — тя надникна към Рис, към приятелите ми — дойдете с мен, елфическият ви мирис може да отнеме вниманието на кучетата.

— И ти си елф — напомни ѝ Неста.

— Омагьосай ме — обърна се Илейн към Рис. — Придай ми човешки вид. Само колкото да го убедя да отвори портите за нуждаещите се от убежище. Може би дори ще смогнете да поставите заклинания около имението.

Докато нашият мирис объркваше хрътките...

— Знаеш ли колко лошо може да завърши всичко това, Илейн?

Тя погали с палец годежната си халка от желязо и диамант.

— Вече завърши лошо. Сега ни остава само да преценим как ще се борим с последиците.

— Мъдри думи — отсъди Мор, усмихвайки се топло на Илейн, след което погледна към Касиан. — Трябва да мобилизираш илирианските легиони още днес.

Той кимна, но се обърна към Рис.

— След падането на стената ще се наложи да разясниш няколко неща на илирианците. Ще си ми необходим в лагера, за да изнесеш една от хубавичките си речи.

Устатата на Рис потрепна в лека усмивка.

— Всички ще отидем. А после потегляме към човешките земи.  
— Той плъзна очи към нас, към дома ни. — Имаме час да се приготвим. Сетне ще се срещнем тук и заминаваме.

Мор и Азриел веднага се ответряха, а Касиан отиде при Рис да го разпита за войниците от Двора на Кошмарите и подготовката им.

Двете с Неста тръгнахме към Илейн.

— Сигурна ли си? — попитахме отново в един глас. — Може аз да отида, нека аз да говоря с него... — Предложих.

Илейн се изправи на крака.

— Теб не те познава — каза тя. След това се извърна към Неста с неподправено, смаяно изражение. — А теб те мрази.

Една отвратителна част от мен се запита дали в такъв случай провалът на годежа им не беше за добро. Или пък Илейн предлагаше да посети имението на бившия си годеник точно след като Люсиен бе заминал за Притиан, за да си подсигури шанс да... Нарочно не довърших мисълта си.

Вместо това вперих поглед в мястото, където допреди малко бяха стоели приятелите ми, и промълвих:

— Трябва да разбереш, Илейн, че ако нещата тръгнат на зле... ако той се помъчи да нарани теб или някого от нас...

— Знам. Ще защитиш близките си.

— Ще защитя *теб*.

Обичайната празнота замъгли очите й. Въпреки това малката ми сестра вирна брадичка.

— Каквото и да става, моля те, не го убивай.

— Ще опитаме...

— *Закълни се!*

Никога не бях чувала подобен тон от нея. Никога.

— Не мога да ти обещаю такова нещо — отвърнах непреклонно.  
— Но ще сторя всичко по силите си да го избегна.

Илейн като че ли разбираше. Тя сведе поглед към сеплата си синя рокля.

— Трябва да се облека.

— Ще ти помогна — предложи Неста.

Илейн обаче поклати глава.

— Нуала и Серидуен ще ми помогнат.

После си тръгна с леко поизправени рамене.

Неста преглътна.

— Нямах вина, че не съумяхме да спасим стената — прошепнах на голямата си сестра.

Стоманените ѝ очи се впиха в мен.

— Ако бях останала, за да се упражнявам...

— Тогава просто щеше да стоиш тук и да чакаш да се върнем от срещата.

Неста заглади с длан тъмната си рокля.

— Какво да правя сега?

Цел — ето какво ѝ бе потребно. Възлагайки ѝ задачата да намери начин да поправи дупките в стената... бях отредила на сестра си нещо, което никога не бе притежавала като човек: важна роля.

— Ела с нас до имението на Грейсън, а после тръгни с армията. Ако си свързана с Котела, ще е нужно да си ни под ръка. За да ни предупредиш, ако кралят го използва отново.

Не беше особено голяма мисия, но Неста кимна.

В същия момент Касиан плесна Рис по рамото и закричи към нас. Като ни доближи, спря и сбърчи чело.

— Роклите не са подходящи за летене, дами.

Неста не му отговори.

Той изви вежда.

— Днес нито лаем, нито хапем, а?

Неста обаче не отвърна на предизвикателния му тон; лицето ѝ остана все така изпито и бледно.

— Никога не съм носила панталони — беше единственият ѝ отговор.

Можех да се закълна, че по изражението на Касиан пробяга тревога. Той все пак смогна да я потисне и провлачи:

— Сигурно, ако носеше, отдавна щеше да си вдигнала въстание.

Никаква реакция. Дали Котелът...

Неста понечи да го заобиколи, ала Касиан застана на пътя ѝ. И сложи загорялата си от слънцето, мазолеста ръка на челото ѝ. Сестра ми се отърси от допира му, но той я сграбчи за китката, принуждавайки я да го погледне в очите.

— Ако някое от онези човешки копелета пробва да ви нарани — пророни той, — убийте го.

Той нямаше да дойде с нас — трябваше да подготви за битка илирианските легиони. Азриел обаче щеше да ни придружи.

Касиан пхна един от ножовете си в ръката на Неста.

— Ясенът вече може да те убие — процеди той с гибелно тих глас, докато сестра ми се взираше в оръжието. — Дори една драскотина може така да те зашемети, че да станеш уязвима. Запомни изходите от всяка стая, от всяка ограда, от всеки двор. Набележи ги още с влизането и преброй хората около себе си. Запомни къде са Рис и останалите. Не забравяй, че си по-силна, по-бърза. Цели се в меките части на тялото. — Добави той, свивайки пръстите ѝ около дръжката на ножа. — А ако някой ти приложи хватка...

Сестра ми не продума, докато Касиан ѝ показваше най-чувствителните точки по тялото на мъжа. Не само слабините, но и областта на стъпалото, също как да приклеци бедрото или как да използва лакътя си като оръжие. Щом приключи, Касиан отстъпи назад. Лешниковите му очи кипяха от емоция, която не можех да определя.

Неста огледа изящния кинжал в ръката си. После отправи поглед към него.

— Казах ти да идваш на тренировки — ухили ѝ се наперено Касиан и си тръгна.

Взрях се в Неста, в кинжала, в притихналото ѝ, кротко лице.

— По-добре си замълчи — предупреди ме тя и се устреми към стълбището.

\* \* \*

Заварих Амрен да ругае Книгата в апартамента си.

— Тръгваме след час — уведомих я. — Имаш ли всичко необходимо тук?

— Да.

Амрен вдигна глава. Вирнатите ѝ в ъгълчетата сребристи очи бушуваха от ярост. Не към мен, осъзнах с известна доза облекчение, а защото Хиберн ни беше победил в надпреварата за стената. Беше победил нея.

Но това не ме засягаше.



Не и докато думите от срещата с Великите господари още се виеха в бесни спирали из съзнанието ми. Не и докато виждах как Берон си тръгва, без да е обещал нито войници, нито помощ. Не и докато чувах как Рис и Касиан обсъждат колко малочислена беше обединената ни войска в сравнение с тази на Хиберн.

Подигравката на краля с Рис караше ума ми да ври от дни.

Хиберн очакваше от него да жертва всичко — *всичко*, — за да го спре. Бе заявил, че само това би ни дало шанс за победа. А аз познавах другаря си. Навярно по-добре от самата себе си. Знаех, че Рис ще изцеди до последно силите си, ще се самоунищожи, ако само така може да ни даде поне някаква надежда за оцеляване.

Останалите Велики господари... Не можех да си позволя риска да разчитам на тях. Хелион, независимо от могъществото си, не бе скочил да защити дори собствената си любовница. Таркуин вероятно щеше да се бори. Но другите... Тях не ги познавах. Нямах кога да ги опозная. И не бих заложила на съмнителната им подкрепа. Не бих заложила живота на Рис.

— Какво искаш? — озъби ми се Амрен, когато продължих да се взирам в нея.

— Под библиотеката живее едно същество. Познаваш ли го?

Тя затвори Книгата.

— Казва се Бриаксис.

— И какво е?

— Не искаш да знаеш, момиче.

Дръпнах нагоре ръкава на абаносовочерната си рокля, чийто изтънчен вид далеч не подходеше на разхвърляното таванско помещение, в което се намирах.

— Сключих сделка с него. — Показах ѝ татуировката около долната част на ръката си. — Така че по-скоро искам да знам.

Амрен стана и изтупа прахоляка от сивия си панталон.

— Дочух. Глупаво момиче.

— Нямах избор. И сега съм му длъжница.

— Е, и?

— Ще поискам от него друга сделка. А от теб искам да проучиш заклинанията, които го държат в онази яма. И да ми обясниш някои неща. — Дори не си направих труда да я погледна умоляващо. Нито

отчаяно. Нито признателно. Камо ли да изтрия студената, каменна маска от лицето си, когато добавих: — Идваш с мен. Веднага.

## ГЛАВА 50

Този път не ни посрещна жрица, която да ни поведе към черната яма в сърцето на библиотеката. А Амрен като по чудо мълчеше, докато слизахме надолу.

Щом стигнахме най-долното ниво, онзи непрогледен мрак, стъпките ни останаха единственият звук наоколо.

— Искам да говоря с теб — заявих на чернотата, дебнеща отвъд обсега на малкото светлина, която се процеждаше отгоре.

*Никой не може да ме призовава.*

— Аз те призовавам. Идвам да ти предложа компания. Както се уговорихме.

*Мълчание.*

В следващия миг усетих как се промъква, увива се около нас, поглъщайки светлината. Амрен изруга тихо.

*Водиш ми... какво ми водиш?*

— Някого като теб. Но може и ти да станеш като него.

*Говориш със загадки.*

Хладна, безплътна ръка докосна тила ми и едва се стърпях да не отстъпя назад към светлината.

— Бриаксис. Името ти е Бриаксис. И някой те заключил тук долу преди много време.

*Мракът застина.*

— Идвам да ти предложа друга сделка.

Амрен седеше неподвижно и безмълвно, както я бях помолила. Само ми кимна утвърдително. Значи, когато назрееше моментът, можеше да отмени заклинанията, които държаха Бриаксис в тази яма.

— Във война сме — подхванах, мъчейки се да задържа гласа си спокоен. — Ужасяваща война, която ще се разрасне навсякъде. Ако те освободя, ще се биеш ли на наша страна? За мен и моя Велик господар?

*Съществото — Бриаксис — не отговори.*

*Сръчках Амрен с лакът.*

Тя продума с глас, едновременно млад и стар, също като неговия:

— В замяна ще те измъкнем от тази дупка.

Сделка. Елементарна, силна магия. Една от най-великите в Книгата.

*Това е моят дом.*

Замислих се.

— Тогава какво искаш в замяна?

Мълчание.

*Слънчева светлина. И лунна. И звездна.*

Отворих уста да кажа, че дори Великата господарка на Двора на Нощта не може да обещае подобно нещо, но Амрен ме настъпи и предложи вместо мен:

— Прозорец. Високо горе.

Не огледало, каквото си бе пожелал Резбарят. Прозорец в планината. Множество скални късове трябваше да изсечем, но...

— Това ли е?

Този път Амрен скочи с цялата си тежест върху крака ми.

Бриаксис прошепна в ухото ми:

*Ще мога ли да плякосвам на воля по бойните полета? Да пия страха и ужаса на погиващите, докато се заситя?*

С леко гузна съвест отвърнах:

— Да. Но само на хибернските войници. И само до края на войната.

В чиято и полза да беше той.

Миг мълчание.

*Какво да направя тогава?*

Посочих Амрен.

— Тя ще ти обясни. И ще вдигне заклинанията, когато ни потрѣбваш.

*Ще чакам.*

— Добре, уговорихме се. Ще се подчиняваш на нашите заповеди в тази война, ще се биеш на наша страна, докато си ни потребен, а в замяна... ние ще доведем светлината на слънцето, луната и звездите в дома ти.

Поредният затворник, обикнал килията си. Може би Бриаксис и Резбарят трябваше да се срещнат. Древен бог на смъртта и лицето на кошмарите. Картината, която бих нарисувала — страховита, но и някак примамлива, започна да пуска корени надълбоко в съзнанието ми.

Задържах раменете си отпуснати, стойката си — възможно най-спокойна, докато мракът се увиваше около мен, усукваше се между двете ни с Амрен. Накрая промълви в ухото ми:

*Уговорихме се.*

\* \* \*

Когато отново се събрахме във фоайето на градската къща, за да се ответреем до илирианския лагер, се бях преоблякла в бойните си кожени дрехи, скрила под ръкава новата си татуировка.

Никой не се поинтересува къде съм ходила. Макар че Мор ме огледа от глава до пети и попита:

— Къде е Амрен?

— Още се рови из Книгата — отвърнах тъкмо когато Рис се ответряваше в градската къща.

И не лъжех. Амрен наистина щеше да остане тук, докато не ни потрѣбваше на бойното поле.

Рис килна глава.

— Какво търси? Стената вече я няма.

— Каквото и да е — отговорих. — Например начин да обезвредим Котела, без съдържанието на главата ми да се втечни наново.

Рис настръхна и отвори уста да възрази, но аз го прекъснах.

— Трябва да има друг начин. Амрен е уверена, че има. Не пречи да потърси. И да издири друго заклинание, с което да спрем краля.

А когато не се занимаваше с тези неща... Амрен овладяваше сложните заклинания, които държаха Бриаксис под библиотеката — за да ги прекъсне в мига, в който го призовях на бойното поле. Чак когато хибернската армия ни налетеше с пълната си мощ. Щом не можех да набавя Оуроборос за Резбаря... трябваше да се задоволя с Бриаксис.

Не си обяснявах напълно защо бях преценила да не споделям този план с останалите.

Очите на Рис просветнаха. Несъмнено се бореше с идеята за моята роля в обезвреждането на Котела, в случай че не намерехме друго решение. Въпреки това кимна.

Преплетох пръсти с неговите и той ги стисна.

Зад мен Мор хвана Неста и Касиан за ръцете, за да ги отговорее до лагера, докато Азриел свикваше сенките си, а Илейн стоеше до него, наблюдавайки смаяно представлението му.

Но всички се поколебахме. И аз си позволих да огледам за последно мебелите, дървените ламперии и изобилното слънце. Да послушам звуците на Веларис, детския смях по улиците, песента на чайките.

В настаналото помежду ни мълчание съзнавах, че и приятелите ми вършат същото.

Рис се покашля и кимна на Мор. Тя изчезна заедно с Касиан и Неста. Азриел хвана нежно ръката на Илейн, сякаш се боеше да не я нарани с белезите си, и също се ответря.

Когато с Рис се оказахме сами, се полюбувах за миг на меката слънчева светлина, изливаща се през прозорците на входната врата. Вдишах аромата на хляба, който Нуала и Серидуен бяха изпекли тази сутрин заедно с Илейн.

— Бриаксис — пророних. — Така се казва съществото в библиотеката.

Той вдигна вежда.

— Така ли?

— Предложих му сделка. За да се бие на наша страна.

Във виолетовите му очи затанцуваха звезди.

— И какво отвърна Бриаксис?

— Че иска прозорец, през който да вижда звездите, луната и слънцето.

— Обясни му, че очакваме от него да изтреби враговете ни, нали така?

Побутнах го с хълбока си.

— Библиотеката е негов дом. Искане само да го подобри.

Крива усмивка подръпна устните на Рис.

— Е, щом така или иначе ще трябва да преобразявам дома си, за да постигна стандарта на Тесан, защо пък да не сътворя и един прозорец за клетата твар.

Този път го сръчках с лакът в ребрата. Още носеше елегантните си дрехи от срещата.

— Явно армията ни набъбна с една бройка — засмя се той. — Горкият Касиан... сигурно ще се поболее, като види новия си войник.

— Ако имаме късмет, и на Хиберн ще се отрази така.

— Ами Резбарят?

— Да си гние в онова подземие. Нямам време за игричките му. Бриаксис ще трябва да свърши работа.

Рис надникна към ръката ми, като че и през ръкава виждаше новия, втори черен обръч около предмишницата ми. Вдигна сключените ни пръсти и целуна опаката страна на дланта ми.

Плъзнахме по още един мълчалив поглед около градската къща, попивайки всяка подробност, тишината, която сега я обгръщаше като тънък слой прах.

Рис пророни тихо:

— Чудя се дали ще видим отново тази къща и Веларис.

Надигнах се на пръсти и го целунах по бузата.

— Ще ги видим — обещах му, докато тъмният вятър се завихряше около нас, за да ни отведе в илирианския военен лагер. Притиснах се към него и добавих: — Ще видим всичко отново.

И когато погаленият от нощта вятър ни понесе надалеч, към войната, към незнайни опасности... се молах обещанието ми да се сбъдне.

**ТРЕТА ЧАСТ**  
**ВЕЛИКА ГОСПОДАРКА**



## ГЛАВА 51

Дори посред лято в илирианския планински лагер беше влажно. Хладовито. Имало и прекрасни дни, уверил ме бе Рис, като са намръщих, докато се ответрявахме, но май прохладното време се отразяваше по-добре на всяка армия. Горещините обтягаха нервите. Особено когато не можеше да се спи от жегата. А като се имаше предвид колко свадливи бяха илирианците поначало... Имахме същински късмет, че небето беше облачно, а вятърът бе придружен от мъгли.

Ала дори благоприятното време не придаваше дружелюбен вид на лицата от приветствената група.

Разпознах само един измежду мускулестите илирианци в тежки брони, дошли да ни посрещнат. Лорд Девлон. Изражението му си беше все така насмешливо, но доста по-меко в сравнение с отявлената ненавист, изкривила чертите на неколцина от воините. И те като Азриел и Касиан имаха тъмни коси и лешникови или кафеникави очи. И кожа в наситени златистокафяви нюанси, в някои случаи осеяна с костенобели по-плитки или дълбоки белези.

Но за разлика от приятелите ми, илирианците пред нас носеха по един или два Сифона на ръцете си. Седемте, с които се окичваха Азриел и Касиан, изглеждаха почти вулгарно на техния фон.

Събраните елфи обаче се бяха вторачили единствено в Рис, сякаш илирианците от двете му страни бяха част от пейзажа. Ние с Мор останахме до Неста, която се беше преоблякла в удобна тъмносиня рокля и сега оглеждаше лагера, крилатите воители, огромното множество около нас...

Илейн почти оставаше скрита зад стена от телата ни. Познавайки назадничавото отношение на илирианците към която и да било елфа, бях предложила да се спотаим на заден план при първата среща, и то буквално. В легиона имаше само шепа жени воители... А сега не беше моментът да изпробваме илирианската толерантност. По-късно — ако спечелехме войната. Ако оцелеехме.

Девлон проговори пръв:

— Значи е истина. Стената е паднала.

— Временна спънка — рече бодро Рис.

Още носеше изискания си жакет и панталон от срещата с Великите господари. Незнайно защо ги беше предпочел пред илирианското бойно облекло. И крилата си.

*Защото вече знаят, че съм тренирал с тях, че съм един от тях. Но трябва да си припомнят, че съм и техен Велик господар. И нямам намерение да им отпускам юздите.*

Сякаш плъзна обвити в коприна нокти по съзнанието ми.

После се зае да раздава строги, студени указания за предстоящата офанзива на юг. Гласът на Великия господар — гласът на воин, който се бе сражавал в предишната война и нямаше намерение да губи тази. Касиан често се включваше със свои заповеди и разяснения.

А Азриел — Азриел просто ги наблюдаваше отвисоко. Преди няколко месеца бе отказал да дойде в лагера. Не му харесваше да се връща тук. Ненавиждаше тези хора, корените си.

Другите лагерни главатари често надничаха към сенкопоеца с ужас, гняв и отвращение. Той им отвръщаше само с гибелния си поглед.

Разговорът продължи дълго, а накрая Девлон надзърна отвъд Рис — към нас.

Намръщи се на Мор. Намръщи се и на мен, но малко по-сдържано... за негов късмет. Сетне забеляза Неста.

— Какво е *това*? — попита Девлон.

Неста просто продължи да се взира в него, стиснала ръбовете на сивата си пелерина върху гърдите си. Един от другите главатари направи някакъв знак за прогонване на злото.

— *Това* — отвърна със страховито тих глас Касиан — не ви влиза в работата.

— Вещица ли е?

Отворих уста, но Неста отговори с равен тон:

— Да.

И пред очите ми деветте възрастни, калени илириански военачалници потрепнаха уплашено.

— Да, понякога се държи така — обясни Касиан, — но иначе е Върховна елфа.

— Върховна е колкото ние сме Върховни — оспори Девлон.

Спусна се твърде тягостно мълчание. Дори Рис като че ли не знаеше какво да каже. При първата ни среща Девлон възропта, че двете с Амрен сме били „други“, като че усещаше подобни неща.

— Дръж я настрана от жените и децата ни — процеди той.

Стиснах свободната ръка на Неста в безмълвно предупреждение да си мълчи.

Мор изсумтя и илирианците се напрегнаха. После пристъпи от крак на крак, разкривайки Илейн зад себе си. Малката ми сестра просто мигаше опулено, оглеждайки лагера. Армията.

Като я съзря, Девлон изпръхтя. Илейн се загърна по-плътно в синята си пелерина, извърщайки очи от гигантските, мускулести воители и оживения военен лагер, ширнал се към хоризонта... Приличаше ми на роза в кално поле. Гъмжащо от препускащи коне.

— Не се бой от тях — каза й Неста изпод сключените си вежди.

Ако Илейн беше нежен цвят на фона на военния лагер, то Неста... тя беше прясно изкован меч, готов да пролее първа кръв.

*Води ги в шатрата ни — каза ми безмълвно Рис. — Девлон сигурно ще изпадне в истерия, ако погледа още малко Неста.*

*Щедро бих платила да го видя.*

*Аз също.*

Прикрих усмивката си.

— Да изпием по нещо топло — предложих на сестрите си и магнах на Мор да дойде с нас.

Запътихме се към най-голямата шатра в лагера, от чийто връх се вееше черно знаме, на което бяха извезани планина и три сребърни звезди. И воините, и всяка от елфите, трудещи се покрай огньовете, ни проследиха мълчаливо с погледи. Неста отвърна на всички им с презрително високомерие. Илейн беше забила очи в сухата, скалиста земя.

Шатрата беше обзаведена семпло, но луксозно: дебели килими застилаха ниската дървена платформа, изолираща шатрата от влажната земя; метални фенери с елфическа светлина мъждукаха покрай разпръснатите из помещението столове и канапета, покрити с плътни кожи. Масивно писалище с няколко стола заемаше едната половина от централното помещение. А зад завеса в дъното... вероятно ни чакаше леглото.

Мор се метна на най-близкото канапе.

— Добре дошли в илириански военен лагер, дами! Моля, сдържайте удивлението си!

Неста закрачи към писалището и разгърнатите върху него карти.

— Каква е разликата — попита, без да поглежда никоя от нас — между елфа и вещица?

— Вещиците трупат сила, надхвърляща вродения им запас — отговори с неочаквано сериозен тон Мор. — С помощта на заклинания и архаични талисмани овладяват повече магия, отколкото им е отредил Котелът. И я използват за каквото решат: добро или лошо.

Илейн изучаваше мълчаливо шатрата, кипвайки глава назад. Тежката ѝ кестенявозлатиста коса се люшна зад гърба ѝ и елфическата светлина затанцува сред копринените ѝ кичури. Беше вдигнала само половината от нея, за да може останалата да скрива островърхите ѝ уши, ако заклинанията случайно не сработеха в имението на Грейсън. Тези на Тамлин не бяха повлияли на Неста — нищо чудно Грейсън и баща му също да се окажеха неподатливи на подобни магии.

Илейн седна на стола до Мор и роклята ѝ — розова като зората и по-изящна от онези, които обикновено носеше — се смачка под нея.

— Много ли... много ли от тези войници ще загинат?

Аз настръхнах, но Неста отвърна:

— Да.

Почти прочетох неизречените ѝ думи: „Твоят другар може да загине и преди тях“.

— Когато си готова, Илейн, дай знак и ще те омагьосам — каза Мор.

— Ще боли ли? — попита Илейн.

— Не те боля, когато Тамлин омагьоса спомените ти — отбеляза Неста, подпирайки се на писалището.

Мор все пак ѝ отговори:

— Не. Може само да гъделичка. Просто се дръж като човек.

— Аз и сега се държа така.

Илейн закърши тънките си пръсти.

— Да — обадох се аз, — но... опитай да не говориш за... виденията си. Поне докато сме там. — След което побързах да добавя: — Освен ако не е нещо, което не можеш да...

— Мога — увери ме тя, изправяйки кльощавите си рамене. — Ще се справя.

Мор се усмихна сдържано.

— Вдишай дълбоко.

Илейн ѝ се подчини. Едва мигнах, и вече бе готово.

За секунда бяха изчезнали бледото сияние на безсмъртната ѝ жизнеспособност, поизострените черти на лицето ѝ, елфическите уши, свръхестествената грациозност. Образът ѝ някак се посмекчи. Стана по-прозаичен — доколкото красота като тази на Илейн можеше да е прозаична. Дори косата ѝ сякаш загуби блясъка си; златистото се превърна в месингово, кестенявото в сивкаво.

Илейн огледа ръцете си, завъртя ги.

— Чак сега осъзнавам... колко обикновено съм изглеждала.

— Пак си красива — увери я топло Мор.

Илейн ѝ се поусмихна.

— Май войната обезсмисля подобни неща.

Мор се умълча за кратко.

— Вероятно. И все пак не ѝ позволявай да ти ги отнема.

\* \* \*

Усещах дланта на Илейн потна и студена до моята, докато Рис ни ответряваше към човешките земи, оставил Азриел и Неста на Мор. И макар лицето ѝ да изглеждаше спокойно, когато се озовахме под жаркото слънце на същинското лято в простосмъртния свят, тя стискаше ръката ми така, както желязната халка стискаше пръста ѝ.

Горещината сякаш тегнеше над имението пред нас. И в двете посоки не виждах друг вход, освен през каменната стражева кула.

А колосалната стена се издигаше пред нас, непоклатима като гигантски звяр, толкова висока, че трябваше да извия врат назад, за да зърна шиповете по върха ѝ.

Стражите при масивните железни порти...

Рис пхна ръце в джобовете си, вече обгърнал всички ни с щит. Мор и Азриел заеха отбранителни постове от двете ни страни.

Дванадесет стражи пред тази порта. Всичките въоръжени, със скрити под солидни шлемове лица независимо от жегата. Телата им, чак до ботушите, също бяха скрити под броня от тежки метални пластини.

Всеки от нас можеше да ги прати на оня свят без дори да замахне с ръка. А стената, която пазеха, портите, пред които стояха на пост... Едва ли и те биха издържали дълго.

Но... ако успеехме да защитим укреплението със заклинания, да разположим отряд от елфически воини... През отворените порти се забелязваха просторни земи — полета, ливади, гори, езеро... А отвъд тях... внушителна, солидна крепост от тъмнокафяв камък.

Неста имаше право. Това място приличаше на затвор. Господарят му се беше приготвил да преживее бурята вътре, царувайки в личния си дворец. Но наистина имаше място. Достатъчно място за много хора.

А някогашната претендентка за господарка на този затвор... Вирнала гордо глава, Илейн заяви на стражите, на десетината стрели, насочени към крехката ѝ шия:

— Кажете на Грейсън, че годеницата му идва при него. Кажете му... кажете му, че Илейн Арчерън търси убежище.

## ГЛАВА 52

Оставиха ни да чакаме пред портите, а един страж яхна коня си и препусна по дългия, пращен път към самата крепост. Втора защитна стена обгръщаше масивната сграда. С елфическото си зрение видяхме как и нейните порти се отварят, а след тях и още едни.

— Как изобщо сте се *срещнали* — попитах шепнешком Илейн, докато чакахме под сянката на великанските дъбове пред главната порта, — щом го държат заключен тук?

Тя не откъсваше поглед от далечната цитадела.

— На един бал. Организиран от баща му.

— Ходила съм и на по-забавни погребения — измърмори Неста.

Илейн я стрелна косо.

— Този дом от години се нуждае от женска ръка.

Никоя от нас не спомена, че едва ли точно тя щеше да му я осигури.

Азриел стоеше на няколко крачки от нас и сякаш се сливаше със сенките на исполинските дъбове. Мор и Рис обаче следяха всичко. Следяха всички стражи, чийто страх... соленият му, потен мирис стържеше по сетивата ми.

Но мъжете не помръдваха от местата си, насочили стрелите си с ясенови върхове към нас.

Минутите се заточиха. Накрая над най-далечните порти на крепостта се развя жълт флаг. Пригответх се да прекрачим прага.

Един от стражите пред нас изръмжа:

— Той ще излезе да ви види.

\* \* \*

Нямаше да ни допуснат в крепостта. За да не се натъкнем на отбранителните им съоръжения, ресурсите им.

Поканиха ни само в стражевата кула.

Но колкото и да се мъчехме да прикрием различното в нас... кучетата, вързани за вътрешните стени, заръмжаха. Толкова злобно, че стражите се принудиха да ги изведат.

Централното помещение на стражевата кула беше задушно и тясно — и отесня още повече, когато ние влязохме. И въпреки че предложих на Илейн да седне до закования прозорец, тя остана права начело на групата ни. Пред затворената желязна врата.

Знаех, че Рис подслушва разговорите на стражите отвън и пипалата от силата му само чакат да усетят дори най-малката промяна в интонацията им. Съмнявах се да е възможно камъкът и желязото на едно укрепление да се опрат на когото и да било от нас, камо ли, ако сме заедно... но... Фактът, че ни бяха затворили тук, някак ме притесняваше. Правеше тялото ми неспокойно, обливайки го в студена пот. Прекалено тясно беше, въздухът не ми достигаше...

*Всичко е наред — успокой ме Рис. — Тези стени не могат да те удържат.*

Кимнах, макар и да не беше проговорил на глас, мъчейки се да потуша чувството, че каменните стени и таванът ме притискат от всички страни.

Неста ме наблюдаваше внимателно. Затова ѝ признах:

— Понякога... ми е трудно да стоя в тесни пространства.

Тя задържа погледа си върху мен. Сетне прошепна, нищо че всички около нас я чуваха.

— Вече не мога да влизам във вани. Налага ми се да използвам кофи.

Не знаех — не бях предполагала дори, че къпането, потапянето във вода...

Не се престраших да докосна ръката ѝ, но казах:

— Като се приберем, ще ти пригодим нещо друго.

Можех да се закълна, че в очите ѝ проблесна благодарност, че вероятно щеше да каже нещо, ако не се бяха появили конете.

— Двайсетина стражи — прошепна Азриел на Рис. След това надникна към Илейн. — И лорд Грейсън заедно с баща си, лорд Нолан.

Илейн притихна като кошута, когато по чакъла отвън захрущяха стъпки. Хванах погледа на Неста, прочетох разбирането в него и кимнах.



Опитах ли някой да нарани Илейн... нямаше да ме е грижа какво бях обещала на сестра си. Щях да позволя на Неста да го разкъса на парчета. Тя наистина държеше пръстите си свити, сякаш от върховете им бяха изникнали невидими хищнически нокти.

Ала вратата се отвори със замах и...

Задъханият млад мъж изглеждаше толкова... *човешки*.

Красавец с кестенява коса и сини очи, но... човек. Беше висок и под леката му броня си личеше едрото му телосложение — същински идеал за простосмъртен рицар, който би грабнал някоя хубава девойка на коня си, отправвайки към залеза.

Толкова далечен от свирепата мощ на илирианците, от обиграната кръвожадност на Мор и Амрен. От моята собствена пагубна ярост — и тази на Неста.

От гърлото на Илейн се изтръгна тъничък звук, щом зърна Грейсън, който още се мъчеше да овладее дишането си, оглеждайки я от глава до пети. Той понечи да пристъпи напред...

Широка, осеяна с белези ръка сграбчи гърба на бронята му и го застопори на място.

Мъжът, възпрял младия лорд, влезе в тясната стаичка.

Висок и слаб, с орлов нос и сиви очи...

— Какво се случва тук?

Всички се взряхме в него изпод вежди.

Илейн трепереше.

— Сър, лорд Нолан...

Думите я предадоха и тя отново надникна към годеника си, който не сваляше искрените си сини очи от нея.

— Стената рухна — обяви Неста, заставайки до Илейн.

Грейсън премести погледа си към нея. И пребледня от смайване, забелязвайки ушите ѝ, поразителната ѝ красота... неземната сила, пърхаща край нея.

— Как... — продума младият лорд с гърлен, пресипнал глас.

— Отвялякоха ме — отвърна хладно Неста без капка страх в очите. — Армията, нахлуваща в земите ни, ме похити и ме преобрази против волята ми.

— Как? — повтори въпроса на сина си Нолан.

— С Котела. Оръжие, което дарява на притежателя си силата да... да върши подобни неща. Изпробвах я върху мен.

Неста им предложи сбития си, насечен разказ за кралиците, Хиберн и рухването на стената.

Когато приключи, лорд Нолан додаде само:

— Кой са спътниците ти?

Знаехме, че рискуваме. Да разкрием кои сме, при положение че имахме представа колко се бои от всякакви елфи, камо ли Велики господари...

И все пак сторих крачка напред.

— Казвам се Фейра Арчерън. Аз съм Велика господарка на Двора на Нощта. Това е Рисанд, моят... съпруг.

Не вярвах „другар“ да им е известно понятие.

Рис застана до мен. Няколко от стражите запристъпваха от крак на крак, шушукайки ужасено. Някои дори подскочиха, когато вдигна ръка, за да покаже зад себе си.

— Мориган, Третата в командването ни. И главатарят на шпионите ни — Азриел.

Лорд Нолан дори не пребледня. За разлика от сина му, който обаче запази самообладание.

— Илейн — пророни Грейсън. — Илейн... какво търсиш с тях?

— Тя ни е сестра — отвърна Неста, все още свила пръсти, сякаш удължени с невидими нокти. — И по време на войната ще е в най-голяма безопасност с нас.

Илейн прошепна:

— Грейсън, идваме със зов към теб... — Умолителен поглед към баща му. — И към двама ви... Отворете портите си за всички човеци, смогнали да стигнат дотук. За семействата, търсеци убежище. След рухването на стената... Мислим... те мислят, че няма достатъчно време за евакуация. Кралиците няма да изпратят помощ от континента. Но тук беззащитните може и да имат шанс да оцелеят.

Никой от двамата не ѝ отвърна, макар че Грейсън сведе взор към годежната ѝ халка. Сините му очи се премрежиха от болка.

— Бих ти повярвал — промълви тихо той, — ако не знаех, че всяка твоя дума е лъжа.

Илейн примигна.

— Аз... аз не...

— Да не би да си въобразяваше — обади се лорд Нолан и направи крачка към нас, а двете с Неста мигновено заехме

отбранителни позиции до Илейн, — че можеш да дойдеш в моя дом и да ме заблудиш с елфическата си магия?

Рис заяви:

— Не ни интересува дали ни вярвате. Молим ви единствено да помогнете на онези, които не са в състояние да се защитят сами.

— И какво бихме спечелили от това? Вие какъв риск ще поемете?

— Разполагате с арсенал от ясенови оръжия — изтъкнах. — Смятам, че рискът за нас е очевиден.

— За сестра ви също — изплю Нолан към Илейн. — Не я отлъчвайте от групичката си.

— Всяко оръжие може да нарани простосмъртен — отбеляза безизразно Мор.

— Но тя не е простосмъртна, нали? — озъби се Нолан. — Не, от достоверен източник знам, че Илейн Арчерън първа е била преобразена в елф. И вече има син на Велик господар за *другар*.

— И кой точно ви уведоми? — вдигна вежда Рис и в очите му проблеснаха гняв и изненада.

Отвън се чуха стъпки.

И всички вкупом посегнахме към оръжията си, когато Юриан влезе в стражевата кула и отговори вместо лорда:

— Аз.

## ГЛАВА 53

Юриан вдигна смуглите си ръце; нови мазоли осейваха дланите и пръстите му. Нови, защото през последните месеци му се беше наложило да обучава възкресеното си тяло да борави с оръжия.

— Прибрах се у дома — заяви той. — Спрете да ръмжите вече.

Илейн се разтрепери — или заради разкритието на истината, или заради спомените, които връхлетяха нея и Неста, когато Юриан се появи пред очите им. Той кимна на сестрите ми.

— Дами.

— Те не са дами — изсъска лорд Нолан.

— Татко — предупреди го Грейсън.

Нолан не му обърна внимание.

— Като дойде тук, Юриан ни обясни какво ви е сполетяло. За какво ламтят кралиците от континента.

— И какво е то? — попита Рис с измамлива благодост.

— Могъщество. Младост — сви рамене Юриан. — Обичайните неща.

— Какво правиш *тук*? — попитах го аз.

Трябваше да го убием още сега, преди да ни е наранил повече; да го убием заради стрелата, с която прониза гърдите на Азриел, и заплахата му към Мириам и Дракон — навярно причината да изчезнат от лицето на земята, оставяйки ни да се бием сами в тази война...

— Кралиците са змии — заяви Юриан, облягайки се на някаква маса, прилепена до стената. — Заслужават да бъдат изклани заради предателството си. Почти никакви усилия не вложих, когато Хиберн ме изпрати да ги привлека към нашата кауза. Само една от тях беше достатъчно благородна да участва в играта; само тя усети, че са ни раздали лоша ръка, но трябва да я изиграем възможно най-добре. А когато ви помогна, другите научиха. И я предадох на Атора.

Очите на Юриан светеха ярко, но не от лудостта в тях, осъзнах аз.

А заради бистрата му мисъл.

И като че ли светът се изплъзна изпод краката ми, когато добави:

— Кралят ме възкреси, за да ги привлече на негова страна, вярвайки, че съм загубил разсъдъка си през петте века, в които Амаранта ме държа затворен. И като се преродих, осъзнах, че съм попаднал сред някогашните си врагове, сред лица, които едно време бях набелязал за отмъщение. Озовах се от грешната страна на стената, застрашаваща да смаже човешките земи.

Юриан погледна надясно към Мор, чиято уста представляваше тясна линия.

— Ти ми беше приятелка — пророни той с осезаемо напрегнат глас. — Сражавахме се рамо до рамо в множество битки. А незабавно повярва, че съм им позволил да ме настроят срещу вас.

— Онова, което причини на Клития... беше същинска *лудост*. И тази лудост те погълна.

— С радост ѝ го причиних — процеди Юриан. — С *радост*, защото само така можехме да спечелим някакво предимство във войната. Не ме *интересуваше* как ще се отрази на мен, как ще ме прекърши. Защото това бе начинът да се *освободим*. Имах петстотин години да разсъждавам по темата. В плен на врага. Петстотин години, Мор.

Произнесе името ѝ като близък, като стар познат...

— Доста убедително изигра злодея, Юриан — измърка Рис.

Юриан извърна лице към него.

— А ти трябваше да погледнеш в съзнанието ми. Очаквах да видиш истината. Защо не го стори?

Рис не отговори дълго време. Накрая промълви тихо:

— Защото не исках да виждам нея.

Да вижда образа на Амаранта в спомените му.

— Намекваш — подхвана Мор, — че през цялото време си помагал на нас?

— Нима има по-добро място да кроиш планове за свършека на врага си, да опознаваш слабостите му от това да си до него?

Всички се умълчахме. Лорд Нолан ни наблюдаваше, а синът му... Грейсън и Илейн просто се взираха един в друг.

— Защо толкова маниакално издирваш Мириам и Дракон? — попита Мор.

— Това очаква светът от мен. Това очаква Хиберн. А ако ми се отплати, както сме се уговорили, ако ги открие... Легионът на Дракон е

толкова могъщ, че може да обърне всяка битка. Точно заради това се съюзих с него във Войната. Не се и съмнявам, че през цялото време го е държал в готовност. Досега със сигурност е узнал какво се случва по тези земи. И че ги издирвам.

Предупреждение. Единствено така Юриан можеше да го предупреди — като изиграеше ролята на преследвача.

— Означава ли, че не искаш да убиеш Мириам и Дракон? — попитах го аз.

В очите му просветна неподправена искреност и той поклати глава веднъж.

— Не — отвърна дрезгаво. — Искам да ги помоля за прошка.

Надзърнах към Мор. Нейните очи плуваха в сълзи. Тя примигна гневно, за да ги прогони.

— Мириам и Дракон изчезнаха — обяви Рис. — Заедно с народа си.

— Тогава ги намерете — каза Юриан. Той посочи с брадичка към Азриел. — Изпрати сенкопоеца, изпрати когото решиш, но ги намерете.

Мълчание.

— Погледни в главата ми — подкани го Юриан. — Погледни и се увери.

— Защо точно сега... — попита Рис. — Защо тук?

Юриан остана взрян в него.

— Защото стената падна и най-сетне успях да дойда тук. За да предупредя човеците. Защото... — Той въздъхна тежко. — Защото веднага след края на срещата ви тази сутрин Тамлин изтича обратно при Хиберн. Право в лагера му в Двора на Пролетта, откъдето утре кралят ще атакува по суша Двора на Лятото.

## ГЛАВА 54

Юриан не ми беше враг.

Умът ми не го побираше. Въпреки че и *двамата* с Рис надникнахме в неговия.

Аз не се задържах дълго.

Болката, чувството за вина, яростта, всичко, което бе видял и изтърпял...

Но Юриан казваше истината. Буквално разголи душата си пред нас.

Знаеше къде точно ще ни нападнат. Къде и кога, както и с колко голяма армия.

Азриел изчезна без дори да надзърне към когото и да било от нас. Отиде да предупреди Касиан и да мобилизира легиона.

Юриан заразкава на Мор:

— Не убиха шестата кралица. Васа. Тя от самото начало се досети какво мога да сторя. Поне така си мислеше. Предупреди ги. Каза им, че ако се преродя, не ги чака нищо хубаво и трябва да съберат армиите си, да атакуват заплахата, преди да се е разраснала. Ала Васа е твърде безразсъдна, твърде млада. Не изигра ролята си толкова предвидливо, колкото златната кралица Деметра. Не съзря копнежа в очите им, когато им споделих за силите на Котела. Не разбра, че в мига, в който започнах да плета мрежата от лъжи на Хиберн... ги превърнах в нейни врагове. Те не посмяха да я убият, защото наследницата на трона ѝ е още по-самонадеяна. Затова намериха един древен магьосник отвъд стената, който обича да държи в плен млади жени. Той я прокле и я отвлече... Целият свят вярва, че през последните месеци Васа боледува.

— Знаем — отвърна Мор и никой от нас не дръзна да надникне към Илейн. — Научихме.

И въпреки че истината се разплиташе пред нас... никой не му призна, че Люсиен е тръгнал да я търси.

Но Илейн като че ли си спомни. Спомни си кой бе хукнал по следите на изчезналата кралица. И каза на Грейсън с каменно, горестно

лице:

— Не исках да те мамя.

Баща му отговори вместо него:

— Трудно ми е да повярвам.

Грейсън преглътна.

— И какво? Смяташе, че можеш просто да се върнеш тук, да заживееш с мен в лъжа?

— Не. Да. Не знам... не знам какво исках...

— И си обвързана с някакъв... елф. Син на Велик господар.

*По-скоро наследник на друг Велик господар, дощя ми се да го поправа.*

— Казва се Люсиен.

Май за пръв път чувах името му от нейната уста.

— Не ме интересува как се казва. — Първите остри думи на Грейсън. — Ти си му *другарка*. Знаеш ли изобщо какво значи това?

— Не значи *нищо* — отвърна Илейн с пресекващ глас. — Не значи *нищо*. Не ме е *грижа* кой го е решил и защо...

— Принадлежиш на *него*.

— Аз не принадлежа на *никого*. Но сърцето ми принадлежи на *теб*.

Лицето на Грейсън се обтегна.

— Не го искам.

Болката в очите ѝ беше толкова дълбока, че вероятно щеше да постъпи по-милостиво с нея, ако просто я беше ударил. Като видях как провисва лицето ѝ...

Пристъпих по-близо до нея и я избутах зад себе си.

— Ето какво ще се случи. Ще приемете всички хора, които успеят да стигнат дотук. А ние ще защитим стените ви със заклинания.

— Не са ни нужни — процеди Нолан.

— Да ви демонстрирам ли — подех аз — колко грешите? Или ще ми повярвате, като казвам, че мога да превърна ето тази стена в купчина отломки само с една мисъл? Да не говорим за приятелите ми. Нека ви уверя, лорд Нолан, че определено са ви необходими и заклинанията, и помощта ни. Които ви предлагаме в замяна на убежище за всички хора в беда.

— Не желая тази измет в дома си.



— Ще допускате само богатите и влиятелните през портите си, така ли? — вдигна въпросително вежда Рис. — Не знам дали аристократите ще склонят да обработват земите ви, да ловят риба в езерото ви и да колят прасетата ви.

— Разполагаме с предостатъчно слуги.

Отново се случваше. Поредната свада с тесногръди, изпълнени с омраза сноби...

Юриан обаче каза на лордовете:

— Бих се рамо до рамо с вашия предшественик. И той би се срамувал от вас, ако заключите портите си за беззащитни хора. Направите ли го, все едно плюете на гроба му. Ползвам се с доверие пред Хиберн. Една дума от мен, и легионът му ще ви дойде на гости.

— Заплашваш да доведеш пред стените ни точно онзи враг, от когото уж искаш да ни защитиш?

Юриан сви рамене.

— Със същия успех бих могъл да убедя Хиберн да не ви закача. Има ми пълно доверие. Ако пуснете хората... ще сторя всичко по силите си да задържа армиите му настрана.

Той погледна Рис така, сякаш го предизвикваше да се усъмни в обещанието му.

Всички все още бяхме твърде смаяни, за да си придадем равнодушен вид.

Нолан обаче отвърна:

— Не твърдя, че имам голяма войска. Само немалък отряд войници. Ако казваш истината... — Той надникна към Грейсън. — Ще ги приемем. Всички, които стигнат до стените ни.

Запитах се дали всъщност по-възрастният лорд не бе поподатлив на преговори. Особено когато Грейсън нареди на Илейн:

— Свали халката!

Пръстите на Илейн се свиха в юмрук.

— Не.

Лошо. Май нещата помежду им щяха да се развият по най-неблагоприятния начин.

— Свали. Халката.

Този път лорд Нолан предупреди тихо сина си. Грейсън не го удостои с внимание. Илейн не помръдна.

— *Свали халката!*

Яростната му заповед отекна между каменните стени.

— Достатъчно! — нареди Рис с онова свое гибелно спокойствие. — Дамата ще задържи халката, ако я иска. Макар че никой от нас не би съжалил, ако реши да я изхвърли. Всяка елфа би предпочела злато или сребро пред желязо.

Грейсън впери кръвнишки поглед в Рисанд.

— Така ли започвате? Вие, елфите, идвате тук, за да превземете нашите жени?! Да не би вашите да не стават за оправяне?

— Мери си приказките, момче! — смъмри го баща му.

Илейн пребледня като платно от грубия му език.

Грейсън просто ѝ заяви:

— Няма да се оженя за теб. Край на годежа ни. Ще приема всички хора от вашите земи. Но без теб. Никога повече.

По лицето на Илейн се затъркаляха сълзи и соленият им мирис изпълни помещението.

Неста направи крачка напред. И още една. И още една.

Докато не се озова пред Грейсън с неочаквана бързина.

И му зашлеви толкова силен шамар, че главата му се люшна настрани.

— Никога не си я заслужавал — процеди тя в обострилото се мълчание, а Грейсън се хвана за бузата и изруга, превивайки се надве. Неста обърна поглед към мен. Бяс, неприкрит и огнен, бушуваше в очите ѝ. Но гласът ѝ беше леденостуден, когато ми каза: — Предполагам, че нямаме повече работа тук.

Кимнах безмълвно. Горда като кралица, Неста хвана Илейн под ръка и я изведе от стражевата кула. Мор тръгна след тях, пазейки гърбовете им, когато навлязоха в полето от оръжия и ръмжащи кучета отвън.

Двамата лордове напуснаха без дори да се сбогуват с нас.

Като останахме насаме, Юриан каза:

— Предайте на сенкопоеца, че съжалявам за стрелата в гърдите му.

Рис поклати глава.

— Какъв е следващият ни ход? Едва ли си тръгнал само да предупреждаваш човеците за опасността.

Юриан се отблъсна от масата.

— Следващият ни ход, Рисанд, е да се върна в лагера на Хиберн и да изпадна в истерия, задето и този път не съм открил Мириам и Дракон. След това пак ще се поразходя до континента, за да посея семето на раздора в дворовете на кралиците. Да издам някои *важни* подробности за намеренията им. За това на чия страна са. И какво целят всъщност. Ще им отворя малко работа. Нека са твърде заети с вътрешните си конфликти, че да отплават насам. А след тази мисия... кой знае? Може би ще ви подкрепя на бойното поле.

Рис потри челото си с палец и показалец и няколко кичура от косата му се люшнаха напред, като сведе глава.

— Ако не бях надникнал в главата ти, нямаше да повярвам и на едничка твоя дума.

Юриан стовари длан върху касата на вратата.

— Кажи на Касиан да ги удари по левия фланг. Хиберн ще изпрати там необучените си благородници, за да трупат опит. Неизпитани в бой глезльовци. Ако покоси редиците му в този край, ще сплаши и калените войници. Атакувайте с пълна мощ, и то бързо; не им давайте време да се прегрупират и да свикат смелост. — Юриан ми се усмихна мрачно. — Така и не те поздравих, задето уби Дагдан и Брана. Добро изпълнение.

— Направих го заради Децата на благословените — отвърнах. — Не за слава.

— Знам — каза той и вирна вежди. — Защо според теб реших да ти се доверя?

## ГЛАВА 55

— Прекалено стара съм за такива изненади — оплака се Мор, докато военната шатра стенеше под напора на виещия планински вятър до северната граница на Двора на Зимата.

Илирианските воители се приготвиха за сън. За да са свежи за утрешното нападение. Бяха летели цял ден, намирайки достатъчно затънтено място, където да скрием дори голяма армия като нашата. Поне до утре.

Предупредихме Таркуин, а до Хелион и Калиас изпратихме призив да се включат в боя, ако съумееха да ни достигнат навреме. Но час преди пукването на зората илирианският легион щеше да полети с всички сили към южното бойно поле. И с малко късмет да кацне преди началото на сражението. Тъкмо когато Кеир и командирите му отговориха Мраконосците от Двора на Нощта.

Тогава касапницата щеше да започне. И от двете страни.

Ако Юриан казваше истината. Касиан се задави, когато му предадохме стратегическия съвет на някогашния ни враг. Реакцията му бе по-сдържана, както отбеляза Азриел, от неговата собствена първоначално.

Попитам Мор от единия край на наметнатото с дебела кожа канапе, което споделяхме в момента:

— Никога ли не ти е хрумвало, че Юриан може да е... от добрите?

Тя отпи от виното си и отпусна глава върху възглавниците, струпани пред заоблената част на облегалката. Сестрите ми бяха в друга шатра, по-малка, но също толкова комфортна. От двете ѝ страни се намираха шатрите на Касиан и Азриел, а отпред — тази на Мор. Никой не можеше да стигне до тях без знанието на приятелите ми. Въпреки че в момента Мор ми гостуваше.

— Не знам — каза тя, загръщайки краката си с дебело вълнено одеяло. — Не бях толкова близка с Юриан, колкото с някои от другите, но... наистина се биехме заедно. Спасявахме се един друг. Просто предположих, че Амаранта го е прекършила.

— Някои части от него наистина се прекършени — потвърдих, изтръпвайки при мисълта за спомените и чувствата, които бях зърнала в съзнанието му.

Придърпах малко от одеялото ѝ върху скута си.

— Всички сме прекършени — пророни Мор. — Всеки по свой собствен начин, и то на скрити за околните места.

Килнах въпросително глава, но тя попита:

— А Илейн... добре ли е?

— Не — отвърнах простичко.

Илейн не беше добре.

Плака тихо, докато я ответрявахме дотук. И през часовете след това, докато войниците пристигаха и градяха наново лагера. Не свали халката. Само лежеше на кревата в шатрата си, заровена в кожи и одеяла, и се взираше в нищото.

Дори мъничкият блясък в погледа ѝ, мъничкият напредък... бяха изчезнали. Обмислях да се върна в онази крепост и да изпотроша всяка кост от тялото на Грейсън, но в крайна сметка устоях на изкушението — макар и само защото така бих дала право на Неста да освободи целия си гняв върху него. А смъртта в ръцете на Неста... Чудех се дали няма да измислят нова дума за „убийство“, когато приключеше с Грейсън.

Затова Илейн продължи да ридае тихо, а сълзите ѝ бяха толкова неизчерпаеми, че започвах да се питам дали сърцето ѝ не се бе пръснало. Заедно с последното ѝ късче надежда, че Грейсън няма да престане да я обича, че въпреки всичко ще се ожени за нея и любовта им ще заглуши дори другарската връзка.

Единствената оцеляла нишка, свързваща я с някогашния ѝ живот в човешките земи, се беше скъсала днес.

Баща ни, където и да се намираше той, беше последната ни връзка с онзи свят.

Мор разтълкува изражението ми и остави виното на малката дървена масичка до канапето.

— Трябва да поспим. Не знам защо изобщо пия.

— Днес... натъкнахме се на голяма изненада.

— Толкова е по-трудно — простена тя, хвърляйки другата част от одеялото в скута ми, за да стане, — когато врагове се превръщат в приятели. Е, и обратното. Какво не съм забелязала? Какво съм

пропуснала или омаловажила? Подобни неща винаги ме карат да размишлявам повече относно мен самата, отколкото за виновника.

— Поредният подарък от войната?

Тя изсумтя и тръгна към изхода на шатрата.

— Не, от живота.

\* \* \*

Почти не мигнах тази нощ.

Рис не се върна в шатрата — нито веднъж.

Станах от леглото, когато нощният мрак тъкмо започваше да посивява, и поех натам, накъдето ме дърпаше другарската връзка — както онзи ден В недрата на Планината.

Рис стоеше на една оголена скала, покрита тук-там с парчета лед, и съзерцаваше как звездите постепенно избледняват над още непробудилия се лагер.

Плъзнах безмълвно ръка около кръста му, а той помести крила, за да ме притисне до себе си.

— Много войници ще загинат днес — промълви тихо.

— Знам.

— Още не мога да свикна с това.

Могъщите черти на лицето му бяха някак изопнати, а зареяните му сред звездите очи — обточени в сребристо. Само тук, само сега щеше да разкрие скръбта си — тревогата и болката. В никакъв случай пред армията, пред враговете си.

Той въздъхна тежко.

— Готова ли си?

Щях да остана в задните редици заедно с Мор, за да усетя ритъма на битката. Устремът ѝ, кошмарната ѝ схема. Сестрите ми щяха да почакаят тук, докато не сметнем, че е безопасно да ги отговорим. Ако преди това всичко не отидеше по дяволите.

— Не — признах си. — Но нямам избор, освен да се приготвя.

Рис ме целуна по главата и продължихме мълчаливо да съзерцаваме гаснещите звезди.

— Благодарен съм — прошепна той след малко, докато лагерът протяжно се разбуждаше от първата сивкава светлина на зората, — че

си до мен. Не знам дали някога съм ти казвал колко съм благодарен, че стоиш до мен.

Примигнах, за да потуша паренето в очите си, и хванах ръката му. Сложих я върху разтуптяното си сърце и го целунах за последно, докато звездите се изгубваха от небосвода, а армията под нас се приготвяше за битка.

## ГЛАВА 56

Юриан се оказваше прав.

Бяхме надникнали в главата му и въпреки това се съмнявахме в него. Въпреки това се чудехме дали, докато пристигнем, Хиберн няма да е променил позицията си, или да ни е нападнал от друга страна.

Но открихме хибернската орда точно там, където ни изпрати Юриан.

И когато илирианската армия им налетя, докато нахлуваха в Двора на Лятото през границата с Пролетта... войниците на Хиберн определено изглеждаха смаяни.

Рис беше обгърнал силите ни с прикриващ щит — цялата ни армия. По слепоочията му се стичаше пот от напъна да укрива всички ни от зрението, слуха и обонянието на врага, докато летяхме километър след километър. Моите крила не бяха достатъчно мощни, затова Мор отиваше двете ни, така че да не изоставаме от войската.

Всички пристигнахме вкупом. И когато Рис свали маскиращия щит, разкривайки озверелите илирианци, връхлитащи от небето в стегнати, симетрични редици, както и Мраконосците на Кеир, които ги атакуваха по земя, обвити в нощна тъмнина и въоръжени със стомана, проблясваща като звезди в черно небе... Не можех да сдържа доволството си от паниката, обзела пълчищата на Хиберн.

Но тя се простираше надалеч във всички посоки... Втурнала се да помете всяко нещо по пътя си.

— ЩИТОВЕ! — изрева Касиан на първата редица воини.

Един по един щитове в червено, синьо и зелено просветнаха около илирианците и оръжията им, застъпвайки се като люспите на риба. Като масивните метални щитове, които държаха в левите си ръце, прикрили телата им от глезен до рамо.

На земята безчет тъмни щитове изникнаха пред войската на Кеир.

Мор ни отива до гористия хълм над полето, което Касиан бе избрал за сражението въз основа на докладите от Азриел. Тревистата



шир се спускаше под наклон, който ни позволяваше да заемем висока позиция над вражеските сили; а точно зад тях се виеше тясна, плитка река. Успехът във всяка битка, беше ми обяснил Касиан по време на припряната закуска същата сутрин, често се дължал не на числеността на армията, а на добрия подбор на бойното поле.

Хибернската армия като че ли осъзна неизгодното си положение за секунди.

Илирианците обаче вече кацаха до войниците на Кеир. Касиан, Азриел и Рис се разпръснаха по фронтовата линия, всичките облечени в черните си илириански брони, въоръжени като останалите крилати воители; с щит в лявата ръка, илириански меч в дясната, бойни кинжали в ножници по телата им и шлемове.

Единствено шлемовете ги отличаваха от другите наоколо. За разлика от заоблените, каквито бяха тези на повечето илирианци, Рис, Азриел и Касиан носеха черни, чиито набузници бяха оформени като разперени гарванови крила. Остри като бръснари гарванови крила стърчаха и точно над ушите им. Ефектът беше поразителен. Особено в комбинация с двата допълнителни меча, кръстосани на гърбовете им, бойните ръкавици, покриващи всеки сантиметър от ръцете им, и Сифоните, лъщящи по абаносовочерните брони на Касиан и Азриел.

Силата на Рис бушуваше около него в готовност да срази десния фланг, когато Касиан врхлетеше левия. Трябваше да я пести, в случай че пристигнеше кралят. Въоръжен с Котела.

Но тази армия, колкото и многобройна да беше... Като че ли кралят не я предвождаше. Нито Тамлин. Нито Юриан. Сякаш служеше само за предвестник на скорошното унищожение, ала толкова помитащ, че разрухата, която сееше... Можехме да я зърнем зад гърбовете на войниците; стълбовете дим багреха в черно безоблачното лятно небе.

В следващите часове с Мор не говорихме много.

Зловещото зрелище ме оставяше без думи, без способността за свързана реч. Благодарение на изненадата, която им спретнахме, или на чист късмет, от гибелфа нямаше и следа. Бях готова да прославям безкрайно Майката за това.

Дори всеки войник от лагера ни да беше сложил в закуската си от противоотровата на Нуан, тя нямаше да попречи на оръжията с потопени в гибелф върхове да разбият щитовете ни. Единствено щеше

да възпре потискането на магията ни, ако се натъкнехме на онзи проклет прах... или ни пронижеше отровно оръжие. Изобщо имахме огромен шанс, че не използваха гибелф днес.

Защото, наблюдавайки касапницата, изтъняващата граница на владенето на ситуацията... все повече се уверявах, че за мен нямаше място на фронтовата линия. Там, където всеки илирианец се сражаваше с мощта на меча си, със силата си и с доверието, което имаше в елфите от двете му страни. Дори войните на Кеир се биеха като един — покорни и целеустремени; вилнееха по бойното поле със сенки и стомана. Аз самата щях да се окажа пукнатина в непробиваемата им броня. А разгромът, който Касиан и илирианците му устройваха на хибернската армия...

Касиан удари левия фланг. Сифоните изстреляха кълба опустошителна сила, някои от които отскачаха от щитовете на врага, а други улучваха целта си и разкъсваха плът и кост.

Но местата, където магическите щитове на Хиберн успяваха да удържат на атаката... Рис, Азриел и Касиан щурмуваха със своите сили, изненадвайки вражеските войници беззащитни пред Сифоните и чистата илирианска стомана. Оцелелите след тази унищожителна вълна... падаха жертви на Мраконосците. На премереното им, хладнокръвно господство.

Полето се превърна в нагласена с кръв кална яма. Трупове сияеха под утринното слънце, отразявайки светлината му с броните си. Хибернската войска трескаво се бореше с илирианските редици, които ги тласкаха назад и все по-назад. Потъпкваха ги.

А когато левият фланг рухна, когато оцелелите благородници побягнаха... Останалите хибернски войници също бяха поносени от ужаса.

Един командир на кон не се предаде лесно. Не обърна назад към реката, за да спаси кожата си.

Касиан го набеляза, а когато изскочи от непробиваемата предна редица от щитове и мечове, войниците мигновено затвориха с тела образувалата се пролука. Мор стисна ръката ми толкова силно, че ме заболя. Тъмният шлем и бронята на Касиан бяха оплискани с кал и кръв.

Той смени високия си щит с кръглия, закрепен за гърба му и изкован от същия черен метал.

И се втурна стремглаво.

Можех да се закълна, че дори Рис, намиращ в другия край на бойното поле, застина, гледайки как Касиан си пробива път през вражеските редици, устремен към хибернския командир. Който осъзна кой хвърчи към него и веднага затърси по-сериозно оръжие.

Касиан бе роден за всичко това — за бойното поле, за хаоса, за бруталността, за далновидната преценка на събитията.

Не спря набега си нито за секунда, сякаш знаеше позицията на всеки враг около себе си, сякаш дишаше заедно с ритъма на битката. Дори свали щита на Сифоните си, за да е максимално близо, за да почувства ударите на стрелите, забиващи се в абаносовочерния му щит. Замахнаше ли с него към някой войник, другата му ръка вече посичаше с меч следващия противник.

За пръв път виждах такава умелост, такава прецизност. Като че танцуваше.

Явно бях изразила удивлението си на глас, защото Мор отвърна:

— За него битката е точно това. Симфония.

Приятелката ми не откъсваше очи от смъртоносния танц на Касиан.

Трима войници имаха смелостта или неблагоприятието да го нападнат. Касиан ги умъртви с четири движения.

— Свещена Майко! — пророних.

Чак сега проумявах кой ме беше обучавал. Защо елфите трепереваха, чувайки името му.

Защо илирианските воители от знатни родове му завиждаха толкова, че го искаха мъртъв.

Накрая Касиан се озова лице в лице с конника.

Вражеският командир беше намерил едно паднало копие. И замери с него Касиан.

Сърцето ми прескочи, докато гледах светкавичния полет на копието.

Но Касиан сви колене, прибра крила, извъртя щита си...

И посрещна копието с него. Можех да се закълна, че чух сблъсъка на метал в метал. Касиан обаче само отсече дръжката му с меч си и продължи да бяга, прибирайки за част от секундата и меч, и щита на гърба си.

Канех се да попитам защо бе това, но той вече беше грабнал друго паднало копие.

И го запращаше с такава енергия, извираща от цялото му тяло, с такова движение, абсолютно свършено, че несъмнено един ден щях да го нарисувам.

Когато копие то полетя, като че ли и двете армии застинаха на място.

Дори от подобно разстояние острието му попадна право в целта. Прониза гърдите на командира с такава сила, че го повали от коня му.

Когато тялото му се стовари на земята, Касиан вече беше над него.

Мечът му се издигна и спусна, отразявайки слънчевата светлина.

Касиан бе избрал правилната мишена. Защото Хиберн би отбой. Войската буквално се обърна и побягна към реката.

А на отсрещния ѝ бряг ги посрещна армията на Таркуин — точно където Касиан я бе изпратил.

В капан между илирианците и Мраконосците откъм гърбовете им и двехилядната войска на Таркуин отвъд тясното речно корито...

Последвалото клане беше още по-тежко за гледане.

— Всичко приключи — каза Мор.

Слънцето напичаше и горещината нарастваше с всяка изминала минута.

— Не е нужно да гледаш повече — добави тя.

Защото някои от хибернските войници се предаваха. Свличаха се на колене.

Тъй като се намираха на територията на Таркуин, Рис му предостави решението за съдбата на пленниците.

Дори от разстояние разпознах бронята на Таркуин — по-богато украсена от тази на Рисанд, но също толкова всяваща страх. По металната ѝ повърхност бяха изобразени рибни перки и люспи, а небесносинята му пелерина се влачеше в калта зад него, докато прекриваше труповете, за да стигне до няколкостотинте оцелели военнопленници.

Таркуин впери поглед в коленичилите врагове. Шлемът скриваше лицето му.

Рис, Касиан и Азриел наблюдаваха случващото се, докато разговаряха с Кеир и илирианските капитани. Не виждах много крила

сред телата, осейващи бойното поле. Майката бе милостива.

Но явно само тя, защото Таркуин направи жест с ръка и част от хибернските войници закрепяха за милост. Обещанията им да се отблагодарят с информация проехтяха дори до нас.

Таркуин посочи неколцина от тях и войниците му ги завлякоха нанякъде. За разпит. Който едва ли щеше да протече особено приятно.

Останалите обаче...

Таркуин протегна ръка към тях.

Отне ми малко време да се досетя защо хибернските войници се мятаха по земята и дращеха гърлата си, а някои дори се мъчеха да избягат, пълзейки. Тогава един от тях се строполи и светлината озари лицето му. И даже отдалеч съзирах, че от устата му извира вода.

От устите на всички извираше вода, защото Таркуин ги давеше на сушата.

\* \* \*

Не видях Рис и останалите часове след това — другарят ми беше заповядал илирианският военен лагер да се премести от границата с Двора на Зимата до бойното поле. Ето защо двете с Мор се ответряхме безброй пъти от лагер на лагер, помагайки в преселението. Сестрите ми пренесохме накрая, след като Рисанд превърна повечето трупове в черен прах. Кръвта и калта не изчезнаха, но лагерът имаше прекалено удобно разположение, за да се откажем от него — или да губим време в търсене на ново.

Гледката като че ли не тревожеше Илейн. Май дори не й направи впечатление, че я ответряхме. Просто се вмъкна в обятията на Мор, а оттам — в същата шатра като предишната, изградена в новия лагер.

Неста обаче... Още с пристигането си я уверих, че всички са невредими. Но когато я доведохме на бойното поле... голямата ми сестра се вторачи в окървавената, разкаляна земя; във войниците от двата двора, които събираха оръжията на мъртвите врагове.

Чу как илирианците си разказват шепнешком един на друг за подвига на Касиан, как покосявал войниците като житни класове, как се биел като Еналиус — техния най-древен бог воин и най-почитан илирианец.

Явно от доста време не бяха виждали Касиан в битка. Чак в този момент осъзнавах, че по време на Войната е бил млад, а сега... Гледаха го така, както Великите господари гледаха Рис, след като им разкри на какво е способен. Един от тях, но никак *различен*.

Неста продължи да наблюдава и да слуша приказките на воините, докато изграждаха новия ни лагер покрай нас.

Не попита какво се бе случило с трупове, преди да я отговорим дотук. Не обърна никакво внимание на лагера, който Кеир и Мраконосците стряха до нашия — на войниците с абаносовочерните брони, които се подсмиваха на нея, на мен, на илирианците. Не. Само се увери, че Илейн дреме в шатрата си, а сетне предложи да помогне с рязането на плат за превръзки.

Точно с това бяхме заети край следобедния огън, когато Рис и Касиан ни доближиха, все още облечени в броните си. Азриел го нямаше с тях.

Рис приседна с глух металически звук на дънера, върху който седях аз, и ме целуна безмълвно по слепоочието. Миришеше на метал, кръв и пот.

Шлемът му издрънча на земята в краката ни. Притихнала, аз му подадох кана с вода и понечих да взема чаша, но той просто надигна каната и пи направо от нея. Водата се разплиска от ръба ѝ, изтрополявайки по черния метал върху бедрата му, а когато накрая я остави, ми се стори толкова... уморен. В очите му се четеше пълно изтощение.

Неста беше скочила на крака и сега се взираше в Касиан, в шлема, който бе пхнал под мишницата си, в окървавените оръжия, надничайщи иззад раменете му. Тъмната му, потна коса висеше покрай лицето му, опръскано с кал дори на местата, където го бе скривал шлемът.

Погледът ѝ обходи седемте му Сифона, поугаснали до смътно червено сияние. После сестра ми пророни:

— Ранен си.

Рис завъртя глава към него.

Касиан я наблюдаваше с мрачно лице и стъклени очи.

— Добре съм.

Дори думите му звучаха омаломощено.

Тя посегна към ръката му — тази, в която носеше щита си.

Касиан като че ли се поколеба, но накрая ѝ я подаде, почуквайки с пръст Сифона върху дланта си. Бронята се поотдръпна нагоре по предмишницата му, разкривайки...

— Знаеш колко е глупаво да не се погрижиш за такава травма — нахока го леко уплашено Рис.

— Имах си друга работа — отвърна Касиан, без да откъсва очи от Неста, която оглеждаше подутата му китка.

Как беше открила контузията през бронята му... Явно бе доловила следа от нея в погледа му, в стойката му.

Не подозирах, че бе изучавала илирианския генерал толкова щателно, че да съумее да разпознае издайническите знаци на тялото му.

— Пък и до сутринта ще е наред — додаде Касиан, предизвиквайки Рис да го опровергае.

Въпреки това бледите пръсти на Неста продължиха да опипват златистокафявата му кожа и той изсъска през зъби.

— Как да я оправя? — попита тя.

Сутринта беше прибрала косата си в свободен кок и през часовете, докато подготвяхме и разнасяхме необходимото за лечителите, от горещината и влажността тънки, усукани кичурчета се бяха измъкнали и сега стърчаха около слепоочията и тила ѝ. Бузите ѝ руменееха от жарките лъчи на слънцето, а ръцете под навитите ѝ ръкави бяха опръскани с кал.

Касиан се настани бавно на дънера, където сестра ми бе седяла допреди малко, и простена тихо, сякаш дори това движение му костваше много усилия.

— Ледът обикновено помага, но ако дори просто я превържем, ще я обездвижим достатъчно, че навехнатото да се възстанови от само себе си...

Тя бръкна в кошницата с превръзки, която беше подготвила, и взе каната от земята.

От умора можех единствено да гледам как измива китката и дланта му с нежните си пръсти, чудейки се дали самата тя не владееше лечебна магия. Касиан също изглеждаше твърде изтощен, за да говори, докато Неста превързваше китката му, и отвърщаше едва-едва с пъшкане, като го питаше дали е достатъчно стегнато, или твърде хлабаво, дали му помага изобщо. Но през цялото време я наблюдаваше

— не отлепяше очи от лицето ѝ, от сбърчените ѝ вежди и стиснати от съсредоточеност устни.

А когато сестра ми приключи с превръзката, когато китката му беше старателно омотана в бяло и Неста понечи да се отдръпне, Касиан сграбчи пръстите ѝ със здравата си ръка.

— Благодаря ти — промълви сипкаво.

Тя не изтръгна ръката си от неговата.

Не отвори уста за обичайния язвителен отговор.

Просто впери поглед в него, в широките му рамене, още помасивни в красивата му черна броня, в жилестата му, бронзова шия, в крилата му. И накрая в лешниковите му очи, все така приковани в лицето ѝ.

Касиан погали с палец опаката страна на ръката ѝ.

Неста най-сетне отвори уста и аз се приготвих за острия ѝ език...

— Ранен ли си?

Чувайки гласа на Мор, Касиан отдръпна ръката си и обърна ленива усмивка към нея.

— Нищо страшно, недей да плачеш.

Неста измести поглед от лицето му към собствената си, вече празна ръка. Пръстите ѝ бяха все така свити, сякаш дланта му още лежеше под тях. Касиан не надзърна към нея, когато тя стана и грабна каната, измърморвайки тихо, че отивала да донесе още вода от шатрата.

Двамата с Мор се впуснаха в обичайните си закачки, шегувайки се за току-що приключилата битка, както и за онези, които им предстояха.

Неста дълго време не излезе от шатрата.

\* \* \*

С Мор и Неста помагахме на лечителите до посред нощ.

Денят беше дълъг за всички ни, да, но войниците... Те се бяха сражавали часове наред. Ако съдех по стегнатата челюст на Мор, докато се грижеше за ранените Мраконосци и илирианци, бойните им разкази ѝ натежаваха — не заради самите истории за слава и кръв, а защото не се беше била рамо до рамо с тях.



Но като си спомних Мраконосците и илирианците на бойното поле... се зачудих къде би воювала тя. Кого би командвала, чии заповеди би изпълнявала. Със сигурност не и на Кеир, но... Още размишлявах по въпроса, когато най-сетне се пъхнах между топлите чаршафи на леглото ни и се сгуших до Рис.

Той веднага праметна ръка през кръста ми и ме придърпа по-близо до себе си.

— Миришеш на кръв — прошепна в сумрака.

— Съжалявам — отвърнах.

Бях измила ръцете си чак до лактите, преди да си легна, но да си взема вана... Едва бях успяла да прекося лагера, за да се прибера.

Той плъзна ръка надолу по бедрото ми.

— Сигурно си капнала от умора.

— А *ти* трябваше вече да си заспал — смъмрих го и се наместих по-близо до него, потапяйки се в топлината и аромата му.

— Не мога — призна ми той, долепил устни до слепоочието ми.

— Защо?

Ръката му пропълзя нагоре по гърба ми и аз извих тяло към протяжните му, лениви милувки.

— Обикновено ми трябва малко време да дойда на себе си след битка.

От сражението бяха минали часове. Устните на Рис се спуснаха от слепоочието ми надолу по челюстта ми.

И независимо от тежестта на умората, когато погали с уста брадичката ми и гризна нежно долната ми устна... разбрах какво иска.

Рис вдиша рязко, щом провлачих ръка надолу по очертанията на мускулестия му корем, дивейки се на меката му кожа, на силното му тяло, и мигом долепи лека като перце целувка върху устните ми.

— Ако си прекалено уморена... — подхвана той, но застина напълно, когато пръстите ми продължиха похода си надолу, подминавайки изваяните мускули на корема му.

Отвърнах му с целувка. И още една. Докато езикът му не погали затворените ми устни и аз ги разтворих за него.

Единението ни беше отривисто и бурно, а преди край да разтърси и двама ни, вече впивах нокти в гърба му, галейки пламенно крилата му.

Дълги минути след това краката ми останаха върху раменете му, докато гърдите му се издигаха и спадаха до моите, сякаш в отзвук от движенията на телата ни.

Накрая Рис се отдръпна и свали нежно краката ми от раменете си. Целуна вътрешните страни на двете ми колена и ги отпусна около тялото си, коленичейки пред мен.

Татуировките по коленете му бяха почти скрити от намачканите чаршафи, изображенията — разтегнати заради позата му. Въпреки това проследих с пръсти върховете на планините, трите звезди, изрисувани с мастило над тях, докато Рис стоеше коленичил между краката ми, вперил поглед в мен.

— Мислех за теб всяка една секунда на онова бойно поле — промълви тихо. — Това ми даваше цел и посока, сили да се справя.

Отново погалих татуировките по коленете му.

— Радвам се. Струва ми се, че... че част от мен беше с теб в боя. — Надникнах към бронята му, почистена и окачена върху една стойка до малкия гардероб. Крилатият му шлем блестеше като тлееща звезда в мрака. — Днешната битка... Почувствах я някак различна от онази в Адриата. — Рис само ме слушаше, впил търпеливи очи в мен. — В Адриата не можах... — Думите ми убягваха. — Хаосът в Адриата незнайно защо ми се стори по-лесен. Не искам да кажа точно *лесен*, ами...

— Знам какво искаш да кажеш.

Въздъхнах и се надигнах, заставайки колене до колене и лице в лице с него.

— Съвършено неуспешно се опитвам да обясня, че битките в Адриата и Веларис... В такива мога да се хвърля. Има кого да защитавам, а и това безредие някак... Способна съм, на драго сърце бих участвала в подобни битки. Но това, което видях днес, този тип война... — Преглътнах сухо. — Ще се срамуваш ли от мен, ако ти призная, че не знам дали съм готова за такъв бой?

Да се изправя лице в лице с врага, да замахвам с меч, да пронизвам, докато не забравя кое е горе и кое — долу, докато калта и кръвта не размият границата между приятел и неприятел, докато не се науча да разчитам толкова на воините до мен, колкото и на собствените ми умения. А близостта, какофонията, немислимите мащаби на касапницата...

Той хвана лицето ми между дланите си и ме целуна веднъж.

— Никога. Нищо не би ме накарало да се срамувам от теб. Най-вече това. — Той задържа устни до моите, споделяйки дъха ми. — Днешната битка наистина беше различна от тези в Адриата и Веларис. Ако бяхме имали повече време да те обучим на работа с войската, щеше смело да се сражаваш в бойните редици, да тежиш на мястото си. Но само ако го искаше. А засега, в тези първи сблъсъци... Аз определено не бих желал да те пратя в онази кланица. — Той ме целуна отново. — С теб сме едно цяло. — Изрече до устните ми. — Ако някога поискаш да ме придружиш в боя, за мен ще е чест.

Отдръпнах глава от ръцете му и сбърчих вежди.

— Сега определено се чувствам като страхливка.

Той погали бузата ми с палец.

— Никой никога не би си помислил такова нещо за теб, Фейра. Не и след всичко, което си сторила. — Той се умълча за миг. — Войната е грозна, мръсна и безмилостна. Но войниците на бойното поле са само част от нея. Не подценявай влиянието си върху тях; какво значи да виждат как се грижиш за ранените, как участваш в срещите и съвещанията.

Замислих се върху думите му, проследявайки с пръсти илирианските татуировки по гърдите и раменете му.

И дали заради приятната възбуда след единението ни, или заради спомена за днешната битка... незнайно защо, но му повярвах.

\* \* \*

Армията на Таркуин не се сля с нашата както тази на Кеир, а устрои лагера си в съседство. Азриел извеждаше отряд след отряд разузнавачи, за да издирват остатъка от хибернската армия, да проучат следващия им ход. Но непразно.

Питах се дали Тамлин е с тях, дали бе изпял пред Хиберн всичко, обсъждано на срещата с Великите господари. За дразгите между дворовете ни. Но не смеех да задам въпроса на никого.

И все пак се осмелих да попитам Неста дали усеща силата на Котела да се разбужда. За щастие, тя ме увери, че не долавяла нищо

странно. Въпреки това... Знаех, че Рис често се свързва с Амрен във Беларис, интересувайки се дали е открила нещо ново в Книгата.

Но дори тя да намереше друг начин да обезвредим Котела... трябваше да разберем къде Хиберн укрива остатъка от армията си. Не за да я нападнем — не и сами. А за да призовем някого, който да довърши започнатото.

Но чак когато научехме къде кралят е разположил войската си — къде е необходимо да изпратя Бриаксис. Не биваше Хиберн да узнава предварително за тайното ни оръжие, защото можеше да промени плановите си. Затова едва когато цялата му армия се устремеше към нас... Едва тогава щях да призова Бриаксис.

През първите три дни след битката войските лекуваха ранените си и почиваха. На четвъртия Касиан се втурна да им възлага да вършат всякаква черна работа, за да предотврати изстъпленията от бездействие и недоволство. Първата му заповед беше да изкопаят окоп около целия лагер.

На петия ден, когато окопът беше наполовина готов... Азриел влетя задъхан в шатрата ни.

Хиберн бе смогнал да заобиколи лагера ни, изпращайки войска по границата между Дворовете на Есента и Лятото. Към тази с Двора на Зимата.

Не проумявахме защо. Азриел също не беше успял да разбере. Намираха се на половин ден полет от нас. Сенкопоецът вече беше изпратил предупреждение на Калиас и Вивиан.

Рис, Таркуин и останалите обсъждаха с часове вариантите за действие. Ако зарежехме стратегическата си позиция до границата, нищо чудно да се окаже, че играем по свирката на Хиберн. Но пък и допуснехме ли вражеската армия да продължи на север, кой знае докъде щеше да стигне. При всички случаи не биваше да разделяме армията си — не разполагахме с достатъчно войници.

Накрая на Вариан му хрумна нещо.

Принцът освободи всички капитани и генерали — Кеир и Девлон излязоха от шатрата с яростна крачка, възмутени от заповедта. Освободи всички, но без сестра си, Таркуин и моето семейство.

— Потегляме на север. И *оставаме* там.

Рис вдигна вежда. Касиан се намръщи.

Вариан обаче посочи с пръст разгърнатата карта върху масата, около която се бяхме скупчили.

— Ще сътворим магическа заблуда; много убедителна. Ако някой мине оттук, ще види, чуе и подуши голяма армия. Но ще приложим заклинания, които ще му попречат да я доближи. Така шпионите на Хиберн ще му докладват, че още сме тук, че сме решили да останем.

— Докато ние всъщност се придвижваме на север под прикриващ щит — рече Касиан, потривайки челюстта си. — Може и да се получи. — Сетне се ухили на Вариан. — Ако някога ти писне от цялото това слънце, ела да си поиграем във Веларис.

Принцът свъси чело, но в очите му просветна нещо.

Таркуин попита Рис:

— Способен ли си на подобна магия?

Рис кимна и ми намигна.

— Да, с помощ от другарката ми.

Всички обърнаха погледи към мен, а аз само се молах да съм отпочинала достатъчно.

\* \* \*

Същата вечер прималях почти безсилна, докато двамата с Рис изпълнявахме задачата си. Следвах инструкциите му, запаметявайки лица и други подробности, призовавайки хамелеонската магия да ги извае от въздуха, да им вдъхне собствен живот.

Все едно нанасях тънък магически слой върху всички в лагера, който щеше да се отдели, когато напуснем — да се отдели и да се превърне в нова, самостоятелна съвкупност от ходещи, говорещи войници. Докато ние вървахме по петите на хибернската армия, скрити от щита на Рис.

И се получи. Кресеида, опитна магьосница, се зае лично с войниците от Двора на Лятото. Няколко часа по-късно двете се срещнахме задъхани и потни. Кресеида ми подаде мях с вода и аз кимнах признателно. Тя самата не беше обучен воин като брат си, но имаше своята важна роля в армията — войниците видимо се уповаваха на нея и напътствията ѝ.

Войската ни напусна лагера, много по-голяма от тази, която бе долетяла дотук. Войниците от Двора на Лятото и легионът на Кеир не можеха да летят, но Таркуин използва докрай запасите си от сила и ги ответря заедно с нас. Докато настигнехме врага, щеше да е напълно изчерпан, но той ни увери, че и бездруго воювал по-успешно с меч в ръка.

Натъкнахме се на хибернската армия в северния край на величествената гора, простираща се по източната граница на Двора на Лятото.

Азриел беше разучил терена пред нас, описвайки го подробно на Касиан. Беше късен следобед и хибернската войска се приготвяше за приближаващата нощ.

Касиан умишлено бе позволил на нашата да отпочине, съзнавайки, че след дългия поход войниците на Хиберн ще са изтощени и с размътени глави. Поредното правило на войната, беше ми обяснил той. Изборът на подходящия момент за битка можеше да се окаже също толкова ключов, колкото избора на място.

От изток прииждаха дъждовни облаци, а и слънцето се снижаваше все повече към дърветата зад нас — исполински кленове и дъбове, ето защо решихме да кацнем. Рис свали прикриващия ни щит.

Искаше да се разчуе, хибернските войници да се разприказват, недоумявайки кой ги дебне отвсякъде. Кой ги изтребва.

Но те вече знаеха.

И този път наблюдавах от лагера, от широкото било на един хълм, спускащ се към тревистата долчинка, където хибернци бяха възнамерявали да пренощуват. Илейн се свря в шатрата си веднага щом илирианските воини ѝ я издигнаха. Неста първа отиде до ръба, за да гледа битката, развихрила се под нас. После Мор застана до нея, а накрая и аз.

Тътенът на сражението и дрънченето на метал като че ли не плашеха голямата ми сестра, впила поглед във фигурата с черна броня, която водеше редиците и от време на време заповядваше гръмко на войниците да атакуват или да удържат някой фланг.

Хиберн се беше подготвил добре за тази битка. А грохналата армия, дошла тук да пренощва, се оказваше чиста заблуда... също като нашата.

Войниците на Кеир започнаха да падат първи; сенките им сякаш се изпаряваха във въздуха, докато предните им редици поддаваха на вражеския натиск.

Мор следеше клането с каменно лице. Несъмнено се надяваше баща ѝ да е сред нарастващата купчина мъртъвци. Само че Кеир успя да прегрупира Мраконосците, да закрепил предната редица, макар и чак след като Касиан му изрева да го стори. А от другата страна на полето...

Рис и Таркуин дотолкова бяха изтощили силите си, че воюваха с мечове. А от краля, Юриан и Тамлин отново нямаше и следа.

Мор подскачаше от крак на крак, надничайки често към мен. Кръвопролитие и жестокостта явно опияняваха нещо у нея. Долавях, че не ѝ се искаше да стои тук с мен.

Но това... това преследване на армии, тази борба за преднина...

Така нямаше да постигнем нищо. Не за дълго.

Небесата се отвориха и стълкновението се превърна в кална сеч. Сифоните проблясваха, войници загиваха. Хиберн сееше от собствената си магия върху нашата войска, а и стрелите, потопени в гибелф, засвистяха по бойното поле заедно с цели облаци от отровата, които, за радост, не издържаха дълго в проливния дъжд. И не повлияваха на войниците ни — ни най-малко, — благодарение на противоотровата на Нуан. Те избягваха умело стрелите, спираха ги с щитовете си или направо разсичаха дръжките им в полет, оставяйки каменните им остриета да се сипят безвредно от небето.

Касиан, Азриел и Рис продължаваха да се бият, да убиват. Таркуин и Вариан прегрупираха войните си така, че да подпомогнат рухващите редици на Кеир.

Но твърде късно.

Дори от разстояние, дори през дъждовната завеса съзряхме съвсем отчетливо как тъмната редица от Мраконосци поддава под яростната атака на хибернската кавалерия.

— Проклятие! — изсъска Мор и стисна ръката ми толкова силно, че сигурно остави синина. Топлият летен дъжд не спираше да кваси дрехите ни, косите ни. — *Проклятие.*

Хибернските конници се изляха, подобно на буйна вода през скъсана дига, разсичайки Мраконосците надве. Ревът на Касиан проехтя чак до билото на хълма, после генералът се втурна през дъжд

от стрели и копия, въпреки че Сифоните му почти угасваха и го бранеха едва-едва. Можех да се закълна, че Рис му заповяда да спре, но Касиан се приземи точно в центъра на вражеските сили, разкъсали редиците ни, и отприщи цялата си мощ.

Неста си пое рязка, свистяща глътка въздух.

Хиберн все повече и повече разпръскваше армията ни. Рис запрати силата си по единия фланг на врага в опит да го отблъсне назад. Но беше изцеден до капка от снощи. Вместо стотици, камшиците от сенки повалиха десетки.

— Подновете редиците — процеди Мор, пускайки ръката ми, за да закрачи нервно, докато дъждът шуртеше по лицето ѝ. — Подновете проклетите редици!

Касиан се мъчеше. Азриел се хвърли в мелето, просто облак от сенки с аура от синя светлина, и си запроправя път към мястото, където Касиан се биеше напълно обграден от врагове.

— Свещена Майко! — промълви Неста.

Не от възхищение. Не — гласът ѝ бе пропит от същински ужас.

Моят също, когато я уверих:

— Ще успеят.

Поне се молах да е така.

Макар че тази битка... тя беше само един от ходовете, които Хиберн ни беше приготвил.

Просто дребна част от арсенала му, а вече ни изтласкваше назад, назад и все по-назад...

В центъра на бойното поле, като лумващ въглен избухна червена светлина. Войниците в периметъра ѝ загинаха.

Но все повече хибернски войници обграждаха Касиан. Дори Азриел не смогваше да се докопа до него. Коремът ми се преобръщаше отново и отново.

Хиберн явно беше крил някъде по-голямата част от войската си. И разузнавачите ни не я бяха намерили. Дори под командването на Азриел. А Илейн... било то наяве, или насън, не бе споходена от пророческо видение за толкова могъща армия.

Не разбирах много от война, от битки. Но имах чувството, че кърпим пробойни в потъваща лодка.

Докато подгизвахме до кости под дъжда, докато Мор крачеше трескаво и ругаеше грозната картина, докато телата се трупаха на



камари и от нашата страна, а бойните ни редици поддаваха все повече и повече... осъзнах какво трябваше да предприема, щом не можех да се бия редом с воините ни.

Кого трябваше да изнамеря, за да попитам за местонахождението на същинската хибернска армия.

Сюриелите.

## ГЛАВА 57

— В никакъв случай — отсече Мор, когато я издърпах на няколко метра от Неста. — В никакъв случай. — Повтори със заглушен от шумотевицата на битката и дъжда глас.

Кимнах рязко към долината под нас.

— Върви да се биеш при тях. Тук само си губиш времето. Нужна си им. — Самата истина. — Касиан и Аз имат нужда от теб, за да изтласкат предните редици.

Сифоните на Касиан действително започваха да мъждукат.

— Рис ще ме убие, ако ви зарежа тук.

— Нищо подобно няма да стори и много добре го знаеш. Обградил е лагера с предпазни заклинания, а и както ти показах, не съм беззащитна.

Не й бръцолевех точно лъжи, но... Сюриелът можеше и да не се появи, ако Мор дойдеше с мен. А кажех ли й къде отивам, за нищо на света нямаше да ме пусне сама.

Не можехме да си позволим лукса да чакаме информация от Юриан. За каквото и да било. Налагаше се да предприема нещо — веднага.

— Върви да се биеш. Накарай тези хибернски копелета да пропищят.

Неста откъсна очи от касапницата едва колкото да добави:

— Помогни им.

Защото Касиан отново си беше набелязал хибернски командир. С надеждата пак да сплаши войниците.

Мор сбърчи вежди и подскочи, заставайки почти на пръсти.

— Добре, но... бъдете нащрек. И двете.

Отговорих й с нахакан поглед и тя се спусна към шатрата си. Когато излезе, закопчавайки няколко ножници по бронята си, ми отдаде чест и се ответря към бойното поле... Изникна до Азриел точно когато някакъв вражески войник го връхлиташе откъм гърба.

Мор прониза гърлото му, преди да е отвърнал на удара.

Сетне си запроправя път към Касиан и разкъсаната фронтова линия отвъд него. Мократа ѝ златиста коса просветваше като слънчев лъч сред калта и тъмните брони.

Войниците закрещяха. И нададоха още повече глас, когато Азриел зае позиция до нея с грейнали сини Сифони. Двамата опитаха заедно да си осигурят излаз към Касиан...

Но изминаха едва три метра, преди врагът наново да ги обкръжи. Преди напорът на околните тела да погребее дори косите на Мор сред калта и дъжда.

Неста долепи ръка до голата си, мокра шия. Касиан пак се устреми към хибернския капитан — сега обаче по-бавно.

Веднага. Трябваше веднага да направя нещо. Обърнах се и сторих само крачка, преди сестра ми да попита със сбърчено чело:

— Тръгваш ли си?

— Бързо ще се върна — беше едничкият ми отговор.

Не смеех да си помисля колко ли от армията ни щеше да е оцеляла, когато се завърнех.

Щом се отдалечих, Неста отново впери взор в битката. И с обливана от дъжда коса продължи неуморното си бдение над генерала, воюващ в долината под нас.

\* \* \*

Необходимо бе да намеря сюриела.

Въпреки че Илейн не съзираше цялата хибернска армия, си струваше да опитам.

В шатрата ѝ беше сумрачно и почти тихо, а грохотът от сечта бе далечен и почти като насън.

Малката ми сестра лежеше в леглото си будна, впила поглед в платнения покрив.

— Помогни ми да открия нещо — заповядах ѝ, ръсейки дъждовна вода навсякъде, и разгърнах картата върху бедрата ѝ.

Не особено деликатен подход, но поне тонът ми я провокира да се надигне. И да запримига срещу картата на Притиан.

— Нарича се сюриел и има цяла раса от такива. Ето... ето как изглежда — казах и посегнах да хвана ръката ѝ, за да ѝ покажа. Но се

поколебах. — Може ли да ти покажа?

Кафявите очи на сестра ми бяха премрежени.

— Ще вмъкна образа му в съзнанието ти — поясних, — за да знаеш какво е онова, което издирваме.

— Не знам как да го търся — промълви Илейн.

— Пробвай поне.

Трябваше да помоля Амрен да обучи и нея.

Илейн закова погледа си в мен, после в картата, а накрая кимна.

Съзнанието ѝ не беше защитено с щитове, с каквито и да било прегради. Портите към него... Те бяха от масивно желязо, обрасло в увивни цветя — поне такива си ги представях. Цветовете им бяха притворени и дремещите им пъпки се криеха сред плетеница от листа и тръни.

Прекрачих прага им, навлизайки в преддверието на съзнанието ѝ, и поставих образа на сюриела там, опитвайки да му придам безобидност — да го обгърна с истината, че колкото и страховито да изглеждаше, не ме беше наранил.

Въпреки това Илейн изтръпна, когато напуснах съзнанието ѝ.

— Защо?

— Може да ми отговори на някои важни въпроси. Спешно.

В противен случай нямаше да ни остане армия, с която да преборим хибернската, дори след като го откриех.

Илейн пак надникна към картата. Сетне и към мен. И накрая затвори очи.

Те се размърдаха изпод клепачите ѝ, чиято кожа беше толкова фина и прозрачна, че сините венички под нея приличаха на малки реки.

— Рее се... — прошепна тя. — Рее се по света като... като диханието на западния вятър.

— Накъде?

Тя вдигна ръка и показалецът ѝ закръжи над картата, над дворовете.

Накрая кацна бавно.

— Натам — промълви сестра ми. — Движи се натам. В този момент.

Погледнах къде бе спрял пръстът ѝ и кръвта се изцеди от лицето ми.

Средните земи.

Сюриелът се придвижваше към онази древна гора в Средните земи. Само на километри южно от...  
От Горската тъкачка.

\* \* \*

Ответрях се на пет скока разстояние. Едва дишах, останала почти без сили заради магическата заблуда от предишния ден, от пламъка, който бях призовала, за да се изсуша, и ответряването от бойното поле право в сърцето на древната гора.

Въздухът беше толкова тежък и задушлив, колкото предния път, а гората — все така потънала в мъх, обгърнал чворестите брези и сивите камъни, надничачи изпод шумата. Пак ме посрещна и същата тишина.

Докато се ослушвах и издирвах съществото с откъслеците от магията си, ми хрумна, че май наистина трябваше да доведе Мор със себе си.

Поех бавно със стъпки, заглушени от мъха. Обострих до краен предел слуха си, зрението си. Колко далечна, колко нищожна ми се струваше оттук битката на юг.

Преглътнах и звукът отекна в ушите ми.

В тази гора дебнеха и други твари освен Тъкачката. А тя самата... Стрига — така я бе нарекъл Резбарят. Сестра му Стрига. А брат им... ужасяващо същество, избрало друга част на света.

Извадих илирианския си меч и металът изсвистя в гъстия въздух.

Древен, сипкав глас попита зад гърба ми:

— Идваш да ме убиеш или пак да молиш за помощ, Фейра Арчерън?

## ГЛАВА 58

Обърнах се, ала не прибирах меча в ножницата на гърба ми.

Сюриелът стоеше на няколко крачки от мен, загърнат не в пелерината, която му бях дала преди месеци, а в друга — по-плътна, по-тъмна, вече орфана и съдрана. Сякаш вятърът, с който се носеше, я бе изпокъсал с невидимите си нокти.

Едва преди броени месеци ми беше казал, че Рис е мой другар. А ми се струваше, че е било преди цяла вечност.

Възголемите му зъби издрънчаха глухо.

— За трети път се срещаме вече. Трети път ме намираш. Днес с помощта на онази треперлива кошута. Така неочаквано изплуваха на пътя ми сърнените й очи.

— Прости ми за своеволието — отвърнах с възможно най-уравновесения си глас, — но е спешно.

— Искаш да узнаеш къде Хиберн крие армията си...

— Да. И други неща. Но да започнем с това.

Противна, ужасяваща усмивка.

— Дори аз не я виждам.

Коремът ми се стегна.

— Виждаш всичко, но не и това?

Сюриелът килна глава и този негов жест ми напомни, че разговарям с хищник. Сега обаче не го държеше настрани никаква примка.

— Крие я с магия, по-стара от мен самия.

— Котелът.

Още една чудовищна усмивка.

— Да. Онова могъщо, пъклено нещо. Оня казан, пълен със смърт и живот. — Сюриелът потръпна от нещо като доволство. — Но ти вече имаш някого, който може да намери Хиберн.

— Илейн твърди, че не вижда армията. Вероятно заради магията.

— Тогава я открий с помощта на другата.

— Неста. С Неста можем да проследим Котела...

— Сходството събира. Кралят на Хиберн не ходи никъде без Котела. Затова, където е Котелът, там ще се натъкнете на краля и армията му. Накарай красивата крадла да го намери.

Косъмчетата по ръцете ми настръхнаха.

— Как?

Съществото наклони глава, като че слушаше нещо.

— Ако още не го умее... нека костите говорят вместо нея.

— Гадателство... Казваш, че трябва да гадае на кости?

— Да. — Призрачен вятър развя съдраната му роба. — Кости и камъни.

Преглътнах отново.

— Защо с Котела не се случи нищо, когато събрах двете части на Книгата и изрекох заклинанието, което се предполагаше, че ще унищожи силата му?

— Защото не издържа достатъчно дълго.

— Но той щеше да ме убие.

— Да не вярваше, че можеш да овладееш силата му, без да си платиш?

Сърцето ми прескочи.

— Трябва да... умра, за да го спра?

— Колко драматично е човешкото сърце. Но да. Да, заклинанието е щяло да изцеди живота ти.

— Има ли... има ли друго обезвреждащо заклинание, което да използвам вместо него?

— Дори да има, пак ще ти се наложи да отидеш право до Котела, за да го приложиш. А Хиберн няма да повтори грешката си.

Преглътнах сухо.

— Ако съумеем да обезоръжим Котела... ще е достатъчно ли, за да спрем Хиберн?

— Зависи от съюзниците ви. Дали ще оцелеят в неизбежната битка след това.

— Резбарят би ли променил нещо?

И Бриаксис.

Сюриелът нямаше клепачи. Но мътните му очи просветнаха от изненада.

— Не мога да видя същество като него. Той не е... от този свят. Нишката му не е втъкана в него. — Сюриелът стисна криви устни. —

Толкова искаш да спасиш Притиан, че би рискувала да го освободиш?

— Да. — Откриех ли армията, веднага щях да изпратя Бриаксис срещу нея. А що се отнасяше до Резбаря... — Той искаше... подарък в замяна. Оуроборос.

От гърлото на съществото се изтръгна тъничък звук — на радост или ужас, не можах да преценя.

— Огледалото на Началата и Свършеците.

— Да, но... Не мога да го взема.

— Боиш се да погледнеш в него. Да зърнеш онова, което се крие вътре.

— То ще... ще отнеме ли разсъдъка ми? Ще ме прекърши ли?

Едва се удържах да не потрепера, когато забулените му очи, посадени върху уродливото му лице с липсващи устни, се впиха в мен.

— Само ти решаваеш кое ще те прекърши, Унищожителке на проклетия. Само ти. — Не точно отговор. Определено не ми стигаше, за да поема риска. Сюриелът наново се заслуша в призрачния си вятър. — Предай на среброоката пратеница да търси отговора на втората и предпоследната страница на Книгата. Двете заедно ще ѝ разкрият ключа.

— Ключ към какво?

Измършавелите пръсти на сюриела, набраздени от толкова костици, че приличаха на крайници на ракообразно, затракаха един в друг, когато ги преплете.

— Ключът към онова, което ви е потребно, за да спрете Хи...

Отне ми секунда да разбере какво се случва.

Да разпозная дървения връх, пронизал гърлото на сюриела, подобно на острието на ясенова стрела. Да проумея, че нещото, което изпръска лицето ми и разля по езика ми вкус на гробищна пръст, бе черна кръв.

Че притъпените звуци, достигнали до ушите ми, преди съществото да смогне да изкрещи... бяха още стрели.

Сюриелът се свлече на колене и от устата му се разнесе гъргорене.

Онзи ден в гората се бе страхувал от нагите. Знаеше, че би могъл да бъде убит.

Спуснах се към него, хващайки един от ножовете си с лявата ръка. Вдигнах меч в дясната.



Наблизо изсвистя друга стрела и аз се скрих зад едно чворесто дърво.

Сюриелът нададе вой. Подплашените птици излетяха в небето и ушите ми забучаха...

Тромавото, хрипливо дишане на съществото изпълни гората. Докато напевен женски глас не попита:

— Защо говори с теб, Фейра, а с мен не благоволява?

Познавах този глас. Смехът, стаен зад думите.

Ианта.

Ианта беше тук. С двама хибернски войници зад гърба си.

## ГЛАВА 59

Огледах се наоколо, скрита зад дървото. Бях изтощена, но... можех да се ответрея. И просто да изчезна. Ясеновите стрели в сюриела обаче...

Срещнах погледа му, докато кървеше, проснат безпомощно върху мъха.

Същите ясенови стрели бяха пронизали Рис. Но така, че само да го ранят.

Тези бяха изстреляни, за да убиват.

Устата с възголеми зъби оформи една безмълвна дума. Бягай.

— На краля на Хиберн му отне дни да ме вкара в релси след твоята намеса — измърка Ианта с приближаващ се глас. — Все още не мога да използвам ръката си напълно.

Не отвърнах. Трябваше да се ответрея.

От шията на сюриела шуртеше черна кръв, а върхът на стрелата стърчеше почти цинично от дебелията му кожа. Не можех да го изцера, не и с толкова ясен в плътта му. Не и докато не го извадех.

— Тамлин ми е разказвал как си заловила този тук — продължи Ианта, пристъпвайки към мен все повече и повече. — Затова усвоих твоите методи. Той обаче не ми казва нищичко. И все пак, понеже ти си търсила услугите му толкова много пъти, пелерината, която аз му дадох... — Долавях усмивката в гласа й. — Най-обикновена проследяваща магия, подарък от краля. Задейства се в твоє присъствие. В случай че отново го навестиш.

Бягай! повтори беззвучно сюриелът. От съсухрената му уста бликаше кръв.

А в очите му се четеше болка. Истинска болка — като присъщата за всяко простосмъртно същество. Ако Ианта го отведеше жив при Хиберн... Сюриелът знаеше, че е възможно. Веднъж вече ме беше умолявал да го освободя... Но сега бе готов да стане пленник. Само и само да ми даде шанс да избягам.

Мътните му очи се присвиха от агония, но и сякаш в отговор на мислите ми. Да — уверяваше ме с поглед. — Върви.

— Кралят вдигна щитове в съзнанието ми — не спираше да дърдори Ианта, — за да не ми навредиш отново, като те открива.

Надникнах иззад дървото и я забелязах в единия край на горската полянка, където наблюдаваше смръщено проснатия сюриел. Носеше обичайната си светла роба и синия камък върху качулката си. И водеше единствено двама стражи. След всичко, което се бе разиграло... не преставаше да ме подценява.

Скрих се зад дървото, преди да ме е съзряла. И отново срещнах погледа на сюриела.

Позволих му да прочете всяка от емоциите, които напълно се избистриха в съзнанието ми.

Той кимна. Или поне опита.

А аз му се усмихнах за сбогом. И излязох на полянката.

— Трябваше да ти прережа гърлото онази нощ в шатрата — заявих на жрицата.

Един от стражите изпрати стрела към мен.

Спрях я със стена от твърд въздух, която изчезна миг по-късно. Силите ми почти бяха изцедени. И ако щитът ми понесеше още един удар от ясенова стрела...

Лицето на Ианта се стегна.

— Съветвам те да преосмислиш тона си. Все пак аз ще съм най-голямата ти защитница в Хиберн.

— Май първо ще се наложи да ме заловиш — отвърнах студено.

И побягнах.

\* \* \*

Можех да се закълна, че древната гора ми отвори път.

Че бе прочела последните ми мисли, насочени към сюриела, и ме пропускаше през себе си.

Но не и тях.

Влях сетните остатъци от силата си в краката си, за да не се превият коленете ми, докато препусках измежду дърветата, прескачайки камъни и поточета, заобикаляйки обгърнати в мъх скали.

Въпреки това стражите — и Ианта — не ме изпускаха от очи, колкото и да ругаеха по дънерите, които сякаш изскачаха на пътя им,

по камънаците, поддаващи под краката им. Но само още малко трябваше да ги надбягвам.

Едва още няколко километра. Да ги отдалеча от сюриела, да му дам време да се измъкне.

И да ги накарам да си платят за стореното. До последна капка кръв.

Освободих сетивата си и им позволих да ме водят. Гората свърши останалото.

Може би тя ме очакваше. Може би точно тя бе наредила на дърветата да се отместват от пътя ми.

Хибернските стражи ме настигаха. Краката ми летяха под мен, скорострелни като на сърна.

Започнах да разпознавам дърветата, камъните. Ето там бях стояла с Рис — бях флиртувала с него. Там пък, на онзи клон, другарят ми се беше разположил да ме чака.

Нещо разпори въздуха зад мен — стрела.

Кривнах вляво и почти се забих в някакво дърво. Стрелата изсвистя далеч от мен.

Напред светлината се променяше — ставаше по-ярка. Полянката.

Изпуснах въздишка на облекчение, която се постарах да чуят.

Изхвърчах от гората и коленете ми изпукаха, когато се завтекох през камънака към колибата с покрив от коса.

— Помощ! — провикнах се, така че да доловят и това.

Дървената врата беше открехната. Светът се забавяше и избистряше с всяка моя стъпка, с всеки удар на сърцето ми.

Прескочих прага и влетях в колибата на Тъкачката.

## ГЛАВА 60

Като прекрачих прага, стиснах дръжката на вратата и забих пети в пода, насочвайки малкото си останала енергия към ръцете си. Вратата в никакъв случай не биваше да се затваря. Да ме заключва вътре.

Невидими ръце я забутаха, но аз стиснах зъби и опрях крак в стената, долавяйки как желязото се впила в дланите ми.

Стаята зад мен тънеше в мрак.

— Крадличке — изпя меден глас от тъмнината.

— Нали съзнаваш — изчурулика отвън Ианта, забавяйки крачка, — че ще трябва да убием обитателите на колибата заедно с теб. Колко егоистично от твоя страна, Фейра.

Макар и задъхана от умора, смогнах да удържа вратата отворена, като внимавах да не ме видят от другата ѝ страна.

— Срещата си се с близка ми — изсъска приглушено Тъкачката. В гласа ѝ се четеше леко удивление. — Подушвам го по теб.

Отвън Ианта и стражите се приближаваха. Все повече и повече.

Усетих как някъде в дъното на стаята Стрига се раздвижи. Усетих как става. И пристъпва към мен.

— Какво си ти? — прошепна Тъкачката.

— Фейра, понякога си много наивна — оплака се Ианта. Точно отпред. Виждах малко от светлата ѝ роба през пролуката между вратата и прага. — Да не си въобразяваш, че можеш да ни устроиш засада в тази къщурка? Зърнах щита ти. Останала си без капчица сила. И не смятам, че онзи трик със сиянието ще ти е от помощ.

Тъкачката закри бавно към мен и роклята ѝ зашумоля в мрака.

— Кого ми водиш, малка вълчице? Кого си ми довела?

Ианта и двамата ѝ стражи прекрачиха прага. И направиха по още една стъпка през отворената врата. Не ме забелязаха в сенките зад нея.

— Вечеря — отговорих на Тъкачката и с ловко завъртане изскочих навън.

Пускайки дръжката.

Когато вратата се затръшна с такава мощ, че цялата колиба се разтърси, съзрях кълбото елфическа светлина, което Ианта вдигна, за да освети стаята.

Видях ужасяващото лице на Тъкачката, как устата ѝ с проядени зъби широко се разтваря от доволство и злокобен глад. Древна богиня на смъртта, ламтяща за живот. И красивата жрица пред нея.

Вече препусках към гората, когато стражите и Ианта закрепяха.

\* \* \*

Безкрайните им писъци ме преследваха поне километър. Щом стигнах до мястото, където бяха повалили сюриела, вече не ги чувах.

Мършавите гърди на проснатото същество се надигаха и спадаха на откъслечни интервали, дишаше твърде пресекливо.

Умираще.

Строполих се на колене до него, потъвайки в окървавения мър.

— Нека ти помогна. Мога да те изцера.

Също както бях помогнала на Рисанд. Щях да извадя стрелите и да му дам от кръвта си.

Посегнах към първата, когато суха, кокалеста ръка сграбчи немощно китката ми.

— Магията ти... — програчи сюриелът. — Едва е останала. Не я... пилей по мен.

— Мога да те спася.

Съществото стисна по-здраво китката ми.

— Вече съм мъртъв.

— Какво... какво да направя?

Думите ми прозвучаха някак излиняло, крехко.

— Остани... — промълви той. — Остани с мен... до края.

Поех ръката му.

— Съжалявам.

Само това ми хрумваше да кажа. Аз бях виновна — аз го бях довела тук.

— Знаех — процеди съществото, доловило мислите ми. — Знаех, че ме следите.

— Тогава защо дойде?

— Ти... имаш добро сърце. Пребори се със страха си. Имаш... добро сърце — повтори.

Заплаках.

— Ти също — отвърнах, позволявайки на сълзите ми да се стичат по окървавената му, съдрана роба. — Благодаря ти. За това, че ми помогна. Когато никой друг не го стори.

Върху устата му, лишена от устни, изплува ефимерна усмивка.

— Фейра Арчерън. — Измъчена глътка въздух. — Казах ти... да останеш с Великия господар. И ти ме послуша.

Предупреждението му при първата ни среща.

— Говорил си... говорил си за Рис.

През цялото това време. През цялото време...

— Остани с него... и всичко ще се нареди.

— Да. Останах. И всичко наистина се нареди.

— Не, още не е. Остани с него.

— Добре.

Завинаги.

Гърдите на сюриеда се надигнаха — сетне спаднаха.

— Дори не знам името ти — прошепнах.

Сюриел — това беше титла, название за расата му.

Пак неизменната вяла усмивка.

— Има ли значение, Унищожителке на проклетия?

— Да.

Очите му притъмняха, но вместо да ми отговори, каза единствено:

— Върви сега. По-зли... по-зли твари идат. Кръвта... тя ги привлича.

Стиснах мършавата му ръка с изстиваща суха кожа.

— Ще поостана още малко.

Убила бях достатъчно животни, за да знам кога едно тяло приближаваше смъртта. Щеше да го повлече съвсем скоро, само след няколко глътки въздух.

— Фейра Арчерън — повтори сюриелът, вперил очи в разлистените корони на дърветата, в небето отвъд тях. Той вдиша болезнено. — Една молба.

Приведох се към него.

— Каквото кажеш.

Поредната гъргореща глътка въздух.

— Остави този свят... едно по-добро място от вида, в който го завари.

И когато гърдите му се надигнаха за сетен път, когато дъхът напусна тялото му за последно, проумях защо сюриелът ми се притичваше на помощ отново и отново. Не само от добрина... а защото в него живееше мечтател.

И сърцето на един мечтател спря да бие в гърдите на чудовището.

Внезапното му мълчание отекна в моето.

Отпуснах глава върху гърдите му, върху притихналия купол от кости и заридях.

Продължих да ридая, докато не долових нечия силна ръка върху рамото си.

Мирисът ѝ, допирът ѝ не ми бяха познати. Но разпознах гласа, когато Хелион рече приглушено:

— Хайде, Фейра. Тук е опасно. Ела.

Вдигнах глава. Той ме наблюдаваше с мрачно лице и преbledняла кафеникава кожа.

— Не мога да го зарежа тук — отвърнах, упорито вкопчила се в ръката на сюриела.

Не ме интересуваеше как ме бе намерил Хелион. И защо.

Той стрелна очи към мъртвото същество и стисна устни.

— Аз ще се погрижа за него.

Щеше да го изгори — със силата на слънцето.

Позволих му да ме изправи на крака. Да протегне ръка към трупа...

— Почакай.

Хелион се подчини.

— Дай ми пелерината си. Моля те.

Той свъси недоумяващо вежди, но развърза пурпурната пелерина, окачена на раменете му.

Без да му обяснявам, покрих тялото на сюриела с изящния плат — безкрайно превъзхождащ отвратителните дрипи, които му беше дала Ианта. Подпъхнах нежно пелерината на Великия господар под широките му рамене, под кокалестите му ръце.



— Благодаря ти — прошепнах за последно на сюриела и отстъпих назад.

Пламъците на Хелион лумнаха в чисто, ослепително бяло.

И изпепелиха сюриела само за миг.

— Хайде — подкани ме отново Хелион и ми подаде ръка. — Да те върнем в лагера.

Грижовният му глас пропука сърцето ми. И ме подтикна да поема ръката му.

Докато топлата светлина на Великия господар ни ответряваше надалеч, можех да се закълна, че видях как призрачен вятър разнася купчинката прах.

## ГЛАВА 61

Хелион ме ответря до военния ни лагер. Право в шатрата на Рис. Другарят ми беше пребледнял. Омърлян и окървавен от глава до пети.

Отворих уста — не знаех дали, за да попитам как е завършила битката, или за да му разкажа какво се бе случило с мен.

Рис обаче просто ме придърпа в обятията си.

И когато ме обгърна с уханието си, с топлината и закрилата си... отново зарिдах.

Нямах представа кой друг беше в шатрата. Кой бе оцелял в сражението. Но всички си тръгнаха.

А другарят ми ме залюля нежно в прегръдката си, докато плачех безутешно.

\* \* \*

Разказа ми какво бе станало чак когато сълзите ми пресъхнаха. Когато изми черната кръв на сюриела от ръцете и лицето ми.

Секунда по-късно излетях от шатрата, препускайки през калта, заобикаляйки морни, грохнали войници. Рис ме последва, но не продума нищо, когато нахълтах през входа на друга шатра и обходих с поглед вътрешността ѝ.

Мор и Азриел стояха пред едно легло, следейки всяко движение на лечителката, седнала до него.

И разперила сияещи ръце над Касиан.

В този миг проумях — проумях за какво мълчание ми бе говорил веднъж самият той.

Точно това мълчание си проправи път в главата ми, като зърнах калното му, изкривено от болка лице, белязано почти от несвяст; като чух мъчителното му, хрипливо дишане.

Като видях разреза, лъкатушещ от пъпа му чак до дъното на гръдната му кост. Разпорената плът. Кръвта — макар и само малка

струйка от нея.

Олюлях се на краката си и Рис ме прихвана под лактите.

Лечителката, свъсила съсредоточено вежди, дори не погледна към мен. Под светещите ѝ ръце ръбовете на дълбоката рана бавно се приближаваха един към друг.

Но щом изглеждаше толкова страшна дори сега...

— Как? — пророних дрезгаво.

Преди малко Рис ми беше казал три неща:

Бяхме надвили врага — едва. Отново бяха оставили съдбата на оцелелите в ръцете на Таркуин. И Касиан бе пострадал тежко.

— Ти къде беше? — попита ме Мор.

Беше подгизнала, обляна в кръв и кал. Азриел също. За щастие, поне по тях не се виждаха други травми, освен дребни драскотини.

Поклатих глава. Докато Рис ме държеше в обятията си допреди няколко минути, го бях допуснала в съзнанието си. Показах му всичко — обясних му за Ианта, сюриела и Тъчакката. Какво ми беше казало съществото. Очите на Рис помътнях за миг и осъзнах, че Амрен вече пътуваше насам с Книгата. За да помогне на Неста да намери Котела... или поне да опита. Оставих на него да обясни на Мор.

Разбрал бе, че ме няма, чак след края на битката, когато осъзнал, че Мор участва в боя. И че вече не съм в лагера.

Тъкмо достигал шатрата на Илейн, когато Хелион изпратил вест, че ме е открил с помощта на дарбата си да долавя подобни неща. И че щял да ме върне в лагера. Смътен, сбит разказ.

— Той ще... да не би да...

Нямах сили да довърша. Думите ми се бяха превърнали в толкова чужди и далечни като звездите.

— Не — отвърна лечителката, без да ме удостои с поглед. — Но ще го боли няколко дни.

И наистина — двата края на раната вече се докосваха, плътта започваше да се прибира.

Горчива жлъчка се надигаше в гърлото ми от кървавата гледка...

— Как? — попитах отново.

— Не ни изчака — рече с равен тон Мор. — Спусна се сам да регрупира войниците от предната редица. Един от вражеските командири го нападна. Касиан не отстъпи. Докато Аз го настигне, вече го бяха повалили.

Азриел непримиримо бе впил очи в затварящата се рана с каменно изражение на лице.

— Ти къде беше? — повтори въпроса си Мор.

— Ако ще се биете — обади се рязко лечителката, — излезте. Не помагате на пациента ми.

Никоя от нас не помръдна.

Рис погали ръката ми.

— Както винаги си свободна да ходиш където пожелаеш, когато пожелаеш. Но Мор май се опитва да каже... че е хубаво следващия път поне да оставиш бележка.

Говореше небрежно, но от погледа му надничаше паника. Не онзи покровителствен страх, на който бе робувал Тамлин, а... искрен ужас, породен от това, че не е знаел къде съм, дали нямам нужда от помощ. Точно както аз самата щях да се чудя къде е и дали му е необходима помощ, ако той беше изчезнал, когато врагът ни обкръжи.

— Съжалявам — промълвих.

На него, на приятелите ни.

Мор дори не се обърна към мен.

— Няма за какво да съжаляваш — каза Рис и постави длан върху бузата ми. — Решила си да вземеш нещата в свои ръце и благодарение на това си ни подсигурила ценна информация. Но... — Той погали с палец скулата ми. — Дотук имаме късмет. Все някак изпреварваме ходовете на Хиберн, съумяваме да се измъкнем от лапите му. Въпреки че днешната битка... не беше толкова успешна. И циникът в мен започва да се пита дали късметът ни няма да се изчерпи. А предпочитам подобно нещо да не се случва именно с теб.

Сигурно всички ме смятаха за млада и безразсъдна.

*Не — отсече Рис по връзката ни и осъзнах, че не съм вдигнала щитовете си. — Повярвай ми, ако знаеше дори за половината от дивотиите на Касиан и Мор, даже нямаше и да си го помислиш. Просто... Другия път ми остави бележка. Или ми кажи.*

*Щеше ли да ме пуснеш?*

*Не те пускам където и да било. — Той пое лицето ми в длани и Мор и Азриел извърнаха погледи. — Ти си отделна личност, сама взимаш решенията за себе си. Но с теб сме другари. Аз съм твой, ти си моя. Не контролираме действията си един на друг, но... Вероятно*

щях да настоявам да дойда с теб. Главно заради собственото ми спокойствие, за да знам, че си в безопасност.

Беше зает.

Устните му се изкривиха в бърза усмивка.

Ако забележех, че си непоклонливо убедена да идеш в Средните земи, веднага щях да се освободя.

Зачаках да ме нахока, че не съм проявила търпение, за цялостната ми постъпка, но... той просто килна глава.

— Чудя се дали Тъкачката ти е простила след този подарък — сподели на глас мислите си Рис.

Дори лечителната подскочи, щом чу името й.

По гръбнака ми пробяга студена тръпка.

— Не искам да узнавам.

Рис се засмя гърлено.

— Тогава да не й ходим повече на гости.

Ала шеговитостта светкавично се изпари от лицето му, когато погледна към Касиан. Към вече запечатаната рана.

Не си виновна за сюриела.

Въздъгнах, а клепачите на Касиан запърхаха.

Знам.

Вече бях прибавила смъртта му към разрастващия се списък с неща, за които скоро щях да накарам Хиберн да си плати.

Минутите се заточиха и всички се потопихме в мълчание. Не попитах къде е Неста. Мор се държеше така, като че ме нямаше. А Рис...

Когато Касиан най-сетне отвори очи и простена от болка, другарят ми седна в долния край на леглото му.

— Ето това ти се пада — смърри го лечителката, събирайки нещата си, — щом скачаш пред мечове. — После сбърчи чело. — Тази вечер и утре си почивай. Не съм толкова наивна да настоявам и за трети ден почивка, но се постарай в близко време да не се хвърляш пред остри оръжия.

Касиан само запримига зашеметено, а тя се поклони на двама ни с Рис и излезе от шатрата.

— Колко точно е зле? — попита сипкаво генералът.

— Колко е зле раната ти — поде кротко Рис, — или колко зле ни сритаха задниците днес?

Касиан примигна отново. Бавно. Сякаш успокоителното, което лечителката му беше дала, още го държеше.

— В отговор на втория въпрос — продължи Рис, а Мор и Азриел отстъпиха крачка-две, доловили изострения му тон, — успяхме някак. Легионът на Кеир пое тежък удар, но... победихме. В отговор на първия въпрос... — Рис оголи зъби. — Повече никога не върши такива глупости.

От предупреждението, от гнева в гласа му очите на Касиан се поизбистриха и той се помъчи да се надигне в леглото. Но изсъска от болка, свеждайки смръщен поглед към червената, все още прясна рана, минаваща през гърдите му.

— Червата ти висяха, глупаво копеле такова! — изръмжа му Рис. — Аз ги държеше.

И наистина, по ръцете на сенкопоеца имаше засъхнала кръв — кръвта на Касиан. А лицето му беше сковано от леден гняв.

— Аз съм войник — заяви хладнокръвно Касиан. — Работата ми го изисква.

— Дадох ти заповед да изчакаш! — нахока го Рис. — Ти я пренебрегна.

Надникнах към Мор, към Азриел в безмълвен въпрос дали не бе редно да напуснем. Но те бяха твърде заети да гледат Рис и Касиан, за да ме забележат.

— Предната редица поддаваше — настоя Касиан. — Заповедта ти не струваше.

Рис опря ръце от двете страни на краката му и процеди в лицето му:

— Аз съм твой Велик господар. Нямах право да отхвърляш мои заповеди само защото не са ти харесали.

Този път Касиан седна в леглото и изруга от болка.

— Не ми излизай с номера за ранга, понеже си ядосан...

— С проклетите си спектакли на бойното поле едва не умря. — Макар че изплю думите с ярост, в очите му пак прозираше паника. В гласа му. — Не съм ядосан. Бесен съм.

— Явно на теб ти е позволено да се вбесяваш, когато опитахме да те предпазим, а на нас не ни е позволено да се вбесяваме заради твоите откачени саможертви?!

Рис просто продължи да се взира в него. Касиан не му оставаше дължен.

— Можеше да умреш — процеди сурово Рис.

— Ти също.

Поредното мълчание, а след него гневът промени посоката си.

Рис пророни тихо:

— Дори след Хиберн... трудно го понасям.

Да гледа как някой от нас страда.

Като чух гласа му, като зърнах как Касиан се привежда напред и го хваща за рамото, изтръпвайки от болка...

Излязох от шатрата. Дадох им шанс да си поговорят. Азриел и Мор тръгнаха след мен.

Примижах срещу воднистата светлина — последната преди настъпването на същинския мрак. Когато зрението ми се приспособи... Видях Неста пред най-близката шатра с празна кофа, положена между краката ѝ. Косата ѝ висеше на кичури от опръсканата ѝ с кал глава. Щом забеляза, че излизаме, вдигна мрачно лице към нас...

— Добре е. Изцерен и буден — побързах да я успокоя.

Раменете на Неста се поотпуснаха от облекчение.

Спестяваше ми усилията да я издирвам, за да я попитам дали може да открие Котела. Най-добре беше да го сторя веднага, докато бяхме насаме. И най-вече, преди да е пристигнала Амрен.

Мор обаче каза студено:

— Не трябва ли да напълниш кофата?

Неста се скова. Стрелна презрително Мор. А тя от своя страна дори не трепна под погледа ѝ.

След миг сестра ми взе кофата и зажвака през калта, вече оплискана до пицялите.

Като се обърнах, Азриел крачеше към шатрата на командирите, а Мор...

Мор ме гледаше с върлуваща ярост в очите.

— Не благоволи да ни каже, че си тръгнала нанякъде.

Ето откъде идваше гневът.

— Неста може да е всякаква, но несъмнено е предана.

Мор не се усмихна. Само процеди:

— Ти ме излъга.

Сетне закрачи бясно към шатрата си, а след такъв коментар...  
нямаше как да не я последвам.

По-голямата част от шатрата ѝ бе заета от легло и малко писалище, отрупано с оръжия и карти.

— Не съм те излъгала — оспорих горчиво укора ѝ. — Просто...  
не ти споделих какво съм намислила.

Тя се опули насреща ми.

— Подтикна ме да те оставя, увери ме, че ще си в безопасност в лагера.

— Съжалявам — отвърнах.

— Съжаляваш? Съжаляваш?

Тя разпери ръце и по пода се поръси засъхнала кал.

Аз недоумявах какво да правя с моите ръце, как да я погледна в очите. И преди я бях виждала ядосана, но никога... никога на мен. Никога не бях имала приятелка, с която да се карам, която да е достатъчно загрижена за мен.

— Отлично знам какво ще ми кажеш сега, знам всички оправдания да не ме вземеш със себе си — озъби ми се Мор. — Но никое от тези неща не ти дава право да ме лъжеш. Ако ми беше обяснила, щях да те пусна. Ако само ми се беше доверила. А може би щях да ти избия от главата това идиотско хрумване, което едва не те погуби. Враговете ни те издирват. Искаш да те докопат и да те използват. Да те наранят. Дотук си видяла само малка част от силата на Хиберн, от извращенията им. А за да те подчини на волята си, кралят е готов на всичко.

Не знаех какво друго да кажа... освен:

— Нуждаехме се от тази информация.

— Спор няма. Но наясно ли си какво ми беше да погледна Рис в очите и да му обявя, че нямам представа къде си? Да осъзная, че си изчезнала и по всяка вероятност си ме изиграла, за да успееш в начинанието си? — Тя потри мръсното си лице, размазвайки още повече калта и кръвта. — Мислех те за по-умна. Не вярвах, че си способна на подобно нещо.

Думите ѝ прогориха като с огнен камшик зрението ми, гръбнака ми.

— Нямам намерение да те слушам повече.

Обърнах се да изляза, но Мор скочи и ме сграбчи за ръката.



— О, напротив, ще ме изслушаш. Рис може и да прощава лесно, но и пред нас ще отговаряш. Ти си моята Велика господарка. Как да разбираме това, че ни нямаш доверие да ти помогнем? Да уважим желанието ти, ако искаш да сториш нещо сама? Вместо това ни лъжеш.

— Искаш ли да си поприказваме за лъгането? — Дори не знаех какво излиза от устата ми. Прищя ми се да бях убила Ианта собственоръчно, колкото да се отърва от гнева, гърчещ се в костите ми. — Например за това, че лъжеш себе си и всички нас всеки ден?

Тя застина, но не отпусна хватката си върху ръката ми.

— Не знаеш какво бръцполевиш.

— Защо толкова време отблъскваш Азриел, Мор? Защо покани Хелион в леглото си? Очевидно не ти е донесло удоволствие; видях изражението ти на следващия ден. Така че, преди да обявиш мен за лъжкиня, защо не погледнеш себе си...

— Достатъчно.

— Така ли? Не ти харесва да те притискат? Да подлагат на критика личните ти решения? Е, нито пък на мен.

Мор пусна ръката ми.

— Излизай.

— Хубаво.

Изстрелях се от шатрата, без да се обърна назад. Питам се дали чува как думка сърцето ми, докато крачех яростно през калния лагер.

Направих само двајсетина стъпки, преди Амрен да се изпречи на пътя ми с вързоп в ръце.

— Винаги, когато ме зарежете у дома, все някой се оказва изкормен.

## ГЛАВА 62

Нямах сили да се усмихна на Амрен. Едва държах брадичката си вдигната.

Тя надникна зад мен, сякаш проследяваше дирята ми от шатрата на Мор, подушваше спора ни.

— Внимавай — предупреди ме Амрен, когато двете тръгнахме заедно към моята шатра. — Не я притискай. Има някои истини, пред които дори Мorigан не се е изправила.

Жаркият ми гняв бързо преминаваше в нещо студено, горчиво и тежко.

— Всички се караме от време на време, момиче — додаде Амрен. — Вие, двечките, трябва да поохладите страстите. Утре си поприказвайте пак.

— Хубаво.

Амрен ме стрелна косо и косата ѝ се люшна пред лицето ѝ. Но за щастие, тъкмо стигахме до шатрата.

Рис и Азриел настаняваха внимателно Касиан на един стол пред отрупаното с карти и листове бюро. Лицето на генерала още сивееше, но някой му беше намерил чиста риза и го бе поизмил от кръвта. Като съзрях колко немощно увисна в стола си... се досетих, че явно бе настоял да присъства. А като видях как Рис разроши закачливо косата му, заобикаляйки бюрото... разбрах, че и тази рана е била закърпена.

Когато влязох в шатрата с не съвсем смирена походка, другарят ми вирна въпросително вежда. Аз поклатих глава.

*Ще ти разкажа по-късно.*

Утешителна милувка с нокти по най-вътрешната ми преграда.

Амрен остави Книгата на бюрото с глухо тупване, което отекна в земята под краката ни.

— Втората и предпоследната страница — подхванах, мъчейки се да сдържа отвращението си, когато силата на Книгата плъзна като пипала из шатрата. — Сюриелът каза, че там бил скрит отговорът, който търсиш. Ключът към обезвреждането на Котела.

Предполагах, че Рис е разказал на Амрен за случилото се и е наредил да извикат Неста, защото сестра ми влетя в шатрата миг по-късно.

— Носиш ли ги? — Рис се обърна към Амрен, докато Неста вървеше безмълвно към масата.

Все така изкаляна почти до коленете, сестра ми спря от другата страна на бюрото спрямо мястото на Касиан. Плъзна очи по него. Лицето ѝ не разкриваше нищо, но ръцете ѝ... можех да се закълна, че потрепериха леко, преди да ги стисне в юмруци и да се извърне към Амрен. Касиан я погледа още секунда, преди и той да извие глава към Амрен. Колко ли дълго Неста бе наблюдавала битката от онзи хълм? Дали беше видяла как го пронизват?

Амрен бръкна в джоба на оловносивата си пелерина и хвърли кесийка от черно кадифе на бюрото. Съдържанието ѝ изтрака при сблъсъка с дървото.

— Кости и камъни.

Зървайки кесийката, Неста килна глава.

*Сестра ти дойде веднага щом ѝ обясних какво е нужно — каза Рис. — Допускам, че приключението на Касиан я е убедило да не ни напада точно днес.*

Или пък да нападне някой друг междувременно.

Неста взе кесийката.

— Значи, необходимо е само да разпиля тези неща по масата като някой уличен шарлатанин и те ще ми помогнат да намеря Котела?

Амрен се засмя тихо.

— Горедолу е така.

Под ноктите на Неста имаше кал, но май не ѝ правеше впечатление. Сестра ми просто развърза малката кадифена торбичка и изсипа съдържанието ѝ. Три камъчета и четири кокалчета. Костиците бяха кафяви и лъснали от старост, а камъчетата — бели като луната и гладки като стъкло, всяко белязано с фина, изящно изписана буква от незнайна азбука.

— Камъчетата са три, колкото лицата на Майката — обясни Амрен, когато Неста свъси неразбиращо вежди. — А костиците са четири... заради една или друга измишльотина на шарлатаните, която не си е струвало да запомня.

Неста изсумтя. Рис потвърди мнението ѝ. Тогава сестра ми попита:

— И какво... просто да ги поразтърся в шепи и да ги хвърля ли? Как да ги разчета после?

— Ще измислим начин — отговори Касиан с дрезгав, уморен глас. — Но като ги вземеш в ръце, си мисли за Котела.

— Недей просто да мислиш за него — поправи го Амрен. — Трябва да изпратиш съзнанието си към него. Да откриеш връзката помежду ви.

Дори аз застинах от думите ѝ. А Неста, вече хванала камъчетата и костиците... Още не смееше да затвори очи.

— А... да я... да я докосвам ли?

— Не — предупреди я Амрен. — Просто се приближи до нея. Намери я, но не я закачай.

Неста остана все така неподвижна. Беше ми споделила, че и до момента не смее да влезе във ваната. Защото спомените, които ѝ носеше...

— Тук нищо не може да те нарани — увери я Касиан. След което си пое въздух, простена тихо и се изправи на крака. Азриел се помъчи да го спре, но той го избута и тръгна към сестра ми. Като спря до нея, опря ръка на бюрото. — Нищо не може да те нарани. — Повтори.

Неста гледаше именно него, когато най-сетне затвори очи. Наклоних глава и новият ъгъл ми позволи да видя онова, което първоначално ми бе убягнало.

Неста стоеше пред картата, стиснала юмрук с камъчета и костици над нея. Касиан беше до нея, праметнал свободната си ръка през кръста ѝ.

Фактът, че му позволяваше подобен допир... удивяваше ме колкото опръсканата с кал ръка, която бе протегнала напред. Съсредоточеното ѝ изражение.

Очите ѝ се движеха под клепачите, сякаш обхождаха света.

— Не виждам нищо.

— Навлез по-надълбоко — подкани я Амрен. — Намери нишката помежду ви.

Тя се напрегна, но Касиан пристъпи по-плътно до нея и сестра ми се отпусна отново.

Изтече минута. И още една.

Някакво мускулче потрепна по челото на Неста. Ръката ѝ подскочи.

Дъхът ѝ се учести и засвистя пронизително през зъбите ѝ.

— Неста — обади се Касиан.

— Тихо — смъмри го Амрен.

Тъничък звук се изтръгна от гърлото на сестра ми — уплашен стон.

— Къде е, момиче?! — насърчи я Амрен. — Отвори ръка. Покажи ни.

Пръстите на Неста стиснаха още по-здраво и кокалчетата ѝ побеляха като камъните в шепата ѝ.

Навлизаше твърде надълбоко, каквото и да правеше...

Спуснах се към нея. Не физически, а със съзнанието си.

Ако портите в ума на Илейн бяха като от спяща градина, то тези в ума на Неста... Те бяха като портите на древна крепост — с остри, злокобни върхове. Точно на каквито си представях, че някога са набивали хора.

Ала зееха отворени. И отвъд тях...

Мрак.

Мрак, какъвто не бях виждала дори с Рисанд.

Неста.

Пристъпих в съзнанието ѝ.

И образите ме завръхлитаха един след друг.

Армия, ширнала се чак до хоризонта. Оръжията, омразата, гигантската заплаха.

Съзрях как кралят стои над някаква карта във военната си шатра, обграден от Юриан и няколко командири. Котелът бе зад тях... в центъра на помещението.

Зърнах и Неста.

И тя беше в шатрата. Наблюдаваше краля, Котела.

Замръзнала на място.

Скована от страх.

— Неста.

Като че ли не ме чуваше, вторачила взор в тях.

Хванах я за ръката.

— Намери го. Виждам го... виждам къде е.

Лицето на Неста бледнееше, останало без кръв. Но поне обърна поглед към мен.

— Фейра.

Изцъклените ѝ от потрес очи грейнаха от изненада.

— Да се връщаме — прошепнах ѝ.

Тя кимна и се насочихме към изхода на шатрата. Но тогава го усетихме — и двете.

Не бе кралят, нито някой от съзаклятниците му. Нито пък Юриан, вгълбен в смъртоносната си измама. Усетихме Котела. Сякаш огромен спящ звяр отвори едното си око, доловил присъствието ни.

Почувствах как се разбужда, готов да връхлети върху Неста. Сграбчих ръката на сестра си и побягнах.

— Отвори си юмрука — наредих ѝ, докато препускахме към железните порти на съзнанието ѝ. — Отвори го веднага!

Тя просто продължи да тича задъхано, а чудовищната сила зад нас се надигаше все повече и повече като черна вълна.

— Отвори си юмрука или ще ни последва тук. Сега, Неста!

Чух думите, изскачайки от съзнанието ѝ — чух ги, защото ги бях изкрещяла в шатрата.

Неста простена и пръстите ѝ се разтвориха широко, разпилявайки камъчетата и костиците по картата.

Тя се олюля на краката си и Касиан я задържа с ръка около кръста. Движението го накара да изсъска от болка.

— Какво, по дяволите...

— Вижте — пророни Амрен.

Никоя ръка не можеше да го постигне — освен онази, надарена с магия.

Камъчетата и костиците образуваха идеален, плътен кръг около една точка от картата.

Двете с Неста пребледняхме. И двете се бяхме натъкнали на гигантските мащаби на армията. Докато Хиберн ни бе тласкал на север, докато беше губил времето ни с последните две битки...

Събирал бе цялото си войнство по западната граница с човешките земи.

На по-малко от двеста километра от дома на семейството ни.

Рис извика Таркуин и Хелион, за да ги запознае с откритието ни.

Вражеската армия превъзхождаше многократно числеността дори на трите ни обединени армии. Показах на Рисанд какво бях видяла, а той го разкри на останалите.

— Калиас ще пристигне скоро — отбеляза Хелион, прокарвайки ръце през ониксовата си коса.

— Ще трябва да доведе четирийсет хиляди войници — изтъкна Касиан. — А се съмнявам да има дори наполовина толкова.

Рис дълго време се вира в кръга от камъчета и кости върху картата. Усещах огнения му гняв — не само към Хиберн, но и към него самия, задето не се бе досетил, че кралят си играе с нас и нарочно ни води насам.

Спечелили си бяхме преимущество в последните две битки, а Хиберн си бе спечелил преимущество във войната.

Знаеше какво го чака в Средните земи.

И ни беше принудил да се съберем тук, точно на това място, за да ни изтласка на север с чудовищната си армия. Пълно опустошение от юг, заради което трябваше или да се разположим в Средните земи, или да разцепим силите си, за да избегнем опасния гъсталак и смъртоносните му обитатели.

А атакувахме ли... Все едно си търсехме смъртта.

Не бяхме толкова глупави, че да градим планове си около Юриан, независимо от истинската му позиция във войната. Най-сигурно беше да печелим време, докато пристигнеха съюзниците ни. Калиас. Тесан.

Тамлин беше избрал страна. Но дори да беше заложил на Притиан, тепърва се налагаше да свиква войска в Двора на Пролетта, след като бях унищожила вратата на поданиците му в него.

А Мириам и Дракон...

*Нямаме достатъчно време — обясни ми Рис. — Да ги издирваме и да водим армията им тук. Нищо чудно, докато се върнем, Хиберн вече да е изтребил нашата.*

Оставаше ни Резбарят, ако, естествено, дръзнях да му занеса онова, което искаше. Не го споменах, не предложих.

Първо трябваше да се уверя, че е възможно, че няма да припадна от умора.

— Да починем — въздъхна Таркуин. — Ще говорим утре призори. Решенията, взети след дълъг ден, никога не са с благополучен край.

Хелион се съгласи и напусна. Трудно ми беше да не се взирам в него, да не сравнявам чертите му с тези на Люсиен. Имаха еднакви носове — смайващо еднакви. Как беше възможно толкова време никой да не бе изтъквал този факт?

Но май това беше най-малката ми грижа. Таркуин погледна свъсено картата и обяви:

— Ще намерим начин да се преборим.

Рис кимна, а Касиан кривна устни на една страна. Беше се върнал на стола си за разговора и сега държеше чаша с някаква лечебна отвара, която Азриел му беше донесъл.

Таркуин се обърна да си върви, но в този момент чифт широки рамене заприщиха входа на шатрата...

Вариан. Принцът дори не надникна към Великия си господар, насочвайки очи право към Амрен, която беше заела челното място на масата. Като че бе усетил появата ѝ... или някой му беше докладвал. И той се беше спуснал насам.

Амрен вдигна поглед от Книгата. Червените ѝ устни се извиха в свенлива усмивка.

По кафявата кожа на Вариан, по сребърната му броня, по късата му бяла коса още имаше кръв и мръсотия. Но като че ли не го интересуваше, защото просто закрачи към Амрен.

И никой от нас не продума, когато принцът падна на колене пред стола ѝ, взе смаяното ѝ лице в широките си ръце и я целуна силно.



## ГЛАВА 63

Никой от нас не издържа дълго след вечеря.

Амрен и Вариан дори не си направиха труда да се присъединят.

Не. Тя просто обви кръста му с крака пред очите ни, а той стана, вдигайки я с ловко движение. Не можех да си обясня как Вариан смогна да изведе и двама им от шатрата, докато продължаваше да я целува. Амрен пък прокарваше ръце през косата му и издаваше звуци, които обезпокоително много наподобяваха мъркане.

Докато всички ги изпращахме със стъписани погледи, Рис се изсмя гърлено.

— Явно Вариан е решил така да се отблагодари на Амрен, задето ни изпрати в Адриата.

Таркуин настръхна.

— Ще се редуваме кой от нас ще се занимава с тях в почивните дни.

Касиан се изкикоти дрезгаво и надникна към Неста, все така бледа и смълчана. Онова, което беше видяла, което аз бях видяла в съзнанието й...

Размерите на вражеската армия...

— Храна или легло? — попита я той и най-откровено се почудих дали въобще го изричаше като покана.

Хрумна ми да изтъкна, че далеч не е в състояние за второто.

Неста отвърна само:

— Легло.

И в нейния изтощен отговор определено нямаше покана.

С Рис успяхме да хапнем, обсъждайки тихичко видяното. Умората тегнеше над всяка моя глътка въздух и едва доядох печеното си овнешко месо, преди да пропълзя в леглото и да припадна върху одеялата. Рис ме събуди само за да свали ботушите и жакета ми.

На сутринта. Щяхме да измислим решение на сутринта. Щях да говоря с Амрен как най-сетне да призовем Бриаксис, за да ни помогне с унищожението на онази армия.

Може би нещо ни убягваше. Някой друг начин за спасение, освен обезвреждащото заклинание.

Сънищата ми бяха като избуяла градина; свирепи трънаци раздираха кожата ми, докато се препъвах през нея.

Сънувах сюриела, усмихнат и кървящ. Сънувах как Тъчаката разкъсва Ианта, докато жрицата още пищи. Сънувах лорд Грейсън — толкова смъртен и млад; стоеше в единия край на лагера и привикваше Илейн с ръка. Казваше ѝ, че е дошъл за нея. Да я прибере у дома. Както и че е намерил начин да ѝ върне предишния облик — отново да я преобрази в човек.

Сънувах тъмния Котел, дремещ в шатрата на краля... Как се разбужда, докато, невидими за околните, с Неста го наблюдаваме.

Как отвърща на погледите ни. Разпознава ни.

Усещах как ме пронизва с очи дори в сънищата ми. Как плъзва древно, черно пипало към мен...

Подскочих в леглото.

Голото тяло на Рис обгръщаше моето, а лицето му беше смекчено от съня. Заслушах се в черния мрак на шатрата.

Навън пращяха огънове. Войниците на пост си шушукаха сънливо. Вятърът въздишаше по платнените стени на шатрите, брулейки знамената по върховете им.

Напрегнах слуха си още повече и плъзнах поглед през тъмнината.

Кожата на ръцете ми настръхна.

— Рис.

Той се събуди мигновено и се надигна в леглото.

— Какво има?

— Нещо... — Ослушвах се толкова съсредоточено, че ушите ми изтръпваха от напъна. — Нещо е дошло през нощта. Нещо не е наред.

Той стана, нахлузи панталона и колана с ножовете си. Все така заслушана, и аз последвах примера му. Разтрепераните ми пръсти закопчаха непохватно катарамите.

— Сънувах нещо — прошепнах в мрака. — Сънувах Котела... че пак ни наблюдава.

— Проклятие!

Думата напусна гърлото му като остра въздишка.

— Май сме отворили някаква врата — пророних, натиквайки крака в ботушите си. — Май... май...

Без да довърша изречението си, полетях към изхода на шатрата и Рис ме последва. Неста. Трябваше да намеря Неста...

Златистокестенява коса проблесна на светлината от огньовете, сестра ми вече препускаше към мен, облечена все още по нощница.

— И ти си го чула — промълви тя.

Чула — не бях чула нищо, но усещах...

Дребната фигура на Амрен се стрелна иззад една шатра. Беше нахлузила мъжка риза — тази на Вариан. Стигаше ѝ чак до коленете, а собственикът ѝ крачеше след Амрен, гол до кръста като Рис и също толкова недоумяващ.

Босите крака на Амрен бяха овалени в кал и трева.

— Силата му е тук. Чувствам как се прокрадва наоколо. Оглежда.

— Котелът — свъси вежди Вариан. — Но... събудил ли се е?

— Бръкнахме твърде надълбоко — отвърна Амрен. — Вече не само ние знаем неговото местоположение, но и той нашето.

Неста вдигна ръка.

— Слушайте.

И тогава наистина го чух.

Примамлива песен, сбор от ноти, изпети от глас, едновременно мъжки и женски, млад и стар, плашещ и обаятелен...

— Не чувам нищо — обади се Рис.

— Ти не си възкресен — озъби му се Амрен.

За разлика от нас. От нас трите...

Котелът наново запя прелъстителната си песен.

Дори костите ми настръхнаха от страх.

— Какво иска?

Долових как се отдръпва, как се оттегля в нощта.

Азриел изникна от една сянка.

— Какво е това? — процеди той.

Вдигнах вежди.

— Чуваш ли го?

Сенкопоецът поклати глава.

— Не. Но сенките, вятърът... Укриха се.

Котелът пак поде песента.

Отдалечаваше се.

— Май си тръгва — прошепнах.

Касиан се запрепъва към нас с ръка на гърдите. Мор го следваше по петите. Двете дори не се погледнахме, докато Рис им обясняваше. Докато всички стояхме заедно в сърцето на нощта...

Котелът изпя един прощален акорд и замлъкна.

Неземното присъствие, тежестта му... изчезнаха.

Амрен въздъхна.

— Хиберн и преди знаеше къде се намираме. Котелът вероятно е пожелал да погледне сам за себе си. След като нарушихме съня му.

Потрих лицето си.

— Дано не го видим повече.

Вариан килна глава.

— Значи, вие трите... понеже той ви е възкресил, сте способни да го чувате? Да го усещате?

— Явно да — отвърна Амрен, видимо готова да го издърпа обратно в шатрата им, за да довършат онова, което несъмнено още правеха, когато всички ние изскочихме от леглата си.

Азриел обаче попита тихо:

— Ами Илейн?

Нещо студено пропълзя през тялото ми. Неста само впери очи в Азриел. А когато най-накрая ги откъсна...

Сестра ми препусна през калта.

Босите ѝ крака оплискаха и мен, докато хвърчахме заедно към шатрата на Илейн.

— Илейн...

Неста отмести крилата на входа.

И спря толкова внезапно, че се блъснах в нея. Шатрата... шатрата беше празна.

Неста влетя вътре, вдигайки одеяла и възглавници, но сестра ни сякаш беше потънала вдън земя.

— Илейн!

Завъртях се обратно към лагера и заоглеждах близките шатри. С един поглед предадох на Рис какво бяхме намерили в тази на Илейн. В ръката му се появи илириански меч и в следващия миг другарят ми се ответря нанякъде.

Азриел ме подмина, влизайки безцеремонно в шатрата, където Неста му изръмжа предупредително. Той напълно я пренебрегна, сви

крила плътно до гърба си, за да се събере в тясното помещение, и коленичи пред кревата, плъзвайки белязана ръка по измачканите завивки.

— Още са топли.

Отвън Касиан раздаваше заповеди на разбуждащите се войници.

— Котелът — пророних. — Котелът се отдалечаваше, като че отиваше някъде...

Неста вече препускаше към мястото, откъдето бе долетял гласът му. Откъдето Котелът бе примамил Илейн.

Знаех как.

Бях го сънувала.

Грейсън, застанал в единия край на лагера, въоръжен с обещания за любов и изцеление.

Тъкмо достигахме горичката, до която лагеривахме, когато Рис се материализира от нощта, прибрал меч в ножницата на гърба си. Носеше нещо в ръцете си. Никаква емоция не се четеше по преднамереното му, непроницаемо изражение.

Неста издаде звук, наподобяващ вопъл, и в същия миг осъзнах какво бе открил в началото на гъсталака. Какво бе захвърлил Котелът, забързан обратно към хибернския военен лагер. Или нарочно изпуснал като подигравателен подарък.

Тъмносинята пелерина на Илейн, все още затоплена от тялото ѝ.

## ГЛАВА 64

Неста седеше в моята шатра, положила глава в дланите си. Нито продумваше, нито помръдваше. Сякаш се беше свила навътре в себе си, мъчейки се да запази самообладание — така поне изглеждаше. А аз така се чувствах.

Илейн — пленница на хибернската армия.

Неста беше откраднала нещо жизненоважно от Котела. А в онези моменти, в които тя го издирваше по наша молба... Котелът бе научил какво е жизненоважно за нея.

И ѝ го бе отмъкнал като отплата.

— Ще си я върнем — изграчи Касиан, седнал върху заоблената странична облегалка на канапето в другия край на малкото общо помещение, откъдето я наблюдаваше внимателно.

Рис, Амрен и Мор щяха да се срещнат с другите Велики господари, за да ги уведомят за случилото се. Да проверят дали те не знаят нещо. Дали не могат да ни помогнат.

Неста свали ръце и вдигна глава. Очите ѝ бяха зачервени, устните ѝ — стиснати.

— Не, няма. — Тя посочи картата върху масата. — Видях онази армия. Размерите ѝ, воините в нея. Видях всичко и никой от вас не е способен да се промъкне до сърцевината ѝ. Дори ти. — Додаде тя, когато Касиан отново отвори уста. — Особено ранен.

А като се замислех какво можеше да причини Хиберн на Илейн, какво ѝ причиняваше вече...

Сякаш в отговор на някакъв безмълвен диалог Азриел се обади от сенките до входа на шатрата:

— Аз ще я доведа.

Неста плъзна поглед към сенкопоеца. Лешниковите очи на Азриел сияеха в златисто сред сенките.

— И ще умреш — отсече Неста.

Азриел просто повтори с блеснал от ярост поглед:

— Ще я доведа.

С помощта на сенките можеше и да съумее да се прокрадне сред армията. Но като че ли забравяше предпазните заклинания и древната магия на краля и Котела...

За миг в съзнанието ми просветна споменът за боите, които Илейн ми беше купила със спестените си пари. Червеното, жълтото и синьото, с които бях изрисувала скрина в колибата ни. От години не бях докосвала четката, тъй като не исках да харча пари за себе си... ето защо Илейн ги беше похарчила вместо мен.

Станах. И срещнах разлютения поглед на Азриел.

— Идвам с теб — обявих.

Той само кимна.

— Няма да успеете да се промъкнете достатъчно навътре в лагера — предупреди ни Касиан.

— Ще вляза, и то без никой да ме спре.

Приятелите ми сбърчиха вежди насреща ми, а аз се преобразих. Не покрих лицето си с магическа маска, а направо измених чертите му.

— Мамка му! — процеди Касиан, щом приключих.

Неста се изправи.

— Може вече да знаят, че е мъртва.

Ала в този момент се бях сдобила с лицето на Ианта, с косата ѝ. Трикът изцеди почти напълно и бездруго изчерпаната ми магия. Опитах ли още нещо... вероятно нямаше да ми остане достатъчно дори за да задържа чертите ѝ върху лицето си. Но имаше и други начини да постигна необходимото.

— Трябва ми един от Сифоните ти — казах на Азриел. Синьото беше малко по-наситено, но посред нощ... едва ли щяха да забележат разликата.

Той протегна отворена ръка към мен. В дланта ѝ се появи плосък син камък и той ми го подхвърли. Стиснах го в юмрук и силата му запулсира във вените ми, подобно на чудновато сърце.

Сетне надзърнах към Касиан.

— Къде е ковачът?

\* \* \*

Ковачът на военния лагер не ми зададе никакви въпроси, когато му подадох сребърните свещници от шатрата ми и Сифона на Азриел. Когато го помолих да ми изработи диадема. Час по-скоро.

На простосмъртен ковач поръчката ми можеше да му отнеме доста време, даже дни. Но елфическите...

През това време Азриел отиде до жрицата на лагера и поиска една от робите ѝ. Не беше точно същата като на Ианта, но задоволително сходна. Никой не дръзваше да се взира прекалено втренчено във Върховна жрица. Да я разпитва.

Тъкмо поставях диадемата върху качулката си, когато Рис влезе тихо в шатрата ни. Азриел точеше Изповедника с безпощадна съсредоточеност, а Касиан подготвяше оръжията, които щях да скрия под робата си, в ножниците на илирианския си боен костюм.

— Ще долови силата ти — заявих на Рис, преди да е продумал.

— Знам — отговори дрезгаво той.

И тогава разбрах нещо — другите Велики господари не можеха да ни помогнат.

Ръцете ми затрепериха. Съзнавах шансовете си. Съзнавах какво ме чака във вражеския лагер. Съзряла го бях в съзнанието на Неста още преди часове.

Рис скъси разстоянието помежду ни и стисна ръцете ми. Впери поглед в мен, не в лицето на Ианта, сякаш виждаше душата ми изпод чуждия облик.

— Лагерът е обграден с предпазни заклинания. Не можеш да се отворееш вътре. Ще се наложи да влезеш пеша. И да излезеш по същия начин. После ще можеш да се отворееш дотук.

Кимнах.

Той ме целуна леко по челото.

— Ианта предаде сестрите ти — рече той с рязък, непоколебим глас. — Съвсем удачно е да я използваш, за да си върнеш Илейн.

Рис обхвана лицето ми с длани и приближи носа си до моя.

— Не се разсейвай. Не се бави. Ти си воин, а воините знаят как да подбират битките си.

Кимнах до лицето му.

Той изръмжа.

— Взеха нещо наше. А ние не прощаваме подобни престъпления.



Силата му забушува покрай мен, обгърна ме.

— Не се страхувай — пророни Рис. — Не се колебай. Не се предавай. Влез, вземи я и се върни при нас.

Кимнах отново, без да откъсвам очи от неговите.

— Не забравяй, че си вълчица. И никой не може да те натика в клетка.

Той ме целуна по челото още веднъж и кръвта ми закипя, нададе стръвен вълчи вой.

Заех се да закопчавам оръжията, които Касиан беше подредил в спретнати редици по масата, а Рис ми помогна с каишките и катарамите, разполагайки ги така, че да не се открояват под робата. Не можех да вмести единствено илирианския меч, нямаше как да го скрия на леснодостъпно място. Касиан ми даде някакъв кинжал вместо него.

— Вкарваш нея, изкарваш и двете, сенкопоецо — нареди Рис на Азриел, когато се изправих до него, привиквайки с тежестта на оръжията по себе си и широката роба над тях. — Не ме е грижа колко ще е потребно да избиеш за целта. Само ги изведи и двете.

Азриел кимна с мрачно, сериозно изражение.

— Разчитай на мен, Велики господарю.

Тържествени думи, тържествени звания.

Хванах белязаната ръка на Азриел, чувствайки напора на Сифона му върху качулката на робата ми. Двамата погледнахме към Рис, после към Касиан и Неста — и към Мор, която се появи задъхана на входа на шатрата. Очите ѝ попаднаха върху мен, след това и върху сенкопоеца, и лумнаха от изумление и страх...

Но в следващия миг вече ни нямаше.

Тъмният вятър на Азриел бе различен от този на Рис. По-студен. По-режещ. Разсичаше света като острие, като копие, устремено към вражеския лагер.

Нощта още господстваше над небето, а до зората оставаха около два часа, когато Азриел ни приземи в гъста гора на билото на един хълм, откъдето се виждаше периферията на внушителния лагер.

Кралят използваше същите заклинания, с които Рис бе защитил Веларис и собствените ни сили. Заклинания, които го скриваха от нежелани погледи и отпращаха случайни минувачи.

Благодарение на насоките от Неста се приземихме отвъд периметъра им. Попаднахме на място с идеален изглед към войнишкия

град, ширнал се под нощното небе.

Лагерните огньове бяха многобройни като звездите. Незнайни зверове се зъбеха и ръмжаха, изпъвайки веригите си. Не се мяркаше краят на страховитата армия, опасла земята така, сякаш смучеше жизнените ѝ сили.

Азриел безмълвно се сля с мрака, докато не се превърна просто в моя сянка.

Позагладих с длани светлата роба на жрицата, нагласих диадемата върху главата си и се запромъквах надолу по склона.

Към сърцето на хибернската армия.

## ГЛАВА 65

Първото изпитание щеше да е най-опасно, но пък щеше да ни подсигури най-важната информация.

Трябваше да мина през стражите в началото на лагера, където щях да науча дали са разбрали за смъртта на Ианта. И с какво влияние се ползваше Върховната жрица тук.

Изражението ми напомняше онази красива, блажена маска, която тя винаги носеше залепена на лицето си. Вдигнах подобаващо глава и завъртях пръстена си от Рис, сложен на другата ми ръка, но обърнат надолу. Позволих на сребърните гривни, които Азриел бе взел от лагерната жрица, да задрънчат шумно върху китките ми, както беше правила тя — досущ като котка със звънче на каишката.

Домашен любимец — Ианта навярно бе просто домашен любимец на краля.

Не виждах Азриел, но го усещах, сякаш Сифонът, представящ се за бижутото на Ианта, ни свързваше. Той се стрелкаше от сянка на сянка, ту пред мен, ту зад мен.

Когато Ианта изникна с напета походка от мрака, шестимата стражи от двете страни на входа я измериха с неприкрита омраза. Укротих сърцето си и се превърнах в нея — кокетна и престорено свенлива, суетна и хищна, благочестива и изкусителна.

Не ме спряха, докато минавах между тях, озовавайки се на дългата алея, прорязваща необятния лагер. Не ме изгледаха объркано, нито като че очаквах нещо от мен.

Въпреки това не посмях да отпусна рамене, да въздъхна от облекчение. Закрачих по широкия път, обточен с палатки и ковачници, огньовете и... и неща, към които не дръзвах да надникна дори когато странни звуци ме връхлитаха откъм тях.

На фона на това място Дворът на Кошмарите приличаше на човешка гостна, пълна с целомъдрени девойки с бродерии в ръце.

А някъде из тази преизподня... Илейн. Дали Котелът я беше предал на краля? Или още се намираше в някой междинен свят, пленница в мрачното измерение на Котела?

Видяла бях шатрата на краля в съзнанието на Неста. Но там не ми се стори толкова отдалечена, колкото сега; издигаше се като титаничен, бодлив звяр в центъра на лагера. Проникването в нея щеше да е осеяно с нови препятствия.

Ако изобщо стигнем дотам, без да ни заловят.

Късният нощен час беше преимуществото ни. Будните войници или се бяха отдали на потресаващи деяния, или дежуреха, нетърпеливи да дойде и техният ред. Останалите спяха.

С всяка нахакана стъпка към сърцето на лагера, придружена от дрънченето на цял куп бижута, се чудех как е възможно Хиберн да се нуждае от почивка.

Незнайно защо бях решила, че не им е потребна, че хибернските воители са митични същества с неизчерпаема сила и гняв.

Но очевидно и те се уморяваха. Хранеха се. Спяха.

Навярно не толкова дълбоко и дълго, колкото човеците, но все пак до съмване имаше цели два часа, така че късметът бе с нас. След като слънцето прогонеше сенките обаче... След като осветеше някои от пробойните в дегизировката ми...

Трудно ми бе да оглеждам палатките и шатрите по пътя ни, да слушам звуците на лагера, докато в същото време се преструвах на някого, който напълно беше свикнал с тях. Не знаех дали Ианта изобщо има шатра тук, дали ѝ е позволено да доближава краля по свое желание.

Съмнявах се — едва ли беше възможно просто да влезем в личната му шатра и да открием Илейн.

Колосален огън тлееше и пукаше в близост до центъра на лагера, а гуляйджийската шумотевица ни пресрещна много по-рано, преди да го видим с очите си.

Само за част от секундата осъзнах, че повечето войници всъщност не спяха.

Бяха се струпали тук.

И празнуваха.

Едни танцуваха във вещерски кръгове около огъня и разкривените им силуети приличаха на пъклени сенки, вихреци се в нощния мрак. Други лочеха бира от гигантски дъбови бурета, които мигновено разпознах — идваха право от запасите на Тамлин. Трети се гърчеха едни върху други, а четвърти само ги зяпаха.

Но сред смеха, песните, музиката и грохота на големия огън...  
Писъци.

Някаква сянка стисна рамото ми, напомняйки ми да не бягам.

Ианта не би избягала, не би се смутила.

Писъкът отекна наново и устата ми пресъхна.

Не можех да го понеса, да го допусна, да зърна какво й причиняват...

Ръката на Азриел, само че изтъкана от сенки, прихвана моята, придърпвайки ме по-близо. Невидимото му тяло излъчваше ярост.

Тръгнахме, кръжейки бавно около вакханалията, и пред очите ни се разкриха още по-ужасяващи картини. Крясъците...

Не идваха от Илейн.

Не Илейн висеше от рамката до импровизиран гранитен подиум.

Беше момиче от Децата на благословените, младо и стройно...

Коремът ми се сви на топка, заплашвайки да изскочи през гърлото ми. До него бяха окачени още две. Ако съдех по прегърбените им стойки, по раните върху голите им тела...

Клер. Бяха ги измъчвали също като Клер. И също като нея ги бяха запокитили тук да гният, да ги накълват гарваните призори.

Пищящото момиче бе издържало най-дълго.

Не можех. Не можех... не можех да го зарежа тук...

Но застоях ли се, щяха да забележат. А провокирах ли вниманието им...

Имах ли сили да живея с тази мисъл? Вече бях убила двама невинни, за да спася Тамлин и народа му. Изоставех ли момичето тук, за да спася сестра си, все едно го убивах собственоръчно...

Не го познавах. Дори не го познавах...

— Кралят те търсеше — провлачи твърд мъжки глас.

Завъртях се и видях Юриан да излиза измежду две палатки, закопчавайки ножницата си. Надникнах към подиума. И сякаш невидима ръка разсея пушека...

Върху гранита седеше кралят на Хиберн. Беше се разположил в стола си, подпрял глава на юмрук, откъдето наблюдаваше гуляя, разврата, изтезанията със смътно наслаждение на лице. Сервилната тълпа от време на време вдигаше тост в негова чест или му се кланяше.

Накарах гласа си да омекне, вливайки му онази противна мелодичност.

— Имах работа със сестрите ми.

Юриан се вторачи изпитателно в мен, в Сифона на главата ми.

Усетих мига, в който ме разпозна. Кафявите му очи проблеснаха — едва.

— Къде е тя? — пророних.

Той се усмихна самонадеяно. Не на мен, а заради околните.

— От седмици копнееш по мен — измърка. — Дръж се подобаващо.

Гърлото ми се стегна. Въпреки това сложих ръка на предмишницата му и пристъпих към него, пърхайки с мигли.

Той изсумтя насмешливо.

— Не ми се вярва така да си спечелила сърцето му.

Сдържах раздразнението си.

— Къде е?

— В безопасност. Невредима.

От последната дума гърдите ми хлътнаха.

— Но не за дълго — побърза да добави Юриан. — Появата ѝ пред Котела го учуди. Затвори я на сигурно място и дойде тук да помисли какво да прави с нея. И как да отмъсти на теб.

Плъзнах ръка нагоре по ръката му и я отпуснах върху сърцето му.

— Къде. Е. Тя.

Той се приведе към мен като за целувка и доближи устни до ухото ми.

— Имаше ли благоразумието да я убиеш, преди да вземеш кожата ѝ?

Вкопчих ръце в жакета му.

— Получи си заслуженото.

Долових усмивката му до ухото си.

— Сестра ти е в неговата шатра. Окована със стомана и една малка магийка от любимата му книга.

По дяволите! По дяволите! Съжалих, че не бях взела със себе си Хелион, който можеше да разтури почти всяка...

Юриан хвана брадичката ми между палеца и показалеца си.

— Ела в шатрата ми, Ианта. Покажи ми на какво е способна сладката ти уста.

С мъка устоях да не се отдръпна, но позволих на Юриан да постави ръка на кръста ми. Той се изкикоти.

— Май си носиш стомана. Значи, нямаш нужда от моята.

Усмигнах му се приветливо.

— Ами момичето на рамката?

Очите му притъмняха.

— Имало е много преди нея и още много ще минат оттам.

— Не мога да я оставя така — процедих през зъби.

Юриан ме поведе през лабиринта от палатки към вътрешния кръг.

— Сестра ти... или тя. Няма как да измъкнеш две момичета оттук.

— Доведи ми я и ще намеря начин.

— Кажеш, че искаш да се помолиш на Котела, преди да се оттеглим — прошепна ми той.

Примигнах, проумявайки, че наблизко имаше стражи, а зад тях се издигаше огромната шатра с цвят на кост. Стиснах ръце пред себе си и казах на Юриан:

— Преди да се... оттеглим, бих искала да се помоля на великия Котел. Да му благодаря за днешната щедрост.

Юриан се смръщи — разгорещен мъж, чиято плячка отлагаше най-хубавото.

— Побързай — настоя, кимвайки към стражите от двете страни на входа.

Хванах погледа, който им хвърли — типично мъжки. Войниците ме пуснаха с пошли усмивки на лица.

И понеже бях Ианта... отвърнах и на двама им със знойна усмивка, сякаш си ги набеязвах за завоевание, различно от онова, заради което те самите идваха в Притиан.

Този отдясно ми се ухили с готовност.

„По-късно — казах му с очи. — Като приключи с човека.“

Той понагласи колана си, докато минавах покрай него, влизайки в шатрата.

Вътре беше тъмно — и студено. Като небето преди зазоряване.

Нямаше метални мангали, нито купи с елфическа светлина. А в центъра на просторното помещение... дебнеше черна сила, поглъщаща и малкото светлина. Котелът.

Косъмчетата по ръцете ми настръхнаха.

Юриан прошепна в ухото ми:

— Имаш пет минути да я изведеш. Води я към западния край на лагера, където скалите провисват над реката. Ще те чакам там.

Примигнах в отговор.

Усмивката на Юриан бе като бяла резка в мрака.

— Ако чуете писъци, не се стряскайте. — Така щеше да отклони вниманието на войниците. Той се подсмихна към сенките. — Дано можеш да носиш трима, сенкопоецо.

Азриел не потвърди присъствието си, нито пък че го е чул.

Юриан пак впери очи в мен.

— Запази един кинжал за собственото си сърце. Ако те заловят жива, кралят ще... — Той поклати глава. — Не им позволявай да те заловят жива.

Сетне изчезна.

Секунда по-късно Азриел излезе от гъстите сенки в тъгъла на шатрата. Кимна с брадичка към завесите в дъното. Аз започнах да напявам една от множеството молитви на Ианта, благозвучна реч, която хиляди път бях слушала в Двора на Пролетта.

Докато я изпълнявах, хукнах след Азриел по килимите, заобикаляйки маси и други мебели.

Той дръпна завесата...

Илейн беше по нощница. Устата ѝ беше запушена, китките — оковани в стомана с виолетово сияние. Като ни съзря — Азриел и мен, тя изцъкли очи...

Върнах собствения си облик и долепих показалец до устните си, а Азриел коленичи пред нея. През цялото време не прекъсвах молебствието си, умолявайки Котела за плодовита утроба, и така нататък, и така нататък...

Азриел отпуши внимателно устата ѝ.

— Ранена ли си?

Тя поклати глава, без да откъсва облещени очи от него, сякаш още не можеше да повярва, че го вижда.

— Дойдохте да ме спасите.

Сенкопоецът кимна.

— Побързайте — прошепнах и продължих с молитвата.

Имахме време едва до края ѝ.



Сифоните на Азриел проблеснаха и онзи върху главата ми се нагрят.

Но магията му не постигна нищо, когато се сблъска с оковите. Нищо.

От молебствието оставаха още няколко стиха.

Китките и глезените ѝ бяха оковани. Нямаше как да избяга, ако не я освободяхме.

Протегнах ръка към нея и затърсих в съзнанието си нишката към силата на Хелион, с която да уязвя магията на краля. Но моята собствена беше изчерпана, намираше се в окаяно положение...

— Нямаме време — подкани ни Азриел. — Той идва.

Отвън долетяха писъци и викове.

Азриел вдигна Илейн на ръце, премятайки окованите ѝ китки около врата си.

— Дръж се здраво — нареди ѝ. — И не издавай нито звук.

Бесен лай раздра нощта. Съблякох робата и прибрах Сифона на Азриел в джоба си, хващайки двата ножа.

— Отзад ли ще минем?

Той кимна.

— Бъди готова да бягаш.

Сърцето ми запрепуска. Погледът на Илейн прескочи няколко пъти между двама ни, но тя дори не потрепна. Не се сви от страх.

— Бягай и не спирай за нищо на света — нареди ми сенкопоецът. — Към западния край на лагера, към скалата.

— Ако Юриан се забави с момичето...

— Вие тръгвате. Аз ще го взема.

Въздъхнах и се приготвих.

Лаят и ръмженето се усилиха — приближаваха се.

— Сега! — изсъска Азриел и се втурнахме.

Сифоните му лумнаха и платнената задна стена на шатрата се стопи. Изхвърчахме през дупката, преди близките стражи да ни забележат.

Всъщност така и не ни видяха. Само се взираха в дупката.

Азриел ни бе превърнал в невидими, обвил ни беше в сенки.

Препуснахме измежду палатките, летейки през тревата и калта.

— Побързай — прошепна ми той. — Сенките няма да издържат дълго.

Защото на изток, зад нас... слънцето започваше да изгрява.

Оглушителен вой прониза гаснещата нощ. Осъзнали бяха какво сме сторили... че сме се промъкнали тук. И макар да не ни виждаха, хрътките на Хиберн ни надушваха.

— По-бързо — пришпори ме Азриел.

Земята зад нас затрепери. Не дръзнах да погледна.

Наближихме стойка с оръжия. Аз прибрах ножовете си в движение и грабнах лък с колчан стрели. Ясенови стрели.

Преметнах ги през рамо и стрелите изтракаха една в друга. Заредих една в лъка.

Азриел свърна рязко вдясно зад някаква палатка.

Преди и аз да се скрия зад нея... се обърнах и стрелях.

Към най-близкото куче — всъщност не беше куче, дадох си сметка, докато стрелата летеше към главата му.

По-скоро приличаше на нещо, сродно на нагите — чудовищна, люспеста твар, препускаща на четири крака; озъбеното му змийско лице беше пълно с резци, способни да строшат и кокал...

Стрелата прониза гърлото му.

Съществото се сгромоляса и аз се шмугнах зад палатката, следвайки Азриел към все още тъмнеещия западен хоризонт.

Заредих нова стрела в лъка.

Преследваха ни още три звяра. И ни настигаха с всяка гибелна стъпка...

Усещах ги около нас — хибернски командири препускаха редом с хрътките, защото те самите още не ни виждаха. Макар че стрелата ми им беше издала разстоянието, на което се намирахме. Но ако кучетата ни настигнаха... командирите щяха да се появят. Да ни убият или да ни завлекат нанякъде.

Ред след ред палатки полека се пробуждаха от врявата в центъра на лагера.

Сякаш вълна пробяга през въздуха и ме подтикна да вдигна очи. Дъжд от ясенови стрели почерни зората, толкова много, че несъмнено преследвачите ни ги бяха изстреляли в сляп опит да улучат когото и да било...

Синият щит на Азриел потрепери от ударите, но удържа. Сенките ни обаче потръпнаха и се разсеяха.

Хрътките ни настигаха — две се отцепиха от глутницата, отклонявайки се в едната посока. За да ни тласнат в другата досущ като стадо.

Към скалата в края на лагера. Много, много висока скала, под която бушуваше безпощадна река.

А на ръба ѝ, загърнато в тъмна пелерина...

Момичето.

Юриан го беше оставил, за да го вземем. А той самият къде беше отишъл... няхах представа.

Изад гърбовете ни, изпълвайки въздуха сякаш с магия... кралят проговори:

— Колко храбри крадци — провлачи гласът му отвсякъде и отникъде. — Чудя се как да ви накажа?!

Бях сигурна, че заклинанията действат само до ръба на скалата. Ръмженето на кучетата го потвърди; като че разбираха, че плячката им ще се измъкне след стотина метра. Ако успеехме да скочим достатъчно надалеч, за да се спасим от тях.

— Погрижи се за нея, Азриел — помолих задъхано сенкопоеца. — Аз ще поема другото момиче.

— Всички ще...

— Това е заповед.

Пътят ни към скалния ръб и свободата отвъд него беше чист...

— Трябва да...

Думите ми секнаха.

Усетих удара преди болката. Прогарящ, огнен спазъм, който превзе рамото ми. Ясенова стрела...

Краката ми се подкосиха, оплискани от кръв, и се стоварих върху скалистата земя с такава сила, че костите ми простенаха. Азриел изруга, но Илейн се загърчи в ръцете му и...

Хрътките изникнаха след секунда.

Стрелях по едната и рамото ми изпищя в агония. Звярът се сгромоляса, освобождавайки зрителното ми поле.

Кралят вървеше спокойно сред редиците от палатки, сякаш сигурен в залавянето ни. В едната си ръка носеше лък. Онзи, чиято стрела стърчеше от рамото ми.

— Доскучава ми от изтезания — продължи да размишлява с усилен глас той. — Поне от традиционните. — Всяка негова стъпка

беше бавна, премерена. — О, как ще бесува Рисанд. Каква паника ще го обземе. Другарката му най-сетне е решила да ме навести.

Преди да предупредя Азриел, че трябва да побърза, другите две кучета ме връхлетяха.

Едното скочи право към мен. Вдигнах лъка си, за да посрещна с него челюстите му.

Звярът го прекърши надве и изплю дървото. Посегнах за един от ножовете си, но тогава и второто куче ме нападна...

Грохотен рев ме оглуши, карайки главата ми да забучи. И едната хрътка изхвърча от мен.

Познавах този рев, познавах...

Звяр със златиста козина и извити рога помете кучетата.

— Тамлин — пророних, но зелените му очи се присвиха.

„Бягай“, казваше ми сякаш.

Ето кой бе тичал до нас. Мъчейки се да ни намери.

Хрътките го нападнаха и той ги заразкъсва със зъби, нокти и рога. Кралят спря на място и макар да беше надалеч, съвсем ясно съзрях стъписаното му изражение.

Веднага. Трябваше да избягам веднага...

Изправих се на разтреперани крака и измъкнах стрелата от рамото си с приглушен писък. Бяха минали само няколко секунди, но Азриел се появи до мен...

Той ме хвана за яката и мрежа от синя светлина полепна по рамото ми. Притисна раната ми, за да не кърви, осигурявайки ми нещо като временна превръзка, докато стигнем до лечител...

— Трябва да излетиш — рече задъхано сенкопоецът.

Наближаваха ни още шест кучета. Тамлин продължаваше да се бори с първите две — и засега удържаше фронта.

— Налага се да полетим — повтори Азриел, извърщайки поглед към краля, който отново тръгна към нас с подигравателно лежерна крачка. — Ще успееш ли?

Момичето още стоеше на ръба на скалата. Гледаше ни с изцъклени очи, докато вятърът брулеше черната му коса.

Никога не бях излитала със засилка. Та аз едва смогвах да се задържа в небето...

Дори Азриел да вземеше момичето в свободната си ръка...

Не си позволих да обмислям този вариант. Можех да полетя. Само колкото да се отдалечим от скалата и периметъра на заклинанието. А оттам щях да ни ответрея.

Тамлин нададе болезнен вой, последван от още един оглушителен рев. И останалите кучета го бяха стигнали. Той обаче продължаваше да се бие със същата ярост, не отстъпваше нито със сантиметър...

Призовах крилата си. Тежестта им веднага ме затегли към земята... Дори с превръзката от Сифона, остра болка проряза обтегнатите ми мускули.

Задишах през стиснати зъби, а Азриел се спусна напред, разпервайки крила. На изпъкналия скален ръб нямаше достатъчно място, за да отлетим заедно. Погълнах с очи всяко негово движение, размаха на крилата му, ъгъла на тялото му.

— Хвани се за него! — нареди Илейн на обещеното човешко момиче, когато Азриел полетя с тътен към нея.

Момичето приличаше на кошута, която всеки момент щеше да бъде повалена от вълк.

И не протегна ръце, щом я наближиха.

Илейн ѝ изкрещя:

— Ако искаш да живееш, хвани се веднага!

Момичето пусна пелерината си и отвори широко ръце.

Черната му коса се развя зад Азриел, заплитайки се в крилата му, и сенкопоецът го издигна почти насила в небето. Но докато препусках, видях как белите ръце на Илейн стисват девойката през врата, вкопчвайки се здраво в нея.

Точно навреме.

Една от хрътките се изскубна от Тамлин с мощен скок. Аз се приведох в готовност да посрещна атаката ѝ.

Ала тя не се устреми към мен. Препусна към скалния ръб и скочи...

Ревът на Азриел отекна в бездната, когато звярът се блъсна в него, раздирайки с безжалостни нокти гръбнака му, крилата му...

Момичето изпищя, но Илейн не остана безучастна. Докато Азриел се бореше да ги задържи във въздуха, сестра ми заби яростен ритник в лицето на хрътката. В окото ѝ. И още един. И още един.

Съществото изрева, а Илейн наново го изрита с босия си, кален крак. Този път ударът беше точен.

С болезнен лай кучето откачи нокти от Азриел — и полетя в пропастта.

Толкова бързо. Всичко се случи толкова бързо. И толкова кръв шурна от гърба му, от крилата му...

Азриел съумя да се задържи във въздуха. Синя светлина обгърна раните му. Спря кръвта, укрепи крилата му. Все още препусках към ръба на скалата, когато той завъртя пребледняло от болка лице към мен, стиснал здраво двете момичета.

И съзря какво ме гони. Каква част от скалата ми оставаше да пробягам. За пръв път, откакто го познавах, прочетох ужас в очите му.

Разперих крила и вятърът отлепи краката ми от скалата, но само след миг пак се забиха в нея. Залитнах, ала продължих да бягам, да размахвам крила с пищящ от болка гръб...

Още една хрътка се изтръгна от лапите на Тамлин. И се стрелна по тясната издадена скала, дращейки камъка с нокти. Можех да се закълна, че чух кикота на краля зад нея.

— По-бързо! — изрева Азриел. Раните му прокървяваха с всеки размах на крилата му. Виждах зората през дупките по ципата им. — Издигай се!

Грохотните стъпки на кучето по петите ми отекнаха в камъка.

Краят на скалата се приближаваше заплашително. А отвъд него — пропаст. И знаех, че звярът ще скочи след мен. Кралят със сигурност му беше заповядал да ме залови по един или друг начин, дори тялото ми да се озовеше разбито в реката далеч, далеч под нас. От тази височина щях да се размажа като яйце, пуснато от върха на кула.

А всичко, което оцелееше от мен, кралят щеше да задържи живо и будно — също както бе сторил с Юриан.

— Дръж крилата във въздуха!

Разпънах ги докрай. От ръба ме разделяха трийсетина стъпки.

— Вдигай краката!

Двайсет стъпки. Слънцето се показва иззад източния хоризонт, позлатявайки окървавения броня на Азриел.

Кралят изстреля още една стрела — две. Едната полетя към мен, а втората към открития гръб на Илейн. Азриел отклони и двете със

синия си щит. Не надникнах да проверя дали защитата на Сифоните обхващаше и Тамлин.

Десет стъпки. Размахах крила, макар и мускулите ми да пицяха от болка, макар раната ми да кървеше дори през магическата превръзка. Размахах ги и призовах порива на вятъра под краката си; въздухът изпълни жилавата им мембрана, а костите и сухожилията им се напрегнаха почти до пръсване.

Краката ми се издигнаха от земята. И отново думнаха върху нея. Размахах още по-отривисто крила, мъчейки се да излети с вятъра. А звярът ме настигаше неумолимо.

Пет стъпки. Знаех — знаех, че която и сила да бе породила у мен желанието да летя... Някак бе предусещала точно този миг. Всичко — всичко беше заради този миг.

И когато от ръба на скалата ме делиах едва три стъпки... Топъл вятър, целунат от люляк и свежа трева, лумна изпод мен. Пролетен вятър. Тласна ме нагоре, изпълни крилата ми.

Краката ми се издигнаха. И продължиха да се издигат. Още и още.

— Завий!

Извъртях тялото си встрани и крилата ми направиха широк вираж. Изгряващата зора, бездната под мен, небето — всичко се люшна и завъртя, преди отново да се изправя.

Надникнах назад тъкмо навреме, за да забележа как кучето с облик на нага изтраква с челюсти на мястото, където преди секунда бяха петите ми. И полита надолу, надолу, надолу към клисурата, към далечната река.

Кралят стреля за пореден път. Върхът на стрелата му беше покрит с лъскава аметистова магия. Щитът на Азриел я удържа — едва. Не знаех с какво е подсилил върха ѝ Хиберн, но Азриел изпухтя от болка.

Въпреки това намери сили да изръмжи:

— Лети!

И аз свърнах в обратната посока, докато гърбът ми трепереше от напъна да задържи тялото ми изправено. Азриел също зави и момичето простена от ужас, когато сенкопоецът пропадна около метър в небето, преди отново да се издигне и да полети до мен.

Кралят изкрещя някаква заповед и цял залп стрели се издигна дъгообразно от лагера, обсипвайки ни отвисоко.

Щитът на Азриел се огъна, но удържа и на тази атака. Аз не преставах да размахвам крила, въпреки че гърбът ми агонизираше.

Притиснах с ръка раната си и в този миг усетих тежестта на заклинанията. Мъчеха се да ме спрат, да възпрат Азриел, който се носеше свирепо с крила срещу тях, пръскайки кръв...

Изстрелях лъч от бялата светлина на Хелион. Горящ, прогарящ, разтапящ.

В стената от заклинания зейна дупка. Широка само колкото да се проврем през нея.

Прелетяхме непоколебимо през отвора и веднага надникнах задъхано през рамо. Само веднъж.

Тамлин беше обкръжен от хрътките. Кървящ, останал без дъх, все още в облика на рогат звяр.

Кралят беше спрял на десетина метра и гледаше със стихийна ярост дупката, която бях пробила в заклинанията му. Тамлин се възползва докрай от невниманието му.

Без да погледне към нас, хукна към ръба на скалата.

И скочи надалеч. По-надалеч, отколкото бе възможно за всеки звяр или елф. Вятърът, който ми беше изпратил преди малко, сега носеше и него самия право към дупката в стената от заклинания.

Мина през нея и се ответря, без нито веднъж да надзърне към мен. Стиснах ръката на Азриел и ние също изчезнахме.

\* \* \*

Силата на Азриел се изчерпа в началото на лагера ни.

Момичето, независимо от изгарянията и раните от бичуване по луннобялата му кожа, можеше да върви.

Сивкавата светлина на зората вече се разливаше над света, а утринната мъгла се виеше около глезените ни, когато закрачихме през лагера. Азриел, притиснал Илейн към гърдите си, ръсеше кръв по целия път — нищожно количество в сравнение с потоците, които щяха да бликат от раните му без помощта на магическите превръзки. Имаше незабавна нужда от лекувател.



Аз също. Притиснах с ръка дупката в рамото си, за да намаля кървенето. Момичето дори ми предложи да я превърже с жалките остатъци от дрехите си.

Нямах сили да му обясня, че съм елф и са ме простреляли с ясенова стрела. Трябваше да ме види лечител, преди треските да зараснат в плътта ми. Затова просто го попитах как се казва.

— Бриар — отвърна то с прегракнал от крещене глас. Казваше се Бриар.

Калта, която жвакаше под краката му, опръсквайки голите му пиццали, като че ли не го притесняваше. Беше вперило очи в палатките, във войниците, подаващи се сънено от тях. Един от тях съзря Азриел и изкрещя някой от лечителите да изтича до шатрата на шпионския главатар.

Рис се ответря на пътя ни още преди да прекосим първата редица от палатки. Погледът му се спря първо върху крилата на Азриел, а сетне и върху раненото ми рамо, върху бледото ми лице. Върху Илейн, накрая и върху Бриар.

— Не можех да я оставя — обясних, изненадана от дрезгавината в собствения си глас.

Чуха се забързани стъпки и Неста заобиколи една палатка, спирайки рязко в калта.

Като видя Илейн, все още в обятията на Азриел, от гърлото ѝ се изтръгна стон. За пръв път чувах подобен звук от нея.

Не е ранена, пророних в онази стая от съзнанието ѝ. Защото думите... бяха ми непосилни.

Неста отново побягна. Протегнах ръце към Рисанд, който крачеше към нас с изопнатото от тревога лице...

Но Неста ме стигна първа.

Сподавих вика си на болка, когато обви с ръце врата ми и ме прегърна толкова силно, че ме остави без дъх.

Цялото ѝ тяло се тресеше, а тя ридаеше и повтаряше отново и отново:

— Благодаря ти.

Рис се спусна към Азриел. Пое сестра ми от него и нежно я изчака да стъпи на земята. Олюлявайки се на краката си, Азриел програчи:

— Хелион ще трябва да свали оковите ѝ.

Но Илейн като че ли не ги забелязваше — малката ми сестра просто се надигна на пръсти и целуна сенкопоеца по бузата. После дойде при двете ни с Неста, която се откъсна от мен, за да огледа чистото лице на Илейн, бистрите ѝ очи.

— Трябва да те заведем при Тесан — каза Рис на Азриел. — Веднага.

Преди да успея да се обърна към сестрите си, Илейн праметна ръце през врата ми. Дори не усетих кога съм заплакала, чувствайки силната ѝ като стомана прегръдка.

Не помнех лечителя, който ме беше закърпил, нито как Рис ме бе изкъпал. Как му бях разказала за случилото се с Юриан и Тамлин. Помня само, че Неста кръжеше около Илейн, докато Хелион сваляше оковите ѝ, проклинайки работата на краля, дори да се възхищаваше на качеството ѝ.

Помня и как легнах на мечата кожа, след като всичко приключи. Как Илейн сгуши тъничкото си тяло до моето, внимавайки да не засегне превързаното ми рамо. Не съзнавах колко ми е било студено, докато топлината ѝ не се просмука в мен.

Само миг по-късно друго топло тяло се долепи до лявата страна на моето. Мирисът на Неста ме обгърна — мирис на огън, стомана и непоклатима воля.

В далечината чух как Рис извежда останалите от шатрата ни, за да проверят състоянието на Азриел, вече поверен на Тесан.

Нямах представа колко дълго със сестрите ми бяхме лежали заедно, също както едно време бяхме споделяли онова резбовано легло в порутената ни колиба. Тогава, толкова отдавна, се ритаме и гърчехме, борехме се за пространство, за въздух.

Но тази сутрин, докато слънцето се издигаше над света, трите се бяхме вкопчили силно една в друга. И не се пуснахме.

## ГЛАВА 66

Калиас и армията му дойдоха по пладне.

Шумотевицата стигна до мечата кожа на пода, върху която лежахме със сестрите ми, и ме разбуди. Заедно с нея една мисъл прокънтя в мен.

Тамлин.

Постъпката му щеше да прикрие предателството на Юриан. Вече знаех със сигурност, че Тамлин не се бе върнал при Хиберн след срещата на Великите господари, за да ни предаде, а за да шпионира.

Макар че след снощната му изява... едва ли щеше да му се отдаде възможност отново да доближи Хиберн. Не и след като кралят беше зърнал всичко с очите си.

Недоумявах как да възприема постъпката му.

Беше ме спасил, разбулвайки измамата си. Но къде се беше ответрял? Не бяхме чули нищо за войската на Двора на Пролетта.

А вятърът, който ми изпрати... За пръв път го виждах да използва подобна сила.

Спомних си за Нефелската философия. Само че слабостта, превърнала се в сила, не бяха крилата ми, полетът ми... А Тамлин. Ако той не се беше намесил... Не ми се мислеше.

Илейн и Неста още дремеха на мечата кожа, когато се измъкнах внимателно от преплетените им крайници. Измих лицето си в медното легенче до леглото ми. Бегъл поглед в огледалото над него ми доказва, че съм преживявала далеч по-добри дни. Седмици. Месеци.

Разгърнах предпазливо деколтето на бялата си риза и се взрях свъсено в превързаната рана на рамото ми. Завъртайки ставата си, изтръпнах от болка, но ми стана чудно колко бързо се бе затворила. Гърбът ми обаче...

Мощна агония го обгръщаше на талази и остри бодежи. Коремът ми също. Заради мускулите, които бях напрегнала до краен предел, за да полетя. Пак се смръщих на отражението си, сетне сплетох косата си и наметнах жакета си, съскайки от болка при движението. След още

ден-два вероятно щеше да се разсее дотолкова, че да мога да боравя с меч. Може би.

Молах се Азриел да е в по-добра форма. Ако самият Тесан го лекуваше — и ако имахме късмет, — навярно беше.

Нямах представа как сенкопоецът смогна да остане във въздуха, да запази самообладание през онези минути в небето. Не си позволих да се замислям как, кога и защо се бе научил така умело да владее болката си.

Помолих приглушено първата лагерна матрона, която срещнах, да намери някаква храна за сестрите ми. Илейн вероятно умираше от глад, пък и Неста едва ли беше хапнала нещо през часовете, в които ни нямаше.

Крилатата матрона само попита дали аз имам нужда от нещо, а като я уверих, че не ми трябва нищо, тя изцъка с език и заяви, че ще изпрати храна и на мен.

Не се осмелих да я помоля да предостави и обичайната закуска на Амрен. Въпреки че несъмнено щеше да ѝ е потребна след снощните... занимания с Вариан. Освен ако той...

Реших да не размишлявам повече върху това и просто тръгнах към шатрата ѝ. Открили бяхме армията на Хиберн. А след като я съзрях с очите си снощи... трябваше да помогна с каквото можех на Амрен за разгадаването на заклинанието, към което я беше насочил сюриелът. Бях готова на всичко, за да спрем Котела. А избяхме ли последното си бойно поле... тогава, чак тогава щях да призова Бриаксис.

Почти достигах шатрата ѝ, отвърщайки с мрачна усмивка на кимванията и предпазливите погледи на илирианските воители, когато забелязах раздвижването в единия край на лагера. Едва след няколко стъпки в тази посока вече виждах тънката разграничителна линия от трева и кал — границата с лагера на Двора на Зимата, вече напълно изграден.

Армията на Калиас още ответряваше насам провизии и воители — Върховни елфи със снежнобели коси като неговата или с черни като нощта; едни от тях бяха със светла кожа, други — с наситенокафява. Нисшите елфи... водеше повече такива в сравнение с всички останали дворове, ако изключехме илирианците. С усилие сдържах удивлението си, застинала в началото на новия им лагер.

Покрай мен сновяха същества с дълги крайници, оживели ледени късове, достатъчно високи, за да окачват сребристосините знамена по върховете на шатрите. Минаваха и фургони, теглени от яки елени и едри бели мечки в богато украсени брони; някои от впрегатните животни се озъртаха наоколо с толкова будни погледи, че нямаше да се учудя, ако ми проговореха. Бели лисици шареха покрай краката им, пренасяйки мънички свитъци — навярно послания — в джобове по малките си избродирани жилетки.

Нашата армия от илирианци беше страховита, обикновена, без излишни украшения и водена единствено от военното командване. Тази на Калиас — или по-скоро армията, която Вивиан бе ръководила през управлението на Амаранта — беше разнообразна, красива съвкупност от всевъзможни воители. В нея цареше ред, но в същото време кипеше от енергия. Всеки си имаше своя цел и всеки изглеждаше нетърпелив да я изпълни подобаващо, доблестно.

Забелязах Мор да крачи редом с Вивиан и поразяващо красива млада елфа, която несъмнено ѝ беше или близначка, или просто сестра. Вивиан се усмихваше широко, а Мор по изключение имаше вид на по-смирена отвсякога; но като се завъртя...

Вирнах учудено вежди. Човешкото момиче — Бриар — вървеше с тях. Прихванала бе Вивиан под ръка и макар лицето ѝ още да носеше синините от изтезанията... се усмихваше свенливо на дамите от Двора на Зимата.

Вивиан поведе Бриар нанякъде, дърдорейки ведро, а Мор и другата елфа спряха и ги загледаха. Мор каза нещо на непознатата и тя се засмя — е, съвсем леко.

Сдържаната усмивка се изпари бързо от лицето ѝ главно защото един минаващ наблизко Върховен елф воин ѝ се ухили с някакъв хаплив коментар и продължи по пътя си. Мор наблюдаваше внимателно изражението ѝ и мигом отклони очи, когато елфата отново се обърна към нея, плесна я по рамото и закрачи след предполагаемата си сестра и Бриар.

Спомних си за конфликта ни веднага щом Мор втренчи поглед в мен. Спомних си неизречените думи, както и онези, които май трябваше да оставя неизречени. Мор праметна косата си през рамо и се запъти право към мен.

Реших първа да проговоря.

— Предала си им Бриар?

Поехме двете заедно към нашия лагер.

— Аз ми описа в какво състояние сте я намерили. Не ми се вярваше обкръжението от надъхани за бой илирианци да ѝ подейства особено успокояващо.

— И смяташ, че сред армията на Зимата е по-добре?

— Те си имат пухкави животни.

Изсумтях, клатейки глава. Гигантските мечки наистина бяха пухкави, ала и с остри зъби и нокти.

Мор ме стрелна косо.

— Постъпила си много смело, като си я спасила.

— Всеки би го сторил.

— Напротив — възрази тя, намествайки тесния си илириански жакет. — Не съм сигурна дали... дали аз самата бих опитала да я спася. Дали рискът би ми се видял оправдан. В немалко подобни случаи конците са се оплитали толкова жестоко, че...

Тя поклати глава, а аз преглътнах.

— Как е Азриел?

— Жив. Гърбът му се оправя. Но Тесан не е лекувал много илириански крила досега, затова процесът е... бавен. Явно лечението на peregrinските е различно. Рис заповяда да извикат Маджа. — Лечителката от Веларис. — Ще пристигне или по-късно днес, или утре.

— Но той... ще лети отново, нали?

— Като се има предвид колко по-зле бяха крилата на Касиан, вероятно да. Но... едва ли в битка. Не и скоро.

Коремът ми се сви.

— Това няма да му хареса.

— На никого от нас не му харесва.

Да излезем на бойното поле без Азриел...

Мор явно прочете мислите ми и каза:

— По-добре ранен, отколкото мъртъв. — Тя прокара ръка през златистата си коса. — Всичко можеше да се обърка толкова лесно миналата нощ. А като видях как двамата с Аз изчезвате... ме споходи една ужасяваща мисъл... че може повече никога да не ви видя. Да не получа шанс да оправя нещата помежду ни.

— Казах някои неща, които не исках...

— И за двете ни важи.

Тя ме поведе към гората, до която се разполагаха и двата лагера, и това ми подсказа, че се кани да ми сподели нещо, което никой друг не биваше да чува. Нещо, заради което си струваше да поотложат срещата си с Амрен.

Мор се облегна на един великански дъб и затупа с крак по земята.

— Край на лъжите помежду ни.

Пронизващо чувство за вина натежа в корема ми.

— Да — съгласих се. — Съжалявам, че те подведох. Просто... допуснах грешка. Извинявай.

Мор потри лицето си.

— Но беше права за мен. Позна, че... — Ръката ѝ се разтрепери и тя я свали. Задъвка долната си устна и преглътна. Очите ѝ, лъснали от страх и болка, най-сетне срещнаха моите. И промълви с пресекващ глас: — Не обичам Азриел.

Останах съвършено неподвижна. Притихнала.

— Не, и това не е вярно. Аз... обичам го. Като мой брат. И понякога се питам дали не е нещо... повече, но... не го обичам по начина, по който той ме обича.

Последните думи напуснаха устата ѝ като пресеклив шепот.

— Обичала ли си го някога? По *онзи* начин?

— Не. — Тя обви тялото си с ръце. — Не. Не съм... Разбери, че... — За пръв път я виждах толкова неуверена в собствените си думи. Тя затвори очи, впивайки пръсти в кожата си. — *Не мога* да го обичам по *онзи* начин.

— Защо?

— Защото предпочитам жени.

За част от секундата тежко мълчание се разстла над ума ми.

— Но... ти спиш с елфи. Преспа с Хелион...

И на следващия ден изглеждаше ужасно. Измъчена и твърде незадоволена.

Не само заради Азриел, но и... защото това не беше нещото, което желаше.

— Мога да изпитвам удоволствие. И с двата пола. — Ръцете ѝ трепереха толкова неудържимо, че обгърна тялото си още по-плътно. — Но още от дете знам, че предпочитам да съм с някоя елфа, че ме

привличат повече от мъжките, че имам по-дълбока връзка с тях, с душите им. В Изсечения град обаче... Там ги е грижа единствено за продължаването на рода, за сключването на съюзи чрез брак. Затова някой като мен... Ако се обвържех с когото аз избех, нямаше да имаме потомство. Кръвта на баща ми щеше да изчезне заедно с мен. Знаех, че... че за нищо на света не мога да им кажа. Никога. Там обругават такива като нас. Смятат ни за егоисти, задето не полагаме усилие да продължим рода. Затова не споделих на никого. И тогава... тогава баща ми ме сгоди за Ерис, и... Плашеше ме не само идеята за брак точно с *него*. Знаех, че съм способна да надживея жестокостта му, студения му нрав. Бях... и съм по-силна от него. Но мисълта... мисълта, че ще ме заплодят като расова кобила, ще ме принудят да отдам най-съкровенията част от себе си...

Устата ѝ затрепери и аз посегнах към ръката ѝ, която бе обвила около себе си. Стиснах я нежно и по пламналото ѝ лице се зарониха сълзи.

— Преспях с Касиан, защото съзнавах, че и за него няма да значи нищо. Знаех, че само така ще имам късмет да се освободя. Ако бях казала на родителите си, че предпочитам своя собствен пол... Ти познаваш баща ми. Двамата с Берон щяха да ме вържат на брачното легло за Ерис. Буквално. Но ако бях покварена... е, тогава имах шанс за свобода. Виждах как ме гледа Азриел... знаех какво изпитва към мен. И ако бях избрала него... — Тя поклати глава. — Нямаше да е справедливо. Затова преспях с Касиан, а Азриел реши, че не го смятам за достоен, и тогава всичко отиде по дяволите, и... — Пръстите ѝ стиснаха моите. — След като Азриел ме намери с онази бележка, закована в утробата ми... Опитах да му обясня. Но той побърза да ми признае какво чувства към мен и... Паникьосах се и за да го *спра*, за да не ми каже, че ме обича, просто се обърнах и си тръгнах, и... и след това няхах сили да му обясня. Нито на него, нито на другите.

Тя въздъхна пресекливо.

— Спя с мъже отчасти защото ми харесва, но... и за да не събуждам подозренията на околните.

— Рис не би го интересуващо. Едва ли някой от Веларис би се възмутил.

Тя кимна.



— Веларис е... убежище за такива като мен. Онази кръчма... собственичката й Рита е като мен. Много от нас ходят там, без никой да разбере истината.

Нищо чудно, че почти живееше в онази пивница.

— Но тази част от мен... — Мор избърса сълзите си със свободната си ръка. — Тя остана на заден план, когато семейството ми се отрече от мен. Когато ме нарекоха курва и боклук. Когато ме нараниха така. Защото тези неща... те не бяха част от мен. Не бяха истина и не... не ме определяха. Не успяха да ме прекършат, защото... защото така и не достигнаха най-съкровено място у мен. Дори не подозираха. И аз продължих да го крия... Крия го, защото... — Тя вдигна глава към небето. — Защото живея в страх, че семейството ми ще научи... и ще ме опозорят, ще ме *наранят* заради едничкото нещо, останало напълно мое. Тази едничка истина. Няма да им го позволя... няма да допусна да я унищожат. Дори да пробват. Затова и рядко... Чак по време на Войната намерих първата си любовница.

Тя се умълча за дълго, опитвайки да прогони сълзите си.

— Нефел и нейната любовница — вече съпруга — ми дадоха смелост да го направя. Толкова им завиждах. Не лично на тях, а заради... заради онова, което имаха. Откритата им връзка. Защото живеяха сред народ, където това не беше грях. Но по време на Войната, когато прекосяха целия свят... Не виждах никого от дома ми с месеци. И за пръв път беше безопасно. Една от човешките кралици...

Приятелите, за които бе говорила с такъв плам, които бе опознала толкова отблизо.

— Казваше се Андромаха. И беше... прелестна. Добродушна. И я обичах... толкова я обичах.

Човешка жена. Очите ми запариха.

— Но тя беше простосмъртна. И в качеството си на кралица трябваше да продължи рода, особено в толкова смутно време. Затова си тръгнах, прибрах се у дома след последната битка. И когато осъзнах каква грешка съм допуснала, че не ме е грижа дори да ми оставаха едва шейсет години с нея... Издигнаха стената на същия ден.

От гърдите й се изтръгна тъничък стон.

— И не можех... не ми беше позволено да минавам от другата й страна. Помъчих се. Три години наред опитвах отново и отново. Но докато намеря дупка, през която да се промъкна... Тя се беше

омъжила. Дори имаше дъщеричка. И чакаше втора. Не стъпих в двореца ѝ. Не понечих да я видя. Просто се обърнах и си отидох у дома.

— Много съжалявам — пророних с несигурен глас.

— Андромаха роди пет деца. И почина в дълбока старост, спокойна... в собственото си легло. Зърнах духа ѝ наново... в златната царица. Нейна потомка.

Мор притвори очи и въздъхна през разтреперани устни.

— Известно време скърбях. И докато беше жива, и след смъртта ѝ. Няколко десетилетия не споделях леглото си с никого — и от двата пола. Но тогава... един ден се събудих с желание за... не знам за какво точно. За нещо, което бе противоположното на нея. Затова си намирах и жени, и мъже. Имах няколко любовници през последните векове, но всяка една елфа сред тях неизменно пазех в тайна. И май потайността им тежеше, вероятно затова винаги слагаха край. Никога не можех... да разкрия истината. Не допусках да ни виждат заедно. А що се отнася до мъжките елфи... връзките ми с тях никога не се задълбочаваха. Макар и от време на време да копнеех за... сещаш се. — Тя се засмя приглушено и аз ѝ отвърнах със същото. — Но с никого от тях... не беше като с Андромаха. Не го чувствам същото тук.

Тя сложи ръка върху сърцето си.

— Любовниците ми от другия пол... те се превърнаха в начин да заблуждавам Азриел, за да не се чуди защо не му обръщам внимание. Защо не откликвам на неговото. Знаеш... знаеш колко е прекрасен. Различен. Но преспя ли с него, дори веднъж, само колкото да *опитам*, за да се уверя... Струва ми се, че след цялото това време ще го сметне за грандиозна развръзка, за щастлив завършек на всичко. А ако... ако след това му разкрия истината, сигурно ще е съкрушен. Не знам дали мога да му отдам цялото си сърце по този начин. В същото време... в същото време го обичам толкова, че искам да намери някого, който да го обича истински. Обичам и себе си достатъчно, че да не се примирявам, докато и аз не открия истинската любов. — Мор сви рамене. — Ако някога свикам смелост да разкрия тайната си... Моята дарба е истината, а цял живот живея в лъжа.

Отново впих пръсти в ръката ѝ.

— Ще им кажеш, когато си готова. И аз ще съм до теб, каквото и да става. А дотогава... Ще пазя тайната ти. Няма да я разкрия на

никого, дори на Рис.

— Благодаря ти — прошепна тя.

Поклатих глава.

— Не, аз ти благодаря, че ми сподели. За мен е чест.

— Искях да ти кажа, осъзнах, че искам да ти кажа в мига, в който с Азриел се ответряхте към лагера на Хиберн. И мисълта, че можеше никога да не ти споделя... — Пръстите ѝ стиснаха моите. — Заклех се пред Майката, че ако се приберете невредими, ще ти го разкрия.

— Май тя на драго сърце е изпълнила своята част от сделката — усмихнах се аз.

Мор избърса лицето си и по устните ѝ изплува широка усмивка. Но посърна почти незабавно.

— Сигурно си отвратена от мен, задето така въртя Азриел... и Касиан.

Замислих се.

— Не. Не, не съм.

Толкова много неща ми се избистряха. Как Мор винаги извърщаше поглед от жарта в очите на Азриел. Как избягваше романтичната близост, но с радост го защитаваше, усетеше ли, че физическото му или емоционално състояние е застрашено.

Сенкопоецът я обичаше — това го знаех със сигурност. А Мор... колко сляпа съм била. Как не се бях досетила досега, че трябваше да си има дяволски добра причина пет века да не приеме онова, което Азриел ѝ предлагаше толкова очевидно.

— Смяташ ли, че Азриел подозира нещо? — попитах я.

Тя изтръгна ръка от моята и закрачи нервно пред мен.

— Може би. Не знам. Прекалено е наблюдателен, за да е останал в неведение, но... май всеки път, като покания друг елф в леглото си, го обърквам допълнително.

— Ами онова с Хелион... Защо?

— Той искаше да се разсее от собствените си неприятности, а аз... — Тя въздъхна. — Винаги когато Азриел разкрие чувствата си, както стори пред Ерис... Глупаво е, знам. Толкова е *глупаво* и жестоко, че постъпвам така, но... преспах с Хелион само за да напомня на Азриел... Богове, не мога дори да го изрека на глас! Звучи още по-зле, като го чувам от собствената си уста.

— Да му напомниш, че нямаш желание да бъдеш с него.

— Редно е да му кажа. *Трябва* да му кажа. Свещена Майко, най-вече след снощи. Но... — Тя заусуква гъстата си, златиста коса през рамо. — Всичко това продължава от толкова много време. Толкова много. Умирам от страх при възможността да му призная, че през последните петстотин години се е стремял към нещо непосилно. Кой знае как ще му се отрази... Ще ми се всичко да се запази постарому. Макар и... макар и да не мога да бъда *себе си*... животът е по-поносим така.

— Не смятам, че трябва да се примиряваш с *поносим* — промълвих. — Ала те разбирам. И пак ще ти кажа... когато решиш, че моментът е подходящ, било то утре, или след още петстотин години... аз ще съм до теб.

Тя примигна, за да изгони сълзите си. Обърнах се към лагера и по устните ми разцъфна лека усмивка.

— Какво? — попита Мор, идвайки до мен.

— Просто си мислех — подхванах с разширяваща се усмивка, — че когато се усетиш готова... страшно ще се забавлявам да ти стана сватовница.

Усмивката на Мор бе по-сияйна от целия Двор на Деня.

\* \* \*

Амрен се беше усамотила в една шатра и не допускаше никого вътре. Нито мен, нито Вариан, нито Рисанд.

Опитах да вляза, естествено, мъчейки се да пробия заклинанията ѝ, но дори магията на Хелион не съумя. А колкото и да настоявах, да я уговарях и молах, тя не отвърщаше. Каквото и да ми беше подхвърлил сюриелът за Книгата... явно Амрен го приемаше за по-важно дори от причината за посещението ми: да говоря с нея за освобождаването на Бриаксис. Вероятно можех да се справя и без нея, тъй като вече беше премахнала заклинанията, които го държаха в онази яма, но... присъствието ѝ щеше да е... полезно. Поне за мен.

Сигурно размишлявах като страхливка, но перспективата да заста на пред Бриаксис сама, да го вмъкна в малко по-осезаемо тяло и да го доведе тук, за да разгроми най-послед хибернската армия... Амрен щеше да пожъне по-голям успех с преговорите, със заповедите.

Но понеже нямах намерение да разгласявам плановете си наред лагера... просто изругах гръмогласно и закрачих бясно към моята собствена шатра.

За да установя, че плановете ми и бездруго бяха обречени на провал. Защото дори да изпратех Бриаксис срещу армията на Хиберн... тя вече не се намираше на същото място.

Изправена до огромната работна маса, около която се бяха струпали Великите господари и командирите им, скръстих ръце, когато Хелион плъзна обезпокоително голям брой фигурки по долната половина на картата на Притиан.

— Разузнавачите ми ме уведомиха, че днес следобед Хиберн е вдигнал лагера.

Азриел кимна утвърдително, седнал на висок стол с плътно превързани крила и гръб и с лице, сивеещо от кръвозагуба.

— Моите шпиони твърдят същото.

Гласът му още дрезгавееше заради викането.

Хелион присви пламналите си кехлибарени очи.

— Да, но е сменил посоката. Първоначално възнамеряваше да придвижи армията си на север, да ни изтласка обратно натам. А сега е потеглил на изток.

Рис опря ръце на масата и гарвановочерната му коса се люшна напред, докато оглеждаше картата.

— Значи е тръгнал да прекосява острова. Но защо? По-лесно щеше да го заобиколи по вода. А едва ли е размислил за сблъсък с нас. Дори вече да знае, че Тамлин му е враг.

Всички бяха приели новината с тих потрес, а някои и с облекчение. Въпреки че не разполагахме с новини дали Тамлин ще ни доведе скромната си армия. От Берон също не бяхме чували нищо.

Таркуин свъси вежди.

— Загубата на Тамлин като съюзник няма да се отрази особено на военната му мощ, но не е изключено да отива на среща с друг съюзник по източното крайбрежие... с армията на човешките кралици от континента.

Азриел поклати глава и изтръпна от движението, което вероятно разполови гърба му като с нож.

— Изпрати кралиците обратно по домовете им, където се намират и до ден-дневен. Дори не са мобилизирали войските си. Ще

иска първо да поеме контрол върху тях, преди да стъпи на континента.

След като сразеше нас. А проваляхме ли се утре... оставаше ли изобщо някой друг, който да защити континента? Особено след като кралиците изпратеха човешките си воители под неговите знамена...

— Може би пак иска да го подгоним — предположи намръщено Калиас.

Вивиан стоеше до него, вперила очи в картата.

— Не е в стила му — обади се Мор. — Не би използвал същия метод, защото знае, че сме разкрили плана му да разпръсне силите ни. Сега ще пробва нещо различно.

Докато тя говореше, Кеир, обграден от двама мълчаливи капитани на Мраконосците, я оглеждаше преценяващо. Пригответх се за обичайната насмешлива физиономия, но той просто върна поглед към картата. Само по време на тези срещи приятелката ми благоволяваше да отчете ролята на баща си във войната — и въпреки това почти не го удостояваше с внимание.

По-добре от отявлена враждебност, но все пак Мор бе достатъчно разумна да не напада Кеир, при положение че още се нуждаехме от Мраконосците му. Най-вече, след като легионът му беше понесъл толкова тежки загуби при втората битка. Дори да се гневеше заради многобройните жертви, Кеир не казваше нищо, същото важеше и за войниците му, които не разговаряха с никого извън собствената си войска, освен ако не беше абсолютно належащо. Мълчанието като че ли беше за предпочитане. Инстинктът за самосъхранение на Кеир безотказно го подтикваше да държи езика зад зъбите си по време на стратегическите ни сбирки, както и да приема заповедите.

— Хиберн отлага сблъсъка — промърмори Хелион. — Защо обаче?

Надникнах към Неста, седнала заедно с Илейн до купите с елфическа светлина.

— Още не си е върнал липсващото парче от силата на Котела.

Рис килна глава, изучавайки първо картата, после и сестрите ми.

— Касиан. — Другарят ми посочи пълноводната река, лъкатушеща през Двора на Пролетта към вътрешността на острова. — Ако сега потеглехме на юг, право към човешките земи... би ли пресякъл реката, или би тръгнал на запад, за да я заобиколиш?

Касиан вирна вежда. Лицето му вече не бледнееше от болка — поне това ме радваше.

От отсрещната страна на масата лорд Девлон като че ли се канеше да изкаже мнението си. За разлика от Кеир илирианският военачалник най-спокойно даваше израз на презрението си към нас. Особено що се отнасяше до командирските решения на Касиан.

Но преди Девлон да се намеси, Касиан каза:

— Прекосяването на толкова широка река е опасно и би коствало много време. Дори да се ответряваме, ще е потребно да направим лодки или мостове, за да я пресечем. А толкова многочислена армия... Би било най-разумно да се отправим на запад, а сетне да продължим на юг...

С всяка следваща дума гласът му заглъхваше, а лицето му преbledняваше. Погледнах мястото, където се намираше армията на Хиберн сега — точно под величествената река. И къде се намирахме ние...

— Искал е да се изтощим, ответрявайки войските насам-натам — обади се Хелион, схванал идеята на Касиан. — В боеве. За да може в решаващия момент да нямаме сили да се ответреем отвъд реката. Ще трябва да вървим пеша и да поемем по дългия път, за да избегнем прекосяването.

Таркуин изруга.

— За да може той да се отправи на юг, спокоен, че сме на дни път от него. И да проникне в човешките земи, без да срещне съпротива.

— Можел е да го стори от самото начало — подхвърли Калиас, а моите колене започваха да треперят. — Защо сега?

Неста отговори от мястото си до съдовете с елфическа светлина.

— Защото със сестрите ми го унизахме.

Всички погледи се устремиха към нас.

Илейн долепи ръка до шията си. И пророни:

— Ще нападне човеците, ще ги избие само за да ни отмъсти?

— Убих жрицата му — процедих аз. — Ти открадна нещо от Котела му. — Обърнах се към Неста. — А ти... — Обходих с очи лицето на Илейн. — Това, че успяхме да те спасим, беше най-суровата обида.

Калиас изтъкна:

— Само безумец би впрегнал цялата си армия, за да отмъсти на три жени.

Хелион изсумтя.

— Забравяш, че някои от нас се биха във Войната. От личен опит знаем колко е умопомрачен. И че подобна постъпка е точно в негов стил.

Срещнах погледа на Рис.

*Какво ще правим?*

Той погали с палец опаката страна на ръката ми.

— Наясно е, че ще се втурнем след него.

— Бих казал, че залага твърде много на отношението ни към хората — заяви Хелион.

Кеир изглеждаше готов да се съгласи с него, но в крайна сметка си замълча благоразумно.

Рис сви рамене.

— Ще изтълкува спасяването на Илейн като доказателство, че сестрите Арчерън имат влияние сред нас. Вярва, че те ще ни убедят да си занесем задниците на юг, и то по всяка вероятност към едно крайно неблагоприятно за нас бойно поле, на което да ни сразят...

— И какво, няма да го правим, така ли? — свъси вежди Таркуин.

— Естествено, че ще го направим — отговори Рис, изопна гръб и вдигна брадичка. — Ще ни превъзхождат числено, ще бъдем изтощени и едва ли ни чака щастлив завършек. Но това няма нищо общо с другарката ми или със сестрите й. Стената рухна. Няма я вече. Заражда се нов свят и трябва да решим как ще сложим край на стария, за да започнем отначало. Дали първата ни стъпка ще е да се примирим с изстребването на беззащитните. Дали сме такива. Не всеки от дворовете. А целият елфически народ. Ще обречем ли хората да се борят сами?

— Тогава всички ще измрем заедно — каза Хелион.

— Така да бъде — рече Касиан и надзърна към Неста. — Ако умра, защитавайки онези, които се нуждаят от помощта ми, значи, не съм умрял напразно.

Лорд Девлон за пръв път кимна одобрително. Стана ми чудно дали Касиан бе забелязал, дали изобщо го беше грижа. Лицето му не разкриваше нищо... даже докато цялото му внимание бе съсредоточено в сестра ми.



— Същото важи и за мен — потвърди Таркуин.

Калиас погледна към Вивиан, която му се усмихваше тъжно. Разчетох съжалението в очите ѝ заради загубеното време. Калиас се намеси:

— Ще трябва да потеглим до утре, ако искаме да предотвратим клането.

— По-скоро — усмихна се ослепително Хелион. — До няколко часа. — После посочи с брадичка към Рис. — Сигурно съзнаваш, че ще има човешки жертви, докато стигнем дотам.

— Не и ако сме достатъчно скорострелни — отбелязах аз, завъртайки раненото си рамо, което още чувствах сковано и болезнено, но поне се възстановяваше бързо.

Всички вдигнаха вежди.

— Още тази вечер ще се ответреем. Всички от нас, които са способни — поясних. — Право до най-заstraшените човешки домове и градчета. И ще ответреем обратно колкото можем повече хора преди зазоряване.

— И къде ще ги разположим? — попита Хелион.

— Във Веларис.

— Прекалено е далеч — възрази Рис, оглеждайки картата пред нас. — Няма да имаме сили за толкова ответряване.

Таркуин потупа с показалец картата, сочейки собствените си земи.

— Водете ги в Адриата. Ще изпратя Кресеида там, за да ги посреща.

— Ще имаме необходимост от всичките си сили за боя с Хиберн — изтъкна премерено Калиас. — Ако я пилеем в ответряване на човеци...

— Това не е пилеене — отсякох аз. — Един живот може да промени света. Къде щяхте да сте всички вие сега, ако някой беше решил, че спасяването на моя живот е загуба на време? — Посочих Рис. — Ако той беше решил, че спасяването на живота ми В недрата на Планината ще е загуба на време?

Дори да защитим само двацет, даже десет семейства... Няма да е било напразно. Нито за мен, нито за вас.

Вивиан плъзна към другаря си рязък, укорителен поглед и Калиас прояви съобразителността да измъкна някакво извинение.

В този момент Амрен се обади иззад гърбовете ни, появявайки се на входа на шатрата.

— Надявам се, че всички сте гласували да се изправите срещу Хиберн.

Рис вирна недоумяващо вежда.

— Да. Защо?

Амрен остави Книгата на масата с глухо тупване.

— Защото с битката ще отвлечем вниманието му. — Тя ми се усмихна мрачно. — А ние ще трябва да стигнем до Котела, момиче. *Всичките.*

Знаех, че не говори за Великите господари. По-скоро за нас четирите — възкресените от Котела. Аз, Амрен... и сестрите ми.

— Натъкнала си се на друг начин да го спреш ли? — попита Таркуин.

Амрен кимна с остра брадичка.

— Далеч по-добре. Намерих начин да възпра цялата му армия.

## ГЛАВА 67

Трябваше да се доближим непосредствено до Котела. Заедно.

Когато го бях предприела сама, едва не ме уби. Но ако гибелната му мощ се разцепеше между други възкресени от него... Можехме да й устоим.

Смогнем ли да го покорим, само с един замах щяхме да овладеем силата му и да надвием краля и армията му. Да ги заличим от лицето на земята.

Амрен беше намерила нужното заклинание. Точно там, където сюриелът я бе насочил в Книгата. Вместо да унищожим силата на Котела... щяхме да унищожим повелителя му. Заедно с цялата му войска.

Ала първо се налагаше да усмирим Котела. И то точно в навечерието на велика битка...

Щяхме да подедем изпълнението на мисията си чак когато касапницата се развихреше. Когато хаосът погълнеше цялото внимание на Хиберн. Освен ако не възнамеряваше да използва Котела на бойното поле.

А това беше твърде вероятно.

Нямаше начин отново да проникнем във военния им лагер, не и след избавянето на Илейн. Трябваше като начало да пристъпим в капана, който ни бе заложил. Да заемем неизгодната позиция на избрания от него терен, пристигайки грохнали от предходните битки, от дългия път и ответряването на колкото се можеше повече човешки семейства, изпречили се пред опустошителния му набег.

План, който наистина изпълнихме още същата нощ. Всички, които можехме да се ответряваме...

Двамата с Рисанд отидохме в родното ми село.

В домовете, в които като простосмъртна жена бях оставила злато.

Първоначално не ме разпознаха.

Но сетне проумяха кой стои пред тях.

Рис държеше в предпазлив, утешителен плен съзнанията им, докато аз обяснявах какво ми се бе случило, какво предстоеше. Какво се налагаше да направим.

Не разполагаха с време, за да вземат повече от най-необходимото. И всички трепереваха, докато ги отивахме през света към топлината на тучната гора в покрайнините на Адриата, където Кресеида вече ги очакваше с храна и скромна армия от прислужници, с чиято помощ щяха да се настанят.

Второто семейство не ни повярва. Решиха, че кроим елфически номера. Рис опита да задържи съзнанията им, но паниката им беше твърде всепоглъщаща, а омразата им твърде яростна.

Искаха да останат.

След това Рис не им даде избор. Ответря цялото им семейство, колкото и да пицяха. Продължаваха да крещат истерично, когато ги спуснахме в гората, заобиколени от други човеци. Спътниците ни постоянно отиваха в нея нови и нови семейства, които Кресеида вписваше и успокояваше.

И така... къща след къща. Семейство след семейство. Всички по пътя на Хиберн.

Цяла нощ. Всеки Велик господар от армията ни, всеки командир и благородник с дарбата да отива.

Докато дъхът ни не секна от умора. Докато наред лятната гора не се скупчи малко градче от уплашени простосмъртни. Докато дори Рис не се омаломощи докрай, едва съумявайки да се отивее до шатрата ни.

Припадна още преди главата му да докосне възглавницата, разперил крила върху леглото.

Прекалено много беше вложил от силата си.

Погледах го как спи, броейки вдишванията и издишванията му.

Знаехме — всички знаехме, че няма да си тръгнем живи от бойното поле.

Може би подвигът ни щеше да вдъхнови други да се борят, но... Всички го съзнавахме. Другарят ми, семейството ми... щяха да се бият, да ни печелят време, залагайки живота си, докато със сестрите ми и Амрен се мъчехме да спрем Котела. Някои щяха да паднат сразени още преди да го достигнем.

И бяха готови да погинат за каузата. Дори да се бояха, никой не го показваше.

Отместих потната коса на Рис от челото му.

Усещах, че ще се раздаде докрай преди нас, че ще стори всичко, на което бе способен.

Потребността да се жертва, да брани другите беше толкова неотменима част от него, колкото и крайниците му. Но аз нямаше да му го позволя, не и без самата аз да опитам.

Амрен не беше споменала Бриаксис в разговора ни. Изглеждаше така, сякаш го бе забравила. Но утре ни чакаше битка. И ако Бриаксис можеше да спечели поне малко време на приятелите ми — на Рис, — докато ние издирвахме Котела... Ако можеше да им подсигури дори нищожен шанс да оцелеят... То същото важеше и за Резбаря.

Цената вече не ме интересуваше. Нито рискът. Не и докато гледах как другарят ми спи с посърнало от умора лице.

Беше жертвал достатъчно. И дори следващата ми стъпка да ме прекършеше, да ме тласнеше към лудостта, да ме разкъсаше на парчета... Утре, озовавайки се при Котела, Амрен щеше да се нуждае само от физическото ми присъствие, от тялото ми. Всичко останало... ако с него трябваше да се разделя, за да им помогна някак... с радост щях да се изложам на това изпитание. Да се изправя пред страховете си.

Ето защо свиках откъслеците от силата си и се отворих на север.

Към Двора на Кошмарите.

Дълбоко в лоното на планината се виеше стълбище, водещо към едно-единствено място: стая до най-високия връх. Толкова знаех от проучванията си.

Когато се оказах в дъното на стълбището, вперила очи в непрогледния мрак, дъхът ми започна да излиза на бели облачета пред мен.

Хиляда стъпала. Толкова ме разделяха с Оуроборос. Огледалото на Началата и Свършеците.

*Само ти решаваши кое ще те прекърши, Унищожителке на проклетия. Само ти.*

Запалих кълбо елфическа светлина над главата си и поех нагоре.

## ГЛАВА 68

Не бях очаквала сняг.

Нито лунна светлина.

Стаята явно се намираше под двореца от лунен камък. Процепи в грубата скала й осигуряваха излаз навън, приветствайки снежните навявания и лунните лъчи.

Стиснах зъби заради хапливия студ и вятъра, виещ през пролуките досущ като глутница вълци, бесуващи по планинския скат отвъд.

Снегът блещукаше по стените и пода, а поривите на вятъра го разнасяха по ботушите ми. Проникващите отвън лунни лъчи обагряха цялата стая в синкаво и сребристо и бяха толкова ярки, че отзовах кълбото елфическа светлина.

А там, опрян на далечната стена, с обгърнатата в сняг повърхност и бронзов обков...

Оуроборос.

Представляваше масивен диск, висок колкото мен. Повече дори. Металът около огледалото бе изкован във формата на голяма змия, погълнала опашката си.

Свършек и начало.

От другия край на стаята, а и заради всичкия сняг по повърхността му... не можех да зърна какво таи в себе си.

Вдъхнах си кураж да направя стъпка напред. И още една.

Самото огледало беше черно като нощта, но в същото време... съвършено ясно.

Видях се как го доближавам. Видях вдигнатата си ръка, бранеща лицето ми от вятъра и снега. Изпитото си, уморено изражение.

Спрях на около метър от него. Не смеех да го допра.

То ми показваше единствено самата мен.

Нищо друго.

Огледах го, чудейки се дали не трябва да натисна някъде, да го докосна с магията си. Но нямаше нищо друго, освен поглъщащата

глава на змията, разтворила широко паст. По дългите ѝ, остри зъби блещукаше скреж.

Потреперих от студа и разтрих раменете си. Отражението ми извърши същото.

— Ехо? — прошепнах.

Нищо.

Ръцете ми пареха от студ.

Отблизо повърхността на Оуроборос приличаше на спокойно сиво море. Сякаш спеше необезпокоявано.

Но в горния ѝ край — движение.

Не — не беше в огледалото.

Зад мен.

Не бях сама в стаята.

Надолу по наслоената със сняг стена пълзеше гигантски звяр с наточени нокти, люспи, козина и хищнически зъби. Спускаше се бавно към пода. Към мен.

Опитах да контролирам дишането си. Не биваше да долавя нито полъх от страха ми, каквото и да представляваше това. Пазител на каменната стая, същество, промъкнало се през пролуките в стените...

Масивните му лапи, покрити със златисточерна козина, стъпиха почти безшумно на пода. Определено не беше създадено да ловува по планинските склонове. Не и с гребена от тъмни люспи по гръбнака му. А големите му, лъскави очи...

Нямах време да огледам добре синкавосивите му очи, защото звярът се хвърли срещу мен.

Изскочих на пътя му с въртеливо движение, стиснала единия илириански кинжал в премръзналата си ръка, и приклеках, целейки се в сърцето му.

Ала острието не се заби в нищо. Само в снега, студа и вятъра.

Пред мен нямаше *нищо*. Както и зад мен.

В снега не се забелязваха следи от лапи.

Извърнах се към огледалото.

Точно на мястото, където бях стояла допреди миг... сега седеше звярът, метейки лениво снега с люспестата си опашка.

И ме наблюдаваше.

Не — не ме наблюдаваше.

Собственото ми отражение отвръщаше на погледа ми.

Онова, което се спотаяваше под кожата ми.

Ножът ми издрънча върху заснежения каменен под. И аз се взрях в огледалото.

\* \* \*

Резбарят седеше до стената, когато влязох в килията му.

— Този път си без придружител?

Вперих поглед в него — в момчето. В сина ми.

Този път Резбарят се вцепени, замлъкна.

А накрая прошепна:

— Взела си го.

Надникнах към единия ъгъл на килията му. Оуроборос се материализира там, все така обгърнат в сняг и лед. Можех да го призовавам, където и когато си поисках.

— Как...

Думите още ми се струваха някак чужди и странни.

Тялото, в което се бях завърнала... и то ми беше странно.

Със сух като пергамент език пророних:

— Погледнах в него.

— Какво видях?

Резбарят се изправи.

Потънах малко по-надълбоко в тялото си, колкото да му се усмихна леко.

— Не е твоя работа.

Огледалото... то ми показва толкова много неща.

Нямах представа колко дълго се бях губила. Времето бе различно в света зад него.

Но дори броени часове можеха да се окажат твърде много...

Посочих към вратата.

— Донесох ти огледалото. А сега ти изпълни своята част от уговорката ни. Чака те битка.

Очите на Резбаря прескочиха няколко пъти между мен и огледалото. Накрая се ухили.

— С удоволствие.



Начинът, по който го изрече... Бях изцедена до последна капка, душата ми се беше родила отново и още трепереше, но намерих сили да попитам:

— Какво искаш да кажеш?

Резбарят просто изпъна дрехите си.

— Аз самият нямам потребност от онова нещо. — Той махна с ръка към огледалото. — Но ти имаше.

Примигнах бавно.

— Исках да проверя дали заслужаваш помощта ми — продължи Резбарят. — Малцина са онези, които поглеждат истинската си същност, без да избягат от нея, без тя да изпие здравия им разум. Това показва Оуроборос на дръзналите да надзърнат в него: какво представляват; всеки потресаващ, нечестив сантиметър от душите им. Някои не съзнават, че ужасът пред тях... са самите те. Дори докато страхът ги подлудява. Други пък поглеждат горделиво и рухват пред дребното, жалко същество, което откриват вътре. Ти обаче... Да, рядка перла. Не бих рискувал да напусна това място за нищо по-непристойно от това.

Гняв — жарък гняв започваше да изпълва празнотите, оставени от онова, което бях съзряла в огледалото.

— Искал си да провериш дали те *заслужавам*?

Дали онези невинни хора *заслужаваха* да им се помогне.

Той кимна.

— Точно така. И отговорът е „да“. Ето защо ще ти помогна.

Хрумна ми да затръшна вратата на килията в лицето му.

Но накрая просто подхвърлих:

— Добре тогава. — Отидох при него. И без капка страх сграбчих студената му ръка. — Да започваме.

## ГЛАВА 69

Зората пукна, позлатявайки мъглите, стелещи се ниско над една от равнините в човешките земи.

Хиберн бе изпепелил всичко от Двора на Пролетта чак до територията, намираща се на няколко километра от морето.

Включително моето село.

Като минахме покрай него, видяхме само димящи въглени и руини.

А имението на баща ми... Една трета от къщата още се крепеше, но всичко друго бе рухнало. Прозорците бяха изпочупени, стените — пропукани почти до основите.

Градината на Илейн бе потъпкана и вече приличаше на кална яма. Величественият дъб в единия край на имота ни, под чиято сянка Неста обичаше да стои, съзерцавайки земите ни... беше изгорял до кух скелет.

Всички знаехме, че беше нападнал някогашния ми дом от лична злоба. Беше изтребил дори добитъка ни. Кучетата и конете бях отговорили предишната нощ заедно със слугите и техните семейства. Но богатствата ни, всичките ни притежания... Войската му ги беше плякосала или унищожила.

Касиан ме увери, че щом Хиберн не се е застоял да довърши къщата ни, явно не е искал да губи преднина. Щеше на всяка цена да се възползва от преимуществото си — да избере най-удачното за него бойно поле. Не се и съмнявахме, че пустеещите села по пътя му разпалваха още повече яростта му. А толкова много градчета и села не бяхме достигнали навреме, колкото и да бързахме.

Лесно на теория, но на практика... с толкова голяма армия, съставена от войници с различно обучение и с множество водачи, всеки със своите заповеди...

Илирианците бяха сприхави, бунтуваха се дори под стриктното командване на лорд Девлон. Дразнеха се, че трябва да чакаме останалите, че не можем просто да отлетим напред и да пресрещнем Хиберн, да го спрем, преди да е избрал бойното поле.

Едва в рамките на три часа Касиан се нахвърли на двама капитани и изпрати негодуващите войници да теглят каруците и фургоните с провизии, отнемайки им честта да се движат в предните редици. Веднага щом другите видяха, че заканите му не са напразни... мърморенето секна.

Кеир и Мраконосците му също наблюдаваха Касиан и най-благоразумно държаха недоволството настрана от езиците и лицата си. За да останат в строя. Тъмните им брони се наслаяваха с все повече и повече кал с всеки изминат километър.

По време на кратката обедна почивка, намирайки се на някакво голямо поле, с Неста влязохме в един от покритите фургони, за да облечем кожените си илириански доспехи. Когато излязохме, Неста дори закачи нож на хълбока си. Касиан бе настоял на това, макар и признавайки, че тъй като беше необучена, имаше по-голяма вероятност да нарани себе си, отколкото някой друг.

Илейн... Само като ни зърна в тесните кожени дрехи сред полюшващите се треви пред фургона, мигом почервения. Вивиан ѝ предложи бойно облекло от Двора на Зимата, което се оказа далеч по-скромно: кожени панталони, но комбинирани с дълга до бедрата синя туника с бяла пухена яка. В горещината щеше да ѝ е непоносимо с това, но сестра ни все пак бе достатъчно благодарна да не се оплаква, когато отново се изнизяхме от покрития фургон, където вече ни чакаха приятелите ни. Въпреки това отказа ножа, който Касиан ѝ подаде.

Пребледня само като го съзря.

Азриел ни доближи с накуцване, избута Касиан встрани и ѝ предложи друг вариант.

— Това е Изповедникът — каза ѝ тихо. — Няма да го използвам днес. Затова бих искал да го носиш ти.

Крилата му бяха заздравели, макар че по цялото им протежение се спускаха дълги, тънки белези. Маджа го беше предупредила, че още не е достатъчно силен да лети.

Тазсутрешният му спор с Рис беше бърз и ожесточен: Азриел настояваше, че *може* да лети, да се бие наравно с останалите воители. Рис отказа. Касиан отказа. Азриел заплаши да излезе на бойното поле като сянка. Рис от своя страна кротко заяви, че ако дори дръзне, ще го върже за някое дърво.

А Азриел... Чак когато Мор влезе в шатрата и му се примиоли — *примиоли* му се със сълзи в очите, — сенкопоецът склони. Съгласи се да ни помага, разчитайки единствено на ушите и очите си.

Сега стоеше изправен сред въздишащите треви в илирианската си броня. И седемте му Сифона сияеха смътно...

Илейн огледа с удивление ножа с обсидианова дръжка в белязаната ръка на Азриел. Руните по тъмната ножница.

— Не ме е предавал нито веднъж — обясни сенкопоецът, докато тъмното острие поглъщаше пладнешкото слънце. — Някои твърдят, че е заради магията; затова винаги попадал в целта си. — Той взе нежно ръката ѝ и притисна дръжката на легендарния нож към дланта ѝ. — Ще ти служи вярно.

— Аз... не знам как да го използвам...

— Ще се постарая да не ти се налага — уверих я и тревата изскърца под ботушите ми, щом пристъпих към нея.

Илейн претегли думите ми... и бавно склони пръсти около ножа.

Касиан зяпна смаяно Азриел и ми стана чудно колко ли пъти сенкопоецът бе отстъпвал на друг бойния си нож...

*Никога* — отговори ми Рис, който в този момент закопчаваше собствените си оръжия до фургона. — *На никого не дава да докосне дори ножа му.*

Илейн вдигна очи към Азриел и погледите им се срещнаха. Ръката му се задържа още малко върху дръжката на ножа.

Картината се откри в съзнанието ми: прелестната сърна сред разцъфналата, бликаща от живот пролет. Застанала пред Смъртта, над чиито рамене се виеха сенки и нощни страхове. Светлина и мрак се преливаха между двама им. А ножът — единствена точка на съприкосновение помежду им.

*Нарисувай го, като се приберем.*

*На трапник.*

Надникнах през рамо към Рис, който приближаваше малкия ни кръг в ливадата. Лицето му бе по-изпито от обичайното, напрежението беше очертало бразди около устата му. В тази секунда осъзнах — нямаше да имаме последна нощ заедно. Снощи... снощи бе последната ни нощ. А я прекарахме в ответряване...

*Не мисли така. Не влизай в битка с идеята, че няма да си тръгнеш жива.*

Погледът му беше остър. Непреклонен.

Ставаше ми все по-трудно да дишам.

*Тази почивка е последният път, в който всички сме заедно един до друг, разговаряме.*

Защото заключителната отсечка от похода ни... Тя щеше да ни отведе право до бойното поле.

Рис вирна вежда.

*Тогава искаш ли да се шмугнем във фургона за няколко минути? Малко е тесничко с всички оръжия и провизии, но все ще се справим.*

Шегата му беше предназначена колкото за мен, толкова и за него самия. Хванах го за ръката, осъзнавайки, че останалите си приказваха тихо. Мор беше дошла в тъмна броня, Амрен... Амрен също бе в илириански кожени доспехи. Толкова мънички, че сигурно бяха изработени за дете.

*Не ѝ казвай, но е точно така.*

Устните ми се кривнаха в лека усмивка. Рис впери очи във всички ни, скупчени тук, наред окъпаната в слънце поляна, събрани един до друг, без да ни е свиквал изрично. Нашето семейство — нашият двор. Дворът на Мечтите.

Всички се умълчахме.

Рис погледна всекиго в очите, дори сестрите ми, погалвайки с палец опаката страна на ръката ми.

— Вдъхновяващата реч ли искате, или малко скептичната?

— Истинската — рече Амрен.

Той изопна рамене, прибирайки елегантно крила зад себе си.

— Вярвам, че всичко се случва с причина. Решена от Майката, от Котела или от някаква предопределеност, не знам. И не ме е грижа. Но съм благодарен за нея, каквато и да е тя. Благодарен съм, задето доведе всички ви в живота ми. Ако не беше... можеше да се превърна в долно копеле като онова, срещу което ще се изправим днес. Ако не бях срещнал един бъдещ илириански воин — обърна се другарят ми към Касиан, — нямаше да позная същинските дълбини на силата, издръжливостта, честта и предаността. — Очите на Касиан просветнаха ярко. Рис се извърна към Азриел. — Ако не бях срещнал един сенкопоец, нямаше да разбера, че е важно семейството, което сам си създадеш, а не онова, в което си роден. Нямаше да знам какво е да

се надяваш истински дори когато светът ти нашепва да потънеш в отчаяние.

Азриел кимна признателно.

Мор вече плачеше, когато Рис ѝ каза:

— Ако не бях срещнал братовчедка си, никога нямаше да науча, че светлината вирее и в най-тъмните кътчета на ада, че добрината може да покълне дори в свят на жестокост.

Тя кимна, бършейки сълзите си.

Очаквах Амрен да го среже някак. Но тя просто чакаше думите му, отправени към нея.

Рис ѝ се поклони.

— Ако не бях срещнал дребно чудовище, трупащо бижута по-ревностно от огнедишащ дракон... — Всички се засмяхме приглушено. Рис се поусмихна. — Собствената ми сила щеше да ме е погълнала отдавна.

Той стисна ръката ми и ме погледна.

— И ако не бях срещнал другарката си...

Гласът го предаде и очите му плувнаха в сребристо.

Затова пророни по връзката ни:

*Щях да те чакам още петстотин години. Хиляда. И дори само толкова време да ни е отредено заедно... Чакането си е струвало.*

Той избърса сълзите, рукнали по лицето ми.

— Вярвам, че всичко се случи точно както е трябвало... за да те намеря.

Той попи следващата ми сълза с целувка.

Сетне каза на сестрите ми:

— Не се познаваме от дълго. Но вярвам, че и вие попаднахте тук, в нашето семейство, с причина. И може би днес ще я узнаем.

Рис пак огледа всички и протегна ръка към Касиан, който я пое и подаде свободната си на Мор. Мор подаде другата си ръка на Азриел. Азриел — на Амрен. Амрен — на Неста. Неста — на Илейн. А Илейн — на мен. Докато всички не се озовахме свързани в един кръг, съюзени по волята на съдбата.

Рисанд продължи:

— Ще излезем на онова поле и ще се примирим със Смъртта чак когато дойде да ни извлече към Отвъдното. Ще се борим за живота, за оцеляване, за бъдещето ни. Но ако Съдбата, Котелът или Майката са

решили да не си тръгнем от онова поле днес... — Той вдигна брадичка. — Най-голямата радост и чест в живота ми беше да ви познавам. Да ви наричам свое семейство. И съм безкрайно благодарен, че получих това време с вас.

— И ние сме благодарни, Рисанд — обади се смирено Амрен. — Повече, отколкото можеш да си представиш.

Той ѝ се усмихна едва доловимо, а останалите се съгласиха мълчаливо с думите ѝ.

Рис наново стисна ръката ми и каза:

— Тогава да се постареем Хиберн да *проклине* деня, в който ни е срещнал.

\* \* \*

Подуших морето дълго преди да зърнем бойното поле. Кралят бе избрал добре мястото.

Обширна, тревиста равнина се простираше чак до брега. И Хиберн беше разположил армията си на около два километра навътре в сушата.

Бойните редици се стелеха като тъмно одеяло чак до източния хоризонт. Откъм гърба им се издигаше каменисто планинско подножие — част от войската се беше изкачила върху някои от по-предните хълмове. Дори равнината сякаш се възвишаваше на изток.

Застанах до Рисанд на широкото било с изглед към полето. Сестрите ми, Азриел и Амрен бяха недалеч зад нас. На мержелеещата се фронтова линия Хелион, величествен със златната си броня и брулена от вятъра червена пелерина, нареди на войската си да изчака командата му за атака. Войниците се подчиниха, заемайки уговорените позиции.

Множеството пред нас... само чакаше сигнала, готово за настъпление.

Нямаше нужда да броя, за да се убедя, че вражеското войнство ни превъзхожда числено.

Касиан се приземи от небето с каменно лице и тлеещи Сифони, прекосявайки плоското било с няколко крачки.

— Кучият му син е превзел всеки изгоден сантиметър. За да ги разгромим, ще трябва да ги изтласкаме към планината. Но той несъмнено го е предвидил. И вероятно ни е подготвил всевъзможни изненади.

В далечината хрътките, родственици на нагите, започнаха да ръмжат и да вият. От глад.

Рис само попита:

— Колко време имаме според теб?

Касиан склочи челюсти и надникна към сестрите ми. Неста го наблюдаваше непоколебимо, Илейн съзерцаваше армията от малкото ни възвишение с пребледняло от ужас лице.

— Имаме на своя страна петима Велики господари, а той е един-единствен. Вие ще можеш да ни браните известно време. Но може и да не е в наш интерес да изцеждате силите си по този начин. Сигурен съм, че и той има щитове... и Котелът. Досега старателно прикрива пълната си мощ. Този път обаче ще я разкрие.

— По всяка вероятност ще използва магии — обадих се, осъзнала, че именно той бе обучил Амаранта.

— Увери се, че Хелион е нащрек — предложи Азриел, докуцукал до Рис. — Тесан също.

— Не отговори на въпроса ми — обърна се Рис към Касиан.

Генералът претегли с поглед безкрайната хибернска армия, а после и нашата.

— Ако нещата потръгнат зле... ако разбият щитовете ни, създадат хаос и използват Котела... Няколко часа.

Затворих очи. През това време трябваше да прекося цялото бойно поле преди нашата армия, да открия Котела и да го спра.

— Сенките ми го издирват — увери ме Азриел, щом отворих очи, явно прочел изражението ми. И стисна челюсти. При други обстоятелства той лично щеше да се заеме да го издирва. Разпери крила и отново ги прибра, сякаш ги изпробваше. — Но предпазните заклинания около него са мощни, несъмнено кралят ги е подсилително, след като ти ги разби онази нощ в лагера им. Може да се наложи да тръгнеш пеша. Изчакай битката да загрубее.

Касиан сведе глава и каза на Амрен:

— Ти ще разбереш кога е настъпил моментът.



Тя кимна отривисто и скръсти ръце. Стана ми чудно дали се бе сбогувала с Вариан.

Касиан плесна Рис по рамото.

— По твоя команда вдигам илирианците в небето. След това чакаме сигнал за атака.

Рис кимна отнесено, все още взрян в необятната армия.

Касиан понечи да си тръгне, но надникна назад към Неста. Лицето ѝ бе твърдо като гранит. Той отвори уста, ала сякаш реши да не казва нищо. Сестра ми също не продума и Касиан се изстреля в небето с яростен размах на крилата си. Неста го проследи с поглед, докато не се загуби в далечината.

— Можа да се бия на земята — каза Азриел на Рис.

— Не.

Категоричният му тон подсказваше, че няма смисъл да спори с него. Азриел като че ли се канеше да стори точно това, когато Амрен поклати предупредително глава и той отстъпи, макар и около пръстите му да се виеха сенки.

Всички мълчаливо наблюдавахме как армията ни се подрежда в спретнати, непробиваеми редици. Как илирианците излитат, образувайки огледални формации в небето, след като Рис бе изпратил безмълвната си команда на Касиан. Сифоните им просветнаха в различни цветове, а щитовете им, и магически, и вътрешни, се спуснаха. Воините под тях разтресоха земята с марша си към границата, деляща двете армии.

Рис ме предупреди по връзката:

*Ако Хиберн отново докопа силата ми, ще усети, че се промъквам през бойното поле.*

Разбрах какво се опитваше да каже.

*Нужен си тук. Ако и двамата изчезнем, той ще надуши.*

След кратка пауза Рис попита:

*Страх ли те е?*

*А теб?*

Виолетовите му очи се впиха в моите. Толкова оскъдно количество звезди блестяха в тях сега.

— Да — пророни на глас.

*Не за мен самия. За всички вас.*

Таркуин изрева някаква заповед далеч пред нас и обединената ни армия се закова на място, досущ като някой величествен звяр, спрял да се послуша. Лято, Зима, Ден, Зора и Нощ — войската на всеки двор се открояваше ясно със собствения си цвят, със собствената си броня. С нисшите елфи, застанали рамо до рамо с Върховните, приказни и смъртоносни. Легион от Перегрините на Тесан зае позиция до илирианците в небето и златните им брони проблеснаха на слънцето, толкова различни от плътното черно на нашите.

От Берон и Ерис нямаше и следа, нищо не подсказваше, че Дворът на Есента ще ни подкрепи в боя. Нито пък Тамлин.

Но армията на Хиберн не нападнаше. Воините му стърчаха като статуи — несъмнено за да ни стреснат със застиналия си вид.

— Започва се с магия — обясняваше Амрен на Неста. — И двете страни ще опитат да свалят предпазните щитове на врага.

И сякаш за да демонстрират, Великите господари отприщиха силите си — всички, с изключение на Рисанд. Моята магия се загърчи в отговор на техните.

Другарят ми пазеше силата си за мига, в който вражеските щитове паднеха. Не се и съмнявах, че Хиберн върши същото в другия край на равнината.

Щитовете и на двете страни примигнаха отслабено. Някои угаснаха напълно. Не много от тях, но достатъчно. Магия фучеше срещу магия, а земята трепереше, тревата между двете армии вехнеше и изгаряше.

— Бях забравила колко е тягостна тази част — измърмори Амрен.

Рис я стрелна косо. И закрачи към ръба на малката ни наблюдателница, като че усетил, че застоят скоро ще приключи. А щом щитът на вражеската армия рухнеше, щеше да ѝ нанесе опустошителен удар. Титанична вълна от нощна мощ. Ръцете му се свиха в юмруци от двете страни на тялото му.

Вляво от мен Сифоните на Азриел засияха в готовност да подкрепят удара на Рис. Сенкопоецът може и да не беше годен за битка, но поне щеше да участва със силата си оттук.

Застанах до Рис. И двата щита пред нас започваха да поддават.

— Така и не ти дадох сватбен подарък — заявих.

Той продължи да следи битката пред нас. Силата му тътнеше под краката ни, извирайки от притъмнялото сърце на света.

Скоро. Само след секунди. Сърцето ми галопираше, по челото ми избиваше пот — не само заради лятната горещина, задушаваша равнината.

— От много време обмислям какво да ти подаря... — допълних аз.

Бавно, съвсем бавно Рис плъзна очи към моите. Само че в тях вече зееше бездна от мощ, заприщила звездите.

Усмихнах му се, окъпана в могъществото му, и изпратих една картина в съзнанието му.

На гръбнака ми, вече татуиран от основата си до тила ми с четирите лунни фази. И малка звезда помежду им.

— Но признавам — отбелязах, когато очите му заискряха, — този сватбен подарък е и за *двама* ни.

Щитът на Хиберн рухна. Магията ми избухна, разсичайки света. Разсейвайки заблудата, която поддържах от часове.

Точно пред фронтовата ни линия изникна облак тъмнина, който се завихри.

— Свещена Майко! — промълви Азриел.

И в този миг мъжка фигура се появи до вихрушката от абаносов дим.

Двете армии сякаш застинаха от изумление.

— Взела си Оуроборос — прошепна Рис.

Пред Хиберн се възправиха Резбарят, когото снощи бях освободила в елфическо тяло, и Бриаксис, същинско живо гнездо от сенки. Разчитах на обета за служба от страна и на двама им, и то благодарение на простичката договорка, татуирана върху гръбнака ми.

— Да.

Той ме измери от глава до пети и попита тихо с вееща се от вятъра синкавочерна коса:

— Какво видя?

Хиберн закрачи напред-назад, трескаво премисляйки кой и какво стои пред тях. Резбарят бе избрал тялото на илириански войник в разцвета на силите. Бриаксис се спотаяваше в мрака, бушуващ около него — живото платно, върху което щеше да рисува кошмарите на жертвите си.

— Себе си — рекох накрая. — Видях себе си.

Това навярно беше единственото нещо, което никога нямаше да му покажа. Нито на когото и да било друг. Колко се уплаших, колко беснях и ридах. Как повърнах, как пицях срещу огледалото, как го драх с нокти. Как го блъсках с юмруци. Накрая се свих на кълбо от страх, разтреперана заради ужасите, жестокостта, себичността, които съзирах в онова чудовище — в себе си. Но продължих да гледам. Не извърнах очи.

И когато спрях да треперя, вперих поглед във всичките си прегрешения. Гордостта, лицемерието, срама. Гневът, малодушието, болката.

Сетне започнах да виждам и други неща. По-важни, по-насыщни.

— И каквото видях... — пророних на Рис, а пред нас Резбарят вдигна ръка. — Май... май го обикнах. Простих му... и на себе си. Всичко простих.

Чак в онзи момент проумях какво бе искал да каже сюриелът. Злото щеше да ме прекърши единствено ако аз му позволях. Но и само аз можех да го погледна от упор, да го прегърна. Щом осъзнах това... Оуроборос стана мой.

Рис вдигна вежда, макар и по лицето му да се четеше благоговение.

— Обикнала си всичко? И доброто, и лошото?

Усмихнах се едва-едва.

— Особено лошото. — Двете фигури в далечината сякаш си поеха дъх: могъщо вдишване, от което тъмният облак на Бриаксис се сви, като че всеки миг щеше да избухне. Килнах глава към другаря си. — Дано имаме дълго, щастливо другарство, Рис.

— Май си ме изпреварила.

— За кое?

Рис ми намигна и посочи към Бриаксис и Резбаря. До тях се появи трета фигура.

Резбарят залитна крачка назад. Веднага я познах — стройното женско тяло, тъмната, буйна коса, отново разкрасеното лице...

Стрига — Горската тъкачка.

Ана върха на главата й... проблясваше светлосин камък.

Бижуто на *Ианта*. Кървав трофей. Тъкачката се подсмихна на близнака си, поклони му се театрално и се обърна към вражеската

армия пред тях. Резбарят спря бавното си отстъпление, впи изпитателен поглед в сестра си, после върна очи към войската отпред.

— Не само ти умееш да се пазариш — провлачи Рис с дяволита усмивка.

Тъчакката. Рис беше накарал *Тъчакката* да се бие за нас...

— Но как?

Той изви шия, разкривайки малка, усукана татуировка зад ухото си.

— Изпратих Хелион да преговаря от мое име. Затова онзи ден, когато те намери, беше в Средните земи. За да ѝ предложи да я освободи от заклинанието, което я държеше в онази колиба... в замяна на помощта ѝ днес.

Примигнах срещу другаря си. После се ухилих с неприкрита свирепост.

— Хиберн май няма представа що за ад ще се изсипе на главите им днес.

— Хубаво нещо са семейните срещи — додаде Рисанд.

Сетне Тъчакката, Резбарят и Бриаксис отприщиха силите си срещу Хиберн.

## ГЛАВА 70

— Успели сте — пророни смаяно Амрен, когато тримата безсмъртни запратиха магиите си срещу хибернските редици и ужасените кръсъци започнаха.

Тела се строполяваха покосени пред тях; и само тела оставяха след себе си — някои просто съсухрени мумии, облечени в брони. Изцедени от Резбаря и Стрига. Други бягаха от онова, което виждаха в Бриаксис — лицето на най-дълбоките си страхове.

Рис още ми се усмихваше, когато протегна ръка към хибернската армия, мъчеща се да овладее неистовата паника.

И посочи с пръсти.

Обсидианова мощ изригна от върховете им.

Една огромна част от войската светкавично...

Превърна се в мъгла.

Червена мъгла и метални стружки.

Рис се задъха и в очите му изплува притаена лудост. Предвидливо насоченият му удар бе разсякъл армията надве.

Азриел удари след него — синя светлина се вряза в отслабения фланг. И раздели войската още повече.

Илирианците се впуснаха в атака. По сигнал на Рис.

Устремиха се към земята, а от хибернската армия излетя легион от същества като Атора. Скрити досега сред войската. Просветнаха Сифони, спускайки щитовете им, и илирианците заобстрелваха с гибелна точност крилатите врагове.

Аторският легион обаче бе подготвен за това. И когато отвърнаха със свой собствен залп от стрели... Ясенови стрели, но с острие от гибелф. Противоотровата на Нуан във вените на войниците ни не пазеше магията им — нито предлагаше защита от самия камък. Стрелите с гибелф пронизваха сифоновите щитове, сякаш бяха от масло. Кралят беше приспособил и подобрил арсенала си.

Част от илирианците загинаха веднага. Другите доловиха заплахата навреме и откачиха металните щитове от гърбовете си, издигайки ги пред себе си.

На земята войниците на Таркуин, Хелион и Калиас се втурнаха в атака. Хиберн пусна хрътките си — и други зверове.

И когато двете страни се устремиха една към друга... Рис наново удари със силата си, а Таркуин го последва с вълна от своята. Общата им мощ разцепи хибернските редици на още по-неравни групи.

През цялото това време Бриаксис... Бриаксис вилнееше като вихрушка от нокти, зъби, крила и мускули, вечно изменящи се в тъмния облак, който прегазваше едни, а други просто задушаваше. Нахлуеше ли в морето от кресящи войници, плисваше кръв. Някои като че ли умираха от чист страх.

Резбарят се биеше близо до Бриаксис, въоръжен единствено с костен ятаган. Размахваше го пред себе си, сякаш жънеше житна нива. И поваляше войниците само с по един удар. Дори елфическото му тяло не можеше да овладее смъртоносната му мощ, нито пък да я потисне.

Хибернската армия бягаше панически от него. От Тъкачката. Защото Стрига завещаваше съсухрени трупове след гърба си, вършеейки в ураган от черна коса и бели крайници.

За щастие, нашите войници препускаха неустрашимо към вражеските редици. Стиснах зъби, изпращайки гневна заповед по двойната ми връзка с Резбаря и Бриаксис, нареждайки им да плякосват войници наред. Само хибернци и съюзниците им.

И двамата възроптаха срещу командата ми, но аз свиках всяко късче нощ, всяка искрица звездна светлина в себе си и им изръмжах да се *подчинят*.

Можех да се закълна, че някакво безбожно присъствие от друг свят изсумтя в отговор.

Ала близнаците се подчиниха. И не нападаха нашите войници, които най-сетне се сблъскаха с хибернските.

Кънтежът от този сблъсък... няхах думи да го опиша. Илейн запуши уши и раменете ѝ хлътнаха от уплах.

Приятелите ми бяха там, долу. Мор се сражаваше до Вивиан и я държеше под око, както беше обещала на Калиас, докато той самият пръскаше наточени като бръснач късове лед. Касиан — дори не го виждах ясно отвъд яркия блясък на Сифоните му близо до фронтовата линия. Сияеха в пурпурно сред злокобните сенки на Мраконосците, с които воините на Кеир обвиваха хибернци във внезапна тъмнина... а

после ги вдигаха също толкова неочаквано, заслепявайки вражеските войници с огнената слънчева светлина. И ги посичаха с мечовете си.

— Вече нещата започват да загрубят — отбеляза Амрен, въпреки че редиците ни, особено тези на илирианците и Перегрините на Тесан, удържаха набега на врага.

— Рано е — отсече Рис. — Армията отвъд предните редици още не е влязла в боя. Цялото внимание на Хиберн трябва да е в него.

За целта се налагаше Рис да излезе на бойното поле.

Стомахът ми се сви на топка. Хибернската армия пое напред. Тъкачката, Резбарят и Бриаксис се врязваха надълбоко в морето от войници, но околните бързо попълваха отворените от тях дупки.

Хелион изрева на предните ни редици да не поддават. И двете страни изпращаха залпове от стрели в небето. Онези с върхове от гибелф почти винаги попадаха в целта си. Отново и отново. Сякаш кралят ги беше омагьосал неизменно да улучват.

— Всичко ще свърши още преди да слезем от хълма — озъби се Амрен.

— *Рано е* — изсъска й Рис.

От север проехтя рог.

И двете армии застинаха.

Рис ми прошепна само:

— Сега. *Тръгвай сега!*

Защото армията, която се заизлива откъм северния хоризонт...

Всъщност бяха три армии. Едната носеше тъмнооранжевия флаг на Берон.

Другата — тревистозеления на Двора на Пролетта.

А третата... тя се състоеше от простосмъртни мъже в железни брони. Флагът им беше кобалтовосин със скочил в атака язовец. Гербът на Грейсън.

В света зейна пробойна и от нея на хълма ни излезе Ерис, облечен от глава до пети в сребърна броня. От раменете му се ветрееше червена пелерина. Рис изръмжа предупредително, прекалено потънал в силата си, за да се владее.

Ерис постави ръка върху дръжката на изящния си меч и каза:

— Допуснахме, че може да ви е потребна помощ.

Малката армия на Тамлин, и тази на Берон, и на Грейсън...



И трите вече препускаха и се ответряваха към хибернските редици. А човешката армия бе предвождана от...

Юриан.

Но Берон... *Берон* беше дошъл.

Ерис усети изумлението ни и обясни:

— Тамлин накара баща ми да дойде. Довлече го насила. — Той се поусмихна. — Беше много приятна гледка.

Притичваха ни се на помощ, а Тамлин бе смогнал да събере войската, която така лекомислено бях унищожила...

— Тамлин чака заповеди — обяви Ерис. — Юриан също.

— Ами баща ти? — попита Рис със суров, гърлен глас.

— Ние ще се погрижим за нещо — отвърна загадъчно Ерис и посочи към армията на баща си.

Братята му се бяха устремили към фронтовата линия, ответрявайки се на скокове през тълпата. Подминаха предните редици и се озоваха при вражеските фургони, разпръснати сред хибернската войска.

Фургони, пълни с гибелф, осъзнах, когато запращяха, обгърнати в сини пламъци, а после се превърнаха в пепел, без да изпуснат нито струйка дим. Братята му продължиха да се ответряват до всички скрити боеприпаси, оставяйки следа от огън.

Унищожаваха запасите на Хиберн от смъртоносния гибелф. Изпепеляваха ги. Сякаш някой — Юриан или Тамлин — им беше казал къде точно да ги търсят.

Рис примигна — единственият външен израз на недоумението му. След това надзърна към мен, към Амрен и кимна.

*Върви. Сега.*

Докато кралят гледаше върхлитащата армия, преценяваше опасността и обмисляше как да овладее хаоса, който Берон и синовете му сееха със стратегическите си атаки; докато се питаше какво, по дяволите, търсеше Юриан тук и доколко добре бе опознал слабостите им. Колко от тях щеше да използва насреща им...

Амрен махна на сестрите ми да я последват, макар че Илейн издаде тих вопъл, виждайки герба на Грейсън.

— Веднага. Бързи и тихи като сенки.

Заслизахме надолу — в касапницата. Бриаксис и Резбарят не спираха да сеят смърт в тесни кръгове зад вражеските линии. А

Тъкачката... Къде беше Тъкачката...

Да. Ето че тя мудро си проправяше път, вещаещ безпощадна гибел. Както Рис й бе наредил преди няколко секунди.

— Насам — привиках ги, без да откъсвам поглед от ужасяващия проход, който Стрига дълбаеше.

Илейн се тресеше, впила очи в човешката армия на някогашния си годеник. Неста наблюдаваше илирианските легиони, прелитащи над главите ни в неразрушими формации.

— Предполагам, че ще следваме дирята от трупове — подшушна ми Амрен. — Тъкачката откъде знае как да намери Котела?

Рис явно ни слушаше, макар и да се отдалечавахме от него, и пръстите му докоснаха моите в безмълвно сбогом. Аз просто казах на Амрен:

— Очевидно има извънредно добро обоняние.

Тя изсумтя и двете обградихме сестрите ми. С помощта на магията за невидимост — и сенките на Азриел, който ни следеше неотлъчно — се надяхахме да заобиколим бойното поле откъм южната страна. Но минехме ли зад вражеските линии...

Когато приближихме ръба на билото, надникнах назад. Само веднъж. Към Рис, който вече обясняваше на Азриел и Ерис плана, който трябваше да предадат на Тамлин, Берон и Юриан. Братята на Ерис се върнаха невредими във войската на баща си, разпалили множество огньове сред тази на Хиберн. Не достатъчно, за да ги спрем, но поне вече нямаше да се безпокоим за гибелфа. Засега.

Рис плъзна поглед към мен. И въпреки сражението около нас, въпреки яростната сеч... За миг двамата се почувствахме сами в цялото поле.

Вдигнах щитовете в съзнанието си, за да поговоря с него. За едно последно сбогом, само дума...

Но Неста вдиша треперливо. Залитна и повлече Амрен със себе си на земята, когато тя се помъчи да я задържи на крака.

Рис изникна до нас още преди аз самата да проумея какво се случва. Котелът.

Хиберн събуждаше Котела.

Амрен се измъкна изпод Неста и се завъртя към бойното поле.

— Щитове...

Ерис се ответря — вероятно за да предупреди баща си.

Неста се надигна на лакти; косата ѝ се бе измъкнала от плитката, а устните ѝ бледнееха, останали без капка кръв. Тя повърна в тревата.

Рис изстреля магията си, извисявайки я в дъга над цялата ни армия. Дъхът започваше да стърже влажно в гърлото му...

Неста вкопчи пръсти в тревата, вдигна глава и насочи поглед към хоризонта.

Сякаш виждаше точно откъде кралят щеше да отприщи магията на Котела.

Силата на Рис се изливаше на големи талази, готова да посрещне удара. Сифоните на Азриел, запъхтян като другаря ми, проблеснаха и кобалтовосиният му щит обгърна този на Рисанд.

В същата секунда Неста запищя. Не от болка. Заповтаря едно име. Отново и отново.

— КАСИАН.

Амрен опита да я хване, но Неста изрева:

— КАСИАН!

Изправи се трескаво, сякаш щеше да излети в небето.

Тялото ѝ се наклони и тя пак се свлече на земята със сухо даvene.

Някаква фигура от илирианския легион се изстреля към нас с мощен размах, озарена от червени Сифони...

Неста простена, гърчейки се на земята.

Земята като че потръпна в отговор.

Не — не в отговор на нея. В ужас от нещото, което изригна откъм хибернската армия.

Чак сега разбихах защо кралят бе окупира скалистото подножие на планината. Не за да ни принуди да атакуваме по стръмнината, в случай че успеехме да ги притиснем толкова. Беше избрал тази позиция специално заради Котела.

Защото именно от оголените скали изригна таранът от смъртоносна бяла светлина — право към нашата армия. Почти на нивото на илирианския легион, аторският се завтече към земята, за да се укрие. А крилатите ни воители останаха на пътя ѝ.

Касиан почти ни достигаше, когато мълнията на Котела порази илирианците.

Видях го да крещи, ала не чух нищо. Могъществото на бялата сила...

Тя разкъса щита на Азриел. После и този на Рисанд. Накрая и всички, създадени от Сифоните.

Продъни ушите ми и обгори лицето ми.

А там, където преди миг бях съзряла хиляда воители...

Пепелта им се посипа по пехотинците ни.

Неста бе предусетила. Тя се вторачи смаяно в мен, а след това обърна ужасеното си, измъчено лице към небето, където Касиан размахваше крила на място, сякаш се двоумеше дали да полети към нас, или обратно към пръснатите илириански и перегрински формации. Неста беше доловила къде ще удари Котелът.

Точно където воюваше Касиан.

Ако не го беше повикала...

Рис я наблюдаваше, сякаш и той току-що го проумяваше, сякаш не знаеше дали да я охули заради чувството за вина, с което Касиан несъмнено щеше да живее до края на дните си, или да ѝ благодари, заедно го бе спасила.

Тялото на сестра ми за пореден път се скова и от гърлото ѝ се изтръгна тих стон.

Почувствах как Рис пръсва силата си във всички посоки — беззвучен предупредителен сигнал.

Отривисто и другите Велики господари вдигнаха щитовете си в подкрепа на неговия.

Но Котелът не удари на същото място. Хиберн явно нямаше угризения да изпепели част от собствената си армия, само и само да обезвреди една от най-големите ни сили.

Касиан отново летеше с пълна мощ към нас, към Неста, просната на земята, когато светлината и пъклената горещина на Котела изригнаха за втори път.

Право към хибернската войска, където Резбарят бодро покосяваше вражеските войници, изцеждайки живота им с пориви на смъртоносния си вятър.

Неземен женски вопъл разцепи небето над хибернската армия. Сестринско предупреждение — и болка. Ала в следващия миг бялата светлина блъсна Резбаря.

Можех... можех да се закълна, че погледна към мен, когато силата на Котела го връхлетя; че се усмихна — и усмивката му не беше противна.

В определен момент Резбарят размахваше ятагана си, а в следващия просто изчезна.

Котелът го заличи с един удар.

## ГЛАВА 71

Силата на Котела сякаш порази и слуха, и разсъдъка ми.

При вида на пустото, изпепелено парче земя, където допреди малко бе стоял Резбарят, внезапна ледена тръпка пробяга по гръбнака ми — може би за да заличи татуировката, стелеща се по него.

А сетне тишина — абсолютна тишина в някакво кътче от съзнанието ми, докато едната част от двойната връзка, с която бях контролирала подчинените си същества, просто се разсея в мрака на нищото. Изпари се напълно.

Зачудих се кой ли ще резбова неговата смърт в Затвора.

Дали той самият вече не я беше изобразил върху някоя от стените на килията си. Дали не бе държал да се увери, че заслужавам помощта му не за да се подиграе с мен, а защото бе искал края му... да си струва резбоването.

И докато се вирах в онова унищожено парче от равнината, все още обсипвано от пепелта на илирианците... се запитах дали Резбарят бе успял. Дали беше съумял да стигне до мястото, за което проявяваше толкова голямо любопитство.

Изпратих безмълвна молитва за него, за всички войници, превърнали се в прах по вятъра... Помолих се Отвъдното да е такова, каквото винаги са се надявали да бъде.

Илирианците ме изтръгнаха от глухата тишина, огласяна единствено от звъна в ушите ми. Макар и армията ни да изпадаше в паника заради всепомитащата сила на Котела, оцелелите илирианци се прегрупираха в нови формации и се впуснаха в атака, вече напълно слели се с Перегрините на Тесан.

Простосмъртната армия на Юриан, съставена от войници на Грейсън и други... За моя изненада, тя не се скова от страх. И продължи храбрите си набези, въпреки че човеците погиваха един по един.

Ако Котелът нанесе трети удар...

Неста беше заровила чело в тревата, когато Касиан кацна с такава мощ, че разтърси земята. Посягайки към нея, той попита

задъхано:

— Какво става, какво...

— Пак утихна — пророни Неста и позволи на Касиан да я изправи до седнало положение.

Той заоглежда лицето ѝ със съкрушено, гневно изражение. Дали знаеше? Дали се досещаше, че тя бе извикала името му, за да долети... за да го спаси?

Рис просто му нареди:

— Връщай се в строя! Войниците се нуждаят от теб.

Касиан оголи зъби.

— Какво, *по дяволите*, можем да сторим срещу онова нещо?

— Влизам в боя — обяви Азриел.

— Не — отсече Рис.

Но Азриел вече разперваше крила. Слънцето озари новите, дебели белези по ципата им.

— Окови ме за някое дърво, Рис — подкани го кротко Азриел. — Хайде. — Той се зае да проверява катарамите на ножниците си. — Ще го изтръгна от земята и ще отлети с него на гърба си.

Рис впери взор в него, в крилата му. После го извърна към разбития илириански легион.

Ако изобщо имахме някакъв шанс за победа...

Неста не можеше да отиде никъде. Едва седеше. А Илейн... Амрен я крепеше, докато малката ми сестра повръщаше в тревата. Не от влиянието на Котела. От чист ужас.

Ако не обезвредяхме Котела, преди да възобнови силата си... Всичко щеше да приключи след още няколко удара. Срецнах погледа на Амрен.

*Мога ли да го направя сама?*

Тя присви очи.

*Може би.* — Кратка пауза. — *Може би. В Книгата не се казва колко са нужни. Но ние двете... вероятно ще сме достатъчни.*

Изправих се. И гледката към бойното поле ми се стори още потресаваща.

Хелион, Таркуин и Калиас се бореха да удържат фронта. Юриан, Тамлин и Берон още водеха сражение на северния фланг, а илирианците и Перегрините воюваха с аторския легион; Мраконосците

на Кеир от своя страна вилнееха с поизбледнели сенки сред хаоса, но...

Не беше *достатъчно*. Гигантската армия на Хиберн... започваше да ни изтласква назад.

Да ни надвива.

Докато с Амрен прекосяхме обширното бойно поле... Какво ли щеше да е останало от армията ни?

Кой щеше да е останал?

Отново проехтя рог.

Този вече знаех, че не принадлежи на наш съюзник.

Също както знаех, че Хиберн не бе избрал бойното поле просто заради благоприятния му терен... но и заради подходящото му географско разположение.

Защото по морето, откъм западния хоризонт, откъм Хиберн... изникна цяла армада.

Множество кораби. Всичките гъмжащи от войници.

Хванах погледите, които си размениха Касиан, Азриел и Рис, съзирайки армията, прииждаща откъм гърба на нашата.

Не. Не друга армия. *Остатъкът* от хибернската армия.

Приклещваха ни.

Амрен изруга.

— Май е време за отстъпление, Рисанд. Преди да са акостирали.

Нямахме сили да се борим и с двете армии. Изнемогнахме дори срещу една.

Рис се обърна към мен.

*Опитай да прекосиш бойното поле навреме. Да възпреш войската. Кралят. Но ако не сможеш, когато всичко отиде по дяволите... когато не остане никой от нас...*

Недей — примолех му се. — *Не го изричай.*

*Искам да бягаш. Не ме интересува колко ще ти струва. Бягай. Избягай надалеч, за да подемеш борбата наново. Не поглеждай назад.*

Поклатих глава.

*Каза, че няма да се сбогуваме.*

— Азриел — подхвана Рис тихо, дрезгаво, — поведи другите илирианци към северния фланг.

Вина — вина и страх се гърчеха в очите на другаря ми заради заповедта. Знаеше, че Азриел не се е съвзел напълно, но...



Сенкопоецът не му даде шанс да размисли. Не се сбогува с никого от нас. Просто изхвърча в небето и още незарасналите му крила го понесоха с всички сили към отслабения северен фланг.

Армадата се приближаваше неумолимо. Хиберниците, усетили скорошното акостиране на подкреплението си, заликуваха и атаката им се превърна в още по-безмилостна. Дотолкова, че редиците на илирианците поддадоха. Азриел летеше към тях и Сифоните му оставяха дияр от син пламък.

Рис се взря в него за момент и преглътна тежко, преди да заповяда:

— Касиан, поemi южния фланг.

Наистина идваше. Мигът, в който ги виждах за последно.

Но нямаше да избягам. Ако всичко отидеше по дяволите, щях да изцедя силите си докрай, само и само да залича краля и армията му от лицето на земята. Сега обаче...

Армадата на Хиберн се отправи директно към далечния бряг. Ако не тръгнах веднага, щях да се сблъскам с новата вълна войници. Тъкачката вече забавяше изстреблението, на което подлагаше източния фронт — множеството врагове възпрепятстваха гибелния ѝ танц. Бриаксис продължаваше да разбива хибернските редици, завещавайки цели полета от мъртъвци след себе си. Но дори това не стигаше. Всичките ни планове... и те се оказваха нищожни.

Касиан се обърна към трима ни с Рис и Неста.

— Ще се видим от другата страна.

Знаех, че не говори за другата страна на бойното поле.

Крилата му заеха позиция за излитане.

И в тази секунда още един рог разсече света.

Дузина рогове се извисиха в съвършена, могъща хармония.

Рис застина.

Застина като статуя, вцепенен от величествения гръм на далечните рогове. Откъм изток — откъм морето.

Завъртя глава към мен, сграбчи ме през кръста и ме издигна в небето. Миг по-късно Касиан долетя до нас с Неста в ръце — сякаш и тя бе настояла да види.

И наистина... откъм източния хоризонт...

Не знаех накъде да погледна.

Към крилатите войници — десетки хиляди, — втурнали се право към нас високо над океана; към армадата, ширнала се под тях. По-голяма от тази на Хиберн. Много, много по-голяма.

Разбрах кои са в момента, в който покритите с бели пера крила на въздушните воители се проявиха пред очите ми.

Серафимите.

Легионът на Дракон.

А в корабите под тях — толкова много различни кораби, хиляди, от безчет народи — хората на Мириам. Но другите...

Откъм облаците се спусна Серафим с бронзова кожа и тъмни коси. Нотката на удивление в смеха на Рис ми подсказа кой лети към нас. Воинът кацна с широка усмивка на лице.

— Знаеш ли, можеше да ни поискаш подкрепление — провлачи елфът. *Дракон*. — Вместо да научаваме за цялата тази крамола от слухове и догадки. Но май пристигаме навреме.

— Ходихме да ви търсим, само че така и не ви намерихме — обясни Рис. В очите му проблясваха сълзи. — Това леко затрудни призива ми за подкрепление.

Дракон изсумтя.

— Да, досетихме се. Мириам отгатна защо толкова време не сте ни потърсили. — Удължените му бели зъби просветнаха почти ослепително на слънцето. — Преди три века имаме малко неприятности по една от границите ни и защитихме острова с магия. Затова всеки, който ни доближи, вижда само руини и просто си тръгва. — Той намигна на Рис. — Идея на Мириам. Заета от теб и града ти. — Дракон се понамръщи. — Но май излиза, че действа *прекалено* безотказно, щом отпраща и врагове, и приятели.

— Искаш да кажеш — поде тихо Рис, — че през цялото това време сте били на Кретея?

Дракон направи гримаса.

— Да. Докато... не чухме за Хиберн. Както и че Мириам отново трябва да се крие. — От Юриан. Лицето на принца се скова от ярост, но той плъзна изпитателен поглед към мен, към Неста и Касиан. — Да ви помогнем ли, или предпочитате да си приказваме тук?

Рис килна глава.

— На вашите услуги, принце. — Той надникна към армадата, устремена към хибернската войска. — Твои приятели?

Дракон кривна уста в усмивка.

— Твои приятели, бих казал. — Сърцето ми спря. — Има и от корабите на Мириам, тя ги предвожда, но повечето идват заради теб.

— Какво... — каза с остър и недотам въпросителен тон Неста.

Дракон посочи корабите.

— Срегнахме ги по пътя насам. Засякохме се на канала и решихме да следем силите си. Затова и позакъсняхме, макар че им дадохме малко начален тласък.

Вятърът издуваше белите платна на корабите, тикайки ги все повече към вражеската армада.

Дракон потри челюстта си.

— Не знам как да ти предам накратко оплетената им история, но... — Той поклати глава. — Предвожда ги кралица на име Васа.

Разплаках се.

— Доколкото разбрах, я намерил...

— Люсиен — пророних.

— Кой? — свъси вежди Дракон. — О, елфът с металното око. Не. Той ги срещнал впоследствие и им казал накъде да тръгнат. И да побързат. Толкова са настоятелни притианците. Добре че поне ние вече се придвижвахме насам, за да проверим дали не се нуждаете от помощ.

— Но кой е открил Васа? — процеди със същия тон Неста.

Като че тя някак знаеше отговора.

Корабите на човешките ни доближаваха с всяка изминала секунда. Толкова много — толкова, толкова многобройни, плаващи под всевъзможни флагове, които вече започваха да се избистрят пред елфическото ми зрение.

— Нарича сам себе си Принц на търговците — обясни Дракон. — Разбрал що за предателки са простосмъртните кралици още преди месеци и оттогава гради независима човешка армия, с която да се опълчи на Хиберн. Успял да намери кралица Васа и заедно събрали тази войска. — Дракон сви рамене. — Каза ми, че трите му дъщери живеели тук. И години наред предавал доверието им. Но този път нямало да го позволи.

Корабите от предната линия на човешката армада се проявиха в далечината, както и златните букви по корпусите им.

— Кръстил е трите си лични кораба на тях — допълни с усмивка Дракон.

И ето че начело плаваха...

„Фейра“.

„Илейн“.

А онзи, който предвождаше атаката срещу Хиберн, летейки неустрашимо по вълните...

„Неста“.

С баща ми... с *нашия* баща на руля.

## ГЛАВА 72

Вятърът отнесе сълзите, които Неста пророни, зървайки корабите на баща ни.

Виждайки кой точно бе избрал, за да влети в битката... заради дъщерята, мразела го толкова години, задето не се бори за нас, задето майка ни почина, заради нищетата, отчаянието и погубената младост.

Дракон попита сухо:

— Да разбирам ли, че се познавате?

Баща ни, от когото месеци наред не бяхме получили ни вест, ни кост.

От сестрите ми знаех, че бе тръгнал на среща по повод заплахата отвъд стената. Дали тогава вече беше станало ясно, че са ни предали собствените ни кралици? Дали не беше заминал на толкова тайна мисия, че не бе пожелал да рискува посланието до нас да попадне в грешните ръце?

За да ни помогне. На мен и на сестрите ми.

Рис каза на Дракон:

— Запознай се с Неста. А това е Фейра, другарката ми.

Никоя от нас не погледна принца. Вперили бяхме очи във флота на баща ни — в корабите, които бе кръстил на нас.

— А като заговорихме за Васа — продължи Рис, — успял ли е някой да премахне проклятието й?

Човешката и хибернската армада летяха стремглаво една към друга и съзнавах, че сблъсъкът им ще е смъртоносен. Хиберн издигна магическите си щитове. Серафимите вдигнаха своите.

— Виж сам — отвърна Дракон.

Нещо се стрелна между корабите на човеците и аз примигнах недоумяващо. Сетне се извиси над водата, бързо като светкавица. И се втурна към Хиберн. Червено, златисто, бяло — ярки като разтопен метал.

Можех да се закълна, че хибернският флот изпадна в паника, когато нещото се откъсна от човешката армада и се понесе към тях.

А щом разпери широко крила, сипейки по вълните след себе си искри и живи въглени, проумях какво — *кой* — се движеше скорострелно към вражеското войнство.

Огнена птица. Лумнала с жаркия, свиреп пламък на ковашкото огнище.

Васа — изчезналата кралица.

\* \* \*

Рис избърса с устни сълзите, търкулнали се по лицето ми, когато забелязах как огнената кралица се връзва в хибернската армада. След нея изтляваха единствено обгорелите дървени коруби.

Простосмъртната армия зад баща ни се разгърна, за да поеме оцелелите вражески кораби.

Рис каза на Дракон:

— Изпрати легиона си на сушата.

Тънък лъч надежда — *надежда* за победа. Или поне за край на кръвопролитие.

Очите на Дракон се премрежиха по онзи начин, който ми подсказа, че дава заповеди на някого от разстояние. Чудех се дали Нефел и съпругата ѝ бяха в този легион, дали не бяха вадели мечовете си за последно именно в онази далечна битка на морското дъно.

Явно и Рис се беше умислил за миналото, защото промълви на Дракон сред грохота от двете сражения:

— Юриан е тук.

Небрежната, нахакана осанка на принца изчезна. Леден гняв скова изражението му в нещо ужасяващо. А кафявите му очи... почерняха напълно.

— Бие се на наша страна.

Това като че ли не промени настроението му, но принцът кимна. После посочи към Касиан.

— Предполагам, че ти си Касиан. — Генералът сведе почиттелно брадичка. Вече съзирах сенките в очите му заради загубата на илирианците. — Легионът ми е твой. Командвай го така, както сметнеш за добре.

Касиан плъзна поглед по отслабващата ни войска, по северния фланг, който Азриел прегрупираше, и даде на Дракон няколко отривисти заповеди. Дракон размаха крилата си, чиято белота изпъкваше още повече на фона на медната му кожа, и каза на Рис:

— Мириам ти е бясна, между другото. Не си ни гостувал от триста петдесет и една години. Ако оцелеем, бъди готов да ѝ се подмазваш.

Рис се изсмя дрезгаво.

— Предай на вещицата си, че същото важи и за нея.

Дракон се ухили и с могъщ размах на крилата си се изстреля в небето.

Рис и Касиан го изпратиха с поглед, а сетне отправиха очи към кървавото сражение между двете армади. Баща ни беше там — баща ни, когото не бях виждала да борава с оръжие през целия си живот...

Огнената птица сееше разруха по корабите. Буквално. Обливаше ги с горяща лава, запращайки стъписаните им екипажи на морското дъно.

— Сега — обърнах се към Рис. — С Амрен трябва да тръгнем сега.

Вече цареше пълен хаос. Във всяка посока се вихреше сражение... и с Амрен имахме шанс. Кралят вероятно щеше да е ангажиран.

Рис понечи да ме свали на земята, където ни чакаха Амрен и Илейн. Неста обаче го спря.

— Почакай.

Той се подчини.

Сестра ми се взираше в армадата, в кораба на баща ни.

— Използвайте ме като стръв.

Примигнах смаяно, а Касиан отсече:

— Не.

Неста не му обърна внимание.

— Кралят по всяка вероятност стои до Котела. Дори да стигнете до тях, ще се наложи първо да се преборите с него. Нека го примамя надалеч.

— Как? — попита приглушено Рис.

— Ще се възползвам от гнева му — прошепна Неста. — Той не знае колко от силата на Котела съм откраднала. И ако... ако се

престоря, че ще я използвам... Кралят мигом ще дотърчи. За да ме убие.

— *Наистина* ще те убие — изръмжа Касиан.

Тя стисна лакътя му.

— Затова... затова ще ми е потребна помощта ти.

Да я предпази. Да заложи капан на Хиберн.

— Не — отказа Рис.

Неста изсумтя.

— На мен не си ми Велик господар. Мога да върша каквото си реша. А понеже би те усетил край мен... Ще трябва и ти да се отдалечиш.

Рис се извърна към Касиан.

— Няма да ти позволя да пропилееш живота си за това.

Склонна бях да се съглася.

Касиан погледна към разредения илириански отряд, воюващ смело под командването на Азриел.

— Аз държа положението под контрол.

— Казах *не* — озъби му се Рис.

За пръв път го чувах да говори така на Касиан, на когото и да било от тях.

Генералът заяви с уравновесен тон:

— Това е единствената ни възможност да отклоним вниманието му. Да го откъснем от Котела. — Той стисна по-здраво Неста. — Ти даде всичко, Рис. Прекара цели *петдесет години* в онзи пъкъл заради нас. — Никога не бе споменавал темата, не и в прав текст. — Да не смяташ, че не знам какво си преживял? Знам, Рис. Всички знаем. И знаем, че го направи, за да ни спасиш. — Касиан поклати глава и слънцето проблесна по тъмния му, крилат шлем. — Позволи ни да ти върнем жеста. Да ти се издължим.

— Няма за какво да ми се издължавате.

Гласът на Рис пресекна и сърцето ми се сви от болка.

Касиан му отвърна със същото вълнение.

— Така и не се отблагодарих на майка ти за добрината ѝ. Нека го сторя сега. Нека ти спечеля малко време.

— Не мога да го позволя.

Чудех се дали някога в цялата история на Илирия бе провеждан такъв разговор.



— Можеш — рече кротко Касиан. — Можеш, Рис. — По устните му се разля ленива усмивка. — Отстъпи малко слава и на нас.

— Касиан...

Касиан обаче попита Неста:

— Ще се справиш ли?

Тя кимна.

— Амрен ми показва достатъчно. Наясно съм как да призовавам силата.

А ако двете с Амрен съумеехме да овладеем Котела... тяхната помощ...

Неста сведе очи към Илейн. Малката ни сестра наблюдаваше стълкновението в далечината. После погледна към мен и пророни тихо:

— Благодари на татко от мое име.

Тя обвини плътно ръце около Касиан с блеснали сивкавосини очи и двамата изчезнаха.

Тялото на Рис се напрегна от усилието, което му костваше да не ги последва към горичката, намираща се далеч зад бойното поле.

— Възможно е да оцелее — изрекох тихо.

— Не — отвърна Рис, докато ме носеше към Амрен и Илейн. — Няма.

Помолих го да отведе Илейн в най-далечния край на лагера ни. А като се върна, другарят ми ме целуна и отлетя право към сърцето на битката — към най-ожесточеното сражение. Нямах сили да гледам, не исках да виждам къде ще кацне.

Когато с Амрен се озовахме сами, тя ми каза:

— Направи ни невидими и бягай. Не спирай за нищо на света и опитай да не убиваш. Не бива да оставяме следа.

Кимнах, проверявайки оръжията си. Серафимите вече кръжаха над главите ни с крила, ярки като озарен от слънцето сняг. Обгърнах двете ни с щит, който ни скриваше от взора на околните и заглушаваше звуците ни.

— Бързо! — повтори Амрен. В сребърните ѝ очи сякаш бушуваха буреносни облаци. — И не поглеждай назад.

Послушах я.

## ГЛАВА 73

Котелът бе загнезден в една издадена канара с изглед към бойното поле.

А Тъкачката беше свършила работата си добре. Ключовите стражи представляваха мокри, червени купчини от кости и плът. Знаех, че като я видех пак... ще е още по-ослепително красива.

Силата на Амрен проблясваше отново и отново, обезвреждайки предпазните заклинания, докато не достигнахме пътя, който Стрига ни проправяше през войската. Амрен беше готова за всички магии на краля. Дори *гладна* за тях. Разбиваше ги с дивашка усмивка на лице.

Но скалистото скривалище гъмжеше от хибернски командири, изпратили подчинените си да се бият вместо тях. Сякаш чакаха касапницата да отсее посредствените войници от истинските воини. Чувах настървените им закани — кой кого се канеше да убие собственоръчно от наша страна.

Хелион и Таркуин бяха сред най-желаните.

Тамлин се нареждаше трети. Тамлин — заради лицемерието му. И Юриан. О, колко щяха да страдат предателите!

Вариан. Азриел. Касиан. Калиас и Вивиан. Мор. Изричаха имената на приятелите ми като че бяха състезателни коне. Кой от тях щял да оцелее достатъчно дълго, че лично да се погрижат за него. Кой пък щял да довлече в командирския лагер красивата другарка на Двора на Зимата. Кой щял да види сметката на Мориган. Кой щял да закачи илириански крила на стената у дома си. Кръвта ми кипеше, а костите ми пулсираха. Надявах се Бриаксис да ги погълне до един, след като обаче първо ги накараше да се подмокрят от страх.

И все пак се осмелих да погледна назад. Само веднъж.

Мор и Вивиан нямаше да им паднат скоро в ръцете. Двете удържаха набега на голяма група хибернски воини заедно с белокосата елфа, която бях зърнала в лагера на Зимата, придружавани от отряд величествени мечки, разкъсващи враговете с мощните си, гигантски лапи.

Амрен изсъска предупредително и аз извърнах глава напред — започвахме да се изкачваме по най-притихналата страна на скалистия хълм. От Стрига нямаше и следа, макар че изстреблението, което сееше, спираше дотук, до подножието на канарата, върху която седеше Котелът. Вече усещах ужасяващото му присъствие — сякаш ме зовеше.

С Амрен се закатерихме бавно, ослушвайки се с всяка стъпка.

Битката продължаваше да се вихри зад нас. В небесата, на земята, в морето.

Като че ли... дори с помощта на Дракон и човешката армия... като че ли нещата не вървяха на добре.

Вкопчвах пръсти в назъбените сиви скали, напъвайки цялото си тяло, за да се набера. Амрен за разлика от мен се катереше с лекота. Ако Неста не примамеше краля скоро, щяхме да се озовем лице в лице с него.

Нещо помръдна в основата на скалата и очите ми отскочиха натам.

Застинах на място.

От земята, примижала и душеща въздуха наоколо, ни гледаше млада, тъмнокоса красавица.

Усмивка разцъфна по червените й... по *окървавените* й устни. Усмиваше се на мен. Разкривайки окъпани в кръв зъби.

Стрига. Беше ни изчакала тук.

Тъкачката плъзна снежнобялата си ръка по татуировката, изобразяваща полумесец върху другата й предмишница. Белегът за сделката с Рис. Сякаш ни напомняше — предупреждаваше ни.

Да побързаме.

Стрига се обърна към скалистата пътека, част от която виждахме от лявата си страна, и оплисканото с кръв бижу на Ианта проблесна върху главата й. Сетне закрачи право към стражите, които ние нарочно заобикаляхме. Някои от тях подскочиха уплашено. Тъкачката им се ухили — противна, ужасяваща усмивка — и им се нахвърли.

Отклоняваше вниманието на врага.

Амрен потрепери, но побързахме да се устремим нагоре. Стражите бяха ангажирани с нея и дори онези на пост по склоновете на хълма хукнаха към стълкновението.

Трябваше да се катерим по-бързо — нямахме много време. Долавях как Котелът набира мощ...

Не. Не Котелът.

Тази сила... идваше *иззад нас*.

Неста.

— Добро момиче — прощушна под носа си Амрен.

После ме сграбчи за задната част на жакета и ме бутна по лице върху камъните, притискайки главата ми надолу.

В следващия миг нечий ботуши заскриптяха лежерно по тясната пътека. Познавах ритъма на стъпките му. Още преследваха сънищата ми.

Кралят на Хиберн мина точно покрай нас. Съсредоточен върху Стрига, върху далечния грохот от силата на Неста.

Тъкачката поспря, забелязвайки кой се задава по пътя. Усмихна се и по брадичката ѝ се стече струйка кръв.

— Колко си красива само — промълви изкусително кралят. — Превъзходна си, древна богиньо.

Тя отметна тъмната си коса през финото си рамо.

— Поклони се, кралю. Някога така се правеше.

Кралят на Хиберн отиде безстрашно до нея. Усмихна се на сантиметри от изящното ѝ лице.

А след това със светкавично движение го хвана в едрите си ръце и преди Стрига да осъзнае какво се случва, прекърши врата ѝ.

Вероятно би оцеляла дори след това. Тъкачката беше богиня на смъртта — нейното съществуване не следваше законите на нашето. Така че вероятно би оцеляла дори след като гръбнакът ѝ изпраця зловещо. Ако кралят не бе хвърлил тялото ѝ на двете чудовищни хрътки, ръмжащи стръвно в подножието на хълма.

Те заразкъсваха безжизнената Тъкачка неумолимо.

Дори Амрен простена отвратено.

А кралят извърна поглед на север. Към Неста.

Онази сила — *нейната* сила — изригна отново. Зовеше го, също както Котелът зовеше мен от върха.

Кралят надникна към морето — към битката, кипяща там.

И можех да се закълна, че по лицето му изплува усмивка, когато се ответря.

— Сега е моментът — прошепна Амрен.

Не бях в състояние да помръдна. Касиан и Неста — даже Рис не вярваше, че ще оцелеят.

— Нека не е било напразно — озъби ми се Амрен и в очите ѝ проблесна неподправена скръб.

Знаеше какво предстои. На каква цена ни бяха спечелили време.

Преглътнах отчаянието си, страха си и препуснах нагоре по хълма — към щръкналата канара.

Където Котелът седеше незащитен. И ни очакваше.

Книгата се появи в малките ръце на Амрен. Котелът беше висок почти колкото нея. Грамадна черна яма от омраза и мощ.

Можех да го спра. Сега. Да възпра армията и краля, преди да е убил Неста и Касиан. Амрен отвори Книгата. И ме погледна подканящо.

— Сложи ръка на Котела! — нареди ми тихо.

Подчиних ѝ се.

Необятната сила на Котела ме блъсна като вълна, способна да ме повлече към дъното като свирепата буря.

Едва се държах с единия крак в този свят, едва успях да си спомня името си. Вкопчих се в образите и миналите събития, които Оуроборос ми показва и ме накара да прегърна като свои — и добрите, и лошите, и сивите.

Самата себе си, самата себе си, самата себе си...

Амрен остана взряна в мен за дълго. И не понечи да прочете нищо от Книгата. Не я сложи в ръцете ми. Просто затвори златните ѝ страници и я подритна зад гърба си.

Амрен ме беше излъгала. Не бе възнамерявала да овладее краля и армията му с Котела и Книгата.

И аз бях скочила право в капана ѝ.

## ГЛАВА 74

Сграбчих с всички сили онова най-съкровено усещане за себе си, изправена пред черната паст на Котела.

Амрен каза само:

— Съжалявам, че те излъгах.

Не можех да отлепя ръката си от Котела. Не смогвах да отделя дори пръстите си. Той ме разкъсваше на парчета... бавно, старателно.

Изстрелях отчаяно магията си, сякаш беше спасителна верига, с която да се закотвя към този свят, за да не ме погълне всевечното, омразно *нещо*, мъчещо се да ме придърпа към черните си обятия.

Огън и вода, и светлина, и вятър, и лед, и нощ. Свирах ги всичките. И всичките ме предадоха.

Някаква нишка поддаде и съзнанието ми се плъзна още по-близо към протегнатите ръце на Котела.

Почувствах как ме *докосва*.

И изчезнах наполовина.

Едната ми половина остана безмълвно до Котела със залепена на черния му ръб длан...

А другата... отлетя нанякъде.

През света. Да търси нещо. Котелът пък издирваше онази сила, която толкова го беше доближила... и сега го примамваше.

Неста.

И Котелът се озърташе за сестра ми, подобно на краля.

Кръжеше над бойното поле досущ като насекомо над езерна повърхност.

Губехме. Жестоко. Серафими и илирианци падаха окървавени от небето. Азриел влачеше крила в кървавата кал, борейки се с меч срещу безкрайния наплив от врагове. В пехотинските ни редици вече зееха пробойни и Кеир, бълващ облаци от сенки, ревеше на Мраконосците да се връщат по позициите си.

Съзрях и Рисанд. Сред най-безмилостната сеч над поддаващите ни редици. Танцуваше окървавен красивия си боен танц.

В следващия миг отпрати поглед напред и се преобрази.

Първо му пораснаха остри нокти, заменяйки пръстите на ръцете и краката му. После тъмни люспи или пера — не съумях да различа добре — обвиха краката, ръцете и гърдите му. Тялото му се разкриви; костите и мускулите му започнаха да се уголемяват, да се изменят.

Звярът, който Рис бе укривал досега и който не обичаше да освобождава.

Освен ако ножът не опреше до кокал.

Преди Котелът да ме отнесе, видях какво се случи с главата му, с лицето му.

Превърнаха се в нещо кошмарно. В тях не остана нищо елфическо, нито човешко. Превъплъти се в страшилище, което живееше под земята и излизаше единствено нощем, за да ловува и плякосва. Лицето му... беше като това на съществата, издялани в камъка от Двора на Кошмарите. Съществата, чиито потресаващи образи съставляваха трона му. Явно символизираха не само могъществото му... но и скритата му природа. А с крилата...

Хибернските войници побягнаха от него.

Хелион видя какво се разиграва и също се втурна — но към Рис.

И на свой ред започна да се преобразява.

Ако Рис беше крилат кошмар, изваян от сенки и студена лунна светлина, то Хелион беше дневният му еквивалент.

Златни пера по тялото и крилата, наточени нокти на хищник...

Вкупом другарят ми и Великият господар на Деня връхлетяха хибернската армия.

Ала след секунда секнаха устрема си. Защото измежду смаяните войници към тях закрачи слаб, нисичък елф — несъмнено един от хибернските командири. Ръмженето на Рис разтърси земята. Но не той, а Хелион, обгърнат от бяла светлина, пристъпи напред, впивайки нокти надълбоко в калта.

Командирът дори не носеше меч. Само изтънчени сиви дрехи и някак бодро изражение на лицето си. Аметистово сияние се стелеше около него. Хелион изсъска на Рис — заповед.

Другарят ми кимна и от огромната му паст се стече струйка кръв. Сетне наново се хвърли в касапницата.

Оставяйки командира и Хелион Заклинателя да се борят един срещу друг. Магия срещу магия.

Войници и от двете страни си плюха на петите.

И тъкмо когато Хелион изстреля магически лъч към командира, Котелът пак ме отнесе нанякъде, не откривайки плячката си на това бойно поле.

*Ела* — напяваше сякаш силата на Неста. — *Ела*.

Котелът долови мириса ѝ и ме повлече стремглаво напред.

Пристигнахме преди краля.

Котелът застина на място пред горската поляна. Като че се усука около себе си и се приготви за атака досущ като змия.

Неста и Касиан стояха по средата на поляната. Генералът държеше меч си в ръка, а очите на сестра ми горяха с онзи вътрешен, неземен огън.

— Приготви се — пророни тя. — Идва.

Мощта, която Неста съдържаше...

Можеше да убие краля на Хиберн.

Касиан само щеше да отвлеча вниманието му, докато тя го удареше.

Времето се забави, изкриви се... Тъмната сила на краля полетя като копие към нас. Към поляната, където мен нито ме виждаха, нито ме чуваха, където не представлявах нищо повече от късче душа, носена на крилата на черен вятър.

Кралят на Хиберн се ответря точно пред тях.

Силата на Неста се нажежи, а после изчезна.

Касиан не помръдна. Не посмя.

Защото Хиберн държеше баща ни пред себе си, опрял меч в гърлото му.

\* \* \*

Ето защо бе погледнал към морето. Знаеше, че Неста ще го удари със смъртоносната си сила в мига, в който се появише, а единственият начин да я спре беше с...

Човешки щит. Заради който би се замислила дали да атакува.

Баща ни беше оплискан с кръв, по-слаб от последния път, когато го бяхме видели.

— Неста — промълви той, забелязал ушите ѝ, елфическия ѝ облик.



Могъществото, тлеещо в очите ѝ.

Кралят се усмихна.

— Колко любящ баща. Довел е цяла *армия*, за да спаси дъщерите си.

Неста не отвърна. Касиан стрелкаше очи по поляната, преценявайки всяка възможност, всеки ъгъл.

*Спаси го* — примолех се на Котела. — *Помогни му.*

Котелът не ми отговори. Нямаше глас, нито съзнание — само някаква първична нужда да си върне отнетото.

Кралят на Хиберн килна глава, за да огледа брадясалото, загоряло от слънцето лице на баща ни.

— Толкова много неща са се променили, откакто си потеглил от дома. И трите ти дъщери вече се елфи. Едната дори се омъжи за *доста* добра партия.

Баща ми просто се вириаше в Неста. Без да обръща внимание на чудовището зад себе си. А накрая каза:

— Обикнах те в момента, в който за пръв път те взех в обятията си. И толкова... толкова много съжалявам, Неста. Моята Неста. Толкова съжалявам за всичко.

— Моля те — Неста се извърна към краля. Само две думи, сурови и дрезгави. — Моля те.

— Ти какво ще ми дадеш в замяна, Неста Арчерън?

Тя отново впери очи в баща ни, който клатеше глава. Ръката на Касиан потрепна, вдигайки леко меча. Нагласяше го в удобна позиция за атака.

— Ще ми върнеш ли онова, което открадна?

— Да.

— Дори да се наложи да го издълбая с нож по теб?

Баща ни изръмжа:

— Да не си докоснал дъщеря ми с мръсните си ръце...

Чух изпращяването, преди да осъзная какво се случва.

Преди да установя под колко странен ъгъл стоеше главата на баща ни. Как светлината в очите му се смрази.

Неста не издаде нито звук. Даже не трепна, когато кралят на Хиберн прекърши врата на баща ни.

Аз запищях. Запищях и се замяхах в хватката на Котела. Замолих го да спре — да го върне, да сложи край на това...

Тялото на баща ни се свлече на поляната и Неста го проследи с поглед.

И както кралят бе очаквал... силата ѝ угасна.

Ала тази на Касиан остана.

Стрели от ослепително червено се устремиха към краля, а Неста светкавично бе обгърната от щит. Касиан се хвърли в атака.

И когато генералът врѣхлетя краля, който се изсмя, сякаш нямаше нищо против да си поиграят малко с мечовете... Аз вперих взор в баща си, проснат на земята. В отворените му, незрящи очи.

Касиан отблъсна краля от тялото на баща ни с меча и магията си. Нямаше да го удържи дълго. Само колкото Неста да избяга, ако си наумеше.

Колкото аз да довърша онова, заради което най-близките ми жертвах живота си. Но Котелът не ме пускаше.

Макар и да опитвах да се върна на онзи хълм, където Амрен ме бе предала, беше ме използвала за своя лична цел...

Неста коленичи пред баща ни с празно изражение. Погледна в отворените му очи.

И ги затвори нежно. С непоколебими като камък ръце.

Касиан изтласкваше краля все по-надълбоко в гората. Крясъците му отекваха над поляната.

Неста се наведе да целуне опръсканото с кръв чело на баща ни.

А щом вдигна глава...

Котелът забушува, загърчи се.

Защото очите на Неста, кожата ѝ... излъчваха първична сила.

Тя надзърна към краля и Касиан. И тогава Касиан изрева от болка.

Мощта около нея потрепери. И Неста стана на крака.

Касиан изкрещя. Погледнах към него, извъръщайки очи от баща си.

Приятелят ми лежеше на земята на около пет метра от нас. Крилата му бяха прекършени на места. И кървяха.

От едното му бедро стърчеше кост. Сифоните му мътнееха изчерпани до дъно.

Източил бе силата им още преди да дойде тук. Собствените си сили също.

Но все пак бе дошъл — заради нея. Заради нас.

Дишаше тежко и от носа му бликаше кръв. Опита да се надигне, но ръцете му поддадоха под него.

Кралят на Хиберн го доближи и протегна длан към него.

Гърбът на Касиан се изви в дъга и той наново изрева от болка. Някъде в тялото му изхрущя кост.

— Спри.

Кралят надникна през рамо. Неста крачеше към него. Касиан безгласно я умоляваше да бяга. От устата му шуртеше кръв по обгърнатата с мъх земя.

Неста огледа потрошеното му тяло, агонията в очите му и килна глава.

Движението не беше нито човешко, нито елфическо.

А свършено животинско.

Хищническо.

Когато вдигна поглед към краля...

— Ще те убия — пророни тихо.

— Сериозно? — вирна вежда той. — Защото на мен ми хрумват *много* по-интересни неща, които можем да свършим заедно.

Не и отново. Нямах сили да го понеса отново. Да стоя безучастно, докато мой любим човек страдаше.

Неста сви пръсти в юмруци.

Кралят изсумтя. И настъпи безпощадно по-близкото крило на Касиан.

Пак изпращя кост. А крясъкът му...

Замятах се в хватката на Котела. Задращих с нокти.

Неста избухна.

Цялата й сила, цялата наведнъж...

Кралят се ответря от пътя й...

Мощта й превърна дърветата, пред които бе стоял, във въглени. Прелетя над бойното поле в ниска дъга и кацна сред хибернската армия, изпепелявайки стотици врагове, преди да усетят какво се случва.

Кралят се появи на десетина метра и се изсмя на димящото пепелище зад себе си.

— Великолепно! — възкликна. — Неовладяно, прибързано, но великолепно изпълнение.

Неста за пореден път сви пръсти в юмруци, сякаш свикваше силата си.

Само че я бе пропиляла наведнъж. Очите ѝ пак станаха синкавосиви.

— Бягай — съумя да процеди Касиан. — *Бягай.*

— Тази сценка ми се струва позната — рече умислено кралят. — Този тук или пък другото копеле пълзеше към теб онзи съдбовен ден?

Касиан наистина пълзеше към нея, влачейки крака си и изпочупените си крила, оставяйки кървава диря по тревата и щръкналите корени на дърветата.

Неста се спусна към него и падна на колене.

Не за да го утеши.

А за да вземе илирианския му меч.

Той се помъчи да я спре, но тя се изправи. И вдигна меча към краля на Хиберн.

Не изрече нито дума. Нито помръдна.

Кралят се изкикоти и насочи собственото си оръжие.

— Да видим на какво са те научили илирианците.

Връхлетя я още преди сестра ми да смогне да извърти меча си към него.

Тя отскочи назад с изцъклени очи, закачайки меча му със своя. Кралят атакува отново, а Неста му се изплъзна и отстъпи още по-назад в гората.

Опитваше да го отдалечи от Касиан.

И успя да го отвлече с още няколко крачки, преди кралят да се отегчи.

Само с две движения ѝ отне меча. С още едно я удари в лицето, толкова силно, че Неста се строполи.

Касиан изрева името ѝ и пак поде пълзенето си към нея.

Кралят прибра меча в ножницата си и се извиси над нея, докато сестра ми се мъчеше да стане от земята.

— Е? С какво друго ще опиташ да ме надвиеш?

Неста се завъртя по гръб и протегна ръка.

Бяла, огнена сила бликна от дланта ѝ и се заби в гърдите му.

Значи, това бе целила. Да го доближи до себе си. Да го накара да свали гарда си.

Мощта ѝ го блъсна назад и той полетя през дърветата. Прекършвайки ги едно след друго.

Котелът като че ли се успокои. Беше изразходила и сетния остатък от силата си.

Неста скочи на крака с окървавена от удара на краля уста и се запрепъва през полянката, за да коленичи пред Касиан.

— Ставай — простена, дърпайки го за рамото. — *Ставай.*

Той опита, но не успя.

— Прекалено си тежък — продължи умолително сестра ми и все пак понечи да го вдигне, макар че пръстите ѝ се пързаляха по окървавената му черна броня. — Не мога... той идва...

— Върви — програчи Касиан.

Силата ѝ беше спряла да блъска краля в дърветата. Той вече крачеше към тях, изтупвайки трески и листа от жакета си. Не бързаше — знаеше, че Неста няма да си тръгне. И сякаш предвкушаше кървавото си отмъщение.

Сестра ми наново се втурна да вдигне Касиан, стискайки зъби. От гърлото му се изтръгна пресеклив вопъл.

— *Бягай!* — излая насреща ѝ.

— Не мога — промълви тя с разтреперан глас. — *Не мога.*

Същото обяснение, което му беше дал и Рис.

Касиан изпъшка от болка, но разпери окървавени ръце, за да обгърне лицето ѝ с длани.

— Не съжалявам за нищо друго в живота си, освен за това. — Гласът му се насичаше с всяка следваща дума. — За това, че нямахме достатъчно време; че нямах време с *теб*, Неста.

Сестра ми не го спря, когато той се понадигна и я целуна — съвсем леко. За толкова имаше сили.

После избърса сълзата, търкулнала се по лицето ѝ, и пророни:

— Ще те намеря в отвъдното... в идния живот. И ще изживеем времето си заедно. Обещавам.

Кралят на Хиберн пристъпи на полянката. Около върховете на пръстите му се усукваше тъмна сила.

И дори Котелът като че ли застина от изненада — от изненада или от някакво... *чувство*, когато Неста погледна към краля, приближаващ с гибел, виеща се около ръцете му. А сетне сведе очи към Касиан.

И покри тялото му със своето.

Касиан замръзна, но след миг прокара ръка през гърба ѝ.

Заедно. Щяха да си отидат заедно.

*Предлагам ти сделка — заявих на Котела. — Предлагам ти душата си. Само ги спаси.*

— Романтично — процеди кралят, — но не особено разумно.

Неста не помръдна от тялото на Касиан.

Кралят вдигна ръка. Чисто могъщество се вихреше като мрачна галактика в дланта му.

Знаех, че и двамата ще загинат едва за секунда.

*Готова съм на всичко — продължих да умолявам Котела. — На всичко...*

Ръката на краля започна да се спуска.

И спря. От гърлото му се изтръгна гъргорене.

За момент реших, че Котелът е отвърнал на молбите ми.

Но когато някакво черно острие се подаде от гърлото на краля, пръскайки кръв, осъзнах, че някой друг го бе сторил.

Илейн се промъкна от сянката зад него и забивайки Изповедника чак до дръжката в тила на краля, прошепна в ухото му:

*— Да не си докоснал сестра ми.*

## ГЛАВА 75

Котелът сякаш замърка в присъствието на Илейн, а кралят на Хиберн се свлече на колене, дращейки острието, щръкнало през гърлото му. Илейн отстъпи крачка назад.

Докато се давеше в собствената си кръв, кралят впи смаян поглед в Неста. Голямата ми сестра скочи на крака.

И тръгна не към Илейн, а към него.

Тя хвана обсидиановата дръжка на Изповедника.

И бавно, като че се наслаждаваше на усилието... започна да върти острието. Не около оста му, а по-дълбоко във врата на краля.

Илейн се спусна към Касиан, който, макар и задъхан, се усмихваше мрачно, докато Неста въртеше и въртеше острието във врата на краля. Прерязваше плът, кост и сухожилия.

Преди решаващия тласък Неста погледна краля в лицето. Той още се мъчеше трескаво да избута острието от гърлото си.

И очите на сестра ми придобиха същото онова изражение, същия онзи блясък, който бях съзряла у тях, когато преди толкова много време го бе посочила с пръст, кълнейки се, че ще го убие. Сестра ми се позасмя, сякаш и тя си го спомняше.

После тласна острието, като че натикваше прът в огромно воденично колело.

Кралят облещи очи, а след миг главата му се търкулна от раменете.

— Неста — простена Касиан, пробвайки да се добере до нея.

Кръвта на краля блисна по кожените й доспехи, по лицето й.

На Неста обаче това не й пречеше. Тя просто се наведе, взе падналата глава и я вдигна. Вдигна я пред себе си и се вторачи в нея — в мъртвите очи на Хиберн, в зейналата му уста.

Не се усмихна. Само продължи да се взира и взира в трофея си.

Свирепо. Непоклатимо. Варварски.

— Неста — прошепна Илейн.

Неста примигна и сякаш проумя какво бе сторила, чия глава държеше.

Какво бяха извършили двете с Илейн.

Окървавените ѝ ръце пуснаха главата на краля.

Чак когато тупна върху зеления мъх, Котелът явно също осъзна случилото се. Че Илейн... Илейн бе защитила крадлата. Илейн, на която бе дарил такива сили, на която толкова се бе възхитил, че беше пожелал да ѝ даде нещо от себе си.

Ала нямаше да нарани Илейн дори в стремежа да си върне откраднатото.

Започна да се оттегля в минутата, в която Илейн забеляза трупа на баща ни на съседната полянка.

В минутата, в която изпищя.

*Не.*

Понечих да се спусна към тях, но Котелът беше твърде бърз. Твърде силен.

И ме повлече назад, назад, назад през бойното поле.

Като че ли никой не знаеше за смъртта на краля. А нашите армии...

Рис и другите Велики господари се бяха отдали напълно на чудовищата, живели скрити под кожата им; зарязваха след себе си полета от умиращи войници — разкъсани, изкормени, разсечени надве. А Хелион...

Великият господар на Деня беше окъпан в кръв, златистите му пера — обгорени и съдрани на места, но той продължаваше да се бори срещу хибернския командир, който си оставаше непокътнат. Със спокойно лице. Сякаш знаеше, че днес може да надвие Хелион Заклинателя.

Пак полетяхме в дъга през бойното поле. Към Бриаксис — и той още се биеше, подкрепяйки човешката армия на Грейсън. Като черен облак им проправяше път, бранеше ги. Бриаксис, олицетворението на страха, закриляше простосмъртни.

Минахме покрай Дракон и някаква чернокоса жена с кожа като тъмен мед. Двамата се бореха срещу...

Юриан. Воюваха с Юриан. Дракон имаше да урежда древни сметки с него — Мириам също.

Прехвърчихме толкова светкавично покрай тях, че не можах да чуя какво говореха, не можах да видя дали Юриан се съпротивляваше, или просто опитваше да отблъсне атаката им, докато им обясняваше



нещо. Мор изскочи отнякъде — окървавена, с ранен крак — и им се разкрещя, но тяхната свада бе най-малкият ни проблем.

Защото армиите ни...

Хиберн ни надвиваше. Щяха да се справят дори без краля, дори без Котела. Пламът, който кралят бе разпалил в тях, вярата им, че са били онеправдани, забравени... Щяха да продължат да се бият независимо от всичко. Никакъв компромис не беше в състояние да ги усмири; само пълното възвръщане на онова, върху което още смятаха, че имат права, че *заслужават*.

Бяха твърде много. Толкова много. А нашите сили се изчерпваха.

Котелът подемаше и подемаше шеметния си полет, отдръпвайки се към черното си тяло.

Отнякъде проехтя болезнен рев — рев, който разпознах, дори излязъл от различно, чудовищно гърло.

Рис. *Рис...*

Грохваше, нуждаеше се от *помощ...*

Котелът се всмука обратно в себе си и аз отново се озовах на върха на онази канара.

Пред Амрен, която ме пляскаше по лицето и крещеше името ми.

— *Глупаво момиче* — изписка тя. — *Не му се давай!*

Рис беше ранен. Рис губеше битката...

Скочих обратно в тялото си. Ръката ми остана върху Котела. Като жива връзка. Но сега, когато и той се беше върнал в себе си... примигнах. *Можех да примигна.*

Амрен въздъхна.

— Какво, по дяволите...

— Кралят е мъртъв — процедих със студен, непознат глас. — Скоро и ти ще бъдеш.

Готова бях да я убия заради това, че ни беше предала поради непонятно каква лична причина...

— Знам — отвърна тихо Амрен. — И трябва да ми помогнеш.

Почти пуснах Котела от изненада, но тя поклати глава.

— Не прекъсвай връзката. Необходимо е да ми бъдеш... мост.

— Не разбирам.

— Сюриелът... дал ти е послание. За мен. Само за мен.

Сбърчих чело.

Амрен поясни:

— Отговорът в Книгата не беше заклинание за овладяване. Излъгах ви. Всъщност беше... заклинание за освобождаване. На мен самата.

— Какво?

Тя погледна към клането наоколо, воплите на умиращите ни обграждаха отвсякъде.

— Мислех, че за да овладееш Котела, ще имаш потребност от сестрите си, но след като се изправи пред Оуроборос... разбрах, че ще се справиш и сама. А после идва мой ред. Защото, когато ме освободиш от това тяло със силата на Котела, когато ме отприщиш, възвръщайки истинската ми форма... ще залича тази армия. До последния войник.

— Амрен...

Мъжки глас се обади умолително иззад гърбовете ни:

— *Недей.*

Вариан изникна по каменистата пътека — задъхан, оплискан с кръв.

Амрен се подсмихна.

— Същинска хрътка, хванала следа.

— Недей — повтори принцът.

— Освободи ме — нареди Амрен, без да го удостои с внимание.

— Нека сложа край на всичко това.

Поклатих глава.

— Тогава... тогава няма да си вече *ти*. Сама каза, че няма дори да ни помниш.

Амрен се засмя едва-едва — на мен, на Вариан.

— От толкова много хилядолетия ги наблюдавам. Човеците. И в моя свят имаше човеци. Гледах ги как се обичат, как се мразят, как водят безсмислени войни и изковават безценния мир. Как градят живота си, градят *светове*. На мен... на мен не ми беше позволено да участвам. Не бях създадена така, не ми беше отредено. Ето защо просто ги наблюдавах. И когато дойдох тук... това беше първата ми себична постъпка. Дълго, дълго време си мислех, че е наказание, задето бях пренебрегнала заповедите на баща си, задето *исках* нещо друго. Смятах, че този свят е някакъв ад, в който ме бе заключил заради неподчинението ми.

Амрен преглътна.

— Но вече се замислям... чудя се дали баща ми не е знаел. Дали не бе забелязал как въздишам по любовта и омразата, по творенията им, дали не е отворил онази дупка в света не като наказание... а като дар. — Очите й лъщяха. — Защото наистина го изживях като дар. Времето тук, с вас. С всички вас. За мен беше истински *дар*.

— Амрен — прошепна Вариан и се свлече на колене. — *Умолявам те...*

— Кажи на Великия господар — рече приглушено тя — да оставя чаша и за мен.

Не бях сигурна дали в сърцето ми имаше място дори и за още една капчица скръб. Притиснах ръка към Котела и промълвих през сковано гърло:

— Добре.

Тя се обърна към Вариан с горчива усмивка върху червената си уста.

— Най-много наблюдавах човеците, които се обичаха. Не разбирах *как се случва. Защо*. — Тя спря на крачка от Котела. — Но вярвам, че с теб го разбрах. Може би и това е било дар. Последният.

Лицето на Вариан се изкриви от болка. Ала повече не понечи да я възпре.

Тя се извърна и към мен. И изрече думите в главата ми — заклинанието, което трябваше да си повтарям наум, да почувствам, да *изпълня*. Кимнах.

— Когато ме освободиш — додаде Амрен, — не бягайте. Ще привлечете вниманието ми.

Тя вдигна нетрепваща ръка към моята.

— Щастлива съм, че те познавах, Фейра.

Усмихнах й се и склоних глава.

— Аз също, Амрен. Аз също.

Амрен стисна китката ми. И се хвърли в Котела.

\* \* \*

Борих се. Борих се с всяка глътка въздух да изрека заклинанието, затънала до лакът в тъмната вода на Котела, в която се беше гмурнала

Амрен. Изговорих думите с езика си, със сърцето си, с кръвта и костите си. Изкреях ги с пълно гърло.

Пръстите ѝ пуснаха китката ми, изпарявайки се като роса под лъчите на утринното слънце.

Заклинанието докрай се изниза от мен и аз отскочих назад. Вариан ме хвана, преди да падна, и ме притисна здраво, докато и двамата се взирахме в чернотата на Котела, в кротката повърхност на водата му.

След малко принцът прошепна:

— Тя дали...

Започна от дълбините на земята под нас. Сякаш беше стигнала до ядрото ѝ.

Позволих на Вариан да ме издърпа няколко стъпки назад и в следващия миг грохотната вълна се издигна с тътен през земята, устремена към нас, към Котела.

Имахме време само колкото да се втурнем зад най-близката скала, преди да ни връхлети.

Котелът се натроши на три парчета, разпуквайки се като разцъфнало цвете.

И тогава я видяхме.

Избухна от доскорошната си земна обвивка с ослепителна светлина. Светлина и огън.

Ревеше яростно — от триумф, гняв и болка.

И можех да се закълна, че зърнах величествени, горящи крила да се разгръщат широко, всяко перце — лумнал въглен; че мярнах корона от седефено сияние да кръжи над пламтящата ѝ коса.

Тя... *нещото* в Амрен застина.

Погледна към нас, към бойното поле, където семейството ни, приятелите ни още воюваха.

Сякаш се опитваше да ни каже: „Помня ви“.

Сетне изчезна.

Разпери крила, огънят я обгърна и тя полетя като пламтяща стихия към хибернската армия.

Войниците се разбягаха.

Амрен ги нападна подобно на чук, даряващ ги с огън и жулел.

Стрелна се през тях, изпепелявайки всичко по пътя си, поглъщайки стръвно смъртта им. Някои загиваха само от гибелната ѝ

близост.

Чух рева на Рис, беше същият като нейния. Триумф, гняв, болка. И предупреждение. Войниците му да не бягат от нея.

Малко по малко Амрен изтребваше необятната хибернска армия. Малко по малко заличаваше покварата им, заплахата им. Страданието, което носеха със себе си.

Разби на парчета хибернския командир, готов да нанесе фаталния удар към Хелион. Разби го на парчета така, сякаш беше от стъкло. От него остана единствено пепел.

Но силата ѝ — дори тя започваше да бледнее. Да гасне въглен по въглен.

Въпреки това Амрен се устреми към морето, където армията на баща ми и Васа се сражаваше ведно с народа на Мириам. Цели кораби с хибернски войници се превръщаха в статуи след полъха на крилата ѝ.

Като че бе изсмукала живота им. Макар и собственият ѝ да мъжделееше.

Когато достигна и последния кораб, най-последния кораб на вражеската армада, вече беше просто пламък, носен от вятъра.

А щом и този кораб замръзна сред морето...

Остана само светлина. Ярка, бистра светлина, танцуваща по вълните.

## ГЛАВА 76

Сълзи се стичаха по окървавената кожа на Вариан, докато се взирахме в мястото, където преди миг бе изчезнала Амрен.

Под нас войските ни закрепяха победоносно, заликуваха.

На канарата обаче... цареше пълна тишина.

Най-накрая насочих поглед към строшените части на Котела.

Може би аз го бях сторила. Освобождавайки нея, бях освободила и Котела. Или пък Амрен с отприщаната си мощ... може би дори нея не бе могъл да понесе.

— Трябва да вървим — казах на Вариан.

Другите щяха да ни търсят.

Трябваше да взема тялото на баща ни. Да го погребам. Да помогна на Касиан.

Да проверя кой още беше сред мъртвите — и кой сред живите.

Празна — чувствах се толкова изтощена и празна.

Съумях да стъпя на крака. И направих едва крачка, преди да го усетя.

*Нещото* в Котела. Или *нищото*.

Беше куха форма и материя, отсъствие и присъствие. И... изтичаше в света.

Осмелих се да го доближа. И сред останките от Котела видях...

Празнота. Но не точно празнота, а ново начало.

Не принадлежеше на това място тук. Нито където и да било.

Две ръце стиснаха лицето ми, завъртяха го, заопипваха го.

— Ранена ли си, добре ли си...

Лицето на Рис беше разбито — кърваво. Пръстите му още завършваха с нокти на хищник, кучешките му зъби все още бяха твърде удължени. Явно не бе напуснал докрай облика си на звяр.

— Ти... освободила си я...

Заекваше. Трепереше. Дори не знаех как стои на нозете си.

Недоумявах откъде да започна. Как да му обясня.

Затова просто го пуснах в съзнанието си и колкото и уморена да бях, му показах баща си. Неста и Касиан. Кралят. И Амрен.

Всичко.

Включително *нещото* зад нас. Дупката.

Рис ме придърпа в обятията си, ала за кратко.

— Имаме проблем — посочи зад нас Вариан.

Проследихме погледа му. Цепнатината в света, зейнала сред отломките от Котела... растеше.

Бяха ни предупредили, че Котелът не може да бъде унищожен. Защото самият ни *свят* се бе сраснал с него.

Унищожахме ли Котела... унищожавахме и себе си.

— Какво извърших? — пророних.

Спасила бях приятелите ни, обричайки целия ни свят.

Възкресен. Възкресен и Погубен.

Аз го бях разбила. Аз можех да го поправа.

Хукнах за Книгата и я запрелиствах трескаво.

Но по златните ѝ страници бяха изсечени символи, които само едно същество на земята знаеше как да разчете, а него вече го нямаше. Запратих проклетото нещо в новородената празнота на Котела.

Книгата на Диханията изчезна и повече не се появи.

— Е, предполагам, че това е един от вариантите — отбеляза Рис.

Шегата ме провокира да се извърна към него, но лицето му бе каменно. Мрачно.

— Не знам какво да правя — прошушнах.

Той огледа черните останки.

— Амрен каза, че си мост. — Кимнах. — Тогава пак се превърни в такъв.

— Какво?

Рис ме стрелна, сякаш *аз* говорех небивалици, но поясни:

— Възкреси Котела. Изкови го наново.

— С *каква* сила?

— С моята.

— Ти си... ти си изцеден до последна капка, Рис. Аз също. С всички ни е така.

— Опитай поне. Угоди ми.

Примигнах насреща му и паниката ми позатихна. Да, да... с него, с другаря ми...

Размислих се за заклинанието от Амрен. Ако променях едно дребно нещо... Беше просто догадка. Но можеше и да се получи.

— По-добре е от нищо — въздъхнах.

— Така те искам.

В очите му пак просветна онази шеговитост.

Обграждаха ни полета от мъртъвци, виковете на ранените и покрусените, но... Бяхме спрели Хиберн. Бяхме спрели краля.

Може би и този път щеше да ни провърви.

Протегнах ръка към него — протегнах и съзнанието си.

Щитовете му бяха вдигнати още от битката, подобно на масивни крепостни стени. Погалих едната, но тя не потрепна. Рис ми се усмихна и ме целуна.

— Напомни ми никога да не ядосвам Неста.

Фактът, че изобщо можеше да се *шегува*... не, просто така се справяше със скръбта. Аз също. Защото опакото на смеха... Съкрушеното лице на Вариан, който ни наблюдаваше безмълвно, беше тази обратна страна. А нещото пред нас, последната ни мисия...

Ето защо смогнах да се засмея.

И продължавах да се усмихвам съвсем леко, когато пак долепих длан до едно от счупените парчета на Котела.

\* \* \*

Беше истинска дупка. Без въздух. Без живот. Без светлина.

Беше всичко, пръкнало се в самото начало. Преди светът ни да се роди от него с мощен взрив.

Но не принадлежеше тук. Може би един ден, когато земята остарееше и погинеше, когато звездите изтлееха... може би тогава щяхме да се върнем на това място.

Но не днес. Не сега.

Беше едновременно съществуване и нищо.

А зад мен... Силата на Рис беше нишката, по която щях да се върна. Несекваща светкавица, изригваща от мен в това... място. Готова да възприеме всяка потребна форма.

Възкресен и Погубен.

От едно далечно кътче на паметта ми, на човешкото ми съзнание... ме споходи споменът за стенопис, който бях зърнала в



Двора на Пролетта. Закътан в потънала в прах, неизползвана библиотека. Разказваше историята на Притиан.

И на един Котел. *Този Котел.*

Когато го обгърнеха женски ръце... Целият живот на вселената се изливаше от него.

Протегнах своите, изпълнена от силата на Рис.

Двамата бяхме едно. Въпрос и отговор.

Не се страхувах от нищо. Не и когато знаех, че е до мен.

Свих ръцете си в шепи, сякаш можех да побера в тях отломките от Котела. Целият всемир в дланите си.

И заизричах последното заклинание, което Амрен беше намерила. С гърлото, съзнанието и сърцето си. С думи, дъх и кръв.

Мощта на Рис бушуваше в мен, извираше от мен. Котелът се появи.

Светлина танцуваше по нацърбените му ръбове, където счупените парчета се бяха съединили. Ето къде трябваше да го споя със силата си. За да стане отново едно цяло.

Долепих длан до Котела. Сурова, свирепа мощ рукна от мен.

Отпуснах се назад в прегръдката на Рис, без да се боя от силата му.

А тя изригваше и изригваше от него... като прилив на нощ от пръсната дига.

Пролуките между трите парчета засъскаха и започнаха да се сливат.

Празнината запълзя обратно към вътрешността на Котела.

Още. Трябваше ни още сила.

Той ми я даде. Рис ми даде всичко, което имаше.

Аз бях носител, приемник, свръзка.

*Обичам те*, прошепна Рис в съзнанието ми.

Просто се отпуснах назад, наслаждавайки се на топлината му, дори и намирайки се на това несъществуващо място.

Силата заизвира стремглаво от тялото му. Усука се около Котела. Аз повтарях заклинанието отново и отново, и отново.

Първата пукнатина зарасна.

Сетне и втората.

Рис потрепери зад мен и вдиша хрипливо. Опитах да се обърна...

*Обичам те*, повтори той.

Третата, последната пукнатина започна да се споява.

Силата на Рис замъждука. Но не спря да се излива.

Подкрепих я с моята — искри и сняг, светлина и вода. Заедно вложихме всичко. До последна капчица.

Докато Котелът не се възправи цял пред нас. Докато нещото от вътрешността му... не остана затворено там.

Докато не долових как слънцето пак затопля лицето ми. И не видях Котела до себе си — под ръката ми.

Откопчих пръстите си от леденостудения му железен ръб. И вперих поглед в мастиленочерните му дълбини.

Нямаше пукнатини. Беше цял.

Въздъгнах пресекливо. Бяхме успели. Бяхме...

Обърнах се.

Отне ми малко време да проумея онова, на което се натъкнах.

Рис лежеше проснат върху скалата с разперени под тялото му крила.

Изглеждаше заспал.

Но като вдишах...

Нямаше го.

Онова нещо, което се надигаше с всяка моя глътка въздух и отекваше с всеки мой сърдечен удар.

Връзката помежду ни.

Нямаше я. Изчезнала беше.

Защото неговите гърди... не помръдваха.

И Рис бе мъртъв.

## ГЛАВА 77

В главата ми цареше само тишина. Само тишина, докато не закрещях.

И не спрях да крещя, и крещя, и крещя.

Празнотата в гърдите ми, в *душата* ми, оставена от връзката, от угасналия *живот*...

Разтресох го, викайки името му, и тялото ми престана да бъде мое, превърна се просто в нещо, побрало мен и *липсата* на Рис, и не можех да секна воплите си...

Мор изникна отнякъде. И Азриел, едва стъпил на крака, праметнал ръка през кръста на Касиан, чието окървавено, немошно тяло бе осеяно със сини, мрежести превръзки от Сифона му. И двамата изглеждаха еднакво зле.

Говореха ми нещо, но аз чувах единствено онова последно „Обичам те“, което се оказваше не точно израз на нежност... а сбогуване.

Рис бе знаел. *Знаел беше*, че не му е останало нищо, а за да спрем Котела, че ще трябва да даде всичко. Ще му *коства* всичко. Беше задържал щитовете си вдигнати, за да не видя, защото нямаше да се съглася, щях да избира края на света пред тази... тази *жертва* и *празнотата*, ширнала се на неговото място, на нашето място...

Някой се мъчеше да ме откъсне от него, но аз издадох пронизителен звук — ръмжене или поредния крясък — и той ме пусна.

Не можех да живея с това, не можех да го понеса, не можех да *дишам*...

Ръце — нечии ръце обвиха гърлото му. Заопипваха го...

Скочих към тях, но някой ме възпря.

— Проверява дали не може да се стори нещо — обясни ми със суров глас Мор.

Тесан. Великият господар на Зората. На лечителите. Скочих пак към него — този път, за да го умолявам...

Той обаче поклати глава. Към Мор. Към другите.

Таркуин също беше наблизко. Хелион. Задъхани и ранени.

— Той... — пророни дрезгаво Хелион и притвори очи, клатейки глава. — Естествено, че го е направил. — Отвърна сам на себе си.

— Моля те — продължих аз, без да знам на кого говоря.

Дращех с нокти по бронята на Рис, сякаш се мъчех да достигна сърцето под нея.

Котелът... може би Котелът...

Не знаех заклинанията. Не знаех как да направя така, че след като го потопях вътре, *той* да излезе от тъмната вода...

Нечии ръце хванаха моите. Окъпани в кръв, покрити с рани, но нежни. Понечих да се изтръгна, но те ме задържаха здраво. Таркуин коленичи до мен и промълви:

— Съжалявам.

И тази едничка дума ме прекърши. Прекърши ме така, както не вярвах, че вече е възможно. Разкъса всяка нишка в мен.

„Остани с Великия господар. — Последното предупреждение на сюриела. — Остани... и всичко ще се нареди.“

Лъжа. Лъжа. Също като лъжите на Рис. *Остани с Великия господар.*

*Остани.*

Защото... да, отломките от връзката ни. Призрачен вятър ги разнасяше вътре в мен. Сграбчих ги — задърпах ги, като че очаквах да ми отговори.

*Остани. Остани, остани, остани.*

Вкопчих се в откъслеците, дращейки с нокти празнината, дебнеща отвъд тях.

*Остани.*

Вдигнах очи към Таркуин и оголих зъби. Погледнах Хелион. Тесан. Берон. Калиас и Вивиан, ридаеща тихо до съпруга си. И изръмжах:

— *Върнете го!*

Празни лица.

Изревах насреща им:

— **ВЪРНЕТЕ ГО!**

Нищо.

— Направихте го за мен — рекох задъхано. — *Сега го направете и за него.*

— Ти беше човек — обясни предпазливо Хелион. — Не е същото...

— Не ме е грижа. Направете го.

Когато никой не помръдна, свиках късчетата от силата си, готова да нахлуя в съзнанията им, да ги принудя, без да ме интересува какви закони и правила ще наруша. Само и само да...

Таркуин пристъпи напред. И бавно протегна ръка към мен.

— Заради всичко, което той даде от себе си — каза приглушено Великият господар на Лятото. — Днес и години наред преди това.

И когато зрънцето светлина засия в дланта му... заридях отново. То падна върху голото гърло на Рис и се просмука в кожата му, проблясвайки веднъж.

Хелион също стори крачка напред. И искрицата в неговата ръка просветна, преди да попие в кожата на Рис.

Сетне дойде Калиас. И Тесан.

Накрая остана само Берон.

Мор извади меча си и го опря в гърлото му. Той подскочи, уплашен от внезапното ѝ движение.

— Нямам нищо против да завърша деня с още едно убийство — процеди тя.

Берон я стрелна кръвнишки, но отмести острието ѝ с ръка, устремявайки се напред. И метна своето зрънце светлина върху Рис така, сякаш подхвърляше огризка на куче. Не че ме вълнуваше.

Не знаех заклинанието, силата, откъдето извираше. Но все пак бях Велика господарка.

Затова разтворих длан. И призовах искрата живот. Нищо не се случи.

Поех си успокоителна глътка въздух, опитвайки да си представя живителната светлинка.

— Кажете ми как — изсъсках, без да поглеждам никого.

Тесан се покашля и дойде до мен. Впусна се да ми обяснява за извора на силата и макар нищо да не ме интересуваше, го слушах вгълбено, докато...

Мъничка като слънчогледово семе, светлинката се появи върху дланта ми. Частица от мен — от живота ми.

Положих я нежно върху окървавеното гърло на Рис.

Тъкмо си давах сметка какво точно липсваше... когато той се появи.

Тамлин. Призован или от смъртта на друг Велик господар, или от някого от околните. Беше покрит с кал и кръв; новата му презгръдна ножница беше почти празна.

Той огледа Рис, проснат безжизнено пред мен, огледа всички ни — протегнатите ни длани.

По лицето му нямаше нито капка състрадание. Нито капка милост.

— Моля те — пророних аз.

Очите на Тамлин запрескачаха между двама ни с другаря ми. Изражението му не се промени.

— *Моля те* — простенах. — Готова съм... готова съм на всичко...

Думите ми пробудиха нещо у него. Не добрина. Не и някакво чувство.

Оброних глава върху гърдите на Рис и се заслушах, за да чуя сърцето му под бронята.

— Всичко — промълвих. — Всичко.

Стъпки захрущяха по скалистата земя. Очаквах, че нечий ръце пак ще опитат да ме откъснат от Рис, и вкопчих пръсти в бронята му.

Стъпките спряха зад мен и толкова време нищо не се случи, че обърнах глава назад.

Тамлин стърчеше над мен. И ме гледаше. В зелените му очи плуваше чувство, което не съумях да разгадая.

— Бъди щастлива, Фейра — изрече тихо.

И пусна последното зрънце светлина върху Рисанд.

\* \* \*

Не бях видяла какво се разиграва при моето собствено възкресение.

Затова сега просто държах Рис. Тялото му, отломките от връзката ни.

*Остани* — умолявах го. — *Остани*.

Светлина засия отвъд затворените ми клепачи.

Остани.

И в тишината... започнах да му разказвам.

За първата нощ, когато го зърнах. Когато чух онзи глас да ме вика към планината. Когато не можах да устоя на неговия зов, а сега... сега се чудех дали той самият не ме бе призовал на Каланмаи. Дали неговият глас не ме водеше.

Разказах му как се влюбих в него — за всеки поглед, всяка бележка, всеки път, когато ме беше разсмивал. Разказах му за всичко, което бяхме постигнали заедно, колко много значеше за мен; и още колко много път ни чакаше. Колко много *живот*.

Отговори ми глух звук.

Отворих очи. Още един.

После гърдите му се издуха, надигайки главата ми.

Не смеех да помръдна, да си поема въздух...

Широка ръка погали гърба ми.

И Рис изграчи:

— Щом всички сме се събрали, положението или е много, много лошо, или много добро.

Касиан прихна в немощен смях.

Аз не бях способна да вдигна глава, не можех да сторя нищо друго, освен да го прегръщам силно, любувайки се на всеки удар на сърцето му, на всяка глътка въздух, на тътена на гласа му, когато Рис добави дрезгаво:

— За ваше сведение, дами и господа... Силата ми си е моята. Не съм ви ограбил.

— Май знаеш не само как да излезеш зрелищно на сцената — провлачи Хелион, — но и как да я напуснеш драматично.

— Ужасен си — смърри го Вивиан. — Изобщо не е смешно...

Спрях да ги чувам. Рис седна и ме вдигна от гърдите си.

Отмести кичурите коса, полепнали по влажните ми бузи.

— „Остани с Великия господар“ — промълви.

Не бях повярвала, докато не погледнах лицето му. Обсипаните му със звезди очи.

Не си бях позволила да повярвам, че е нещо повече от някаква жестока заблуда...

— Истина е — увери ме той, целувайки челото ми. — И... има още една изненада.

Той посочи със зарасналата си ръка към Котела.

— Някой да извади клетата Амрен, преди да е настинала.

Вариан се завъртя към нас. Ала Мор вече препускаше към Котела и писъкът ѝ, когато бръкна в него...

— Но как? — попитах.

Азриел и Вариан се спуснаха да помогнат на Мор и заедно издърпаха подгизнала фигура от тъмната вода.

Гърдите ѝ се издигаха и спадаха, чертите ѝ си бяха същите, но...

— Видях я там — обясни Рис. — Докато поправяхме Котела. Беше се запътила... накъдето отиваме всички след смъртта.

Амрен изплю вода и повърна върху скалата. Мор я потупа по гърба, шепнейки ѝ успокоително.

— Затова ѝ подадох ръка — продължи тихо Рис. — За да проверя дали не ѝ се връща при нас.

А щом Амрен отвори очи и Вариан изпусна сподавен звук на облекчение и радост...

Разбрах — разбрах какво бе пожертвала, за да се върне. Върховна елфа — само това беше останало от нея.

В сребристите ѝ очи вече не се виеше дим, нито огнени мъгли.

Излъчваха обикновен живот, без нито капка свръхестествена мощ.

Когато Амрен ми се усмихна... се почудих дали това не беше сетният ѝ дар.

Дали... дали всичко не беше дар.



## ГЛАВА 78

Сред необятното поле от трупове и ранени лежеше едно тяло, което исках да погребя.

След като Азриел се увери, че битката наистина е приключила, трите с Неста и Илейн се върнахме на онази горска поляна.

С огромно усилие оставих Рис да събере разпръснатите ни войски, да отсее живите от мъртвите и да въдвори поне някакво подобие на ред.

Почти му се примолих да дойде с нас, за да не пускам ръката му, в която се бях вкопчила още от мига, когато чух красивия, здрав ритъм на сърцето му отново да отеква в тялото му.

Ала тази задача, това прощално бдение... дълбоко в себе си знаех, че е предназначено само за нас трите.

Затова пуснах ръката на Рис, целунах го веднъж, два пъти и го изпратих до военния лагер, за да помогна на Мор да отведе изнемощелия Касиан до най-близкия лечител.

Неста още ги наблюдаваше от единия край на гората, когато отидох при двете им с Илейн. Дали тя донякъде го бе изцерила в минутите, след като беше отсякла главата на краля? Или собствената му безсмъртна кръв и превръзките на Азриел го бяха възстановили поне дотолкова, че да успее да се изправи въпреки тежките рани в крилото и крака му? Не попитах сестра си, а и тя не задоволи любопитството ми; просто взе кофата с вода от окървавените ръце на Илейн и аз тръгнах след двете им през гората.

Трупът на краля на Хиберн още лежеше на поляната. Вече го кълвяха гарвани.

Неста го заплю, преди да продължи към баща ни. Гарваните се разхвърчаха лениво.

Крясъците и стоновите на ранените образуваха далечна стена от звуци — друг свят, откъснат от приятната шарена сянка на поляната. От прясната кръв по мъха и тревата, принадлежаща на Касиан, на краля, на Неста. Отблъснах медния й мирис.

Само баща ни не бе кървял по поляната. Кралят не му беше дал възможност. Затова и гарваните не го бяха нападнали, слава на Майката!

Илейн изми безмълвно лицето му. Среса косата и брадата му. Поизпъна дрехите му.

Намерила бе цветя отнякъде. Подреди ги около главата му, върху гърдите му.

И трите сведохме мълчаливо погледи към мъртвия ни баща.

— Обичам те — прошепна пресекливо Илейн.

Неста остана смълчана, а изражението на лицето ѝ бе непроницаемо. В очите ѝ витаеха сенки. Не ѝ доверих какво бях видяла, позволих им да ми споделят онова, което те сметнеха за нужно.

— Да кажем ли някоя молитва? — попита Илейн.

Спомних си, че в човешкия свят нямахме подобни неща. Сестрите ми не знаеха молитви. Но в Притиан...

— Нека Майката те приеме в обятията си — промълвих, изговаряйки думи, които не бях чувала от онзи ден В недрата на Планината. — Нека портата се отвори широко за теб, нека онази безсмъртна земя на мляко и мед те изпълни с аромата си. — По върховете на пръстите ми затанцуваха пламъци. Само за толкова свиках сили. Само толкова ми беше останало. — Нека забравиш що е страх и болка. — С трепереци устни завърших: — Нека вечността те приюти.

С бледо лице, обляно в сълзи, Илейн върна едно паднало цвете с нежни бели листенца върху гърдите на баща ни, пристъпи до мен и кимна.

Лицето на Неста дори не потрепна, когато възпламених тялото на баща ни.

За броени секунди вятърът разнесе пепелта.

Дълго след това трите продължихме да се взираме в обгореното парче земя, докато слънцето се спускаше по небето.

Нечии стъпки зашумоляха по тревата зад нас.

Неста се завъртя, но...

Люсиен. Беше Люсиен.

Люсиен — изтощен, окървавен и задъхан. Сякаш бе тичал чак от брега.

Очите му се спряха върху Илейн и раменете му се поотпуснаха. Илейн обаче обгърна тялото си с ръце, без да помръдне от мястото си до мен.

— Ранена ли си? — попита я той, тръгвайки към нас.

Беше забелязал кръвта по ръцете ѝ.

Като съзря отрязаната глава на Хиберн в другия край на поляната, се закова вцепенен. Неста още носеше кръвта му по себе си.

— Добре съм — отвърна тихо Илейн. А като забеляза окървавените му, съдрани дрехи, засъхналата кръв по оръжията му, го попита: — А ти...

— Е, повече не искам да участвам в нито една битка до края живота си, но... иначе да, цял съм. — Бледа усмивка изви устните на Илейн. Люсиен видя обгорената трева зад нас и добави: — Чух за... случилото се. Моите съболезнования. Към трите ви.

Аз просто отидох до него и праметнах ръце през врата му, макар и не на моята прегръдка да се бе надявал.

— Благодаря ти, че се върна. Заради битката.

— Имам страхотна история за теб. — Той ме притисна към себе си. — И не се изненадвай, ако Васа те потърси веднага щом се погрижат за корабите. И слънцето залезе.

— Тя наистина ли...

— Да. Но баща ви беше много умел в преговорите... — Той прати тъжна усмивка към обгарялото парче земя. — Успя да убеди господаря на Васа да я пусне тук. Само временно, но все пак... по-добре от нищо. Иначе да, кралица нощем, огнена птица денем. — Той въздъхна. — Лошо проклятие.

— Човешките кралици са невредими — казах му аз.

Хрумна ми да ги заловя собственоръчно.

— Не за дълго. Не и ако зависи от Васа.

— Говориш като неин последовател.

Люсиен се изчерви и надникна към Илейн.

— Има кисел нрав и мръсна уста. — Той ме стрелна лукаво. — Двете ще си паснете.

Сръчках го в ребрата.

Люсиен наново погледна към почернялата трева и окървавеното му лице притъмня.

— Беше добър човек — прошепна той. — И ви обичаше много.

Кимнах, неспособна да изрека каквото и да било. Да помисля каквото и да било. Неста дори не мигна в знак, че го е чула. А Илейн просто обви по-плътно ръце около себе си и още няколко сълзи се търкулнаха по бузите ѝ.

Реших да спестя на Люсиен мъчителната дилема дали да я докосне, или не, ето защо го хванах под ръка и го поведох нанякъде, позволявайки на сестрите ми да изберат дали да тръгнат с нас, или да постоят още малко край обгорената трева.

Илейн тръгна.

Неста остана.

Малката ми сестра закри до мен, надзъртайки плахо към Люсиен. Той забеляза това.

— Чух, че ти си нанесла ключовия удар — отбеляза приятелят ми.

Илейн зарея поглед към дърветата пред нас.

— Неста беше. Аз само го наръгах.

Той като че ли заумува как да ѝ отвърне, но аз на свой ред го попитах:

— А сега накъде? С Васа ли?

Чудех се дали бе узнал за ролята на Тамлин, за помощта му. Само с бърз поглед се уверих, че знаеше. Някой, може би другарят ми, го беше уведомил.

Люсиен сви рамене.

— Като начало ще поостана тук. За да помогна. Сетне... — Пак се извърна към Илейн. — Кой знае?

Сръчках сестра си, която ме погледна недоумяващо и понечи да предложи:

— Би могъл да дойдеш във Веларис.

Той видя всичко, но кимна благородно.

— С удоволствие.

Докато вървахме към лагера, Люсиен ни разказа за приключенията си — как издирвал Васа, как я открил с баща ни и цяла армия, устремена на запад. Как срещнали Мириам и Дракон, които също идвали да ни помогнат.

Още премислях историята му, когато влязох в шатрата си, за да сваля най-накрая кожените си доспехи, оставяйки двама им с Илейн да се поизмият някъде. И да си поприказват може би.

Но още от входа на шатрата ме посрещна неочакван звук — гласове. Единият беше на другаря ми.

Само след крачка установих, че нямаше скоро да се преоблека.

Защото на стола пред железния мангал седеше принц Дракон. Рис, все още непочистен от кръвта, се беше разположил върху купчината възглавници срещу него. А на една от възглавниците се бе настанила прелестна елфа с тъмна коса, спускаща се на буйни къдрици по гърба ѝ, която вече ми се усмихваше.

Мириам.

## ГЛАВА 79

Засмяното лице на Мириам имаше повече човешки, отколкото елфически черти. Но когато двамата с Дракон станаха да ме поздравят, си спомних, че тя е само наполовина елфа. Ушите ѝ бяха леко заострени и все пак... някак си оставаше с преобладаващо човешки облик. Навярно заради широката усмивка, озаряваща кафявите ѝ очи.

Мигновено я харесах. И нейните кожени доспехи бяха изцапани с кал, освен това бяха различен модел от илирианските, но видимо създадени от друг летящ народ, за да топят в небето. Няколко пръски кръв червенееха по медената кожа на шията и ръцете ѝ, ала тя като че ли не беше забелязала. Или не я интересуваше. Защото протегна длани към мен.

— Велика господарке — поздрави ме Мириам с акцент, мелодичен и плътен като на Дракон.

Поех ръцете ѝ и с изненада открих, че са сухи и топли. Тя стисна силно пръстите ми, а аз съумях да кажа:

— Много съм слушала за теб. Благодаря ти, че дойде. — Хвърлих поглед на Рис, който ни наблюдаваше с вирнати вежди от купчината си възглавници. — За току-що възкресена от мъртвите — процедих стегнато, — изглеждаш учудващо спокойна.

Рис се подсмихна.

— Радвам се, че си възвръщаш обичайната духовитост, скъпа Фейра.

Дракон изсумтя и на свой ред хвана ръцете ми, стисвайки ги толкова силно като другарката си.

— Всъщност, милейди, пропуска да спомене, че не може да се изправи от старост.

Завъртях се към Рис.

— Да не би...

— Добре съм, добре съм — успокои ме той, махвайки с ръка, въпреки че простена леко. — Но ето, поне вече научи защо толкова време не съм гостувал на тези двамата. Ужасно груби са с мен.

Мириам се засмя и отново се настани на възглавниците.

— Другарят ти тъкмо ни разказваше *твоята* история, защото ти май вече си чула нашата.

Бях я чула, но когато принц Дракон се върна с елегантна крачка на стола си, а аз седнах на другия до него, впервайки взор в двамата ни гости, ми се прииска да узная всяка подробност. Някой ден — не утре, но... някой ден имах желание да чуя цялата им история. Сега обаче...

— Видях... видях, че се биете с Юриан. — Дракон веднага се напрегна, а Мириам премрежи поглед. — Той... мъртъв ли е?

— Не — отвърна лаконично Дракон.

— Мор — поясни мрачно Мириам — ни убеди да не... уреждаме сметките си.

Иначе вероятно щяха да го сторят. Ако съдех по изражението на Дракон, принцът не се беше отказал от кръвната си вражда. А изтезаният блясък в очите на Мириам ми подсказваше, че по време на битката им се бе случило много повече, отколкото признаваха. Въпреки това попитах:

— Къде е той?

Дракон сви рамене.

— Нямам представа под кой камък е пропъзлял, след като му пощадохме живота.

Рис ми се усмихна едва-едва.

— При хората на лорд Грейсън е, грижи се за ранените.

Мириам се намеси деликатно:

— Юриан... приятел ли ти е?

— Не — отговорих. — Тоест, не смятам, че е. Но... казваше истината. И в действителност ми помогна. Много.

Никой от двамата дори не кимна. Само си размениха продължителни погледи и мълчаливи думи.

— Май зърнах Нефел по време на битката — подхвана Рис. — Има ли шанс да я видя за малко, или вече е прекалено голяма клечка, за да приказва с мен?

Смах — красив смях — танцуваше в очите му.

Изопнах гръб, засмивайки се.

— Нефел е тук?

Дракон вдигна тъмната си вежда.

— Познаваш ли я?

— Чувала съм за нея — обясних, надничайки към входа на шатрата, сякаш очаквах да се появи от там. — Аз... дълга история е.

— Имаме време — отвърна Мириам, а сетне добави: — Е... поне мъничко.

Защото ни чакаха много, много задачи. Включително...

Поклатих глава.

— По-късно — казах на Мириам и другаря й. Доказателството, че светът можеше да съществува и без стената, без Мирния договор. — Има нещо... — Предадох мисълта си по връзката ни с Рис и чак когато той кимна одобрително, продължих: — Островът ви още ли е таен?

Мириам и Дракон се спогледаха гузно.

— Най-искрено се извиняваме за това — пророни Мириам. — Явно магическата заблуда е подействала *твърде* добре, щом е отблъсквала дори приятелски настроени посетители. — Тя килна глава и красивите й букли се люшнаха от движението. — Щяхме да дойдем по-рано. Тръгнахме веднага щом научихме за бедата ви.

— Не — поклатих глава, мъчейки се да намеря правилните думи. — Не... не ви виня. Свещена Майко, та ние сме ви толкова задължени... — Въздъхнах. — Задължени сме ви. — Дракон и Мириам възразиха, но аз додадох: — Искях да кажа, че... ако опитаме да скрием някъде предмет с ужасяваща сила... Кретея удачно място ли е?

Двамата пак си размениха погледи — погледи между другари.

— Да — рече Дракон.

Мириам промълви:

— Говориш за Котела.

Кимнах. Бяхме го довели в лагера ни и сега го пазеха всички илирианци, способни да стоят на краката си. Никой от другите Велики господари не беше попитал още, но... Знаех, че ще възникне спор, че е възможно да подхванем вътрешна война заради правото над Котела.

— Налага се да изчезне — обясних тихо. — Завинаги. — Добавих. — Преди някой да е решил, че го иска за себе си.

Дракон и Мириам се замислиха, обсъдиха въпроса безмълвно, навярно по собствената си другарска връзка.

— Като потеглим — заяви Дракон накрая, — един от корабите ни може да се окаже малко по-тежък от другите.

Усмихнах се.

— Благодаря.



— И кога точно възнамерявате да си тръгнете? — свъси вежди Рис.

— Гониш ни толкова рано? — попита с лека усмивка Дракон.

— До няколко дни — намеси се сухо Мириам. — Веднага щом ранените са готови за път.

— Добре — отговорих аз.

Всички вкупом се взряха в мен. Аз преглътнах.

— Тоест... не че искам да си вървите... — В очите на Мириам проблесна хумор. Усмяхнах се насреща ѝ. — Радвам се, че сте тук. Защото ще свикам среща.

\* \* \*

Само ден по-късно... Нямах представа как успяха да организират нещата толкова бързо. Просто им разясних какво съм наумила, какво *трябва* да направим и... Рис и Дракон се погрижиха за останалото.

Нямахме подходящ терен за срещата — в лагерите още цареше същински хаос. Ала се досетих за едно място, намиращо се на няколко километра от нас.

И докато слънцето залязваше, а полуразрушеното имение на семейството ми се пълнеше с Велики господари и принцове, генерали и командири, човеци и елфи... Все още не намирах думи да изразя удивлението си от това, че всички можехме да се съберем в огромната всекидневна — единствената запазена стая в някогашния ми дом — и да проведем подобна среща.

Спала бях цялата нощ дълбоко, непробудно... с Рис до себе си в леглото. Не го пуснах, докато зората не се просмука в шатрата ни. Чак тогава си припомнихме, че лагерите бяха пълни с кръв, ранени и мъртъвци. И че трябва да организираме среща между всичките ни армии, лагери и народи.

Отне ни цял ден, но в края му с Рис и останалите вече се намирахме в разрушеното фойе на имението ни. Полилеят представляваше купчина изпотрошено стъкло върху пукнатия мраморен под зад нас.

Първо пристигнаха Великите господари, като най-отпред изникна Берон.

Той дори не надзърна към сина си... който всъщност не му беше син. Люсиен, застанал от едната ми страна, също не отчете появата му. Нито пък тази на Ерис, крачейт плътно зад баща си.

Ерис беше осеян със синини и позараснали рани, което ме наведе на мисълта, че сигурно е бил в ужасно състояние след края на вчерашната битка. От едната му буза чак до средата на шията се спускаше жестока резка. Като я видях, Мор изсумтя доволно — или пък от разочарование, задето раната не се бе оказала фатална.

Ерис продължи, сякаш не я беше чул, но поне не ѝ отвърна с агресия. Вместо това кимна на Рис.

Безмълвно обещание: *скоро*. Скоро Ерис щеше да вземе онова, по което копнееше, и щеше да изиска услугата, която му дължахме.

Никой от нас не кимна в отговор.

Най-малкото Люсиен, безкомпромисно решен да не обръща никакво внимание на най-големия си брат.

Но докато Ерис минаваше покрай него... Можех да се закълна, че в беглия му поглед към Люсиен се таеше нещо като тъга — разкаяние.

Тамлин прекрачи прага секунди по-късно.

Вратът и рамото му бяха превързани. И на тази среща идваше сам.

Зачудих се дали знаеше, че нашата разрушена къща бе купена с парите, които той самият бе дал на баща ми. Благодарение на великодушието, което бе проявил към семейството ми.

Тамлин дори не погледна към мен.

Погледна към човека от лявата ми страна. Люсиен.

Люсиен пристъпи напред с гордо вдигната глава и металното му око забръмча приглушено. Сестрите ми вече бяха във всекидневната, готови да отведат гостите ни до отредените им места. Така внимателно подбрани.

Тамлин спря на няколко крачки от него. Никой от нас не продума. Единствено Люсиен отвори уста.

— Тамлин...

Но Тамлин вече бе впил очи в дрехите му. В илирианските му доспехи.

Все едно според него носеше традиционното черно на Двора на Нощта.

Едва се удържах да не обясня, че Люсиен нямаше никакви други дрехи, че не се беше облякъл така в знак на новото си поданичество...

Тамлин поклати глава с лумнали от омраза зелени очи и го отмина. Без да каже нито дума.

Погледнах към Люсиен точно навреме, за да видя чувството за вина, крушението в червеникавокафявото му око. Рис му беше разказал всичко за тайната помощ на Тамлин. За приноса му в склоняването на Берон. За това как ме беше спасил в лагера. Но Люсиен остана до мен, докато Тамлин се настаняваше във всекидневната вдясно от нас. И дори не надникна към приятеля си.

Не беше толкова глупав, че да моли за прошка.

Този разговор, този сблъсък щеше да се състои в друг момент. След дни, седмици или месеци.

После влязоха Дракон и Мириам заедно с група придружители, след които...

Подскочих, щом забелязах слабата, тъмнокоса елфа от дясната страна на Мириам. Крилата ѝ бяха доста по-малки от тези на останалите Серафими.

Надзърнах към Азриел, стоящ от другата страна на Рис. Целият беше в превръзки, а крилата му — укрепени с шини след вчерашните му издевателства над тях. Сенкопоецът кимна утвърдително. Нефел.

Когато легендарната книжовница воин ме погледна, минавайки покрай мен, аз ѝ се усмихнах. Тя ми отвърна със същото.

Калиас и Вивиан влязоха с елфата, която наистина се оказа нейна сестра. След тях се появиха Таркуин и Вариан, последвани от Тесан и видимо контузения му peregrinски капитан, чиято ръка господарят държеше здраво.

Хелион пристигна последен от Великите господари. Не дръзнах да надникна през разрушената врата на всекидневната към Люсиен, който вече стоеше безмълвно до Илейн пред оцелелите прозорци.

Берон имаше благоразумието да не го закача. А Ерис само го държеше под око.

Хелион се движеше вкупом с няколко от капитаните и генералите си и макар да накуцваше, скалпи мрачна усмивка.

— Не свиквайте с тази гледка — посъветва двама ни с Рис. — Едва ли ще напуснем къщата толкова обединени.

— Благодаря ти за насърчението — казах му сухо и той се изкикоти, влизайки във всекидневната.

Все повече и повече хора изпълваха стаята и скованите разговори все по-често и по-често се прекъсваха от смях и поздрави. Най-накрая Рис подкани семейството ни да отиде при останалите, а ние двамата решихме да чакаме.

И чакахме дълги, дълги минути.

Съзнавах, че пътят дотук щеше да им отнеме повече време, понеже не можеха да се ответряват и да се придвижват през света бързо като нас.

Тъкмо се канех да поведя Рис към всекидневната, за да започнем без тях, когато две мъжки фигури изпълниха входа, отвъд който вече цареше нощ.

Юриан. И Грейсън.

А зад тях... малка група от други човеци.

Преглътнах сухо. Сега започваше трудната част.

Грейсън явно бе готов да се върне и прясната порезна рана по бузата му се бърчеше от намръщеното му изражение, но Юриан го побутна да влезе. Той самият идваше с насинено ляво око. Зачудих се дали е от Мириам или Дракон. И бях склонна да заложа на Мириам.

Грейсън ни кимна доста сдържано. Юриан ми се подсмихна.

— Сложих ви в срещуположни краища на стаята — обявих му.

Както спрямо Мириам и Дракон, така и спрямо Илейн.

Никой от двамата не отвърна. Просто влязоха с горда походка в стаята, пълна с елфи.

Рис ме целуна по бузата и пое след тях. Оставаше единствено...

Както Люсиен ми беше обещал, след като се спусна мрак, Васа сама ме намери.

Последният гост — последният участник в срещата. Тя влетя във фоайето, задъхана и непоколебима, и спря на крачка от мен.

Червеникавозлатистата ѝ коса беше разпусната; гъсти тъмни мигли и вежди обрамчваха най-поразително сините очи, които някога бях съзирала. Красотата ѝ се допълваше от сияйна златистокафява кожа, обсипана с лунички. Беше едва с няколко години по-голяма от мен, но... излъчваше младост. Непокорство. Пламенна, необузdana жена въпреки проклятието си.

Васа ме попита с мелодичен акцент:

— Ти ли си Фейра, Унищожителната на проклетия?

— Да — отговорих, долавяйки, че Рис слуша скришом от съседната стая, където другите гости започваха да се умълчават.

В очакване да вляза.

Васа стисна плътните си устни.

— Моите съболезнования за баща ти. Беше велик човек.

Неста, която тъкмо излизаше от всекидневната, спря, чувайки думите ѝ. И измери Васа с поглед.

Тя от своя страна я удостои със същото.

— Ти си Неста — обяви тя и се запитах как ли я бе описал баща ни, за да я разпознае веднага. — Моите съболезнования и към теб.

Неста продължи да я наблюдава с неизменното хладно безразличие.

— Чух, че си убила краля на Хиберн — добави Васа и пак огледа Неста със сбърчени вежди, търсейки следа от воина, нужен за това, скрит вероятно под синята ѝ рокля. Когато сестра ми не отговори, Васа просто сви рамене и се извърна към мен. — Беше ми по-добър баща от моя собствен. Дълга му много и ще почитам паметта му до края на живота си.

Погледът, който Неста впиваше в кралицата, бе достатъчен да попари тревата отвъд разбитата входна врата. И далеч не омекна, когато Васа попита:

— Можеш ли да унищожис моето проклетие, Фейра Арчерън?

— Затова ли така лесно си склонила да дойдеш?

Половинчата усмивка.

— Отчасти. Люсиен намекна, че имаш определени умения. Някои от другите Велики господари също.

Баща му например — истинският му баща. Хелион.

Тя продължи, преди да смогна да отговоря.

— Не ми остава много време. Трябва да се връщам при езерото. При него.

При магьосника, който я държеше на каишка.

— Кой е той? — поинтересувах се аз.

Васа поклати глава и макар че очите ѝ притъмняха, махна с ръка, повтаряйки въпроса си:

— Можеш ли да унищожис проклятието ми?

— Не знам... не знам как да разрушавам подобни заклинания — признах. Лицето ѝ посърна. А аз побързах да допълня: — Но... ще пробваме.

Тя се замисли.

— Тъй като армиите ни трябва да се възстановят, няма как да си тръгна веднага. Може би това ще ми осигури... вратичка, както се изрази Люсиен, за да остана по-дълго. — Тя отново поклати глава. — Ще го обсъдим по-късно. — Заяви. — Както и заплахата от другите кралици.

Сърцето ми прескочи.

Свирепа усмивка изви устните на Васа.

— Ще опитат да се намесят — обясни ми тя. — Да повлияят на мирните преговори. Хиберн ги е изпратил у дома преди битката, но не се и съмнявам, че те са го подтикнали към това решение. За да не пропиляват войските си тук.

— За да ги използват другаде? — включи се Неста.

Васа отметна гладката си коса през рамо.

— Ще видим. А вие мислете как да ми помогнете.

Изчаках да се отправи към всекидневната, преди да вдигна вежди заради заповедта ѝ. Или не знаеше, или не я беше грижа, че и аз съм кралица.

Неста се подсмихна.

— Освен да ти пожелае успех.

Намръщих се, потискайки тревогата, която вече се зараждаше в стомаха ми, и попитах:

— Къде тръгна? Срещата започва.

— Защо да присъствам?

— Ти си почетният гост. Все пак уби краля.

По лицето ѝ пробягаха сенки.

— Е, и?

Примигнах насреща ѝ.

— Освен това си наша пратеница. Редно е да присъстваш.

Неста надникна към стълбището и чак тогава забелязах, че държи нещо в юмрук.

Малка дървена фигурка. Не можех да определя на какво животно е, но мигом разпознах дървото. Изработката.

Беше една от миниатюрните фигурки, които баща ни дялаше от дърво през годините, когато... когато не вършеше нищо друго. Вперих очи в лицето ѝ, преди да е забелязала, че я наблюдавам.

Неста попита:

— Според теб ще постигнем ли нещо с тази среща?

От съседната стая ни слушаха толкова много елфически уши, че не посмях да дам друг отговор, освен истината.

— Не знам. Но съм готова да опитам. — Протегнах ръка към сестра си. — Искam и ти да участваш. Да останеш с мен.

Тя погледна изпънатата ми напред ръка. За секунда допуснах, че ще си тръгне.

Но тя я пое в своята и влязохме заедно в стаята, пълна с човеци и елфи. Двете части на този свят. *Всички* части на този свят.

Върховни елфи от всички дворове. Мириам и Дракон с тяхната собствена свита. Човеци от множество земи.

Множеството обърна очи към нас, когато с Неста прекрачихме прага, отправяйки се към мястото, където Рис и другите ни чакаха, наредени с лице към пълната стая. Потиснах студената тръпка, полазила ме при вида на съсипаните мебели, съдраните тапети, провисналите завеси. Ала и това беше по-добре от нищо.

Навярно същото можеше да се каже и за света ни.

В стаята се спусна тишина. Усетих ръката на Рис върху кръста си; той ме побутна нежно и аз пристъпих напред. Вдигнах брадичка, плъзвайки поглед по лицата пред себе си. Усмихнах им се — човеци и елфи, събрани в мир.

Проговорих с ясен, уверен глас:

— Казвам се Фейра Арчерън. Някога бях човек; вече съм елф. Наричам и двата свята мой дом. И бих искала да обсъдим изменението на Мирния договор.

## ГЛАВА 80

Светът не можеше да процъфтява разделен.

Първата ни среща продължи четири часа; мнозина бяха избухливи от умора, но... съумяхме да изградим някои същностни връзки. Да си разменим важни истории. Легенди, предавани и от двете страни на стената.

Разказах им своята история.

Цялата.

Разказах я пред съвършено непознати, пред приятелите си, пред Тамлин, изправен с каменно лице до далечната стена. Обясних за годините на нищета, за промеждията ми В недрата на Планината, за любовта, която бях намерила и изоставила, за любовта, която ме беше изцерила и избавила. Гласът ми не трепна нито за миг. Не пресекна нито веднъж. Почти всичко, видяно в Оуроборос — показах го и на тях, разказах им за него.

А щом приключих, Мириам и Дракон излязоха да разкажат своята история.

Още едно ярко доказателство, че простосмъртни и елфи можеха не само да си сътрудничат, да живеят съвместно, но и да постигнат много повече. Изслушах внимателно разказа им и позволих на сълзите си да се ронят свободно, стискайки здраво ръката на Рис.

Чухме още няколко истории. Противоположни на нашите. За враждебност и злодеяния. За непростима болка.

Но и това беше начало.

Чакаше ни много работа, тепърва щяхме да изковаваме доверието помежду си, но изграждането на нова стена...

Все още не се знаеше дали ще стигнем до единодушие по този въпрос. Много от нас бяха против. Много от хората гледаха скептично на идеята, и то с право. А имаше и други елфически народи, с които сблъсъкът беше неминуем — народи, повярвали в обещанията на Хиберн. Подмамани от каузата му.

Великите господари спориха най-ожесточено по въпроса за изграждането на нова стена. И с всяка следваща дума, точно както бе



предвидил Хелион, временното ни примирие се прокъсваше. И границите между дворовете се затвърждаваха.

Но поне всички останаха до края на съвещанието — до ранните часове на утрото, когато най-сетне решихме да продължим с преговорите някой друг ден. На друго място.

Потребно ни беше време. Време да се възстановим и да добием доверие един в друг.

Питах се дали пътят пред нас — пътят към истинския мир — нямаше да е най-трудният, най-дългият досега.

Гостите започнаха да се ответриват, да отлитат, да излизат, крачейки в нощния мрак, отново разделени на групички, дворове, войски. Гледах ги как се изнизват през отворената врата на имението, докато не се превърнаха просто в сенки сред тъмнината.

По-рано бях видяла Илейн да се взира през прозореца — наблюдаваше как Грейсън напуска с хората си, без дори да надникне към нея. Бе говорил сериозно онзи ден в крепостта. Не знаех дали бе забелязал, че Илейн още носеше годежния пръстен, че го изпраща с горестен поглед в нощта... Реших, че това си е работа на Люсиен — поне засега.

Въздъгнах, облягайки глава в напуканата каменна рамка на вратата. Масивната дървена врата беше разбита на трески, които още лежаха разпилени по мраморния под зад мен.

Долових мириса му, преди да чуя спокойните му стъпки.

— Накъде потегляш? — попитах, без даже да надзърна през рамо.

Юриан спря до мен и впи очи в мрака. Мириам и Дракон си бяха тръгнали бързо, тъй като се налагаше да се погрижат за ранените си войници и да натоварят тайно Котела в някой от корабите си, преди другите Велики господари да са се почудили къде е.

Юриан се опря на срещуположната рамка.

— Кралица Васа ми предложи място в двора си.

Васа още беше вътре и разговаряше оживено с Люсиен. Вероятно щом призори щеше да се превърне в онази огнена птица, искаше да се възползва от всяка минута от нощта. Люсиен, за моя изненада, я слушаше ухилен, с отпуснати рамене и килната на една страна глава.

— Ще приемеш ли?

Лицето на Юриан беше мрачно — уморено.

— Какъв ли двор може да има една прокълната кралица? Вързана е за онзи магьосник и рано или късно ще трябва да се върне при езерото му на континента. — Той поклати глава. — Жалко, че сестра ти обезглави така зрелищно краля. Обзалагам се, че той щеше да намери начин да разруши проклятието й.

— Жалко наистина — процедих.

Той се подсмихна.

— Според теб има ли шанс всички да заживеем в мир? — попитах, махвайки към отдалечаващите се силуети на човеците, запътили се към лагера си.

Юриан се замисли.

— Да — отвърна приглушено накрая. — Има.

Незнайно защо отговорът му ме успокои.

\* \* \*

Продължавах да размишлявам върху думите на Юриан дори дни по-късно, когато разтуряха военния ни лагер. Когато се сбогувахме с всички и си обещавахме — едни по-искрено, други не съвсем — да се видим отново.

Когато с двора ми, със семейството ми, се ответряхме обратно във Веларис.

Слънчевите лъчи все така струяха през прозорците на градската къща. Ароматът на цитрус, море и пресен хляб все така изпълваше стаите.

А откъм улицата долиташе познатият детски смях.

Домът ни. Домът ни си беше същият — непокътнат.

Стиснах ръката на Рис толкова силно, че очаквах да се оплаче, но той просто стисна моята в отговор.

И макар всички да се бяхме изкъпали, връщайки се в дома си... се почувствахме някак мръсни. Сякаш кръвта не се беше отмила напълно.

Тогава осъзнах, че домът ни наистина си беше същият, но ние... навярно ние не бяхме.

Амрен проговори първа:

— Май вече ще трябва да ям истинска храна.

— Чудовищна жертва — пошегува се Касиан.

Тя го удостои с вулгарен жест, но присви очи — обикновени сребристи очи — срещу все още превързаните му крила. Сетне ги плъзна към Неста, която се беше хванала за парапета на стълбището, като че възнамеряваше веднага да се оттегли в стаята си.

Сестра ми почти не говореше, почти не се хранеше през последните дни. Не посети Касиан нито веднъж, докато генералът се съвземаше в леглото си. Още не ми бе продумала и дума за случилото се.

Амрен й каза:

— Учудвам се, че не взе главата на краля, за да я препарираш и да си я окачиш на стената.

Неста стрелна очи към нея.

Мор изцъка с език.

— Някои биха сметнали тази шега за крайно нетактична, Амрен.

— Спасих ви задниците. Имам право да приказвам каквото си желая.

И Амрен напусна къщата, тръгвайки по градските улици.

— Новата Амрен е по-сприхава и от старата — рече тихо Илейн.

Избухнах в смях. Останалите се присъединиха и дори малката ми сестра се усмихна — широко.

Единствено Неста остана мрачно вторачена в нищото.

Когато Котелът се беше строшил... знам ли, може би беше отнел силата й, секвайки връзката помежду им. А може би част от него продължаваше да живее някъде в сестра ми.

— Хайде! — подкани ни Мор и праметна ръката си през раменете на Азриел, а с другата прегърна предпазливо Касиан през кръста, повеждайки и двамата към всекидневната. — Имаме нужда от питие.

— Отваряме специалните бутилки — провикна се Касиан през рамо, куцукайки с недотам зарасналия си крак.

Рис му отвърна с престорено раболепен поклон.

— Поне ми оставете малко.

Сетне надникна към сестрите ми и ми намигна. Сенките на войната още сновяха по лицето му, но този жест... Аз обаче

продължавах да треперя от ужас, че всичко това не е истина, че е просто трескав сън, роден от дълбините на Котела.

*Истина е — измърка той в съзнанието ми. — Ще ти докажа по-късно. Ще ти доказвам часове наред.*

Изсумтах, а той се оправда, че отивал да си намери храна, и закрачи лежерно по коридора, пъхнал ръце в джобовете си.

Със сестрите ми се оказахме сами във фойето. Илейн продължаваше да се усмихва леко, а Неста не сваляше каменната маска от лицето си. Въздъхнах.

Люсиен остана в лагера да помага на ранените човешки войници, които още се нуждаеха от елфическо лечение, но обеща да дойде при нас след това. А Тамлин...

Не си разменихме и дума. Почти не го бях виждала, откакто ми пожела да бъда щастлива и ми върна другаря. Тръгна си от срещата, преди да му кажа каквото и да било.

Затова помолих Люсиен да му предаде една бележка, ако го видеше. А не се и съмнявах, че ще го стори. Обяснил ми беше, че трябва да се отбие на едно място, преди да дойде тук. Знаех за какво говори.

Посланието ми до Тамлин беше кратко. И предаваше всичко, което исках да му кажа.

*Благодаря ти.*

*Надявам се и ти да намериш щастието.*

Наистина се надявах. Не само защото бе помогнал на Рис. Дори за безсмъртния животът беше прекалено *кратък*, за да го пилеем в омраза. Да се поробваме с нея и да я разпръскваме по света.

Затова му желаех всичко най-добро, и то от все сърце. И се надявах един ден... да се изправи пред коварния страх в себе си, пред унищожителния гняв, който го дълбаеше отвътре.

— Е — казах на сестрите ми. — Оттук накъде?

Неста просто се обърна и заизкачва стълбите бавно, сковано. Щом влезе в стаята си, затвори вратата с отчетливо щракване.

— След това с татко... — прошепна Илейн, все още взирайки се в стълбището. — Не смятам, че Неста...

— Знам — пророних. — Май сестра ни ще трябва да преодолее... много неща.

Твърде много неща.

Илейн се извърна към мен.

— Да ѝ помогнем ли?

Зачоплих крайчеца на плитката си.

— Да, но не днес. Нито утре. — Въздъхнах. — Когато... когато е готова.

Когато и *ние* се почувствахме готови.

Тя кимна и ми се усмихна. В очите ѝ искреше плаха радост — *живот*. Надежда за бъдещето, ярка и трогателна.

Поведох я към всекидневната, където Касиан държеше във всяка ръка по една бутилка с кехлибарен на цвят алкохол; Азриел вече разтриваше слепоочията си, а Мор вадеше изящни кристални чаши от бюфета.

— Питаш оттук накъде? — замисли се Илейн, отговаряйки със закъснение на въпроса ми отпреди няколко минути. И отправи очи към прозорците с изглед към слънчевите улици на Веларис. Усмивката ѝ се разшири, толкова сияйна, че освети дори сенките на Азриел в другия край на стаята. — Искане ми се да засадя градина. — Обяви тя. — След всичко това... струва ми се, че светът се нуждае от повече градини.

Гърлото ми беше прекалено стегнато, за да отвърна веднага, ето защо просто я целунах по бузата, преди да потвърдя:

— Да, май си права.

## ГЛАВА 81

### РИСАНД

Дори от кухнята ги чувах всичките. Плисъкът от гърлото на най-старото ми шише алкохол, последван от дрънченето на също толкова древните ми кристални чаши.

И смеха. Дълбокият, гърлен тътен на Азриел. Мор очевидно бе казала нещо и собственото ѝ остроумие подтикна и самата нея към веселяшки кикот.

Към тях се присъедини и трети смях — като бистър звън на сребърни камбани. По-красив от музиката, която свиреха по безбройните зали и театри на Веларис.

Стоях пред кухненския прозорец, вперил поглед в лятната градина, без да виждам разцъфналите цветя, които Илейн Арчерън бе засадила през последните седмици. Просто се вирах в нищото, заслушан в прекрасния смях. Смахът на другарката ми.

Звънливостта му, радостта в него ме накараха да потрия с длан гърдите си.

Разговорът им ехтеше по коридорите и сякаш отново навлизаха в старата рутина, а... Толкова лесно бе могло да се разделим с нея. С това място. Един с друг. И знаех, че смехът... смехът им се лееше и заради това. От непримиримост и благодарност.

— Идваш ли да изпиеш по едно с нас, или възнамеряваш да се вторачваш в цветята цял ден?

Гласът на Касиан прониза ведрото съзвучие.

Щом се обърнах, двамата с Азриел стояха до кухненската врата с питиета в ръце. Сенкопоецът носеше две чаши — пусна ми втората по синкав полъх.

Хванах студения, масивен кристал.

— Не е особено благоразумно да се прокрадвате така зад гърба на Великия си господар — заявих, отпивайки щедра глътка.

Алкохолът прогори гърлото ми и разля приятна топлина в стомаха ми.

— На тази възраст е добре да те държим нащрек — отвърна Касиан и също отпи. Сетне се облегна на касата на вратата. — Защо се криеш тук?

Азриел му стрелна предупредителен поглед, но аз изсумтах, отпивайки друга глътка.

— Ама вие наистина сте подкарали специалните ми бутилките зачакаха. Ала смехът на Фейра прозвуча отново, последван от този на Илейн и Мор. А когато вдигнах очи към братята си, видях разбирането, изписано по лицата им.

— Истина е — рече тихо Азриел.

Никой от двамата не се присмя на сълзите в очите ми. Отпих за пореден път, за да отпусна гърлото си, и тръгнах към тях.

— Предлагам да не предприемаме подобни неща поне още петстотин години — пророних леко дрезгаво и чукнах чаша в техните.

Азриел се позасмя, а Касиан вирна вежда.

— И какво ще вършим дотогава?

Освен договарянето на мир, справянето с кралиците, които несъмнено щяха да ни създават неприятности, възстановяването на пропускания ни свят...

Мор се провикна да им занесем плато с храна. „Впечатляващо. С повечко хляб.“

Усмихнах се. И усмивката ми се разшири, когато смехът на Фейра проехтя отново, когато го *усетих* по връзката ни, по-бляскав от целия Звездопад.

— Дотогава... — отвърнах на братята си, премятайки ръце през раменете им, за да ги поведе обратно към всекидневната. Отправих поглед напред към смеха, към светлината, към бъдещето, което Фейра ми беше показала, по-красиво от всичко, за което можех да си мечтая. За което си бях мечтал в онези далечни, самотни нощи, когато единствено звездите бяха моя компания. Една от мечтите още беше несбъдната. Но не за дълго. — Дотогава ще се наслаждаваме на всеки миг от живота си.

## ГЛАВА 82

### ФЕЙРА

Намерих Рисанд на покрива под ярките, ниско надвиснали звезди. Плочките под босите ми крака още излъчваха топлината от слънцето.

Седеше в един от малките железни столове без светлина, без бутилка алкохол — само той, звездите и градът.

Наместих се в скута му и той ме обви в прегръдката си.

Дълго мълчахме. За съвсем кратко бяхме останали насаме след битката, и то толкова уморени, че нямахме сили за друго, освен да заспим. Тази вечер обаче... Той плъзна ръка надолу по бедрото ми, оголено от набраната ми нощница.

Когато ме погледна, подскочи и се засмя до рамото ми.

— Трябваше да се досетя.

— Продавачките ми я дадоха без пари. Като благодарност, задето съм ги спасила от Хиберн. Май ще ми хареса да се боря със злодеи, щом така ще се сдобивам с безплатно бельо.

Носех въпросното бельо от червена дантела под червената нощница, толкова скандално прозрачна, че го разкриваше в целия му разкош.

— Нека ти напомня, че си пълна с пари.

— Може да имам пари, но не е казано, че трябва да ги харча.

Той стисна коляното ми.

— Добре. Тук имаме нужда от пестелив човек. Аз самият от доста време пръскам злато наляво и надясно, понеже от Двора на Мечтите не пропускат шанс да се възползват от абсурдната ми щедрост.

Отвърнах му с дълбок, гърлен смях и отпуснах глава назад върху рамото му.

— Амрен още ли ти е Втора?

— Наша Втора.

— Все същото е.



Рис зарисува лениви кръгове по голата ми кожа на коляното ми, на бедрото ми.

— Ако иска поста, неин е.

— Въпреки че вече няма свръхсила?

— Сега е Върховна елфа. Сигурен съм, че ще открие някой скрит талант, с който да ни измъчва.

Засмях се отново, любувайки се на допира му, на топлото му тяло до моето.

— Чух те — пророни той. — Докато... бях другаде.

Започнах да се напрегам от ужаса, който все още не ми даваше да спя нощем, от който едва ли скоро щях да се съвзема.

— В онези минути... — подех, когато той замилва утешително бедрото ми. — Рис... повече никога не искам да се чувствам така.

— Вече знаеш как се чувствах аз В недрата на Планината.

Извих шия, за да го погледна в очите.

— Повече *никога* да не си ме излъгал. Не и за такова нещо.

— Но за други неща може?

Ощипах го по ръката толкова безпощадно, че той се засмя и перна моята.

— Нямаше да позволя само вие, *дамите*, да оберете лаврите. Все някой от силния пол трябваше да се увенчае с малко слава, за да не ни се перчите цяла вечност.

Пак го ощипах.

Но той праметна ръка през кръста ми и ме притисна към себе си, заравяйки нос в косата ми.

— Чух те дори от онзи свят. Гласът ти ме накара да погледна назад. Да се позадържа тук.

Преди да отиде на онова място, което веднъж бях опитала да опиша на Резбаря.

— Дойде ли време да прекрачим прага — промълвих, — ще го сторим заедно.

— Договорихме се — съгласи се той и ме целуна нежно.

— Да, договорихме се — прошепнах до устните му.

Кожата на лявата ми ръка настръхна. Сякаш топъл допир се плъзна по нея.

Когато сведох поглед, съзрях нова татуировка — същата като онази от едно време, с изключение на черната лента от уговорката ми с

Бриаксис, която Рис беше вплел съвършено сред завъртулките и спиралите.

— Предишната ми липсваше — подхвърлих невинно.

И по неговата лява ръка се спускаше такава татуировка. Не чак до пръстите като моята, а от лакътя до китката.

— Имитатор — рекох свъсено. — На мен ми стои по-добре.

— Хммм. — Той провлачи ръка надолу по гръбнака ми, бодвайки го с пръст на две места. — Миличкият ни Бриаксис е изчезнал. Знаеш ли какво значи това?

— Че трябва да го заловя и да го върна в библиотеката?

— О, при всички случаи.

Завъртях се в скута му и обвих с ръце врата му.

— Ще дойдеш ли с мен? На това приключение. И на всички останали.

Рис се приведе напред и ме целуна.

— На всичките.

В отговор звездите сякаш лумнаха по-ярко и се спуснаха още пониско, за да ни гледат. Крилата му изшумоляха и той ни премести в стола, отдавайки се по-настойчиво на целувката си, докато не ме остави без дъх.

После се озовах във въздуха.

Рис ме грабна на ръце и ни изстреля високо в звездната нощ.

Градът се ширеше под нас като блещукащо отражение. От крайречните кафенета се разнасяше музика. Хората се смееха, вървейки ръка за ръка по улиците и мостовете над Сидра. Тъмни петна все още бележеха морето от светлинки — купчини отломки и срутени сгради, но дори някои от тях бяха озарени с мънички точици светлина. Свещи. Непреклонни и прелестни сред непрогледната нощ.

Точно от това щяхме да имаме потребност през идните дни — по дългия път напред. Към един нов свят. Свят, който щях да оставя по-добър, отколкото го бях намерила.

Засега обаче... в този миг, докато градът под нас и всичко заобикалящо ни ликуваше заради трудно спечеления мир... аз също ликувах. С всеки удар на сърцето си. С всички звуци, аромати и образи, запечатващи се в съзнанието ми, толкова многобройни, че щеше да ми отнеме цял живот — няколко живота — да ги нарисувам.

Рис се понесе по въздуха, изпрати мисъл в съзнанието ми и се усмихна широко, когато призовах собствените си крила.

Сетне ме пусна и аз отлетях плавно от прегръдката му, любувайки се на топлия вятър, милващ всеки сантиметър от тялото ми, поглъщайки жадно въздуха с ухание на сол и цитруси. Бяха ми необходими няколко размаха, за да почувствам крилата си, да вляза в неговия ритъм. След това намерих равновесие.

И полетях. Зареях се в небето.

Рис се изравни с мен и когато ми се усмихна отново, докато се носехме заедно сред звездите, сред светлините и морския бриз, когато пак ми разкри всички чудеса на Веларис, на Дъгата, блеснала като жива река от цветове под нас... Когато погали с крило моето просто защото можеше, защото искаше и защото имахме безчет нощи, в които да го правим, да съзерцаваме цялата вселена заедно...

Дар.

Всичко това беше безценен дар.

## БЛАГОДАРНОСТИ

Макар и вече да имам девет книги зад себе си, не ми е по-лесно да изразявам с думи огромната си благодарност към хората, озаряващи и личния, и професионалния ми свят само с присъствието си.

На Джош: всеки миг с теб е същински дар. Преди много време, когато вдигнах поглед към звездите, си пожелах да изпратят някого като теб в живота ми. Наистина вярвам, че са ме чули, защото, споделяйки с теб това щуро приключение, изживявам сбъдната мечта. Обичам те неимоверно.

На Ани: благодаря ти за гушкането, дивотиите и непрестанното просене на още и още лакомства, заради което вечно съм нащрек. Ще те обичам завинаги, кутренце (каквото и да разправят, знам, че *можеш* да прочетеш тези редове).

На агентката ми Тамар, която се труди неуморно и е най-свирепата тигрица на земята: всичко това нямаше да е възможно без теб и ще съм ти признателна докрай. Огромно благодаря.

На Кат Ондър: работата с теб беше страхотна привилегия и радост. Благодаря ти, че си толкова съзидателен, грижовен и прозорлив редактор, както и за дългогодишното приятелство.

На гениалния екип от издателство „Блумсбъри“: Синди Лох, Кристина Гилбърт, Катлийн Фарар, Найджъл Нютън, Ребека Макнали, Соня Палмисано, Ема Хопкин, Иън Ламб, Ема Брадшоу, Лизи Мейсън, Кортни Грифин, Ерика Бармаш, Емили Ритър, Грейс Уули, Ешани Агравал, Емили Клопфер, Алис Григ, Елис Бърнс, Джени Колинс, Бет Елър, Кери Джонсън, Кели де Грут, Ашли Постън, Луси Макей-Сим, Хали Баумстийн, Мелиса Кавоник, Даян Аронсън, Линда Минтън, Кристин Ма, Дона Марк, Джон Кендъл, Никълъс Чърч и целия екип по защита на авторските права в чужбина — благодаря ви за усърдната работа по реализирането на тези книги, както и за това, че сте най-добрият международен издателски колектив *на света*. На Джон Касир и екипа на Си Ей Ей: благодаря ви, че подкрепяте мен и книгите ми.

На Каси Хоумър, изключителната ми асистентка: благодаря ти за цялата помощ и за приказния работен дух!

На родителите ми: благодаря ви за вълшебните приказки и фолклора, за околосветските приключения и за почивните сутрини с гевречета и пушена съомга от „Мърис“. На Линда и Денис: възпитали сте толкова удивителен син, че вечно ще съм ви признателна. На семейството ми: толкова съм щастлива, че имам всички вас в живота си.

На Рошани Чокши, Линет Нони и Дженифър Арментраут: благодаря ви, че сте толкова ярки пътеводни светлини и разкошни приятели — и за всичките безценни коментари по тази книга. На Рене Ахдие, Стеф Браун и Алис Фанчианг: обожавам ви.

Гигантско благодаря на Саша Абсберг, Вилма Гонзалес, Алекса Сантяго, Рейчъл Доминго, Джесика Рийгъл, Кели Грабовски, Дженифър Кели, Лаура Ашфърт и Дияна Уан за това, че са страхотни, прекрасни хора. На превъзходната Кейти Флъм: хиляди благодарности, задето отдели време да прочетеш тази книга, както и за ценните коментари. На Луис Анг: благодаря, благодаря, благодаря за цялата ти невероятна добрина, заразна жизнерадост и удивителна щедрост.

На Чарли Боуотър, който е не само брилянтен художник, но и великолепен човек: благодаря ти за творенията, които ме трогнаха и вдъхновиха, и за всичкия ти усърден, феноменален труд върху книгата за оцветяване. За мен е чест да работим заедно.

И накрая на вас, скъпи читатели: благодаря ви от дъното на душата си, че придружихте двете ни с Фейра в това приключение. Не мога да опиша с думи колко много значат за мен искрените ви писма, невероятните ви картини, прекрасната ви музика и страхотните ви костюми. Истински благословена съм с читатели като вас и нямам търпение да споделим заедно още от този свят в следващата ми книга!

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.